

Giới thiệu Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm

Nàng là một cựu Hoàng Hậu Nguyệt Quốc trong truyện Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm đã sớm băng hà do bị hoàng thượng rót độc vào người, nàng sớm nhận ra mọi sự sùng ái, yêu thương của người cũng như các tỉ muội đều là giả tạo mà ra ...

Chính điều này đã là mối lừa làm thức tỉnh lừa hận thù sâu đậm trong nàng. 7 Năm sau, nàng bắt đầu một cuộc sống ở cơ thể mới, ký ức cũ vẫn không thể xóa được.

Nàng bắt đầu cuộc chinh phạt của mình với ý nghĩ sẽ trả lại cho bọn họ gấp trăm ngàn lần ... Không ngờ được nàng lại được Hoàng Thượng sùng ái ngay sau đó !!! Quả là một cơ hội hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Cản đường cướp kiệu

Nắng sớm hiện lên, sương mù nhẹ nhàng lượn lờ ở giữa núi rừng. Trên đường nhỏ, một chiếc xe ngựa cao quý đang đi về phía kinh thành.

Đỉnh xe ngựa có khắc một chữ Thâm bằng kim quang. Ở Kinh Thành, các gia đình họ Thâm cũng không ít, nhưng trên xe ngựa có dấu hiệu này thì cũng chỉ có phủ Thừa Tướng.

"Bên trong xe là Thâm tướng đích nữ Thâm Thiên Mạch?"

Hơn mười hắc y nhân bao vây quanh xe ngựa, phu xe bị dọa sợ đến nỗi lăn trên đất, mặt trắng bệch nhìn bọn hắc y nhân tản ra sát khí nồng đậm.

"Đồ khốn kiếp. Tục danh của tiểu thư nhà ta là tên mà người có thể gọi hay sao?" Mãn xe nhẹ nhàng được vén lên, một nha hoàn xinh đẹp, vẻ mặt đầy phần nộ nhìn đám người hắc y nhân trước mắt, Diễn - ㄣĐàn - Lê - Quý - ㄣĐôn nhưng trong mắt lại không có nửa phần sợ hãi.

"Chúng ta có chuyện muốn mời Thâm tiểu thư giúp một tay." Chân mày của tên hắc y nhân cầm đầu nhẹ nhàng nhún lại, rõ ràng là rất bất mãn với thái độ vô lễ của tiểu nha hoàn này, nhưng vẫn nhịn xuống tức giận, hướng về phía bên trong xe nói.

"Các người muốn cầu ta giúp cái gì?" Bên trong buồng xe, Thâm Thiên Mạch khẽ nhíu mày, âm thanh êm tai giống như chim hoàng oanh lại mang theo vài phần lười biếng nhẹ nhàng vang lên.

Một câu nói thật đơn giản, nhìn như ôn hòa vô hại, nhưng tự động đem địa vị đối phương từ muốn nàng giúp một tay thành cầu nàng giúp một tay.

"Chủ tử chúng ta hi vọng tiểu thư có thể gả cho Bát hoàng tử Thượng Quan Cẩn." Sự không vui trong mắt tên hắc y nhân cầm đầu lộ ra càng đậm, tuy cách buồng xe nhưng Thâm Thiên Mạch vẫn có thể cảm thấy sát khí của hắn.

"Dựa vào cái gì mà ta phải giúp?" Vẫn là giọng điệu lười biếng, thậm chí còn mang theo một cổ cao cao tại thượng.

Con người đen nhánh, linh động của Thâm Thiên Mạch che đầy một tầng sương mù nhân nhạ, còn mang theo vài phần giảo hoạt cùng khinh thường.

Muốn nàng gả cho Thượng Quan Cẩn? Nằm mơ! Thâm Thiên Mạch nàng đã không còn là nữ tử mặc cho người khác xếp đặt.

Trước khi trọng sinh, nàng chịu phụ thân an bài, gả cho Thượng Quan Triệt. Khi đó nàng rất đơn thuần, bị nhu tình của Thượng Quan Triệt lừa gạt, một lòng say mê, giúp đỡ hắn leo lên đế vị, cuối cùng bị hắn nhẫn tâm rót độc được vào miệng. Thử hỏi sau khi sống lại, làm sao nàng có thể cam tâm làm con cò một lần nữa?

Muốn nàng gả cho Thượng Quan Cẩn, rồi mục đích là gì?

Thái tử Thượng Quan Diệp do hoàng hậu đã qua đời sinh ra. Dù biết thái tử vô năng nhưng vì Hoàng thượng vẫn hoài niệm tình cảm của hắn và hoàng hậu, nên luôn tìm mọi cách che chở cho thái tử.

Nhưng một thái tử ngu ngốc vô năng như vậy thì làm sao phục chúng? Từ lâu đã có hoàng tử nhìn chằm chằm ngôi vị hoàng đế đó rồi. Tam hoàng tử Thượng Quan Triệt cùng Bát hoàng tử Thượng Quan Cẩn chính là hai người cạnh tranh hữu lực nhất.

Thượng Quan Triệt là do hoàng hậu đương nhiệm Diêu Tuyết Không sinh ra. Ca ca của hoàng hậu chính là đại tướng quân, thế lực của Thượng Quan Triệt có thể nói là không nhỏ. Cho dù hoàng thượng có tâm che chở thái tử, cũng chỉ sợ lực bất tòng tâm.

Thượng Quan Cẩn mặc dù không có thân thế hiển hách, nhưng tâm cơ của hắn thâm trầm, hơn nữa dũng mãnh thiện chiến, trong tay lại nắm giữ binh quyền, nên rất được hoàng thượng coi trọng.

Nếu nàng gả cho Thượng Quan Cẩm, Dẫn đến đàn Lữ Quý Đôn tất nhiên sẽ là trợ lực cực lớn cho Bát hoàng tử. Nhưng nàng không cho là người có lòng dạ thâm sâu như Thượng Quan Cẩm lại làm ra chuyện up hiếp ngu xuẩn như vậy.

"Cần rõ. Ngươi cũng nên biết chủ tử nhà ta là ai?" Tên hắc y nhân cảm đầu hiển nhiên là bị thái độ lười biếng ngạo mạn của Thẩm Thiên Mạch chọc giận, một kiếm bổ vào buồng xe, lạnh lùng nói.

"Ta quản chủ tử nhà ngươi là ai!" Thẩm Thiên Mạch ngược mắt nhìn về phía tên hắc y nhân kia, màu sắc con ngươi biến đổi, lộ rõ giờ phút này nàng rất tức giận.

Tên hắc y nhân cảm đầu bị ánh mắt sắc bén của Thẩm Thiên Mạch làm rung lên. Đó là loại cảm giác bị áp bức trước nay chưa từng có, ép tới hần thở không nổi, trừ chủ tử, không có người nào có thể để cho hần cảm thấy bị áp bức như vậy.

Nữ tử trước mắt mặc một bộ áo trắng, tay áo tung bay trong gió, những sợi tóc thả xuống như thác nước, khí chất của nàng cao quý xuất trần, nhìn nàng đứng trong gió như có khí phách bề ngễ thiên hạ.

Chỉ tiếc là nàng có một khuôn mặt quá bình thường. Tin đồn mẫu thân của Thẩm Thiên Mạch chính là kinh đô đệ nhất mỹ nữ, nhưng sao lại sinh ra nữ nhi có dáng dấp bình thường như vậy.

"Nếu như tiểu thư không hợp tác, vậy thì phải đắc tội rồi." Tên hắc y nhân cảm đầu phục hồi tinh thần lại, trong mắt nồng đậm sát khí, ánh mắt của hần quét qua hắc y nhân bốn phía, nhóm người hắc y nhân lập tức hiểu ý, bao vây Thẩm Thiên Mạch cùng nha hoàn kia.

"Đắc tội? Ta chỉ sợ ngươi không đắc tội nổi!" Thẩm Thiên Mạch nhếch miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo. Đôi mắt đen tuyền, thâm sâu kia tuy chứa đựng ánh mắt vô hại nhưng lại lạnh lùng đến nỗi không ai dám nhìn gần.

Tiểu nha hoàn nhìn thấy đám hắc y nhân lại dám vây quanh thì xuất thủ như điện, cùng hơn mười hắc y nhân quần lấy một chỗ, từ đầu đến cuối vẫn là một chọi mười nhưng vẫn không có rơi xuống thế hạ phong.

Tên hắc y nhân cảm đầu thấy cảnh tượng này thì nường mảy, không nghĩ tới nha hoàn bên cạnh Thẩm Thiên Mạch lại lợi hại như vậy, lúc này kiếm trong tay hần không do dự nữa mà đánh về phía nha hoàn kia. Trước giải quyết nha hoàn này rồi lại đối phó Thẩm Thiên Mạch.

Vốn dĩ Thẩm Thiên Mạch đang xem kịch vui, nhưng khi nhìn thấy tên hắc y nhân cảm đầu ra tay thì trong tích tắc trở nên nặng nề. Đó là công phu của Mị huyết lâu.

Mị Huyết lâu là tổ chức đệ nhất sát thủ trong giang hồ. Theo lời đồn đãi của giang hồ, chỉ cần xuất ra được giá tiền, không có người nào mà Mị huyết lâu không giết được. Dù là Hoàng đế, cũng giết không tha. Vì vậy, dù là hoàng thất tam quốc, đối với Mị huyết lâu cũng có mấy phần kiêng kỵ.

"Thiên Thiên, cẩn thận." Mắt thấy kiếm của tên hắc y nhân cảm đầu sắp chạm đến thân thể của nha hoàn kia, màu sắc của Thẩm Thiên Mạch biến đổi, nhanh chóng kéo nha hoàn kia lại.

Không có ai trông thấy Thẩm Thiên Mạch ra tay như thế nào. Trừ tên hắc y nhân cảm đầu, những tên hắc y nhân khác toàn bộ đều ngã xuống đất.

Tên hắc y nhân cảm đầu có chút khiếp đảm nhìn nữ tử trước mắt. Rõ ràng là một nữ tử có thân hình nhu nhược thể kia, diện mạo cũng bình thường như vậy, nhưng lại có khí chất khiến người khác phải thần phục.

"Không cần kinh ngạc, ta không có giết ngươi, là bởi vì..." Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch mang theo nụ cười khất máu nhìn tên hắc y nhân, trong mắt lóe lên một tia ngoan tuyệt, chậm rãi nói, "Ta muốn ngươi sống không bằng chết." Hừ! Lại dám xuống tay với Thiên Thiên, đây là điều tuyệt đối không thể tha thứ.

Một đạo hồng ảnh thoáng qua, nhanh đến mức làm cho người ta phản ứng không kịp, tên hắc y nhân kia cũng đã biến mất không thấy.

"Tiểu thư, có muốn đuổi theo hay không?" Thiên Thiên biết mới vừa rồi là có người cứu tên hắc y nhân đó đi, chỉ là thân pháp quá nhanh, không kịp thấy rõ thân hình của hần.

"Không cần." Thẩm Thiên Mạch ngăn cản Thiên Thiên. Người tới có thân pháp cực nhanh, hơn nữa trong chớp mắt, nàng đã cùng người đó giao qua một chiêu, công phu người này chỉ sợ là trên nàng.

Chẳng lẽ là lâu chủ của Mị huyết lâu? Trừ hần ra, chỉ sợ cũng không có người có thể tiếp được một chiêu mới vừa rồi của mình. Kỳ Nguyệt quốc tranh giành đoạt vị mà lại hấp dẫn Mị Huyết lâu. Tuồng vui này, càng lúc càng thú vị.

"Tiểu, tiểu, tiểu thư." Phu xe giờ phút này mới run rẩy từ dưới đất đứng lên, ánh mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch như là thấy ma quỷ.

Mặc dù hần không có thấy rõ Thẩm Thiên Mạch giết những người đó như thế nào, nhưng hần cũng biết vị tiểu thư trước mắt này tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản. Chính mình vẫn nghe theo Nhị phu nhân phân phó, dọc theo đường đi đối với tiểu thư rất không cung kính, hiện giờ phải làm thế nào mới tốt đây.

"Ta biết rõ ngươi là bị Nhị nương sai sử." Thẩm Thiên Mạch nhìn về mặt sợ hãi mà nịnh nọt của phu xe, khóe miệng mang theo nụ cười dịu dàng, ngay tại thời điểm phu xe thờ phào nhẹ nhõm, sợi tơ trong ống tay áo của Thẩm Thiên Mạch vô tình xẹt qua cổ của hần, hần cứ như vậy từ từ ngã xuống.

"Vốn dĩ có thể thả người một con đường sống. Chỉ là hôm nay, người thấy những thứ không nên thấy, vậy thì không thể không chết." Khóe miệng Thẩm Thiển Mạch mang theo nụ cười lười biếng, "Thiên Thiên, chúng ta đi."

"Chủ tử, vì sao không bắt nàng?" Tên hắc y nhân vừa rồi nhìn Thẩm Thiển Mạch cùng Thiên Thiên rồi đi, không hiểu hỏi.

"Mới vừa rồi nàng đã sử dụng tâm pháp tối cao của Ma Cung, tam thiên thanh ti." Nam tử nói chuyện là người đã cứu tên hắc y nhân kia, hồng y nam tử, cũng chính là chủ tử trong miệng của hắc y nhân, Mị Huyết, lâu chủ của Mị huyết lâu.

Hắc y nhân nghe nói nàng cùng Ma Cung có liên quan thì cũng không nhiều lời. Ma Cung là tổ chức giang hồ thần bí nhất, cũng là tổ chức duy nhất có thể chống lại Mị huyết lâu. Tin đồn là đặc tội người của Ma Cung, đều sẽ sống không bằng chết.

Mị Huyết nhìn phương hướng Thẩm Thiển Mạch rồi khỏi, đôi môi nâng lên một nụ cười tà mị. Hồng y làm tôn lên vẻ tà mị cùng khí chất bá đạo của nam tử. Ngồi quan giống như tác phẩm nghệ thuật tinh xảo nhất, mâu thuẫn hẹp dài giờ phút này để lộ ra mấy phần đùa giỡn.

Người của Ma cung, đích nữ của Tướng phủ. Rất thú vị, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Trở lại Tướng phủ

Từ đường nhỏ trong núi đến Tướng phủ còn cách một đoạn. Nếu là người bình thường, tối thiểu cũng phải đi đến hai ba canh giờ. Nhưng Thẩm Thiển Mạch cùng Thiên Thiên đều là người tập võ, tự nhiên cũng nhanh hơn không ít. Không quá một canh giờ, hai người đã đi tới Tướng phủ.

Thẩm Thiển Mạch nhìn đại môn của phủ Thừa Tướng. Vẫn đồng dạng là màu đỏ sẫm, sư tử bằng đá vẫn như cũ nằm uy nghiêm như vậy. Trên cửa lớn, tấm biển kim bài cũng vẫn như cũ treo cao cao ở một bên.

Hồi ức kiếp trước giống như thủy triều vọt tới.

Khi đó, nàng là đích nữ của Tướng phủ, cũng là Tam nữ nhi mà Thừa Tướng sủng ái nhất. Mặc dù vào thời điểm nàng mười tuổi, mẹ ruột của nàng bị bệnh chết, mặc dù đại tỷ cùng Nhị nương thường gây khó khăn cho nàng, nhưng nàng vẫn thấy hạnh phúc.

Bởi vì phụ thân của nàng, người có quyền hành khuynh triều, Thừa Tướng Thẩm Lăng Vân rất thương nàng, lại có Nhị tỷ dịu dàng thiện lương, luôn bảo vệ nàng. Còn có tình nhân trong mộng của các nữ tử, Tam hoàng tử Thượng Quan Triệt đối với nàng sủng ái trăm chiều, thậm chí hứa hẹn cuộc đời này chỉ yêu một mình nàng, hậu cung cũng không có tác dụng.

Khi đó nàng còn ngây ngốc cho rằng mình là nữ tử hạnh phúc nhất trên thế giới, bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật buồn cười.

Mãi đến khi nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của Thượng Quan Triệt, khi hắn đem độc dược rót vào trong miệng nàng, nàng mới chân chính tỉnh ngộ, mình cũng chỉ là một con cờ đáng thương.

Nàng không quên được màn tang lễ kia.

Nàng nhìn thấy phụ thân mà nàng kính yêu nhất, mang vẻ mặt khinh thường, giọng điệu cực kỳ lạnh lẽo nói, "Người là cái đồ vô dụng, rõ ràng có dung mạo tuyệt thế, nhưng vẫn không mê được tâm của hoàng thượng."

Nàng nhìn thấy Nhị tỷ, người mà nàng thích nhất, biểu lộ nụ cười vụn vặt, thần sắc cực kỳ hung dữ nói, "Thẩm Thiển Mạch, người rốt cuộc chết rồi, rốt cuộc chết rồi. Thật tốt quá."

Nàng nhìn thấy trượng phu mà nàng yêu nhất, ôm vòng eo mảnh khảnh của nữ nhi đại tướng quân Diêu Nhược Thắng, nhẹ nhàng hôn vành tai của nàng ta, cười nói, "Nữ nhân ngu xuẩn, bộ dáng đẹp mắt thì có ích lợi gì, cho là trẫm sẽ thêm sao? Trẫm vẫn là ưa thích Thẩm nhi của trẫm thôi."

"Ken két" Trọng môn của Tướng phủ chậm rãi được đẩy ra, thần sắc mơ màng của Thẩm Thiển Mạch cũng dần dần được thu hồi, kể cả khí chất xuất trần cũng thu hồi.

Giờ phút này nhìn lại nàng, chẳng qua chỉ là một nữ tử có vẻ thủy mị bình thường, trừ con người linh động giao hoạt kia, thì không có nửa phần đặc biệt.

"Lão gia phân phó, mở rộng cửa chính ra, nghênh đón Tam tiểu thư." Quân gia vênh vác tự đắc chỉ huy bọn hạ nhân mở cửa xếp thành hàng, nhưng khi nói tới Tam tiểu thư Thẩm Thiển Mạch thì sắc mặt cũng không có nửa phần tôn kính.

Trong lòng Thẩm Thiển Mạch rất rõ ràng. Thật ra quân gia là người của Tam phu nhân Tô Lạc Nhạn, từ lâu đã âm thầm lén phéng cùng Tô Lạc Nhạn.

"Tiểu thư nhà ta ở chỗ này, còn không mau mau nghênh đón." Thiên Thiên nhìn thấy có người gác cổng, lập tức hướng về phía quản gia hô.

"Người là thứ gì mà dám ở chỗ này kêu la? Cũng không nhìn một chút đây là địa phương nào. Tiểu thư nhà người là thứ gì?" Quản gia không nhìn thấy xe ngựa cho nên không biết là Thẩm Thiên Mạch, hơn nữa nhìn dung mạo bình thường của Thẩm Thiên Mạch, thấy thế nào cũng không có nửa phần bóng dáng của Tam tiểu thư.

"Người mới là thứ gì? Tiểu thư nhà ta là Tam tiểu thư của phủ Thừa Tướng!" Thiên Thiên tức giận nhìn quản gia, chỉ vào Thẩm Thiên Mạch nói.

"Tùy tiện dùng người son đã đến già mạo Tam tiểu thư? Tam tiểu thư nhà chúng ta quả thật ở lại núi rừng năm năm, nhưng cũng không phải tùy tiện có thể giả mạo." Một giọng nói chanh chua truyền vào bên tai.

Người nói là Thừa tướng Nhị phu nhân Doãn U Lan, cũng chính là đích nữ của Thượng Thư Đại Nhân. Nàng ta cũng sắp ba mươi, mặc toàn thân tơ vàng khảm theo chiều cao vẩy, trên người đầy đặc son phấn, đôi mắt xếch, hẹp dài cao ngạo nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch rất là xem thường.

"Đúng là, chẳng lẽ tùy tiện đưa một người son đã tới liền muốn từ gà rừng biến thành Phượng Hoàng sao?" Nữ tử trẻ tuổi đứng bên cạnh Doãn U Lan là đại tiểu thư phủ Thừa Tướng Thẩm Thiên Ngừ.

Tuy nàng là trưởng nữ, nhưng lại là thứ xuất, nên trong lòng cực kỳ hận đích nữ là Thẩm Thiên Mạch.

Dáng dấp của Thẩm Thiên Ngừ cùng Doãn U Lan rất giống nhau, mắt xếch hẹp dài, bờ môi khắc bạc. Ngay cả tính tình cũng là mười đủ mười.

"Nhị nương cùng đại tỷ nói rất đúng. Gà rừng vĩnh viễn là gà rừng. Phượng Hoàng vĩnh viễn là Phượng Hoàng. Đây là không có cách nào thay đổi." Mâu thuẫn Thẩm Thiên Mạch hiện ra vẻ ôn hòa cùng ánh mắt vô hại, nhưng khóe miệng lại mang theo vài phần trêu chọc.

Nàng hiểu Doãn U Lan cùng Thẩm Thiên Ngừ muốn hạ uy nàng, cố ý nói nàng là gà rừng sinh trưởng ở giữa núi rừng, không được vào đại môn của Điện - Đán - Lê - Quý - Đông phủ Thừa Tướng.

Mà câu trả lời của nàng cũng vừa đúng. Bất quá là nói cho Doãn U Lan cùng Thẩm Thiên Ngừ biết, mặc dù năm năm này nàng đi lên núi tránh kiếp nạn, nhưng nàng vẫn như cũ là Trưởng nữ đích nữ, đây là điều không cách nào thay đổi. Mà họ, vĩnh viễn chỉ là tiểu thiếp cùng thứ nữ.

Quả nhiên, sắc mặt của Doãn U Lan cùng Thẩm Thiên Ngừ đại biến. Muốn mở miệng nhục mạ Thẩm Thiên Mạch, nhưng lại không dám. Dù sao mới vừa rồi bọn họ cũng chỉ là ý vào thân phận còn chưa tỏ rõ của Thẩm Thiên Mạch mà miệng lưỡi một chút thôi. Hiện giờ Thẩm Thiên Mạch cũng đã điểm ra thân phận của bọn họ, dĩ nhiên bọn họ cũng không dám nghi ngờ nàng không phải là Tam tiểu thư của Tướng phủ.

"Muội muội trở lại sao?" Một âm thanh nhu nhược truyền vào bên tai.

Ngước mắt nhìn lại, người tới mặc một bộ xiêm y màu tím nhạt, bên hông thắt đai lưng màu tím, đôi mắt đẹp đầy thâm tình nhìn nàng. Nếu không phải đòi trước thấy được bộ mặt thật của nàng ta, quả thật Thẩm Thiên Mạch cũng sẽ bị hành động của Thẩm Thiên Tâm lừa.

Không hợp so với vẻ bề ngoài nhu nhược của Thẩm Thiên Tâm là vì con chó mà nàng ta đang dắt bên cạnh. Con chó này, hình thể cực lớn, miệng to như chậu máu, đối diện với Thẩm Thiên Mạch, liên tiếp rống to mấy tiếng. Thiên Thiên bị dọa sợ nên trốn sau lưng Thẩm Thiên Mạch.

"Tiểu thư, con chó này thật đáng sợ." Thiên Thiên núp ở sau lưng Thẩm Thiên Mạch, vẻ mặt sợ hãi nói.

Tuy từ mười tuổi Thiên Thiên đã đi theo bên cạnh Thẩm Thiên Mạch, nhưng vẫn là tâm tính của hài tử, thấy con chó lớn như vậy cứ nhìn mình rống, dĩ nhiên là sợ hãi.

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch khẽ nâng lên, màu sắc không thay đổi, nhìn con chó kia một chút, lại nhàn nhạt đảo qua mặt của Thẩm Thiên Ngừ cùng Thẩm Thiên Tâm, nói, "Thiên Thiên, chắc em không biết, chó sủa chưa chắc có thể cắn người, nhưng chó không sủa, cũng chưa chắc sẽ không cắn người."

Tiểu tâm tư đó của Thẩm Thiên Tâm dĩ nhiên không thể gạt được Thẩm Thiên Mạch. Thẩm Thiên Tâm cố ý dắt chó ra ngoài, là vì muốn tự dọa mình, làm mình lộ ra bộ dáng chưa từng trải sự đời như người ở trong núi, nhờ vào đó mà nâng cao vẻ đại gia khuê tú của nàng ta.

Bất quá, nàng làm sao có thể khiến Thẩm Thiên Tâm như nguyện đây. Một câu nói kia, nghe như là an ủi Thiên Thiên, kỳ thật là đang mỉa mai Thẩm Thiên Ngừ cùng Thẩm Thiên Tâm.

Câu "chó sủa chưa chắc có thể cắn người", là nói Thẩm Thiên Ngừ, nàng ta không những là kẻ hay rống mà còn cực kỳ ngu dốt, bị người đem làm vũ khí mà sử dụng. Câu "chó không sủa cũng chưa chắc sẽ không cắn người" chính là nói Thẩm Thiên Tâm, mặc dù thoát nhìn ôn hòa vô hại nhưng lại rắp tâm hại người.

"Những năm muội muội sống giữa núi rừng, quả nhiên học được không ít." Thẩm Thiên Tâm nghe Thẩm Thiên Mạch nói thì sắc mặt biến hóa, ánh mắt dò xét nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch, lại nhìn thấy vẻ mặt ngây thơ vô hại của Thẩm Thiên Mạch, lập tức cảm thấy chính mình đa tâm, nên cười châm chọc nói.

"Là Thẩm Mạch trở lại sao?" Âm thanh từ ái truyền đến, Thẩm Thiên Mạch ngước lên thì nhìn thấy phụ thân mà mình đã từng kính yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Cha con gặp lại

"Phụ thân." Giọng của Thẩm Thiên Mạch mang theo vài phần xa cách, con người nhìn về phía Thẩm Lăng Vân có vài phần châm chọc, nhưng được che đi bởi ánh mắt ôn hòa vô hại.

"Người là Thiên Mạch?" Ánh mắt từ ái của Thẩm Lăng Vân khi chạm đến khuôn mặt bình thường của Thẩm Thiên Mạch thì mang theo mấy phần nghi ngờ.

"Phụ thân không biết Mạch Nhi sao?" Thẩm Thiên Mạch cố ý lộ ra dáng vẻ ngây thơ, đối với Thẩm Lăng Vân nói. Đáy lòng cũng xẹt qua một tia khinh thường cùng giễu cợt.

Nàng dĩ nhiên hiểu ánh mắt của Thẩm Lăng Vân. Thấy dung mạo của nàng bình thường như vậy, Thẩm Lăng Vân nhất định rất thất vọng, mất đi một con cò có thể lợi dụng.

"Những năm này, đáng đáp so với khi còn bé một điểm cũng không giống nhau rồi." Trên mặt Thẩm Lăng Vân vẫn là ánh mắt từ ái như cũ, vươn tay vuốt ve mấy sợi tóc của Thẩm Thiên Mạch. Thế nào đáng đáp lại bình thường như vậy, dung mạo thế này thì làm sao đi hấp dẫn hoàng tử đây?

Từ trong đôi mắt từ ái của Thẩm Lăng Vân, Thẩm Thiên Mạch có thể thấy được sự thất vọng. Hắn làm sao có thể không thất vọng đây. Vốn cho là đệ nhất mỹ nhân sinh hạ nữ nhi thì nữ nhi cũng phải nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ai biết đáng vẻ lại là như thế.

"Phụ thân là ngại đáng đáp của Mạch Nhi không đẹp mắt bằng các tỷ tỷ sao?" Thẩm Thiên Mạch cố ý làm ra một bộ dáng đơn thuần bi thương, ngón tay thẳng tắp chỉ về hướng Thẩm Thiên Ngữ cùng Thẩm Thiên Tâm.

Thẩm Thiên Ngữ mặc dù có mấy phần không tốt, nhưng so với dung mạo hiện giờ của Thẩm Thiên Mạch thì cũng xuất sắc không ít. Mà Thẩm Thiên Tâm thì càng khỏi phải nói, vẻ mặt nhu nhược lại quyến rũ, mười phần là mỹ nhân.

"Làm sao có thể?" Thẩm Lăng Vân từ ái sờ tóc của Thẩm Thiên Mạch. Ông ngoại của Thẩm Thiên Mạch là Binh Bộ Thượng Thư, hắn không đặc tội nổi. Vì vậy hắn phải đối tốt với Thẩm Thiên Mạch hơn một chút.

Thẩm Lăng Vân dắt Thẩm Thiên Mạch vào phủ Thừa Tướng, ánh mắt tính toán nhìn về phía Thẩm Thiên Ngữ cùng Thẩm Thiên Tâm cũng nhiều hơn mấy phần. Thẩm Thiên Mạch đem tất cả thu hết vào mắt. Thứ nàng muốn, chính là Thẩm Lăng Vân chú ý tới điểm này.

Con cò dùng được cũng không chỉ có một mình nàng. Thẩm Thiên Ngữ cùng Thẩm Thiên Tâm tuy là thứ xuất, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ nhi của Thừa tướng. Dùng để làm con cò kết thân chính trị, cũng không phải là không thể.

"Những năm gần đây, Mạch Nhi trôi qua tốt không?" Thẩm Lăng Vân kéo tay Thẩm Thiên Mạch từ ái hỏi, trong mắt tuy là mang theo từ ái, nhưng sâu trong đáy mắt là vẻ không kiên nhẫn.

Về mặt của Doãn U Lan cùng Thẩm Thiên Ngữ đầy oán độc khi nhìn cảnh này, ở một bên hận đến nghiến răng nghiến lợi. Mà Thẩm Thiên Tâm thì lại bình thản hơn rất nhiều, trên mặt là nụ cười dịu dàng.

"Tốt vô cùng. Mỗi ngày ở giữa núi rừng ngắm cảnh sắc, cũng rất vui vẻ." Thẩm Thiên Mạch nâng lên nụ cười ngây thơ, giống như một tiểu cô nương không rành việc đời.

Mười lăm tuổi, nguyên bản là nên như thế, không am hiểu thế sự. Kiếp trước của nàng, cũng đơn thuần như thế. Nhưng phụ thân lại lợi dụng mỹ mạo của nàng để đạt được mục đích, đem nàng làm vật hy sinh, trọng phụ lợi dụng quyền thế sau lưng nàng để leo lên để vị, sau đó một cước đá văng nàng.

Nàng hôm nay đã không còn là tiểu cô nương đơn thuần đó rồi. Nhưng bây giờ nàng không thể cho bọn họ thấy đáng vẻ chân thật của mình. Nàng muốn vào thời điểm bọn họ không phòng bị, cho bọn họ một kích trí mạng.

"Không có tiếp tục học tập cảm kỳ thi họa sao?" Trên mặt Thẩm Lăng Vân rõ ràng thoáng qua một tia không vui. Trong mắt là một bộ dáng phẫn nộ, ngay cả tài nghệ cũng không có. Quả thật chính là phế vật! Nếu không phải nhà mẹ nàng có địa vị, hắn đã đem nữ nhi vô dụng này đuổi ra khỏi cửa rồi.

"Cảm thì có thể đánh. Những cái khác cũng không có học. Những thi từ ca phú khi còn bé đều không nhớ nổi." Thẩm Thiên Mạch lộ ra dáng vẻ nhút nhát, nói thật nhỏ.

Nhưng trong lòng thì cười lạnh một hồi. Cho dù nàng che giấu tuyệt thế dung nhan, lấy dáng vẻ, tư thái bình thường xuất hiện, phụ thân của nàng cũng vẫn không muốn buông tha nàng.

"Như vậy a. Được rồi, Mạch Nhi cũng mệt mỏi rồi, xuống nghỉ ngơi đi." Thẩm Lăng Vân gần như đã không còn kiên nhẫn cùng Thẩm Thiên Mạch nói tiếp, làm bộ từ ái sờ đầu Thẩm Thiên Mạch, rồi đuổi nàng rời đi.

"Vâng" Thẩm Thiên Mạch biểu hiện bộ dáng vâng lời, ngoan ngoãn rời khỏi đại sảnh của Tướng phủ, đi tới viện của mình.

Mấy năm nay, nàng cũng không sống ở trong núi, mà đi đến tổ chức thần bí nhất giang hồ, Ma Cung.

Trong tang lễ của mẫu thân, nàng gặp được cung chủ Ma Cung, cung chủ Ma Cung là nghĩa huynh của mẫu thân nàng, hỏi nàng có nguyện ý theo hắn đi tập võ hay không, kiếp trước nàng quả quyết cự tuyệt, thế nhưng đời này nàng lại chủ động yêu cầu đi theo cung chủ Ma Cung.

Bởi vì nàng cần trở nên cường đại, cần nắm trong tay nhiều lực lượng, như vậy mới có thể làm cho những kẻ đối trá kia, những kẻ đã thương tổn nàng chịu đủ kích trầm trọng.

Dĩ nhiên, vì không để cho phụ thân nổi lòng phòng bị với nàng, nàng kêu cung chủ Ma Cung nói cho phụ thân là nàng có kiếp nạn, phải lên núi tĩnh dưỡng năm năm, mới có thể trở về Tướng phủ.

Phụ thân dĩ nhiên là không chịu. Nhưng khi cung chủ Ma Cung nói, kiếp nạn này có thể sẽ khắc chết người thân, thì phụ thân nàng lập tức đồng ý.

Thật là một kẻ đối trá. Một khi nguy hại đến lợi ích của chính hắn thì cái gì cũng có thể buông tha. Thân tình trong mắt hắn, chỉ sợ là không đáng giá một đồng.

"Tiểu thư. Đại tỷ cùng Nhị nương của người thật đáng ghét. Nhị tỷ thoát nhìn dịu dàng, nhưng hình như cũng có địch ý với tiểu thư. Chỉ có phụ thân đối với tiểu thư là tốt nhất." Thiên Thiên đi theo sau lưng Thẩm Thiên Mạch, nhỏ giọng nói.

"Thiên Thiên. Có lúc nhìn như tốt nhất, ôn nhu nhất, mới là đáng sợ nhất. Bởi vì, ở tại thời điểm em không phòng bị, hắn sẽ cho em một kích trí mạng." Thẩm Thiên Mạch nhìn Thiên Thiên, nàng ấy vẫn còn là một tiểu cô nương đơn thuần, làm sao có thể nhìn ra được tâm tư của Thẩm Lăng Vân.

"Tiểu thư, Thiên Thiên không hiểu." Thiên Thiên sờ đầu, lộ ra dáng vẻ không hiểu, chớp mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch.

"Ngày sau em sẽ rõ ràng thôi." Thẩm Thiên Mạch giống như tỷ tỷ sờ đầu Thiên Thiên, gương mặt lộ vẻ yêu thương.

"Cung chủ." Một bóng dáng màu xanh rơi vào viện của Thẩm Thiên Mạch, nhưng không có bất kỳ người nào phát hiện hắn đến.

"Có tra được lai lịch của Mị huyết lâu không?" Thẩm Thiên Mạch liếc mắt một cái liền đứng bên cạnh thanh y nam tử, trên người nàng tản ra khí chất cao cao tại thượng, nhìn nàng bây giờ cùng cô gái ngây thơ vô hại mới vừa rồi tựa như hai người.

"Sênh Ca vô năng." Nam tử kia một thân thanh y, ngũ quan tương khảm như được đao khắc, vẻ mặt cùng khí chất đều lạnh lùng, cảm giác như chỉ cần đến gần một chút thì sẽ bị đóng băng, nhưng thái độ đối với Thẩm Thiên Mạch thì cung kính khác thường.

"Thôi. Chắc hẳn Mị huyết lâu sẽ đến tìm ta." Thẩm Thiên Mạch gợn tay áo, ý bảo Sênh Ca có thể rời đi, khoe miệng gương lên nụ cười cân nhắc.

Sênh Ca là Tà Hộ Pháp của Ma Cung, đặc biệt phụ trách dò thăm tin tức cùng ám sát. Mà nàng, là cung chủ Ma Cung.

Người đời đều biết cung chủ Ma Cung là một công tử thanh nhã vô song nhưng lại giết người không chớp mắt. Nhưng không ai biết, vị công tử này, lại là Tướng môn đích nữ.

"Tiểu thư, lai lịch của Mị huyết lâu cũng lớn quá nha." Thiên Thiên thấy Sênh Ca cũng không có điều tra được lai lịch của Mị huyết lâu thì không thể không lên tiếng.

"Có thể cùng Ma Cung chạy song song trên giang hồ, sẽ đơn giản sao?" Vươn ngón tay như bạch ngọc, nhẹ nhàng sờ chóp mũi Thiên Thiên, Thẩm Thiên Mạch cười nói.

Đôi mắt đen tuyền để lộ ra một tia cân nhắc cùng giáo hoạt. Chắc hẳn Mị huyết lâu cùng hoàng thất của Thiên Mạc, Lâm Vĩ có liên quan gì đây. Nếu không, cần gì phải tới Kỳ Nguyệt quốc đoạt vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Đích nữ ngu ngốc

"Tức chết em rồi, tiểu thư." Giờ phút này gương mặt trắng nõn của Thiên Thiên đỏ bừng cả lên, hai quả đấm nắm thật chặt, mặt tức giận bất bình.

"Làm sao vậy, ai khi dễ Thiên Thiên nhà ta rồi hả?" Thẩm Thiên Mạch cũng chịu nhìn dáng vẻ ngây thơ của Thiên Thiên.

Từ năm năm trước Thiên Thiên vẫn ở cùng với nàng, cùng với nàng vượt qua năm năm gian khổ khó khăn nhất, nàng và Thiên Thiên thân như tỷ muội,

mặc dù cô gái nhỏ này tính tình đơn thuần, rất dễ tức giận, có lúc cũng có chút lỗ mãng, nhưng nếu có người thực có can đảm khi dễ Thiên Thiên, nàng sẽ làm cho người đó muốn sống không được mà muốn chết không xong.

"Tiểu thư, người không biết mọi người bên ngoài nói người như thế nào không? Họ nói trưởng nữ Thẩm Thiên Mạch của phủ thừa tướng là một nữ tử dốt nát kém cỏi. Thi từ ca phú một câu không biết. Cảm kỳ thư họa mọi thứ không thông." Về mặt Thiên Thiên tức giận bất bình, hận không được thay Thẩm Thiên Mạch đánh những người đó một trận.

"Thật sao?" Thẩm Thiên Mạch cũng chỉ cười khẽ, trong mắt mang theo vài phần giễu cợt. Không nghĩ tới bọn họ nhanh như vậy liền không nhận được chữ bói nàng.

Tâm cơ Thẩm Thiên Tâm thâm trầm, cũng sẽ không làm ra chuyện mạo hiểm như vậy. Xem ra hơn phân nửa là do Thẩm Thiên Ngừ và Doãn U Lan làm rồi.

"Tiểu thư! Làm sao mà người còn cười được nữa? Cư nhiên bọn họ vu oan cho người như vậy! Tiểu thư nhà ta từ hi từ ca phú đến cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông!" Thiên Thiên nhìn Thẩm Thiên Mạch lại còn nở nụ cười được, có chút không hiểu lời kéo tay Thẩm Thiên Mạch, dựa vào tính tình của tiểu thư thì bình thường có người dám vu oan nàng như vậy, tất nhiên là sẽ không có kết quả tốt.

"Bọn họ thích nói, thì cứ để cho bọn họ nói. Cũng tiết kiệm được việc tự ta đi tung lời đồn." Thẩm Thiên Mạch vẫn bày ra bộ dáng như mọi việc không liên quan đến mình, khóe miệng cong lên mang ý cười yếu ớt.

"Tiểu thư, người làm cho Thiên Thiên hồ đồ theo rồi. Thiên Thiên không hiểu, tại sao người phải ăn Dịch Dung Đan, tại sao phải làm bộ như cái gì cũng không biết?" Thiên Thiên bị thái độ của Thẩm Thiên Mạch làm cho mơ hồ không rõ, vừa gãi đầu, vừa dậm chân.

"Ngu Thiên Thiên. Chỉ có dốt nát kém cỏi như vậy, cha của ta mới sẽ không đem ta làm con cò chính trị kết thân. Bởi vì cô gái bộ dáng như vậy sẽ buộc không nổi lòng của hoàng tử." Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng vuốt đầu của Thiên Thiên, khóe miệng cong lên lộ ra vẻ châm chọc, trong mắt cũng lộ ra một tia lạnh lùng.

"À? Nhìn phụ thân tiểu thư thương tiểu thư như vậy? Sao lại có thể coi tiểu thư như con cò được? Tại sao lại có phụ thân như vậy!" Giọng nói Thiên Thiên tràn đầy bất bình mà nói.

"Thiên Thiên, triều đình hoàng thất này hủ bại, sao có thể dễ dàng nói rõ ràng như vậy." Thẩm Thiên Mạch cũng nhìn Thiên Thiên, có lẽ nàng không nên dẫn nàng ta rời Ma Cung, chỉ là nàng không bỏ được khi để Thiên Thiên một mình ở Ma Cung.

"Tiểu thư, người thật đáng thương." Thiên Thiên ôm Thẩm Thiên Mạch, ở trên cổ Thẩm Thiên Mạch cọ xát hết như đứa bé.

"Đáng thương? Ta sẽ làm cho bọn họ rất đáng thương." Thẩm Thiên Mạch nghe được lời của Thiên Thiên, khóe miệng cong lên, cả người cũng tản ra một cỗ hơi thở yêu mị mà tàn nhẫn.

Xưa nay Thiên Thiên hiểu rõ tính tình của Thẩm Thiên Mạch, đối với người mình quan tâm thì rất để ý, đối với người không quan tâm thì rất lạnh lùng, mà dám can đảm tổn thương nàng, hoặc là người bên người nàng, tất nhiên sẽ không có kết quả tốt.

"Ừ. Bọn họ ghê tởm như vậy, tiểu thư không cần nương tay." Thiên Thiên lòng đầy căm phẫn, lời kéo tay Thẩm Thiên Mạch nói.

"Thiên Thiên đã thấy qua ta nương tay à?" Giọng điệu của Thẩm Thiên Mạch bình thường, chỉ là cả người tản ra sát khí làm cho người ta thần phục.

"Muội muội." Tiếng kêu ôn nhu truyền đến, Thẩm Thiên Mạch thu lại phong cách, thay bằng bộ dạng không ràng buộc việc đời nhìn người tới.

"Nhi tỷ, có chuyện gì à?" Giọng nói Thẩm Thiên Mạch trong rõ dễ nghe, nghe thấy giọng nói này có lẽ còn tưởng rằng là mỹ nhân bại hoại, nhưng nếu thấy dung mạo này chỉ sợ cũng phải thất vọng.

"Ngày mai một vài tiểu thư quan lại hẹn cùng nhau ngâm thi tác đối, muội muội có muốn cùng nhau đi hay không?" Thẩm Thiên Tâm làm ra bộ dáng yêu thương muội muội, không muốn bỏ quên muội muội, chỉ là sâu trong ánh mắt lại cất giấu một chút châm biếm cùng tính toán.

"Nhưng mà muội không biết." Thẩm Thiên Mạch lộ ra vẻ mặt khó xử, nhưng trong lòng thì một hồi cười lạnh, khá lắm Thẩm Thiên Tâm, ý định thật là đủ ác độc.

Lời đồn không thể tin, nhưng nếu có thể khiến các vị thiên kim tiểu thư quan lại chính mắt thấy tất cả, vậy coi như là đây là sự thật quá rõ ràng. Như vậy trưởng nữ là nàng đây chính là người kém cỏi vô học sẽ chịu hết nhục báng, mà thứ nữ là Thẩm Thiên Tâm đây tài mạo sẽ được chú ý đến.

"Không sao. Cùng đi vui đùa một chút mà thôi. Nếu có chuyện gì, còn có tỷ tỷ ở đây." Thẩm Thiên Tâm lộ ra một màn thành tâm thành ý cười nói dối trả lời kéo tay Thẩm Thiên Mạch.

"Vậy cũng tốt." Thẩm Thiên Mạch chớp con ngươi linh động lên tiếng.

Nhìn nụ cười hả hê của Thẩm Thiên Tâm trước khi đi, Thẩm Thiên Mạch khẽ mỉm cười.

Thẩm Thiên Tâm. Tính toán của người tính toán thật sự không tệ. Chỉ là, chính là ta sẽ không có dễ dàng để cho người như ý nguyện như vậy.

"Tiểu thư, tại sao người lại đồng ý đi với nàng ta, vừa nhìn là thấy nàng ta không tốt bụng gì rồi!" Thiên Thiên nhìn về phía bóng lưng Thẩm Thiên Tâm làm mặt quỷ nói.

"Không đi thì sao có thể để cho nàng ta bê đá tự đập vào chân của mình đây?" Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch mang theo nụ cười giảo hoạt, Thẩm Thiên Tâm, là tự mình người tìm tới cửa, không được trách ta.

Thiên Thiên thấy nụ cười trên mặt tiểu thư nhà mình, cũng biết Thẩm Thiên Tâm tuyệt đối chiếm không được tiện nghi. Tiểu thư nhà nàng chính là hồn thể tiểu ma vương, ngay cả Lão Cung Chủ cũng không có các nào với tiểu thư, huống chi là một Thẩm Thiên Tâm nhỏ nhỏ như vậy, muốn cùng tiểu thư nàng đấu? Không có cửa đâu.

"Rất lâu không có ra đường đùa giỡn tiểu nương tử rồi, đợi ngày mai đến buổi tụ họp đó, chúng ta liền trên phố vui đùa một chút đi." Trong mắt Thẩm Thiên Mạch để lộ ra mấy phần giảo hoạt, cười nói.

"Hay quá." Thiên Thiên cũng mang về mặt hưng phấn vỗ tay.

Thẩm Thiên Mạch thường nữ giả nam trang ra đường đùa giỡn những người ra về tiểu thư khuê các.

Những người được gọi là đại gia khuê tú, nhìn thấy dáng vẻ tuấn tú của Thẩm Thiên Mạch khi cải trang thành nam trang, mỗi một người đều nhìn trộm, Thẩm Thiên Mạch nhất thời vui mừng liền đùa giỡn một phen, sau lại phát hiện đây là một việc rất thú vị, liền thường xuyên mang theo Thiên Thiên ra đường đùa giỡn những đại gia khuê tú đối trá kia.

Thứ nhất là vì trừng phạt những cô gái đối trá kia. Thứ hai cũng là vì giải buồn cho mình. Nói giải buồn, nàng đột nhiên phát hiện đã lâu rồi nàng không có đi đến Quái Y Sơn Trang của Tất lão đầu rồi, hôm nào cũng phải đi đến một chuyến.

"Tốt lắm. Ta mệt rồi, đi ngủ trước đây, đừng để cho những nữ nhân kia ằm ỉ đến ta." Thẩm Thiên Mạch lười biếng ngáp một cái, trong con ngươi linh động giảo hoạt lộ ra chút lười biếng.

"Dạ vâng tiểu thư. Nếu như họ dám tới quấy rầy tiểu thư, em liền làm cho họ biết mặt!" Thiên Thiên bày ra dáng vẻ trung thành bảo vệ chủ, bộ dạng thề thốt kia vô cùng dễ thương.

"Ngu Thiên Thiên." Thẩm Thiên Mạch nhéo gương mặt của Thiên Thiên, sau đó liền ngáp dài đi ngủ trưa.

Ngày mai còn phải ứng phó những ác nữ từng tặc kia nữa, không dưỡng tinh thần sao có ứng phó? Nàng nhất định phải ngủ một giấc cho đã, ngày mai mới có hơi sức chứ. Nàng cũng không phải là lười.

Nhìn dáng vẻ lười biếng của tiểu thư nhà mình, Thiên Thiên thấy nhưng không thể trách. Lúc không có việc thì Thẩm Thiên Mạch đều là lười biếng mà giảo hoạt như vậy. Nhưng vào lúc làm chánh sự, cũng không giống như lúc này mà là bén nhọn và quả quyết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Thiên Thiên bị đánh

Thẩm Thiên Mạch híp mắt tựa vào trên giường, trong con ngươi đen nhánh mang theo lười biếng.

Híp nửa đôi mắt lại Thẩm Thiên Mạch tiến vào giấc ngủ. Tỉnh đề phòng cảnh giác của người tập võ khiến cho nàng ngủ luôn rất ít. Ngoài phòng tiếng ồn ào truyền tới bên tai của nàng, nàng đột nhiên mở mắt, giống như sư tử ngủ say mạnh mẽ mở to đôi mắt.

Nàng chỉ là muốn ngủ một lúc. Bên kia lại chờ không kịp muốn tìm nàng gây phiền phức. Mặc dù Thiên Thiên võ nghệ cao cường, nhưng nàng đã dặn dò qua Thiên Thiên sau khi vào phủ sau không được dùng võ công, cho dù tính tình Thiên Thiên, không có võ nghệ, chỉ sợ sẽ thua thiệt.

"Tiểu thư nhà ta đang ngủ trưa! Các người không nên quấy rầy nàng." Thiên Thiên chống nạnh ngăn ở trước phòng của Thẩm Thiên Mạch.

"Người là cái thá gì? Cũng dám cản đường bản tiểu thư?!" Thẩm Thiên Ngừ về mặt xem thường nhìn Thiên Thiên, Thẩm Thiên Mạch đó lấy thân phận trưởng nữ đè ép nàng, chẳng lẽ ngay cả nha hoàn của nàng ta cũng dám khi dễ nàng hay sao?

"Mặc kệ. Chính là không cho người đi vào!" Thiên Thiên cố chấp ngăn ở trước phòng, tiểu thư mỗi lần ngủ đều ngủ rất ít, còn thường hay gặp ác mộng, không ngủ được, cho nên lúc tiểu thư nghỉ ngơi luôn không thích người khác quấy rầy.

"Pằng." Giơ tay tát một cái tát, gò má Thiên Thiên nhất thời sưng lên, Thẩm Thiên Ngừ mang về mặt hả hê nhìn gò má Thiên Thiên sưng lên.

"Tiện nha hoàn, ai cho phép người ngăn cản bản tiểu thư!" Thẩm Thiên Ngừ cao ngạo nhìn Thiên Thiên, không đánh được Thẩm Thiên Mạch, nàng liền trút giận vào nha hoàn bên người nàng ta. Hừ!

"Đại tỷ đây là đang làm gì vậy?!" Trong giọng nói mang theo tức giận, đôi mắt đen láy của Thẩm Thiên Mạch giờ phút này hòa hợp với tức giận bén nhọn nhìn về phía Thẩm Thiên Ngừ. Diễm đàn Lê Quý Đôn.

"Tam muội, sao lại tức giận như vậy? Chẳng lẽ ngay cả một nha hoàn nho nhỏ ta cũng không thể dạy dỗ hay sao?" Thẩm Thiên Ngừ nhìn thấy sự tức giận trong mắt Thẩm Thiên Mạch, thế nhưng bất giác cảm thấy sợ hãi, nhưng nghĩ đến thân phận của nàng có khác, nghĩ tới những năm nay nàng đối với Thẩm Thiên Mạch mang hận ý, nàng hất cằm lên cao ngạo nói.

"Thiên Thiên, đau không?" Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch thấy được gò má của Thiên Thiên sưng lên, đau lòng nâng gò má Thiên Thiên lên, trong con ngươi Thẩm Thiên Mạch tràn đầy đau lòng.

"Ôi, tiểu thư, nàng ta đánh em!" Thuở nhỏ Thiên Thiên đi theo Thẩm Thiên Mạch, Thẩm Thiên Mạch luôn xem nàng như muội muội, chưa từng có cho nàng chịu phạt cùng nửa phần uất ức, hôm nay nàng bị Thẩm Thiên Ngừ đánh, trong lòng tự nhiên rất là uất ức, nếu không phải tiểu thư liên tục phân phó không cho phép động võ, nàng đã sớm đối với Thẩm Thiên Ngừ không khách khí.

"Tỷ đánh Thiên Thiên?" Ánh mắt từ trên gò má Thiên Thiên dời đi nhìn về phía Thẩm Thiên Ngừ, ánh mắt thay đổi, lại cực kỳ cố gắng kiềm chế lửa giận của mình.

"Đánh thì như thế nào?" Thẩm Thiên Ngừ thấy bộ dạng Thẩm Thiên Mạch thì trong lòng sáng khoái, nàng không đánh được Thẩm Thiên Mạch, thì đánh nha hoàn nàng ta, chính là không để cho nàng ta tốt hơn!

"Tam muội, ta đâu gì cũng là một tiểu thư, đánh một đứa nha hoàn cũng không coi là chuyện lớn gì." Thẩm Thiên Ngừ nhìn Thẩm Thiên Mạch trầm mặc không nói lời nào, lại há hê nhũ lông mày, nói.

Thẩm Thiên Mạch nhìn Thẩm Thiên Ngừ, nhẹ nhàng nâng lên nụ cười nhạt, chỉ là sâu trong ánh mắt mang rét lạnh, "Thiên Thiên giống như là muội muội ruột của muội, muội thật sự không đành lòng khi em ấy bị đánh, nhìn mặt em ấy xưng phù thành như vậy, muội thấy vẫn là trước bôi thuốc cho em ấy đi, hôm nay cũng không thể bồi đại tỷ tán gẫu rồi."

"Vậy sao, vậy ngày khác tỷ trở lại tìm muội muội." Thẩm Thiên Ngừ nhìn Thẩm Thiên Mạch, lại nhìn một chút gò má Thiên Thiên sưng lên, giống như một con gà trống đầu trắng thật vui mừng mang theo một đoàn nha hoàn rời đi.

"Nha hoàn người khác ta không xen vào, tỷ dám đánh Thiên Thiên, sẽ phải trả giá thật lớn!" Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch biến sắc lạnh lẽo nhìn về phía bóng lưng Thẩm Thiên Ngừ nói.

"Thiên Thiên, mau cùng ta trở về nhà. Ta giúp em bôi thuốc." Lúc Thẩm Thiên Mạch nhìn về phía Thiên Thiên thì con ngươi đen nhánh dần dần ít đi, tràn đầy đau lòng. "Em thật là một nha đầu ngốc, ta bảo em không được phép động võ, cũng không có bảo em đưa người ta khi dễ."

"Ôi. Vẫn là tiểu thư thương Thiên Thiên." Thiên Thiên lời kéo tay Thẩm Thiên Mạch, gương mặt cảm động.

"Ngu Thiên Thiên, tiểu thư không thương em thì còn thương ai nữa." Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng sờ chóp mũi Thiên Thiên, từ trong hành lý lấy ra thánh dược trị ngoại thương thoa lên cho Thiên Thiên.

Nhìn gò má Thiên Thiên sưng lên thật cao, trong mắt Thẩm Thiên Mạch tràn đầy đau lòng, sau đó ánh mắt chuyển thâm, khóe miệng Thẩm Thiên Mạch cong lên lạnh lùng.

"Tốt lắm tốt lắm, cũng đừng đứng lý ở đây nữa, đi xuống đi!" Ban ngày Thẩm Thiên Ngừ đánh Thiên Thiên một cái tát, ở trước mặt Thẩm Thiên Mạch uy phong, trong lòng đang hả hê lắm, cho nên đã sớm liền đuổi người làm đi xuống nghỉ ngơi.

Nụ cười trên mặt nàng đột nhiên cứng đờ, trước mắt xuất hiện một nam tử mang theo mặt nạ bằng đồng xanh đáng sợ, nàng sợ đến độ muốn thét chói tai, nhưng người vừa tới lại điểm nàng á huyết, làm cho nàng muốn kêu cũng không kêu được.

"Bàn tay của tiểu thư tướng phủ thật đúng là da mịn thịt mềm." Giọng nói của nam tử từ mặt nạ bằng đồng xanh hạ truyền ra, mang theo một cỗ âm trầm khiến Thẩm Thiên Ngừ cảm giác sợ hãi.

Con ngươi Thẩm Thiên Mạch dưới mặt nạ bằng đồng xanh lạnh lẽo cực kỳ, chính là đôi tay này, hôm nay lại dám đánh Thiên Thiên, nàng đã nói rồi, người tôn trọng Thiên Thiên cũng sẽ không có kết quả tốt. Nếu Thẩm Thiên Ngừ dám đánh Thiên Thiên, như vậy, nàng liền phế đi tay của nàng ta!

Sắc mặt Thẩm Thiên Ngừ đột nhiên trở nên tái nhợt, nàng không thể tin nhìn người tới, lại nhìn một chút tay của mình, trên mặt bởi vì đau đớn mà nét mặt trở nên dữ tợn.

Nam tử mang mặt nạ bằng đồng xanh này thế nhưng sờ sờ bề gầy tay của nàng! Nàng đâu gì cũng là tiểu thư của tướng phủ, lúc nào thì chịu phạt đau đớn như vậy!

Nhìn Thẩm Thiên Ngừ bởi vì đau đớn mà ngắt đi, trong mắt Thẩm Thiên Mạch lộ ra lạnh lẽo, "Xem ra trông khá mà không dùng được!"

"Tiểu thư, người đã đi đâu? Thuốc này của Tắt lão đầu thật là hiệu nghiệm, mới đắp lên không bao lâu thì đã bớt sưng." Trên mặt Thiên Thiên lộ ra nụ cười ngọt ngào, con ngươi linh động lóe lên nét thiên chân trẻ con.

"Ta đi phế hai tay của Thẩm Thiên Ngữ!" Thẩm Thiên Mạch bình thản nói.

"Thuốc của Tất lão đầu cũng sắp hết rồi. Hai ngày nữa chúng ta lại đến chỗ Tất lão đầu ‘mượn’ một chút." Thẩm Thiên Mạch thấy chỗ sưng trên mặt Thiên Thiên từ từ tan đi, mới lộ ra nụ cười thỏa mãn, trong con ngươi còn để lộ ra một tia giảo hoạt.

Nói là mượn, thật ra thì chính là trộm. Tất lão đầu là trang chủ Quái Y Sơn Trang, y thuật cao siêu, thuốc của lão vô luận là trị ngoại thương hay là trị nội thương, hiệu quả đều rất tốt. Chỉ là Tất lão đầu của nặng hơn người, vì vậy thuốc của lão thường đều là một thuốc nghìn vàng, con nhà nghèo dùng không nổi.

Kể từ khi Thẩm Thiên Mạch phát hiện Quái Y Sơn Trang thì liền thường đi trộm thuốc. Một phần tự mình dùng, một phần đưa cho dân nghèo, còn có một phần thì bảo thủ hạ Ma Cung phân phát đi bán giá cao cho phú thương, dùng cái này kiếm tiền.

Tất lão đầu đối với thiếu chủ Ma Cung Thẩm Thiên Mạch giảo hoạt này vô cùng căm thù đến tận xương tủy. Bất đắc dĩ Thẩm Thiên Mạch võ công cao siêu, khinh công càng thêm vô song, Tất lão đầu chưa từng bắt được Thẩm Thiên Mạch.

"Hay quá. Em vừa nghĩ tới nét mặt của Tất lão đầu đã cảm thấy chơi rất vui!" Thiên Thiên vừa vỗ tay vừa tán thành nói. Phàm là Thẩm Thiên Mạch làm "Chuyện xấu", đều có phần của Thiên Thiên phần, hơn nữa chính là nàng vô cùng vui lòng trở thành đồng mưu của Thẩm Thiên Mạch.

Người giang hồ đều biết bên người cung chủ ma cung có một tiểu nha hoàn đi theo có lẽ là hồng nhan tri kỷ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Thẩm Thiên Ngữ khóc lóc kể lể

"Thẩm Thiên Mạch, ngươi đi ra cho ta!" Bên ngoài truyền đến giọng nói của Doãn U Lan như vệt đực cay nghiệt mắng chửi, Thẩm Thiên Mạch nhìn không được xoa xoa lỗ tai.

"Ngươi đi ra cho ta!" Thẩm Thiên Mạch đang chuẩn bị lật người tiếp tục ngủ, Doãn U Lan một cước đạp mạnh cửa phòng Thẩm Thiên Mạch ra. Thẩm Thiên Mạch từ trên giường ngồi dậy, trong mắt thoáng qua một tia tức giận.

Doãn U Lan đỏ bừng mặt nhìn Thẩm Thiên Mạch, vẻ mặt hận không đem khuôn mặt của Thẩm Thiên Mạch xé nát thành từng mảnh nhỏ. Thẩm Thiên Ngữ tiểu tụy dựa vào người Doãn U Lan, đôi tay quẩn đầy băng gạc.

Thẩm Thiên Mạch hứng thú nhìn hai mẹ con trước mặt, khoe miệng mang theo nụ cười lười biếng. Tốc độ rất nhanh, chưa đến nửa canh giờ đã tỉnh lại, tìm đại phu giỏi, băng bó tốt, dẫn mẫu thân đến đây để hỏi tội.

"Đã trẻ thế này, nhị nương tìm Thiên Mạch gấp vậy làm gì?" Nàng nhũ mầy nhìn về phía Doãn U Lan, sau đó lại nhìn về phía Thẩm Thiên Ngữ. Thời điểm Thẩm Thiên Ngữ chạm vào ánh mắt của Thẩm Thiên Mạch, trong mắt phát ra ác độc và oán hận, nhìn chằm chằm vào Thẩm Thiên Mạch.

"Thiên Mạch! Ngươi thật sự quá đáng rồi, cư nhiên giám làm tỷ tỷ ngươi bị thương thành như này! Ngươi... ngươi quạt thực là đồ không có gia giáo!" Doãn U Lan nhìn con gái bị thương thành như vậy, trong lòng đau xót, không chút khách khí mắng chửi Thẩm Thiên Mạch.

"Nhị nương, đứng trách Thiên Mạch không nhắc nhở ngươi. Bốn chữ không có gia giáo này không phải tùy tiện muốn nói thì nói. Lời này của nhị nương là đang chỉ trích phụ thân không có trách nhiệm giáo dục Thiên Mạch sao?" Ánh mắt sắc lạnh của Thẩm Thiên Mạch vẫn chưa thay đổi, trên mặt vẫn mang theo nụ cười lười biếng, lời nói ra cũng bình thản, chỉ là trong bình thản lại có một vẻ khí thế không giận mà uy.

"Hay cho miệng lưỡi bén nhọn! Ta không khua môi múa mép với ngươi, ngươi hãy nói một chút nghe coi, ngươi khiến cho Ngữ nhi bị thương thành như vậy, ngươi tính sao?" Doãn U Lan bị Thẩm Thiên Mạch chỉ trích, trong lòng càng thêm tức giận, mặt biến sắc, chỉ vào Thẩm Thiên Mạch mắng.

"Nhị nương, con có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung được. Nhị nương có chứng cứ gì chứng minh Thiên Mạch đã thương đại tỷ? Chỉ bằng lời nói một bên của đại tỷ thôi sao?" Thẩm Thiên Mạch khinh thường nhìn Thẩm Thiên Ngữ, sau đó nhìn về phía Doãn U Lan, khẽ mỉm cười.

"Ngữ nhi chưa từng xảy ra chuyện như vậy! Ngươi quay về lại trở thành thế này. Chắc chắn do ban ngày nhi đánh nha hoàn của ngươi, ngươi ghi hận trong lòng, tìm người đến đã thương Ngữ nhi. Ta muốn đi nói cho lão gia biết!" Doãn U Lan lại hùng hổ nhìn Thẩm Thiên Mạch gào lên.

Thẩm Thiên Mạch chỉ hờ hững nhìn Doãn U Lan. Kiếp trước nàng cũng không ít lần bị nhị di nương và đại tỷ này khi dễ. Kiếp này, nàng muốn đòi lại từng thứ. Khiến cho các nàng ném được một chút mùi vị bị khi dễ.

"Nếu nhị nương muốn nói cho phụ thân, Thiên Mạch cũng không ngăn cản. Không bằng chúng ta đánh cược một keo, xem xem phụ thân sẽ tin người nào?" Nét mặt Thẩm Thiên Mạch không chút biến hóa, đôi mắt sắc bình thản, khoe miệng còn mang theo ý cười.

"Ngươi." Doãn U Lan bị Thẩm Thiên Mạch nói nhất thời không thốt nên lời, khuôn mặt tức giận đỏ bừng.

“Nhị nương phải chú ý đến thân thể, chớ ngắt đi trước mặt Thiên Mạch, rồi lại mặt dày mày dạn đồ thừa lên đầu Thiên Mạch.” Thảm Thiên Mạch giễu cợt nhìn Doãn U Lan, Doãn U Lan nghe được lời này thiếu chút nữa đã ngắt đi thật.

Tuy rằng Doãn U Lan lỗ Mãng, nhưng vẫn hiểu rõ mức độ lợi hại trong đó. Nếu chuyện này dẫn tai Thảm Lăng Vân, xui xẻo cũng chỉ có họ.

Thảm Thiên Mạch nàng, tuy rằng không có mẫu thân, nhưng vẫn còn ông ngoại là Binh Bộ Thượng Thư trong tay nắm trọng quyền, đến Thừa Tướng cũng phải nể mặt, đây chính là nguyên nhân vì sao mẫu thân qua đời đã năm năm, phụ thân vẫn không đưa Nhị nương lên phủ chính.

Chỉ sợ cái này cũng là nguyên nhân kiếp trước Thượng Quan Triệt độc ác giết nàng. Thế lực của Thừa Tướng cộng thêm thế lực của Binh Bộ Thượng Thư đã là uy hiếp lớn đến hoàng quyền, nếu thêm một hoàng hậu nữa, vậy thì không thể lường được rồi. Cho nên, giết nàng là lựa chọn tốt nhất. Không chỉ làm suy yếu thế lực của Thừa Tướng, còn có thể làm tan rã liên minh giữa Binh Bộ Thượng Thư và Thừa Tướng.

“Thảm Thiên mạch, chúng ta cứ chờ xem! Đừng để cho ta nắm được đằng chuôi của ngươi!” Doãn U Lan đỡ Thảm Thiên Ngừ suy yếu, nhìn Thảm Thiên Mạch căm hận nói.

“Thiên Mạch chờ Nhị nương nắm đằng chuôi của Thiên Mạch! Nhị nương phải cố gắng thêm chút nữa nha.” Thảm Thiên mạch hài hước nhìn Doãn U Lan, nàng cũng chỉ biết uy hiếp như vậy mà thôi, Doãn U Lan ngực lớn nhưng không có đầu óc, chỉ biết quát tháo người khác, Thảm Thiên Mạch nàng không để trong mắt.

“Mẫu thân, chẳng nhẽ cứ tính như thế?” Thảm Thiên Ngừ không vừa lòng, nàng phải chịu uất ức lớn như vậy, đau đớn như vậy, chẳng nhẽ cứ tính như thế?

Đại phu nói, tay của nàng ít nhất phải một trăm ngày mới khôi phục, nhưng một tháng sau là Bách gia yến, đến lúc đó các vị hoàng tử và con cái nhà quyền quý đều tham dự, nếu tay nàng vẫn không khỏi, nàng sao có thể chiếm được lòng các vị hoàng tử và con cái nhà quyền quý đây?

“Ngừ nhi, nhưng chúng ta không có chứng cứ!” Doãn U Lan vừa căm giận nhìn Thảm Thiên Mạch, vừa an ủi nữ nhi.

“Không có chứng cứ? Nhất định là nàng đã sai người đã thương ta. Tại sao không thể nói cho phụ thân? Bởi vì ta là thứ xuất, nên đáng bị người ta khi dễ sao? Điều là tại ngươi vô dụng. Tại sao ta không phải nữ nhi của Lăng Nhã?” Thảm Thiên Ngừ chốc cùng rút gấu, quay ra trách cứ Doãn U lan, khuôn mặt vằn vện nhìn về phía Thảm Thiên Mạch.

“Đồ khốn kiếp! Ngươi ở đây nói những nói cuối gì đó?” Doãn U Lan vốn không thể vượt qua vàng sáng của Lăng Nhã, trong lòng rất uất hận, hôm nay trước mặt Thảm Thiên mạch, bị Thảm Thiên Ngừ vạch trần, uất hận trào lên, quát cho Thảm Thiên ngừ một bạt tai.

Gò má Thảm Thiên Ngừ sưng lên thật cao, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ mẫu thân vừa đau lòng vừa giận, Thảm Thiên Ngừ cũng không giám nhiều lời. Nàng biết mình nhất thời lỡ lời, làm tổn thương mẫu thân, nên cũng không nói nữa, chỉ là đem ánh mắt ngoan độc nhìn Thảm Thiên Mạch.

Doãn U Lan đánh con gái trong lòng cũng rất đau, nhẹ nhàng ôm lấy Thảm Thiên Ngừ, yêu thương vuốt tóc nữ nhi, nhìn tay nữ nhi quần đầy băng gạc, ánh mắt căm phẫn lại hướng về phía Thảm Thiên Mạch.

Thảm Thiên Mạch đang nghiêng ngả nhìn hai mẹ con chó cắn chó, lại phát hiện hai mẹ con đều đem ánh mắt ngoan độc nhìn về phía mình, không khỏi nhún vai.

“Àm ỉ xong rồi? Àm ỉ xong rồi thì về nghỉ ngơi cho khỏe đi. Thiên Mạch không tiễn.” Hờ hững liếc hai mẹ con một cái, trên mặt còn mang theo nụ cười như có như không, Thảm Thiên mạch thần nhiên quay vào trong viện.

Bên ngoài viện, hai mẹ con Thảm Thiên Ngừ mang theo ánh mắt ác độc, giống như rắn độc nhìn vào trong, như muốn xuyên qua tường viện đem cô gái bên trong băm thành trăm mảnh.

“Thảm Thiên Mạch, ta sẽ khiến ngươi chết không được từ tế!” Thảm Thiên Ngừ hung hăng mắng chửi. Mối thù gây tay này, nàng tuyệt đối không quên! Một ngày nào đó, nàng sẽ khiến cho Thảm Thiên Mạch phải trả giá thật đắt.

“Ngừ nhi, chúng ta về thôi. Yên tâm đi, mẫu thân sẽ giúp ngươi báo thù!” Doãn U Lan cũng đầy oán hận nhìn vào trong viện, đỡ Thảm Thiên Ngừ rời đi.

“Tiểu thư, giải quyết xong?” Thiên Thiên thấy Thảm Thiên Mạch lười biếng quay lại, lập tức ra nghênh đón, vẻ mặt lo lắng nhìn Thảm Thiên Mạch, chỉ sợ tiểu thư nhà mình bị thua thiệt.

Thảm Thiên Mạch thấy vẻ mặt lo lắng của Thiên Thiên, không khỏi cười một tiếng. Mình đã bao giờ bị thua thiệt, không biết cô gái nhỏ này lo lắng cái gì nữa.

“Ta vừa được nhìn chó cắn chó. Sớm biết đặc sắc như vậy, ta sẽ dẫn ngươi ra ngoài xem.” Thảm Thiên Mạch nhún vai một cái ý nói không sao, rồi lại leo lên giường tiếp tục ngủ bù.

Thiên Thiên thấy tiểu thư nhà mình leo lên giường đi ngủ, cũng chỉ có thể hé ra khuôn mặt bất đắc dĩ. Cả buổi tối hôm qua ngồi xe ngựa, tiểu thư đều không được ngủ ngon, giăng co lâu như vậy, quả thật cũng mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Chúng nữ chế nhạo

“Muội muội. Tay đại tỷ bị thương, hội ngâm thơ hôm nay cũng chỉ có hai chúng ta đi.” Về mặt Thẩm Thiên Tâm lo lắng cho Thẩm Thiên Ngừ.

“Vâng, đại tỷ không sao chứ?” Thẩm Thiên Mạch vừa giả bộ quan tâm, vừa quan sát Thẩm Thiên Tâm.

Thẩm Thiên Tâm luôn thích giả trang thành bộ dáng nhu nhược thiện lương. Kịp trước nàng đã bị chính cái bề ngoài thiện lương ấy lừa, còn tưởng rằng Thẩm Thiên Tâm thật lòng đối tốt với nàng, trong lòng rất lệ thuộc vào người tỷ tỷ này. Nhưng không nghĩ đến vị tỷ tỷ này làm không ít chuyện xấu sau lưng mình, thậm chí còn ước mình chết sớm một chút.

“Nghe nói phải điều dưỡng một thời gian dài.” Thẩm Thiên Tâm ra vẻ lo lắng, con ngươi mơ hồ có chút lệ quang.

Thẩm Thiên Mạch chăm chú nhìn Thẩm Thiên Tâm, mặc dù nàng diễn kịch rất tốt, nhưng ẩn sau màn lệ quang lại là vẻ mặt hả hê.

Thẩm Thiên Tâm sao có thể qua mắt được Thẩm Thiên Mạch. Thẩm Thiên Ngừ là trưởng nữ, Thẩm Thiên Mạch là dòng chính nữ, mà Thẩm Thiên Tâm cái gì cũng không có, dĩ nhiên lằm lếu gì cho Thẩm Thiên Ngừ và Thẩm Thiên Mạch đều gặp chuyện không may.

Nếu như Thẩm Thiên Ngừ không tham dự Bách gia yến, Thẩm Thiên Mạch lại vừa ngu ngốc vừa vô học, như vậy, ánh mắt của mọi người tự nhiên sẽ tập trung ở trên người Thẩm Thiên Tâm, đây cũng là cơ hội duy nhất để nàng thoát khỏi thân phận thứ nữ.

“Ta thấy nhị tỷ lo lắng như vậy, hay là ngày hội ngâm thơ chúng ta đừng đi nữa là được rồi.” Trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia giảo hoạt, khóe miệng mang theo nụ cười hồn nhiên.

“Như vậy sao được?” Thẩm Thiên Tâm vừa nghe Thẩm Thiên Mạch nói không đi hội ngâm thơ, lập tức sốt ruột, mình phí hết bao nhiêu tâm tư lừa gạt Thẩm Thiên Mạch đến hội ngâm thơ, mục đích là muốn bêu xấu nàng, sao lại có thể không đi đây.

“Nhị tỷ, ngươi làm sao vậy?” Thẩm Thiên Mạch lộ ra con mắt ngây thơ, nhưng Thẩm Thiên Tâm lại thấy rõ ràng ở trong mắt nàng là đùa cợt và châm chọc.

“Không sao, chỉ là nếu thất hẹn với các vị tỷ muội, sẽ không tốt.” Thẩm Thiên Tâm cẩn thận quan sát con ngươi Thẩm Thiên Mạch, con ngươi đen nhánh giờ phút này chỉ còn lại sự ngây thơ, đâu còn có cái gì đùa cợt và châm chọc. Thẩm Thiên Tâm che giấu sự luống cuống của mình, nhu nhược nói.

“Nói cũng phải. Vậy chúng ta đi.” Thẩm Thiên Mạch tự nhiên hiểu tâm tư Thẩm Thiên Tâm, mới vừa rồi chỉ là cố ý trêu nàng, giờ cũng không nên trì hoãn nữa, theo Thẩm Thiên Tâm đi.

Thẩm Thiên Tâm mặc quần dài màu hồng đào, bên hông thắt đai lưng chân châu, vừa có quý khí, lại tôn lên vóc người hoàn mỹ. Tóc vấn lên, chải một kiểu tóc tinh xảo, trên mặt trang điểm nhàn nhạt, có vẻ lịch sự tao nhã mê người, kết hợp với vẻ ngoài yếu đuối của nàng, lại càng lộ ra vẻ đẹp động lòng người.

Mà Thẩm Thiên Mạch chỉ mặc một thân áo trắng đơn giản, tay áo rộng lớn, không có đai lưng, đem thân hình linh lung hấp dẫn che đi. Trên mặt không trang điểm son phấn, khuôn mặt dịch dung lại càng thêm bình thường, nhìn qua một lần cũng không thể nhớ lại diện mạo của nàng.

“Tiểu thư, Thiên Thiên cùng đi với người.” Thiên Thiên lời kéo tay Thẩm Thiên Mạch, về mặt không đi không được.

“Nhị tỷ, Thiên Thiên mười tuổi theo ta, năm năm này cũng không rời ta nửa bước, ngươi xem ta có thể dẫn nàng đi cùng không?” Thẩm Thiên Mạch nhìn Thiên Thiên một chút, quay sang nói với Thẩm Thiên Tâm.

Nàng biết, nếu như Thẩm Thiên Tâm giả bộ tốt tính như vậy, tuyệt đối sẽ không ngăn cản nàng dẫn theo Thiên Thiên.

“Ừ, có thể. Muội muội có thể dẫn theo Thiên Thiên cô nương đi cùng.” Thẩm Thiên Tâm dịu dàng cười, cùng Thẩm Thiên Mạch đến hội ngâm thơ.

Hội ngâm thơ có rất nhiều đại gia khuê tú. Ăn mặc long lanh, so sánh với các nàng, này đích nữ Tướng phủ nàng đây có vẻ rất bình thường.

“Thiên Tâm, ngươi đến rồi.” một người mặc một thân sa y xanh nhạt, cổ tay áo khảm giấy mạ vàng đi về phía Thẩm Thiên Tâm, cùng Thẩm Thiên Tâm liếc mắt nhìn nhau, rồi nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch và Thiên Thiên cười nói, “Đây là hai nha hoàn của ngươi sao?”

“Ngươi.” Thiên Thiên chuẩn bị đi lên lí luận với nàng kia, bị Thẩm Thiên Mạch ngăn lại.

“Nhị tỷ, không hải nói đây là ngày hội ngâm thơ của các tiểu thư khuê các sao? Như thế nào lại có một số người không hiểu lễ nghĩa vậy?” Thẩm Thiên Mạch lộ ra đôi mắt hồn nhiên, nhìn về phía nữ tử áo xanh, rồi lại quay sang Thẩm Thiên Tâm cười nói.

“Ách. Để ta giới thiệu một chút. Đây là tam muội, Thẩm Thiên Mạch. Đây là nữ nhi của Đại tướng quân Diêu Nhượng Thẩm.” Thẩm Thiên Tâm có chút xấu hổ cười cười, sau đó thay Thẩm Thiên Mạch và Diêu Nhượng Thẩm giới thiệu.

“Chào Thẩm Mạch tiểu thư.” Diêu Nhượng Thẩm nhìn Thẩm Thiên Mạch lịch sự cười một tiếng, trong mắt còn có mấy phần không cam lòng.

“Chào Nhượng Thẩm tiểu thư.” Thẩm Thiên Mạch vẻ bề ngoài thì cười nhưng trong không cười đáp lại.

Quan hệ giữa Thẩm Thiên Tâm và Diêu Nhượng Thẩm rất tốt. Chuyện mình muốn tới hội ngâm thơ, khẳng định Diêu Nhượng Thẩm sớm đã biết. Mới vừa rồi còn cố ý chế nhạo nàng, nàng cũng cố ý làm bộ dốt nát, ép Thẩm Thiên Tâm giới thiệu. Bởi vì khi giới thiệu thân phận, nếu Diêu Nhượng Thẩm vẫn nói năng lỗ mãng, chính là bất kính với đích nữ tướng phủ.

“Mới vừa rồi Nhượng Thẩm mạo phạm. Thiên Mạch tỷ tỷ ăn mặc giản dị như này, làm hại Nhượng Thẩm còn tưởng rằng là nha hoàn của Thiên Tâm.” Diêu Nhượng Thẩm bày ra nụ cười giả dối, hướng về phía Thẩm Thiên Mạch nói.

“Không sao. Đây là y phục Thiên Tâm Ti (được dệt bằng tơ tằm), không phải ai cũng nhận ra được.” Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười ngây thơ hồn nhiên, mỉm cười trả lời.

Sắc mặt Diêu Nhượng Thẩm nhất thời thay đổi. Nàng thấy Thẩm Thiên Mạch mặc một bộ y phục bình thường như thế, cố ý muốn cười nhạo một phen, không nghĩ tới y phục này lại là Thiên Tâm Ti hiếm thấy, lời này của Thẩm Thiên Mạch rõ ràng nói nàng nông cạn.

“Nhượng Thẩm đúng là không có mắt rồi.” Diêu Nhượng Thẩm ngoài cười nhưng trong không cười dịu dàng nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong con người hiện rõ hận ý.

Thẩm Thiên Mạch nhếch miệng không thèm để ý. Diêu Nhượng Thẩm, kiếp trước Thượng Quan Triệt sau khi lên ngôi phong người làm phi tử đầu tiên, ý vào Thượng Quan Triệt sủng ái mà khi dễ nàng. Kiếp trước nàng thiện lương đơn thuần, không so đo với Diêu Nhượng Thẩm, kiếp này, Diêu Nhượng Thẩm đừng mơ để đầu cười cô nàng.

“Thiên Tâm, Nhượng Thẩm” một cô gái trên người mặc y phục cao quý, trên đầu mang trâm cài đi tới.

Đứng giữa các đại gia khuê các, cô gái này vẫn có loại cảm giác là hạc trong bầy gà. Hướng chỉ trâm cài không phải loại bình thường dân chúng có thể đeo.

“Muội muội ở trong núi nhiều năm, chắc không biết đến công chúa.” Thẩm Thiên Tâm làm ra vẻ hiểu lòng người giới thiệu cho Thẩm Thiên Mạch.

Vừa dứt lời, các vị thiên kim Quan gia đều nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch quan sát. Thẩm Thiên Mạch cũng chẳng kiêng dè gì những ánh mắt quan sát ấy, vẫn thản nhiên như thường.

Những lời này của Thẩm Thiên Tâm, không phải để cường điệu nàng lớn lên giữa rừng núi, cố ý dựa vào đó để chê bai nàng sao?

“Ồ, thì ra đây là đích nữ Tướng phủ lớn lên giữa rừng núi a, nhưng nghe nói người không có học vấn, cái gì cũng không biết, sao cũng dám tham gia hội ngâm thơ vậy?” Thượng Quan Phiên là nữ nhi của hoàng hậu, thuở nhỏ được hoàng hậu nâng niu trong lòng bàn tay, quen thói kiêu căng.

“Đây là Phiên công chúa lớn lên ở hoàng cung sao? Quy củ tỷ thí thế nào cô gái trong núi như ta đây còn không hiểu?” Thẩm Thiên Mạch cũng không trực tiếp đá kích Thượng Quan Phiên, mà lời kéo tay Thẩm Thiên Tâm hỏi.

Thẩm Thiên Tâm không phải thích giả bộ làm người tốt, giả bộ thiện lương sao? Hôm nay nàng sẽ tạo cơ hội, cho Thẩm Thiên Tâm diễn vai “Tỷ tỷ tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Tự bê đá đập vào chân mình

“Hỗn xược, người sao dám nói chuyện như vậy!” Thượng Quan Phiên tức giận nhìn Thẩm Thiên Mạch, lời này của Thẩm Thiên Mạch không phải nói nàng không có dạy dỗ, ngay cả cô gái trong núi cũng không sánh bằng sao? Nàng đường đường là một công chúa, sao có thể dễ dàng tha thứ.

“Không nên tức giận. Muội muội ta không hiểu chuyện, ta thay mặt nàng xin lỗi.” Mặc dù Thẩm Thiên Tâm hy vọng Thẩm Thiên Mạch bị bêu xấu, nhưng nàng vẫn phải giả bộ dịu dàng, thiện lương.

“Thiên Tâm, người quá thiện lương rồi!” Thượng Quan Phiên không biết Thẩm Thiên Tâm có nhiều ác độc, chỉ bắt mắt nhìn Thẩm Thiên Tâm.

Thẩm Thiên Tâm dịu dàng cười một tiếng, làm như xấu hổ.

“Nếu đã đến hội ngâm thơ, thì Thiên Mạch tiểu thư cũng nên làm một bài thơ đi.” Diêu Nhượng Thẩm yêu mị nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong mắt đầy vẻ

khieu khích.

Thẩm Thiên Mạch nhắc lên một chút ý cười, ánh mắt Diêu Nhược Thấm thế nào nàng cũng không xa lạ. Kịp trước khi còn ở trong cung, Diêu Nhược Thấm thường dùng ánh mắt khieu khích nhìn nàng. Biết rõ nàng yêu Thượng Quan Triệt, lại cố ý cùng Thượng Quan Triệt thân thiết, thiết kế cho nàng nhìn thấy, để nàng đau khổ.

Tâm tư của Diêu Nhược Thấm so với Thẩm Thiên Tâm cũng là kẻ tám lạng, người nửa cân, ác độc vô cùng. Chỉ là nàng không nhận như Thẩm Thiên Tâm, tâm cơ cũng không sâu như Thẩm Thiên Tâm.

“Thiên Mạch chưa từng tới những nơi như vậy, chỉ bằng các vị tiểu thư trước cho Thiên Mạch biểu diễn thử thôi.” Thẩm Thiên Mạch lộ ra vẻ mặt ngây thơ vô hại, trong con ngươi đen nhánh chứa đựng ngây thơ.

“Biểu diễn thử? Ngươi xem chúng ta như con hát sao?” Thượng Quan Phiến xưa nay điệu ngoa, nhanh nhồm nhanh miệng, nghĩ gì đều nói ra ngoài.

“Thiên Mạch không có ý đó. Chẳng nhẽ công chúa cảm thấy các vị tỷ tỷ giống con hát sao?” Thẩm Thiên Mạch vô tội cười cười, nhìn sắc mặt Thẩm Thiên Tâm và Diêu Nhược Thấm lúng túng, trong mắt thoáng qua một tia châm chọc.

“Muội muội, sao ngươi có thể nói như vậy?” Thẩm Thiên Tâm làm bộ lo lắng cho Thẩm Thiên Mạch, lời kéo vạt áo Thẩm Thiên Mạch khuyên nhủ.

“Nhị tỷ, là công chúa nói mà, Nhị tỷ cảm thấy công chúa nói sai đúng không?” Thẩm Thiên Mạch vô tội chỉ vào Thượng Quan Phiến, nói.

“Ngươi là đang tìm cách ly gián!” Diêu Nhược Thấm thấy sắc mặt của Thượng Quan Phiến không tốt, Thẩm Thiên Tâm lung túng, không khỏi tức giận chỉ vào Thẩm Thiên Mạch nói.

“Nhược Thấm, Thiên Mạch tiểu thư, ngươi đang nói gì vậy? Thiên Mạch nghe không hiểu.” Thẩm Thiên Mạch tiếp tục giả bộ ngu ngốc, đôi mắt đen láy vô tội, chỉ là ở chỗ sâu trong đôi mắt ấy xẹt qua một tia giảo hoạt và châm chọc.

Nàng đúng là đang khích bác ly gián đấy, nhưng họ làm gì được nàng nào. Nàng chính là giả bộ ngu ngốc, nhưng nàng từ nhỏ sống ở ‘trong núi’, không hiểu chuyện là việc đương nhiên, nếu họ mà so đo với nàng, hóa ra các đại gia khuê tú lại không độ lượng rồi.

“Ngươi.....” Diêu Nhược Thấm chỉ vào Thẩm Thiên Mạch, trong mắt chứa toàn oán giận.

“Nhược Thấm, muội muội ta không hiểu chuyện, ngươi cũng muốn không hiểu chuyện như muội ấy sao? Đừng quên thân phận của ngươi.” Thẩm Thiên Mạch nhu nhược nhìn Diêu Nhược Thấm, lên tiếng nhắc nhở.

Trong lòng Thẩm Thiên Mạch cười lạnh. Bản lĩnh Nhị tỷ nhà nàng cũng không nhỏ. Nhanh như vậy đã nhìn ra vấn đề. Vừa nhắc nhở Diêu Nhược Thấm không nên làm quá, lại vừa chê bai Thẩm Thiên Mạch không hiểu chuyện, không đáng để so đo.

“Nhị tỷ nói rất phải. Thiên Mạch không hiểu chuyện, không nên làm to chuyện, cũng không nên cãi vã với Nhược Thấm tỷ tỷ.” Miệng Thẩm Thiên Mạch lại nhếch lên nụ cười vô hại, nói với Thẩm Thiên Tâm.

Nghe Thẩm Thiên Mạch nói như vậy, có vẻ như thân phận của Diêu Nhược Thấm còn chưa xứng đáng để Thẩm Thiên Mạch so đo. Lời nói nhắc nhở Diêu Nhược Thấm của Thẩm Thiên Tâm kia, liền thay đổi thành chê bai Diêu Nhược Thấm.

“Nhược Thấm, ta không có ý như vậy.” Thẩm Thiên Tâm dịu dàng giải thích.

“Vậy ngươi có ý gì?” Diêu Nhược Thấm hung hăng nói.

“Ta.” Thẩm Thiên Tâm muốn giải thích, nhưng lại không thể nói mình đang châm chọc Thẩm Thiên Mạch, đành im lặng không nói lời nào, ánh mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch nhiều hơn mấy phần tìm tòi soi mói.

Tam muội này, mới nói mấy câu, đã khích bác mình và Thượng Quan Phiến, lại còn ly gián quan hệ với Diêu Nhược Thấm. Đến tột cùng là nàng ngu ngốc, hay đang giả bộ ngu đây.

“Nhị tỷ, đột nhiên ta cảm thấy rất khó chịu, ta muốn về trước, ngươi và các vị tỷ muội cùng nhau ngâm thơ đi.” Thẩm Thiên Mạch hải lòng nhìn vẻ mặt khác nhau của các nữ nhân trước mặt, trong mắt lóe lên tia giảo hoạt mà linh động.

“Nếu Tam muội cảm thấy không thoải mái, Nhị tỷ cũng không ép ỏi lại.” Rốt cuộc trong mắt Thẩm Thiên Tâm cũng lóe ra tia ngoan độc.

Vốn là nàng muốn lừa gạt Thẩm Thiên Mạch, liên kết với các vị tiểu thư Quan Gia, cùng nhau trêu chọc Thẩm Thiên Mạch, để cho nàng mất mặt. Không nghĩ lại bị Thẩm Thiên Mạch tính kế lại, không những chẳng làm Thẩm Thiên Mạch mất mặt, lại sinh ra hiềm khích với Diêu Nhược Thấm và Thượng Quan Phiến.

“Thiên Thiên, chúng ta đi.” Thẩm Thiên Mạch để cho Thiên Thiên đỡ, thông dong ưu nhã đòi khỏi hội ngâm thơ. Nhìn bóng lưng Thẩm Thiên Mạch rời đi, cảm thấy dung nhan bình thường của nàng cũng trở nên sáng chói, một khí chất cao quý ngay cả công chúa Thượng Quan Phiến cũng theo không kịp.

Chúng nữ nhìn vị đích nữ Tướng phủ rời đi, có rất nhiều vị Nữ nhi của quan viên hàng năm bị Thượng Quan Phiến và Diêu Nhược Thấm khi dễ đều sinh ra hảo cảm với Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiển Tâm nhìn theo phương hướng Thẩm Thiển Mạch rồi đi, ánh mắt vốn dịu dàng như nước lại trở nên ngoan độc.

“Tiểu thư, mới vừa rồi thoải mái chết đi được!” Thiên Thiên và Thẩm Thiển Mạch đi xa, liền lập tức cười ha hả, mới vừa rồi nàng phải cố gắng nhẫn nhịn mới không bật cười. Thấy mấy vị tiểu thư không ai bì nổi kia đều bị mình đùa giỡn, thú vị cực kỳ.

“Quý nha đầu.” Thẩm Thiển Mạch gõ nhẹ lên chóp mũi Thiên Thiên, cô gái nhỏ này. Bây giờ nàng còn chưa muốn so đo với họ, cho nên mới chọc các nàng chơi cho vui, đợi đến thời điểm nàng bắt đầu tính sổ, sẽ không nhẹ nhàng như này đâu.

“Tiểu thư tiểu thư, không phải người nói tham dự hoàn thi đấu ngâm thơ, dẫn ta ra ngoài chơi đi!” Thiên Thiên nở nụ cười hoạt bát, lắc lắc tay Thẩm Thiển Mạch làm nũng.

“Được được được. Đi, chúng ta trở về đôi trang phục đã!” Thẩm Thiển Mạch để Thiên Thiên tùy ý làm nũng, trong mắt lóe ra tia cưng chiều, dẫn Thiên Thiên quay về Tướng phủ.

“Thẩm Thiển Mạch này, rất có ý tứ.” Ở trong bóng tối, một bóng dáng màu đỏ từ từ hiện ra, hình như tất cả ánh mặt trời đều tụ tập trên người hắn, màu da nhu hòa trơ bóng, giống như bạch ngọc thượng đẳng, một đôi mắt đào hoa phong thái vô tận, khéo miệng khẽ nhếch lên nụ cười tà mị.

Ánh mắt Mị Huyết mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu, mấy phần hứng thú nhìn về phía Thẩm Thiển Mạch. Nàng rất cưng chiều nha hoàn. Nàng giao hoạt. Sự thông minh của nàng, rất hấp dẫn hắn. Một đích nữ Tướng phủ lớn lên trong núi, rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Côn đồ đường phố

“Tiểu Thư, đáng về người hôm nay, chỉ sợ không có cô nương nào để ý tới”. Thiên Thiên nhìn Thẩm Thiển Mạch đã thay nam trang, dung nhan xinh đẹp bởi vì Dịch Dung Đan mà biến thành bộ dạng hết sức bình thường, vứt trong đám người cũng không ai thèm để ý.

“Vậy sao?” Thẩm Thiển Mạch khẽ chuyển động con ngươi đen nhánh, trên người dần dần tản mát ra một cỗ khí thế cao quý, bề ngễ thiên hạ, trong phút chốc dường như tất cả ánh sáng đều vây xung quanh nàng, gương mặt bình thường không chút gì đặc sắc trong phút chốc trở nên rực rỡ.

“Tiểu thư đúng là tiểu thư, cho dù ăn Dịch Dung Đan cũng không thể che giấu được vẻ phong hoa tuyệt đại của người”. Thiên Thiên bị phong cách phong lưu cùng cỗ khí thế của Thẩm Thiển Mạch chấn nhiếp, không khỏi le lưỡi, nghịch ngợm nói

“Thiên Thiên cũng không kém nha” Thẩm Thiển Mạch ra vẻ nam nhân nhìn Thiên Thiên cười nói

“So với tiểu thư thì kém xa”. Thiên Thiên chuyển động con ngươi, khuôn mặt hồng hào nhìn rất khả ái, trên khuôn mặt vẫn còn những nét ngây thơ nghịch ngợm nhìn về phía Thẩm Thiển Mạch

“Không hấp dẫn được ánh mắt cũng không sao, dù sao hôm nay chúng ta sẽ chủ động xuất kích”. Trong mắt Thẩm Thiển Mạch lộ ra nụ cười giao hoạt, khéo miệng nhẹ nhàng nâng lên

“Tiểu Thư muốn đi trêu chọc những “thứ” đại gia khuê các kia?” Thiên Thiên để mặc cho Thẩm Thiển Mạch ở trên mặt nàng vẻ loạn, trong đôi mắt tràn đầy vẻ hưng phấn

Cả đám đại gia khuê các kia đều không phải là thứ tốt, một đám bụng dạ khó lường, cố ý châm chọc tiểu thư, muốn nhìn tiểu thư xấu mặt, đáng ghét cực kỳ, nàng đã sớm muốn trút giận giùm tiểu thư rồi

“Chúng ta dạo một vòng trên đường, bọn này ngâm thơ chán sẽ kết thúc, đến lúc đó xui xẻo đụng phải chúng ta thì cũng không thể trách ta được”. Trong con ngươi Thẩm Thiển Mạch thoáng qua một tia trêu chọc, khéo miệng mang theo một nụ cười lười biếng

“Đi nhanh đi tiểu thư!” Thiên Thiên không ngừng thúc giục Thẩm Thiển Mạch, trên mặt là vẻ mong chờ được xem kịch vui

Thẩm Thiển Mạch bắt đầu nhìn Thiên Thiên, cô gái nhỏ này từ khi đi theo nàng liền học theo thói thích trêu chọc người khác, hơn nữa còn bị chính nàng chiều hư, tính tình trẻ con không thể sửa đổi được.

Trên đường phố, Thiên Thiên vui vẻ nhún nhảy, nhìn trái nhìn phải, đã vậy còn không ngừng lôi kéo Thẩm Thiển Mạch. Đường phố ở kinh thành so với đường phố ở phụ cận Ma Cung thì có nhiều chỗ chơi hơn nha!

“Vị công tử này, nhìn người thật quen mắt”. Một bóng dáng màu đỏ bỗng ngăn cản trước mặt Thẩm Thiển Mạch, Thẩm Thiển Mạch khẽ cau mày, hơi có chút không vui ngược mắt nhìn

Nàng luôn là người đùa giỡn người khác, không ngờ bây giờ lại bị người khác đùa giỡn, hơn nữa lại đùa giỡn ngay lúc chính mình mặc nam trang, đã vậy người đùa giỡn lại là một nam tử!!!

Ánh mắt nhìn về phía người trước mặt, Thẩm Thiên Mạch trong lòng chấn động

Không thể nào miêu tả dung mạo người này. Giống như tất cả từ ngữ trở nên vô vị, không từ ngữ nào có thể diễn tả khí độ siêu nhiên, phong thái say lòng người đó.

Một thân hồng y đỏ rực nhưng lại không chút dung tục khi mặc trên người hần ngược lại còn giúp hần khoe khoang cổ khí thế tà mị. Tóc đen như mực được quấn quanh bày ra một cô sức quyến rũ không thể diễn tả bằng lời nhưng lại làm người khác rung động.

Chiếc cầm cong một đường hoàn mỹ càng thêm tròn bóng dưới ánh mặt trời, theo cảm nhìn lên, đôi môi mỏng gọi cảm đang chứa đựng nụ cười tà mị, trên sống mũi thẳng tắp không tỳ vết là đôi con ngươi giống như đầm sâu không đáy. Trong đôi mắt mang theo vài phần hứng thú, mấy phần khí phách, giống như một chiếc lưới vô hình đem người ta bao phủ.

“Nhưng ta nhìn công tử không thấy quen mắt!” Ngay cả khi trước mặt là mỹ nam tử mê hoặc chúng sinh, phong thái chấn nhiếp mọi ánh nhìn, Thẩm Thiên Mạch còn nhẫn tâm hỏi đáp.

“Tướng môn đích nữ, ở trên đường làm tên côn đồ hái hoa tặc, thật thú vị” Trong lúc Thẩm Thiên Mạch muốn bước qua, nam tử kia lại ghé sát tai nàng nhẹ nhàng nói.

Hơi thở ấm áp phun lên vành tai, một cô cảm giác kì lạ từ tai chảy vào lòng, giống như có cái gì đó kích thích tiếng lòng nàng.

Thẩm Thiên Mạch nhanh như cắt ra tay, hướng về phía nam tử kia đánh tới. Đến khi nắm tay đến trước mặt, nam tử kia nhẹ nhàng lay động cây quạt trong tay, không tổn chút sức đã ngăn cản được công kích của Thẩm Thiên Mạch

Trong chớp mắt hai người đã giao thủ mười mấy chiêu, chỉ là động tác rất nhanh hơn nữa không gian chuyển động rất nhỏ, người không biết chỉ cho là hai người đang nhìn nhau.

“Mị lực của Thiên Mạch thật không nhỏ, thế nhưng có thể làm cho lâu chủ Mị Huyết lâu tìm đến tận đây”. Trên mặt Thẩm Thiên Mạch đã đeo lên nụ cười lạnh lùng, co người neoh lại nhàn nhạt tỏa ra hàn khí.

Mới vừa rồi giao thủ mười mấy chiêu nhưng người ta không tổn chút sức đón lấy. Mặc dù một phần là vì trên ngã tư đường đông người nên nàng chỉ dùng năm thành công lực, nhưng có thể nhẹ nhàng như vậy đón lấy công kích của nàng chứng tỏ võ công rất không kém

Hơn nữa người kia lại sử dụng Mị Huyết thần công của Mị Huyết lâu, cộng thêm lấy quạt giấy làm vũ khí, thích mặc hồng y, những thứ này đều chứng tỏ được người tới là lâu chủ Mị Huyết lâu.

Lúc ở con đường nhỏ trong rừng, Thẩm Thiên Mạch đã từng cùng lâu chủ Mị Huyết lâu giao thủ một lần, vì vậy có bảy tám phần khẳng định thân phận của người này.

“Thiên Mạch tiểu thư thật thông minh. Mị Huyết đúng là rất tò mò thân phận của tiểu thư. Tiểu thư đây thích giả nam trang, lại có cao thủ Ma Cung làm nha hoàn, không biết Thiên Mạch tiểu thư cùng cung chủ Ma Cung có quan hệ như thế nào?” Mị Huyết bị Thẩm Thiên Mạch vạch trần thân phận cũng không tức giận, ngược lại ánh mắt nhìn về Thiên Mạch nhiều thêm mấy phần hứng thú.

Nhìn cô gái trước mắt giao hoạt cùng trấn định, Mị Huyết đột nhiên cảm thấy tâm thần mình hình như đã bị cô gái này kéo. Mấy ngày nay theo dõi nàng, hần đối với nàng chú ý ngày càng nhiều, thậm chí có chút vượt khỏi tầm kiểm soát của mình

“Mị Huyết lâu chủ muốn biết?” Thẩm Thiên Mạch nhún lông mày, khuôn mặt hiện lên nụ cười ngây thơ, nhìn thấy trong mắt đối phương có vẻ chờ đợi thì đôi mắt nàng hiện lên tia giao hoạt, cười nói “Vậy thì cứ từ từ mà đoán”

“Thiên Thiên, chúng ta đi thôi”. Không chờ đối phương kịp phản ứng, Thẩm Thiên Mạch trực tiếp tránh qua Mị Huyết, hướng tới Thiên Thiên nói

Mị Huyết lâu chủ lại đích thân ra tay, chạy đến kinh thành của Kỳ Nguyệt Quốc. Chắc chắn đối phương đã nhìn trúng trận chiến tranh đoạt hoàng vị của hoàng thất Kỳ Nguyệt Quốc. Xem ra việc tranh đoạt hoàng vị lần này sẽ không tránh khỏi quan hệ tới Mị Huyết lâu và Thiên Mạch quốc

Đến hôm nay thì thiên hạ bị phân làm ba. Thiên Mạc, Lâm Vĩ, Kỳ Nguyệt, mỗi nước chiếm một phần. Chỉ là Kỳ Nguyệt Quốc tài đại khí thô, thực lực chinh thế cường thịnh, Thiên Mạc cùng Lâm Vĩ so với Kỳ Nguyệt Quốc đều kém hơn một chút. Chỉ là cả ba nước đều không làm gì được nhau nên vẫn giữ nguyên thế cuộc như vậy.

Thiên Mạc tôn sùng vũ lực, quân đội hết sức lợi hại. Thiên Mạc hoàng đế Tư Đồ Cảnh Diễn lãnh đạo Âm Dạ quân đội càng thêm lợi hại, nhanh chóng, hung ác, danh khắp bốn phương, không thể khinh thường

Lâm Vĩ thiên về buôn bán. Ngành buôn bán vô cùng phát đạt. Nghe nói từng ngõ ngách đều có thương nhân của Lâm Vĩ. Nói là thương nhân nhưng chỉ đúng một phần, thương nhân của Lâm Vĩ còn là người thám thính tin tức tốt nhất.

Vì vậy dù Kỳ Nguyệt quốc cường thịnh hơn nhưng cũng không làm gì được hai nước Thiên Mạc cùng Lâm Vĩ. Hôm nay, Thiên Mạc cùng Lâm Vĩ cũng không an phận, đều muốn nhân cơ hội châm ngòi Kỳ Nguyệt quốc nội chiến càng thêm loạn

Thú vị, thú vị. Thảm Thiên Mạch khoe miệng treo nụ cười, nhẹ nhàng sai bước.

Mị Huyết nhìn Thảm Thiên Mạch rồi đi cũng không tiếp tục ngăn trở, chỉ là khoe miệng lộ ra một nụ cười kiên quyết, nguyên bản lúc đầu hẳn tính toán muốn Thảm Thiên Mạch gả cho Thượng Quan Cần, làm nhiễu loạn nội bộ Kỳ Nguyệt Quốc, từ đó thừa lúc vắng mặt vào. Nhưng lúc này hẳn lại cảm thấy luyến tiếc, không muốn cô gái này biến thành quân cờ chính trị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10: Trêu đùa trên phố

“Tiểu thư, nam nhân ban nãy là lâu chủ Mị Huyết lâu sao?” Thiên Thiên khuôn mặt hoa si nhìn tiểu thư nhà mình, hai con mắt kia đã biến thành hình trái tim rồi.

“Thế nào, tiểu thiếu nữ đề ý người ta rồi à?” Thảm Thiên Mạch thấy bộ dạng hoa si của Thiên Thiên không khỏi nhủ mày trêu ghẹo.

“Tiểu thư chớ nói nhảm. Thiên Thiên chẳng qua là cảm thấy Mị Huyết lâu chủ bộ dạng đẹp mắt thôi. Nam tử như vậy Thiên Thiên đâu dám hy vọng xa vời, sợ rằng cả thiên hạ này chỉ có tiểu thư xứng với hắn”. Thiên Thiên bị Thảm Thiên Mạch trêu ghẹo có chút ngượng ngùng nhưng vẫn thật lòng nói

Theo suy nghĩ của Thiên Thiên, nam tử phong hoa cái thế như lâu chủ Mị Huyết lâu chỉ có nữ tử phong hoa tuyệt đại như tiểu thư mới có tư cách ở bên người hắn. Nếu là cô gái khác đứng bên người hắn thì cũng sẽ ảm đạm vô quang.

“Nha đầu, đừng suy nghĩ bậy bạ”. Thảm Thiên Mạch cung chiêu cốc đầu Thiên Thiên một cái, ánh mắt bỗng nhiên hiện lên tia hứng thú, cười nói: “Mục tiêu tới”

Thiên Thiên ngược mắt nhìn, thấy Thảm Thiên Tâm cùng Điều Nhục Thảm đang nắm tay đi về hướng này

Thảm Thiên Mạch thấy Thảm Thiên Tâm cùng Điều Nhục Thảm nắm tay không khỏi nhủ mày, vị Nhị Tỷ này bản lĩnh không nhỏ, nhanh như vậy đã cùng Điều Nhục Thảm hòa thuận như lúc ban đầu, thật ra cũng có chút thủ đoạn.

“Này tiểu nương tử, nhìn dáng dấp của ngươi cũng không tồi!” Thảm Thiên Mạch cười cười, nâng cằm Điều Nhục Thảm, trong mắt tràn đầy vẻ cột nhà nhìn nàng ta

“Lớn mật! Ngươi có biết ta là ai không mà dám đùa bỡn ta?” Điều Nhục Thảm chưa từng gặp qua loại chuyện như thế này, thường ngày ra khỏi cửa, nàng đều mang theo gia đình cùng nha hoàn, hôm nay đúng lúc tham gia cuộc hẹn ngầm thơ nên không có mang theo người làm liền gặp phải chuyện như vậy, không khỏi tức giận.

“Tiểu nương tử tính tình thật dữ dằn!” Trong mắt Thảm Thiên Mạch thoáng qua một tia giảo hoạt, đôi tay vẫn giữ chặt không buông. Nếu đã chọn Điều Nhục Thảm để ra tay thì nàng sẽ nhất quyết không buông ta cho nàng ta.

“Buông tay ra! Buông tay ra!” Điều Nhục Thảm trước sau gì cũng là một đại gia khuê tú, có bao giờ bị trêu đùa như thế đâu, hơn nữa lại còn bị trêu đùa không buông, trong lòng còn đang không được vui, liền bùng bùng phần nộ.

Một tiếng rống giận của nàng làm mọi người xung quanh bu lại, ngấm nhìn một màn này.

“Tại sao ta phải buông tay?” Thảm Thiên Mạch thấy đám người đang vây quanh, không khỏi nâng lên nụ cười nhàn nhạt, cố ý hỏi

“Ngươi nên biết, ta chính là nữ nhi của Đại tướng quân!” Điều Nhục Thảm bị Thảm Thiên Mạch chọc cho nóng nảy, không thể làm gì khác hơn là dùng thân phận của mình để uy hiếp đối phương

Trong mắt Thảm Thiên Mạch lộ ra nụ cười thắng lợi, nàng chờ chính là những lời này. Nữ nhi Đại tướng quân ra đường bị người khác đùa giỡn, đây không phải là chuyện nhỏ, sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Điều Nhục Thảm

Quả nhiên, sau khi nghe được lời nói của Điều Nhục Thảm, sắc mặt Thảm Thiên Tâm khẽ biến đổi, muốn lên tiếng nhắc nhở Điều Nhục Thảm nhưng lời lên đến miệng lại do dự

Thảm Thiên Mạch làm sao không hiểu tâm tư của Thảm Thiên Tâm, mặc dù Thảm Thiên Tâm cùng Điều Nhục Thảm có quan hệ không tệ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là ngoài mặt, nếu danh dự Điều Nhục Thảm bị bôi nhọ thì nàng ta đã mất đi được một đối thủ cạnh tranh.

Chỉ là mục đích của nàng không phải làm xấu danh dự của Điều Nhục Thảm. Mục đích của nàng là khơi lên mâu thuẫn giữa phủ Thừa Tướng cùng phủ Tướng Quân. Kiếp trước phủ Thừa Tướng cùng phủ Tướng Quân vẫn giao hảo, cho nên phụ thân của nàng sau khi gả nàng cho Thượng Quan Triệt thì liền liên hợp với thế lực của Đại Tướng Quân, hiệp trợ Thượng Quan Triệt lên ngôi hoàng đế.

Nhưng nếu chỉ làm vậy, coi như Thượng Quan Cẩn tay nắm binh quyền vẫn không hơn được Thượng Quan Triệt. Trừ khi, Thượng Quan Cẩn có được sự ủng hộ của phủ Thừa Tướng. Tổng hợp trước sau, ly gián phủ Thừa Tướng cùng Phủ Tướng Quân là việc nhất định phải làm.

Nhưng nàng cũng không biết rằng, nếu làm như vậy thì sẽ rất hợp với ý định của Mị Huyết. Hai thế lực Thượng Quan Triệt cùng Thượng Quan Cẩn ngang bằng nội chiến mới càng thêm đặc sắc.

Chỉ là, chuyện cũng không đơn giản như vậy. Nàng sẽ âm thầm trợ giúp Thượng Quan Cẩn đối phó Thượng Quan Triệt, cho Thượng Quan Triệt nếm mùi vị thế nào là thất bại thảm hại. Dĩ nhiên, trên thế giới làm gì có chuyện ai cho không ai bao giờ, để báo đáp nhân tình của nàng, Thượng Quan Cẩn sẽ nhân lúc Thẩm Lăng Vân đắc ý nhất, khiến Thẩm Lăng Vân mất đi tất cả. Tin tưởng Thượng Quan Cẩn sẽ rất vui lòng hợp tác.

“Nữ nhi Đại Tướng Quân thì có gì đặc biệt! Phụ thân ta chính là Thừa Tướng!” Thẩm Thiên Mạch cố ý lộ ra vẻ mặt ngây thơ, chửi ngược lại Diêu Nhượng Thâm.

Sắc mặt Thẩm Thiên Tâm cùng Diêu Nhượng Thâm lập tức thay đổi, nhìn kỹ Thẩm Thiên Mạch cùng Thiên Thiên, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, sau đó ánh mắt trở nên oán độc.

“Ngươi hay lắm đã nha đầu, dám cố ý đùa giỡn ta!” Diêu Nhượng Thâm phẫn hận nhìn Thẩm Thiên Mạch, giận dữ hét.

“Nhượng Thâm, đừng nóng giận” Thẩm Thiên Tâm ở trước mặt mọi người tự nhiên là muốn phát huy mặt thiện lương vô hại của mình, lôi kéo Diêu Nhượng Thâm, dịu dàng, yếu ớt khuyên nhủ.

“Ngươi mau tránh ra! Chính là ngươi giúp nàng! Ta đã thấy rõ ràng, ngươi và nàng thông đồng một mạch tới trêu chọc ta! Người phủ Thừa Tướng các ngươi thật khinh người quá đáng! Ta muốn trở về nói cho phụ thân!” Giờ phút này Diêu Nhượng Thâm cảm thấy vừa thẹn vừa giận, nào có tâm trạng lắng nghe Thẩm Thiên Tâm khuyên nhủ, chuyện mới vừa rồi nàng đã ăn đủ tức giận, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, làm sao nàng có thể nuốt trôi được cơn giận này.

“Đi đi! Chẳng lẽ phụ thân ta còn sợ phụ thân ngươi sao?” Trong mắt Thẩm Thiên Mạch lộ ra một tia thách thức hết sức giảo hoạt, tiếp tục quạt gió thổi lửa.

“Muội muội, chớ nói bừa”. Thẩm Thiên Tâm cũng là cô gái tâm tư nhanh nhạy, bởi vì hiểu được quan hệ của phủ Thừa Tướng cùng phủ Tướng Quân cho nên nàng mới cố ý cùng Diêu Nhượng Thâm kết giao, mục đích chính là vì ngày sau có thể dễ dàng ở chung.

“Nhị tỷ, không phải người đã nói có chuyện gì thì còn có người sao? thế sao bây giờ người lại không cho ta nói?” Thẩm Thiên Mạch cố ý mang lời Thẩm Thiên Tâm an ủi nàng xuyên tạc ý tứ.

“Tốt! các ngươi quả nhiên là thông đồng cùng nhau! Ta...ta trở về nói cho phụ thân!” Diêu Nhượng Thâm nghe đến đó, tự nhiên cho rằng Thẩm Thiên Mạch cùng Thẩm Thiên Tâm hợp nhau bày mưu tính kế, trên mặt tràn đầy phẫn hận chạy đi.

Thẩm Thiên Tâm nhìn Diêu Nhượng Thâm chạy đi muốn lên tiếng ngăn trở, nhưng lại không biết phải nói gì, nàng ta nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch, ánh mắt lóe lên lửa giận nhưng trên mặt vẫn như cũ hiện lên nụ cười: “Muội muội, ngươi thật can đảm, mau cùng ta trở về phủ thôi”

“Nhị tỷ, ta gây họa gì rồi à? Người phải che chở cho ta” Thẩm Thiên Mạch lộ ra dáng vẻ sợ hãi, lôi kéo cánh tay Thẩm Thiên Tâm, làm ra bộ dạng ý lại.

Thẩm Thiên Tâm chuyển động con ngươi, trong lòng không khỏi suy nghĩ. Việc bất hòa cùng phủ Tướng Quân đối với Thẩm Thiên Mạch không có lợi, nàng ấy tại sao lại muốn làm như vậy?

Thẩm Thiên Mạch đến tốt cùng là bởi vì ở giữa rừng núi lớn lên, không hiểu quy củ, ghi hận việc Diêu Nhượng Thâm làm khó nàng mà cố ý trả thù hay là còn có mục đích nào khác?

Mặc kệ như thế nào, Diêu Nhượng Thâm cùng nàng đã sinh ra hiềm khích, chỉ sợ vô phương hàn gắn, huống chi Diêu Nhượng Thâm so với Thẩm Thiên Mạch thì khó đối phó hơn nhiều. Nghĩ vậy Thẩm Thiên Tâm liền quyết định vẫn nên giả bộ, đứng về phía Thẩm Thiên Mạch.

“Nghe này, một lát phụ thân hỏi gì thì hãy để Nhị tỷ thay ngươi trả lời” Thẩm Thiên Tâm cười nói

Thẩm Thiên Mạch gật gật đầu, con ngươi xoay chuyển, không nói gì nhưng lại linh hoạt động lòng người. Nàng muốn chính là kết quả này. Một lúc nữa nếu có thêm Thẩm Thiên Tâm làm chứng, chắc chắn có thể chọc giận Thẩm Lăng Vân.

Mà Diêu Nhượng Thâm cũng không phải đèn cạn dầu, trở về nhà tất nhiên cũng sẽ thêm dầu thêm mỡ một phen.

Bằng tâm cơ của Thẩm Lăng Vân và Diêu Sơn, tất nhiên sẽ không cho rằng việc này chỉ đơn thuần là chuyện bất hòa giữa những đứa con gái, nhất định sẽ càng thêm bất mãn đối phương, như vậy chỉ cần nàng thêm một chút sức lực, phủ Thừa Tướng này cùng phủ Tướng Quân sẽ trở mặt với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Thị phi điền đảo

Đi theo Thẩm Thiên Tâm trở về Tướng phủ, Thẩm Thiên Mạch cùng Thiên Thiên đi đổi y phục, rồi an phận ở trong phòng một ngày.

"Tam tiểu thư, lão gia kêu người đến thư phòng." Một nha hoàn đến viện của Thẩm Thiên Mạch thông báo.

Thẩm Thiên Mạch lấy có vì thuở nhỏ lớn lên giữa núi rừng nên không có thói quen để người khác phục, vì vậy mà cự tuyệt tất cả nha hoàn cùng gia đình. Thẩm Lăng Vân cũng không có ngăn cản, thứ nhất là vì muốn biểu hiện sự dung túng của hân đối với Thẩm Thiên Mạch, thứ hai là vì hân đã mất kiên nhẫn, không muốn chăm sóc nữ nhi vô dụng này.

"Một ngày rồi. Phản ứng này so với dự đoán của ta thì chậm một chút." Thẩm Thiên Mạch cũng không kinh ngạc khi nghe lời nha hoàn nói, chỉ tùy ý lẩm bẩm một câu, sau đó lười biếng đi theo nha hoàn đến thư phòng.

Thời điểm đến thư phòng, Thẩm Thiên Tâm cũng đã đến.

Trong thư phòng, Thẩm Lăng Vân mặc toàn thân màu đỏ, ngồi ở trên ghế dựa, đứng theo kiểu cách nhà quan, giờ phút này lông mày đen rậm khóa lại một chỗ với nhau, mâu trung tức giận, cho thấy tâm tình của hân bây giờ thật không tốt.

"Thiên Mạch, Thiên Tâm, các con nói cho ta nghe một chút, rốt cuộc các con cùng Diêu gia tiểu thư đã xảy ra chuyện gì?" Thẩm Lăng Vân liếc nhìn Thẩm Thiên Mạch cùng Thẩm Thiên Tâm, trong mắt cũng không còn ngụy trang về từ ái, ngay cả cách xưng hô ngày thường là Mạch Nhi cùng Tâm nhi cũng biến thành Thiên Mạch cùng Thiên Tâm, có thể thấy được hân thật sự nổi giận.

"Hồi phụ thân, con cùng Thiên Mạch chỉ là cùng Nhượng Thẩm nói giỡn, nhưng Nhượng Thẩm lại mở miệng chửi chửi con, trong giọng nói còn tỏ vẻ không tôn kính phủ Thừa Tướng, Thiên Tâm nghĩ tới việc phủ Thừa Tướng cùng phủ Tướng quân xưa nay vẫn luôn giao hảo, nên cũng nén giận, nhưng muội muội thì không chịu được việc Nhượng Thẩm nhục mạ phụ thân, nên đã cãi nhau với Nhượng Thẩm." Thẩm Thiên Tâm lộ ra bộ dáng như muốn khóc, mềm mại nói.

Thẩm Thiên Mạch không khỏi nhíu mày. Những lời này của Thẩm Thiên Tâm thực không tồi, vừa nói rõ là Diêu Nhượng Thẩm cố tình gây sự, vũ nhục Tướng phủ, lại thể hiện mình là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, nhận biết đại cục, đồng thời còn bảo vệ cho muội muội này. Thật sự là cực kỳ khôn khéo.

"Thực sự là như vậy? Diêu gia cũng thật quá đáng. Ý vào thế lực của hoàng hậu nương nương cùng binh quyền, thậm chí cả phủ Thừa Tướng cũng không để vào trong mắt!" Thẩm Lăng Vân nghe Thẩm Thiên Tâm trả lời, mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Tâm cũng nhiều hơn mấy phần tính toán cùng thương thức, tiếp theo lại tức giận vỗ bàn nói.

"Đúng vậy đó phụ thân. Thẩm tỷ tỷ còn nói, hiện tại thái tử ngu ngốc đàn độn, chờ Tam hoàng tử lên làm Hoàng đế, Diêu gia bọn họ lại càng không sợ chúng ta!" Thẩm Thiên Mạch cố ý giả trang bộ dáng ngây thơ, tiếp tục nói với Thẩm Lăng Vân.

Thẩm Thiên Tâm giương mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc cùng quan sát, Thẩm Thiên Mạch cũng lười nhìn nàng ta nên chỉ nhìn về phía trước.

Thẩm Lăng Vân rơi vào trầm tư. Kế hoạch của hân là chờ Thẩm Thiên Mạch trở lại thì gả Thẩm Thiên Mạch cho Thượng Quan Triệt để củng cố quyền thế, nhưng khi nhìn thấy đáng về bình thường của Thẩm Thiên Mạch thì hân liền thất vọng. Thật may là hân còn có hai nữ nhi, Thẩm Thiên Tâm chính là một lựa chọn không tồi.

Nhưng lời nói hôm nay của Thẩm Thiên Mạch như nhắc nhở hân. Thượng Quan Triệt là con trai ruột của Diêu hoàng hậu, xem như là thân thích với nhà đại tướng quân, nếu Thượng Quan Triệt thật lên ngôi, tất nhiên càng thêm nặng trọng Diêu gia. Diêu gia hôm nay cũng đã không thêm để phủ Thừa Tướng vào mắt, nếu Thượng Quan Triệt lên ngôi, vậy thì sẽ như thế nào.

Như vậy, kế hoạch hiện nay là phải cùng phủ Tướng quân địa vị ngang nhau. Bát hoàng tử Thượng Quan Cẩn tài năng trác tuyệt, tay cầm trọng binh, là người có tâm tư thâm trầm, nhưng vì không có lực lượng để dựa vào nên mới không thể cùng Tam hoàng tử Thượng Quan Triệt quyết tranh hơn thua.

Nhưng nếu có hân ủng hộ thì sẽ không giống nhau. Thượng Quan Cẩn cùng Thượng Quan Triệt đều có sức để tranh giành. Làm như vậy nghĩa là hân không có trực tiếp ủng hộ Thượng Quan Triệt, nhưng sau khi chuyện thành công, thì nhất định Thượng Quan Cẩn phải dựa vào hân.

"Phụ thân, người đang suy nghĩ gì vậy?" Thẩm Thiên Tâm nhìn thấy Thẩm Lăng Vân vẫn trầm mặc không nói, thì không thể không lên tiếng hỏi.

Thẩm Thiên Mạch vẫn lười biếng nhìn về phía trước, còn nhẹ nhàng ngáp một cái. Mặc dù nàng chỉ nói một câu, nhưng năng tin tưởng lấy tâm tư của Thẩm Lăng Vân, quan hệ bên trong lợi hại như thế nào toàn bộ cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi.

Bất quá, chỉ sợ hân tính toán lầm thôi. Nếu sau khi thành công, sau khi hân hao hết tâm lực mới đạt được, lại bị đẩy xuống từ trên đỉnh thắng lợi. Cảm giác kia, có phải rất tốt hay không?

"A, không có gì. Còn một tháng nữa là Bách gia yến rồi. Bát hoàng tử là một nhân tài, Thiên Tâm cũng nên tiếp xúc với hân nhiều chút." Thẩm Lăng Vân lộ ra nụ cười từ ái, kéo tay Thẩm Thiên Tâm nói.

Thẩm Thiên Tâm thụ sủng nhược kinh. Ý tứ của phụ thân là đem nàng gả cho Thượng Quan Cẩn sao? Mặc dù không phải là Thượng Quan Triệt, nhưng phụ thân nói như vậy, nhất định là để cho nàng làm chánh phi, vậy cũng tốt rồi.

"Thiên Tâm hiểu." Thảm Thiên Tâm dịu dàng hỏi đáp.

Thảm Thiên Mạch nở nụ cười nhạt. Nói Thảm Thiên Tâm thông minh, thật đúng là cất nhắc nàng ta. Thảm Lăng Vân căn bản coi nàng ta như con cò mà sử dụng, nàng ta lại vẫn đắc ý như vậy, thật là cổ hủ.

Thảm Thiên Mạch khẽ mỉm cười, trong mắt lộ ra mấy phần hiểu rõ.

"Được rồi. Các con đi xuống đi." Thảm Lăng Vân hoài nghi nhìn Thảm Thiên Mạch, tiểu nữ nhi này, rõ ràng là kẻ ngu dốt kém cỏi, không hề có chỗ đặc biệt, nhưng có lúc hần lại cảm thấy trên người nàng có một loại khí thế không thể chạm tới, thậm chí ánh mắt giống như có thể nhìn thấu thế sự.

"Muội muội, mới vừa rồi sao muội lại nói như vậy?" Thảm Thiên Tâm hoài nghi nhìn Thảm Thiên Mạch, trong mắt cũng mang theo vài phần sắc lạnh. Những lời vừa nãy rõ ràng không thể từ một người không hiểu gì nói ra được, mặc kệ mục đích của nàng là cái gì, Thảm Thiên Mạch tuyệt đối không phải là một nữ tử đơn giản.

"Nhị tỷ, ánh mắt ôn nhu như nước của tỷ sao lại biến thành như vậy?" Thảm Thiên Mạch nhíu mày, bày ra một bộ dáng lười biếng cùng khinh thường, liếc nhìn Thảm Thiên Tâm. Cả người nàng giống như tỏa sáng, khiến cho Thảm Thiên Tâm cảm thấy, mặc dù nàng có một khuôn mặt bình thường nhưng lại làm cho người ta phải khuất phục.

"Muội muội. Tỷ không hiểu ý của muội!" Ngữ khí của Thảm Thiên Tâm vẫn rất ôn nhu, nhưng lãnh ý trong mắt càng ngày càng đậm.

"Về sau tỷ sẽ hiểu, nhị tỷ tốt của muội!" Khóe miệng Thảm Thiên Mạch nâng lên tạo thành nụ cười châm chọc, liếc nhìn Thảm Thiên Tâm. Mấy ngày nay, vui đùa cùng bọn họ cũng đã đủ lâu, nàng cũng không có ý định tiếp tục giả bộ đơn thuần, giả bộ làm người tốt với nàng ta.

"Thảm Thiên Mạch! Ngươi vẫn một mực ở đây giả bộ có đúng hay không? Cố ý khích bác quan hệ của ta cùng Nhược Thắm, còn có quan hệ với công chúa, bây giờ lại còn khích bác quan hệ của phủ Thừa Tướng cùng phủ Thừa Tướng, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi là muốn phụ thân gả ta cho Thượng Quan Cảnh, để ngươi có cơ hội gả cho Thượng Quan Triệt có đúng hay không?" Thảm Thiên Tâm bị thái độ xem thường của Thảm Thiên Mạch chọc giận hạ giọng quát.

"Thượng Quan Triệt sao? Ta còn thấy hần chướng mắt!" Thảm Thiên Mạch không để ý đến sự phẫn nộ của Thảm Thiên Tâm, giương lên nụ cười xem thường, giống như Thượng Quan Triệt là cái gì rất bẩn.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Thảm Thiên Tâm phát điên hỏi. Nàng ta luôn tự phụ là mình thông minh, nhưng lại đoán không ra tâm tư của tam muội trước mắt này, hỏi sao nàng ta không tức giận.

"Kiên nhẫn một chút. Trò hay sẽ từ từ được diễn!" Thảm Thiên Mạch vỗ nhẹ bả vai của Thảm Thiên Tâm, trong mắt mang theo châm chọc cùng lạnh lùng, nhìn Thảm Thiên Tâm vừa hãi vừa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Cướp bóc Quái Y Sơn Trang

Ở phủ Thừa Tướng mấy ngày, Thảm Thiên Mạch cảm thấy rất không thú vị.

Thảm Thiên Ngữ cùng Doãn U Lan bị nàng hù dọa, vậy mà cũng không đến tìm nàng gây phiền toái. Thảm Thiên Tâm cũng không biết là do lần trước bị mình hù sợ hay là do vội vàng chuẩn bị cho Bách gia yến, cũng không thấy tới nơi này. Thảm Lăng Vân lại càng không muốn lãng phí thời gian trên người nữ nhi có tướng mạo bình thường, ngu dốt kém cỏi, cái gì cũng không biết như nàng.

"Thiên Thiên, tiểu thư ta muốn đi ra ngoài một chuyến." Thảm Thiên Mạch thay nam trang, đeo khăn che mặt, nói với Thiên Thiên.

"Tiểu thư muốn đi đâu? Tại sao không dẫn theo Thiên Thiên cùng đi?" Thiên Thiên uất ức nhìn Thảm Thiên Mạch. Từ nhỏ đến lớn, tiểu thư đi nơi nào cũng sẽ dẫn nàng theo, hôm nay lại muốn nàng một mình lưu lại ở phủ Thừa Tướng.

"Ta muốn đi tìm Tắt lão đầu ‘mượn’ chút thuốc. Gần đây cứ phải ở phủ Thừa Tướng, sợ rằng hôm nay không đi thì sẽ không có cơ hội đi gặp Tắt lão đầu, nên ta phải lấy thêm một chút, dẫn theo em cũng không dễ dàng." Thảm Thiên Mạch điểm một cái vào mũi Thiên Thiên nói.

Tắt lão đầu vì muốn bắt Ma Cung thiếu chủ là nàng, mà chuẩn bị không ít cơ quan, thậm chí còn mời cao thủ tới bắt nàng, nhưng vì nàng có võ nghệ cao cường, khinh công hơn người, nên mỗi lần đều đào thoát.

Chỉ là lúc này không thể so với thường ngày, nàng ăn Dịch Dung Đan, phải ba tháng sau mới có thể lộ ra diện mạo như cũ, cho nên phải mang theo khăn che mặt đi trốn thuốc, hơn nữa tốt nhất là không bị Tắt lão đầu phát hiện, nên nếu dẫn Thiên Thiên theo thì sẽ có chút phiền toái.

"Dẫn Thiên Thiên theo đi, có thể lấy thêm một chút a. Nếu không tiểu thư không cầm được hết đâu!" Thiên Thiên nhất quyết không tha, tiếp tục nắm tay Thẩm Thiển Mạch nói.

"Ta chuẩn bị bọc quần áo rồi. Thiên Thiên, em ngoan ngoãn ở phủ Thừa Tướng, nếu những nữ nhân kia hoặc là phụ thân đến tìm ta, thì em nói ta đang ngủ." Thẩm Thiển Mạch quyết định không dẫn theo Thiên Thiên, cầm bọc quần áo, đeo khăn che mặt, nói với Thiên Thiên.

"Được rồi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Thiên sụp xuống, chu môi ngồi ở trên giường, làm bộ đáng không cam lòng.

"Thiên Thiên ngoan, lúc trở lại ta sẽ mua mứt quả cho em." Thẩm Thiển Mạch nhìn đáng vẻ không vui của Thiên Thiên cũng cảm thấy hơi đau lòng.

"Tiểu thư là tốt nhất." Thiên Thiên vừa nghe nói có mứt quả ăn, lập tức lại mặt mày hớn hờ.

Thẩm Thiển Mạch không khỏi lắc đầu. Những năm này Thiên Thiên được nàng bảo vệ quá tốt, ngoại trừ võ công cao cường, còn lại chẳng khác nào là nàng của kiếp trước, đơn thuần ngây thơ, không hiểu lòng người hiểm ác.

Đeo khăn che mặt rồi đi đến Quái Y Sơn Trang, nhìn cửa lớn của Quái Y Sơn Trang đóng chặt, Thẩm Thiển Mạch vô cùng thuần thục từ tường rào nhảy vào, theo đường nhỏ đến chỗ giấu thuốc.

Nàng tới Quái Y Sơn Trang không dưới một trăm lần, nơi đó có mấy gốc cây nàng đều nhớ rõ, Tất lão đầu cũng đã nhiều lần đổi chỗ giấu thuốc, nhưng mỗi lần đều bị nàng tìm được.

"Lại đổi chỗ. Tất lão đầu cũng không ngại mệt mỏi." Thấy căn phòng trống tuếch, Thẩm Thiển Mạch lộ ra nụ cười nhàm chán, con người linh động nhẹ nhàng chuyển một cái, đi tới một chỗ khác.

Quả nhiên ở chỗ này. Tâm tư này của Tất lão đầu sao mà qua được hồn thể tiểu ma nữ Thẩm Thiển Mạch đây.

Ma Cung còn lớn hơn Quái Y Sơn Trang rất nhiều, lão cung chủ của Ma Cung cũng cao minh hơn không biết bao nhiêu lần so với Tất lão đầu, nhưng mỗi lần giấu đồ đều bị Thẩm Thiển Mạch tìm được.

Dược vật tới tay, Thẩm Thiển Mạch đeo bọc quần áo trên lưng, chuẩn bị rời đi.

"Mặc Trì, tiểu tử thú vị đáng chém ngàn đao này, lại tới trộm thuốc của ta!" Âm thanh cực kỳ tức giận của Tất lão đầu truyền tới.

"Tất lão đầu, lần này chỉ dùng một phần mười nén nhang, so với lần trước thì nhanh hơn không ít nha." Thanh âm của Thẩm Thiển Mạch truyền vào bên tai Tất lão đầu.

Gương mặt già nua của Tất lão đầu trở nên đỏ bừng, cực kỳ tức giận nhìn Thẩm Thiển Mạch.

"Tên tiểu tử thú vị nhà ngươi, có ý trêu lão nhân gia ta! Ta cũng không tin ta không bắt được ngươi! Lần này ngươi có mọc thêm cánh cũng không chạy khỏi!" Tất lão đầu hừ hê nhìn Thẩm Thiển Mạch, trong mắt là ánh sáng nắm chắc phần thắng.

Thẩm Thiển Mạch nhìn bốn phía, không có cơ quan, cũng không có cao thủ mai phục, làm sao Tất lão đầu lại dám khoe khoang khoác lác đây.

"Ma Cung cung chủ. Mị Huyết hữu lễ." Một đạo hồng ảnh ngăn cản đường đi của Thẩm Thiển Mạch. Dung mạo quen thuộc, nụ cười tà mị lại càng quen thuộc.

Chỉ là giờ phút này, Mị Huyết lại nhiều hơn mấy phần khát máu cùng bá đạo. Tay của hắn vững vàng ngăn cản đường đi của Thẩm Thiển Mạch, cả người tản ra một cỗ khí phách vương giả.

"Như thế nào? Mặc Trì, tên tiểu tử thú vị nhà ngươi, ta xem hôm nay ngươi chạy thế nào!" Tất lão đầu hừ hê nhìn Thẩm Thiển Mạch, vì muốn tóm nàng mà hắn tiêu hết cả tiền vốn, hứa hẹn cung cấp thuốc trị thương cho Mị Huyết lâu trong một năm, mới đổi được Mị Huyết đồng ý giúp hắn bắt cung chủ Ma Cung.

"Ta nói Tất lão đầu, ta chỉ là trộm của lão mười mấy lọ thuốc thôi, vậy mà lão lại kêu Mị Huyết lâu chủ ra tay bắt ta, cái giá này chỉ sợ còn nhiều hơn so với việc trộm thuốc của ta năm năm qua." Thẩm Thiển Mạch không có nhìn lại Tất lão đầu, nhưng giọng nói thì mang theo vài phần châm biếm cùng vui đùa.

"Mặc kệ! Lão nhân gia ta nhất định phải bắt được tiểu tử thú vị ghê tởm nhà ngươi!" Tất lão đầu nghe Thẩm Thiển Mạch nói mà cảm thấy nhức nhối, một năm cung cấp thuốc trị thương, tối thiểu cũng phải trên trăm bình thuốc, mặc dù việc trộm được liệu của Thẩm Thiển Mạch ít hơn một chút so với việc cung cấp thuốc, nhưng đối với kẻ của nặng hơn người như Tất lão đầu, thì đó cũng coi như là tiền vốn rồi.

"Lời đồn đãi Ma Cung cung chủ thanh nhã vô song, như thế nào lại phải đeo khăn che mặt đây?" Mị Huyết nhìn nam tử trước mắt, chỉ cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc, nhất là cặp mắt giảo hoạt kia, cực kỳ giống với cặp mắt của Thẩm Thiển Mạch.

Ra tay như điện, Mị Huyết mở khăn che mặt của Thẩm Thiển Mạch ra. Thẩm Thiển Mạch không nghĩ tới Mị Huyết không có ra tay đối phó nàng mà lại mở khăn che mặt của nàng, nhất thời không có phòng bị nên đã mắc bẫy của hắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. Con người của Thẩm Thiển Mạch mang theo vài phần buồn bực. Con người của Mị Huyết lại mang theo vài phần chán

kính cùng hứng thú.

"Nhìn đủ rồi sao?" Thảm Thiển Mạch lạnh lùng mở miệng, ánh mắt nhìn Mị Huyết mang theo vài phần liễu lĩnh cùng tự tin, "Nhìn đủ rồi thì nên ra tay thôi. Ta lại muốn nhìn một chút công phu thực sự của Mị Huyết lâu chủ."

"Ngươi đi đi." Mị Huyết nhẹ nhàng nói ở bên tai Thảm Thiển Mạch. Hắn có đôi môi mê người, cặp mắt giống như một khối nam châm hấp dẫn bốn phía, hẳn cứ như vậy không thèm quan tâm, nhưng lại mang theo vài phần tà mị.

"Ngươi nói cái gì?" Thảm Thiển Mạch không thể tin nhìn Mị Huyết. Tất lão đầu có thể mời Mị Huyết, tất nhiên là hứa hẹn nhiều chỗ tốt cho Mị Huyết, nhưng Mị Huyết không đánh mà lại để nàng đi.

Nàng và Mị Huyết đã giao thủ. Công phu Mị Huyết ở phía trên nàng. Huống chi hôm nay nàng còn đeo một bao thuốc lớn, tất nhiên sẽ dễ bị hắn quán chế, nhưng vì sao hắn lại thả nàng đi.

"Còn không đi? Chẳng lẽ ngươi hi vọng Tất lão đầu nhìn thấy tướng mạo hiện giờ sao?" Mị Huyết nhú mày nhìn nữ tử trước mắt, cười nói, "Ma Cung cung chủ, hoặc là, Tướng môn đích nữ?"

"Tốt. Thảm Thiển Mạch ta nợ ngươi một phần nhân tình!" Thảm Thiển Mạch suy nghĩ liên tục, nếu để cho Tất lão đầu nhìn thấy bộ dáng hiện tại của nàng, lấy thế lực của Quái Y Sơn Trang thì sẽ không khó để hỏi thăm được thân phận của nàng, đến lúc đó thân phận của cung chủ Ma Cung sẽ bị tiết lộ, vậy thì tình thế sẽ có biến. Nếu Mị Huyết cho nàng đi, vì sao nàng không đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Mị Huyết trêu đùa

Thảm Thiển Mạch phi thân rời đi Quái Y Sơn Trang, Mị Huyết cũng theo sát, lưu lại Tất lão đầu lòng tràn đầy hy vọng hướng về phía bóng lưng Mị Huyết hô, "Lâu chủ, nhất định phải bắt hắn lại!"

"Mới vừa rồi còn nói thiếu ta một phần nhân tình, nhanh như vậy liền quên?" Mị Huyết ngăn cản đường đi của Thảm Thiển Mạch, mặt đùa giỡn nhìn Thảm Thiển Mạch. Một thân y phục như lửa dán chặt thân hình cường tráng của hắn, khiến hắn tản ra sức quyến rũ mê người.

"Mị Huyết lâu chủ cần Thiển Mạch hỗ trợ cái gì?" Thảm Thiển Mạch lộ ra nụ cười vô hại, quan sát nhìn Mị Huyết.

"Ta hi vọng Ma Cung không nên nhúng tay vào chuyện đoạt vị của Kỳ Nguyệt quốc." Mị Huyết nhìn Thảm Thiển Mạch, dáng vẻ bình thường này khẳng định không phải là diện mạo thật của nàng. Lần đầu tiên thấy nàng đã cảm thấy dung mạo này không xứng với khí chất của nàng, nhưng quan sát cẩn thận lại không thấy có dấu vết dịch dung, xem ra là nàng đã dùng thánh dược của Ma Cung, Dịch Dung Đan.

"Lâu chủ đang nói đùa sao?" Thảm Thiển Mạch nhú mày, khóe miệng mang theo nụ cười.

Muốn nàng không nhúng tay vào chuyện đoạt vị của Kỳ nguyệt quốc? Làm sao có thể? Nàng trở lại, chính là vì chuyện này, làm sao có thể không nhúng tay vào.

"Ta giống như là đang nói đùa sao?" Mị Huyết tìm tòi nghiên cứu nhìn Thảm Thiển Mạch, hắn đã biết chuyện nàng cố ý khích bác phủ Thừa Tướng cùng phủ Tướng quân, lấy thân phận là cung chủ Ma Cung của nàng, xem ra là nàng muốn dùng lực lượng của Ma Cung để giúp đỡ Thượng Quan Cẩn.

Chẳng lẽ nàng thích Thượng Quan Cẩn? Nghĩ tới đây, Mị Huyết đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác không vui. Cảm giác kia làm hắn hận không thể lập tức giết chết Thượng Quan Cẩn.

"Không giống. Chỉ là, mới vừa rồi ta nói nợ ngươi một phần nhân tình, cũng là nói giỡn thôi." Con ngươi của Thảm Thiển Mạch mang theo nét狡 hoạt, khóe miệng lộ ra nụ cười vô hại, nhưng trên mặt lại là dáng vẻ lực bất tòng tâm.

"Nếu cung chủ đã cố ý chơi xấu, thì Mị Huyết cũng không có biện pháp." Mị Huyết nhìn Thảm Thiển Mạch một chút, sau đó sâu kín nói, "Nếu cung chủ Ma Cung không cảm kích, như vậy Mị Huyết không thể làm gì khác hơn là nói ra chuyện cung chủ Ma Cung và Tướng môn đích nữ là cùng một người."

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Con ngươi của Thảm Thiển Mạch biến sắc, nụ cười đùa giỡn cũng biến mất, bây giờ trên mặt nàng đã lộ ra mấy phần sát khí. Nàng ghét nhất là bị người khác uy hiếp!

Nhìn nữ tử trước mắt từ dáng vẻ vô hại đột nhiên biến thành tàn nhẫn vô tình, Mị Huyết ý thức được lời mình nói đã chọc giận nàng. Nhìn cả người nàng tản ra sát khí sắc bén, hẳn cũng muốn nhìn một chút, nữ nhân này muốn làm gì.

Sợi tơ trong ống tay áo theo y phục bay ra, y phục trắng thuần giống như biến thành vô số sợi tơ trắng, đánh về phía Mị Huyết.

Con mắt Mị Huyết biến đổi, Tam Thiên Thanh Ti. Nàng thật muốn giết hắn.

"Ta ghét nhất là bị uy hiếp! Nhưng ta lại không thể để cho người nói ra, biện pháp duy nhất, chính là giết chết người!" Trong mắt Thẩm Thiên Mạch mang theo tàn nhẫn, nàng biết có lẽ nàng không phải là đối thủ của Mị Huyết, cho nên chỉ có thể đánh bất ngờ, đánh đòn phủ đầu, đã thương Mị Huyết.

Mị Huyết tránh thoát công kích của tam thiên thanh ti, nhưng vẫn bị thương nhẹ. Hắn không phải là không biết nữ tử trước mắt này tàn nhẫn, chỉ là không nghĩ đến nàng lại có thể dứt khoát hạ sát chiêu với hắn.

"Ma Cung chủ quả nhiên là giết người không chớp mắt!" Mị Huyết nhẹ nhàng che ngực, mặc dù hắn bị thương nhẹ, nhưng Thẩm Thiên Mạch muốn đánh thắng hắn, thì vẫn không dễ dàng.

Nhưng hắn lại không muốn ra tay. Nếu là người khác đã thương hắn, chỉ sợ đã sớm muốn sống không được, muốn chết cũng không xong rồi. Thế nhưng nữ nhân này đã thương hắn, hắn lại không muốn ra tay đã thương nàng.

Mị Huyết đột nhiên ý thức được một chuyện rất nghiêm trọng. Đó chính là, mình đã động lòng với nữ nhân không tim không phổi này rồi.

"Chớp mắt, chỉ sợ lúc đó người đã bị giết rồi!" Thẩm Thiên Mạch không nhúc nhích, giọng nói tàn nhẫn, nhưng lại không có xuống sát chiêu nữa. Nàng cũng không muốn tổn thương Mị Huyết, quan trọng hơn là, khi thấy Mị Huyết bị thương, nàng lại cảm thấy đau lòng.

"Không bằng chúng ta nói chuyện một chút." Mị Huyết không có chút phòng bị nào, phải biết, nếu bây giờ Thẩm Thiên Mạch phát động một kích trí mạng thì sẽ rất nguy hiểm đối với Mị Huyết.

Nhưng hắn lại lấy bộ dạng thản nhiên đứng đó, cả người tản ra một cỗ khí thế cường đại, con người nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch tràn đầy tự tin.

"Tốt." Ma xui quỷ khiến, Thẩm Thiên Mạch đáp ứng.

"Ma Cung chủ có thể hay không cho ta biết, người can thiệp vào trận chiến tranh giành đoạt vị này, là muốn đạt tới kết quả như thế nào?" Mị Huyết hỏi. Vốn không biết thân phận của Thẩm Thiên Mạch thì hắn cho là cung chủ Ma Cung có tâm với hoàng quyền, cố ý phái Thẩm Thiên Mạch đến Tướng phủ, nhưng khi biết thân phận của Thẩm Thiên Mạch, hắn lại không cho là như vậy.

Mặc dù Thẩm Thiên Mạch làm việc quả quyết tàn nhẫn, thông tuệ vô song, nhưng trong mắt nàng không có dã tâm.

"Kết quả? Ta muốn một nhà Thừa Tướng rơi vào mười tám tầng địa ngục. Ta muốn Thượng Quan Triệt vạn kiếp bất phục. Chỉ đơn giản như vậy." Giọng điệu Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhõm, giống như là đang đàm luận chuyện rất bình thường, nhưng sâu trong mắt là vô vàn hận ý, bản đúng cảm xúc lúc này của nàng.

"Ta có thể giúp người." Mị Huyết nhú mày nhìn nữ tử trước mắt, không chút do dự nói. Hắn không biết vì sao Thẩm Thiên Mạch rõ ràng là Tướng phủ đích nữ, lại muốn gia tộc của mình vạn kiếp bất phục, cũng không biết Thẩm Thiên Mạch cùng Thượng Quan Triệt có quan hệ như thế nào, nhưng nhìn đến hận ý trong mắt nàng, hắn liền không tự giác nói.

"Người?" Thẩm Thiên Mạch nhú mày. Hắn nói muốn giúp nàng? Xác thực. Mục đích của Mị Huyết lâu có phải là vì khiến Kỳ Nguyệt quốc nội chiến? Cái này cùng kết quả nàng muốn hình như cũng không mâu thuẫn.

"Để báo đáp lại, vào thời điểm Thượng Quan Cẩn sắp đăng vị, Ma Cung phải rút toàn bộ thế lực trợ giúp hắn." Mị Huyết tiếp tục nói, mang theo nụ cười nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch.

Nếu mục đích của bọn họ không mâu thuẫn, không bằng hợp tác, như vậy không phải rất tốt sao.

"Tốt. Đồng ý." Thẩm Thiên Mạch nhìn Mị Huyết. Đồng ý với điều kiện của Mị Huyết, mình cũng không có tổn thất gì, chỉ là có chút xin lỗi Thượng Quan Cẩn, nhưng Thượng Quan Cẩn cũng không phải là kẻ lương thiện gì, mặc dù hắn không có làm tổn thương nàng, nhưng nàng cũng không cần thiết vì bảo toàn Thượng Quan Cẩn mà phá hư kế hoạch của mình.

Hơn nữa, có Mị Huyết trợ giúp, chuyện sẽ càng thêm thuận lợi. Còn ngôi vị hoàng đế của Kỳ Nguyệt quốc rơi vào trong tay của người nào, nàng cũng không để ý.

"Nhưng người còn phải đồng ý với ta một điều." Thẩm Thiên Mạch ngược mắt nhìn về phía Mị Huyết tiếp tục nói.

"Nói." Một chữ từ trong miệng hắn thốt ra, giống như mang tới vô vàn khí phách cùng uy nghiêm.

"Không được tổn thương dân chúng của Kỳ Nguyệt quốc." Thẩm Thiên Mạch cũng rõ ràng việc Mị Huyết lâu có dính líu với hoàng thất của Lâm Vĩ và Thiên Mạc, can thiệp đoạt vị này cũng chỉ là thừa lúc vắng mặt vào, nàng cũng không để ý ai là thượng vị giả, nhưng nàng quan tâm đến những dân chúng đáng thương kia.

"Dĩ nhiên." Ánh mắt Mị Huyết nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch mang theo mấy phần thương thức, tuy vô tình nhưng lại hữu tình. Nữ tử trước mắt, thật là càng ngày càng hấp dẫn hắn. Nữ nhân, nếu đã làm cho ta động tâm, thì cũng đừng nghĩ rồi đi thế giới của ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Tình cảm dần dần nảy sinh

"Ngược lại ta rất tò mò, Mị Huyết lâu chủ cùng Thiên Mạch, hoàng thất Lâm Vĩ quốc có quan hệ như thế nào? Thêm nữa là có quan hệ ra sao?" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày nhìn Mị Huyết, nàng không cho là một nam tử bề ngoài thiên hạ có phong thái xuất sắc như vậy sẽ cam tâm bị hoàng thất sử dụng.

"Người muốn biết sao?" Mị Huyết cố ý đưa cột nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch, sau đó học theo vẻ trêu chọc mà Thẩm Thiên Mạch đã làm đối với hắn trên ngã tư đường, cười nói, "Vậy thì cứ từ từ mà đoán."

"Người." Lần đầu tiên Thẩm Thiên Mạch bị người ta nói khích như thế, không khỏi mang theo chút tức giận nhìn về phía Mị Huyết.

Mị Huyết thấy được sự tức giận trong mắt của cô gái trước mắt ngược lại cười càng vui vẻ hơn. Không nghĩ tới nàng tức giận lại đáng yêu như vậy, cũng có cảm giác nữ tính mấy phần.

"Thôi! Ta cũng không thêm phải so đo cùng một người chỉ biết đi theo sau mông người khác nói mà như vệt!" Thẩm Thiên Mạch thấy nụ cười trên mặt của Mị Huyết, ánh mắt khôi phục lại về bình thường, không hơi đầu mà nói ra cho bị chọc tức.

"Mồm miệng Mạch Nhi thật là lanh lợi." Mị Huyết chẳng những không tức giận, ngược lại thân mật nhích tới gần Thẩm Thiên Mạch, ánh mắt mang theo mấy phần cột nhà cùng mấy phần căn cứ mà quan sát Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch bị ánh mắt căn cứ của Mị Huyết quan sát, lại nghe được Mị Huyết đối với nàng xưng hô thân mật như vậy thì cảm thấy trên mặt nóng lên, nàng biết Mị Huyết cũng không phải tên háo sắc gì, nói như vậy nhưng mà cũng chỉ là nói giỡn mà thôi, nhưng mà tim mình vẫn cảm thấy đập dữ dội.

Thấy Thẩm Thiên Mạch lộ ra vẻ thẹn thùng làm cho trong nội tâm của Mị Huyết khẽ động, từ từ muốn tới gần môi của Thẩm Thiên Mạch.

"Tên háo sắc!" Thẩm Thiên Mạch đẩy Mị Huyết ra, không nghĩ tới hắn thế nhưng, thế nhưng muốn hôn nàng! Thật là quá đáng!

Mị Huyết bị Thẩm Thiên Mạch đẩy ra sau đó tim đập mạnh và loạn nhịp một chút, hiển nhiên chính hắn cũng không có ý thức được hành động mới vừa rồi của mình.

Bản thân hắn luôn luôn đối với nữ nhân không có hứng thú thế nhưng lại sinh ra kích động muốn hôn một cô gái, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không có ý thức được hành động của mình. Nữ tử này lại có sức hút lớn như vậy. Dầu gì hắn luôn luôn tự phụ năng lực vượt trội hơn người, lại vì một cô gái mà mất hồn.

"Ai bảo Mạch Nhi nhà ta hấp dẫn ta như vậy?" Mị Huyết nhíu mày, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm tà mị, một thân hồng y hơi rộng mở, lộ ra nước da cơ ngực như đá cẩm thạch tinh xảo, bắp thịt lộ rõ cơ mui khiêu khích thị giác Thẩm Thiên Mạch.

"Ai cho phép người gọi ta như vậy!" Giờ phút này Thẩm Thiên Mạch bị Mị Huyết làm cho không có vẻ tỉnh táo cùng giáo huấn thường ngày mà trở nên đỏ mặt kèm thẹn thùng nói.

"Ta làm việc, không cần người nào đó cho phép." Mị Huyết mở miệng giọng nói mang theo khí phách bề ngoài thiên hạ, từ trong ra ngoài toát ra cảm giác như một vị đế vương cao cao tại thượng.

Thẩm Thiên Mạch nhìn nam tử trước mắt, chỉ cảm thấy hắn giống như là một vị thần cao cao tại thượng, bá đạo độc tài, có khí thế bẩm sinh.

"Người đi đâu vậy?" Nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch mang theo hành trang muốn đi, Mị Huyết đưa tay ngăn cản nàng lại, chính mình lại cảm thấy luyến tiếc.

"Ta đi làm việc, không cần thiết trả lời cho ai đó!" Thẩm Thiên Mạch học theo giọng điệu mới vừa rồi của Mị Huyết không chút lưu tình trả lời, trong mắt còn mang theo ba phần giáo huấn ba phần buồn bực.

"Thật là con hồ ly giáo huấn! Bây giờ ta nên đối với người sao đây!" Mị Huyết không nghĩ tới mình chỉ nói tùy ý một câu thôi mà Thẩm Thiên Mạch cư nhiên cũng sẽ tức giận, không khỏi vừa buồn cười vừa đau lòng, cười nói.

Còn nắm ta làm gì?" Thẩm Thiên Mạch nhìn Mị Huyết nắm ống tay áo của nàng không có ý buông tay, không khỏi giương mắt nhìn về phía Mị Huyết, mặc dù nàng cũng không ghét nam tử trước mắt này, thậm chí còn có một chút thích, nhưng hắn vẫn nắm nàng như vậy, cũng không phải là chuyện hay ho gì.

"Nắm vui đùa một chút chứ sao." Mị Huyết bị Thẩm Thiên Mạch nói, mới phát hiện ra tay mình vẫn nắm ống tay áo của Thẩm Thiên Mạch chưa buông ra, không khỏi buông tay ra, vẻ mặt như là không có gì quan trọng mà nói.

Nhưng tim của hắn trong khoảnh khắc cánh tay buông cái kia ra thì đập lên một nhịp.

"Chơi đã rồi? Ta trở về Tướng phủ thôi!" Thẩm Thiên Mạch liếc Mị Huyết một cái, hắn cố ý làm bộ điềm nhiên như không có việc gì thật đúng là đáng

yêu làm cho tâm tình tốt lên nên khỏe miệng cong lên, Thẩm Thiển Mạch vui vẻ đi về phía tướng phủ.

Mị Huyết nhìn bóng lưng Thẩm Thiển Mạch lộ ra ánh mắt cứng chiều mà bá đạo, trong tay ném ra một quả đạn tín hiệu, thì bên người Mị Huyết xuất hiện người áo đen cầm đầu lần trước cản đường cướp kiệu xuất hiện.

"Chủ tử." Nam tử kia cung kính đối với Mị Huyết nói.

"Thanh Tùng, bắt đầu từ hôm nay, ngươi phải chú ý đến hành tung của Thẩm Thiển Mạch, có chuyện gì thì tới báo cho ta biết. Nếu như nàng có sơ xuất gì, ta sẽ hỏi tội ngươi." Mị Huyết nhìn nam tử kia một cái, lạnh lùng phân phó nói.

Dưới ánh mặt trời cả người toát ra khí phách bá đạo lạnh lùng, khác xa so với vẻ tà mị khi ở trước mặt Thẩm Thiển Mạch.

Mị Huyết biết, dựa vào năng lực của Thẩm Thiển Mạch có lẽ không cần hấn bảo vệ, nhưng hấn vẫn lo lắng cho nàng, vì vậy phái Thanh Tùng đi trước bảo vệ nàng.

"Dạ vâng chủ tử." Thanh Tùng có chút kinh ngạc ngược mắt nhìn lên, chủ tử chưa bao giờ để ý đến người nào, sao bây giờ lại muốn mình tự đi bảo vệ đích nữ của tướng phủ?

"Thế nào? Còn có việc?" Mị Huyết nhìn bộ dáng Thanh Tùng như đang muốn nói lại thôi, nghiêng người nhìn Thanh Tùng một cái, hỏi.

"Thuộc hạ chỉ là không hiểu, chủ tử vì sao phải bảo vệ cô gái kia." Thanh Tùng cúi đầu, hỏi.

"Chuyện của ta, khi nào đến phiên ngươi hỏi tới?" Mị Huyết có chút không vui nhìn về phía Thanh Tùng, "Ngươi chỉ cần nhớ, nếu nàng có sơ xuất gì, ngươi cũng không cần trở về gặp ta!"

"Vâng" Thanh Tùng nhìn thấu không vui trên mặt của Mị Huyết, không dám hỏi lại.

Tình khí Mị Huyết hấn biết rõ. Nếu như lúc Mị Huyết không vui, ngàn vạn lần không thể chọc tới hấn, nếu không mặc kệ là ai, hấn đều sẽ không niệm tình.

Mà Thẩm Thiển Mạch một đường trở lại tướng phủ, Thiên Thiên vừa nhìn thấy nàng liền nhào tới.

"Tiểu thư tiểu thư, làm sao người đi lâu như vậy? Trời cũng đã tối luôn rồi!" Thiên Thiên ôm cánh tay Thẩm Thiển Mạch làm nũng tựa như oán giận nói.

"Trên đường gặp được một chút tình huống. Lúc ăn trưa có người tới kiếm ta hay không?" Thẩm Thiển Mạch không muốn cùng Thiên Thiên nói đến chuyện Mị Huyết, liền hỏi.

"Không có, bọn họ đều là một đám không có lương tâm. Tiểu thư không đến ăn cơm, thì không có ai tới hỏi một câu!" Thiên Thiên nghe được lời của Thẩm Thiển Mạch, không khỏi tức giận nói.

"Hừ! Lương tâm? Bọn họ ngay cả trái tim không có thì sao có lương tâm? !" Thẩm Thiển Mạch nghe được lời nói của Thiên Thiên, chỉ là không thèm để ý chút nào hừ lạnh nói, trong mắt đã hiện lên một tia khinh thường.

Có phụ thân nào đem nữ nhi mình làm công cụ, ở vào lúc nữ nhi của mình chết đi còn oán giận công cụ này hiệu quả không tốt thì có thể có lương tâm sao?

Có tỷ tỷ nào mà xem muối muối của mình làm kẻ thù, mỗi ngày nguyên rửa hận không được muối muối mình mau chóng chết đi, ở sau lưng không chứa chuyện xấu hại muối muối của mình, ngoài mặt lại giả vờ ra điệu dáng thiện lương có thể có lương tâm sao?

Ngay từ lúc ở tang lễ, nàng đã thấy rõ tất cả. Cho nên nàng sẽ không đối với những người gọi là thân nhân mình mà ôm lấy ảo tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Tâm tư của Thẩm Lăng Vân

"Tam tiểu thư, lão gia gọi người cùng dùng bữa tối" nha hoàn thân cận của Thẩm Lăng Vân hướng về Thẩm Thiển Mạch gọi

"Ừm, ta biết rồi". Thẩm Thiển Mạch ôn hòa nhìn tiểu nha hoàn, đôi con ngươi đen nhánh khẽ chuyển, Thẩm Lăng Vân gọi nàng cùng dùng bữa? Chắc chắn là vì chuyện Bách gia yển rồi

Thời điểm Thẩm Thiển Mạch đến phòng ăn đã thấy những người khác đến đông đủ.

Doãn U Lan một thân y phục khám đầy tơ vàng, trên mặt vẫn tô một lớp phấn son vừa dày vừa nặng, cằm khê nâng, ngồi bên cạnh Thẩm Lăng Vân, tỏ vẻ kiêu ngạo

Thẩm Thiên Ngữ về mặt yếu đuối khê tựa vào người Doãn U Lan, trên tay còn quấn băng gạc nặng trĩu, vừa nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch đi vào, trong đôi mắt liền toát lên vẻ oán độc

“Muội muội đã tới, mau vào ngồi đi”. Thẩm Thiên Tâm ngồi bên kia của Thẩm Lăng Vân, nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch bước vào liền làm ra nụ cười dối trá, nhiệt tình lôi kéo Thẩm Thiên Mạch ngồi xuống.

“Sao không trông thấy tam nương?” Thẩm Thiên Mạch nhìn vị trí trống không bên cạnh Thẩm Lăng Vân, trong mắt thoáng qua một tia nghi ngờ, cố ý tỏ vẻ tò mò hỏi

“Thân thể tam nương của ngươi không được khỏe, hiện đang nghỉ ngơi ở trong phòng” Trong mắt Thẩm Lăng Vân đã không còn nhìn thấy vẻ ân cần, chỉ nhàn nhạt trả lời

Thẩm Thiên Mạch không khỏi cười lạnh. Cho dù bình thường Thẩm Lăng Vân đối với Tô Lạc Nhạn sủng ái có thừa, nhưng cũng chỉ là vài phần chân tình, hôm nay Tô Lạc Nhạn bị bệnh mà trong lòng hẳn chỉ quan tâm đến Bách gia yến, một chút cũng không thêm để ý đến Tô Lạc Nhạn. Ở trong lòng Thẩm Lăng Vân, sợ rằng không gì có thể quan trọng hơn quyền thế.

“Hôm nay gọi các người đến dùng cơm, chủ yếu là muốn nói với các người về chuyện Bách gia yến” Thẩm Lăng Vân nhìn quanh một vòng, ánh mắt quét qua ba nữ nhi, làm ra dáng vẻ uy nghiêm của người làm phụ thân

“Bách gia yến? Là nơi mà các vương tôn quý tộc làm quen lẫn nhau, giúp các hoàng tử có thể chọn phi sao?” Thẩm Thiên Mạch giả bộ ngây thơ cười hỏi

Trong lòng nàng thì đang cười lạnh, hiện tại nhất định Thẩm Lăng Vân đang rất lo lắng. Ba nữ nhi, một người bị thương, một người đáng đáp tương mạo bình thường lại còn bất học vô thuật, nhìn tới lui thì cũng chỉ có nữ nhi Thẩm Thiên Tâm này có thể lợi dụng.

“Đúng vậy, chỉ tiếc Ngữ nhi bị thương ở tay, không thể biểu diễn được”. Thẩm Lăng Vân liếc nhìn Thẩm Thiên Ngữ, cũng không biết tại sao tay nàng lại biến thành như vậy, hỏi cũng không nói, thật là kỳ quái!

“Phụ thân, ta...” Thẩm Thiên Ngữ còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng khi nhìn cánh tay của mình lại không dám nói tiếp, trong mắt tràn ngập hận ý nhìn Thẩm Thiên Mạch

Đều là nàng ta! Nếu không phải vì nàng ta tay của nàng sao có thể biến thành như vậy?! Nếu tay nàng không bị thương, có lẽ còn có cơ hội chiếm được sự ưu ái của hoàng tử, nhưng hôm nay, hôm nay nàng đã không có cơ hội rồi!

“Phụ thân, cảm kỹ của Mạch nhi cũng không tệ, có thể thay đại tỷ đánh đàn, tin tưởng với dung mạo của tỷ ấy, nhất định có thể tìm được một phu quân tốt”

Vừa dứt lời, Thẩm Thiên Ngữ đưa mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch đầy hoài nghi. Thẩm Thiên Mạch muốn giúp nàng? Sao có thể chứ, nàng ta nhất định đang nghĩ kế hãm hại nàng!

“Muội muội, ta hiểu rõ ý tốt của ngươi, nhưng ngươi học tập trên núi, chỉ sợ...” Thẩm Thiên Ngữ không nói hết câu, nhưng những từ ngữ phía sau, những người ở đây đều hiểu rõ. Thẩm Thiên Ngữ xem thường tài đánh đàn của Thẩm Thiên Mạch, không yên lòng để nàng thay thế mình!

“Nếu đại tỷ không tin tưởng Thiên Mạch, Thiên Mạch cũng không còn cách nào”. Con người đen nhánh của Thẩm Thiên Mạch lộ ra vẻ tổn thương nhìn về phía Thẩm Lăng Vân

“Mạch Nhi, hay là ngươi thử đánh một khúc cho phụ thân nghe đi?” Thẩm Lăng Vân nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong mắt lộ vẻ tính toán

Phương pháp này của Thẩm Thiên Mạch cũng không tệ. Trước khi Bách gia yến bắt đầu, nữ nhi của các nhà đều phải ở phía sau màn, đầu tiên hẳn để cho Thẩm Thiên Mạch thay Thẩm Thiên Ngữ đánh đàn, sau đó nói với mọi người rằng Thẩm Thiên Ngữ thấy không khỏe nên đã đi về trước, người xung quanh chỉ có thể thấy dung nhan của Thẩm Thiên Ngữ nhưng không thể kiểm chứng cảm kỹ của nàng

Lại thêm mấy ngày nay, vì chuyện Bách gia yến mình đã cho Thẩm Thiên Ngữ sử dụng không ít thuốc đắt tiền, hiện nay cũng đã khá hơn nhiều, chỉ cần sau khi Bách gia yến kết thúc hảo hảo điều trị, không lâu sau cánh tay sẽ trở lại bình thường, với kỹ thuật đánh đàn của Thẩm Thiên Ngữ tất nhiên là sẽ không xuất hiện bất trắc gì.

“Vâng” Thẩm Thiên Mạch bảo người làm mang đàn tới, khoe miệng khê nâng lên nụ cười, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhẹ nhàng lướt trên dây đàn. Nàng chỉ sử dụng có bảy phân tài nghệ cũng đã khiến Thẩm Lăng Vân lộ ra nụ cười hài lòng

“Được, tốt! Vậy thì các người cứ làm theo phương pháp của Mạch nhi. Đến khi Mạch nhi khảy đàn xong, Ngữ nhi liền làm ra vẻ khó chịu nên rời đi trước, tin tưởng với tài đánh đàn này cộng thêm dung mạo của Ngữ nhi sẽ đưa tới một số người chú ý” Trong mắt Thẩm Lăng Vân toát lên vẻ tính toán, hướng tới Thẩm Ngạn Ngữ nói

Có thể tham gia Bách gia yến và là người xuất hiện đầu tiên coi như đã có thể hấp dẫn ánh mắt của hoàng tử, nếu không thì cùng một số quan đại thần quyền quý kết thân cũng là một lựa chọn không tồi

“Vâng” Thẩm Thiên Ngữ lên tiếng, đôi mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch nhiều thêm mấy phần hoài nghi

“Tâm nhi này, Bách gia yến kỳ này ngươi cũng phải hiến nghệ, ngươi đã chuẩn bị tốt chưa?” Thẩm Lăng Vân lại đem sự chú ý chuyển về phía nhị nữ nhi của mình, hiện tại đây chính là chiêu bài lớn nhất của hắn

“Thưa phụ thân, Tâm nhi đã chuẩn bị một điệu múa rất tốt để tham gia Bách gia yến” Thẩm Thiên Tâm dịu dàng thanh thoát trả lời, bộ dáng mười phần tự tin

“Vậy thì tốt rồi! Đến lúc đó ngươi phải hấp dẫn cho được ánh mắt của Bát hoàng tử đó!” Thẩm Lăng Vân giọng điệu trầm trọng, sờ sờ đầu Thẩm Thiên Tâm, làm ra ánh mắt từ ái

“Tâm nhi nhất định không làm phụ thân thất vọng” Trong mắt Thẩm Thiên Tâm thoáng hiện vẻ kiêu ngạo, ngay sau đó liền dùng vẻ dịu dàng che kín, nàng mềm mại trả lời

Thẩm Thiên Ngữ nhìn thái độ của Thẩm Lăng Vân đối với Thẩm Thiên Tâm, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, lập tức đem hận ý trút hết lên đầu Thẩm Thiên Tâm

Doãn U Loan cũng hiện lên vẻ tức giận nhưng trên mặt vẫn cố gắng duy trì nụ cười đoan trang, khi ánh mắt bà ta nhìn về phía Thẩm Thiên Tâm đã nhiều hơn mấy phần oán độc

Thẩm Thiên Mạch mặt không đổi sắc vẫn yên lặng ngồi ăn, bọn họ yêu thương tranh đấu gì đó thì cứ việc, nàng chỉ cần ngồi một chỗ xem kịch hay là được rồi, bởi vì đến cuối cùng quyền không chế nằm trong tay nàng. Ngay cả lão hồ ly Thẩm Lăng Vân cũng đừng mong thoát khỏi lòng bàn tay của nàng!

Trong bữa cơm này, nhìn thì có vẻ phụ thân hiền từ, con gái hiếu thảo, tỷ muội tình thâm, ấm áp vô cùng, nhưng trên thực tế đều là tính toán lẫn nhau, lợi dụng lẫn nhau!

“Thẩm Thiên Mạch!” Sau khi bữa cơm kết thúc, Thẩm Thiên Ngữ gọi Thẩm Thiên Mạch lại, trong giọng nói vẫn như cũ phách lối và ương ngạnh

“Có chuyện gì vậy, đại tỷ?” Thẩm Thiên Mạch lười biếng nhìn lại, trong con ngươi đen nhánh là một mảnh thâm trầm, không nhìn ra cảm xúc

“Tại sao tự nhiên ngươi lại tốt bụng giúp ta khây đàn, không phải có ý muốn hãm hại ta chứ? Ta cho ngươi biết, nếu Bách gia yến này xảy ra điều gì không may, coi như ngươi là đích nữ, phụ thân cũng không bỏ qua cho ngươi!” Gương mặt Thẩm Thiên Ngữ đầy hoài nghi, hất cằm lên cảnh cáo Thẩm Thiên Mạch

“Điểm này không cần đại tỷ nhắc nhở, Thiên Mạch rất rõ ràng” Thẩm Thiên Mạch cười như không cười nhìn Thẩm Thiên Ngữ, không mặn không nhạt trả lời một câu liền xoay người rời đi

“Thẩm Thiên Mạch, ngươi tốt nhất là không nên giờ trò với ta! Nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay!” Thẩm Thiên Ngữ nhìn bóng dáng Thẩm Thiên Mạch rời đi, rõ ràng là dung mạo hết sức bình thường nhưng lại có khí chất cao quý, thật làm nàng ta phẫn hận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chê cười

“Tiểu thư, bộ quần áo này thô tục như vậy, sao người còn muốn mặc?” Thiên Thiên nhìn Thẩm Thiên Mạch mặc một thân màu vàng, phía trước cung trang thêu một đóa mẫu đơn màu hồng đào thật to, không khỏi cảm khái.

Ánh mắt tiểu thư nhà mình rất tốt, chọn y phục vừa được ưa chuộng lại thanh lệ thoát tục. Thế nào hôm nay lại chọn một bộ y phục cao quý lại tục tằn như vậy đây.

“Hôm nay ta tham gia Bách Gia yến, nên muốn ăn mặc cao quý chút. Y phục tục tằn như này, mới không khiến cho người ta có hảo cảm.” Thẩm Thiên Mạch vừa nói chuyện, lại cài một đóa mẫu đơn thật lớn trên đầu, soi gương hài lòng ním cười.

Dung mạo thường thường, cơ hồ liếc mắt nhìn sẽ quên. Cung trang rộng rãi mà tục tằn, che giấu thân thể linh lung hấp dẫn và một thân quý khí của nàng.

Nàng trong gương, nghiêm nhiên là gà rừng biến phượng hoàng, nhưng lại ở trạng thái biến không thành công. Thẩm Thiên Mạch rất hài lòng lòng nhếch môi, lần này sẽ không có người nào nhìn trúng nàng rồi.

“Tiểu thư, Thiên Thiên không thể đi cùng người, người phải cẩn thận đấy!” Thiên Thiên lời kéo tay Thẩm Thiên Mạch, bộ dạng lưu luyến không rời.

“Chỉ là tham gia bữa tiệc thôi! Ngốc Thiên Thiên, ngoan ngoãn chờ ta quay về.” Thẩm Thiên Mạch sờ đầu Thiên Thiên, cung chiều cười cười.

“Mạch Nhi, sao ngươi lại ăn mặc như này?” Thảm Lăng Vân thấy Thảm Thiên Mạch mặc một thân y phục tục khí như vậy, không khỏi nhủ thầm. Y phục mặc dù cao quý, tuy nhiên lại không thể hiện được phong cách, thân phận. Vừa nhìn đã thấy giống con buôn, có chỗ nào giống đích nữ Tướng phủ? Còn đóá mầu đơn trên đầu nữa, càng thêm thô thảm không muốn nhìn.

Thảm Thiên Mạch này ngày thường không ăn diện, còn có cảm giác mấy phần thanh linh thoát tục, hôm nay ăn mặc như vậy, ngược lại còn khó coi hơn.

“Phụ thân, Bách Gia yến không phải rất quan trọng sao. Mạch Nhi muốn ăn mặc cao quý một chút!” Thảm Thiên Mạch chớp chớp đôi mắt linh động, hồn nhiên nói.

“Được rồi. Mạch Nhi đi cùng với tỷ tỷ của ngươi đi.” Trong mắt Thảm Lăng Vân lóe lên một tia khinh thường, trên mặt lại nở nụ cười giả dối từ ái, nói.

“Vâng thưa phụ thân.” Thảm Thiên Mạch dịu dàng lễ phép đi đến bên Thảm Thiên Ngữ và Thảm Thiên Tâm. Thảm Lăng Vân cảm thấy bộ dáng nàng như vậy, căn bản không có tác dụng gì, không bằng để làm nền cho Thảm Thiên Ngữ và Thảm Thiên Tâm.

“Hôm nay muội muội ăn mặc thật đẹp.” Thảm Thiên Tâm dịu dàng kéo tay Thảm Thiên Mạch, trong mắt lóe ra tia dịu dàng, chỉ là tia giễu cợt ở chỗ sâu nhất trong đôi mắt ấy lại không tránh được ánh mắt của Thảm Thiên Mạch.

Thảm Thiên Mạch ngược mắt quan sát Thảm Thiên Tâm. Một thân xiêm y màu tím nhạt, cùng với đai lưng phi thúy, tôn lên khí chất dịu dàng cao quý của nàng. Trong mắt thoáng qua một tia nhu tình, đích thực là một mỹ nhân đoan trang, thẹn thùng.

“Cám ơn Nhị tỷ khen ngợi.” Thảm Thiên Mạch ngoài cười nhưng trong không cười lên tiếng.

“Trên đầu cài đóá mầu đơn lớn như vậy, ngươi cho rằng mình là nữ nhân thanh lâu bán rẻ tiếng cười sao? Thật là mất mặt!” Giờ phút này Thảm Thiên Ngữ nhìn Thảm Thiên Tâm hay Thảm Thiên Mạch đều không thuận mắt, cũng không để ý đến mặt mũi của Thảm Thiên Tâm, chỉ vào đóá mầu đơn trên đầu Thảm Thiên Mạch chế nhạo.

“Vây trên mặt Đại tỷ thoa nhiều son phấn như vậy, chẳng nhẽ muốn làm con hát?” Trên mặt Thảm Thiên Mạch là nụ cười ngây thơ, giống như đang nói giỡn với Thảm Thiên Ngữ.

Trong mắt cũng chỉ là khinh thường. Thảm Thiên Ngữ vĩnh viễn đều như vậy, ngực lớn nhưng không có óc, chỉ biết nói cho sướng miệng.

Những lời này nói ra, chỉ khiến cho nổi hận Thảm Thiên Mạch đối với nàng tăng thêm, lại không đạt được mục đích thực sự. Không giống như Thảm Thiên Tâm, vừa lấy được lòng Thảm Thiên Mạch, lại có thể khiến cho Thảm Thiên Mạch mất mặt ở Bách Gia yến.

“Con hát? Ta thấy một thân y phục vừa rộng rãi lại lộng lẫy như Tam muội đây mới giống con hát chứ!” Sau khi Thảm Thiên Ngữ bị Thảm Thiên Mạch đáp trả, trên mặt thoáng qua một tia oán giận, con ngươi nhìn Thảm Thiên Mạch càng thêm ngoan độc.

“Đại tỷ gấp qua con hát mặc y phục tơ vàng? Chẳng nhẽ Đại tỷ là con hát xuyên qua?” Con mắt sắc của Thảm Thiên Mạch không biến đổi, khóe miệng còn chứa đựng nụ cười giễu cợt.

“Hừ!” Thảm Thiên Ngữ bị Thảm Thiên Mạch nói cho á khẩu không trả lời được, hung hăng nhìn chằm chằm Thảm Thiên Mạch.

“Đại tỷ, ngươi không cần nhìn ta như vậy, Thiên Mạch nhất gan, không chịu được hù dọa, nếu bị dọa cho ngất đi, sẽ không ai đánh đàn giúp Đại tỷ nữa đâu!” Thảm Thiên Mạch cố ý lộ ra dáng vẻ sợ hãi, nụ cười ở khóe miệng vẫn không thay đổi, nhìn Thảm Thiên Ngữ nói.

“Tam muội, Đại tỷ chỉ đùa với ngươi thôi!” Thảm Thiên Ngữ vừa nghe thấy câu nói phía sau của Thảm Thiên Mạch, nét mặt liền thay đổi, lấy lòng nói.

Ai bảo nàng muốn cầu cạnh Thảm Thiên Mạch! Nếu Thảm Thiên Mạch không giúp nàng biểu diễn, hôm nay uổng phí công nàng đến Bách Gia yến rồi! Không chiếm được sự ưu ái của hoàng tử và con nhà quyền quý, sau này nàng sao thoát khỏi thân phận thứ xuất, phát lên thành phượng hoàng.

“Ta cũng nói đùa với Đại tỷ thôi!” Thảm Thiên Mạch nhìn mặt Thảm Thiên Ngữ lật lọng còn nhanh hơn thời tiết, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Giúp ngươi đánh đàn? Ngươi cho rằng Thảm Thiên Mạch ta tốt bụng như vậy sao?

Nhưng mà, một khúc đàn này, nhất định ta sẽ diễn tấu thật tốt! Ta muốn đưa tới cho ngươi, không chỉ là sự ưu ái của con nhà quyền quý, còn là sự mến mộ của hoàng tử. Đến lúc đó ngươi nhất định sẽ cảm tạ ta.

Chỉ tiếc, sự mến mộ này của hoàng tử chỉ bởi vì tiếng đàn, nhưng ta cũng chắc chắn trăm phần trăm, ngươi không thể gây ra một thủ khúc. Đến lúc đó, xem ngươi sẽ xử lý như thế nào! Đại tỷ tốt của ta.

Đoàn người phủ Thừa Tướng rất nhanh đã đến Bách Gia yến. Có tiểu thái giám đi trước dẫn đường.

Thảm Thiên Mạch quan sát xung quanh, bốn phía đều là đình đài thủy tạ, bố trí có thể nói là đẹp không sao tả xiết. Ở sâu trong đình đài thủy tạ, là một bãi đất trống cực kỳ rộng rãi.

Bốn phía bãi đất trống đình đài đều treo màn trướng. Màn trướng được sắp xếp dựa theo cấp bậc của quan lại.

Gần trung tâm bãi đất kia nhất, màn trướng được treo theo thứ tự là Thái tử, Tam hoàng tử, Bát hoàng tử, phủ Thừa Tướng, phủ Tướng quân và phủ Binh Bộ thượng thư.

Thẩm Thiên Mạch theo Thẩm Lăng Vân vào trướng, màn liền thả xuống.

Chiều theo tập tục Bách Gia yến. Bách Gia yến buổi chiều mới chính thức bắt đầu. Bây giờ cho đến khi chính thức bắt đầu, còn khoảng một canh giờ.

“Một hồi chờ đợi, mọi người đến gần như đông đủ rồi, Mạch Nhi, người bắt đầu gảy đàn đi thôi.” Thẩm Lăng Vân nhìn bên ngoài màn, mọi người tới gần như đã đông đủ, các ngọn đèn dầu đều được thắp sáng, liền đưa cho Thẩm Thiên Mạch một cây đàn.

Thẩm Thiên Mạch sờ sờ cây cầm trước mặt, đúng là Phượng Minh.

Không nghĩ đến cây cầm Phượng Minh đứng thứ ba này, lại nằm trong tay Thẩm Lăng Vân. Mà hôm nay Thẩm Lăng Vân lại đưa cây cầm tốt như vậy cho mình.

Nếu là kiếp trước, chắc hẳn nàng sẽ cảm động vì được phụ thân yêu thương. Chỉ là bây giờ nàng đã quá rõ ràng, đàn này, cũng chỉ để người bên ngoài màn chú ý thôi.

“Thái tử giá lâm.” Âm thanh tiêu thái giám bên ngoài màn truyền đến, Thẩm Thiên Ngữ, Thẩm Thiên Mạch cùng nhau núp ở một góc nhìn lên, Thẩm Thiên Tâm đoàn trang trầm tĩnh ngồi ở bên trong màn.

Thẩm Lăng Vân hài lòng nhìn Thẩm Thiên Tâm, lại nhìn Thẩm Thiên Ngữ và Thẩm Thiên Mạch, lắc đầu một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Một khúc kinh bốn tòa

Thẩm Thiên Mạch thông qua khe hở nhìn thấy Thái tử. Kiếp trước, ở Bách Gia yến nàng bị Thượng Quan Triệt làm cho mê đắm, sau khi gả cho Thượng Quan Triệt lại không ra khỏi cửa, ở trong khoảng thời gian này Thái tử cũng bắt đầu ký tử, vì thế mà nàng chưa từng thấy qua Thái tử.

Thái tử mặc một bộ áo măng bào màu vàng sáng, vóc người cao to, ngũ quan cân đối, là một nam tử thanh tú. Chẳng qua là cặp mắt híp lại, đánh giá xung quanh, hình như đang tìm kiếm mỹ nữ, bộ mặt hèn mọn bị ỏi phá hư khí chất của bộ măng bào.

Một Thái tử như vậy, cũng khó trách triều thần không phục, hoàng tử không cam lòng. Hèn nhất vô năng lại dám ô vô độ, thật không hiểu tại sao Hoàng Thượng lại khẳng khái muốn truyền ngôi cho Thái tử.

“Á!” Bên trong màn trướng không ngừng truyền đến tiếng kêu của các cô gái xinh đẹp.

Mọi ánh mắt đều tụ tập ở người vừa đến. Thẩm Thiên Mạch thấy Thẩm Thiên Ngữ hình như được hít vào thần khí, đôi con ngươi giống như bị làm phép nhìn ra bên ngoài màn, tràn đầy ái mộ.

Một cái áo khoác màu trắng nạm vàng, tóc đen đơn giản buộc lên, khuôn mặt mỉm cười đi đến, phong thái kỳ tú, say mê hấp dẫn, khiến cho người ta cảm giác được một loại quý khí sáng ngời.

Nhìn kỹ lại, ngũ quan trên mặt lộ ra đường cong ôn hòa. Nụ cười khoe miệng áp áp như gió xuân, một đôi con ngươi màu sáng hàm chứa ánh mắt dịu dàng.

Đúng là một nam tử tuấn tú mê người, nàng kiếp trước, cũng giống như rất nhiều thiếu nữ, ái mộ phong thái của hắn, đánh mất chính mình ở trong ánh mắt dịu như nước ấy, toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, yêu hắn. Nhưng đến cuối cùng chỉ đổi lấy được một ly độc dược.

Trong mắt hắn, nàng kiếp trước chẳng qua một cô gái có dung mạo nhưng ngu dốt thôi. Với hắn, nữ nhân vĩnh viễn không bằng quyền thế.

“Trời ơi, Tam hoàng tử thật mê người! Tại sao có thể anh tuấn thế này!” Thẩm Thiên Ngữ đã đánh mất lý trí, ở trong trướng vừa kêu vừa nhảy. Thẩm Thiên Mạch hoài nghi, nếu không phải trên tay Thẩm Thiên Ngữ còn bị thương, không thể dùng sức, khẳng định bây giờ nàng có thể kéo cả màn trướng xuống.

“Ngữ Nhi! Quay lại! Bộ dạng gì vậy?” Rốt cuộc Thẩm Lăng Vân cũng không nhịn được, nhìn Thẩm Thiên Ngữ gằm nhẹ, trong mắt lộ ra tia tức giận.

Thẩm Thiên Ngữ thấy phụ thân tức giận, lập tức vâng vâng dạ dạ quay vào trong màn, Thẩm Thiên Mạch cũng lười biếng đi theo Thẩm Thiên Ngữ quay lại.

“Mạch Nhi, mọi người đến gần như đông đủ rồi! Người bắt đầu đàn đi!” Thẩm Lăng Vân liếc Thẩm Thiên Ngữ một cái, rồi lại nhìn Thẩm Thiên Mạch lộ

ra nụ cười giả dối.

Thẩm Thiển Mạch ngoan ngoãn gật đầu một cái, ngón tay thon nhỏ trắng nõn ấn lên dây đàn. Tay khẽ chạm đàn cổ, không kiềm chế nổi ngợi khen, không hổ là Phụng Minh xếp hạng thứ ba, chất gỗ làm đàn là loại thượng hạng, thân đàn chạm khắc hoa văn long phượng, dây đàn chặt như tơ nhện.

Ngón tay ngọc ngà trắng nõn giờ lên, nhẹ nhàng vuốt ve mặt đàn, chăm chú suy nghĩ sâu xa, tiếng đàn bỗng chốc vang lên trong trướng, tiếng đàn khi thế hào hùng, chính là một bài giang sơn vui mừng.

Tiếng đàn cao vút mạnh mẽ, trong lúc đó khiến cho người ta giống như dần thân vào giữa thiên quân vạn mã, mười ngón tay Thẩm Thiển Mạch khẽ gảy dây đàn, phảng phất như kích thích lòng người, lại giống như vẽ lên bức tranh giang sơn vô cùng tinh tế.

Thẩm Thiển Ngừ và Thẩm Thiển Tâm ngạc nhiên nhìn Thẩm Thiển Mạch, hình như không tin Thẩm Thiển Mạch lại có thể gảy ra tiếng đàn này, nhất là Thẩm Thiển Tâm, trong lòng mắt tràn đầy kinh ngạc.

Thẩm Lăng Vân cũng xoay người, nhìn cô gái đang gảy đàn. Nữ tử này thật sự là nữ nhi chi có vẻ ngoài bình thường sao? Vì sao nàng có thể gảy ra tiếng đàn như vậy. Giống như dẫn người ta vào bức tranh giang sơn, hưởng thụ sự hân hoan của thiên quân vạn mã, hưởng thụ sự vui vẻ của thiên hạ.

Rõ ràng là gương mặt quen thuộc, hơn nữa tướng mạo lại rất bình thường, thế nhưng một khắc này, Thẩm Lăng Vân nhìn Thẩm Thiển Mạch, lại cảm thấy xung quanh nàng tỏa ra ánh sáng mê người.

Một khúc đàn, kinh diễm tứ tào. Cơ hồ mọi người bên ngoài lầu trướng đều bị tiếng đàn này mê hoặc.

Trầm mặc thật lâu, khi Thẩm Thiển Mạch cho rằng mọi người bên ngoài đều đang ngủ, tiếng vỗ tay như sấm ngoài trướng lại vang lên. Dường như mọi người đều muốn xem người đánh đàn đến tốt cùng là người nào? Dáng đáp ra sao?

“Xin thứ cho Thượng Quan Triệt mạo muội, không biết người đánh đàn là thiên kim nào của Tướng phủ?” Ngoài trướng, tiếng nói dịu dàng như ngọc của Thượng Quan Triệt vang lên.

Một tiếng đàn đầu tiên này, xuất sắc nhất, không phải vì tiếng đàn xinh đẹp, mà vì trong đó có ý cảnh. Thiết nghĩ Thượng Quan Triệt là người có dã tâm, nhất định có thể hiểu được ý cảnh trong tiếng đàn.

“Trời ạ, là Tam hoàng tử.” Thẩm Thiển Ngừ nghe được tiếng nói của Thượng Quan Triệt, cả người dường như muốn ngất đi, trong mắt lóe ra vui mừng.

Thẩm Thiển Mạch nhìn khuôn mặt si mê đồ dẫn của Thẩm Thiển Ngừ, đẩy nàng một cái, ý bảo nàng trả lời Thượng Quan Triệt.

Thẩm Thiển Ngừ lúc này mới phản ứng, điều chỉnh lại tâm tư, hướng ra bên ngoài trướng nói, “Thiển Ngừ kém cỏi.”

“Thì ra là Đại tiểu thư Tướng phủ, một khúc đàn này của Đại tiểu thư, thật khiến Thượng Quan Triệt bội phục!” Trong lời nói của Thượng Quan Triệt mơ hồ có một loại kích động.

Khúc đàn này giống như đánh vào nội tâm hần, chưa từng có khúc đàn nào có thể khiến cho nội tâm của hần rung động như vậy, mạnh mẽ đánh thẳng vào hần, thậm chí hần muốn nhìn một chút, đến tốt cùng dáng đáp của vị thiên kim Tướng phủ này ra sao?

Thẩm Thiển Mạch cười lạnh. Thượng Quan Triệt là người nàng hiểu rõ, khúc đàn này, là vì hần mà đánh lên. Vì muốn cho hần có hảo cảm với Thẩm Thiển Ngừ, cứ như vậy, chỉ sợ trong lòng đại tướng quân sẽ rất không vui vẻ rồi.

Mà Thẩm Lăng Vân nhất định sẽ mượn cơ hội này đem Thẩm Thiển Ngừ gả cho Thượng Quan Triệt, muốn lấy lòng hai bên. Nhưng mà, tính toán quá kỹ, nhất định sẽ xuất hiện sai lầm.

“Thẩm Thiển Mạch! Nếu như chuyện ngày hôm nay ngươi để cho người thứ ba biết được, ta sẽ không khách khí với ngươi!” Khi Thẩm Thiển Ngừ nhìn về phía Thẩm Thiển Mạch, nụ cười trên mặt liền biến mất, lộ ra ánh mắt ngoan độc, uy hiếp nói.

“Ta không có hứng thú với hần.” Thẩm Thiển Mạch nhàn nhạt đáp lại, sắc mặt thờ ơ. Thẩm Thiển Ngừ đúng là quá đàn, nếu như nàng muốn nói, nàng ta nghĩ rằng chỉ có một câu uy hiếp là có thể ngăn cản sao?

“Tốt nhất là ngươi không có hứng thú! Nếu như ngươi nghĩ muốn không an phận, ta sẽ...” Thẩm Thiển Ngừ vẫn không yên lòng tiếp tục uy hiếp.

“Đại tỷ, ngươi đừng quên thân phận của ngươi!” Thẩm Thiển Mạch không nhịn được cắt lời Thẩm Thiển Ngừ, kẻ sát lỗi tai Thẩm Thiển Ngừ nói.

Nàng cho rằng bây giờ nàng đã là phi tử của Thượng Quan Triệt rồi hả? Sao lại kiêu ngạo như vậy! Chẳng nhẽ không biết người phách lối, sẽ chết rất thê thảm sao!

“Được rồi, Ngừ Nhi, ta để cho mẫu thân ngươi cùng ngươi trở về!” Thẩm Lăng Vân hài lòng nhìn Thẩm Thiển Mạch một chút, không nghĩ đến nữ nhi này lại có cảm kích tốt như vậy, “Mạch Nhi gảy đàn rất tốt, phụ thân sẽ tìm cho ngươi một nhà khá giả!”

“Phụ thân, Mạch Nhi còn nhỏ, muốn ở bên cạnh phụ thân nhiều hơn!” Thẩm Thiển Mạch nở nụ cười ngây thơ, nàng sẽ không làm một con cò, vị hôn phu của nàng, phải do tay nàng chọn.

Q.1 - Chương 18: Giả bộ bệnh rồi đi

“Hoàng Thượng, trưởng nữ nhà lão phu đột nhiên thân thể khó chịu, trước hết xin cho phép lão phu để phu nhân đưa nàng về phủ nghỉ ngơi.” Thẩm Lăng Vân dẫn theo Thẩm Thiên Ngừ và Doãn U Lan cùng đi ra màn trướng, hướng về phía Hoàng Thượng và Hoàng Hậu ngồi đầu nói.

“Đúng rồi. Mới vừa rồi Thiên Ngừ đàn bài giang sơn vui mừng thật khiến cho Trầm nhìn với cặp mắt khác!” Thượng Quan Hạo ngồi ở thượng vị, nhìn Thẩm Thiên Ngừ đầy tán thưởng.

Thẩm Thiên Ngừ làm bộ e thẹn, nhưng trong lòng thì hận nghiêng răng nghiêng lợi! Khúc đàn này căn bản không phải nàng đàn ra, mà là Thẩm Thiên Mạch đàn, mọi người thường thức, đều là khúc nhạc của Thẩm Thiên Mạch, không phải nàng! Chuyện này bảo nàng tiếp nhận thế, đối mặt làm sao?

“Đa tạ Hoàng Thượng tán dương, Thiên Ngừ thật hổ thẹn.” Thẩm Thiên Ngừ cúi đầu cảm tạ, hướng về phía Thượng Quan Hạo hành lễ cáo lui, giả bộ mệt mỏi, tựa vào trên người Doãn U Lan.

Ánh mắt Thượng Quan Triệt nhìn Thẩm Thiên Ngừ vẫn không rời đi.

Thẩm Thiên Ngừ cũng xinh đẹp như hoa. Bên dưới một đôi mắt phượng là lỗ mũi khéo léo đẹp đẽ, đôi môi hơi mỏng, nhưng lại có một ý vị đặc biệt. Chỉ là Thượng Quan Triệt cảm giác trên người nàng dường như thiếu một chút gì đó, không giống như một cô gái có thể đàn ra được khúc nhạc này.

“Khúc nhạc mới vừa rồi Đại tiểu thư đàn, thật khiến Quan Triệt khâm phục, hy vọng ngày khác có thể nghe được tin lành.” Thời điểm Thẩm Thiên Ngừ đi qua trước mặt hắn, Thượng Quan Triệt chấp tay nói.

Nếu hắn không hiểu sai ý cảnh trong khúc nhạc này, thì Thẩm Thiên Ngừ không phải một cô gái đơn giản, chắc chắn là một cô gái thông tuệ việc nước, mà người hắn cần chính là một cô gái như vậy.

“Nhất định. Đợi thân thể Thiên Ngừ khỏe lên một chút, nhất định sẽ tự mình gảy đàn cho Tam hoàng tử nghe.” Thẩm Thiên Ngừ trên mặt làm bộ thẹn thùng, đôi con ngươi tình ý nhìn Thượng Quan Triệt.

Giờ khắc này, nàng phải cảm ơn Thẩm Thiên Mạch. Nếu không có khúc nhạc này của Thẩm Thiên Mạch, nam tử ôn hòa như ngọc, rực cháy như nắng mặt trời này, sẽ vĩnh viễn không chú ý đến cô gái thứ xuất là nàng.

Nhưng nàng cũng hận Thẩm Thiên Mạch. Bởi vì, Thượng Quan Triệt thương thức, là tiếng đàn của Thẩm Thiên Mạch chứ không phải là nàng. Không sao, trở về nhất định nàng sẽ khổ luyện cảm kỹ, nàng không tin không thể gảy ra khúc giang sơn vui mừng này!

Một bước ba quay đầu. Thẩm Thiên Ngừ được Doãn U Lan đỡ, lưu luyến rời khỏi Bách Gia yến. Ánh mắt của nàng đều tập trung trên người Thượng Quan Triệt, không biết rằng có rất nhiều vương tôn quý tộc bởi vì một khúc nhạc này mà chú ý đến nàng, lại bị ánh mắt nàng nhìn Thượng Quan Triệt làm cho tinh thần chán nản.

Đưa mắt nhìn Thẩm Thiên Ngừ rời đi. Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch khẽ nhếch lên nụ cười gian xảo.

“Mạch Nhi, mới vừa rồi ngươi đàn rất tốt!” Lúc này đây Thẩm Lăng Vân mới quay lại trong trướng, thương thức nhìn đứa con ở trong núi lớn lên của hắn, nữ nhi này cũng không tệ.

Thẩm Thiên Mạch này vẫn còn có chút dùng được. Thẩm Lăng Vân nghĩ thầm, thái độ đối với Thẩm Thiên Mạch càng thêm hòa ái.

“Thường ngày Mạch Nhi không đàn ra được như vậy, mới vừa rồi không biết thế nào, khiến cho Mạch Nhi cũng giật mình.” Thẩm Thiên Mạch nhìn đàn cười nói, “Có lẽ là do có duyên tốt với đàn này.”

“Nếu Mạch Nhi thích thì tặng cho Mạch Nhi!” Thẩm Lăng Vân vui mừng, một cây đàn đầu có đáng gì, vỗ vỗ đầu Thẩm Thiên Mạch cười nói.

“Cảm ơn phụ thân!” Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười ngây thơ, trong mắt lóe lên một tia giao hoạt, khẽ vuốt ve Phượng Minh, một cây cổ cầm tốt như vậy, nếu rơi vào tay tục nhân, thật đúng là đáng tiếc.

“Sau đây Bách Gia yến chính thức bắt đầu. Xin mời các vị tiểu thư công tử không cần xấu hổ, nếu nguyện ý lên đài biểu diễn, thì hãy tự nhiên lên đài!” Tiếng nói của thái giám bên ngoài trướng vang lên, lập tức có người liền vén màn lên.

Xa xa nhìn lại, sắc trời bên ngoài đã gần tối, chỉ là trong khoảng đất trống được thắp rất nhiều đèn dầu sáng rõ, nhìn rất rõ ràng, các màn trướng cũng được vén lên, nhóm con cháu vương tôn quý tộc giờ phút này đều ngồi ở trong trướng, chăm chú nhìn vào trung tâm bãi đất trống.

“Nếu các vị tiểu thư công tử xấu hổ, vậy thì xin phép được thả con săn sắt, bắt con cá rô.” Thượng Quan Phiền mặc một bộ quần dài, làn váy dài kéo lê

trên mặt đất, giống như lông chim khổng tước.

Vóc người của nàng vốn cao hơn chút so với các cô gái bình thường, cộng thêm từ nhỏ đã lớn lên trong cung, một thân phong cách quả thật cũng hơn người, vừa đứng ở trên đài, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Thẩm Thiên Mạch cũng hứng thú uể oải nhìn cô gái giữa đài. Trên đầu búi kiểu tóc Ngũ Phụng đang thịnh hành, cài thêm trâm vàng, có vẻ quý khí bức người.

“Không biết Phiên công chúa muốn biểu diễn tài nghệ gì?” Nói chuyện là một nam tử dịu dàng, ăn mặc thư sinh, nhưng mặt mày lại lộ ra anh khí (khí khái anh hùng), lông mày như kiếm đen rậm song song với con ngươi, sóng mũi cao, cả người tản ra một cỗ hào khí.

“Ta tài năng kém cỏi, chỉ muốn múa một điệu khổng tước.” Thời điểm con ngươi Thượng Quan Phiên dừng trên người nam tử kia, đột nhiên xấu hổ, trên mặt nổi lên một tầng đỏ ửng.

Thẩm Thiên Mạch khẽ nhếch khóe miệng. Xem ra Thượng Quan Phiên thích nam tử kia rồi. Nam tử kia chính là con trai độc nhất của Đại tướng quân, Diêu Viễn Sam, cũng chính là anh trai của Diêu Nhượng Thẩm.

Thượng Quan Phiên xưa nay tâm cao khí ngạo, lại quan hệ rất tốt với Diêu Nhượng Thẩm, chắc chắn nguyên nhân bởi vì Diêu Viễn Sam, chỉ là trong lòng Diêu Viễn Sam, hình như không phải Thượng Quan Phiên.

Thẩm Thiên Mạch nhạy bén chú ý, ánh mắt Diêu Viễn Sam vẫn như có như không nhìn về phía màn trường phủ Thừa Tướng. Trước nay Diêu Viễn Sam căn bản không biết năng, như vậy, chỉ còn lại một đáp án, ý trung nhân của Diêu Viễn Sam, là Thẩm Thiên Tâm.

Đáng tiếc, Thẩm Thiên Tâm một lòng chỉ muốn phát lên cành cao làm Phụng Hoàng, sao có thể để ý đến Diêu Viễn Sam. Dã tâm của Thẩm Thiên Tâm không nhỏ, chắc chỉ muốn ngày sau làm Hoàng Hậu thôi.

Mẫu nghi thiên hạ, đó là mơ ước của bao nhiêu thiếu nữ. Nàng đã từng, cũng rất hâm mộ vị trí mẫu nghi thiên hạ, nhưng khi thành Hoàng Hậu, nàng mới hiểu được trong đó có bao nhiêu chua cay. Mẫu nghi thiên hạ, sẽ phải rộng lượng tha thứ, phải nhìn người mình yêu cùng cô gái khác thân mật, mập mờ.

Nàng cho rằng chỉ cần giữ vững tấm lòng thiện lương, giữ vững tình yêu đối với hắn, sẽ đợi được hắn quay đầu lại nhìn nàng, nhưng nàng lại không nghĩ rằng, chờ đợi nàng lại là xuyên tràng độc dược (xuyên tràng: thủng ruột).

Nàng đã từng, quá ngu ngốc. Nhưng nàng hôm nay, đối với vị trí hoàng hậu cao cao tại thượng đã sớm không còn mơ tưởng, thậm chí còn xem nó như một vị trí tầm thường.

Thứ mà Thẩm Thiên Mạch nàng muốn, có thể tự mình đoạt được, không cần bất kỳ nam nhân nào đem đến cho nàng.

Nếu hiện tại Thượng Quan Triệt lại dối trá, nói cho nàng hậu vị, tất nhiên nàng sẽ không chút do dự đáp trả hắn. Thay vì nói hắn cho nàng hậu vị, không bằng nói là nàng cho hắn đế vị thì đúng hơn. Nếu không có nàng, hắn sao có thể dễ dàng trở thành Hoàng đế như vậy?

Bên kia, Thượng Quan Phiên đã bắt đầu nhảy múa theo âm nhạc, làn váy thật dài dưới chân theo động tác của nàng mà tung bay, giống như khổng tước xòe đuôi.

Dưới đài không ngừng truyền đến tiếng vỗ tay, chỉ là tiếng vỗ tay này có mấy phần vì điệu múa, có mấy phần vì thân phận của Thượng Quan Phiên?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Tài nghệ ở Bách gia

"Vũ kỹ của Phiên công chúa thật là xuất thần nhập hóa!"

"Đúng vậy, nhảy thật là quá đẹp!"

Dưới khán đài con em đại thần cũng ríu rít nói phụ họa, Thượng Quan Phiên ngược cảm thật cao, giống như một Khổng Tước kiêu ngạo, nhìn con em quyền quý ở bốn phía đang quảng tới ánh mắt ngưỡng mộ.

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch vẫn chỉ nhếch lên một độ cong lười biếng, điệu múa này của Thượng Quan Phiên cũng chỉ rất bình thường, mặc dù không tìm ra bất cứ sai lầm nào, nhưng cũng không có chút thần vận nào.

"Phiên Phiên vẫn còn kém cỏi lắm!" Thượng Quan Phiên ngoài miệng thì nói một câu khiêm tốn, nhưng trong mắt lại không có nửa phần khiêm tốn, thân thể thẳng tắp một đường từ trên đài nhẹ nhàng trở lại chỗ ngồi của mình, mang theo vài phần khiêu khích nhìn về phía mọi người đang ngồi xung quanh.

"Một điệu vũ của Phiên công chúa nhảy thật là xuất thần nhập hóa, đã vậy Nhược Thâm đánh bêu xấu xin được hát một khúc nhạc vậy." Điều Nhược Thâm từ trong trường đứng dậy, mang trên mặt nụ cười quyền rũ, đi đến chính giữa khoán đất trống.

Nàng ta mặc một thân cung trang màu hồng quả quýt, phía trên được thêu điểm xuyên lên bằng các loại tơ tằm óng ánh, phản chiếu ánh sáng chói mắt.

Khúc hát của Điều Nhược Thâm là một Tiểu Khúc dân gian, giọng nói của nàng ta bình thường cũng đã chứa mấy phần quyền rũ, hát lên một Tiểu Khúc như vậy cũng có một phong vị khác lạ, ánh mắt của nàng ta thì như có như không liếc về phía Thượng Quan Triệt, khóe miệng còn mang theo một chút ý tứ thẹn thùng.

Mặt Thượng Quan Triệt tràn đầy ôn nhu nở nụ cười đáp lễ Điều Nhược Thâm, trong mắt dịu dàng như nước, không nhìn kỹ, căn bản không ai phát hiện được sự lạnh lẽo ở đáy mắt hân.

Thâm Thiển Mạch nhếch miệng tràn ra chút ý cười. Kiếp trước một màn kịch trong tang lễ của nàng, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên. Nàng nhớ rất rõ dáng vẻ Thượng Quan Triệt ôm eo Điều Nhược Thâm thân mật. Khi đó nàng chỉ cảm thấy rất đau, nhưng hôm nay, nàng lại cảm thấy buồn cười.

Một nam tử như Thượng Quan Triệt, đối với Điều Nhược Thâm có thể có mấy phần thật lòng? Tất cả đây cũng chỉ vì Điều Nhược Thâm là con gái của Đại tướng quân, và là cháu gái ruột của hoàng hậu nương nương mà thôi.

"Nhược Thâm muội muội bài hát này muội hát quả thật là nhẹ nhàng uyển chuyển, rất cảm động." Giọng nói dịu dàng của Thượng Quan Triệt truyền đến, Điều Nhược Thâm lập tức mắc cỡ đỏ bừng cả mặt.

Thượng Quan Triệt nhìn khuôn mặt xấu hổ của Điều Nhược Thâm, trong lòng cười lạnh một hồi. Các cô gái trong thiên hạ này đều ngu dốt giống như nhau, mình tùy ý nói một câu, là đã có thể khiến các nàng như si như say.

Trong đầu lại hồi tưởng lại một khúc đàn mới vừa rồi của Thâm Thiển Ngữ, tiếng đàn này quả thật chỉ có ở trên trời, nhân gian khó mà nghe được một lần. Chỉ đáng tiếc là ở trên người Thâm Thiển Ngữ dường như không thấy được phong thái của khúc nhạc đó.

"Triệt ca ca quá khen." Điều Nhược Thâm ngượng ngùng nói, vừa từ trên đài bước chân xuống.

Không biết dưới đài có bao nhiêu ánh mắt oán độc đang nhìn chằm chằm nàng ta. Tam hoàng tử Thượng Quan Triệt là mỹ nam tử nổi danh Kinh Thành, còn có tính tình lại ôn nhu như ngọc, đối đãi mọi người ôn hòa lễ độ, gần như tất cả cô nương ở kinh thành đều mơ tưởng được làm vợ hân.

"Đã vậy Thượng Quan Triệt ta được mạn phép thổi một tiêu khúc, hòa cùng với không khí lúc này." Ánh mắt của Thượng Quan Triệt dịu dàng nhìn qua màn, lập tức đưa tới tiếng kêu cùng hút khí của các thiếu nữ.

Thâm Thiển Mạch hồ hững nhìn Thượng Quan Triệt, không thể phủ nhận, Thượng Quan Triệt rất tuấn tú, nhất là đôi mắt sâu thẳm hút hồn lại đưa tình kia, sợ rằng không có cô gái nào có thể kiềm nén được. Nhưng nàng hôm nay, đã sớm thấy rõ được những gì ẩn phía sau đôi mắt kia.

Thời điểm ánh mắt Thượng Quan Triệt chạm đến Thâm Thiển Mạch thì hơi sững sờ. Nữ tử này, thể nhưng không chút nào bị tác động, trong đôi mắt lại có một chút lạnh lạnh cùng giáo hoạt còn có phong thái xuất thần cao quý làm cho tim hân dao động.

Nhưng rõ ràng đây chỉ là một cô gái có bề ngoài vô cùng bình thường a, lúc nhìn lại một lần nữa, cô gái kia đã lại yên lặng ngồi ở chỗ đó, còn đâu chỗ nào cao quý phong thái xuất trần nữa chứ? Chẳng lẽ là tự mình nhìn nhầm?

Tiếng tiêu của Thượng Quan Triệt rất dễ nghe, trong đó thậm chí còn mang theo sự chân thành cùng thâm tình, chỉ là ở trong mắt Thâm Thiển Mạch, đây cũng chỉ là một phương pháp chiếm lấy sự ái mộ của các thiếu nữ mà thôi.

Nói ra thì nữ nhi Quan Gia cũng rất đáng thương, đều bị cha mẹ ép gả cho người khác, bây giờ nhìn lại, một hoàng tử như Thượng Quan Triệt, cũng rất đáng thương, vì thiên hạ, thậm chí phải bán đứng bản thân mình.

"Tam ca tiếng tiêu nghe thật cảm động!" Giọng nói cương nghị âm trầm truyền đến, một người nam tử mặc áo đen đi vào trong sân, khóe miệng khẽ nhếch, nói, "Ngượng ngùng! Ta tới chậm."

Ánh mắt của mọi người lập tức bị hai bóng người một đen một trắng hấp dẫn.

Thâm Thiển Mạch cũng có chút hăng hái ngược mắt. Người mặc áo đen gọn gàng chỉnh tề, một màu đen thuần túy và rất tinh khiết, ngay cả đai lưng cũng làm từ Ngọc màu đen thuần. Vóc người cao to, ngũ quan cương nghị cao lớn, cả người toát lên khí chất của một còn bảo đen đầy uy quyền, trong bóng đêm tản mát ra khí phách vương giả.

"Bát đệ phải thao luyện quân đội trong kinh thành, quả thật cực khổ!" Thượng Quan Triệt khóe miệng khẽ nhếch mỉm cười nhìn người tới, trong mắt bắn ra một tia lạnh lùng.

Người tới chính là Bát hoàng tử Thượng Quan Cẩn. Thượng Quan Cẩn tay nắm giữ binh lực kinh thành, hôm nay cố ý đến muộn Bách gia yến, chính là vì muốn cho Thượng Quan Triệt một màn hạ mã uy, để nói cho hân biết, trong tay của hân còn có binh quyền.

"Làm sao so được với Tam ca." Thượng Quan Cẩn không biến sắc nói đáp lễ, thâm trầm trong đáy mắt làm Thượng Quan Triệt cảm thấy rất không thoải mái.

"Triệt nhi, Cẩn Nhi, hai người các người muốn ôn chuyện thì để lúc khác đi, không cần chiếm nơi biểu diễn tài nghệ của các vị tiểu thư công tử." Giọng nói từ ái của Thượng Quan Hạo tức thời vang lên.

Chuyện bất hòa giữa Thượng Quan Cẩn cùng Thượng Quan Triệt, cơ hồ tất cả mọi người đều biết, người làm hoàng đế, còn làm cha như hấn, như thế nào có thể không rõ được chứ.

Chỉ tiếc thái tử là người không có tiền đồ! Thái tử là cốt nhục duy nhất của người con gái cả đời này hấn yêu nhất, hấn nhất định phải đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho thái tử, nhưng thái tử lại hạo sắc vô độ, ngu ngốc vô năng, nói hấn làm thế nào yên tâm truyền ngôi vị hoàng đế cho hấn!

"Dạ phụ thân!" Thượng Quan Triệt cùng Thượng Quan Cẩn cùng nhau thối lui ra khỏi chính giữa võ đài.

Không khí vui vẻ hòa thuận tại Bách gia yến cũng chỉ đẩy lên một chút sắc thái khác thường bởi vì Thượng Quan Cẩn đến như vậy mà thôi.

"Thiên Tâm nguyện hiến một vũ khúc, coi như là thay Bát hoàng tử đón gió tẩy trần." Thảm Thiên Tâm tức thời đứng lên, đôi mắt hàm chứa một chút thâm tình, rồi lại nhanh chóng lấy dịu dàng đoan trang che giấu.

Quần áo màu tím bị gió thổi mà lay động, ở trong gió phiêu động, Thảm Thiên Tâm từ từ hướng giữa khán đài đi tới, Thảm Thiên Mạch nghe được tiếng hút khí của nam tử.

Thảm Thiên Tâm xác thực dáng dấp rất đẹp, cộng thêm nàng ta lại thể hiện ra ngoài phong cách dịu dàng như nước, hoàn toàn có thể hấp dẫn lực chú ý của nam tử, nhưng Thượng Quan Cẩn cũng không phải là một loại nam tử nào đó, nàng ta muốn hấp dẫn sự chú ý của hấn, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy.

"Thật là vinh hạnh cho Thượng Quan Cẩn. Không biết tiểu thư muốn nhảy vũ khúc gì?" Thượng Quan Cẩn nghe được lời nói của Thảm Thiên Tâm, khẽ nhủ lòng mảy, lúc này nhị tiểu thư Tướng phủ đột nhiên hướng tới hấn lấy lòng, chẳng lẽ lão hồ ly Trầm Lăng Vân này nguyện ý giúp hấn sao?

Nếu thật là như vậy, thì quả thật không có gì có thể tốt hơn nữa. Vốn dĩ hấn vẫn đang rầu rĩ chuyện không có lực lượng ủng hộ trong triều đình, nếu có Trầm Lăng Vân trợ giúp, hấn sẽ không cần phải sợ Thượng Quan Triệt nữa rồi !

"Bát hoàng tử nhìn liền biết." Thảm Thiên Tâm hiện ra sắc mặt mấy phần lấy lòng chưa từng có, tuy là vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, nhưng ngược lại lại lấy được mấy phần hảo cảm của mọi người.

Thảm Thiên Mạch khẽ nhíu mày, người Nhị tỷ này rất biết suy nghĩ. Không tệ, không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Vũ khúc hai người

Bóng đêm đã dần dần dày đặc, ánh trăng chiếu vào trên người Thảm Thiên Tâm phản chiếu ánh sáng ra bốn phía. Xiêm y màu tím nhạt giống như dát lên một tầng ngân quang, trong tay Thảm Thiên Tâm cầm một thanh kiếm ngọc, điệu nhảy chính là một đoạn Kiếm Vũ.

Kiếm ở trong tay Thảm Thiên Tâm quơ múa, có khí thế bén nhọn, nhưng vũ bộ của nàng ta cũng cực kỳ nhu hòa, giống như cảnh liễu trong làn gió, cảm giác cương nhu hòa hợp làm cho hàm ý trong điệu múa của Thảm Thiên Tâm được thể hiện cực kỳ rõ nét.

Nụ cười trên khóe miệng của Thảm Thiên Mạch càng đậm. Tâm tư của Thảm Thiên Tâm quả nhiên rất thâm sâu. Một khúc Kiếm Vũ này, vừa biểu hiện ra sự phóng khoáng của nàng ta, lại có thể biểu hiện ra được sự thẹn thùng của một tiểu nữ nhi.

Mong rằng đối với Thượng Quan Cẩn hàng năm lãnh binh có được lực hút lớn nhất mà thôi.

Quả nhiên, trong tay Thượng Quan Cẩn cầm một thanh kiếm, nhảy vào khoảng sân đất trống, Thảm Thiên Tâm không ngờ hấn lại muốn cùng nàng cùng nhau nhảy múa.

Trong khoảng thời gian ngắn, xung quanh đều yên lặng, toàn bộ đều nhìn chăm chú vào đôi nam nữ giữa khoảng đất trống kia.

Thảm Thiên Tâm vừa thấy Quan Cẩn đi lên, khóe miệng thoáng qua một nụ cười hả hê không dễ dàng phát giác, nhưng vẫn làm như thẹn thùng liếc nhìn Thượng Quan Cẩn, đôi mắt lúc chạm đến khuôn mặt anh tuấn của Thượng Quan Cẩn thì có chút rung động.

Thượng Quan Cẩn nhìn đôi mắt của Thảm Thiên Tâm đang mong lung sương mù nhàn nhạt, có chút như si như say, nhưng ẩn trong chỗ sâu ở đáy mắt vẫn còn duy trì được nhất mạt Thanh Minh.

Thảm Thiên Mạch nhìn đôi nam nữ ở giữa khán đài kia, thoát nhìn như là trái tim đang hòa nhịp, có đôi có cặp, thật ra thì ai cũng có ý định của mình.

Thẩm Thiển Tâm chỉ vì muốn lấy được vinh hoa phú quý. Mà Quan Cẩn, sợ rằng cũng chỉ là vì quyền thế sau lưng của Thẩm Thiển Tâm mà thôi.

Ánh mắt chán ghét dời đi, nhìn thấy ánh mắt mát mẻ của Diêu Viễn Sam, người con đơn thuần của đại tướng quân này, sợ rằng đã yêu Thẩm Thiển Tâm thật sâu rồi.

"Thật là đặc sắc nha! Ta chưa bao giờ xem qua khúc Kiếm Vũ đặc sắc như vậy a!"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

Đồng loạt, quần thần lập tức phụ họa nói theo.

"Đa tạ Bát hoàng tử phối hợp!" Thẩm Thiển Tâm hướng về phía Thượng Quan Triệt khẽ hạ thân cúi chào, trong mắt còn có nhu tình như có còn không, mang theo vài phần thẹn thùng nghiêng mặt đi, vừa đúng lúc lộ ra gò má xinh đẹp.

"Tiểu thư không cần khách khí như vậy. Nàng cứ kêu ta Cẩn là được rồi." Thượng Quan Cẩn khước miệng nâng lên một nụ cười dịu dàng, nói với Thẩm Thiển Tâm.

"Cẩn." Thẩm Thiển Tâm làm như xin lỗi kêu một tiếng, đôi con ngươi nhìn chăm chú vào Thượng Quan Cẩn, sau đó nghiêng đầu xuống vờ dãi, lưu lại một bóng hình xinh đẹp phía sau.

Thượng Quan Cẩn nhìn theo bóng lưng Thẩm Thiển Tâm, nâng lên nụ cười nhàn nhạt như có điều suy nghĩ.

Xác thực Thẩm Thiển Tâm đáng đáp rất đẹp, tâm tư cũng rất thâm sâu, nhưng cách giở tay nhắc chân cũng có chút giả dối, cũng không phải loại hình trong lòng hắn yêu thích, nhưng vì sự ủng hộ của Phủ Thừa Tướng, hắn nhất định sẽ lấy được Thẩm Thiển Tâm.

"Không nghĩ tới Bát hoàng tử luôn luôn điều binh khiển tướng, nhưng vẫn rất dịu dàng!"

"Đúng vậy! Ta thật thích hắn a!"

"Tốt lắm, người cũng đừng nằm mơ! Không nhìn thấy người ta đã cùng thiên kim phủ Thừa Tướng chàng chàng thiếp thiếp rồi!"

Mấy tiểu thư Quan Gia nhỏ giọng nghị luận.

"Thiên kim Phủ Thừa Tướng? Một thứ nữ mà thôi, nàng xứng sao?" Diêu Nhượng Thâm khinh thường nhìn sang phương hướng Thẩm Thiển Tâm, lời nói ra cũng rất chanh chua.

Từ sau chuyện tình lần trước, Diêu Nhượng Thâm liền rất hận Thẩm Thiển Tâm cùng Thẩm Thiển Mạch, trong giọng nói tự nhiên cũng rất không khách khí.

"Muội muội, làm sao người có thể nói Thiển Tâm như vậy chứ?" Diêu Viễn Sam nghe được lời nói của muội muội mình, khẽ nhủ nhủ mày, rất là bất mãn nói.

"Ca ca! Huynh nhìn cho rõ một chút, người ta cũng đã liếc mắt đưa tình với Bát hoàng tử, huynh lại còn ở chỗ này mà còn si mê cái gì nữa a!" Diêu Nhượng Thâm liếc mắt một cái nhìn ca ca của mình, có chút khinh thường nói.

Tình cảm của Diêu Viễn Sam đối với Thẩm Thiển Tâm, Diêu Nhượng Thâm là rất rõ ràng, trước kia nàng và Thẩm Thiển Tâm vẫn còn là bằng hữu, tự nhiên cũng không phản đối, thậm chí còn ra sức thúc giục ca ca mình theo đuổi Thẩm Thiển Tâm, như vậy thì nàng ta cũng có thể bớt đi một đối thủ tiềm năng, nhưng mà hôm nay nàng ta cùng Thẩm Thiển Tâm đến nhìn mặt cũng không muốn, lại nhìn thấy nàng ta thành công lấy được sự chú ý của Bát hoàng tử, không khỏi có chút tức giận.

"Muội muội, người làm sao vậy? Người và Thiển Tâm không phải là bạn tốt sao?" Diêu Viễn Sam nhíu nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia bị thương. Hắn thích Thẩm Thiển Tâm đã rất lâu rồi.

Trong cảm nhận của hắn Thẩm Thiển Tâm thiện lương biết bao, dịu dàng hào phóng, lại xinh đẹp mê người như vậy.

"Bạn tốt? ! Ta nhỏ vào! Loại nữ nhân làm bộ dối trá như nàng ta, ta cũng không cần có bằng hữu như vậy!" Diêu Nhượng Thâm hung hăng trừng mắt nhìn phương hướng của Thẩm Thiển Tâm mà nói.

"Nhượng Thâm! Ta không cho người nói Thiển Tâm như vậy!" Diêu Viễn Sam không vui nhíu mày, lời nói ra càng thêm nghiêm nghị.

"Tốt lắm! Tất cả im miệng cho ta! Viễn sam, về sau không cần cùng phủ Thừa Tướng có cái gì lui tới! Nhượng Thâm, hiện tại chuyện quan trọng nhất là gả cho Triệt ca ca của con! Không cần phát sinh mấy con gián dữ nhằm chán không đâu như vậy!" Diêu Sơn nhìn hai đứa con mình đang cãi vã, nhíu mày một cái, uy nghiêm nói.

"Vâng" Hai người lên tiếng.

Trong mắt Diêu Viễn Sam thoáng qua một tia không hiểu. Ngày trước phụ thân cũng là rất ưa thích Thẩm Thiển Tâm, còn nói ngày sau muốn cho mình cưới Thẩm Thiển Tâm làm vợ, tại sao hiện tại lại nói như vậy? Nhưng hắn biết, trong hoàn cảnh hiện tại, không nên hỏi những chuyện này, vì vậy cũng

liền nhìn xuống.

Ánh mắt Diêu Nhược Thâm cũng là đã chuyển hướng đến chỗ Thượng Quan Triệt. Đó là nam tử nàng yêu từ nhỏ a, nàng muốn gả cho hắn! Bất luận như thế nào cũng muốn gả cho hắn!

Một phía xa khác ánh mắt Thượng Quan Phiến đang nhìn chăm chú vào Diêu Viễn Sam.

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày nhìn tình hình xung quanh khán đài, Bách gia yến này thật đúng là thú vị. Ngày sau khi những người này tranh chấp tình cảm, chắc hẳn sẽ càng thú vị hơn.

Thượng Quan Phiến thích Diêu Viễn Sam. Diêu Viễn Sam lại thích Thẩm Thiên Tâm. Mà Thẩm Thiên Tâm lại muốn gả cho Thượng Quan Cẩn. Thật đúng là vô cùng thú vị.

"Hai vị nữ nhi của Thừa tướng đều có được tài năng kinh thế, không biết dòng chính nữ của Thừa tướng có tài nghệ gì? Năm đó Lăng Nhã vốn là Kinh Thành Đệ Nhất Mỹ Nhân, sinh ra nữ nhi chắc hẳn cũng sẽ không kém chứ?" Hoàng thượng ôn hòa ánh mắt nhìn về phía màn của phủ Thừa Tướng.

Thẩm Thiên Mạch lười biếng nhíu nhíu mày. Thẩm Thiên Ngữ cùng Thẩm Thiên Tâm không tìm phiền phức cho nàng, Hoàng đế lão nhân ngược lại lại tìm tới nàng, biểu diễn tài nghệ? Hiện tại nàng lại là Thẩm Thiên Mạch bất tài vô học, biểu diễn cái gì! Lại nói, Thẩm Thiên Mạch nàng sao có thể để bọn họ nói biểu diễn là nàng liền biểu diễn?

"Thiên Mạch thuở nhỏ ở giữa núi rừng lớn lên, cũng không tài nghệ gì!" Thẩm Thiên Mạch bất đắc dĩ ra khỏi màn, âm thanh lười biếng mà thanh linh nói.

Lập tức ánh mắt của Thượng Quan Triệt cùng Thượng Quan Cẩn liền bị Thẩm Thiên Mạch hấp dẫn. Bề ngoài bình thường không có gì lạ lắm, trang điểm lòe loẹt ăn mặc tục khí, nhưng lại cứ tản mát ra một loại thanh linh cùng cao quý, khiến cho người khác khó có thể dời ánh mắt.

"Thiên Mạch không hiểu chuyện, mong hoàng thượng thứ tội." Thẩm Lăng Vân nhìn Thẩm Thiên Mạch lạnh nhạt trả lời vấn đề của hoàng thượng như vậy, liền vội vàng giải thích.

"Đã như vậy, trăm cũng không miễn cưỡng." Về mặt Thượng Quan Hạo cũng không thấy biến hóa gì, chỉ ôn hòa nói.

Thượng Quan Hạo là một Nhân Quân, nhưng cũng không phải một quân chủ có tài năng, vì vậy thực lực của cả một nước Kỳ Nguyệt Quốc cũng đã không còn lớn bằng lúc trước nữa, đây chính là cơ hội rất tốt cho Thiên Mạc cùng Lâm Vị thay đổi quốc lực của tam quốc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Giả bộ bệnh, thăm dò

Bách gia yến vừa trôi qua mấy ngày thì Thượng Quan Triệt liền tới phủ, nói là muốn gặp Thẩm Thiên Ngữ.

"Cái gì, Thượng Quan Triệt tới? Chẳng nói muốn gặp con?" Về mặt Thẩm Thiên Ngữ đầy kích động cùng hạnh phúc, trong mắt lộ ra hưng phấn, lôi kéo tay Doãn U Lan nói.

"Đúng vậy, đúng vậy." Về mặt Doãn U Lan cũng rất phấn khởi, như thấy cảnh Thẩm Thiên Ngữ biến thành phi tử của Thượng Quan Triệt.

Hai người hoàn toàn chìm đắm trong vui sướng, phảng phất như thấy được quyền thế vô hạn cùng vinh hoa phú quý.

"Ngữ nhi, ta sẽ phái người đi nói với hắn, thân thể của con còn chưa tốt hẳn." Thẩm Lăng Vân nhìn Thẩm Thiên Ngữ một chút, cau mày nói.

"Tại sao? Tay của con đã tốt lắm rồi!" Thẩm Thiên Ngữ lập tức không đồng ý. Từ lần thấy Thượng Quan Triệt ở Bách gia yến, mỗi ngày nàng đều nhớ nhung, hận không thể lập tức nhào vào lòng Thượng Quan Triệt, hiện tại Thẩm Lăng Vân lại không cho nàng đi gặp hắn.

"Tay con đã có thể cử động, có thể đánh đàn rồi sao?" Thẩm Lăng Vân hỏi.

"Có thể cử động, chỉ là... đánh đàn thì còn cần chút thời gian." Thẩm Thiên Ngữ lập tức hiểu ý tứ của phụ thân, về mặt nhất thời suy sụp.

"Tốt lắm, Ngữ nhi, ngày sau hắn sẽ còn tới nữa, con chỉ cần dưỡng thương thật tốt là được." Thái độ của Thẩm Lăng Vân đối với Thẩm Thiên Ngữ cũng khá hơn rất nhiều, dù sao hiện tại nàng ta cũng là con cò có thể lôi kéo Thượng Quan Triệt.

Thẩm Thiên Mạch nhìn bộ dáng người một nhà vui vẻ hòa thuận của bọn họ thì nhếch miệng cười lạnh. Các người cứ hưởng thụ cho tốt đi, báo ứng rất nhanh sẽ tới.

Nửa tháng sau, Thượng Quan Triệt lại đến phủ Thừa Tướng, lúc này bàn tay bị thương của Thẩm Thiên Ngữ đã tốt lên nhiều rồi. Nàng ta mặc trang

phục lộng lầy, giống như tân nương đợi gả, hào hứng đi ra ngoài gặp Thượng Quan Triệt.

"Tam hoàng tử!" Mang theo vô vàn thẹn thùng cùng kích động, Thẩm Thiên Ngữ nói.

"Thiên Ngữ tiểu thư." Thượng Quan Triệt lễ độ nói, chỉ là trong mắt đã hiện lên một tia nghi ngờ, nữ tử trước mắt này, thật sự là người đã đàn ra âm thanh đó sao?

"Lần trước nghe một khúc của tiểu thư, làm cho Thượng Quan Triệt lưu luyến đến nay, không biết hôm nay có may mắn được nghe tiểu thư đàn một khúc nữa không?" Con người Thượng Quan Triệt lộ ra nụ cười dịu dàng, ôn hòa hỏi.

"Là vinh hạnh của Thiên Ngữ." Thẩm Thiên Ngữ vui cười như hoa. Mặc dù nàng không thể đàn được khúc có khí thế hào hùng như của Thẩm Thiên Mạch, nhưng các khúc khác nàng vẫn có thể đàn được, bởi vì đánh đàn là sở trường của nàng nên nàng tin tưởng sẽ không làm Thượng Quan Triệt thất vọng.

Phượng Minh rất nhanh đã được mang tới. Thẩm Thiên Mạch hồ hững nhìn Thẩm Lăng Vân lấy Phượng Minh từ trong tay nàng, rồi lại nhìn Thẩm Thiên Ngữ ngồi vào cầm.

"Không biết vị này là?" Khi ánh mắt Thượng Quan Triệt chạm đến Thẩm Thiên Mạch, hần không thể không lên tiếng hỏi.

Nữ tử trước mắt có ngũ quan rất bình thường, liếc mắt nhìn thì sẽ quên, một thân áo trắng rộng che giấu thân hình nên không nhìn ra vóc người, cho dù là vậy, nữ tử này như có một loại sức quyến rũ hấp dẫn tâm mắt của người khác.

"Đây là muội muội của ta, Thiên Mạch." Thẩm Thiên Ngữ dịu dàng cười nói, nhưng ánh mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch lại nhiều hơn một phần oán độc.

Thẩm Thiên Mạch không thêm đề ý đến vẻ oán độc trong mắt Thẩm Thiên Ngữ, cũng không đề ý quan sát của Thượng Quan Triệt, mà chỉ bình thản rời đi. Tiếng đàn của Thẩm Thiên Ngữ tuyệt đối không hợp với tâm ý của Thượng Quan Triệt, đến lúc đó để xem kết cục của Thẩm Thiên Ngữ như thế nào.

Đôi mắt của Thượng Quan Triệt nhìn theo phương hướng mà Thẩm Thiên Mạch rời khỏi. Nàng chính là nữ tử ăn mặc diễm tục trong Bách gia yến lần trước sao? Hôm nay vừa nhìn, không hiểu sao hần lại có cảm giác nàng đặc biệt thanh linh (thanh thoát + linh hoạt), mặc dù dáng dấp cũng không phải dễ nhìn, nhưng lại có một cỗ sức quyến rũ hấp dẫn hần.

Đột nhiên nhớ lại nàng trong yến hội, Thượng Quan Triệt phát hiện mình lại thấy hứng thú với Tướng phủ đích nữ, người có tướng mạo bình thường này.

Tiếng đàn vang lên, đem lực chú ý của Thượng Quan Triệt dời lại trên người của nữ tử trước mắt.

Thẩm Thiên Ngữ đàn một thủ khúc dịu dàng, Giang Nam điệu. Tài đánh đàn của nàng đúng là rất tốt, một khúc Giang Nam điệu cực kỳ êm tai, nhưng lại làm cho chân mày của Thượng Quan Triệt khóa chặt lại.

Không phải! Căn bản không phải! Ngày đó người đàn khúc Giang sơn vui mừng tuyệt đối không phải là nữ tử trước mắt này. Khó trách tại sao hần cảm thấy trên người nàng ít đi một phần khí chất. Khó trách thời điểm hần nhìn nàng không có loại cảm giác rung động trong tâm.

"Không biết Tam hoàng tử có hài lòng không?" Thẩm Thiên Ngữ mang theo vô hạn thẹn thùng nhìn về phía Thượng Quan Triệt, trong mắt hàm chứa thâm tình.

"Không biết tiểu thư có thể đàn khúc Giang sơn tươi đẹp lần nữa hay không?" Nụ cười trên mặt Thượng Quan Triệt vẫn dịu dàng như cũ. Hần muốn xác nhận lại lần nữa, nữ tử trước mắt này có phải là người đánh đàn hôm đó hay không.

"Được." Trong mắt Thẩm Thiên Ngữ thoáng qua một tia hận ý cùng hốt hoảng. Đối với khúc Giang sơn tươi đẹp, Thượng Quan Triệt vẫn nhớ mãi không quên, hỏi sao nàng không hận, mà khúc Giang sơn tươi đẹp ấy căn bản không phải do nàng đàn, hỏi nàng làm sao không hốt hoảng.

Giang sơn tươi đẹp vang lên từ đầu ngón tay của Thẩm Thiên Ngữ, nhưng không có khí thế hào hùng, càng không có ý cảnh trong đó.

Con người Thượng Quan Triệt khẽ nheo lại, lộ ra mấy phần không vui. Thẩm Lăng Vân lại dám đùa giỡn hần. Giang sơn tươi đẹp rõ ràng không phải là do Thẩm Thiên Ngữ đàn.

"Tiểu thư đánh đàn vô cùng tốt. Thượng Quan Triệt còn có chuyện, ngày khác sẽ trở lại thăm tiểu thư." Thượng Quan Triệt bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, trong mắt vẫn là ôn nhu, nhưng sâu trong đáy mắt thì vô cùng lạnh lẽo.

Ý tứ của Thẩm Lăng Vân, hần cũng không rõ ràng lắm, nhưng hần lại không thể công khai đắc tội Thẩm Lăng Vân. Nếu Thẩm Lăng Vân muốn mượn khúc Giang sơn tươi đẹp để đả động hần, để hần cưới Thẩm Thiên Ngữ, không bằng hần cũng thuận nước đẩy thuyền.

Hần cưới Thẩm Thiên Ngữ, ít nhất có thể được Thẩm Lăng Vân ủng hộ. Nữ nhân đối với hần mà nói, chính là có cũng được mà không có cũng không sao.

Nhưng thật đáng tiếc, không có cách nào tìm được nữ tử đã đánh khúc Giang sơn tươi đẹp. Cũng không biết đó là nữ tử như thế nào mà lại có thể đàn khúc Giang sơn tươi đẹp được như vậy.

"Bây giờ phải đi rồi sao?" Thẩm Thiên Ngừ lộ ra ý không muốn, thậm chí ánh mắt còn mang theo mấy phần ủy khuất. Chẳng lẽ Thượng Quan Triệt đã biết được khúc Giang sơn tươi đẹp không phải do nàng đàn ra rồi sao?

"Ta còn có chuyện, ngày khác sẽ trở lại thăm tiểu thư." Giờ phút này trên mặt Thượng Quan Triệt lộ ra nụ cười dịu dàng, trong mắt mang theo vài phần thâm tình nhìn Thẩm Thiên Ngừ.

"Được." Thẩm Thiên Ngừ thấy ánh mắt dịu dàng như nước của Thượng Quan Triệt, hai má lộ ra mấy phần thẹn thùng.

Đưa mắt nhìn bóng lưng của Thượng Quan Triệt, trong lòng Thẩm Thiên Ngừ xẹt qua một tia oán độc. Nàng nhất định phải gả cho Thượng Quan Triệt, nhưng Thượng Quan Triệt lại đối với thủ khúc Giang sơn tươi đẹp nhớ mãi không quên, nếu bị hắn biết thủ khúc này là do Thẩm Thiên Mạch đàn, thì hắn sẽ không muốn cưới nàng.

Không được, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Tuyệt đối không thể để Thượng Quan Triệt biết. Thẩm Thiên Mạch đã có thân phận cao quý là đích nữ, tại sao còn phải cướp đi Thượng Quan Triệt của nàng. Nàng quyết không cho phép.

Như vậy, biện pháp tốt nhất, chính là giết chết Thẩm Thiên Mạch. Đúng, Thẩm Thiên Mạch, người phải chết. Người chết, thì vĩnh viễn sẽ không có ai biết thủ khúc Giang sơn vui mừng là do ai đàn ra.

Trên mặt Thẩm Thiên Ngừ lộ ra mấy phần vận vẹo. Thẩm Thiên Mạch, chớ có trách ta lòng dạ ác độc! Muốn trách thì trách chính người, người không nên đánh ra khúc Giang sơn tươi đẹp, không nên làm Thượng Quan Triệt chú ý, không nên, không nên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22: Muốn hại nàng?

"Tiểu thư, phòng bếp đưa điểm tâm tới. Nhìn có vẻ như ăn rất ngon nha." Thiên Thiên cầm khay điểm tâm tinh xảo, nhún nhảy đi vào phòng, nhìn điểm tâm mà con người lóe sáng.

"Cái nha đầu tham ăn này, có phải muốn ăn hay không?" Thẩm Thiên Mạch mới vừa tỉnh lại sau khi nghỉ ngơi, trong con người còn mang theo vài phần lười biếng, thấy bộ dáng của Thiên Thiên, thì điểm nhẹ vào đầu của nàng, cười nói.

"Chỉ có tiểu thư hiểu em!" Thiên Thiên bị Thẩm Thiên Mạch nói trúng tâm tư, cũng không nhăn nhó mà cười thừa nhận, nói.

"Điểm tâm này cũng thật là tinh xảo." Thẩm Thiên Mạch cầm một khối bánh ngọt lên, ngửi một cái, một mùi thơm xông vào mũi của nàng, nhưng trong đó còn có một mùi không dễ dàng phát giác.

Con người của Thẩm Thiên Mạch vốn là lười biếng, giờ lại đột nhiên trở nên sắc bén, khoe miệng từ từ giương lên nụ cười lãnh khốc mà châm biếm.

"Tiểu thư, thế nào?" Thấy tiểu thư nhà mình đổi sắc mặt, Thiên Thiên nhìn điểm tâm, rồi lại nhìn Thẩm Thiên Mạch. Mới vừa rồi tiểu thư không phải vẫn còn rất vui mừng sao, chẳng lẽ điểm tâm này có vấn đề?

"Thiên Thiên, điểm tâm này là do phòng bếp đưa tới sao?" Thẩm Thiên Mạch cầm lấy khay điểm tâm, đem khối bánh đang cầm trong tay bỏ lại vào trong khay, hơi hít một hơi nhìn Thiên Thiên, hỏi.

"Đúng vậy! Mới vừa rồi một tiểu nha hoàn từ phòng bếp đưa tới." Thiên Thiên không hiểu ý tứ của Thẩm Thiên Mạch, chớp mắt hỏi, "Tiểu thư, điểm tâm này có vấn đề gì sao?"

"Trộn mì được vào trong điểm tâm. Thiên Thiên, em nói việc này do ai làm đây?" Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch nâng lên, trong mắt là ý cười băng lãnh.

"Cái gì? Mì được? Có người muốn hại tiểu thư? Là ai mà lại âm độc như vậy?" Thiên Thiên nghe Thẩm Thiên Mạch nói thì sắc mặt đại biến, có vẻ như rất tức giận, mặt cũng trở nên đỏ bừng.

"Chắc là có người bởi vì ta đàn ra khúc Giang sơn tươi đẹp kia mà cảm thấy có gai ở sau lưng. Thiên Thiên, chúng ta đi, mang theo điểm tâm đi xem đại tỷ tốt của ta một chút!" Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch chứa đựng nụ cười lạnh lẽo, trong mắt thoáng qua một tia sáng tỏ, mang theo vài phần hồ hững hờ, phản phác nói.

"Vâng" Giờ phút này Thiên Thiên không biết nên nói gì. Nàng nhìn bộ dáng của tiểu thư nhà mình, đột nhiên cảm thấy rất đau lòng. Có người nhà kiểu này, trong lòng tiểu thư nhất định là rất đau.

Tiểu thư là một người trọng tình trọng nghĩa, thế nhưng người nhà cư nhiên đối với tiểu thư như vậy, khó trách tiểu thư hận họ thấu xương. Tiểu thư thật sự rất đáng thương.

Trong viện của Doãn U Lan cùng Thẩm Thiên Ngừ, hai người đang hả hê thảo luận.

"Hừ! Lần này con tiểu tiện nhân đó nhất định sẽ thân bại danh liệt!" Giờ phút này Doãn U Lan đang tươi cười đắc ý, ánh mắt lộ ra vẻ oán độc cùng hận ý.

"Cũng là mẫu thân thông minh! Lần này Thẩm Thiên Mạch sẽ vạn kiếp bất phục rồi! Đường đường là đích nữ của Tướng phủ, lại không để ý trình tiết đi quyến rũ người làm, chỉ sợ nàng ta sẽ không còn mặt mũi để sống nữa rồi!" Trên mặt Thẩm Thiên Ngừ lộ ra nụ cười dữ tợn, vừa xoa bóp cho mẫu thân, trong mắt cũng vừa phát ra khoái ý.

"Còn không phải sao? Đích nữ mà bại hoại môn phong như vậy, lão gia có muốn nhận thức cũng không nhận thức được, rất có thể trong con tức giận, bức nàng ta tự sát, như vậy, mẫu thân của con liền có thể tiếp nhận vị trí của Lăng Nhã." Doãn U Lan vừa hưởng thụ nữ nhi xoa bóp, vừa ảo tưởng.

Những năm gần đây, vì muốn đi lên vị trí phu nhân mà Doãn U Lan đã hao tổn không ít tâm tư, nhưng Thẩm Lăng Vân lại không có chút cử động, thậm chí vì vậy mà bắt đầu chán ghét nàng, nhưng chỉ cần đích nữ Thẩm Thiên Mạch bị tiêu trừ, Thẩm Lăng Vân cũng không cần thiết vì một người chết mà giữ lại vị trí, khi đó, vị trí phu nhân sẽ thuộc về nàng ta rồi.

"Thực vậy sao? Vậy con chính là đích trưởng nữ. Đến lúc đó con muốn nhìn xem Thẩm Thiên Tâm còn có thể áp đảo danh tiếng của con hay không." Thẩm Thiên Ngừ lộ ra ánh mắt hả hê. Chỉ cần Thẩm Thiên Mạch chết rồi, sẽ không có người nào biết Giang sơn tươi đẹp là do ai đàn.

"Đó là dĩ nhiên! Đến lúc đó, ta sẽ đem con hát Tô Lạc Nhạn cùng tiện chủng nữ nhi của ả giết chết!" Trong mắt Doãn U Lan lộ ra khoái ý, đáng vẻ cứ như nàng ta đã ngồi vững vàng trên vị trí phu nhân.

Tô Lạc Nhạn là tam phu nhân của Thẩm Lăng Vân, cũng chính là mẹ đẻ của Thẩm Thiên Tâm. Nàng ta vốn là người xướng khúc, nhưng bởi vì có tướng mạo đẹp, nên được Thẩm Lăng Vân coi trọng mà cưới về phủ.

Tâm cơ Tô Lạc Nhạn thâm trầm, không giống như Doãn U Lan ngu đần phách lối, thường ngày luôn giả trang đáng vẻ dịu dàng thiện lương, Thẩm Lăng Vân cũng rất sủng ái nàng ta, vì vậy mà Doãn U Lan rất là ghen ghét.

Mặc dù Thẩm Thiên Ngừ cùng Thẩm Thiên Tâm đều rất hận Thẩm Thiên Mạch, nhưng các nàng vẫn oán hận nhau. Vì vị trí đích nữ, vì muốn Thẩm Lăng Vân sủng ái, dù là trong sáng hay ngoài tối, họ cũng đã đấu với nhau không biết bao nhiêu lần.

"Ha ha! Đến lúc đó vinh hoa phú quý, vạn người sùng bái, đều là của chúng ta!" Thẩm Thiên Ngừ cũng lộ ra vẻ tươi cười hả hê, đầm bóp cho Doãn U Lan càng thêm nhanh.

"Tâm tình của Đại tỷ cùng Nhị nương rất tốt sao?" Thanh âm linh động du dương, không mang một tia tình cảm vang lên bên tai.

"Ngươi...ngươi." Doãn U Lan cùng Thẩm Thiên Ngừ nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch thì sợ hết hồn, chỉ vào Thẩm Thiên Mạch, nhất thời nói không ra lời.

Thẩm Thiên Ngừ đột nhiên cảm thấy rất sợ. Nữ tử trước mắt, rõ ràng đáng vẻ thủy mị bình thường, không có gì đặc biệt, thậm chí khóe miệng còn mang theo nụ cười lười biếng, nhưng khi gọi tên nàng thì lại khiến nàng không tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi.

Loại cảm giác bị áp bức này, thậm chí so với phụ thân, càng làm cho nàng sợ. Nàng không tự chủ được hồi tưởng lại hôm đó, hôm nam tử đeo mặt nạ bằng đồng xanh bẻ gãy hai tay nàng.

"Thế nào? Không phải mới vừa rồi còn cười rất vui vẻ sao, là Thiên Mạch quấy rầy đến đại tỷ cùng Nhị nương rồi hả?" Thẩm Thiên Mạch nhìn về mặt ngây ra như phỗng của hai người, khóe miệng giương lên nụ cười lạnh lùng, con ngươi không mang theo một tia tình cảm, hờ hững mà giễu cợt nhìn họ.

"Chẳng lẽ ngươi không biết đi vào thì cần thông báo sao? Người nào giữ cửa? Làm việc như thế nào vậy." Doãn U Lan có cảm giác âm mưu bị vạch trần, vừa khó chịu vừa hốt hoảng, quát Thẩm Thiên Mạch.

"Nhị nương muốn trừng phạt họ sao?" Khóe miệng của Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười giễu cợt, không chút nào để ý tới đáng vẻ tức giận của Doãn U Lan, trong mắt hiện ra vài phần hứng thú, giống như đang nhìn con mồi vùng vẫy trước khi chết.

"Nha hoàn của ta còn chưa tới phiên ngươi quản giáo." Doãn U Lan bị nụ cười của Thẩm Thiên Mạch làm cho sợ hãi, tức giận mà quát Thẩm Thiên Mạch.

"Thật là ngượng ngùng! Thiên Mạch đã thay Nhị nương thanh lý môn hộ rồi." Thẩm Thiên Mạch không thèm để ý đến bệnh tâm thần của Doãn U Lan, thân nhiên ngồi xuống ghế, cười như không cười nói.

"Thanh lý môn hộ? Ngươi có ý tứ gì?" Giờ phút này Doãn U Lan cũng ý thức được nữ tử trước mắt này thật đáng sợ, nàng vốn là cười nói tự nhiên, nhưng chuyện nàng làm ra cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Nàng nhìn chăm chú vào tay Thẩm Thiên Mạch, trong lòng càng thêm hốt hoảng.

"Chính là làm cho các nàng vĩnh viễn biến mất." Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch mang theo nụ cười, nói.

"Ngươi giết họ?" Âm thanh của Thẩm Thiên Ngừ mang theo vài phần run rẩy cùng không thể tin.

"Không sai. Họ nói quá nhiều!" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, giống như đang nói về một chuyện vô cùng bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Hủy thi diệt tích

Chương 23: Hủy thi diệt tích

"Ngươi.. cần rồi! Trong mắt ngươi còn có vương pháp sao? Ngươi lại dám ở đây giết người." Doãn U Lan nghe Thẩm Thiên Mạch nói, hai con mắt cũng muốn lòi ra ngoài, vừa sợ vừa tức giận mà quát Thẩm Thiên Mạch.

"Nhị nương nói cũng rất nhiều." Khóe miệng từ từ ngưng lại thành một nụ cười khát máu, trong mắt Thẩm Thiên Mạch mang theo vài phần lười biếng, nhưng sâu trong đáy mắt là sát khí.

"Ngươi! Đây là thái độ của ngươi đối với trưởng bối sao? Đừng tưởng rằng ngươi là đích nữ thì có thể không đem trưởng bối để vào mắt! Thật là cái đồ có mẹ sinh không có mẹ dạy! Đúng là con hoang lớn lên ở núi rừng!" Doãn U Lan bị một câu nói của Thẩm Thiên Mạch làm cho phát bực, hướng về phía Thẩm Thiên Mạch hô to gọi nhỏ.

Con ngươi của Thẩm Thiên Mạch nhìn Doãn U Lan càng ngày càng sâu, sát cơ từ từ bộc lộ ra ngoài. Trên người Thẩm Thiên cũng tản ra sát khí nồng đậm, lại dám nói tiểu thư nhà nàng như vậy.

"Mẫu thân, đừng nói nữa." Thẩm Thiên Ngữ đã nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch có chút không thích hợp, nàng cũng không hoài nghi nếu mẫu thân mình chọc giận Thẩm Thiên Mạch, Thẩm Thiên Mạch sẽ giết không tha!

"Thẩm Thiên Mạch, ngươi...ngươi, ngươi cư nhiên. . ." Nhìn vết máu trên cổ cùng với ánh mắt chết không nhắm mắt của mẫu thân, Thẩm Thiên Ngữ vừa kinh ngạc vừa bị phẫn.

"Là nàng tự mình tìm chết!" Thẩm Thiên Mạch hồ hững thu hồi sợi tơ trong ống tay áo. Nàng vốn chỉ nghĩ cho Thẩm Thiên Ngữ cùng Doãn U Lan một bài học, nhưng Doãn U Lan lại dám chửi bối mẹ ruột của nàng, nàng tuyệt đối không thể nhẫn.

"Sao ngươi có thể làm như vậy? Nàng là Nhị nương của ngươi." Thẩm Thiên Ngữ thét to, ánh mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch vừa sợ vừa phẫn hận.

"Hình như đại tỷ rất hận muội?" Con ngươi của Thẩm Thiên Mạch khẽ nheo lại, cười như không cười nhìn Thẩm Thiên Ngữ.

"Không có, không có." Thẩm Thiên Ngữ thấy đôi mắt lạnh khốc của Thẩm Thiên Mạch, vừa sợ vừa miễn cưỡng cười lấy lòng, nói.

"Nhị nương chết rồi, chẳng lẽ đại tỷ không đau lòng sao?" Thẩm Thiên Mạch cố ý tỏ ra nghi ngờ, cố ý dùng đôi mắt của hải tử không rành việc đời nhìn Thẩm Thiên Ngữ. Nhìn thấy thủ đoạn của Thẩm Thiên Mạch, Thẩm Thiên Ngữ chỉ cảm thấy sồn tóc gáy, sợ hãi vô cùng.

"Không đau lòng, không đau lòng. Mẫu thân của tỷ nói sai, đáng chết, đáng chết!" Thẩm Thiên Ngữ lộ ra khuôn mặt tươi cười nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong con ngươi là vô văn hận ý, nhưng lại bị che giấu bởi nụ cười giả dối.

"Đại tỷ thật cảm thấy như vậy?" Trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia giễu cợt. Đây là cái mà nàng ta gọi là tình thân, nhìn mẫu thân chết trước mặt mình, lại vẫn có thể tươi cười cùng kẻ thù của mình nói chuyện.

"Dĩ nhiên! Muội muội làm quá đúng! Muội muội, muội yên tâm, chuyện ngày hôm nay, cái gì tỷ cũng không biết, cái gì cũng không biết!" Thẩm Thiên Ngữ ném thi thể của Doãn U Lan qua bên cạnh, chạy tới muốn bắt tay của Thẩm Thiên Mạch, lại bị Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng tránh thoát.

"Tay của ta dơ quá rồi! Ha ha!" Thẩm Thiên Ngữ thấy Thẩm Thiên Mạch né tránh, trong mắt thoáng qua một tia oán độc, tiếp theo lại mang khuôn mặt tươi cười, nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch nói.

"Đúng vậy! Quá dơ rồi!" Giọng điệu Thẩm Thiên Mạch lạnh lẽo, con ngươi nhìn về phía Thẩm Thiên Ngữ thêm mấy phần giễu cợt, "So với mẫu thân của mình thì ngươi càng đáng chết hơn!"

"Ngươi dám! Ta chính là nữ tử mà Thượng Quan Triệt nhìn trúng, giết chết ta rồi, làm sao ngươi có thể giao phó với phụ thân!" Thẩm Thiên Ngữ sợ quát.

Sợi tơ trong ống tay áo nhẹ nhàng rũ xuống, Thẩm Thiên Ngữ mang vẻ mặt không tin cùng không cam lòng ngã xuống bên người Doãn U Lan.

"Thật sự là đáng chết! Lại còn dám nói mẫu thân của mình đáng chết!" Thẩm Thiên đá mấy cái vào thi thể của Thẩm Thiên Ngữ, tức giận nói.

"Nếu nàng ta chết trước, sắc mặt của Doãn U Lan so với nàng ta càng buồn nôn hơn!" Vẻ mặt Thẩm Thiên Mạch lạnh nhạt, mang theo vài phần lười biếng, nói với Thẩm Thiên, "Đây chính là thân tình của nhà quyền quý."

"Tiểu thư, những người nơi này thật quá ghê tởm, chúng ta trở về Ma Cung đi!" Thiên Thiên chán ghét nhìn hai cô thi thể trên đất, nói.

"Trở về Ma Cung sao. Chờ ta xử lý tốt chuyện tình ở đây rồi chúng ta trở về." Thẩm Thiển Mạch cười cười, cung chiêu nhìn Thiên Thiên, tiếp theo hồ hững hờ Hóa Thi Thủy lên hai cô thi thể.

"Vốn chỉ là muốn cho bọn họ ném thử điểm tâm của chính mình. Chết cũng tốt, coi như bớt việc." Về mặt Thẩm Thiển Mạch nhàn nhạt, ném điểm tâm vào trong Hóa Thi Thủy.

"Tiểu thư, không bằng giết hết toàn bộ bọn họ." Trên mặt Thiên Thiên thoáng qua một tia tàn nhẫn.

"Giết toàn bộ? Đây chẳng phải là quá lợi cho bọn họ rồi! Thẩm Thiển Tâm, Thẩm Lăng Vân, Thượng Quan Triệt, bọn họ thiếu nợ của ta, cũng không phải chết là có thể xóa hết đâu!" Khóe miệng Thẩm Thiển Mạch nâng lên nụ cười lãnh khốc mà khát máu, rời khỏi phòng của Doãn U Lan.

Thẩm Thiển Mạch cùng Thiên Thiên trở về phòng hơn nửa ngày, thì nghe thấy phủ Thừa tướng rối loạn.

"Người nói cái gì? Nhị phu nhân cùng đại tiểu thư mất tích?"

"Còn không phải sao? Ngay cả hai nha hoàn giữ cửa cũng biến mất!"

"Người nói là Thuý Ngọc cùng Thuý Lan? Hai người bọn họ bình thường ý được Nhị phu nhân sủng ái mà khi dễ không ít người!"

Thẩm Thiển Mạch cùng Thiên Thiên nhàn nhã nghe bọn hạ nhân nghị luận, trên mặt là thần nhiên cùng ung dung, giống như không có quan hệ gì với các nàng.

"Người xem, đó là Tam tiểu thư!"

"Ừ, thật là một hài tử đáng thương. Đại phu nhân qua đời sớm, nàng ấy nhỏ như vậy đã bị đưa lên núi sống."

"Đại phu nhân là người thiện lương ôn hòa, đối với chúng ta rất tốt, chúng ta nhất định phải thay nàng chăm sóc tam tiểu thư thật tốt!"

Bọn nha hoàn bàn luận xôn xao, một câu Thẩm Thiển Mạch cũng nghe không thiếu, trên mặt nàng mang theo nụ cười ôn hòa. Mẫu thân là người tốt, nên vẫn có người nhớ kỹ.

"Đây là Thiển Mạch sao?" Âm thanh dịu dàng mà quyến rũ truyền vào bên tai, Thẩm Thiển Mạch ngược mắt nhìn người đang đi tới.

Người này chừng ba mươi, toàn thân kim sắc, váy lót bó sát người, bên ngoài là một tầng áo khoác lụa mỏng màu hồng, xuyên qua lớp lụa mỏng có thể thấy làn da như ngọc, mà váy lót bó sát người lại vừa đứng tôn lên dáng người đầy đặn của nàng ta.

Một đôi mắt màu cà phê, mang theo nụ cười dịu dàng, nhưng sâu trong ánh mắt là tính toán cùng tàn nhẫn. Khóe miệng tươi cười, còn mang theo vài phần quyến rũ. Mặt mày cùng Thẩm Thiển Tâm có tám phần tương tự, nhưng so với Thẩm Thiển Tâm lại càng thêm quyến rũ động lòng người.

Người không biết có thể còn tưởng rằng nàng ta và Thẩm Thiển Tâm là hai tỷ muội. Kỳ thật thì nàng ta là mẫu thân của Thẩm Thiển Tâm, Tô Lạc Nhạn. Bởi vậy, có thể thấy được là nàng ta bảo dưỡng rất tốt, cũng khó trách Thẩm Lăng Vân đối với nàng ta sủng ái có thừa.

"Tam nương." Thẩm Thiển Mạch khẽ cười kêu.

Tô Lạc Nhạn tâm tư thâm trầm, nhìn bề ngoài thì ôn hòa vô hại, kỳ thật là tàn nhẫn vô cùng. Tính tình của Thẩm Thiển Tâm giống y như mẫu thân của mình, chỉ là trình độ vẫn còn chưa bằng Tô Lạc Nhạn.

Tướng phủ có ba cặp mẹ con, nữ nhi đều giống y như mẹ. Nhưng nàng hôm nay, đã không còn là Thẩm Thiển Mạch của kiếp trước, tuyệt đối không có khả năng thiện lương, nhẫn nhịn giống như mẫu thân mình.

Thiên Thiên nghe Thẩm Thiển Mạch nói, có chút kinh ngạc nhìn người đang đi tới. Nữ nhân này nhìn không giống như trưởng bối của tiểu thư, thật không nghĩ tới nàng ta lại là tam nương, là mẫu thân của Thẩm Thiển Tâm, kể suốt ngày làm ra vẻ khiến người ta chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Châm chọc tam nương

"Năm năm không gặp Thiên Mạch rồi. Trước đó vài ngày thân thể không được, cũng không thể đi đón Thiên Mạch, Thiên Mạch sẽ không trách tam nương chứ?" Nét mặt Tô Lạc Nhạn từ ái nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong ánh mắt còn mang theo dịu dàng.

"Sao vậy? Tam nương bị bệnh gì nghiêm trọng lắm sao? Từ nhỏ Thiên Mạch đã xem tam nương như mẹ ruột, ngàn vạn lần tam nương không được giống như nương rời Thiên Mạch đi." Thẩm Thiên Mạch lộ ra đáng vẻ ngây thơ, cười nói.

"Ha ha." Tô Lạc Nhạn nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch, sắc mặt thay đổi liên tục, lại cười khan hai tiếng.

Thẩm Thiên Mạch tự nhiên biết, ý tứ trong lời nói của nàng không phải là nguyên rủa Tô Lạc Nhạn chết sớm một chút sao, Tô Lạc Nhạn còn có thể cười được, xem ra là đã kiểm chế đi không ít.

"Thiên Mạch này, năm năm qua, lớn lên càng ngày càng xinh. Thiên Tâm nhà ta thật là không có cách nào so được bằng con." Tô Lạc Nhạn xấu hổ, lại tiếp tục dịu dàng kéo tay Thẩm Thiên Mạch nói.

"Chỗ nào đâu. Con lại cảm thấy Thiên Tâm tỷ tỷ so với tam nương là trò giỏi hơn thầy đấy." Về bề ngoài thì cười nhưng trong lòng Thẩm Thiên Mạch không cười mà đáp.

Câu nói kia của Tô Lạc Nhạn nhìn như là đang khen nàng, thật ra thì chính là đang cười nhạo tướng mạo nàng bình thường kém xa Thẩm Thiên Tâm. Dù sao, dung mạo bây giờ của nàng mà đem so với Thẩm Thiên Tâm thì xác thực là kém rất nhiều.

Mà nàng khôn ngoan không có tiếp tục đem mình so sánh cùng Thẩm Thiên Tâm, và ngược lại khen ngợi đáng người Thẩm Thiên Tâm xinh đẹp, so với Tô Lạc Nhạn là trò giỏi hơn thầy.

Làm mẹ tự nhiên hi vọng con gái của mình đáng đáp so với mình xinh đẹp, vì vậy khi nàng như vậy nói, Tô Lạc Nhạn ngay cả trong lòng không vui nhưng cũng không thể nói cái gì. Chỉ có thể ngậm bồ hòn.

"Những năm gần đây, cái miệng nhỏ nhắn này của con ngược lại càng lanh lợi rồi." Tô Lạc Nhạn hồ nghi nhìn một chút Thẩm Thiên Mạch, chạm đến ánh mắt đơn thuần vô hại của Thẩm Thiên Mạch lại thu hồi ánh mắt.

Thẩm Thiên Mạch trả lời rõ ràng những câu trọng yếu, đối với châm chọc mình kẹp thương đeo gậy đánh trả, nhưng khi nhìn thì nàng lại đơn thuần như vậy.

Thẩm Thiên Tâm đã từng nói qua với bà về Thẩm Thiên Mạch không đơn giản, vì vậy bà mới cố ý dò xét trước, chỉ là Thẩm Thiên Mạch thoát nhìn chính là mang bộ dạng đơn thuần hình như không có gì đặc biệt.

Huống chi những năm này Thẩm Thiên Mạch đều lớn lên trong núi, đâu có cơ hội tiếp xúc được thứ khác? Làm sao có thể giống như lời Thẩm Thiên Tâm nói tâm địa bất lương, đối với triều cực như hổ rình mồi.

"Tam nương lại chọc Thiên Mạch rồi." Thẩm Thiên Mạch tự nhiên không có bỏ sót ánh mắt dò xét cùng hoài nghi của Tô Lạc Nhạn, nàng cũng chỉ là cười híp mắt hồi đáp. Trong mắt vẫn là một mảnh trong suốt.

Nàng muốn chính là hư hư thật thật. Làm cho họ nhìn không thấu nàng.

"Vốn là thấy con trở về, ta rất vui mừng, nghĩ tới ba tỷ muội các con cũng rất lâu không có tụ họp rồi. Thế nhưng Thiên Ngữ vô duyên vô cớ mất tích." Tô Lạc Nhạn lộ ra một chút lo lắng, mang theo vài phần dò xét nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch.

"Đúng vậy, Thiên Mạch cũng cảm thấy buồn bực, đại tỷ ham chơi còn chưa tính, nhưng ngay cả nhị nương cũng mất tích, Thiên Mạch cảm thấy có thể là có người ghen tị nhị nương và đại tỷ nên cố ý hại các nàng đấy!" Trên mặt Thẩm Thiên Mạch vẫn như cũ mang theo nụ cười ngây thơ và trong đôi mắt đen nhánh mang theo trong suốt.

Nhưng trong lòng thì cười lạnh. Tô Lạc Nhạn là đang hoài nghi đến nàng đây. Nàng sao có thể để cho bà ta dụ nàng nói ra nhiều lời. Những lời này không chỉ có phui sạch quan hệ mình và chuyện này, lại chỉ đích danh Doãn U Lan cũng mất tích, tất nhiên là có người cố ý muốn hại họ, mà người cực kỳ có động cơ chính là Tô Lạc Nhạn.

Dù sao, nếu Doãn U Lan biến mất, Tô Lạc Nhạn mới có thể giành được vị trí phu nhân này. Chỉ cần một ngày còn Doãn U Lan thì sẽ không tới phiên Tô Lạc Nhạn.

"Lời này của Thiên Mạch là có ý gì? Chẳng lẽ còn có người dám ở phủ thừa tướng lỗ mãng?" Tô Lạc Nhạn bị câu trả lời của Doãn Thiên Mạch làm cho trong lòng cả kinh, nàng chỉ nghĩ tới chuyện gài tang vật đến trên người của Thẩm Thiên Mạch thế nhưng quên mất mình mới là người bị hiểm nghi lớn nhất.

"Cái này Thiên Mạch cũng không biết." Thẩm Thiên Mạch ra vẻ không thể làm gì, nhẹ nhàng nhún vai, trong mắt thoáng qua một tia狡 hoạt.

Nàng chính là muốn làm loạn lên vị trí của Tô Lạc Nhạn.

Doãn U Lan và Thẩm Thiên Ngữ vô duyên vô cớ biến mất chắc hẳn Trầm Lăng Vân đã biết, vậy ắt là cũng đã bắt đầu hoài nghi Tô Lạc Nhạn rồi.

Dù sao chuyện này do Tô Lạc Nhạn làm là rất hợp tình hợp lý. Giờ phút này nàng làm rối loạn vị trí của Tô Lạc Nhạn, như vậy bà ta sẽ hốt hoảng muốn

phủ sạch quan hệ, mà bà ta càng làm như vậy thì Trầm Lăng Vân lại càng sẽ không tin tưởng bà ta.

"Ta có chút không thoải mái, cũng không ở chơi với Thiên Mạch nữa, ngày khác trở lại tìm Thiên Mạch nói chuyện phiếm." Ánh mắt sắc bén của Tô Lạc Nhận quả nhiên thoáng qua vẻ bối rối, vội vã chào tạm biệt Thẩm Thiên Mạch.

"Dạ, tam nương nghỉ ngơi cho tốt." Lời nói của Thẩm Thiên Mạch chứa đầy hàm ý hơn nữa nhấn mạnh bốn chữ nghỉ ngơi cho tốt.

Nhìn bóng dáng Tô Lạc Nhận từ từ biến mất ở trong tầm mắt, Thẩm Thiên Mạch lộ ra một nụ cười không sao tả, trong mắt lộ ra vẻ lười biếng và giảo hoạt.

"Thiên Thiên, tướng phủ này rất nhanh lại có kịch hay để xem rồi." Thẩm Thiên Mạch nhếch miệng lên cười.

"Kịch hay? Tướng phủ mời đoàn kịch hát hay gánh hát nhỏ tới diễn trò sao?" Thiên Thiên cũng không có nghe rõ ý tứ trong lời nói của Thẩm Thiên Mạch mang theo vài phần ngây thơ hỏi lại.

"Không cần mời đoàn kịch hát nhỏ. Người của tướng phủ tự biên tự diễn, có thể so với đoàn kịch đặc sắc nhiều lắm." Thẩm Thiên Mạch cung chiêu nhìn Thiên Thiên, tiểu nha đầu này thật ngây thơ, không hề cho nàng yên tâm.

"Tiểu thư là đang nói, Tam phu nhân?" Lúc này Thiên Thiên mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp, đỏ mặt có chút ngượng ngùng, lại nhìn tiểu thư nhà mình vẫn nhìn phương hướng tam phu nhân rồi khỏi, không khỏi hỏi.

"Thật thông minh." Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng sờ lỗ mũi Thiên Thiên, cười nói.

"Nếu như Thiên Thiên có thể có một phần mười thông minh như tiểu thư thì Thiên Thiên liền thỏa mãn." Thiên Thiên có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói.

"Có lúc quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt. Lập tức phơi bày diễn xuất thì gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại." Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch cong lên như đang suy nghĩ gì đó, trong mắt mang theo vài phần bày mưu kế, cười nói.

"Thông minh quá sẽ bị thông minh hại?" Thiên Thiên còn chưa hiểu rõ, vẻ mặt tò mò nhìn Thẩm Thiên Mạch, hỏi.

"Rất nhanh em sẽ biết. Mấy ngày nay, chúng ta an phận sống ở trong phủ thừa tướng, không cần có hành động gì." Thẩm Thiên Mạch phân phó nói.

Dựa vào tâm tư hiểm ác của Tô Lạc Nhận, nghe mới vừa rồi mình một phen nhắc nhở, khẳng định vội vã phủ sạch quan hệ mình và việc mất tích của Doãn U Lan, mà biện pháp tốt nhất chính là để cho mình cũng nhận được tổn thương, như vậy, thứ nhất có thể nói rõ mình và Doãn U Lan mất tích không có quan hệ, thứ hai có thể đem mũi nhọn chia về phía Thẩm Thiên Mạch.

Chỉ là, những động tác nhỏ này của nàng chỉ sợ cũng không thể gạt được con mắt của Trầm Lăng Vân. Dựa vào việc Thẩm Thiên Mạch đối với Trầm Lăng Vân rất hiểu rõ, hẳn giờ phút này tất nhiên phải rất nhiều người bí mật giám thị mình và Tô Lạc Nhận còn có hành tung của Thẩm Thiên Tâm.

Lúc này đây Tô Lạc Nhận chỉ sợ là thông minh quá sẽ bị thông minh hại rồi. Và sẽ phải làm cho nàng vì hành động của mình mà trả giá thật lớn. Khiến việc ban đầu nàng hao tổn tâm cơ quyền rũ nam nhân, đưa nàng đoạn đường cuối.

Thẩm Thiên Mạch không hoài nghi chút nào, nếu như Trầm Lăng Vân nhận định chuyện này do Tô Lạc Nhận làm thì tuyệt đối sẽ không niệm tình cũ đối với Tô Lạc Nhận. Ở trong lòng của Trầm Lăng Vân căn bản cũng không có cái gọi là tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Tự cho mình là thông minh

Ở trong phủ Thừa tướng nhân nhả thoải mái đã ba ngày, Thẩm Thiên Mạch cả ngày không có việc gì làm, ngược lại giúp cho chất lượng giấc ngủ của nàng được đề cao

Một ngày mười hai canh giờ, một nửa thời gian nàng đều dành cho việc ngủ, chất lượng giấc ngủ muốn không đề cao cũng khó. Nàng cảm thấy lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng được ngủ thư thái, sung sướng như vậy.

"Tiểu thư, Tam phu nhân bị người ta đâm bị thương rồi!" Thiên Thiên vội vàng vàng vàng từ bên ngoài chạy vào, hướng tới Thẩm Thiên Mạch báo cáo

"Rốt cuộc đã bắt đầu hành động. Sự kiện nhân của nàng ta cũng không tệ". Thẩm Thiên Mạch không một chút kinh ngạc, ngược lại có vẻ như nàng đã

dự đoán được sẽ xảy ra một màn này, nở nụ cười, nàng nhẹ nhàng ngáp một cái, lười biếng nói.

“Tiểu thư, người đã biết trước Tam phu nhân sẽ bị người ta ám sát?” Thiên Thiên có chút không hiểu nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong lòng âm thầm suy nghĩ, làm sao tiểu thư biết trước được? Không lẽ tiểu thư phái người đi làm, nhưng nếu thật là tiểu thư làm sẽ không có khả năng lưu lại tính mạng cho nàng ta, vậy tại sao tiểu thư lại biết trước?

“Ta không phải đã nói cho em rằng phủ Thừa Tướng này sẽ tự biên tự diễn một vở kịch thú vị sao?” Thẩm Thiên Mạch từ trên giường đứng lên, duỗi cái lưng mệt mỏi, khuôn mặt hờ hững nói

“Ý của tiểu thư là... Tam phu nhân tự đâm mình bị thương?” Thiên Thiên cuối cùng cũng hiểu được, nhưng lại vẫn còn chút nghi vấn nói: “Nhưng tại sao Tam phu nhân muốn làm như vậy?”

“Doãn U Lan với Thẩm Thiên Ngữ mất tích, người bị hiềm nghi số một là ai?” Thẩm Thiên Mạch cười hỏi

“Tiểu thư đã nói là Tam phu nhân nha” Thiên Thiên cười híp mắt trả lời

“Nhưng nếu là Tam phu nhân cũng bị người ta ám sát?” Thẩm Thiên Mạch tiếp tục hỏi

“Vậy nói rõ là không phải Tam phu nhân làm. Vậy những hiềm nghi còn lại sẽ đổ lên đầu tiểu thư!” Thiên Thiên từ từ suy tư, sau đó kinh hô “Bà Tam phu nhân này thật là ngoan độc!”

“Chỉ tiếc, bộ ngựa bắt ve, chim sẽ rình sau. Lần này chỉ sợ nàng ta gieo gió gặt bão rồi”. Thẩm Thiên Mạch đưa ra ánh mắt chẳng thèm để ý, muốn tính toán Thẩm Thiên Mạch nàng? Tô Lạc Nhạn ngơ ngác không xứng

“Ý của tiểu thư là Thừa tướng đại nhân sao?” Thiên Thiên nghi ngờ hỏi

“Thiên Thiên ngày càng thông minh”. Thẩm Thiên Mạch sờ sờ đầu Thiên Thiên, cười nói: “Cái người phụ thân đó của ta khẳng định sớm hoài nghi người trong phủ động tay chân, Thiên Thiên chẳng lẽ không phát hiện xung quanh tiểu viện của chúng ta có người đang giám thị sao?”

“À. Khó trách tiểu thư bảo em làm bộ như không biết gì, còn dặn em mấy ngày nay an phận một chút, thì ra tiểu thư đã sớm biết có người của phủ Thừa Tướng phái tới giám thị chúng ta”. Thiên Thiên búng tỉnh nói, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch càng thêm mấy phần sùng bái

“Đi thôi, chúng ta đi xem màn kịch hay đang trình diễn”. Thẩm Thiên Mạch nâng lên một nụ cười đậm nhạt, một màn đầy màu sắc như vậy, làm sao nàng có thể bỏ lỡ

Thời điểm Thẩm Thiên Mạch cùng Thiên Thiên bước đến tiểu viện của Tô Lạc Nhạn, Thẩm Lăng Vân đã ngồi ở vị trí chủ tọa, Tô Lạc Nhạn trên cánh tay có vết thương do bị đâm, khoe miệng cũng có vết thương, gương mặt sưng thật to, hình như là bị đánh, mà Thẩm Thiên Tâm đứng bên cạnh, trong mắt chứa đầy lệ quang, nhu nhược, bất lực nhìn mẫu thân cùng phụ thân của mình.

“Phụ thân, chuyện này là thế nào?” Thẩm Thiên Mạch nhìn Tô Lạc Nhạn đang té trên mặt đất cùng cặp mắt sưng đỏ của Thẩm Thiên Tâm, giống như tiểu hài tử vô tri hỏi

“Người đàn bà độc ác này hại đại tỷ cùng Nhị nương của ngươi, bây giờ còn muốn giá họa cho ngươi!” Thẩm Lăng Vân hướng về phía Tô Lạc Nhạn hung hãn nói, trong mắt không còn vẻ cưng chiều như ngày thường, có chăng chỉ là một mảnh băng hàn

“Thiên Mạch không hiểu” Thẩm Thiên Mạch vẫn một bộ dáng không biết tại sao, tay chân có chút luống cuống đứng tại chỗ. Trong lòng nàng không khỏi cười lạnh, Tô Lạc Nhạn ơi Tô Lạc Nhạn, ngươi tự cho mình là thông minh bấy giờ lại bị chính thông minh của mình hại

“Lão gia, Lạc Nhạn thật sự oan uổng quá! Lạc Nhạn không có hại đại tỷ cùng Thiên Ngữ!” Tô Lạc Nhạn khóc đứt ruột đứt gan, nằm dài trên mặt đất, điếm đậm đáng yêu nhìn Thẩm Lăng Vân

Nhưng giờ phút này Thẩm Lăng Vân không có hứng thú nhìn nàng, hành động tự đâm chính mình bị thương của Tô Lạc Nhạn đã để Thẩm Lăng Vân xác định người hại Doãn U Lan cùng Thẩm Thiên Ngữ chính là nàng ta

Mặc dù Thẩm Lăng Vân đối với Doãn U Lan và Thẩm Thiên Ngữ không có bao nhiêu tình cảm, nhưng dù sao các nàng cũng là người của phủ Thừa Tướng, hai người hại nhau giống như bác bỏ mặt mũi của phủ Thừa Tướng

“Tiện nhân! Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu ngươi không chịu nói rõ tung tích của U Lan và Thiên Ngữ thì ngươi đừng trách ta không khách khí!” Thẩm Lăng Vân lạnh lẽo nhìn người trước giờ luôn nằm bên gối, hẳn hoàn toàn quên đi những triền miên hứa hẹn ngày xưa.

“Lão gia! Lạc Nhạn thật sự không có, không có làm! Lão gia, người phải tin tưởng thiếp! Đúng, đúng là thiếp tự đâm mình bị thương, nhưng chỉ là vì thiếp không muốn bị lão gia hoài nghi!” Tô Lạc Nhạn bò đến bên chân của Thẩm Lăng Vân, cố gắng ghi chặt chân hân

“Cút ngay! Nếu không phải ngươi làm, ngươi sợ gì ta hoài nghi!” Thẩm Lăng Vân một cước đá văng Tô Lạc Nhạn, lực đạo khá mạnh làm Tô Lạc Nhạn phun ra một ngụm tiên huyết

“Là Thiên Mạch! Đều tại nàng ta bảo ta làm như vậy! Lão gia, người nhất định phải tin tưởng ta! Lạc Nhạn theo người bấy lâu, người vẫn không rõ tính tình Lạc Nhạn hay sao? Nhất định là Thiên Mạch làm! Là nàng, là nàng a!” Trong mắt Tô Lạc Nhạn mang theo vẻ bi thương mà dịu dàng, ai oán, thê

lương. Nàng ta không ngừng chỉ vào Thiên Mạch mà nói

“Tam nương, sao người lại nói như vậy?” Thảm Thiên Mạch khẽ nhủ mày, hỏi

Tô Lạc Nhạn đến chết vẫn luôn muốn đổ tội cho nàng. Nhưng Tô Lạc Nhạn lại không biết việc Doãn U Lan và Thảm Thiên Ngữ mất tích thật sự có liên quan đến nàng, nói như vậy, tất cả hoàn toàn là từ mục đích muốn hãm hại nàng

“Đủ rồi! Thiên Mạch từ nhỏ lớn lên trên núi rừng, làm sao có thể có tâm tư như thế được! Lại nói, có thể âm thầm khiến cho Thảm Thiên Ngữ và Doãn U Lan biến mất, bản lãnh này, chỉ sợ có người mới có thể!” Thảm Lăng Vân liếc mắt nhìn Thảm Thiên Mạch vô hại, hướng về phía Tô Lạc Nhạn quát

“Lão gia!” Tô Lạc Nhạn nghe được lời của Thảm Lăng Vân, âm thanh khàn khàn bất lực kêu lên

“Mau nói cho ta biết tung tích của U Lan và Thiên Ngữ! Nếu không, ta giết chết ngươi!” Thảm Lăng Vân hiển nhiên đã mất kiên nhẫn, trong mắt mang theo vài phần tàn bạo

“Phụ thân bớt giận! Mẫu thân thật sự không có làm!” Thảm Thiên Tâm trong mắt lệ quang càng nhiều, buồn bã mà nhu nhược nói

“Nếu không phải vì mặt mũi của Thiên Tâm! Ta đã giết chết ngươi rồi!” Thảm Lăng Vân liếc mắt nhìn Thảm Thiên Tâm, trong mắt thoáng qua một tia tính toán, tiếp đó lại hướng về phía Tô Lạc Nhạn quát

“Lão gia, ta thật sự không biết!” Tô Lạc Nhạn nằm trên mặt đất kêu gào

“Người đâu! Đem Tô Lạc Nhạn giam lại cho ta! Không cho bất luận kẻ nào được đến gần.” Thảm Lăng Vân không nhìn Tô Lạc Nhạn nữa, nổi giận dùng đũa rồi đi

Thảm Thiên Mạch trong lòng không ngừng cười lạnh. Thảm Lăng Vân lưu lại một mạng cho Tô Lạc Nhạn, chỉ sợ là vì Thảm Thiên Mạch. Dĩ nhiên, cũng không phải bởi vì tình cha con đối với Thảm Thiên Tâm, mà là vì Thảm Thiên Tâm có giá trị lợi dụng.

Về phần tung tích của Doãn U Lan và Thảm Thiên Ngữ, hẳn sẽ không hỏi nữa. Có thể hẳn cũng hiểu, Doãn U Lan và Thảm Thiên Ngữ không phải mất tích mà là chết rồi, hỏi nữa cũng không được gì. Không bằng lợi dụng cho tốt nữ nhi còn sót lại này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 26: Tô Lạc Nhạn bị giam

“Mẫu thân, người không sao chứ?” Thảm Thiên Tâm đỡ Tô Lạc Nhạn từ trên mặt đất đứng dậy

Giờ phút này, Tô Lạc Nhạn tóc tai tán loạn, búi tóc trên đầu cũng rớt xuống hơn nửa, gò má bên trái sưng lên thật cao, khóe miệng còn dính máu khô, trông hết sức chật vật

“Ngươi còn đứng nơi này làm gì? Muốn chế giễu ta sao?” Tô Lạc Nhạn không trả lời Thảm Thiên Tâm mà ném ánh mắt oán độc về phía Thảm Thiên Mạch, trong mắt đã không còn vẻ dịu dàng ngày thường, có chăng chỉ là vô tận hận ý cùng tàn nhẫn

“Từ nhỏ đã nhìn quen bộ dáng Tam nương dịu dàng, đột nhiên người trở nên như vậy, thật làm Thiên Mạch thấy không quen”. Thảm Thiên Mạch nhếch miệng cười giễu cợt, rồi cuộc Tô Lạc Nhạn cũng lộ ra diện mạo thật rồi

“Hừ! Thảm Thiên Mạch, ta đã xem thường ngươi! Ngày hôm đó ngươi cố ý nhắc nhở ta, để cho ta biết được ta là đối tượng hiềm nghi số một, chính là vì muốn thấy một màn này phải không?!” Tô Lạc Nhạn không để ý đến lời châm chọc của Thảm Thiên Mạch, nàng mang theo ánh mắt âm hàn tàn nhẫn nhìn Thảm Thiên Mạch

“Đúng thế thì sao?” Thảm Thiên Mạch làm ra bộ dáng không sao cả, một chút cũng không đem Tô Lạc Nhạn đặt vào mắt, khóe miệng còn nhếch lên nụ cười lười biếng

“Muội muội, sao ngươi muốn làm như vậy? Tại sao ngươi muốn hại mẫu thân của ta?”. Giờ phút này Thảm Thiên Tâm làm ra một bộ dáng kinh ngạc mà nhu nhược, ý đồ làm Thiên Mạch cảm động.

“Được rồi, Nhị tỷ thân ái của ta, ngươi cùng mẫu thân của ngươi là một dạng, đẹp ngay cái bộ mặt giả dối của ngươi đi, ngươi làm ta buồn nôn!” Thảm Thiên Mạch nói không chút lưu tình

“Thảm Thiên Mạch!” Thảm Thiên Tâm bị Thảm Thiên Mạch nói đến sắc mặt đại biến, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thảm Thiên Mạch, cắn hận nói

“Nên là bộ dáng này chứ. Bộ dáng tiểu nhân của ngươi khi nguyên rủa ta chính là như vậy” Thảm Thiên Mạch nhìn nhìn Thảm Thiên Tâm, hình như có vẻ

rất hài lòng, cười cười bình thản nói

“Ngươi nói cái gì?!” Thẩm Thiên Tâm không khỏi kinh ngạc, nữ nhân trước mắt là người hay yêu, tại sao đến đáng về tiểu nhân của mình nàng cũng có thể biết?

“Sợ cái gì? Chi là bộ mặt tiểu nhân bỉ ổi của ngươi mà thôi, so với những chuyện ngươi làm đối với ta, chuyện này cũng không thể coi là cái gì?” Thẩm Thiên Mạch mang theo vài phần giễu cợt nhìn Thẩm Thiên Tâm

“Thẩm Thiên Mạch! Rút cuộc ngươi muốn làm gì? Nếu ngươi dám làm tổn thương Tâm nhi, ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!” Tô Lạc Nhạn nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch khuôn mặt liền biến sắc, vội vàng bảo vệ trước mặt Thẩm Thiên Tâm, trong mắt mang theo hận ý nói

“Thành quỷ cũng không bỏ qua cho ta?! Ta không ngại có nhiều thêm hai con quỷ!” Trong mắt Thẩm Thiên Mạch không mang theo một tia tình cảm, sắc mặt vẫn không thay đổi, căn bản không sợ lời hù dọa của Tô Lạc Nhạn

“Ngươi có ý gì?” Tô Lạc Nhạn kinh nghi bất định nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong mắt nhìn có vẻ như đang hoảng hốt lo sợ, nhưng kì thực lại ẩn giấu mấy phần tìm tòi nghiên cứu

“Ta biết rõ lời nói ban nãy của ngươi chỉ là vì muốn hãm hại ta. Chi là, ngươi đã nói đúng, Doãn U Lan và Thẩm Thiên Ngữ chính là bị ta giết!” Trong con ngươi đen nhánh của Thẩm Thiên Mạch mang theo vài phần đùa bỡn, liếc nhìn Tô Lạc Nhạn và Thẩm Thiên Tâm

“Cái gì! Là ngươi, ngươi giết... giết họ?” Tô Lạc Nhạn kinh ngạc nói, nàng không thể tin được cô gái nhu nhược trước mắt có thể thần không biết quỷ không hay giết Doãn U Lan và Thẩm Thiên Ngữ

“Đúng vậy! Ngươi nhất định rất kỳ quái rằng thi thể của bọn họ đang ở nơi nào, đúng chứ? Ma Cung thánh được, Hóa Thi Thủy, biết không? Chi cần một giọt thi thể đã có thể làm cho thi thể hoàn toàn biến mất, chỉ còn chừa lại một bãi nước thôi” Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch mang theo dáng vẻ tươi cười tà mị, từng bước từng bước đến gần Tô Lạc Nhạn và Thẩm Thiên Tâm

Mà sắc mặt của Tô Lạc Nhạn và Thẩm Thiên Tâm đã trở nên trắng bệch, không thể tin nhìn Thẩm Thiên Mạch, giống như đang nhìn thấy ma quỷ từ địa ngục

“Ta hiểu rõ các ngươi sẽ nói việc này cho Thẩm Lăng Vân. Chi là, hắn ta sẽ tin tưởng các ngươi? Coi như hắn thật sự tin tưởng, thì lấy thực lực của Ma Cung, có thể khiến cho các ngươi sống không bằng chết, hơn nữa còn là việc vô cùng đơn giản!” Thẩm Thiên Mạch đã nhảy bén phát giác ý đồ của Thẩm Thiên Tâm và Tô Lạc Nhạn, nàng khẽ cười nói

“Rút cuộc ngươi muốn làm gì?” Đôi mắt Thẩm Thiên Tâm lạnh lẽo nhìn Thẩm Thiên Mạch, nhưng trong mắt vẫn không giấu nổi sự sợ hãi.

“Nhị tỷ, ngươi không cần phải sợ như vậy, ta sẽ không giết ngươi đâu!” Thẩm Thiên Mạch cố ý nhấc tay, nhẹ nhàng đưa về phía Thẩm Thiên Tâm, Thẩm Thiên Tâm bị dọa đến cả người run lên, nhưng Thẩm Thiên Mạch chỉ nhẹ nhàng chạm vào những sợi tóc của nàng

“Ta không muốn làm gì cả! Tam nương cứ nghe lời phụ thân, an phận ở trong này đừng đi đâu. Về phần Nhị tỷ, cũng là nên nghe theo ý của phụ thân, nên gả cho ai thì gả, nên có phú quý thì cứ hưởng phú quý!” Thẩm Thiên Mạch vỗ tay một cái, nhẹ cười nói

Thẩm Thiên Tâm và Tô Lạc Nhạn nhìn nữ nhân trước mắt. Đôi mắt đen nhánh không nhìn rõ cảm xúc, giống như một hắc động vô hình khiến người ta bị hút vào, cứ như vậy lười biếng tùy ý đứng đó, nhưng xung quanh thân thể lại tản ra khí chất cao cao tại thượng không thể nào chạm tới, cao quý xuất trần.

“Muội muội, thật ra đại tỷ và Nhị nương ước hiếp ngươi như vậy, vốn đã là rất đáng chết rồi! Ngươi không làm gì sai cả, mẫu thân của ta chỉ là nhất thời hồ đồ mới muốn gây bất lợi cho ngươi, ngươi sẽ không so đo với nàng đâu, người làm chị như ta trong lòng cảm thấy rất vui về” Thẩm Thiên Tâm nhẹ nhàng lên một nụ cười, lời nói thành khẩn nhưng lại mang theo thâm ý sâu xa đối với Thẩm Thiên Mạch

“Nhị tỷ có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi! Thẩm Mạch cảm thấy hơi mệt nên xin phép trở về phòng trước!” Thẩm Thiên Mạch nhìn sắc mặt đối trá của Thẩm Thiên Tâm, lạnh nhạt lên tiếng. Nàng đã hoàn toàn xé rách da mặt với Thẩm Thiên Tâm nhưng nàng ta lại muốn lôi kéo nàng, tự nhiên là đã có suy tính.

“Ừ, tỷ tỷ cũng không giữ ngươi lại nữa” Thẩm Thiên Tâm cười nói

Thẩm Thiên Mạch không thèm để ý tới Thẩm Thiên Tâm, nàng dẫn theo Thiên Thiên rời khỏi tiểu viện của Tô Lạc Nhạn

“Tiểu thư, Nhị tiểu thư kia vừa nhìn đã biết không thật lòng, người tại sao phải giữ lại mặt mũi cho nàng ta?” Vừa ra khỏi tiểu viện, Thiên Thiên liền tò mò hỏi

“Bức nàng nóng nảy, nàng đem chuyện này nói cho lão hồ ly Thẩm Lăng Vân cũng không tốt lắm, chuyện tình không có thuận lợi như vậy đâu” Thẩm Thiên Mạch cười nhạt

“Vẫn là tiểu thư thông minh!” Thiên Thiên ngọt ngào nói

“Được rồi! Thiên Thiên, tự ngươi trở về đi, ta còn có chuyện muốn đi tìm Sên Ca” Thẩm Thiên Mạch đưa Thiên Thiên đến cửa viện, liền lên tiếng phân phó

Mấy ngày nay vì không muốn làm Thảm Lãng Vân hoài nghi, nàng và Thiên Thiên vẫn an phận trong phủ Thừa Tướng không có đi ra ngoài, hiện tại những người giám thị đã biến mất, nàng phải đi ra ngoài làm một số chuyện rồi

“Vâng! Tiểu thư đi sớm về sớm nhé!” Trải qua chuyện lần trước, Thiên Thiên đã hiểu tiểu thư muốn mình ở lại phủ Thừa Tướng canh chừng, không cần đi theo tiểu thư ra ngoài

“Biết rồi! sẽ mua mứt quả cho người ăn!” Thảm Thiên Mạch sờ sờ đầu Thiên Thiên, cười nói

“Dạ! Tiểu thư hiểu rõ Thiên Thiên nhất!” Thiên Thiên vui vẻ gật đầu, trong con người lộ ra vẻ tham ăn

“Nha đầu ngốc!” Thảm Thiên Mạch nhìn nụ cười đơn thuần trên mặt Thiên Thiên, trong lòng cảm thấy ấm áp, năm năm qua, Thiên Thiên mang đến cho nàng không ít niềm vui, nếu không có Thiên Thiên làm bạn, năm năm này chỉ sợ không trôi qua dễ dàng đến như vậy. Dù sao tập võ, tập mưu, cũng không phải một việc dễ dàng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 27: Ân nhân cứu mạng?

Trong một hẻm nhỏ vắng lặng ở kinh thành, một đám sát thủ áo đen đang bao vây bốn phía, mà ở trong vòng vây của đám sát thủ là nam tử mặc hắc y.

Một thân hắc y làm nổi bật lên khí chất cao quý vô song của hắn, đôi con ngươi sắc bén như chim ưng nhìn đám sát thủ đang bao vây bốn phía, mang theo vụn sành ngang ngạnh bất kham, giờ phút này môi mỏng đang mím lại thật chặt, chiếc cằm thon gầy nâng lên một độ cong cao ngạo mà lạnh lẽo.

"Là ai phái các người tới giết ta?! Thượng Quan Triệt?" Lời nói cũng mang vẻ lạnh lùng hàn ý.

Bọn sát thủ này có võ công cao cường, lại được huấn luyện nghiêm chỉnh, bọn chúng đã giết hết toàn bộ mười ám vệ của hắn chỉ để lại một mình hắn.

Phải biết rằng tất cả những ám vệ hắn mang theo bên cạnh đều có võ công hạng nhất, nhưng chỉ sau thời gian hai nén hương toàn quân đã bị diệt, điều đó đủ để khẳng định sự đáng sợ của chúng.

"Quả nhiên Bát hoàng tử rất thông minh! Nhưng cũng chỉ là người sắp chết!"

Giọng nói lạnh lẽo truyền tới từ tên áo đen che mặt cầm đầu, dường như tất cả mọi thứ đến gần y đều có thể kết thành băng. Trong con người đen đậm cũng chỉ có một mảnh băng hàn lạnh lẽo.

Nam tử mặc hắc y, chính là đương kim Bát hoàng tử: Thượng Quan Cẩn.

Con người Thượng Quan Cẩn càng thêm sắc bén, chân mày nhíu lại thật sâu. Lời nói của tên áo đen kia đúng như phỏng đoán của hắn, bọn người này là do Thượng Quan Triệt phái tới giết hắn.

Thượng Quan Triệt đã hết kiên nhẫn rồi sao? Thái tử còn chưa chết đã vội vàng diệt trừ hắn, chẳng phải quá sớm sao? Nhưng từ khi nào thì thủ hạ của Thượng Quan Triệt lại lợi hại như vậy?

Trước bọn người này, ám vệ của hắn lại không chịu nổi một kích. Chẳng lẽ Thượng Quan Cẩn hắn lại phải bỏ mạng như thế?

"Các người muốn mạng của hắn, thì hãy hỏi ta trước đã!"

Một thanh âm trung tính mà trong trẻo vang tới, bóng trắng bay qua, Thượng Quan Cẩn đã bị mang đi khỏi vòng vây, mà những kẻ áo đen kia cũng không đuổi theo nữa.

Thảm Thiên Mạch đem Thượng Quan Cẩn tới một vùng đất trống ngoại thành mới dừng lại.

"Đa tạ huynh đài đã ra tay tương trợ! Thượng Quan Cẩn vô cùng cảm kích, không biết đại danh công tử là gì?"

Thượng Quan Cẩn nhìn nam tử trước mắt, mặc dù đeo mặt nạ bằng đồng che đi diện mạo, nhưng chỉ cần nhìn phong thái của hắn cũng đã biết tuyệt đối không phải hạng người bình thường.

"Mặc Trì."

Giọng nói trung tính mà trong trẻo truyền vào bên tai Thượng Quan Cẩn.

"Thì ra là Ma Cung Cung chủ! Thượng Quan Cẩn hữu lễ!"

Sau khi Thượng Quan Cẩn nghe thấy đại danh của Thẩm Thiển Mạch thì càng thêm cung kính. Phải biết tuy Ma Cung là thế lực giang hồ nhưng lại không thể khinh thường.

"Bát hoàng tử không cần đa lễ." Gương mặt dưới mặt nạ của Thẩm Thiển Mạch hiện lên tia giao hoạt, "Ta cứu ngươi là do có chuyện muốn nhờ."

"Không biết Cung chủ có chuyện gì cần Thượng Quan Cẩn giúp một tay? Chỉ cần có thể giúp được, ta nhất định sẽ toàn lực!"

Con ngươi Thượng Quan Cẩn nhìn về phía Thẩm Thiển Mạch hiện lên một đạo tinh quang. Nếu có thể nhờ đó mà kết giao với Ma Cung Cung chủ thì quả là một cơ hội rất tốt.

"Bát hoàng tử có mộng đến vị hay không?" Thẩm Thiển Mạch nhìn Thượng Quan Cẩn, bình thản hỏi.

"Không sai!" Thượng Quan Cẩn khẽ do dự một lúc mới nói với Thẩm Thiển Mạch.

"Ta có thể giúp ngươi." Nụ cười của Thẩm Thiển Mạch dưới mặt nạ càng lớn, dã tâm của Thượng Quan Cẩn sao nàng lại không rõ.

"Thật sao?" Thượng Quan Cẩn vui mừng ngược mắt, trong mắt có sự hưng phấn được cực lực che giấu.

Tại sao hắn lại không hưng phấn. Tay hắn nắm giữ trọng binh, luận về tài cán, hắn không thua Tam hoàng tử Thượng Quan Triệt, nhưng hắn lại không có thế lực Mâu Tộc cường đại để chống đỡ, đúng là vẫn không thể đấu thắng Thượng Quan Triệt, vì vậy mới thu lại thế lực, nhưng hôm nay Thượng Quan Triệt lại phải người tới ám sát hắn, hắn không thể ngồi yên mà chờ chết nữa.

Hôm nay có Ma Cung ủng hộ, hắn muốn đoạt ngôi vị hoàng đế cũng dễ dàng hơn nhiều.

"Mâu thuẫn giữa Phủ Thừa Tướng và phủ Đại tướng quân, chắc hẳn Bát hoàng tử rất rõ ràng. Lúc này nếu Bát hoàng tử cưới Thẩm Thiển Tâm sẽ có được sự ủng hộ của phủ Thừa Tướng, hơn nữa lại có Ma Cung ta âm thầm tương trợ, muốn lật đổ Thái tử, đánh ngã Tam hoàng tử, cũng không phải là việc khó." Thẩm Thiển Mạch lạnh nhạt nói.

"Dĩ nhiên ta biết điều này. Ở Bách gia yến, Thẩm Thiển Tâm đã chủ động lấy lòng ta. Nhưng dù sao nàng ta cũng chỉ là thứ nữ. Vì vậy nửa tháng nay ta vẫn do dự chưa đến phủ Thừa Tướng cầu hôn."

Thượng Quan Cẩn nghe Thẩm Thiển Mạch nói vậy, giọng điệu mang theo vài phần tính toán, sâu trong con ngươi là sự bất mãn với thân phận Thẩm Thiển Tâm.

"Dòng chính nữ hay thứ nữ đều là nữ nhi Thừa tướng, không hề khác nhau! Ngươi chỉ cần làm theo lời ta nói là được rồi! Sau khi chuyện thành công, ngươi phải đồng ý với ta... diệt cả phủ Thừa Tướng!"

Giọng nói Thẩm Thiển Mạch lộ ra sự không kiên nhẫn, lạnh lùng nói với Thượng Quan Cẩn.

"Diệt cả phủ Thừa Tướng?" Thượng Quan Cẩn có phần kinh ngạc hỏi.

"Chẳng lẽ Bát hoàng tử muốn giống như phụ thân ngươi, vẫn luôn bị các thế lực triều thần khống chế sao?"

Thẩm Thiển Mạch nhún mày không vui, lời nói cũng trở nên không khách khí. Nàng không thích tình trạng như vậy.

Vốn cho rằng tâm cơ Thượng Quan Cẩn đủ thâm trầm, nên thông minh hơn mới đúng, nhưng không nghĩ tới hắn còn kém xa nàng, khó trách không đầu lại được Thượng Quan Triệt.

"Tất nhiên không muốn! Vậy thì tốt, một lời đã định!"

Thượng Quan Cẩn nghe thấy lời của Thẩm Thiển Mạch, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn, kiên định nói.

"Mặc Tri cáo từ trước! Hi vọng Bát hoàng tử sớm đi phủ Thừa Tướng cầu hôn!" Thẩm Thiển Mạch đi thẳng, cũng không chờ Thượng Quan Triệt trả lời.

"Ma Cung Cung chủ, quả nhiên đi vô ảnh đến vô tung. Nhưng theo lời đồn, diện mạo Ma Cung Cung chủ thanh nhã vô song, không biết vì sao lại phải mang mặt nạ."

Thượng Quan Cẩn hướng về bóng lưng Thẩm Thiển Mạch nói thầm.

"Sênh Ca."

Thẩm Thiển Mạch trở lại hẻm nhỏ vừa cứu Thượng Quan Cẩn. Lúc này toàn bộ mấy người áo đen đã biến mất, ngay cả thi thể ám vệ cũng không có, chỉ còn lại người cầm đầu nhóm sát thủ đứng đó, khăn che mặt đã lấy xuống, đúng là Sênh Ca.

"Cung chủ."

Thanh âm Sênh Ca rất lạnh, cũng là người rất lạnh lùng, đứng trước mặt Thẩm Thiển Mạch giống như một tượng đá.

"Đã xử lý sạch sẽ?"

Thẩm Thiển Mạch lạnh lùng hỏi. Tất cả những chuyện hôm nay hoàn toàn là một màn kịch do nàng đạo diễn, cố ý phái Sênh Ca hành thích Thượng Quan Cận, vờ đổ tội cho Thượng Quan Triệt chính là muốn Thượng Quan Cận không có đường lui, buộc hắn phải đối phó với Thượng Quan Triệt.

"Vâng." Sênh Ca vẫn lạnh lùng đáp.

"Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, nếu như ngươi cứ lạnh lùng như vậy thì chẳng có cô nương nào dám thích ngươi đâu!"

Thẩm Thiển Mạch nhìn Sênh Ca, Sênh Ca cũng được coi là một mỹ nam tử, nhưng nếu không thay đổi tính tình lạnh lẽo này, có cô nương nào dám đến gần hắn.

"Không có thì không có."

Dáng vẻ Sênh Ca vẫn lạnh lùng như cũ, ngay cả với Thẩm Thiển Mạch cũng vậy.

Thẩm Thiển Mạch rất bất đắc dĩ. Kể từ sau khi tới Ma Cung, Sênh Ca là người duy nhất nhìn thấy nàng mà không đau đầu sợ hãi. Nàng giao hoạt cùng tàn nhẫn, ngay cả Lão Cung Chủ cũng cảm thấy nhức đầu.

"Tốt lắm, ngươi lui xuống đi!"

Thẩm Thiển Mạch lập tức cảm thấy cực kỳ không thú vị, nàng đã thử qua mọi loại biện pháp, cũng không thể làm cho Sênh Ca thay đổi cái khuôn mặt băng sơn không đổi kia.

"Vâng." Sênh Ca không chút nào chậm trễ, lác mình biến mất trước tầm mắt Thẩm Thiển Mạch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: Thái tử trêu đùa? Muốn chết!

"Tiểu thư, em muốn ăn kẹo hồ lô!"

Thiên Thiên đi theo bên người Thẩm Thiển Mạch, hai chân nhún nhảy, ở phủ Thừa Tướng thật lâu, cuối cùng cũng có thể ra ngoài chơi rồi.

"Lần nào cũng ăn, lúc nào cũng không thấy chán." Thẩm Thiển Mạch mỉm cười điểm chóp mũi Thiên Thiên, mua cho Thiên Thiên một chuỗi hồ lô, Thiên Thiên cao hứng vui vẻ ăn.

"Đây không phải là Tam tiểu thư của Tướng phủ sao?"

Một thanh âm ôn nhuận mang vài phần thô bỉ vang lên.

Thẩm Thiển Mạch ngược mắt nhìn, người đi tới mặc y phục màu vàng sáng, ngũ quan nhu hòa, rõ ràng phải là bộ dáng tuấn tú lịch sự, lại bị nụ cười thô bỉ nơi khóe miệng làm hồng mắt.

Người tới chính là đương kim Thái tử Thượng Quan Diệp, mà hắn lúc này đang nhìn Thiên Thiên từ trên xuống dưới, lộ ra dáng vẻ đăm chiêu.

"Thái tử điện hạ. Thẩm Mạch gặp qua Thái tử điện hạ." Thẩm Thiển Mạch hướng Thượng Quan Diệp hơi vuốt cằm, xem như hành lễ.

"Tiểu thư không cần đa lễ. Ta thấy diện mạo nha hoàn này thật xinh đẹp, không bằng tặng bản thái tử?" Thượng Quan Diệp liếc qua Thiên Thiên, khuôn mặt nở nụ cười.

Trong lòng lại tính toán, phủ Thừa Tướng này thật đúng là nhiều mỹ nhân, lần trước ở Bách gia yến thấy Thẩm Thiển Tâm đã khiến hắn thần hồn điên đảo, hận không thể lập tức tới cửa cầu hôn, nếu không phải trong khoảng thời gian này phụ vương ép hắn học đạo trị quốc, không có cách nào xuất cung, hắn đã sớm đến cầu hôn rồi.

Hiện giờ lại có nha hoàn xinh đẹp như thế, dáng vẻ ăn kẹo hồ lô thật đáng yêu, không bằng mang về phủ làm tiểu thiếp, nghĩ tới đây, trên mặt Thượng Quan Diệp lộ ra nụ cười đậm đà.

"Ta mới không cần đi theo ngươi! Tên bỉ ổi!"

Thiên Thiên thấy đáng về đăm đuổi của Thượng Quan, không khỏi trốn sau lưng Thẩm Thiên Mạch.

"Cần rồi! Dám nhục mạ bản thái tử! Ngươi không muốn sống nữa sao! Ngoan ngoan theo bản thái tử hồi phủ, bản thái tử còn có thể thương yêu ngươi, nếu ngươi không hồi phủ cùng bản thái tử thì cũng đừng trách bản thái tử không khách khí!"

Thượng Quan Diệp nghe thấy lời nói của Thiên Thiên, sắc mặt biến đổi, giọng điệu mang theo vài phần uy hiếp.

"Thái tử muốn 'không khách khí' như thế nào?" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, ánh mắt tối xuống, nở một nụ cười ý vị sâu xa.

Thượng Quan Diệp. Vẫn còn muốn ngươi sống lâu hơn chút nữa, thế nhưng hôm nay ngươi lại chọc đến trên đầu ta?! Vậy ta liền làm chuyện tốt, sớm thay Thượng Quan Triệt cùng Thượng Quan Cận diệt trừ ngươi thôi.

"Hừ! Nếu nàng ta không theo bản thái tử, bản thái tử liền bán nàng ta vào kỹ viện!"

Thượng Quan Diệp lộ ra một nụ cười âm ngoan, tiếp theo đưa tay muốn nắm cằm Thiên Thiên, cười nói.

"Cho nên tiểu nha hoàn hãy theo bản thái tử đi, đi theo bản thái tử, có thể ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý."

"Hình như Thái tử điện hạ còn chưa hỏi ý kiến ta!" Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch càng lúc càng tối, khóe miệng đã nở nụ cười sát ý, nếu không phải đang ở trên đường, nhiều người nhiều miệng, nàng đã sớm động thủ rồi.

"Sao? Tam Tiểu Thư còn có ý kiến gì hay sao?!"

Lúc này Thượng Quan Diệp mới nhìn tới Thẩm Thiên Mạch, một khuôn mặt bình thường không chút xinh đẹp như vậy, đến nhìn hắn cũng chẳng có hứng thú.

Thượng Quan Diệp nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong ánh mắt còn có mấy phần soi mói:

"Chẳng lẽ Tam Tiểu Thư hâm mộ nha hoàn này được bản thái tử coi trọng? Không sao, mặc dù tướng mạo Tam tiểu thư chỉ bình thường, nhưng bản thái tử ta còn có thể nhận!"

"Chỉ sợ thái tử điện hạ không có phúc khí này!"

Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười xinh đẹp, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn.

"Thẩm Thiên Mạch! Không cần được nể mặt mà lên mặt, ngươi chẳng qua chỉ là nữ nhi Thừa tướng, ta lại chính là thái tử!"

Thượng Quan Diệp bị giọng điệu của Thẩm Thiên Mạch làm tức điên, thanh âm chứa đầy phần tàn nhẫn.

Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn Thượng Quan Diệp. Tên Thượng Quan Diệp này đúng là háo sắc vô độ, ngu ngốc không ai bằng. Trong thời điểm mấu chốt này lại muốn kết thù oán với phủ Thừa Tướng. Người như vậy, sao có thể ngồi yên trên vị trí thái tử?

"Người đâu! Đem tiểu nương tử này mang đi cho ta!" Thượng Quan Diệp thấy Thẩm Thiên Mạch không nói lời nào, cho rằng Thẩm Thiên Mạch sợ hắn, dương dương tự đắc phất phò bọn tay sai đứng phía sau.

"Tiểu thư!" Thiên Thiên dậm chân nhìn tiểu thư nhà mình, hai mắt ủy khuất.

"Thiên Thiên đừng sợ, lát nữa tiểu thư sẽ tới, em cứ giả bộ đi theo bọn chúng đi."

Thẩm Thiên Mạch thấy uất ức trong mắt Thiên Thiên, giọng nói không khỏi mềm mại.

Hiện tại đang ở trên đường nhiều người nhiều miệng, không tiện động thủ, chỉ có thể ủy khuất Thiên Thiên trước.

"Vâng, Thiên Thiên không sợ!"

Thiên Thiên nghe tiểu thư nói sẽ tới cứu nàng, cũng không giãy giụa nữa, ngoan ngoan theo Thượng Quan Diệp rời khỏi.

Về mặt Thượng Quan Diệp thêm thường nhìn Thiên Thiên, ra lệnh cho thủ hạ lập tức theo hắn về phủ, hắn đã không nhận được mà muốn hưởng thụ mỹ nhân rồi.

Thẩm Thiên Mạch đưa con mắt sắc lạnh nhìn bóng lưng Thượng Quan Diệp, lặng lẽ đi theo.

"Tiểu nương tử, bản thái tử tới thương yêu nàng đây!"

Vừa về tới phủ thái tử, Thượng Quan Diệp liền bảo toàn bộ tùy tùng bên cạnh lui ra còn hắn thì mang Thiên Thiên về phòng.

"Thái tử điện hạ."

Thanh âm trong vắt không chứa một tia tạp chất lạnh lẽo truyền vào bên tai.

"Thẩm Thiển Mạch! Ngươi vào bằng cách nào?"

Thượng Quan Diệp nhìn thấy Thẩm Thiển Mạch, kinh ngạc hỏi.

"Thái tử điện hạ không cần biết ta vào bằng cách nào, ta tới để mang Thiên Thiên đi."

Thẩm Thiển Mạch vẫn nở nụ cười như cũ, ánh mắt lạnh lùng, lúc này Thiên Thiên cũng đã chạy tới sau lưng Thẩm Thiển Mạch, làm mặt quỷ với Thượng Quan Diệp.

Dù Thượng Quan Diệp có phản ứng chậm chạp thế nào đi chăng nữa, lúc này cũng đã nhận ra có gì đó không đúng.

Vừa rồi bị sắc đẹp mê hoặc, hoàn toàn không phát hiện ánh mắt tàn khốc của Tam tiểu thư Tướng phủ, ánh mắt như vậy, không khỏi khiến người ta thần phục.

"Thẩm Thiển Mạch, ngươi đừng quên ta là thái tử, chẳng lẽ ta muốn nạp một đứa nha hoàn làm thiếp cũng không được?"

Thượng Quan Diệp có phần kinh sợ ánh mắt của Thẩm Thiển Mạch, giọng nói cũng run run.

"Ta nói, chỉ sợ thái tử điện hạ không có phúc khí đó!"

Thẩm Thiển Mạch vẫn cười như không cười nhìn Thượng Quan Diệp, nàng có đầy đủ kiên nhẫn nghe đi ngôn trước khi chết của hắn.

"Lời này của ngươi là có ý gì?!!!"

Thượng Quan Diệp tròn mắt nhìn Thẩm Thiển Mạch, lạnh lùng hỏi.

"Ý của ta là, ngươi đã không còn mạng nữa rồi!"

Sợi tơ từ ống tay áo Thẩm Thiển Mạch tàn nhẫn xẹt qua cổ Thượng Quan Diệp, ánh mắt Thượng Quan Diệp tràn ngập không thể tin.

Có lẽ hắn chưa bao giờ nghĩ tới đường đường là Thái tử thế nhưng lại bị giết chết như vậy.

"Muốn trách thì trách ngươi quá ngu ngốc! Lại dám đặt chủ ý lên Thiên Thiên!"

Thẩm Thiển Mạch nhìn thi thể lạnh băng của Thượng Quan Diệp, ánh mắt không chút dao động, từ ống tay áo lấy ra Hóa Thi Thủy (nước hủy thi thể), nhẹ nhàng rắc trên thi thể hắn, lập tức Thượng Quan Diệp hóa thành một bãi nước.

Để Thái tử điện hạ cùng Đại tiểu thư, Nhị phu nhân Thừa tướng cùng nhau mất tích đi. Thẩm Thiển Mạch nhếch miệng nở nụ cười lười biếng.

"Thiên Thiên, em già bộ tề xiu trước đi, ta trở về phủ thỉnh phụ thân đến đón em." Thời điểm Thẩm Thiển Mạch nhìn về phía Thiên Thiên, ánh mắt đã trở nên nhu hòa.

"Dạ, tiểu thư."

Mặc dù Thiên Thiên không hiểu tại sao Thẩm Thiển Mạch lại không trực tiếp mang nàng đi, nhưng nàng biết Thẩm Thiển Mạch làm vậy nhất định là có dụng ý.

Thẩm Thiển Mạch xoa đầu Thiên Thiên liền rời phủ Thái tử, chuẩn bị trở về phủ. Nàng không mang Thiên Thiên đi, vì như vậy sẽ khiến mọi người hoài nghi, Thái tử ly kỳ mất tích ngay trước khi Thiên Thiên trở về, sao Thiên Thiên có thể bình yên vô sự trở về phủ Thừa Tướng mà Thái tử lại đột nhiên không thấy được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Lại gặp Mị huyết

"Mạch Nhi của ta động tác thật đúng là nhanh."

Thẩm Thiển Mạch vừa ra khỏi phủ thái tử, đến trong một hẻm nhỏ lại bị một bóng dáng màu đỏ ngăn cản đường đi

Không cần phải ngược mắt nhìn khuôn mặt của hắn. Chỉ cần nghe giọng nói tà mị mà khí phách kia, cùng với thân hình cao lớn đó, cũng biết người đến là

ai.

"Lâu chủ Mị huyết lâu là người nhàn rồi không có chuyện gì làm sao?" Thẩm Thiên Mạch nâng lên đôi mắt lười biếng, cười như không cười nhìn Mị huyết.

"Ta dù công việc bận rộn nhưng vẫn dành chút thời gian đến gặp Mạch Nhi, Mạch Nhi còn không linh tinh." Mị huyết bày ra một khuôn mặt tươi cười mờ ám, cùng một vẻ mặt tỏ vẻ bị tổn thương, nhìn Thẩm Thiên Mạch.

"Thiên Mạch tự biết mình không có sức quyến rũ lớn như vậy. Lần này Lâu chủ Mị huyết lâu đến là vì chuyện hợp tác sao?" Thẩm Thiên Mạch ngược mắt nhìn về phía Mị huyết, ánh mắt thâm sâu, không thấy rõ tâm tư lúc này của nàng, khóe miệng bày ra một nụ cười lười biếng mà tà khí.

"Ta chỉ muốn tới gặp nàng." Mị huyết nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch, trên mặt lộ ra vài phần nghiêm túc, đôi tay nắm lấy bả vai Thẩm Thiên Mạch, gần từng chữ nói.

Trong mắt Thẩm Thiên Mạch lộ ra mấy phần kinh ngạc, mặc cho Mị huyết nắm lấy bả vai của nàng.

"Thế nào, Mạch Nhi bị ta làm cảm động rồi sao?" Mị huyết nhìn về mặt Thẩm Thiên Mạch kinh ngạc nhìn mình, nụ cười tà khí nơi khóe miệng càng tăng lên, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ chóp mũi Thẩm Thiên Mạch.

"Cảm động? ! Chỉ vì một câu nói sao? ! Lâu chủ Mị huyết lâu không khỏi đã quá khinh thường Thiên Mạch rồi." Thẩm Thiên Mạch lấy lại sự điềm tĩnh, khẽ nâng lên một nụ cười châm chọc nhàn nhạt, nhìn về phía Mị huyết.

Kiếp trước nàng chính là bị sự dịu dàng ôn nhu cùng những lời nói dối của Thượng Quan Triệt lừa gạt, thử hỏi đời này làm sao nàng lại có thể chỉ bởi vì một hai câu nói mà mất tâm đây..

Nhưng tại sao mới vừa rồi lúc Mị huyết nắm lấy bả vai của nàng nàng lại không hề phản kháng, tại sao mới vừa rồi khi Mị huyết vuốt chóp mũi nàng thế nhưng nàng lại cảm thấy ngọt ngào ấm áp.

Không thể nào! Nàng tuyệt đối không thể nào động tình đối với nam tử trước mắt này. Phía sau hắn có quá nhiều bí mật. Chỉ với vai trò một vị lâu chủ Mị huyết lâu thần bí cũng đã vượt qua tầm tay của nàng rồi, làm sao nàng có thể đối với hắn mà động tình được chứ..

"Rất tốt! Ta cũng không cần nàng cảm động, cái ta cần chính là tình yêu của nàng!" Mị huyết nhìn cô gái có mấy phần quật cường trước mắt này, cảm xúc mềm mại nơi tận sâu đáy lòng bỗng dâng lên, hần bả đao nhưng cũng không mất đi sự dịu dàng mà nói.

Nữ tử trước mắt này, rõ ràng vừa cường đại lại vừa tự tin đến như vậy, thế nhưng hắn lại vô tình cảm nhận được trong nội tâm của nàng có một chỗ hẻo lánh yếu ớt lại cũng không tự tin được như vậy. Nữ tử trước mắt này, rõ ràng máu lạnh mà tàn nhẫn như vậy, thế nhưng hắn lại biết nội tâm của nàng có chỗ cũng rất yếu ớt thiện lương. Cô gái trước mắt, rõ ràng giao hoạt như thế, thế nhưng hắn lại thấy nàng rất đơn thuần.

Cô gái như vậy. Ngay cả không có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, nhưng vẫn có thể làm nội tâm của hắn phải dao động. Hắn thừa nhận, hắn yêu nữ tử này rồi. Có lẽ là từ lúc lần đầu tiên tại con đường nhỏ ở giữa núi rừng nhìn thấy nàng kia, đã động lòng rồi.

Hắn thế, một ngày nào đó, hắn sẽ làm nữ tử này yêu hắn.

"Lâu chủ Mị huyết lâu lại nói đùa rồi." Lúc Thẩm Thiên Mạch nghe được lời nói của Mị huyết, trong nháy mắt có chút mất hồn, ngay sau đó lại lộ ra nụ cười như không sao cả.

"Thái tử đã bị ta giết. Mãn diễn Song Vương đoạt vị sẽ rất nhanh được trình diễn, hi vọng Mị huyết lâu có thể âm thầm trợ giúp Quan Cẩn, đợi đến sau khi Thượng Quan Triệt cùng phủ Thừa Tướng vạn kiếp bất phục, Ma Cung tự nhiên sẽ làm theo ước định, rút lui tất cả lực lượng đã phụ trợ Thượng Quan Cẩn." Thẩm Thiên Mạch thấy được trong đáy mắt Mị Huyết trong nháy mắt có chút mất mát, nàng liền dời đi ánh mắt, bình thản nói qua về chuyện hợp tác.

"Mị huyết lâu sẽ phối hợp với tất cả hành động của Ma Cung." Đôi mắt của Mị huyết giống như một hố đen không thấy đáy, giờ phút này càng trở nên thâm trầm càng không thể nhìn ra tâm tư, nụ cười nơi khóe miệng cũng có chút đọng lại, hắn mở miệng nói với Thẩm Thiên Mạch.

"Vậy Thiên Mạch xin cáo từ." Thẩm Thiên Mạch cố hết sức duy trì nụ cười trên mặt, lạnh nhạt lách thân rồi đi. Chỉ là trong một nháy mắt khi tránh người rồi đi, nàng cảm thấy được tim của mình không tự chủ mà nhảy lỡ một nhịp.

Tại sao khi nhìn thấy sự mất mát trong mắt hắn, nàng sẽ cảm thấy đau lòng. Tại sao khi tránh người rồi đi, nàng sẽ cảm thấy không bỏ được.

"Mạch Nhi, ta sẽ khiến nàng từ từ tiếp nhận ta. Ta không biết nàng đã trải qua những chuyện gì, khiến cho nàng không chịu mở lòng mình ra. Nhưng nàng đã đi vào lòng của ta, ta nhất định cũng phải cùng đi vào lòng của nàng." Mị huyết nhìn bóng lưng Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng rời đi, nhếch miệng lên hiện ra nụ cười tự tin, trong mắt tàn nhẫn ra nụ cười nhất định phải có được.

Thẩm Thiên Mạch một đường trở về Thừa tướng phủ, lập tức giả bộ đáng vẻ hốt hoảng, chạy tới phòng của Thẩm Lăng Vân.

"Phụ thân, phụ thân!" Thẩm Thiên Mạch trong mắt lộ ra vẻ mặt lo lắng, hướng về phía Thẩm Lăng Vân hô.

"Thế nào?" Thẩm Lăng Vân đang bởi vì Doãn U Lan cùng Thẩm Thiên Ngừ chết đi mà phiền lòng, hiện tại lại thấy đáng vẻ Thẩm Thiên Mạch vội vội

vàng vàng, không khỏi có chút khó chịu nói.

"Thiên Thiên bị thái tử điện hạ bắt đi!" Thẩm Thiên Mạch tự nhiên hiểu được ý định của Thẩm Lăng Vân giờ phút này.

Doãn U Lan cùng Thẩm Thiên Ngừ cứ biến mất không giải thích được như vậy, từ chỗ Tô Lạc Nhận lại hỏi không tới kết quả, Thẩm Lăng Vân chắc hẳn cũng cảm thấy họ đã chết.

Doãn U Lan chết không sao cả, lấy sự tàn nhẫn của Thẩm Lăng Vân, cũng sẽ không đau lòng. Mấu chốt là Thẩm Thiên Ngừ chết rồi, mà hiện tại nàng ta lại là một loại thể để nắm giữ Thượng Quan Triệt, đây mới chính là nguyên nhân Thẩm Lăng Vân phiền lòng.

"Thái tử bắt Thiên Thiên đi?" Thẩm Lăng Vân nâng mặt lên, nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch, nghĩ thầm trong lòng, vị thái tử này xưa nay háo sắc, chắc là coi trọng khuôn mặt đẹp của Thiên Thiên.

"Đúng vậy! Phụ thân, nhanh đi cứu Thiên Thiên!" Thẩm Thiên Mạch vẫn như cũ lo lắng lôi kéo tay Thẩm Lăng Vân.

"Bắt đi thì bắt đi! Cũng chỉ là một nha hoàn mà thôi." Thẩm Lăng Vân cũng muốn an ủi, nhưng mà trong nội tâm lại tính toán, mặc dù vị trí thái tử này khó giữ được là chuyện sớm hay muộn, nhưng chưa đến lúc đó thì vẫn không muốn đắc tội thái tử. Cũng không ai biết trước ngày sau sẽ xảy ra chuyện gì, nếu để Thiên Thiên ở lại bên cạnh thái tử, cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt.

"Phụ thân, làm sao người lại hồ đồ như vậy! Hiện nay Bát hoàng tử cùng Tam hoàng tử cùng thái tử đều là không đội trời chung, thái tử đoạt đi Thiên Thiên là chuyện nhỏ, khiến Bát hoàng tử cùng Tam hoàng tử hiểu lầm phủ Thừa Tướng chúng ta có ý kết giao với thái tử, ủng hộ thái tử, chuyện này có thể sẽ gây nên động tĩnh rất lớn!" Thẩm Thiên Mạch nắm tay áo Thẩm Lăng Vân nói.

"Nói cũng đúng." Thẩm Lăng Vân nghe lời nói của Thẩm Thiên Mạch cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, hẳn có chút kinh ngạc nhìn nữ nhi từ nhỏ đã ở trong núi lớn lên cùng bề ngoài bình thường trước mắt.

Trên người đứa con gái này đến tận bây giờ còn có bao nhiêu chuyện hẳn không biết. Đầu tiên là một khúc giang sơn tươi đẹp kinh tâm động phách, hôm nay lại đem mọi chuyện cùng triều cực phân tích vô cùng thông suốt.

Ánh mắt tính toán lóe lên một cái rất nhanh chóng. Hôm nay Thẩm Thiên Ngừ đã mất tích, chắc hẳn tám chín phần mười là đã chết. Tam hoàng tử đối với Thẩm Thiên Ngừ khinh bỉ tâm nhưng mà cũng chỉ vì một khúc giang sơn tươi đẹp, nếu đem Thẩm Thiên Mạch gả cho Tam hoàng tử, cũng giống như nhau thôi, vốn thủ khúc giang sơn tươi đẹp này chính là từ chỗ nàng tâu ra.

"Phụ thân, thế nào?" Thẩm Thiên Mạch nhìn tính toán trong mắt Thẩm Lăng Vân, không biết lão hồ ly này lại đang có ý định gì.

"Không có gì! Phụ thân sẽ cùng người đi phủ thái tử tìm người về!" Thẩm Lăng Vân sờ sờ đầu Thẩm Thiên Mạch, lộ ra một vẻ mặt phụ thân hòa ái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Thái tử mất tích

Thẩm Thiên Mạch điệu ngoạn đi theo sau lưng Thẩm Lăng Vân, cùng nhau đi tới phủ thái tử.

Thẩm Thiên Mạch nhìn bóng lưng cao lớn của Thẩm Lăng Vân, nhếch miệng hiện lên nụ cười châm chọc nhàn nhạt.

Kiếp trước nàng cho rằng, phụ thân là trời, sẽ vĩnh viễn che chở cho mình. Nhưng không bao giờ có thể ngờ được, chính là người phụ thân mà mình thích nhất, đã tự tay đem mình đẩy vào hố lửa rồi cuối cùng còn nghĩ nàng là một con cò không phát huy được tác dụng.

Không biết một dạng phụ thân mưu sâu kế độc như vậy, khi nhìn thấy thái tử ly kỳ mất tích, không biết sẽ có vẻ mặt đặc sắc như thế nào đấy. Thái tử vừa chết, Tam hoàng tử cùng Bát hoàng tử tranh giành đoạt vị, chỉ sợ lại càng diễn ra mãnh liệt hơn nữa. Mà nàng, chính là vui mừng khi công việc đã gần hoàn thành.

"Thừa Tướng đại nhân, thái tử điện hạ đang nghỉ ngơi." Thị vệ giữ cửa nhìn thấy Thẩm Lăng Vân tới, không khỏi cung kính nói, trên mặt còn có mấy phần khó xử.

Địa vị của Thẩm Lăng Vân ở trong triều là không thể khinh thường, chính thái tử cũng phải nhường hẳn ba phần. Nhưng thái tử nhà mình tính khí rất kém, nếu quá rầy chuyện tốt của hắn, mình chỉ sợ không sống yên ổn. Lần này không biết phải làm sao mới tốt.

"Lão phu có việc gấp tìm thái tử! Làm phiền thông truyền." Thẩm Lăng Vân cũng không nói là có chuyện gì, chỉ nói là có việc gấp. Chuyện này nhỏ không nhỏ lớn không lớn, chỉ là một tên thủ vệ, nếu trì hoãn chuyện này, chỉ sợ đầu cũng không giữ nổi.

"Dạ!" Thủ vệ nghe Thẩm Lăng Vân nói như vậy, cũng không dám làm trễ nãi, chỉ đành phải nhắm mắt đi gọi Thượng Quan Diệp.

"Thái tử điện hạ? Thừa Tướng tới, nói là có việc gấp." Thủ vệ thận trọng gõ cửa, bên trong cửa một chút động tĩnh cũng không có, hẳn cho là Thượng Quan Diệp không muốn gặp Thừa Tướng, chỉ đành phải cúi đầu đi ra ngoài. [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Thừa Tướng đại nhân, nô tài đã thông báo, nhưng thái tử điện hạ, hiện tại ngài đang bận ạ." Thủ vệ khép nép nói, không ngừng dùng ánh mắt xem xét vẻ mặt Thẩm Lăng Vân.

"Cần rồi! Đừng tưởng rằng lão phu không biết thái tử điện hạ bây giờ đang làm cái gì!" Thẩm Lăng Vân nghe được Thượng Quan Diệp lại dám đối với mình từ chối không chịu gặp mặt, không khỏi tức giận.

Thượng Quan Diệp cũng chỉ là một vị thái tử không có thực quyền, nếu không phải là ý vào sủng ái của hoàng thượng, địa vị cũng đã sớm khó giữ được! Lại dám cùng lão tự cao tự đại!

"Thừa Tướng đại nhân bớt giận a! Tiểu nhân, tiểu nhân cũng không dám ép thái tử điện hạ a!" Thủ vệ giữ cửa nhìn thấy Thẩm Lăng Vân nổi giận, rồi rít quỳ xuống, người thủ vệ đi thông truyền càng bị sợ đến phát run.

"Phụ thân, chúng ta mau vào đi thôi!" Thẩm Thiên Mạch lộ ra dáng vẻ nóng nảy, chỉ là trong mắt thoáng qua một tia giao hoạt cùng tính toán.

"Tránh ra cho ta!" Thẩm Lăng Vân một cước đạp thủ vệ ra, mang theo Thẩm Thiên Mạch vào phủ thái tử, thủ vệ giữ cửa cũng không dám ngăn trở, chỉ biết yên lặng đi theo Thẩm Lăng Vân. [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Thái tử điện hạ, lão phu có việc gấp cần thương nghị, mong rằng thái tử điện hạ mở cửa gặp mặt." Thẩm Lăng Vân hướng về phía cửa phòng đang đóng của thái tử nói.

Nghe là lời nói cung kính lễ độ, nhưng trên mặt của lão không có chút nào tôn kính, hẳn nói như vậy, cũng chỉ là làm dáng một chút mà thôi.

Thẩm Thiên Mạch nhìn Thẩm Lăng Vân hướng về phía cửa phòng rộng tuếch hành lễ, đã cảm thấy buồn cười, nhếch miệng lên kéo miệng cười nửa mai.

Thẩm Lăng Vân nhìn bên trong phòng chậm chạp không có trả lời, trong lòng cũng càng thêm không thoải mái, giọng nói cũng trở nên không khách khí nữa, "Thái tử điện hạ!"

Thẩm Thiên Mạch cũng không có ý định tiếp tục xem Thẩm Lăng Vân đứng ở chỗ này làm trò, Thiên Thiên ở bên trong chắc hẳn cũng đang sốt ruột chờ đợi, nàng làm bộ dạng như rất nóng lòng, đẩy cửa phòng ra.

"Mạch Nhi, không được vô lễ!" Thẩm Lăng Vân thấy hành động của Thẩm Thiên Mạch, lập tức lên tiếng quát lớn, chỉ là trong giọng nói cũng không thấy bao nhiêu ý trách cứ.

Thẩm Thiên Mạch tự nhiên hiểu, Thẩm Lăng Vân trong lòng ước gì mình làm như vậy, chỉ là vì muốn tránh khỏi miệng lưỡi kẻ khác, mới cố ý giả trang ra một bộ muốn mắng mình.

"Thiên Thiên, Thiên Thiên!" Thẩm Thiên Mạch vào phòng liền lắc lắc Thiên Thiên đang "Hôn mê", Thiên Thiên hướng về phía Thẩm Thiên Mạch le lưỡi một cái, rồi tiếp tục nhắm mắt lại giả bộ hôn mê. [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

"Thái tử điện hạ rốt cuộc ở nơi nào? !" Thẩm Lăng Vân thấy phòng ốc trống không, cảm tức trên mặt càng tăng lên. Hẳn đường đường là Thừa Tướng, cư nhiên bị làm thành trò khi, hướng về phía gian phòng không có một bóng người của thái tử mà hành lễ nửa ngày, nói hẳn làm sao không tức giận!

Bọn thủ vệ nhìn thấy thái tử mất tích cũng rất kinh hoàng, quỳ trên mặt đất không dám làm gì, "Nô tài không biết! Sau khi thái tử điện hạ mang theo vị cô nương kia trở về liền vào phòng, không cho chúng nô tài quấy rầy, chúng nô tài cũng không biết thái tử điện hạ đã đi nơi nào!"

"Thiên Thiên, người đã tỉnh? Người làm sao vậy?" Bên trong nhà truyền đến giọng nói vui mừng của Thẩm Thiên Mạch. [diendanlequydon.com](#)

"Thiên Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thẩm Lăng Vân nghe tiếng, lập tức vào phòng, nhìn Thiên Thiên mới vừa tỉnh lại rồi hỏi.

Thiên Thiên giả trang ra một bộ dáng vô tội, đôi mắt long lanh còn mấy phần lộ ra sợ hãi, "Tiểu nữ không biết, tiểu nữ đột nhiên bị đánh ngất xỉu, sau đó thì cái gì cũng không biết!"

"Nói như vậy, là có người bắt thái tử đi? !" Thẩm Lăng Vân cau mày, lúc này lại có ai muốn bắt đi thái tử chứ?

Tam hoàng tử cùng Bát hoàng tử cũng rất có thể. Nhưng ai cũng không muốn sẽ bước tới bước này, phải biết nếu bị đối phương nắm được cán, cũng rất có khả năng sẽ vạn kiếp bất phục.

Thẩm Thiên Mạch cùng Thiên Thiên đi theo Thẩm Lăng Vân trở về phủ. Dọc theo đường đi Thẩm Lăng Vân cũng không nói chuyện, Thẩm Thiên Mạch cũng không tự tìm mất mặt.

"Tiểu thư, sao mà người lâu như vậy mới đến! Thiên Thiên cũng sắp ngủ gục rồi á." Vừa về tới tiểu viện của mình, bộ dáng của Thiên Thiên liền thay đổi, nơi nào còn có dáng vẻ bị giật mình quá độ. [diendanlequydon.com](#)

"Trên đường gặp phải một người, thời gian hơi chậm trễ chút." Về mặt Thẩm Thiên Mạch có chút hoảng hốt, không khỏi nghĩ tới Mị huyết, nhớ tới ánh

mắt nghiêm túc của hắn, dáng tươi cười tà mị, còn có giọng điệu bá đạo.

"Tiểu thư, tiểu thư?" Thiên Thiên thấy Thẩm Thiển Mạch mắt hờn, không khỏi đưa tay ở trước mặt nàng quơ quơ, tiểu thư đây là thế nào, sao lại mắt hờn như vậy?

"Không có việc gì. Nhưng mà kỹ thuật diễn của Thiên Thiên nhà chúng ta ngược lại rất là có tiến bộ nha." Thẩm Thiển Mạch nâng lên nụ cười vui đùa, gật đầu một cái nhìn Thiên Thiên, cười nói.diendanlequydon.com

"Đó là đương nhiên. Ngay cả lão gia cũng bị Thiên Thiên lừa gạt đấy." Khuôn mặt Thiên Thiên hả hê nhìn Thẩm Thiển Mạch, đôi mắt chớp chớp, hình như là đang đợi phần thưởng của Thẩm Thiển Mạch.

"Vậy về sau ta cũng không cần phải gọi ngươi là Thiên Thiên nữa rồi." Thẩm Thiển Mạch nhìn dáng vẻ đáng yêu của Thiên Thiên, trong lòng không khỏi ấm áp, những năm gần đây, may nhờ có Thiên Thiên vẫn hầu ở bên cạnh nàng.

"Không sao, Thiên Thiên hiểu rõ tiểu thư chỉ là đau lòng Thiên Thiên." Thiên Thiên thân mật kéo tay Thẩm Thiển Mạch, cười hi hi tựa vào trên vai Thẩm Thiển Mạch, trong mắt là sự hồn nhiên cùng cảm kích.

"Thiên Thiên, rất nhanh chúng ta đã có thể trở về Ma Cung rồi, vui không?" Thẩm Thiển Mạch ngất lỗ mũi Thiên Thiên, thái tử vừa chết, chuyện đoạt vị cũng sẽ nhanh chóng diễn ra, rất nhanh tất cả đã có thể kết thúc.

Nhưng khi nghĩ đến phải trở về Ma Cung, thế nhưng nàng lại không còn được vui vẻ như ban đầu, giống như có thứ gì đó ràng buộc nàng vậy.

"Có thật không, thật tốt quá!" Nhưng tính tình Thiên Thiên vẫn giống như một đứa trẻ, vừa nghe nói có thể rời khỏi cái chỗ dối trá này, liền lập tức vui vẻ nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 31: Thượng Quan Cẩn cầu hôn

Chương 31: Thượng Quan Cẩn cầu hôn

"Thiên Tâm, Bát hoàng tử tới cầu hôn rồi!" Thẩm Lăng Vân nở nụ cười vui mừng. Nhưng hắn vui mừng không phải bởi vì nữ nhi của mình tìm được một vị hôn phu tốt, mà bởi vì quyền thế của hắn lại tiến thêm được một bước vững chắc.

"Thật không phụ thân?" Con người của Thẩm Thiên Tâm lộ ra mấy phần vui sướng. Bát hoàng tử tới cầu hôn, nàng rốt cuộc có thể trở thành vương phi rồi. Nếu ngày sau Bát hoàng tử làm hoàng thượng, vậy thì mình sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Mặc dù là người luôn biết tự kiềm chế, nhưng khi nghĩ tới đó, Thẩm Thiên Tâm cũng lộ ra vài phần đắc ý.

"Thừa Tướng đại nhân." Thượng Quan Cẩn mặc áo choàng đen, làm nổi bật lên vẻ uy vũ bất phàm của hắn. Tuy khúc miệng hắn đang mỉm cười, nhưng vẫn mang nét lạnh lùng.

"Bát hoàng tử tới phủ, không biết có gì phân phó?" Trong lòng Thẩm Lăng Vân biết rất rõ ý đồ của Thượng Quan Cẩn, nhưng vẫn làm ra vẻ không biết hỏi.

"Từ sau lần nhìn thấy Nhị tiểu thư hiền vũ ở Bách gia yến thì ta luôn nhớ mãi không quên. Cho nên đặc biệt đến phủ cầu hôn, hy vọng có thể cưới Nhị tiểu thư làm chính phi của ta." Thượng Quan Cẩn nở nụ cười nhìn về phía Thẩm Lăng Vân. Lão hồ ly này, đã biết rõ còn cố hỏi.

"Thiên Tâm có thể được Bát hoàng tử ưu ái là phúc khí của nàng. Người đâu, đi gọi Thiên Tâm tới đây." Thời điểm Thẩm Lăng Vân nghe được hai chữ chính phi thì chân mày hoàn toàn giãn ra, lúc này cũng bày ra nụ cười hải lòng.

Thẩm Thiên Tâm đang núp ở ngoài cửa nghe lén, lúc nghe được hai chữ chính phi thì buông lỏng ống tay áo đang siết chặt, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Là chính phi. Là chính phi của Bát hoàng tử. Nàng rốt cuộc có thể thoát khỏi thân phận thứ nữ ghê tởm này rồi.

Thẩm Thiên Tâm chỉnh sửa y phục một chút, trên mặt mang theo nụ cười đúng mực, đoan trang hiền thực đi vào thư phòng của Thẩm Lăng Vân.

"Thiên Tâm." Thượng Quan Cẩn nhìn thấy Thẩm Thiên Tâm, lập tức lộ ra nụ cười dịu dàng, trong mắt cũng toát ra thâm tình, nhưng sau vẻ thâm tình đó là sự tính toán.

Núp trong bóng tối, Thẩm Thiên Mạch nhìn thấy tất cả, khóe miệng nâng lên nụ cười châm chọc.

Hoàng tử trong hoàng thất quả nhiên đều là cao thủ diễn trò. Giả bộ thâm tình thật là giống nhau, cũng là nụ cười dịu dàng như vậy, ánh mắt thâm tình như vậy, nhưng đằng sau sự dịu dàng và thâm tình đó lại là tính toán cùng âm mưu.

"Bát hoàng tử." Thẩm Thiên Tâm lộ ra nụ cười thẹn thùng, có chút ngượng ngùng nhìn Thượng Quan Cẩn. Nàng giả cho Thượng Quan Cẩn, tuy nói là vì quyền thế, nhưng Thượng Quan Cẩn là nam tử ưu tú như vậy, lại đối với nàng rất ôn nhu, hỏi nàng làm sao không động lòng đây.

"Gọi ta Cẩn." Thượng Quan Cẩn dịu dàng cười nói, trong giọng nói còn mang theo vài phần bá đạo.

"Ha ha ha ha. Tốt, tốt, tốt! Nhìn tình cảm của các con tốt như vậy, ta cũng an tâm. Hôn sự này, ta cho phép!" Thẩm Lăng Vân lộ ra vẻ mặt từ ái, hải lòng nhìn hai người trước mắt.

"Nếu Thừa Tướng đại nhân đã đồng ý, vậy Thượng Quan Cẩn sẽ xin phụ hoàng tử hôn." Thượng Quan Cẩn nghe Thẩm Lăng Vân nói thì chân mày nhẹ nhàng chuyển động, trong mắt lóe lên một tia tính toán.

"Tốt tốt tốt! Bát hoàng tử cũng không cần khách khí, kêu lão phu một tiếng nhạc phụ đại nhân đi!" Thẩm Lăng Vân vỗ vỗ bả vai của Thượng Quan Cẩn, ý vị sâu xa nói, "Hiện nay thái tử mất tích, vị trí thái tử còn đang để trống, lão phu cảm thấy Bát hoàng tử rất có năng lực."

"Nếu nhạc phụ đại nhân có thể tương trợ, tất nhiên tiểu tể sẽ cố gắng!" Thượng Quan Cẩn nhảy bèn nghe ra được ý tứ trong lời nói của Thẩm Lăng Vân, lập tức lên tiếng.

Đội con người sắc bén như chim ưng phát ra vẻ tự tin. Hiện giờ có Thẩm Lăng Vân ở phía sau chống lưng, lại có Ma Cung tương trợ, hơn nữa trong tay hắn đang nắm binh lực của kinh thành, cho dù Thượng Quan Triệt có hoàng hậu cùng đại tướng quân ở phía sau thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

"Đó là đương nhiên! Chỉ cần hoàng thượng tử hôn thì chúng ta là người một nhà rồi!" Thẩm Lăng Vân vỗ bả vai Thượng Quan Cẩn, cười nói.

"Đúng vậy."

"Ha ha ha ha." Hai người nhìn nhau cười, nhưng trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng.

"Được rồi. Thiên Tâm, con bồi Bát hoàng tử đi dạo trong viện một chút đi." Thẩm Lăng Vân nhìn Thẩm Thiên Tâm đang đứng ở một bên, cười phân phó nói.

"Vâng" Thẩm Thiên Tâm cúi chào Thẩm Lăng Vân, rồi cùng Thượng Quan Cẩn rời khỏi phòng.

"Thiên Tâm. Nếu ngày sau ta làm hoàng thượng, ta sẽ phong nàng làm hoàng hậu!" Thượng Quan Cẩn cầm hai tay của Thẩm Thiên Tâm, thâm tình khấn thiết nói.

Đôi mắt Thẩm Thiên Tâm tràn đầy kích động. Hắn cho nàng vị trí hoàng hậu.

Giờ phút này Thẩm Thiên Mạch đang thán nhiên ngồi trên ghế đá, thấy một màn như vậy thì bật cười thành tiếng. Thật không hổ là hai huynh đệ, nói cũng giống nhau như đúc.

Chỉ tiếc, tất cả đều là nói dối! Sau khi có được hậu vị, chính là họa sát thân.

"Vị này là Tam tiểu thư?" Thượng Quan Cẩn từng gặp qua Thẩm Thiên Mạch trong yến hội, khí chất lúc ấy của Thẩm Thiên Mạch đã hấp dẫn hắn, hiện giờ gặp lại Thẩm Thiên Mạch nên cũng có chút ấn tượng.

"Vâng. Nàng chính là muội muội Thiên Mạch. Quan hệ của chúng ta rất tốt." Thẩm Thiên Tâm cười giải thích, ngôn hành cử chỉ rất phù hợp với bộ dáng của các tiểu thư khuê các.

Thẩm Thiên Mạch không thể không bội phục kỹ thuật diễn của Thẩm Thiên Tâm. Rõ ràng trong lòng hận nàng muốn chết, lại có thể giả trang thành bộ dáng rất hòa hợp với nàng.

"Không biết Tam tiểu thư cười cái gì?" Thượng Quan Cẩn nghe nói là Tướng phủ đích nữ, nên thái độ cũng rất khiêm tốn.

"Nhìn tỷ phụ và tỷ tỷ hạnh phúc như vậy, Thiên Mạch cũng cảm thấy vui vẻ." Thẩm Thiên Mạch lạnh nhạt đứng dậy, toàn thân toát ra khí chất cao quý, khiến cho người khác phải ngưỡng mộ. Nàng cười như không cười, làm cho người ta không nhìn thấu được lòng của nàng lúc này.

Con người đen tuyền linh động, giống như cái động không đáy, khiến người ta bất tri bất giác đắm chìm vào đó.

"Đa tạ muội muội! Cẩn, chúng ta đi qua bên kia dạo đi." Thẩm Thiên Tâm cố gắng nở nụ cười, lôi kéo tay áo Thượng Quan Cẩn nói.

Thấy Thượng Quan Cẩn cứ nhìn chằm chằm dáng vẻ của Thẩm Thiên Mạch, Thẩm Thiên Tâm cảm thấy thật khó chịu. Thật là làm đau mắt của nàng mà! Nàng tự nhận trừ thân phận thì không có chỗ nào kém Thẩm Thiên Mạch, nhưng tại sao Thẩm Thiên Mạch lại có thể hấp dẫn lực chú ý của Thượng Quan Cẩn.

Nàng mặc kệ sau lưng Thẩm Thiển Mạch có hậu thuẫn gì, cũng không quản việc Thẩm Thiển Mạch giết chết Doãn U Lan cùng Thẩm Thiển Ngữ như thế nào, Thẩm Thiển Tâm nàng cũng không phải là dễ chọc. Đợi nàng làm hoàng hậu, nàng sẽ từ từ đối phó Thẩm Thiển Mạch.

Thẩm Thiển Mạch không có hứng thú nhìn hận ý trong mắt Thẩm Thiển Tâm cùng ánh mắt nghi ngờ của Thượng Quan Cẩn, chỉ lười biếng ngáp một cái, rồi đi về phía viện của mình.

Thượng Quan Cẩn nhìn bóng lưng của Thẩm Thiển Mạch mà mắt hờn. Rõ ràng tướng mạo của tam tiểu thư Tướng phủ này vô cùng bình thường, nhưng tại sao hần lại cảm thấy nàng xuất trần như vậy, cũng bất tri bất giác đã động nội tâm của hần?

"Cẩn, chàng đang nhìn cái gì vậy?" Thẩm Thiển Tâm nhìn thấy bộ dáng lưu luyến không rời của Thượng Quan Cẩn thì trong lòng xẹt qua một tia hận ý, ra vẻ hờn dỗi lôi kéo tay áo Thượng Quan Cẩn nói.

"Không có gì. Ta chỉ là tò mò, dáng dấp của Thiển Tâm đẹp như vậy, tại sao bộ dáng của muội muội nàng lại bình thường như thế?" Thượng Quan Cẩn thấy vẻ hoài nghi trong mắt của Thẩm Thiển Tâm, lập tức lộ ra nụ cười, dịu dàng nói.

"Khi còn bé muội muội cũng rất đẹp mắt, chỉ tiếc nữ tử mười tám thay đổi nhiều." Thẩm Thiển Tâm nghe Thượng Quan Cẩn giải thích thì lập tức nở nụ cười, sau đó làm bộ đáng tiếc nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 32: Nặng nề tính toán

"Tiểu thư. Hoàng thượng đã hạ chỉ đem nhị tiểu thư gả cho Bát hoàng tử rồi." Thiên Thiên cầm một mâm trái cây đặt lên bàn, nói với Thẩm Thiển Mạch.

"Lần này Thượng Quan Triệt sẽ sốt ruột lắm đấy. Hần nhất định sẽ tới phủ tìm đại tỷ, nhưng phụ thân lại không thể giao đại tỷ ra, cứ như vậy, phủ Thừa Tướng sẽ không có đường lui, chỉ có thể dốc toàn lực trợ giúp Thượng Quan Cẩn." Thẩm Thiển Mạch vươn ngón tay mảnh khảnh, cầm một quả nho bỏ vào miệng, trong mắt là vẻ bày mưu nghĩ kế, khóe miệng nâng lên ý cười.

"Mạch Nhi, thì ra là con ở nơi này. Làm phụ thân tìm mãi." Xa xa Thẩm Lăng Vân nhìn thấy Thẩm Thiển Mạch cùng Thiên Thiên đang ăn trái cây ở trong lương đình, liền vội vàng đi tới.

"Phụ thân tìm Mạch Nhi có chuyện gì?" Thẩm Thiển Mạch nhún mày. Lão hồ ly này không phải là muốn nàng thay thế Thẩm Thiển Ngữ gả cho Thượng Quan Triệt chứ? Vậy thì hần tính toán sai rồi.

Kiếp trước nàng đã gả sai một lần, lần này, nàng tuyệt đối sẽ không gả cho Thượng Quan Triệt.

"Mạch Nhi a, hiện giờ tung tích của đại tỷ con không rõ, mà Tam hoàng tử lại có cảm tình với đại tỷ của con, phụ thân sợ cả nhà ta sẽ có chuyện. Không bằng nói cho Tam hoàng tử biết thủ khúc Giang sơn tươi đẹp là do con đàn, tin tưởng lấy việc tán thưởng của Tam hoàng tử đối với thủ khúc này, nhất định sẽ đối xử tử tế với con." Thẩm Lăng Vân từ ái sờ đầu Thẩm Thiển Mạch, bày ra bộ dáng không thể làm gì hơn, trong mắt lại tỏ vẻ rất yêu thương nữ nhi.

Trong lòng Thẩm Thiển Mạch cười lạnh một hồi. Kiếp trước Thẩm Lăng Vân chính là lấy bộ dạng tử ái, dối trá này mà lừa gạt sự tin tưởng của nàng, để cho nàng y như đứa ngốc mặc cho hần định đoạt, lại vẫn kính yêu gọi hần là phụ thân.

Nhưng hiện giờ, nàng đã không còn là Thẩm Thiển Mạch đơn thuần thiện lương của kiếp trước, cho nên nàng tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận sự sắp xếp an bài của Thẩm Lăng Vân.

"Phụ thân, làm sao người lại hồ đồ như vậy. Chuyện này tuyệt đối không thể." Thẩm Thiển Mạch đứng dậy, đi tới bên cạnh Thẩm Lăng Vân, bày ra bộ dáng suy tính thay cho Thẩm Lăng Vân.

"Mạch Nhi, con nói một chút, làm sao lại tuyệt đối không thể?" Thẩm Lăng Vân nhớ tới lần trước Thẩm Thiển Mạch giải thích chuyện tình của thái tử thì vội vàng hỏi.

"Phụ thân, người nghĩ xem, Tam hoàng tử là nhân vật nào? Làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc người khác cố ý lừa gạt hần? Còn nữa, Tam hoàng tử sinh lòng hảo cảm với đại tỷ cũng không chỉ vì thủ khúc này, mà còn vì dung mạo, tài nghệ xuất chúng của đại tỷ. Nếu đổi thành người có dung mạo bình thường như Mạch Nhi, trừ đánh đàn thì cái gì cũng không biết, sợ rằng Tam hoàng tử sẽ cảm thấy phụ thân đang cố ý đùa giỡn hần!" Thẩm Thiển Mạch lo lắng nói với Thẩm Lăng Vân.

"Mạch Nhi nói cũng có chút đạo lý, ngược lại là do phụ thân sơ sót." Thẩm Lăng Vân nghe Thẩm Thiển Mạch nói, cũng cảm thấy chuyện này không quá khả thi, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Thiển Mạch càng thêm nghi ngờ cùng thương thức. Nữ nhi này lại có đầu óc như vậy, nếu biết lợi dụng, nhất định có

thể trở thành một con cờ tốt.

"Phụ thân, người nên bỏ cái ý niệm này đi. Tránh cho đến lúc đó kết thân không được, lại làm cho Tam hoàng tử oán hận phủ Thừa Tướng!" Thẩm Thiên Mạch nhìn đáng vẻ trầm tư của Thẩm Lăng Vân, lại thêm vào một câu ngoan độc hơn.

"Được được được. Phụ thân biết rồi. Vốn là phụ thân cũng không muốn Mạch Nhi phải chịu ủy khuất." Thẩm Lăng Vân từ ái sờ đầu Thẩm Thiên Mạch, sự tính toán trong mắt cũng sâu hơn.

"Mạch Nhi cũng biết phụ thân thương Mạch Nhi." Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười ngây thơ. Tất nhiên về tính toán trong mắt Thẩm Lăng Vân cũng không có lừa gạt được ánh mắt của nàng, nàng muốn nhìn xem Thẩm Lăng Vân có thể giở trò gì.

"Được rồi, phụ thân sẽ không quấy rầy nữa, Mạch Nhi nghỉ ngơi thật tốt đi." Thẩm Lăng Vân cũng không muốn hàn huyên nhiều với Thẩm Thiên Mạch, vở vai Thẩm Thiên Mạch rồi rồi đi.

"Thiên Thiên, em xem, đây chính là phụ thân. Đây là cái gọi là thân tình đó." Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười châm chọc mà mệt mỏi, "Lấy Phượng Minh tới đây."

"Vâng, tiểu thư." Thiên Thiên cúi đầu lên tiếng. Nàng hiểu tiểu thư nhà mình, thoát nhìn thì cường thế vô cùng, nhưng nội tâm vẫn rất mềm mại. Mặc dù tiểu thư cực hận phụ thân mình, nhưng vẫn tồn tại một tia tình cảm, chỉ là, người phụ thân này cứ một lần rồi lại một lần tổn thương tiểu thư.

Phượng Minh rất nhanh được mang tới, Thẩm Thiên Mạch đặt Phượng Minh trên bàn, nhẹ nhàng vuốt ve Phượng Minh.

Có lẽ chỉ có cảm mới có thể chân chính hiểu được nội tâm của nàng.

Mười ngón tay nhẹ nhàng ấn lên dây đàn, một khúc nhạc từ đầu ngón tay của Thẩm Thiên Mạch tuôn ra. Khúc nhạc này không chỉ mang theo ý sát phạt mà còn mang theo yêu, hận của nàng, cũng là tâm tình của nàng hiện giờ.

Thượng Quan Triệt vừa định vào phủ thì nghe được tiếng đàn của Thẩm Thiên Mạch, mặc dù khí thế này không bằng của Giang sơn tươi đẹp, nhưng hẳn có thể xác định, hai thủ khúc này đều được đàn ra từ cùng một người.

Xem ra khúc Giang sơn tươi đẹp đúng là do người của phủ Thừa Tướng đàn. Nếu không phải là Thẩm Thiên Ngữ, vậy sẽ là ai chứ?

Thượng Quan Triệt tò mò nhíu mày, không có đi vào cửa chính để bái phỏng Thẩm Lăng Vân, mà thay đổi bước chân đi đến chỗ tường rào, vượt qua tường vào phủ, đi về phía phát ra tiếng đàn.

Từ xa nhìn lại, trong lương đình, có một nữ tử mặc bạch y đang khảy đàn.

Áo trắng tung bay trong gió, vì ở cự ly rất xa nên hẳn không thấy rõ dung mạo của nữ tử kia, nhưng hẳn có thể cảm thấy một thân khí chất cao quý xuất trần, giống như tiên nữ hạ phàm, làm cho người khác không dời tầm mắt được.

Thượng Quan Triệt đứng tại chỗ lắng lắng nghe khúc điệu. Hẳn nghe được sự yêu cùng hận của nữ tử, tấm lòng đối với thiên hạ, lại còn nghe được ý sát phạt trong đó.

Khỏe miệng của hắn từ từ nâng lên nụ cười. Hẳn rốt cuộc tìm được người đã đánh khúc Giang sơn tươi đẹp ngày đó. Hắn cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là người nào.

Thượng Quan Triệt lưng thẳng đi tới lương đình trước mặt, ôn nhuận cười, "Tiếng đàn của tiểu thư thật sự rất êm tai, làm cho Quan Triệt bội phục!"

Tiếng đàn của Thẩm Thiên Mạch ngừng lại. Nàng ngược mắt nhìn, người nọ vẫn là một thân bạch y, giống như lúc mới gặp nhau, chỉ là phản rung động vào thời điểm mới gặp gỡ cũng đã sớm biến mất vô ảnh vô tung rồi. Còn dư lại, chỉ có hận cùng xem thường.

"Thiên Mạch gặp qua Tam hoàng tử." Không chút hoang mang hành lễ, thái độ xa cách mà lạnh lùng. Nàng cũng không muốn lại có dính líu gì với Thượng Quan Triệt.

"Thì ra là Tam tiểu thư của Tướng phủ. Mới vừa rồi nghe một khúc của tiểu thư, cùng Giang sơn tươi đẹp của lệnh tỷ rất là tương tự, không biết có thể xin tiểu thư vì Thượng Quan Triệt đàn khúc Giang sơn tươi đẹp hay không?" Thượng Quan Triệt thấy thái độ không lạnh không nhạt của Thẩm Thiên Mạch thì lại thấy hứng thú. Nữ tử có vẻ ngoài bình thường này lại lạnh nhạt với hắn.

"Xin Tam hoàng tử từ từ thôi. Thiên Mạch sẽ không đàn Giang sơn tươi đẹp!" Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng đáp, Thượng Quan Triệt nhất định là đã hiểu. Nếu nàng đàn, tất nhiên sẽ đưa tới rắc rối.

"Giang sơn tươi đẹp cũng không phải là thủ khúc lạ, tài đánh đàn của tiểu thư cao siêu như vậy, làm sao lại không đàn?" Dù Thượng Quan Triệt đã nghe câu trả lời của Thẩm Thiên Mạch nhưng vẫn nhất quyết không tha nói, trong mắt còn mang theo vài phần hứng thú, nữ tử này... có ý tứ!

"Sẽ không chính là sẽ không!" Con ngươi của Thẩm Thiên Mạch lộ ra vẻ lạnh lùng. Nàng không muốn cùng Thượng Quan Triệt nhiều lời, lời kéo Thiên Thiên rời khỏi đó.

Thời điểm Thẩm Thiên Mạch lướt qua Thượng Quan Triệt, nhún cười nói, "Tiểu thư dừng bước. Ta biết rõ nàng là người đàn khúc Giang sơn tươi đẹp

ngày đó!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Thượng Quan Triệt muốn kết hôn với nàng?

"Thiên Mạch không hiểu ý tứ của Tam hoàng tử. Giang sơn tươi đẹp là do đại tỷ của ta diễn tấu." Con người đen tuyền của Thẩm Thiên Mạch trong suốt, không nhìn ra là nàng đang nói dối.

Thượng Quan Triệt nhìn con người đen tuyền của nàng, cảm giác như mình đang bị một cỗ lực lượng kì dị hấp dẫn. Đột nhiên hắn cảm thấy nữ tử trước mắt đẹp như thiên tiên.

"Vậy sao? Chỉ mong Thượng Quan Triệt may mắn được nghe lại khúc Giang sơn tươi đẹp." Thượng Quan Triệt nhìn bộ dáng không muốn nhiều lời cùng hân của Thẩm Thiên Mạch, khóe miệng lộ ra nụ cười, ôn hòa hữu lễ nói.

Thẩm Thiên Mạch hoài nghi nhìn Thượng Quan Triệt, hắn là người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, tại sao có thể dễ dàng thả nàng rời đi như vậy?

Đề xuống hoài nghi trong lòng, cùng Thiên Thiên trở lại gian phòng, Thẩm Thiên Mạch nhũ mảy, sợ rằng sự tình sẽ càng phức tạp hơn.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Thiên Thiên nhìn thấy tiểu thư nhà mình nhũ mảy thì ân cần hỏi han. Tam hoàng tử là nhất biểu nhân tài, lại là người khiêm tốn lễ độ, tại sao tiểu thư lại chán ghét hắn như vậy.

"Không có việc gì. Thiên Thiên, trong lòng ta có cảm giác không yên, ta phải đi tiên thính xem một chút Thượng Quan Triệt muốn giờ trò gì." Thẩm Thiên Mạch sờ đầu Thiên Thiên nói.

"Tam hoàng tử tao nhã lịch sự, tại sao tiểu thư lại chán ghét hắn như vậy?" Thiên Thiên hoài nghi nhìn tiểu thư nhà mình, ngây thơ hỏi.

"Tao nhã lịch sự? Thiên Thiên, không phải ta đã nói với em, càng vô hại thì càng đáng sợ sao!" Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch gọi lên nụ cười giễu cợt, trong mắt lóe lên một tia hận ý.

Tao nhã lịch sự? Nàng cũng đã từng cảm thấy như vậy. Nhưng rồi cuối cùng nàng nhận được gì? Cái nàng nhận được là nụ cười dữ tợn của hắn, còn có độc dược. Nàng vĩnh viễn cũng không quên được biểu tình đặc ý của hắn khi đem độc dược rót vào trong miệng nàng, dù là một tia không đành lòng cũng không có.

Khi Thẩm Thiên Mạch đi gần đến tiên thính, thì Thượng Quan Triệt cũng vừa bước vào.

"Thưa Tướng đại nhân." Hắn nở nụ cười ôn hòa lễ độ.

Một thân bạch y thể hiện khí chất cao quý của hắn. Trên mặt của hắn mang theo nụ cười, nhưng đáy mắt lại là một mảnh băng hàn.

"Tam hoàng tử giả làm, không biết có gì phân phó?" Thẩm Lăng Vân liếc mắt nhìn Thượng Quan Triệt, trong mắt cũng lộ ra vài phần khó xử. Thượng Quan Triệt tới chắc là vì Thẩm Thiên Ngừ, đáng tiếc Thẩm Thiên Ngừ đã mất tích, có lẽ là chết rồi, làm sao hắn có thể giao phó với Thượng Quan Triệt đây.

Thôi. Thẩm Thiên Mạch nói rất đúng! Cũng chỉ có thể đắc tội. Vì kế hoạch hiện giờ, hắn chỉ có thể toàn tâm toàn ý trợ giúp Thượng Quan Cảnh tranh đế vị.

"Thượng Quan Triệt là tôi cầu thân." Thượng Quan Triệt lạnh nhạt nhìn Thẩm Lăng Vân, lão hồ ly này lộ ra vẻ khó xử, chẳng lẽ tính toán toàn lực trợ giúp Thượng Quan Cảnh?

Hắn có hoàng hậu chống đỡ cùng Đại tướng quân ủng hộ, nên không ngại Thượng Quan Cảnh, nhưng nếu Thẩm Lăng Vân toàn lực tương trợ, vậy thì địa vị của hắn sẽ bị uy hiếp.

Mấy ngày trước hoàng thượng đem Thẩm Thiên Tâm gả cho Thượng Quan Cảnh, người đòi cưới cho rằng Thẩm Lăng Vân đứng về phía Thượng Quan Cảnh, việc này đối với hắn vô cùng bất lợi.

Lần này hắn đến, vốn là vì hướng Thẩm Lăng Vân cầu hôn, cưới Thẩm Thiên Ngừ làm vợ. Nhưng bây giờ hắn thay đổi chủ ý. Nếu đã biết Giang sơn tươi đẹp là do ai dàn, hắn cần gì phải cưới Thẩm Thiên Ngừ.

Thẩm Thiên Mạch là đích nữ, nếu cưới nàng thì sẽ càng hữu dụng hơn.

"Cầu thân? Không đối gạt Tam hoàng tử, thời gian trước Thiên Ngự nhà thần đột nhiên mất tích, lão phu vì không muốn để cho hoàng thượng bận tâm nên vẫn không có báo lên." Thẩm Lăng Vân lộ ra vẻ mặt khó xử, trong lời nói có ý lấy lòng. Tuy vì bắt đắc dĩ mà hắn chỉ có thể vứt bỏ Thượng Quan Triệt để bảo vệ Thượng Quan Cẩm, nhưng hắn cũng không muốn đắc tội Thượng Quan Triệt sớm như vậy.

Đứng ở ngoài cửa, Thẩm Thiên Mạch lộ ra một tia cười lạnh. Lão hồ ly Thẩm Lăng Vân này, tới bây giờ mà còn muốn hai mặt lấy lòng. Thật đúng là có tâm thất khiêu linh lung!

"Vậy sao?" Thượng Quan Triệt chỉ nói hai chữ rồi nhếch miệng mỉm cười. Thái độ lạnh nhạt này của hắn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Nhất thời Thẩm Lăng Vân đoán không ra tâm tư của Thượng Quan Triệt. Hắn nói đến cầu thân, không phải là vì cưới Thẩm Thiên Ngự sao. Tại sao khi nghe tin Thẩm Thiên Ngự mất tích, hắn lại bình tĩnh như vậy.

"Hôm nay Thượng Quan Triệt tới là vì muốn cưới Tam tiểu thư, Thẩm Thiên Mạch." Thượng Quan Triệt mỉm cười, gần từng chữ nói.

Thẩm Lăng Vân kinh ngạc nhìn Thượng Quan Triệt, ngoài cửa Thẩm Thiên Mạch cũng cả kinh, Thượng Quan Triệt muốn kết hôn với nàng? Cũng bởi vì biết khúc Giang sơn tươi đẹp là do nàng đàn hay sao?

"Thượng Quan Triệt đã biết khúc Giang sơn tươi đẹp là do ai đàn. Tin tưởng Thừa Tướng đại nhân cũng rõ ràng. Sở dĩ Thượng Quan Triệt đối với Thiên Ngự động lòng, cũng chỉ vì thủ khúc này. Hôm nay ta đã tìm được người khảm đàn chân chính, tự nhiên là muốn cưới nàng." Thượng Quan Triệt nhìn Thẩm Lăng Vân, khoe miệng gọi lên nụ cười lạnh lùng. "Nếu cưới Thiên Mạch, tất nhiên ta sẽ che chở nàng thật tốt, tuyệt không để tội khi quân rơi vào trên đầu của nàng."

Về mặt Thẩm Lăng Vân hơi đổi. Thượng Quan Triệt này đúng là rất cao tay. Tội khi quân là tội lớn. Mặc dù không có bằng chứng cụ thể, nhưng nếu bị lan truyền ra ngoài, tất nhiên phủ Thừa Tướng cũng không có trái ngọt để ăn.

"Vậy ta liền thay Thiên Mạch. . ." Thẩm Lăng Vân lộ ra nụ cười giả dối, đang muốn thay Thẩm Thiên Mạch đồng ý hôn sự này, đột nhiên lại bị cắt ngang.

"Phụ thân! Con không lấy!" Thẩm Thiên Mạch từ ngoài phòng vọt vào, lạnh lùng nhìn Thẩm Lăng Vân, muốn nàng gả cho Thượng Quan Triệt? Không có cửa đâu!

"Không lấy? Mạch Nhi, không cần đùa giỡn nữa. Khó có được Tam hoàng tử yêu thích con như thế, con đừng không hiểu chuyện như vậy!" Thẩm Lăng Vân nghe lời Thẩm Thiên Mạch nói thì nghiêm mặt, tỏ vẻ tức giận.

Gả Thẩm Thiên Mạch cho Thượng Quan Triệt, hắn chẳng những không đắc tội bên nào mà còn có thể lấy lòng cả hai bên. Chuyện tốt như vậy hắn làm sao có thể bỏ qua. Huống chi việc Thẩm Thiên Mạch thay Thẩm Thiên Ngự đánh đàn, quả thật đã phạm vào tội khi quân.

"Phụ thân. Người đời ai cũng biết ý trung nhân của Tam hoàng tử là đại tỷ, nếu cưới Thiên Mạch, không phải để cho người trong thiên hạ giễu cợt sao?" Thẩm Thiên Mạch hùng hồn nói.

Ánh mắt Thượng Quan Triệt nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch cũng nhiều hơn mấy phần thương thức. Nữ tử khắp kinh thành, mặc kệ được sinh ra hiền quý thể nào, cũng đều chen nhau muốn gả cho hắn, còn Thẩm Thiên Mạch lại ba lần bốn lượt cự tuyệt ý tốt của hắn. Đúng là rất có ý tứ.

"Ta đối với lệnh tỷ chỉ là thương thức, tin tưởng sẽ không có người nào lại dựa vào mấy câu tán thưởng thì liền cho là ta thích lệnh tỷ." Thượng Quan Triệt vẫn không hề giận, ngược lại ôn hòa nói với Thẩm Thiên Mạch. Nghiêm nhiên là một người khiêm tốn.

"Tam hoàng tử thật yêu thích ta?" Thẩm Thiên Mạch nghe lời nói của Thượng Quan Triệt, cũng không có tiếp tục lạnh lùng, mà lộ ra một chút ý cười, hỏi.

"Tự nhiên là thật!" Thượng Quan Triệt son sắt nói.

"Như vậy, ta muốn làm chính phi!" Thẩm Thiên Mạch cười nhạt. Yêu cầu này hợp tình hợp lý, đường đường là Tướng phủ đích nữ, làm chính phi cũng không phải là việc lớn gì.

Vốn kế hoạch của Thượng Quan Triệt là cưới Thẩm Thiên Ngự, cho nên chỉ cho nàng ta vị trí trắc phi, còn chính phi thì đã hứa cho Điều Nhược Thâm. Nhưng giờ nàng muốn làm chính phi, vậy chỉ sợ hoàng hậu nương nương cùng đại tướng quân sẽ không đồng ý. Nàng thật muốn xem Thượng Quan Triệt giải quyết như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Mị Huyết an ủi

"Được! Chỗ mẫu hậu cứ để ta đến nói, chính là Thiển Mạch cô an tâm chờ gả cho ta đi!" Thế nhưng Thượng Quan Triệt một hóp đồng ý. Hắn cũng hiểu vào lúc này phải ủng hộ bên đại tướng quân mới vững chắc không động vào được, không được bởi vì nhi nữ của thừa Tướng nhi mà phá hỏng quan hệ với đại tướng quân, nhưng mà hắn vẫn đồng ý.

Bởi vì hắn thật muốn cưới người con gái trước mắt này, nàng là người con gái đầu tiên có thể làm cho hắn chú ý đến.

"Thiển Mạch đã nói xong đâu." Thảm Thiển Mạch đối với câu trả lời của Thượng Quan Triệt có chút ngoài ý muốn, nhưng là, sao nàng lại có thể dễ dàng bỏ qua cho Thượng Quan Triệt như vậy.

"Thiển Mạch còn có yêu cầu gì?" Thượng Quan Triệt nhìn Thảm Thiển Mạch, điềm đạm hỏi, bộ dáng kia dịu dàng cực kỳ, nhu tình trong ánh mắt giống như có thể hòa tan lòng của người ta.

"Ta muốn người, không nạp trắc phi!" Nụ cười nơi khóe miệng của Thảm Thiển Mạch giờ lên, mang theo đường cong khiêu khích, trong đôi mắt đen nhánh không có chút tình cảm chỉ có trêu đùa cùng giễu cợt.

"Mạch Nhi, không được càn quấy!" Trầm Lăng Vân thấy thế lập tức quát Thảm Thiển Mạch, Thượng Quan Triệt chịu cho nàng vị trí chánh phi vị đã không dễ dàng, mà nàng còn gây khó khăn cho Thượng Quan Triệt như vậy, nếu như ép hắn như thế sẽ không tốt.

"Được, ta đồng ý với cô." Thượng Quan Triệt cũng không biết mình bị sao, thế nhưng xúc động đồng ý đến như vậy. Không nạp trắc phi đồng nghĩa với việc có thể vì vậy chọc giận cứu cứu mình.

Dù sao Điều Nhược Thảm đối với hắn cũng sớm đã vụng thắm nhớ trộm, nếu không phải có thể gả cho hắn, dựa vào tính tình của Điều Nhược Thảm chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Vậy Thiển Mạch sẽ chờ tin tốt của tam hoàng tử." Thảm Thiển Mạch nâng lên nụ cười, thân nhiên nói.

Thật nực cười. Đồi trước nàng yêu hắn như thế, nhưng hắn lại vì quyền thế muốn kết hôn với cô gái này đến cô gái khác, hôm nay, nàng căn bản là không muốn gả cho hắn, thế nhưng hắn lại nguyện ý vì nàng hứa hẹn không nạp trắc phi.

Nếu hắn nguyện ý cùng mẫu hậu hắn còn có cứu cứu quần nhau, vậy thì tại sao nàng lại phải ngăn cản ý tốt của hắn chứ. Dù sao thánh chỉ hạ xuống rồi, nàng Thảm Thiển Mạch không muốn gả, hắn cũng không có cách nào.

"Được." Thượng Quan Triệt dịu dàng nhìn Thảm Thiển Mạch, trong mắt mang ý cười nhất định phải làm được. Cô gái này thú vị như vậy, sao hắn có thể bỏ qua.

Trầm Lăng Vân không thể tưởng tượng nổi nhìn bóng lưng Thượng Quan Triệt, lại nhìn đến nữ nhi bề ngoài bình thường mà chính hắn có lẽ từ lúc bắt đầu đã đánh giá thấp nữ nhi này của mình.

"Mạch Nhi! Người thật là con gái tốt của cha!" Trầm Lăng Vân từ ái nhìn Thảm Thiển Mạch, cười nói.

"Phụ thân, Mạch Nhi mệt mỏi, xin phép đi nghỉ trước." Thảm Thiển Mạch cũng chán ghét nhìn mặt Trầm Lăng Vân, lạnh nhạt nói.

Trầm Lăng Vân muốn nổi giận, nhưng ngại vào thời khắc này thân phận Thảm Thiển Mạch đã khác đi, chỉ đành phải cười cười, nói, "Vậy Thiển Mạch đi nghỉ đi."

Nhìn bóng lưng Thảm Thiển Mạch, lần đầu tiên Trầm Lăng Vân cảm thấy nữ nhi này tựa như có lẽ đã vượt ra khỏi phạm vi hắn có thể khống chế. Chẳng lẽ đi trong núi năm năm, nữ nhi này thật có thể làm phản hay sao?

Hắn lại không biết, nữ nhi này còn muốn mang đến cho hắn nhiều "ngạc nhiên" hơn.

"Mạch Nhi, hình như tâm tình của nàng không tốt?" Thời điểm Thảm Thiển Mạch đi tới núi giả đột nhiên bị một bóng dáng màu hồng cản đường đi.

"Biết tâm tình ta không tốt còn cản đường ta!" Thảm Thiển Mạch ngược mắt, trong ánh mắt toát ra trêu cợt, khóe miệng cong lên cười như không cười.

Tâm tình không tốt, quả thật có một chút. Dù sao kế hoạch ban đầu bị xáo trộn, còn làm cho bản thân mình liên lụy vào. Chỉ là tất cả vẫn còn trong lòng bàn tay của mình, cũng không có gì nên lo lắng.

"Chính là biết tâm tình nàng không tốt mới ngăn nàng lại. Ta cũng không thể nhìn Mạch Nhi một người không vui." Mị Huyết cười tà mị, nhìn chăm chú vào Thảm Thiển Mạch, lúc nàng tức giận thật đáng yêu.

"Vậy ý của Mị Huyết lâu chủ là để cho ta phát tiết một chút?" Thảm Thiển Mạch hơi nhún mày, lộ ra nụ cười giảo hoạt, nói.

"Có thể. Chỉ là Mạch Nhi phải nói cho ta biết, vì sao tâm tình của nàng không tốt." Mị Huyết sáng khoái đồng ý, trong mắt không có ý tứ đùa giỡn, chỉ có yêu thương đối với Thảm Thiển Mạch.

"Người đoán thử xem." Đồi mắt đen nhánh của Thảm Thiển Mạch nhẹ nhàng chuyển một cái, linh động đáng yêu không sao tả, nàng chớp mắt nhìn Mị

Huyết, lộ ra nụ cười giảo hoạt.

"Bởi vì Thượng Quan Triệt?" Mị Huyết mới vừa rồi nhìn thấy Thượng Quan Triệt từ phủ thừa Tướng đi ra, chắc hẳn cùng hắn thoát không khỏi liên quan.

"Mị Huyết lâu chủ thật thông minh." Thẩm Thiển Mạch cười, thừa nhận nói.

Trong đôi mắt như hắc diệu thạch của Mị Huyết thoáng qua một tia sát khí. Thượng Quan Triệt lại dám chọc giận Mạch Nhi hẳn mắt húng chính là chán sống rồi đây.

Thẩm Thiển Mạch cảm giác được sát khí trong mắt của Mị Huyết, trong lòng không biết tính sao, cảm giác ngọt ngào, nàng cười nói, "Đừng động hắn! Hiện tại chết rồi, lợi cho hắn quá."

"Mạch Nhi nói không động, ta liền để cho hắn sống lâu một chút, không biết là hắn chọc gì mà làm cho Mạch Nhi nổi giận?" Mị Huyết nghe lời Thẩm Thiển Mạch nói, thu lại sát ý trong mắt nâng lên nụ cười điên đảo người thần, nói.

"Hắn muốn lấy ta." Giảo hoạt trong mắt Thẩm Thiển Mạch càng đậm, nhìn Mị Huyết, cười nói.

"Cái gì!?" Nụ cười trên mặt Mị Huyết nhất thời biến mất, nhìn cô gái trước mắt vẫn như cũ kím đồng tiền như hoa, chẳng lẽ nàng thật nguyện ý gả cho Thượng Quan Triệt sao?

Hắn đương nhiên biết nàng sẽ không nguyện ý gả cho Thượng Quan Triệt, nhưng dù là tùy cơ ứng biến, hắn cũng không cho phép! Nàng chỉ có thể là thê tử của hắn, hắn quyết không cho phép nàng gả cho người khác!

"Mị Huyết lâu chủ hình như rất kích động?" Thẩm Thiển Mạch cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy dáng vẻ Mị Huyết tức giận nóng nảy thì đã cảm thấy vui vẻ.

Hắn là đang ghen. Hắn không muốn nàng gả cho Thượng Quan Triệt. Nghĩ tới đây, khóe miệng Thẩm Thiển Mạch giương lên nụ cười, trong mắt cũng lộ ra nhẹ nhẽu ý cười.

Mị Huyết bị nụ cười của cô gái trước mắt mê hoặc. Nụ cười ấy là tinh khiết không chứa một tia tạp chất. Trong đôi mắt đen nhánh trong suốt đẹp làm sao. Cho dù là mang khuôn mặt bình thường vô cùng, cũng có thể làm cho thần kinh hắn lộ vẻ xúc động.

"Ta sẽ không để cho nàng gả cho hắn. Mạch Nhi của ta." Mị Huyết nhìn thấu tâm tư của Thẩm Thiển Mạch, tiểu nha đầu này đang cố ý đùa bỡn hắn đây?

Lại dám đùa bỡn Mị Huyết lâu chủ hắn đây, Thẩm Thiển Mạch nàng là người đầu tiên. Thế nhưng hắn lại không tức giận, thậm chí còn cảm thấy có chút vui vẻ. Nàng cố ý đùa giỡn hắn, có phải hay không nói rõ trong lòng của nàng vẫn có hắn.

"Ta liền xem một chút Mị Huyết lâu chủ có bản lĩnh gì ngăn cản đương kim tam hoàng tử." Thẩm Thiển Mạch nâng lên ý cười, thản nhiên nói.

"Mạch Nhi, nếu như ta có cách ngăn cản Thượng Quan Triệt, nàng cũng không thể ngăn cản ta." Mị Huyết nhìn Thẩm Thiển Mạch, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

"Được." Thẩm Thiển Mạch cười nhạt đồng ý. Nếu hắn có thể ngăn cản Thượng Quan Triệt, thì tại sao nàng phối hợp với hắn chứ.

Chỉ là Thẩm Thiển Mạch không để ý đến tai giảo hoạt ở chỗ sâu trong đáy mắt của Mị Huyết. Nàng không ngờ luôn luôn tính toán người khác, trừu người khác cũng sẽ có một ngày bị đùa bỡn trên cột lại.

Mị Huyết nhìn vẻ mặt của Thẩm Thiển Mạch, cảm giác trong lòng có một cỗ ám áp ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35: Hoàng Hậu triệu kiến

Thánh chỉ ban hôn Thẩm Thiển Mạch cho Thượng Quan Triệt của Hoàng Thượng còn chưa truyền xuống, thì Hoàng Hậu Nương Nương đã lệnh cho Thẩm Thiển Mạch vào cung

"Mạch nhi, vào trong cung mọi sự phải thật cẩn thận. Chắc hẳn Hoàng Hậu nương nương sẽ cố ý làm khó dễ ngươi" Thẩm Lăng Vân nhìn Thẩm Thiển Mạch, trong mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn, Hoàng Hậu Diêu Tuyết Không cũng không phải là nữ nhân dễ trêu chọc, lần này gọi Thẩm Thiển Mạch vào cung chắc chắn là không có chuyện gì tốt

"Vâng" Vẻ mặt Thẩm Thiển Mạch vẫn bình tĩnh như trước, con ngươi đen nhánh không nhìn ra biến hóa. Hoàng Hậu nương nương? Nàng phải xem một

chút vị Hoàng Hậu nương nương này có thể giờ trò gì!

Đi theo một vị ma ma vào trong cung, Thẩm Thiên Mạch một đường đi thẳng đến Phượng Tê cung – chỗ ở của Hoàng Hậu. Phượng Tê cung, nàng cũng không phải là lần đầu tiên tới.

Kiếp trước nàng cũng có ấn tượng khá sâu đối với vị bà bà này. Trong trí nhớ của nàng, kể từ khi Thượng Quan Triệt nạp Diêu Nhượng Thẩm làm phi, Diêu Tuyết Không cùng Diêu Nhượng Thẩm không ngừng hợp nhau gây khó khăn cho nàng, cố ý thị uy với nàng

Kiếp trước nàng tính tình dịu dàng thiện lương, tự nhiên không cùng Diêu Tuyết Không và Diêu Nhượng Thẩm so đo, làm cho bọn họ được nước làm tới, thậm chí để cho nàng đường đường là một hoàng hậu đi làm chuyện rót nước bưng trà. Bây giờ nàng muốn nhìn xem, hai người bọn họ có thể giờ trò gì.

“Thiên Mạch kính chào Hoàng Hậu nương nương” Thẩm Thiên Mạch vào cung, đã nhìn thấy Diêu Nhượng Thẩm đứng sau lưng Diêu Tuyết Không, giờ phút này nàng ta đang đeo vẻ mặt xem kịch vui nhìn Thẩm Thiên Mạch

Đúng mực hành lễ, nhưng Diêu Tuyết Không lại không gọi Thẩm Thiên Mạch đứng lên

Thẩm Thiên Mạch khẽ cười lạnh nhạt. Kiếp trước Diêu Tuyết Không thường xuyên sử dụng chiêu này để đối phó nàng, nàng ta làm bộ như không nghe được nàng đang thỉnh an, mà nàng vẫn ngây ngốc quỳ nơi đó. Nhưng hôm nay, nàng không giống như kiếp trước dễ khi dễ như thế.

“Thiên Mạch kính chào hoàng hậu nương nương!” Thẩm Thiên Mạch như cũ đúng mực chào hỏi, âm thanh so với vừa rồi rõ ràng lớn hơn một chút

Diêu Tuyết Không vẫn làm bộ như không nghe thấy gì, nhẹ nhàng gõ gõ hộ giáp trên tay, trên mặt là bộ dáng nhàn nhã. Diêu Nhượng Thẩm thì mang bộ mặt dương dương tự đắc, tràn đầy vẻ hả hê nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong mắt thậm chí còn mang theo vài phần oán độc

Thẩm Thiên Mạch liếc nhìn hai người họ một cái. Không đợi Diêu Tuyết Không phản phó, từ trên mặt đất đứng lên

“Lớn mặt! Chưa được Hoàng Hậu nương nương cho phép, ngươi lại dám đứng lên!” Diêu Nhượng Thẩm thấy Thẩm Thiên Mạch đứng lên, lập tức chống nạnh, hướng về phía Thẩm Thiên Mạch quát, hoàn toàn là bộ dáng chó cậy gần nhà.

“Vừa rồi Hoàng Hậu nương nương giong tay lên, chẳng lẽ không phải gọi Thiên Mạch đứng lên hay sao? Thì ra là Thiên Mạch hiểu lầm. Hoàng Hậu nương nương vẫn muốn Thiên Mạch quỳ phải không?” Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch treo lên nụ cười ngây thơ, trong mắt mờ mờ mang theo một tia sắc lạnh

“Lẽ nào lại vậy, chỉ là vừa rồi bốn cung không nhìn thấy Thiên Mạch thôi”. Diêu Tuyết Không rõ ràng so với Diêu Nhượng Thẩm chừng chặc hơn nhiều, trên mặt lộ ra nụ cười trang nghiêm, hòa ái dễ gần

Nàng cố ý không cho Thẩm Thiên Mạch đứng dậy là vì muốn giáo huấn Thẩm Thiên Mạch một chút. Nhưng sự cố ý này, chỉ cần trong lòng mọi người hiểu rõ, chứ không có bất cứ chứng cứ gì, như vậy coi như trong lòng Thẩm Thiên Mạch có uất ức gì, cũng không thể nào tố cáo được. Nhưng nếu nàng thừa nhận cố ý gây khó khăn, như vậy ý nghĩa liền trở nên khác biệt rồi

“Là Thiên Mạch thất lễ, hiểu lầm ý của Hoàng Hậu nương nương” Thẩm Thiên Mạch cười nói. Vừa rồi chính là nàng cố ý hỏi như vậy, mục đích là muốn phá hỏng đường lui của Diêu Tuyết Không, làm cho nàng ta không cách nào có thể giả bộ như không nhìn thấy nàng

“Quả nhiên là lớn lên trên núi rừng, không được nuôi dạy!” Diêu Nhượng Thẩm không phục hướng về Thẩm Thiên Mạch nói

Lần trước trong buổi họp mặt ngâm thơ bị Thẩm Thiên Mạch trêu chọc, Diêu Nhượng Thẩm đã hận Thẩm Thiên Mạch thấu xương. Hôm nay Thượng Quan Triệu lại nói muốn lập Thẩm Thiên Mạch làm chính phi, ngay cả vị trí trắc phi cũng không cho nàng, bảo nàng làm sao có thể nuốt trôi ngậm khẩu khí này! Thẩm Thiên Mạch này có gì tốt?! Muốn tài không tài, muốn dung mạo không dung mạo

“Nhượng Thẩm, không được vô lễ” Diêu Tuyết Không mặc dù ngoài mặt khiển trách Diêu Nhượng Thẩm, nhưng trong giọng nói không có nửa phần trách cứ

Thẩm Thiên Mạch cười lạnh. Kiếp trước Diêu Tuyết Không và Diêu Nhượng Thẩm chính là một người đóng vai phản diện, một người xướng sau lưng. Diêu Nhượng Thẩm khi bắt đầu sẽ hết sức hăng hái khi dễ nàng, Diêu Tuyết Không liền giả trang từ ái, nhưng thật ra đều dung túng cho Diêu Nhượng Thẩm khi dễ nàng, thậm chí có khi còn cố ý làm bộ như không nghe thấy nàng thỉnh an hay gì đó, nhằm gây khó dễ cho nàng.

“Nhượng Thẩm tỷ tỷ nói không sai. Thiên Mạch xác thực chưa được giáo dục nhiều, Thiên Mạch sẽ nói với phụ thân về sự góp ý của tỷ tỷ” Trên mặt Thẩm Thiên Mạch không có nửa phần tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn Diêu Nhượng Thẩm, trong mắt hiện lên một tia uy hiếp

“Thẩm Thiên Mạch! Ngươi uy hiếp ta?!” Diêu Nhượng Thẩm nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch tự nhiên hiểu được ý tứ ở bên trong, không khỏi chỉ vào Thẩm Thiên Mạch quát

“Nhượng Thẩm! không được càn rỡ!” Lần này, Diêu Tuyết Không hướng đến Diêu Nhượng Thẩm quát lớn, trong giọng nói có chút nghiêm nghị, nàng ta quăng cho Diêu Nhượng Thẩm một ánh mắt cảnh cáo, rồi nhẹ nhàng nở nụ cười. Khi ánh mắt nàng ta một lần nữa nhìn về Thẩm Thiên Mạch thì đã nhiều hơn mấy phần quan sát

Thẩm Thiên Mạch này hình như không ngu ngốc như lời đồn đại, mấy câu nói nhìn như ôn hòa vô hại lại kéo Thẩm Lăng Vân vào, phải biết rằng, nếu như lúc này được Thẩm Lăng Vân ủng hộ, đối với Thượng Quan Triệt mà nói là rất quan trọng

Vốn là Thượng Quan Triệt muốn kết hôn với Thẩm Thiên Mạch còn muốn lập Thẩm Thiên Mạch làm chính phi, nàng cũng không có ý kiến gì, chỉ là yêu cầu muốn hán không lập trắc phi thì có chút quá mức

Từ nhỏ Điều Nhược Thẩm đã thích Thượng Quan Triệt, nếu Thượng Quan Triệt không chịu cưới nàng tất sẽ ảnh hưởng đến sự ủng hộ của đại tướng quân đối với Thượng Quan Triệt. Tuy nói đại tướng quân là huynh trưởng của mình, nhưng so ra tình cảm vẫn kém hơn phụ tử tình thâm

“Thiên Mạch này, nghe nói Triệt nhi có tình cảm rất tốt với ngươi. Nhưng ngươi cũng biết, Triệt nhi sau này sẽ lên ngôi hoàng đế, làm sao chỉ có một phi tử là ngươi đây?” Điều Tuyết Không biết Thẩm Thiên Mạch không phải là quả hồng mềm, bắt đầu dùng lời nói ngọt ngào, tình cảm, đầy lý lẽ để lay động nàng

Nhưng Thẩm Thiên Mạch không chút cảm kích

“Như vậy không cần hán lấy ta. Ta đây cũng không phải loại người không phải hán thì không gả” Thẩm Thiên Mạch vẻ mặt nhàn nhạt, trong con ngươi không có chút ý tứ đùa giỡn

“Ngươi... ngươi nói gì?!” Điều Tuyết Không hiển nhiên không nghĩ tới Thẩm Thiên Mạch có thể trả lời như vậy. Nguyên bản nàng nghĩ, nếu hứa hẹn vị trí hoàng hậu cho Thẩm Thiên Mạch, nhất định Thẩm Thiên Mạch sẽ đồng ý cho Thượng Quan Triệt nạp phi, nhưng không nghĩ tới nàng thế nhưng lại nói như vậy, Điều Tuyết Không kinh ngạc nhìn Thẩm Thiên Mạch. Chẳng lẽ đối với vị trí hoàng hậu này, Thẩm Thiên Mạch kia một chút cũng không thêm khát?

“Ta đã nói, nếu hán muốn nạp phi thì không cần phải lấy ta. Vị trí Hoàng Hậu này, không phải ai cũng muốn!” Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch nhếch lên nụ cười, trong mắt lộ ra mấy phần khinh thường, thản nhiên nói

Điều Tuyết Không và Điều Nhược Thẩm ngây người tại chỗ. Ở trong nhận thức của các nàng, ngôi vị hoàng hậu, chỉ cần là nữ nhân, đều sẽ tranh nhau đến sức đầu mẻ trán, nhưng Thẩm Thiên Mạch lại nói nàng không quan tâm, hơn nữa vẻ mặt kia chính là tuyệt đối không quan tâm

“Giọng điệu thật lớn! Người không cần thì cũng không nên đi quấy rầy Triệt ca ca!” Điều Nhược Thẩm tức giận chỉ thẳng vào mặt Thẩm Thiên Mạch mà hét

“Nhược Thẩm tỷ tỷ lớn lên trong phủ, tin tưởng không cần cô gái lớn lên trong núi rừng như Thiên Mạch đây dạy người lễ nghi, quy củ chứ!” Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn Điều Nhược Thẩm, nàng cho nàng là ai mà lại dám làm càn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 36: Điều Nhược Thẩm gây khó dễ

“Thẩm Thiên Mạch, ngươi đừng quá đắc ý! Ngươi cho rằng Triệt ca ca thật sự thích ngươi sao!” Điều Nhược Thẩm bị lời nói của Thẩm Thiên Mạch làm cho càng thêm tức giận, ánh mắt oán độc nhìn Thẩm Thiên Mạch, gần như muốn bật thốt lên lời phía sau rằng, hán cũng chỉ muốn lợi dụng ngươi mà thôi!

Điều Tuyết Không tròn mắt nhìn Điều Nhược Thẩm, trên mặt thoáng qua một tia không vui, nói “Nhược Thẩm, đừng có không hiểu quy củ như vậy!”

“Vâng” Điều Nhược Thẩm bất đắc dĩ đáp một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch càng thêm oán độc

Điều Tuyết Không nhìn Điều Nhược Thẩm một cái, Điều Nhược Thẩm là cháu ruột của nàng, tự nhiên phải đối với nàng ta chiều có một chút, chỉ là vừa rồi Điều Nhược Thẩm cũng quá mức không hiểu chuyện, nếu không phải bị nàng lừa một cái, chỉ sợ nàng ta sẽ đem mục đích của Thượng Quan Triệt nói ra, đến lúc đó nếu Thẩm Thiên Mạch không chấp nhận hôn sự này thì Thượng Quan Triệt sẽ mất đi một trợ lực rất lớn

“Nhược Thẩm à, ngươi yên tâm, cô cô tuyệt đối không để ngươi chịu uất ức” Điều Tuyết Không kéo tay Điều Nhược Thẩm, nhỏ giọng an ủi

Thế lực sau lưng Thẩm Thiên Mạch không thể khinh thường, nhưng bên phía Điều Nhược Thẩm cũng phải trấn an cho tốt. Nàng và Điều Sơn tuy là thân huynh muội nhưng dù sao vẫn kém hơn so với tình phụ tử, nếu Điều Nhược Thẩm trở về kẻ khó với Điều Sơn, chỉ sợ sẽ làm ra phiền toái lớn

“Nhược Thẩm biết là cô cô rất thương ta mà” Điều Nhược Thẩm được Điều Tuyết Không an ủi, lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười, vừa cố ý lắc lắc cánh tay làm nàng vừa đắc ý nhìn Thẩm Thiên Mạch

Thẩm Thiên Mạch khinh thường liếc Điều Nhược Thẩm một cái, khóe miệng mang theo nụ cười hờ hững, nói “Nếu hoàng hậu nương nương không còn chuyện gì khác, Thiên Mạch xin cáo lui”

Điều Tuyết Không nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch liền không vui ngược mắt, Thẩm Thiên Mạch này thật quá kiêu ngạo, ý vào quyền thế của thừa tướng mà không đặt người khác vào mắt, nếu ngày sau thật sự cho nàng làm hoàng hậu, nàng còn kiêu ngạo đến mức nào?

“Thiên Mạch, chẳng lẽ Thừa Tướng dạy người quy củ như thế sao? Không phải bôn cung thiên vị, nhưng người như vậy thì thật quá mức!” Điều Tuyết Không dù sao cũng là hoàng hậu, trong giọng nói cũng có mấy phần uy nghiêm, con người nghiêm nghị nhìn Thẩm Thiên Mạch

Thẩm Thiên Mạch lơ đãng cười cười, Điều Tuyết Không rút cuộc cũng tức giận rồi sao, nàng muốn chính là làm Điều Tuyết Không tức giận, nàng vốn là không muốn gả cho Thượng Quan Triệt, nếu Điều Tuyết Không có thể bác bỏ hôn sự này thì đó là tốt nhất, nếu vạn bất đắc dĩ, nàng cũng chỉ có thể trong lúc đám cưới chơi trò mất tích

Điều Nhược Thẩm nghe được Điều Tuyết Không lên tiếng khiển trách Thẩm Thiên Mạch, trong lòng không ngừng đắc ý, Điều Tuyết Không là cô ruột của nàng, tất nhiên là phải giúp đỡ nàng, nghĩ đến đó nàng ta liền vui vẻ hướng tới Thẩm Thiên Mạch nói “Đúng vậy, Thiên Mạch muội muội cũng quá mức không hiểu lễ phép, dám đối với hoàng hậu nương nương không chút tôn kính”

“Thiên Mạch từ nhỏ lớn lên giữa núi rừng, nào biết cái gì là lễ nghĩa? Nếu hoàng hậu nương nương và Nhược Thẩm tỷ tỷ cảm thấy phụ thân Thiên Mạch không cách nào dạy con được, Thiên Mạch sẽ vui lòng chuyển đạt lại ý tứ” Thẩm Thiên Mạch lễ phép nói

“Láo xược! Thẩm Thiên Mạch, người nhiều lần sử dụng giọng điệu uy hiếp, trong mắt người làm gì có hoàng hậu ta đây! Người quý xuống cho ta!” Điều Tuyết Không nghe được Thẩm Thiên Mạch nhiều lần lấy thừa tướng ra uy hiếp, trong lòng không ngăn nổi tức giận, hướng về Thẩm Thiên Mạch quát

Thẩm Thiên Mạch nhếch miệng cười giễu cợt, từ từ quỳ xuống, nhưng sắc mặt lại không có nửa phần hèn mọn, ngược mắt ngẩng đầu nhìn Điều Tuyết Không, trong tròng mắt tràn ra tia đùa cợt

Điều Tuyết Không nhìn Thẩm Thiên Mạch quỳ xuống, không khỏi kinh ngạc. Thẩm Thiên Mạch rõ ràng là đang quỳ, nhưng lại cho người ta cảm giác cao cao tại thượng, rõ ràng là dung mạo hết sức bình thường nhưng khiến người khác không thể dời mắt

Cô gái này thật sự có chỗ hơn người. Nhớ tới Thượng Quan Triệt từng nói với nàng, nhi thần cưới nàng, không phải bởi vì nàng là nữ nhi của thừa tướng, bởi vì trên người nàng có chỗ nào đó rất hấp dẫn

“Tam hoàng tử giá lâm” Âm thanh thông báo của tiểu thái giám bắt ngờ phá vỡ không khí trầm mặc

Thượng Quan Triệt một thân bạch y, khí chất vẫn nhẹ nhàng như trước. Ngũ quan như ngọc trước sau đều là bộ dáng ôn hòa, nhưng chỉ có trong ánh mắt nâng lên nhàn nhạt lửa giận

Nghe nói Điều Tuyết Không triệu kiến Thẩm Thiên Mạch, hắn cũng không biết vì sao lại lo lắng cho Thẩm Thiên Mạch, sợ nàng chịu tổn thương, hắn vội vàng một đường chạy tới Phượng Tê cung

“Nhi Thẩm tham kiến mẫu hậu” Thượng Quan Triệt ôn hòa hướng tới Điều Tuyết Không hành lễ, nhưng ánh mắt vẫn không rời Thẩm Thiên Mạch

Nàng vẫn như thời điểm đầu tiên khi hắn gặp gỡ, một thân áo trắng tùy ý, chiếc áo trắng trên người như tôn thêm phần khí chất xuất trần của nàng. Tại sao nàng chỉ lẳng lặng quỳ nơi đó, nhưng vẫn có một cỗ cao quý xuất trần không tả nổi

Gương mặt trắng trong thuần khiết mà bình thản, ngũ quan bình thường nhưng bởi vì con người của nàng mà trở nên rạng rỡ tỏa sáng

“Đứng lên đi” Điều Tuyết Không ôn hòa nói, con người nhìn về Thẩm Thiên Mạch nhiều thêm mấy phần tìm tòi nghiên cứu. Thượng Quan Triệt là nhi tử của nàng, tính tình hắn nàng đã quá rõ ràng. Hôm nay hành động của Thượng Quan Triệt, đủ để chứng minh hắn đã động lòng với Thẩm Thiên Mạch

“Triệt ca ca!” Điều Nhược Thẩm thấy Thượng Quan Triệt từ khi bước vào ánh mắt chưa từng rời khỏi Thẩm Thiên Mạch, thậm chí không thèm chú ý đến sự tồn tại của mình, không khỏi hờn dỗi

“Nhược Thẩm muội muội cũng có mặt à” Thượng Quan Triệt bị Điều Nhược Thẩm kêu một cái, mới phát hiện ra sự tồn tại của nàng ta, trên mặt vẫn lộ ra dáng vẻ dịu dàng, trong mắt như cũ dịu dàng như nước

Thẩm Thiên Mạch nhìn nhìn Điều Nhược Thẩm lại nhìn nhìn Thượng Quan Triệt, miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt đùa giỡn, nhẹ nhàng nói “Không biết hoàng hậu nương nương muốn Thiên Mạch phải quỳ đến khi nào?”

Một viên đá làm gọn ngàn tầng sóng

Điều Tuyết Không có chút không vui nhìn Thẩm Thiên Mạch. Lời này của nàng rõ ràng tố cáo mình đang làm khó nàng, khơi lên mâu thuẫn cho mình và Thượng Quan Triệt. Nữ tử này, thật không đơn giản, nếu để Thượng Quan Triệt cưới nàng, không biết là phúc hay là họa

Thượng Quan Triệt nhũn nhũn mày, có chút bất mãn nhìn Điều Tuyết Không. Hắn đã sớm cùng mẫu thân nói rõ tâm ý của mình, là vì muốn mẫu thân không nên làm khó Thẩm Thiên Mạch, chỉ cần hảo hảo trấn an Điều Nhược Thẩm là được, vì sao mẫu thân còn cố ý đeo theo làm khó Thẩm Thiên Mạch

Điều Nhược Thẩm oán độc nhìn Thẩm Thiên Mạch, vênh váo tự đắc nói “Là do người không hiểu quy củ, chọc giận hoàng hậu nương nương, còn muốn có ý kiến gì?!”

“Mẫu thân, Thiên Mạch mới hồi kinh không lâu, có chỗ nào mạo phạm mong người rộng lượng bỏ qua cho” Thượng Quan Triệt lạnh lùng liếc nhìn Điều Nhược Thẩm, cúi người đến bên Thẩm Thiên Mạch, ôn hòa nói, con người nhìn về Thẩm Thiên Mạch tràn đầy thương xót

Trong lòng Thẩm Thiển Mạch không ngừng cười lạnh. Thượng Quan Triệt muốn bảo vệ nàng sao? Kiếp trước nàng bị khi dễ, thời điểm có khổ không chỗ nói, hắn đang làm cái gì? Đối với nàng chẳng thêm quan tâm! Đã vậy còn tiếp tục cùng Điều Nhược Thẩm tiêu dao khoái hoạt, thậm chí còn cố ý kích thích nàng! Hôm nay hắn muốn bảo vệ nàng?! Đáng tiếc, nàng không thêm!

“Triệt nhi nói cũng phải. Thiển Mạch đứng lên đi, còn về chuyện Triệt nhi muốn cưới người, bọn cung còn phải xem xét một phen” Điều Tuyết Không nhàn nhạt nói, hướng về phía Thẩm Thiển Mạch hạ lệnh đuổi khách.

Thẩm Thiển Mạch mừng rỡ, khề thi lễ, lạnh nhạt rời khỏi Phượng Tê cung

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37: Gặp nhau ở cung điện

Điều Nhược Thẩm thấy ánh mắt của Thượng Quan Triệt vẫn nhìn theo Thẩm Thiển Mạch không rời, không khỏi tức giận nói:

"Triệt ca ca, mọi người đã đi xa! Huynh còn nhìn gì vậy!"

"Nhược Thẩm muội muội, ta chỉ đang cảm thấy Thẩm Thiển Mạch này hơi kỳ quái. Còn nữa, ta cưới nàng ấy, cũng chỉ vì muốn lấy được sự ủng hộ của Thừa tướng mà thôi."

Thượng Quan Triệt bị Điều Nhược Thẩm đẩy, hoàn hồn, lập tức nở nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng kéo tay Điều Nhược Thẩm, lộ ra bộ dáng thâm tình.

"Triệt Nhi nói rất đúng, Thẩm Thiển Mạch này xác thực rất kỳ quái, về hôn sự này, mẫu hậu còn phải lại suy nghĩ kỹ càng."

Trong mắt Điều Tuyết Không mang theo vài phần tính toán, toàn thân hiện vẻ âm trầm.

"Mẫu hậu!"

Thượng Quan Triệt nghe Điều Tuyết Không nói muốn suy tính lại lần nữa, không khỏi nhíu mày muốn khuyên Điều Tuyết Không.

"Triệt ca ca, huynh cứ nhất định muốn cưới ả Thẩm Thiển Mạch đó sao!"

Điều Nhược Thẩm nhất quyết không tha bắt lấy cánh tay Thượng Quan Triệt, bốp đồng nói.

"Nhược Thẩm muội muội, muội hiểu lầm."

Thượng Quan Triệt dịu dàng an ủi, trong mắt cũng đã hiện lên tia không kiên nhẫn, hắn đã sớm không chịu nổi tính tình biểu muội này rồi, nếu không phải muốn nắm quân quyền của Cửu Cửu (cậu) cùng mẫu hậu yêu cầu, sao hắn lại phải giả trang thích biểu muội này!

Tranh cãi bên trong Phượng Tê cung một chút cũng không thừa truyền vào trong tai Thẩm Thiển Mạch, nàng quay đầu nhìn lại Phượng Tê cung, khóe miệng gợi lên một độ cong châm chọc, thoải mái rời đi.

"Ồ, đây không phải là Thẩm gia Tam tiểu thư sao!"

Thanh âm ba phần cay nghiệt ba phần ngạo mạn truyền vào bên tai Thẩm Thiển Mạch.

Vẫn chưa đi mấy bước, liền bị vị khách không mời mà đến ngăn lại, vận khí của nàng cũng không tốt chút nào. Khóe miệng nâng lên nụ cười, nâng mắt cười yếu ớt.

"Phiên công chúa, Thiển Mạch hữu lễ."

"Hừ! Tại sao con ả Nhị tỷ yêu tinh kia không vào cung cùng người? Quan hệ giữa các người không phải rất tốt sao?!"

Thời điểm Thượng Quan Phiên nói đến Thẩm Thiển Tâm, bộ dáng cứng rắn nghiêng lợi, thái độ với Thẩm Thiển Mạch cũng không tốt.

Thẩm Thiển Mạch nhíu mày nhìn Thượng Quan Phiên, quan hệ giữa nàng ta và Thẩm Thiển Tâm không phải rất tốt sao. Sao đột nhiên lại chán ghét Thẩm Thiển Tâm như vậy. Thật sự kỳ quái.

"Một tháng sau nhị tỷ sẽ phải xuất giá. Nên không cùng Thiển Mạch vào cung."

Thẩm Thiển Mạch nhàn nhạt lên tiếng, nàng cũng không có ý định dây dưa với Thượng Quan Phiến. Tính tình Thượng Quan Phiến tuy rất điều ngoa bốc đồng, nhưng bản tính cũng không phải quá xấu, vì vậy, nàng cũng không muốn làm khó nàng ta.

"Sắp xuất giá rồi còn dám quyến rũ Viễn Sam! Ta thật đã nhìn lầm ả ta! Lại xem con yêu tinh kia là tỷ muội tốt! Nếu không phải Nhưộc Thẩm nói cho ta biết, ta còn không biết hai tỷ muội Thẩm gia các người đồng loạt đi quyến rũ Tam ca cùng Bát ca của ta!"

Thượng Quan Phiến giận dữ nhìn Thẩm Thiển Mạch, trong mắt mang theo ba phần phần hận bảy phần khinh thường, tiếp tục nói.

"Ngược lại ả yêu tinh Thẩm Thiển Tâm kia có vài phần thủy nị, nhưng ta không hiểu, người đã làm gì khiến Tam ca coi trọng người?!"

"Thì ra là công chúa đang ghen tị."

Thẩm Thiển Mạch không để ý đến chế cười của Thượng Quan Phiến, khẽ miệng nâng lên ý cười, thản nhiên nói.

Điều Nhưộc Thẩm cũng có vài phần tâm tư. Cố ý đem chuyện này nói cho Thượng Quan Phiến, lợi dụng tình cảm Thượng Quan Phiến dành cho Điều Viễn Sam làm tăng thêm địch ý của Thượng Quan Phiến với nàng và Thẩm Thiển Tâm, lợi dụng Thượng Quan Phiến đối phó bọn họ.

"Người. Người nói bậy bạ gì đó?!"

Thượng Quan Phiến bị Thẩm Thiển Mạch nói trúng tâm tư, xấu hổ chỉ vào Thẩm Thiển Mạch tức giận nói.

"Phiên Phiên, người làm gì ở đây?"

Thanh âm Thượng Quan Cẩm lạnh lùng truyền đến.

Thẩm Thiển Mạch quay đầu nhìn lại, Thượng Quan Cẩm toàn thân hắc y như cũ, nổi bật lên khí khái kiêu ngạo bất tuân, hình như Thượng Quan Phiến có phần sợ Thượng Quan Cẩm, nhìn thấy Thượng Quan Cẩm tới, khuôn mặt ngạo mạn cũng hơi thu liễm.

"Bát ca. Muội... Muội..."

Nhìn Thượng Quan Phiến ấp úng không nói ra lời, Thẩm Thiển Mạch khó có dịp tốt bụng mỉm cười, nói với Thượng Quan Cẩm.

"Không có gì, Phiên công chúa chỉ đang trò chuyện cùng ta một chút mà thôi."

Thượng Quan Phiến nghe thấy lời nói của Thẩm Thiển Mạch, không khỏi kinh ngạc ngược mắt nhìn về phía nàng, dường như hoàn toàn không nghĩ tới Thẩm Thiển Mạch sẽ giúp nàng ta, về mặt cũng giảm địch ý nhìn Thẩm Thiển Mạch, nói với Thượng Quan Cẩm.

"Thiển Mạch nói không sai, muội chỉ đang trò chuyện với nàng."

"Ồ? Sao ta lại không biết Phiên Phiên cũng có giao tình với Thiển Mạch."

Thượng Quan Cẩm liếc mắt nhìn Thẩm Thiển Mạch, như có điều suy nghĩ nói.

Thượng Quan Phiến là muội muội của hắn, tất nhiên hắn biết rõ tính tình của nàng, sao có thể có lòng tốt cùng Thẩm Thiển Mạch ôn chuyện như vậy, dĩ nhiên là tới làm khó Thẩm Thiển Mạch, nhưng hắn không hiểu vì sao Thẩm Thiển Mạch lại nói đỡ thay Thượng Quan Phiến, lấy hiểu biết của hắn với Thẩm Thiển Mạch, tựa hồ nàng cũng không phải là người thiện lương ôn hòa.

Thượng Quan Phiến bị Thượng Quan Cẩm nhìn chăm chú thì có phần hốt hoảng, hơi lo lắng giải thích.

"Chỉ là tùy ý nói chút chuyện mà thôi, Bát ca đã đến đây, vậy thì nói chuyện một chút với đệ muội (em dâu) của huynh đi, Phiên Phiên đi trước."

"Hình như Phiên công chúa rất sợ Bát hoàng tử?"

Thẩm Thiển Mạch nhìn bóng dáng Thượng Quan Phiến vội vã rồi đi không khỏi mỉm cười yếu ớt, Thượng Quan Phiến điều ngoa không để ai vào mắt lại có lúc sợ người khác?

"Phiên Phiên xưa nay vô pháp vô thiên đã quen, hoàng hậu nương nương cùng Tam ca lại vô cùng cưng chiều nàng, ta mang binh bên ngoài nhiều năm, dĩ nhiên tính cách có phần nghiêm khắc, Phiên Phiên cũng vì vậy mà sợ ta." Thượng Quan Cẩm không nhanh không chậm giải thích.

"Hoá ra là như vậy, Thiển Mạch thấy Bát hoàng tử đối với Nhị tỷ lại rất dịu dàng ôn nhu."

Thẩm Thiển Mạch không khỏi lên tiếng châm chọc, mấy hoàng tử người nào cũng trước mặt thì bộ dáng này sau lưng lại là bộ dáng khác, nàng cực kỳ chán ghét.

"Thiển Tâm là thê tử tương lai của ta, dĩ nhiên ta muốn chăm sóc cho nàng thật tốt."

Thượng Quan Cẩm không biết thân phận của Thẩm Thiển Mạch, còn tưởng rằng Thẩm Thiển Mạch với Thẩm Thiển Tâm là tỷ muội tình thâm, vì vậy mới

son sắt thề thốt nói.

"Nhị tỷ có thể gả cho Bát hoàng tử, cũng là phúc khí của tỷ ấy." Thẩm Thiên Mạch nhàn nhạt nói.

Thượng Quan Cẩn nhìn Thẩm Thiên Mạch, nữ tử này xem qua cũng không có gì đặc biệt, nhưng lại có một cổ hấp dẫn hẳn, thậm chí khiến hắn cảm thấy giống như đã từng quen biết, nghe nói Tam ca vẫn quyết đi phủ Thừa Tướng cầu hôn, chỉ chờ bên Hoàng hậu nương nương đồng ý.

"Ai có thể cưới được Thiên Mạch, cũng là phúc khí của hắn."

Thượng Quan Cẩn cười nói, nhưng trong lòng lại âm thầm tính toán, tuyệt đối không thể để Thẩm Thiên Mạch gả cho Thượng Quan Triệt, nếu không cả hai bên Thừa Tướng đều không giúp, đứng ở vị trí trung lập, hắn cũng liên mất đi một thế lực tranh đoạt ngôi vị thái tử với Thượng Quan Triệt.

"Bát hoàng tử quá khen, Thiên Mạch có tài đức gì chứ."

Thẩm Thiên Mạch khách khí cười cười, nhìn thấy núi già phía sau chột lóe bóng dáng hồng ảnh, nụ cười không khỏi sáng lên.

"Thiên Mạch còn có chuyện, mạo phép đi trước."

Thượng Quan Cẩn thấy nụ cười trên khuôn mặt Thẩm Thiên Mạch đột nhiên thay đổi, không khỏi xúc động. Nụ cười kia không hề giống nụ cười bình thường, mặc dù thoát nhìn nhàn nhạt, lại giống như trăm hoa đua nở khiến hắn xúc động, tựa như chỉ cần nhìn thấy nụ cười kia, ngay cả nước hồ mùa đông đã đóng băng cũng phải tan chảy.

Nhìn bóng lưng Thẩm Thiên Mạch vội vã rời đi, Thượng Quan Cẩn nâng lên một nụ cười, Thẩm Thiên Mạch, ta tuyệt đối sẽ không cho phép người gả cho Thượng Quan Triệt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Động lòng

Một đường ra cửa cung, Thẩm Thiên Mạch cố ý đi rất nhanh, một đường đi tới ngoại ô.

Khóe miệng nở nụ cười thần nhiên, mang theo chút nghịch ngợm cùng tinh quái của một tiểu nữ nhi, Thẩm Thiên Mạch hướng về phía rừng cây sau lưng cười nói.

"Mị Huyết lâu chủ đang bồi Thiên Mạch chơi trốn tìm sao?"

Mị Huyết nghe được lời nói Thẩm Thiên Mạch, hào phóng từ trong rừng cây đi ra, thật ra thời điểm trong cung hắn đã biết Thẩm Thiên Mạch nhìn thấy hắn, nếu Thẩm Thiên Mạch không vạch trần, hắn cũng vui vẻ bồi Thẩm Thiên Mạch từ từ vui đùa, khóe miệng mang theo nụ cười tà mị, Mị Huyết ngược mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch, cười nói.

"Nếu Mạch Nhi thích, muốn chơi trốn tìm với nàng thì như thế nào đây?"

"Nhưng Thiên Mạch lúc nhỏ cũng không thích trò chơi ngây thơ như vậy."

Thẩm Thiên Mạch mở miệng, trong mắt lộ ra sương mù nhàn nhạt, tựa hồ nhớ lại chuyện tình không vui.

Chơi trốn tìm. Kieps trước nàng đã rất yêu thích. Nhớ lúc nhỏ, mẫu thân cùng phụ thân luôn cùng nàng chơi trốn tìm. Sau này mẫu thân ngã bệnh, cũng không có người nào chơi với nàng.

Sau đó lại gả cho Thượng Quan Triệt, Thượng Quan Triệt lại nguyện ý buông tha đáng về hoàng tử theo nàng chơi trốn tìm, khiến nàng rất cảm động, đối với Quan Triệt lại càng quyết một lòng.

Nhưng ở sau khi nàng mất, linh hồn của nàng cũng chính tai nghe Thượng Quan Triệt nói với Điều Nhược Thâm:

"Thẩm Thiên Mạch ngu ngốc kia cứ nhiên lại gọi ta theo nàng chơi trốn tìm, trò chơi ngây thơ như vậy." Giọng nói ấy mang bao nhiêu khinh thường cùng hèn mọn.

"Ngây thơ sao? Ta lại không thấy như vậy." Mị Huyết nhạy cảm nhận được cảm xúc Thẩm Thiên Mạch, tiến tới bên cạnh nàng, khóe miệng mang theo

nụ cười cung chiều nói.

Thắm Thiển Mạch ngược mắt lên liền chìm vào trông mắt mê ly như hắc diệu thạch của hắn, trông mắt là thâm thúy như thế, tình cảm trong đó lại chân thành như thế, khiến lòng nàng bất tri bất giác cũng bị xúc động.

"Vậy Mị Huyết lâu chủ có hứng thú bởi Thiển Mạch vui đùa một chút không?" Ánh mắt giống hệt đứa bé ngây thơ, khóe miệng nâng lên nụ cười giả hoạt mà linh động.

Nàng cũng không phải không thích chơi trốn tìm, mà là sau khi trùng sinh nàng không cho phép mình có ý tưởng ngây thơ như vậy.

Nàng là Ma Cung Cung chủ, nàng muốn thay đổi cục diện chính trị, diệt phủ Thừa Tướng, nàng không phải nữ hài tử ngây thơ không quan tâm sự đời, tại sao có thể yêu thích sự ngây thơ kia.

"Vậy Mạch Nhi ở phụ cận nơi này trốn đi. Ta đã nhắm mắt lại trước rồi."

Khóe miệng Mị Huyết nâng lên nụ cười cung chiều, từ từ nhắm hai mắt lại.

Thắm Thiển Mạch nhìn hai mắt nhắm lại của Mị Huyết, trong lòng cảm động không nói nên lời. Nhắm lại hai mắt, đứng không chút nào phòng bị như vậy, cần bao nhiêu tin tưởng.

Tay áo Mị Huyết khẽ nâng, núi đá rừng cây sơn dã ngoại thành cũng hiện ra khí thái vương giả.

Thắm Thiển Mạch núp sau một khối núi đá, lẳng lặng nhìn Mị Huyết, ngũ quan gọt dũa như khắc, tinh xảo như đồ sứ hoàn mỹ nhất, khóe miệng còn mang theo nụ cười tà mị trước sau như một, mặc dù có vẻ bất cân, lại mang phong thái bề ngễ thiên hạ.

Đột nhiên phát hiện, không ngờ Mị Huyết thật đẹp mắt, đẹp mắt đến mức chỉ cần nhìn hắn, tim của nàng sẽ không tự chủ được nhảy lên.

"Mạch Nhi, nếu không lên tiếng, ta liền tới tìm nàng thôi."

Khóe miệng Mị Huyết mang theo nụ cười tự tin, đôi con ngươi như hắc diệu thạch chậm rãi mở ra, chỉ cảm thấy khi vừa mở mắt, nguyên bản thể giới không có sắc thái lại nhiễm lên màu sắc diễm lệ, có vẻ linh hoạt mà mê người như vậy.

Mị Huyết khóe mắt đuôi mày đều mang nụ cười.

Trò chơi trốn tìm như vậy, đối với hắn mà nói đúng là trò chơi ngây thơ, lúc nhỏ hắn cũng không mê những thứ này, nhưng vì Thắm Thiển Mạch, hắn lại nguyện ý chơi cùng nàng.

Hơn nữa, cùng nàng chơi trốn tìm, trong lòng hắn cảm giác rất vui vẻ. Cảm giác phải trốn trốn tránh tránh, đến cảm giác tìm kiếm rất thú vị.

Giống như nguyên bản nàng chính là nữ tử hắn luôn tâm tâm niệm niệm tìm kiếm, hôm nay, nàng đang đứng bên cạnh hắn, cho nên hắn nhất định phải bắt được nàng, sau khi tìm được, sẽ không bao giờ buông tay.

Theo cảm giác trong lòng từng bước từng bước đi về phía trước, lá rơi dưới chân phát ra tiếng vang xào xạc, Mị Huyết cảm thấy giống như có một lực lượng thần bí dẫn dắt hắn tiến lên phía trước.

Thắm Thiển Mạch núp ở sau núi đá, nhìn Mị Huyết bước từng bước từng bước đến gần, lại cảm thấy nhịp tim gia tốc không giải thích được.

"Mạch Nhi, phía sau sơn thạch, cũng không phải chỗ ẩn thân tốt đâu."

Mị Huyết tiến gần bên tai Thắm Thiển Mạch, hơi thở dịu dàng phun ở viền tai nàng.

Thắm Thiển Mạch chỉ cảm thấy có cỗ họng tê dại, có chút hèn dỗi nói.

"Nhất định là ngươi nhìn lén, nếu không làm sao có thể tìm cũng không cần tìm, liền biết ta trốn ở chỗ này!"

"Mới vừa rồi không phải Mạch Nhi vẫn nhìn ta sao, ta không có nhìn lén, Mạch Nhi rất rõ ràng."

Mị Huyết nâng lên nụ cười tà mị, mang theo vài phần mỉa mai hoặc nói.

"Ngươi. Sao ngươi biết ta nhìn ngươi?"

Thắm Thiển Mạch bị Mị Huyết nói vậy, có chút ngượng ngùng đáp trả, nhưng trong lòng thì rất nghi ngờ, thật sự nàng vẫn nhìn Mị Huyết, cũng xác nhận Mị Huyết không mở mắt, nhưng Mị Huyết làm thế nào biết nàng nhìn hắn?

"Bởi vì nơi này có thể cảm giác được."

Mị Huyết nhẹ nhàng kéo tay Thắm Thiển Mạch, đặt ở trước ngực hắn, trong mắt nồng đậm thâm tình.

Thẩm Thiên Mạch bị Mị Huyết nắm tay, theo bản năng muốn rút tay ra, nhưng Mị Huyết siết tay nàng thật chặt không chịu buông, Thẩm Thiên Mạch vừa giận vừa xấu hổ dùng tay khác đánh vào ngực Mị Huyết.

"Mạch Nhi đây là đang làm nũng sao?"

Mị Huyết bắt được một cái tay khác của Thẩm Thiên Mạch, khoe miệng mang theo nụ cười mỉa hoặc, chậm rãi tới gần Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch khẽ nghiêng mặt sang một bên, khuôn mặt đỏ bừng, trong lòng có cảm giác nai con đập loạn, chính nàng đang động lòng sao.

"Mạch Nhi, sẽ có một ngày ta muốn nàng quang minh chính đại đứng ở bên cạnh ta, để khắp thiên hạ đều nhìn thấy."

Mị Huyết buông tay Thẩm Thiên Mạch ra, nắm lấy bả vai Thẩm Thiên Mạch, lời thề son sắt nói.

Thẩm Thiên Mạch ngược mắt nhìn Mị Huyết. Hắn cũng không nói quá nhiều mấy lời nhu tình mật ý, thậm chí đang thời điểm hứa hẹn như vậy, trong mắt đều không phải là dịu dàng như nước, mà mang theo bá đạo, mang theo kiên định.

Có lẽ hắn không dịu dàng, có lẽ có phần bá đạo, nhưng chính sự bá đạo ấy lại có sự dịu dàng khác biệt, từng chữ từng câu đều có được vang vang hữu lực, từng chút từng chút tiến vào nội tâm của nàng.

"Vậy cũng phải xem ta có nguyện ý hay không." Thẩm Thiên Mạch nâng lên một nụ cười, nhìn Mị Huyết cười yếu ớt.

"Ta nhất định sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện." nụ cười Mị Huyết càng lớn, trong mắt cũng càng thêm kiên định.

Thẩm Thiên Mạch không phủ định. Có lẽ trong tiềm thức, nàng đã không biết mở miệng đi cự tuyệt như thế nào. Nam tử này đã lấy phương thức cường thế mà không mất dịu dàng từ từ đi vào lòng nàng, khiến nàng không biết loại hấn ra khỏi thế giới riêng của mình như thế nào.

Có lẽ bắt đầu từ lúc nàng đồng ý hợp tác với hắn, bọn họ đã nhất quyết dây dưa, nhất định khó có thể rời đi thế giới của nhau. Chỉ là, thân phận Mị Huyết, cùng với thân bí của hắn, thủy chung không khiến nàng có thể an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Dạ tiệc mừng hôn sự

Nhị tiểu thư tướng phủ Thẩm Thiên Tâm, hiền lương thực đức, gả cho Bát hoàng tử làm chánh phi.

Diêu Viễn Sam con trai của đại tướng quân, tuổi trẻ tài cao, gả cho Phiên công chúa vì phò mã.

Hai đạo thánh chỉ được hạ xuống, có người vui mừng có người buồn bã.

Hoàng thượng vì ăn mừng tân hôn của con cái, đặc biệt mở tiệc, tiệc này mời con cái của các vị đại thần, cùng nhau ăn mừng con cái sắp lập gia đình.

"Mạch Nhi a, hôn sự của Bát hoàng tử cùng công chúa cũng đã định xuống rồi, chỗ Tam hoàng tử tại sao lại không có động tĩnh gì?" Thẩm Lăng Vân ngữ điệu có thâm ý xa xôi kéo tay của Thẩm Thiên Mạch qua, mặt lo lắng nhìn bộ dáng Thẩm Thiên Mạch, hỏi.

Thẩm Thiên Mạch ngược mắt nhìn Thẩm Lăng Vân một chút, một dáng vẻ đạo mạo nghiêm trang, trong mắt còn có ân cần ánh mắt nhìn nàng, thế nhưng sâu trong đáy mắt, cũng là * * trắng trợn lợi dụng, nàng làm sao có thể ngu như vậy mà để ông ấy lợi dụng đây.

Hi vọng Diêu Tuyết Không thật sự ngăn cản cửa hôn sự này. Nếu không, màn diễn xuất này sẽ lại càng ngày càng thú vị. Đến lúc đó đắc tội Diêu Sơn, cũng đừng trách nàng.

Nghĩ tới đây, Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười ý vị sâu xa, đối với Thẩm Lăng Vân nói, "Chắc hẳn vì hoàng hậu nương nương vẫn còn đang có chút buồn bực nên chưa nói thấy gì. Mà phụ thân nên chuẩn bị thật tốt cho yến hội vào tối này đi, tối nay Nhị tỷ là nhân vật chính đấy."d

"Mạch Nhi nói đúng lắm. Chỉ là bên Tam hoàng tử, Mạch Nhi cũng cần phải để ý nhiều chút." Thẩm Lăng Vân gật đầu một cái, hải lòng nhìn nữ nhi của mình, trước kia tại sao không nhìn ra, nó lại là người am hiểu ý tâm tư người khác đến như vậy chứ.

"Mạch Nhi biết." Thẩm Thiên Mạch khẽ mỉm cười, trong mắt thoáng qua một tia đùa giỡn, nói tiếp, "Phụ thân, hôm nay cũng coi như là ngày chiêu cáo thiên hạ về hôn sự của Nhị tỷ, tam nương còn bị phụ thân nhốt ở trong biệt viện, như vậy hình như có chút không tốt lắm đâu."

Thẩm Lăng Vân nghe lời nói của Thẩm Thiển Mạch, hồ nghi nhìn Thẩm Thiển Mạch một cái, tiếp theo vui mừng nói, "Mạch Nhi nói có lý a. Khó có được Mạch Nhi lại rộng lượng như thế, tam nương của con cố ý vu hãm cho con, con lại vẫn thay nàng nói chuyện à."

"Mạch Nhi cũng chỉ là vì phụ thân mà suy tính thôi ạ." Thẩm Thiển Mạch cười nói.

Tất nhiên nàng không thể nào thật sự là suy tính vì Thẩm Lăng Vân. Cho nên để Tô Lạc Nhận ra ngoài, là bởi vì nàng muốn xem xem, đến tột cùng Tô Lạc Nhận muốn chơi trò xiếc gì.

Tô Lạc Nhận ở Tướng phủ vẫn rất khiêm tốn, giả bộ đáng vẻ dịu dàng nhân thực, Thẩm Thiển Mạch cảm thấy, Tô Lạc Nhận không hề giống với vẻ bề ngoài dịu dàng, nhân thực như vậy, thậm chí cũng không giống như nàng đã thấy trước đây một lòng vì vị trí của phu nhân như vậy, phía sau nàng hình như còn cất giấu nhiều bí mật hơn nữa.

Lần trước nàng nói cho Tô Lạc Nhận, Doãn U Lan cùng Thẩm Thiển Ngừ là do nàng giết chết, Tô Lạc Nhận thoát nhìn rất kinh hoàng, nhưng chỗ sâu trong đôi mắt lại có một phần trấn định, thậm chí còn mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Bị giam tại viện khác lâu như vậy, Thẩm Thiển Mạch âm thầm phái người quan sát Tô Lạc Nhận, phát hiện Tô Lạc Nhận lại rất trấn định, hình như cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu. Cái này khiến cho Thẩm Thiển Mạch sinh lòng nghi ngờ.

Muốn biết Tô Lạc Nhận đến tột cùng là thân phận gì, ráp tâm những gì, biện pháp tốt nhất chính là thả bà ta ra, buông lỏng cảnh giác của bà ta, tiếp đó bí mật giám sát bà ta.

"Khó có được Mạch Nhi lại hiểu tâm như vậy. Mạch Nhi cũng đi chuẩn bị một chút cho yến hội buổi tối nay đi." Thẩm Lăng Vân nghe lời nói của Thẩm Thiển Mạch, rất hài lòng gật đầu một cái, phân phó Thẩm Thiển Mạch đi xuống chuẩn bị cho bữa tiệc.

Thẩm Thiển Mạch thuận theo rời khỏi đại đường, liền bắt gặp Thẩm Thiển Tâm.

Hôm nay Thẩm Thiển Tâm mặc toàn thân bộ xiêm áo màu hồng đào, thắt đai lưng Phi Thúy, vẫn là một bộ dạng dịu dàng trang nhã, trang điểm cũng không đậm, nhìn qua rất là thoải mái, không hổ là Thẩm Thiển Tâm.

Thẩm Thiển Tâm mang trên mặt nụ cười ôn hòa, trong mắt cũng mang theo vài phần lạnh lùng, nhìn về phía Thẩm Thiển Mạch, "Hôm nay hoàng thượng sẽ tuyên bố hôn sự của ta cùng Bát hoàng tử, không biết hôn sự của muội muội cùng Tam hoàng tử bao lâu nữa thì xác định à?"

"Có lẽ cũng là hôm nay. Có lẽ không xác định được." Thẩm Thiển Mạch chẳng hề để ý nhếch miệng, bình tĩnh mà nhìn Thẩm Thiển Tâm, dường như căn bản cũng không để ý vụ hôn nhân này. Di

Đôi mắt sắc bén của Thẩm Thiển Tâm khẽ biến, vì sao lúc nào Thẩm Thiển Mạch cũng đều là một dáng vẻ trấn định như vậy. Tại sao nàng làm cái gì cũng không thể khiến Thẩm Thiển Mạch có một chút luống cuống nào!

Nàng ghét loại cảm giác này, loại cảm giác như hoàn toàn bị Thẩm Thiển Mạch nắm trong bàn tay này! D

"Muội muội ngược lại lại tuyệt đối không gấp gáp nha! Nếu hoàng hậu nương nương đột nhiên ngăn trở, Tam hoàng tử không muốn cưới muội muội nữa, tỷ tỷ thật là lo lắng cho tình cảnh của muội muội đấy." Thẩm Thiển Tâm khoe miệng mang theo nụ cười oán độc, vẻ mặt lại như là đang lo lắng thay cho Thẩm Thiển Mạch, nhưng trong mắt cũng là tràn đầy giễu cợt.

Thẩm Thiển Mạch có chút buồn cười nhìn Thẩm Thiển Tâm, tâm tư nhỏ nhỏ của Thẩm Thiển Tâm làm sao có thể giấu giếm được nàng chứ? Muốn Điều Tuyệt Không đối phó nàng, để cho nàng không gả được cho Thượng Quan Triệt, như vậy Thẩm Lăng Vân sẽ toàn lực mà trợ giúp Quan Cẩn, mà Thẩm Thiển Tâm cũng liền có thể như nguyện lấy được ngôi vị hoàng hậu.

Chi tiết, chuyện cũng không đơn giản như Thẩm Thiển Tâm nghĩ. Chỉ là, nàng cũng không để ý mà khiến cho mộng đẹp của Thẩm Thiển Tâm trở thành sự thật, bởi vì nàng biết, khiến Thẩm Thiển Tâm từ mộng đẹp biến thành con ác mộng, thể nghiệm một chút cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục, giống như loại đau đớn mà Thẩm Thiển Tâm, Thẩm Lăng Vân cùng Thượng Quan Triệt đã từng mang đến cho nàng kiếp trước!

"Không cần Nhị tỷ phí tâm." Thẩm Thiển Mạch nhếch miệng, ánh mắt mang theo mấy phần khinh thường nhìn về phía Thẩm Thiển Ngừ, "Thiển Mạch cũng không thèm khát vị trí chánh phi kia, không giống như Nhị tỷ đây, vì cái vị trí chánh phi kia, không từ thủ đoạn nào!"

Thẩm Thiển Tâm bị Thẩm Thiển Mạch nói có mấy phần căm tức, nhưng vốn giỏi về nguy trang nàng cũng chưa hoàn toàn bộc phát, chỉ là lạnh lùng nhìn Thẩm Thiển Mạch, "Ngươi nói nhảm nói cuội cái gì?"

"Nhị tỷ vì để sau khi gả cho Thượng Quan Cẩn có thể độc hường sủng ái, đối với những Quan Gia tiểu thư ngưỡng mộ Thượng Quan Cẩn kia đã làm cái thủ đoạn gì, Thiển Mạch đều có thể biết rất rõ ràng đấy." Nụ cười nơi khóe miệng Thẩm Thiển Mạch không giảm, hài lòng nhìn sắc mặt đại biến của Thẩm Thiển Tâm.

Thẩm Thiển Tâm nhìn nụ cười trên mặt Thẩm Thiển Mạch, hận không được xé nát mặt của nàng ra, "Thẩm Thiển Mạch! Ngươi. . ."

"Thiển Mạch chỉ là quan tâm Nhị tỷ thôi. Tốt lắm, Nhị tỷ còn phải chuẩn bị thật tốt cho dạ tiệc tối nay đi, Thiển Mạch sẽ không quấy rầy Nhị tỷ nữa." Thẩm Thiển Mạch chẳng hề để ý cắt đứt lời nói của Thẩm Thiển Tâm, trong mắt mang tới mấy phần lười biếng.

Thẩm Thiển Tâm nhìn bóng lưng Thẩm Thiển Mạch đi xa, lạnh lẽo tràn đầy nói, "Thẩm Thiển Mạch, chờ ta ngồi lên vị trí hoàng hậu kia, ta sẽ khiến người sống không bằng chết!"

"Thiên Thiên, tối nay ta phải vào cung dự dạ tiệc." Thẩm Thiển Mạch trở lại trong phòng, nhìn thấy Thiên Thiên một mình ngồi ở trên giường, đi qua dịu dàng nói.

Thiên Thiên nâng lên đôi mắt long lanh, mang theo vài phần oán trách nói, "Tiểu thư mấy ngày nay cứ luôn vào cung, nếu không thì lại có chuyện phải làm, đều không cùng chơi với Thiên Thiên! Tiểu thư không phải là không thích Thiên Thiên nữa rồi chứ."

"Thiên Thiên ngốc, làm sao có thể chứ? Ta làm sao lại không thích Thiên Thiên được chứ?" Thẩm Thiển Mạch có chút đau lòng kéo tay Thiên Thiên, Thiên Thiên đối với nàng mà nói tựa như muối muối ruột thịt, nàng làm sao có thể để Thiên Thiên chịu ủy khuất được chứ. Ờ.

Thiên Thiên lập tức nhào vào trong ngực Thẩm Thiển Mạch, tựa như làm nũng nói, "Tiểu thư, người cũng không thể không cần Thiên Thiên a."

"Nha đầu ngốc, ta làm sao sẽ không nhớ muối. Chờ ta xử lý xong những chuyện này, chúng ta trở về Ma Cung, được chứ?" Thẩm Thiển Mạch sờ sờ chóp mũi Thiên Thiên, cưng chiều nói.

"Ừ! Tiểu thư không được gạt người à." Thiên Thiên nghe lời nói của Thẩm Thiển Mạch, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, lôi kéo tay Thẩm Thiển Mạch nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40: Hoàng đế Thiên Mạc?

Ban đêm đầu thu có mấy phần lạnh lẽo, nhưng trong cung vẫn rất náo nhiệt, hình như hoàn toàn không bị không khí đầu thu tiêu điều này ảnh hưởng, vẫn hăng say ca múa mừng cảnh thái bình.

Thẩm Thiển Mạch vẫn như cũ chỉ là một thân xiêm y trắng thuần, không phải sửa soạn quá lâu, lẳng lặng đi theo sau lưng Thẩm Lăng Vân cùng Thẩm Thiển Tâm. Nàng cũng không muốn đưa tới chú ý.

"Các vị ái khanh, hôm nay trẫm cử hành trận dạ tiệc này, chủ yếu là vì hôn sự của Phiên nhi cùng Cẩm Nhi." Âm thanh uy nghiêm nhưng có chút yếu đuối truyền đến.

Tuổi của Thượng Quan Hạo cũng không tính là lớn, cũng chẳng qua là hơn bốn mươi tuổi một chút, nhưng thân thể cũng là ngày sau không bằng ngày trước, xem ra già nua vô cùng.

Thẩm Thiển Mạch ngược mắt nhìn Thượng Quan Hạo, vị Quân Vương này tuy nhân đức nhưng lại vô cùng mềm yếu, triều chánh hôm nay đã có hơn phân nửa đã rơi vào trong tay Thẩm Lăng Vân cùng Điều Sơn, người hoàng thượng như hắn đây, cũng chỉ là hoàng thượng trên danh nghĩa mà thôi, vài ngày trước đó cái chết của thái tử lại cho hắn đã kích rất lớn, trong một đêm lại già đi rất nhiều.

Nếu không phải bởi vì hôn sự Thượng Quan Phiên cùng Thượng Quan Cẩm, chắc hẳn hôm nay hắn cũng sẽ không có tinh thần tốt như vậy mà ra ngoài chủ trì bữa tiệc này.

"Thần tạ chủ long ân." Thẩm Lăng Vân cùng Điều Sơn Nhất cùng khấu tạ hoàng ân.

Hoàng tử cười nhĩ nữ Tướng phủ làm vợ. Công chúa gả cho con của đại tướng quân.

Nhìn như chỉ là hôn sự bình thường, nhưng ai cũng đã nhìn ra được thế lực trong triều nắm trong tay ai.

Điều Sơn cùng Thẩm Lăng Vân nhìn nhau một cái, đều là bộ dạng mặt nhìn xa trông rộng.

Thẩm Thiển Mạch ngồi ở chỗ ngồi cách chủ vị không xa, mang trên mặt nụ cười như đạt được mưu kế, nếu hai lão hồ ly này phát hiện bọn họ tính kế tính tới tính lui, tính đến cuối cùng cũng là công dã tràng, có thể rất thú vị hay không đấy.

"Phụ hoàng. Nhi thần có chuyện thỉnh cầu." Thượng Quan Triệt áo bào trắng vén lên, tự nhiên thanh thần đi thẳng đến trước mặt Thượng Quan Hạo, nhẹ nhàng quỳ xuống, thái độ thành khẩn.

Sắc mặt của Điều Tuyết Không trở nên có chút khó coi, nhìn một chút về hướng Thẩm Thiển Mạch, thở dài một cái, cũng không có ngăn trở Thượng Quan Triệt.

Chân mày Thẩm Thiên Mạch nhăn nhó, Thượng Quan Triệt xem ra là muốn nhờ đến Thượng Quan Hạo tứ hôn, không nghĩ tới lần này hắn cư nhiên tạo áp lực chống lại Điều Tuyết Không, hẳn trước kia không phải là nhất nhất nghe lời Điều Tuyết Không sao?

Người này thật đúng là không biết tự trọng. Ngày trước nàng một lòng một dạ yêu hắn, đối tốt với hắn, thế nhưng hắn lại vứt bỏ như dép cũ, căn bản không biết gì quý trọng. Hôm nay, nàng căn bản đối với hắn chẳng thêm ngó tới, ba lần bốn lượt làm khó với hắn, thế nhưng hắn lại cố tình muốn kết hôn với nàng, thậm chí vì nàng mà trở mặt với Điều Tuyết Không. Thật là thú vị.

"Triệt nhi muốn nói cái gì?" Sắc mặt của Thượng Quan Hạo tái nhợt, vẻ mặt lại vẫn rất từ ái, đôi mắt mang theo nụ cười ôn hòa nhìn về phía Thượng Quan Triệt.

Hôm nay Thượng Quan Diệp đã chết, con trai của cô gái mà hắn có tình cảm chân thành đã chết rồi, người thừa kế mà hắn muốn truyền lại ngôi vị hoàng đế đã chết rồi. Xem ra cũng chỉ có thể chọn lựa ra người thừa kế trong các nhi tử còn lại rồi.

Luận về tài, bàn về thế lực, cũng đều chỉ có hai người Thượng Quan Triệt cùng Thượng Quan Cẩn để chọn.

"Triệt nhi muốn mượn không khí vui vẻ vì hôn sự của Bát đệ cùng Phiên Phiên muối muối, cũng muốn xin phụ hoàng tứ hôn!" Ánh mắt Thượng Quan Triệt dịu dàng xẹt qua gương mặt của Thẩm Thiên Mạch, giống như rất si tình, kiên định mà nói ra.

Thẩm Thiên Mạch cười nhạt, không có chút nào thêm quan tâm đến ánh mắt si tình của Thượng Quan Triệt. Ánh mắt của Thượng Quan Triệt, ba phần chân tình, bảy phần giả vờ, nhưng nàng đều không quan tâm, bởi vì mặc kệ Thượng Quan Triệt làm cái gì, đều không thể đã động lòng của nàng.

Nàng cũng không có chút nào thêm quan tâm đến ánh mắt đang sáng lên của Thẩm Lăng Vân bởi vì quá hưng phấn kia, đức hạnh bức này của Thẩm Lăng Vân, nàng cũng sớm đã nhìn phát chán.

"Không biết Triệt nhi coi trọng cô nương nhà nào?" Thượng Quan Hạo nghe Thượng Quan Triệt lời nói, từ ái cười cười, hỏi.

"Triệt nhi muốn cưới Tam Tiểu Thư Tướng phủ Thẩm Thiên Mạch làm vợ!" Thượng Quan Triệt dịu dàng mà kiên định nói ra.

Một câu vừa hoàn tất, mọi ánh mắt cũng chuyển sang Thẩm Thiên Mạch.

Tất cả các tiểu thư Quan Gia đều đem ánh mắt oán độc mà ghen tỵ nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch. Một cô gái có tướng mạo bình thường như vậy, tại sao lại được gả cho Thượng Quan Triệt ôn nhu như ngọc được chứ?

Trong đó lợi hại nhất, dĩ nhiên chính là ánh mắt của Điều Nhược Thâm rồi.

Điều Nhược Thâm có chút phẫn hận cắn môi một cái, cũng không biết nữ nhân này điểm nào tốt, lại có thể làm Thượng Quan Triệt đối với nàng ta khẳng khái một mực!

"Nhược Thâm, Tam hoàng tử không phải luôn luôn cùng ngươi qua lại rất gần gũi sao? Làm sao lại muốn kết hôn với Tam Tiểu Thư Tướng phủ chứ?"

"Đúng vậy a! Vị Tam Tiểu Thư này, muốn tài không tài, muốn mạo không mạo, tại sao lại gả được cho Tam hoàng tử a!"

Các vị Quan Gia tiểu thư trong ngày thường có quan hệ tốt với Điều Nhược Thâm ngươi một lời ta một lời nói, trong ánh mắt, ba phần đối với Thẩm Thiên Mạch xem thường cùng khinh thường, ba phần đối với Điều Nhược Thâm vừa kể khổ vừa cười nhạo, còn dư lại bốn phần, chính là ái mộ cùng ước mơ đối với Thượng Quan Triệt.

"Tất cả các ngươi im miệng cho ta! Các ngươi biết cái gì! Người trong lòng Triệt ca ca yêu là ta! Thẩm Thiên Mạch cũng chỉ là ý vào thân phận của dòng chính nữ Tướng phủ mà thôi! Các ngươi cảm thấy Triệt ca ca sẽ coi trọng nàng một người nữ nhân vô sắc này sao? !" Điều Nhược Thâm tròn mắt nhìn mấy vị Quan Gia tiểu thư một cái, hạ thấp giọng, tức giận nói.

Mấy vị Quan Gia tiểu thư lập tức không còn dám nói gì, xác thực, theo lẽ thường mà nói, Thượng Quan Triệt làm sao có thể coi trọng Thẩm Thiên Mạch được chứ. Thẩm Thiên Mạch này dung mạo xấu xí, càng thêm bất học vô thuật, từ nhỏ ở trong núi lớn lên, Thượng Quan Triệt làm sao có thể thích nàng ta đây chứ? !

"Thì ra là Tam Tiểu Thư Tướng phủ a. Nếu Triệt nhi thích, như vậy trăm liền tứ hôn cho ngươi." Ánh mắt Thượng Quan Hạo nhu hòa nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch, cười nói tiếp, "Trăm tuyên bố, Tam Tiểu Thư Tướng phủ Thẩm Thiên Mạch, đoạn trang hiền thực, gả. . ."

"Khoan đã!"

Thượng Quan Hạo lời nói vẫn chưa nói hết, liền bị một giọng nói bá đạo mà đầy truyền cảm cắt đứt.

Ánh mắt của mọi người cũng nhìn về hướng nam tử cuồng vọng đã cắt đứt lời nói của hoàng thượng đang đi tới.

Một thân trường bào màu đỏ như lửa chói mắt, một đầu tóc đen như mực, lộ ra lồng ngực tròn bóng cho thấy sức quyến rũ phái nam của mình.

Người này trên mặt mang theo nụ cười cương quyết bướng bỉnh, có vẻ tà mị mà cuốn hút, đôi mắt như chim ưng thẳng tắp nhìn Thượng Quan Hạo, không có chút sợ hãi nào.

Mọi người trong một khắc kia sinh ra một nhận thức. Hình như vị nam tử mặc toàn thân áo đỏ này, mới chính là một Quân Vương cao cao tại thượng. Mà vị Hoàng đế ngồi cao cao trên ghế trước mắt kia, nếu so sánh với hắn, hắn là không có chút khí thế nào.

"Người là người phương nào? ! Lại dám ngắt lời của trẫm?" Thượng Quan Hạo nhìn người tới, không khỏi có chút tức giận, hắn giới nhện đến đâu, dù sao cũng là Hoàng đế, làm sao có thể dễ dàng tha thứ người không tôn kính hắn như vậy, hơn nữa còn là ở trước mặt văn võ bá quan.

Nụ cười trên mặt nam tử kia không giảm, vẫn đứng ở nơi đó như vậy, hắn cũng chỉ đứng như vậy thôi, cũng đã lấy đi tất cả ánh sáng, ngay cả Thượng Quan Triệt luôn luôn được khen là đệ nhất mỹ nam tử, cũng không thể so cùng hắn, hắn cười yếu ớt mở miệng, giọng nói lười biếng nhưng lại khí phách mười phần, "Tur Đồ Cảnh Diễn."

Thẩm Thiên Mạch vốn đang bung ly rượu, thân nhiên cười, trong mắt còn mang theo vài phần giảo hoạt cùng hứng thú, nhưng lúc nghe thấy lời nói của Mị huyết, rượu trong tay cũng vậy ra ngoài một ít.

Thì ra là Mị huyết, hắn lại là Hoàng đế Thẩm Thiên Mạch, Tur Đồ Cảnh Diễn.

Khó trách hắn lại quan tâm cục diện chính trị của Kỳ Nguyệt Quốc. Cũng khó trách hắn lại có khí thế như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 41: Nàng là hoàng hậu của trẫm!

Ánh mắt của Tur Đồ Cảnh Diễn lướt qua gương mặt của Thẩm Thiên Mạch, ý cười ở khóe miệng càng đậm, rồi lại một lần nữa nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

"Thì ra là Thẩm Thiên Mạch hoàng đế. Không biết Thẩm Thiên Mạch hoàng đế đường xa đến đây là vì chuyện gì?" Thượng Quan Hạo nghe Tur Đồ Cảnh Diễn nói, trên mặt lộ ra nụ cười, ôn hòa hỏi.

Sở dĩ hắn không nghi ngờ thân phận của Tur Đồ Cảnh Diễn là bởi vì, thứ nhất toàn thân khí thế của Tur Đồ Cảnh Diễn không phải ai cũng có, điều này không lừa được người, thứ hai là không ai lại vô cớ đi giả mạo Thẩm Thiên Mạch hoàng đế, mà điểm quan trọng nhất là lúc Tur Đồ Cảnh Diễn giới thiệu thân phận, trên tay đã để lộ ra chiếc nhẫn, đó là tín vật của hoàng tộc Thẩm Thiên Mạch.

"Hòa thân." Ngôn ngữ ngắn gọn nhưng lại tràn đầy bá đạo, ý cười ở khóe miệng vẫn như cũ.

Lúc này, toàn bộ các quan gia tiểu thư đã sớm quên mất việc các nàng đã thất vọng như thế nào khi nghe tin Thượng Quan Triệt muốn kết hôn với Thẩm Thiên Mạch. Giờ phút này, trong mắt của các nàng chỉ có Tur Đồ Cảnh Diễn, nam tử này quá tuấn mỹ, làm cho các nàng như muốn điên cuồng. Nếu có thể gả cho hắn thì dù có chết các nàng cũng không oán.

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch giật giật, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Tur Đồ Cảnh Diễn. Tur Đồ Cảnh Diễn lại mang theo ý cười giảo hoạt, cũng không để ý đến ánh mắt chất vấn của Thẩm Thiên Mạch.

"Thẩm Thiên Mạch hoàng đế nguyện ý hòa thân cùng Kỳ Nguyệt quốc ta thì đúng là chuyện tốt. Ta đang muốn tứ hôn cho tam nhi tử của ta, sẵn tiện sẽ lựa chọn đối tượng hòa thân cho Thẩm Thiên Mạch hoàng đế luôn vậy." Thượng Quan Hạo nghe Tur Đồ Cảnh Diễn muốn cùng Kỳ Nguyệt quốc hòa thân thì mừng rỡ trong lòng.

Những năm gần đây, Thẩm Thiên Mạch quốc thường qua lại với Lâm Vĩ quốc, nên Thượng Quan Hạo rất lo lắng việc Thẩm Thiên Mạch sẽ liên thủ với Lâm Vĩ để đối phó Kỳ Nguyệt. Nhưng hôm nay Thẩm Thiên Mạch hoàng đế lại chủ động đề xuất việc hòa thân... Thật đúng là vận may từ trên trời rơi xuống!

"Không cần." Giọng của Tur Đồ Cảnh Diễn bá đạo, như thể không cho phép kháng cự, mà ý cười ở khóe miệng vẫn thật mê người.

Các quan gia tiểu thư cảm thấy tâm của mình như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, một đám người nắm chặt khăn lụa, nhìn chăm chăm vào Tur Đồ Cảnh Diễn.

"Tại sao?" Thượng Quan Hạo có chút không hiểu hỏi. Chẳng lẽ Thẩm Thiên Mạch hoàng đế có ý tới khiêu khích? Mới vừa rồi rõ ràng nói muốn hòa thân, bây giờ tại sao lại nói không cần. Nghĩ tới đây, sắc mặt của Thượng Quan Hạo cũng có chút khó coi.

Nếu thật là như vậy thì... Kỳ Nguyệt quốc của hắn cũng không dễ bị khi dễ như vậy.

"Ý ta nói, Kỳ Nguyệt hoàng đế không cần tứ hôn cho Tam hoàng tử." Tur Đồ Cảnh Diễn không nhanh không chậm nói, lúc này ánh mắt mới từ từ hướng về Thẩm Thiên Mạch, ý cười ở khóe miệng càng sâu hơn, "Bởi vì Thẩm Thiên Mạch... là hoàng hậu của trẫm!"

Một câu nói, toàn trường chấn kinh.

Thẩm Thiên Mạch lại một lần nữa biến thành tiêu điểm. Giờ phút này, những ánh mắt nhìn về phía nàng còn oán độc hơn hồi nãy gấp mười lần. Các quan gia tiểu thư chỉ hận không thể nhào tới xé nát Thẩm Thiên Mạch.

Một nữ tử có diện mạo xấu xí, ngu dốt kém cỏi như vậy, tại sao lại được Tư Đồ Cảnh Diễn ưu ái? Tại sao Thượng Quan Triệt cùng Tư Đồ Cảnh Diễn đều coi trọng nữ nhân này? Chẳng lẽ mắt của các soái ca đều bị mù hết sao?

Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không đợi Thượng Quan Hạo kịp phản ứng, đã đi tới sau lưng Thẩm Thiên Mạch, khẽ sát lỗ tai Thẩm Thiên Mạch nói, "Mạch Nhi đã đồng ý với ta, nếu ta có thể ngăn cản Thượng Quan Triệt cưới nàng, thì nàng cũng không thể ngăn cản ta."

Tất nhiên Thẩm Thiên Mạch nhớ mình đã từng nói như vậy, cũng biết mình bị Tư Đồ Cảnh Diễn sắp xếp vào bẫy. Mới vừa rồi, khi Tư Đồ Cảnh Diễn nói hòa thân, nàng cũng đã có dự cảm, vì vậy mới dùng ánh mắt hỏi Tư Đồ Cảnh Diễn, thế nhưng người này cố tình không nhìn nàng. Hừ!

Nghĩ tới đây, Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười, nét giả hoạt trong mắt càng đậm, nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, "Chẳng lẽ Thiên Mạch hoàng đế không biết, Thiên Mạch luôn luôn nói không giữ lời hay sao?"

"Chẳng lẽ Mạch Nhi muốn gả cho Thượng Quan Triệt sao?" Tư Đồ Cảnh Diễn lộ ra vẻ mặt bi thương, nhìn Thẩm Thiên Mạch hỏi.

Nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn cố tình làm ra bộ dáng bị thương nhưng lại hết sức đáng yêu, Thẩm Thiên Mạch không khỏi phì cười, cũng không thèm quan tâm những thứ quan gia tiểu thư đang nhìn nàng với ánh mắt như muốn giết người kia.

"Thiên Mạch hoàng đế, Thượng Quan Triệt đã cùng Thiên Mạch định chung thân, người làm sao có thể đoạt người như vậy." So với Thượng Quan Hạo thì Thượng Quan Triệt phản ứng nhanh hơn, đi đến trước mặt của Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn, ôn hòa nói.

"Mạch Nhi của ta cùng người định chung thân? Như thế nào mà ta lại không biết vậy?" Tư Đồ Cảnh Diễn không thèm để ý đến lời nói của Thượng Quan Triệt, trên mặt lộ ra nụ cười lười biếng, thậm chí ngay cả con mắt cũng không nhìn Thượng Quan Triệt một cái.

Dù Thượng Quan Triệt là người luôn biết kiềm chế, nhưng bị Tư Đồ Cảnh Diễn nhục nhã trước mặt mọi người như thế, thì trong lòng rất bức bối, vì vậy mà lời nói ra cũng mang theo vài phần tức giận, "Rõ ràng là ta cầu xin phụ hoàng tứ hôn trước. Chẳng lẽ Thiên Mạch hoàng đế tới là muốn khiêu khích Kỳ Nguyệt quốc ta hay sao?"

"Nghe ý tứ của Tam hoàng tử, hình như là muốn vì Mạch Nhi mà cùng Thiên Mạch ta đánh một trận?" Nụ cười của Tư Đồ Cảnh Diễn từ từ trở nên lạnh lùng, đôi mắt nhìn về phía Thượng Quan Triệt tràn đầy khí phách, chậm rãi nói, "Như vậy, ta cũng không ngại nghênh chiến!"

Thượng Quan Triệt bị ánh mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn làm kinh sợ, lại nghe đến lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn thì càng thêm không biết phải trả lời như thế nào. Hắn nói như vậy bất quá là vì muốn Tư Đồ Cảnh Diễn biết khó mà lui, nhưng không có nghĩ đến việc Tư Đồ Cảnh Diễn lại trả lời như vậy.

Tuy thực lực của Kỳ Nguyệt so với Thiên Mạch cùng Lâm Vĩ cường thịnh hơn một chút, nhưng vì Thượng Quan Hạo yếu đuối vô năng, nên Kỳ Nguyệt đã suy bại không ít. Mà Thiên Mạch cùng Lâm Vĩ lại ngày càng cường thịnh, thậm chí còn có chiều hướng liên hiệp lại để đối phó với Kỳ Nguyệt.

Nếu vì chuyện này mà Thiên Mạch liên thủ với Lâm Vĩ để đối phó Kỳ Nguyệt thì đây chính là tổn thất lớn.

"Ta không có ý này." Nghĩ đến những thứ này, tức giận trên mặt Thượng Quan Triệt cũng dịu đi, ôn hòa nói.

Tư Đồ Cảnh Diễn cười cười, "Nếu là như vậy thì mời Kỳ Nguyệt hoàng đế tứ hôn đi."

"Chuyện này. . ." Thượng Quan Hạo khổ sở nhìn Thượng Quan Triệt, hắn cũng không hi vọng đoạt đi người mà nhi tử yêu. Nhưng nếu suy nghĩ cho Kỳ Nguyệt thì hòa thân đích thật là biện pháp tốt, nên hắn đành phải khó xử nói, "Tam tiểu thư của Tướng phủ Thẩm Thiên Mạch, đoan trang hiền thực, hôm nay đặc biệt cho nàng làm đại diện của Kỳ Nguyệt để hòa thân với Thiên Mạch."

"Thiên Mạch, nàng thật muốn gả cho hắn?" Thượng Quan Triệt biết sự tình đã không có biện pháp thay đổi, nhưng hắn vẫn có chút không cam lòng, nên lên tiếng hỏi Thẩm Thiên Mạch.

"Mạch Nhi muốn gả cho ta, còn có vấn đề gì sao?" Tư Đồ Cảnh Diễn nhún mày tỏ vẻ không vui, hắn ghét việc Thẩm Thiên Mạch có dính líu với nam tử khác.

"Người." Thượng Quan Triệt bị thái độ phách lối của Tư Đồ Cảnh Diễn chọc giận.

"Người cái gì mà người. Tam hoàng tử nên chú ý thân phận của mình." Tư Đồ Cảnh Diễn khinh thường nhìn Thượng Quan Triệt một cái, căn bản là không để hắn vào trong mắt, tiếp theo chuyển tầm mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch, "Mạch Nhi."

Thẩm Thiên Mạch lười biếng nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, làm như không nhìn thấy nhu tình trong mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn, chẳng hề để ý mà nói, "Tuy thánh chỉ đã hạ, nhưng cũng không có nghĩa là ta sẽ ngoan ngoãn gả cho người."

"Người." Tư Đồ Cảnh Diễn biết lấy tính tình của Thẩm Thiên Mạch, sẽ không bị bất cứ cái gì uy hiếp, mà hắn cũng không muốn miễn cưỡng Thẩm Thiên Mạch. Hắn chỉ muốn cho người trong thiên hạ biết, hắn yêu nàng, hắn muốn nàng, ngay cả khi nàng có thể sẽ né tránh hôn sự này, có thể sẽ vì vậy mà hắn phải mất mặt, nhưng hắn vẫn muốn làm như vậy.

"Người cái gì mà người. Chẳng lẽ Thiên Mạc hoàng đế bị cà lăm sao? Bản tiểu thư cũng không thích cà lăm đâu nha." Trong mắt Thẩm Thiên Mạch mang theo ý cười giao hoạt, vừa rồi là nàng giả vờ tức giận, giờ cũng đã hoàn toàn tiêu tán rồi.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn thấy ý cười trong mắt của Thẩm Thiên Mạch thì nở nụ cười. Mạch Nhi của hắn không có tức giận, vậy..có phải nàng cũng nguyên ý giả cho hắn không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 42: Sóng ngầm, ngọt ngào

Mặc dù Thượng Quan Triệt không có nghe được đoạn đối thoại của Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng xa xa thấy Thẩm Thiên Mạch nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn cười rúc rờ như vậy, hắn không tự chủ nắm thật chặt hai tay.

Thẩm Thiên Mạch là nữ tử đầu tiên khiến hắn động lòng, nhưng lại bị Tư Đồ Cảnh Diễn đoạt đi. Chờ hắn làm Hoàng đế, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho Tư Đồ Cảnh Diễn.

Vì chuyện của Thẩm Thiên Mạch mà hắn đã đắc tội với Điều Sơn, hiện tại lại không thể thỉnh Thượng Quan Hạo tứ hôn, bây giờ phải làm sao mới tốt đây.

Thượng Quan Triệt dùng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ nhìn về phía mẫu hậu của hắn, Điều Tuyết Không. Hiện tại chỉ cần Điều Tuyết Không ra mặt hòa hoãn, thì Thượng Quan Hạo sẽ đồng ý tứ hôn cho hắn với Điều Nhược Thâm. Như vậy mới có thể hóa giải thế cục bây giờ.

"Hoàng thượng, nếu Tam tiểu thư của Tướng phủ đã hứa gả cho Thiên Mạc hoàng đế, vậy thần thiếp cũng muốn vì Triệt nhi thỉnh cầu một mối hôn sự." Sau khi Điều Tuyết Không nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Triệt, thì ung dung hành lễ với Thượng Quan Hạo nói.

Việc đem Thẩm Thiên Mạch tứ hôn cho Tư Đồ Cảnh Diễn, làm Thượng Quan Hạo cảm thấy thật có lỗi với Thượng Quan Triệt, nếu Điều Tuyết Không đã nói muốn xin một mối hôn sự nữa, tất nhiên là hắn sẽ rất vui khi việc thành, nên cũng cười hỏi, "Hoàng hậu đã có người nào vừa ý rồi sao?"

"Chất nữ Điều Nhược Thâm là người mà thần thiếp chăm sóc từ nhỏ, Triệt nhi cùng nàng cũng coi như là thanh mai trúc mã, thần thiếp muốn thỉnh hoàng thượng tứ hôn, để Nhược Thâm gả cho Triệt nhi làm chính phi." Trên mặt Điều Tuyết Không vẫn mang theo nụ cười ôn hòa, ánh mắt nhìn về phía Điều Nhược Thâm tràn đầy dịu dàng.

"Một khi đã như vậy thì trẫm sẽ làm chủ. Nữ nhi của Đại tướng quân, Điều Nhược Thâm hiển huê hào phóng, ban cho Tam hoàng tử Thượng Quan Triệt làm chính phi." Thượng Quan Hạo liếc mắt nhìn Điều Nhược Thâm cùng Thượng Quan Triệt, cười nói.

"Nhi thần khấu tạ phụ hoàng." Thượng Quan Triệt thoải mái quỳ xuống tiếp chi, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa, ánh mắt nhìn về phía Điều Nhược Thâm tràn đầy dịu dàng.

Giờ phút này Điều Nhược Thâm cũng đang mắc cỡ đỏ mặt. Vẫn tưởng rằng mình không có cơ hội gả cho Thượng Quan Triệt làm chính phi, không nghĩ đến nửa đường lại xuất hiện một Thiên Mạc Hoàng đế đến gây rối, để cho mình được như nguyện gả cho Thượng Quan Triệt. Nàng đỏ mặt quý gỏi bên người Thượng Quan Triệt, nói, "Thần nữ khấu tạ hoàng ân."

Lúc này dạ tiệc lại trở nên náo nhiệt.

Ánh mắt của các quan gia tiểu thư không ngừng dao động quanh những đôi vừa mới được chỉ hôn. Quan hệ rắc rối phức tạp sau lưng mấy mối hôn sự này, các nàng cũng ít nhiều biết được một chút. Nhưng khi nhìn ánh mắt của mấy người đó, các nàng lại có chút không rõ chân tướng.

"Hôm nay thật là một ngày tốt. Thoáng cái đã có bốn hi sự. Mấy người các người có thể cùng đính ước trong một ngày, âu cũng là duyên phận. Ngồi cùng nhau đi, hàn huyên với nhau một chút." Sắc mặt của Thượng Quan Hạo bởi vì vui vẻ mà trở nên hồng nhuận, hài lòng nhìn bốn đôi kim đồng ngọc nữ vừa được mình chỉ hôn.

Nghe Thượng Quan Hạo nói, bọn họ liền cùng nhau ngồi xuống.

Nét mặt Thẩm Thiên Mạch tự tiểu phi tiểu, đôi con ngươi đen nhánh giống như một cái vòng xoáy, nhìn không thấu cảm xúc. Nàng lạnh nhạt nhìn mấy người trước mắt.

Thẩm Thiên Tâm hạnh phúc tựa vào bên người Thượng Quan Cần, trên mặt Thượng Quan Cần cũng mang theo nụ cười dịu dàng. Thoạt nhìn thì rất hạnh phúc, nhưng Thẩm Thiên Mạch nhìn thấy được đằng sau ánh mắt ôn nhu của Thượng Quan Cần là sự lạnh lẽo. Thẩm Thiên Tâm, ta sẽ làm cho người ném thù tư vị bị người thân, người yêu phản bội.

Điều Nhược Thắm gắt gao kéo cánh tay của Thượng Quan Triệt, ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Triệt tràn đầy si mê, nhưng thỉnh thoảng lại nhìn Thẩm Thiên Mạch với ánh mắt oán độc. Còn Thẩm Thiên Mạch lại làm như không nhìn thấy, vẫn chỉ cười nhạt như cũ.

Mà ánh mắt của Điều Viễn Sam vẫn đuổi theo Thẩm Thiên Tâm, khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Thẩm Thiên Tâm, thì đôi mắt hắn lại lộ ra vẻ bi thương. Thượng Quan Phiền nhìn thấy một màn này, cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng ngồi ở bên người Điều Viễn Sam.

Thẩm Thiên Mạch không khỏi nhủ mảy, tính tình của Thượng Quan Phiền ngang ngược kiêu ngạo như vậy, thế nhưng lại chịu được hành động đó của Điều Viễn Sam. Rõ ràng con người nhìn về phía Thẩm Thiên Tâm tràn đầy hận ý, nhưng khi nhìn Điều Viễn Sam thì lại dịu dàng như vậy. Xem ra Thượng Quan Phiền là thật lòng yêu thích Điều Viễn Sam.

Thời điểm Thẩm Thiên Mạch đang thương thức mối quan hệ rắc rối phức tạp trước mắt, đột nhiên Tư Đồ Cảnh Diễn kẻ sát lỗi tai của nàng, cố ý làm ra tư thế ái muội nói, "Mạch Nhi, diễn trò như vậy có đẹp mắt không?"

Thẩm Thiên Mạch bị hành động của Tư Đồ Cảnh Diễn làm cho ngượng ngùng, mặt trở nên đỏ bừng.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn thoáng qua nét mặt của Thượng Quan Triệt cùng Thượng Quan Cẩn, khóe miệng gợi lên nụ cười vừa cuồng ngạo vừa có ý sát phạt. Xem ra hai người thừa kế ngôi vị hoàng đế tương lai của Kỳ Nguyệt quốc đều rất có lòng với Mạch Nhi của hắn.

Bất quá, cũng không có trở ngại gì. Bởi vì Kỳ Nguyệt, rất nhanh sẽ bị diệt!

Dạ tiệc này vừa nhìn thì thấy mỹ mãn hạnh phúc, kì thực sòng ngẫm vô cùng mãnh liệt.

Dạ tiệc kết thúc, lại vài ngày nữa trôi qua. Hôm nay, Tư Đồ Cảnh Diễn đột nhiên tới phủ nói muốn cùng Thẩm Thiên Mạch ra ngoài đi dạo, dĩ nhiên Thẩm Lăng Vân vô cùng nguyện ý, bởi Thiên Mạch hoàng đế chính là một trụ cột cường đại. Có cửa hôn sự này, coi như hắn đang ở thế bất bại rồi.

Thẩm Thiên Mạch cũng đang muốn xuất môn, nên liền sáng khoái đồng ý theo Tư Đồ Cảnh Diễn đi dạo chung quanh.

"Thiên Mạch hoàng đế muốn vẫn đi theo Thiên Mạch sao?" Thẩm Thiên Mạch tươi cười nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn. Vốn dĩ nàng muốn mượn cơ hội đi dạo với Tư Đồ Cảnh Diễn, quang minh chính đại đi tìm Sênh Ca để hỏi một chút về nhiệm vụ nàng giao cho làm như thế nào rồi.

Nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn lại cứ như kẻ mề xề, vẫn cứ kè cận nàng, làm nàng không biết nên như thế nào cho phải.

"Mạch Nhi thật đúng là không có lương tâm, ta đặc biệt tạo cơ hội cho Mạch Nhi ra ngoài gặp gỡ thuộc hạ, Mạch Nhi lại còn oán giận ta." Trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo nụ cười tà mị, con người giống như đầm sâu, lộ ra ánh sáng cứng chiu.

Thẩm Thiên Mạch hơi kinh ngạc ngược nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, sao hắn có thể biết ý đồ xuất môn của nàng, xem ra những chuyện nàng làm, một cái cũng không giấu diếm được. Đã như vậy, nàng cũng không cần thiết che giấu nữa.

Nghĩ tới đây, ý cười trên mặt Thẩm Thiên Mạch càng tăng lên, "Vậy Thiên Mạch hoàng đế cùng đi với Thiên Mạch thôi."

"Mạch Nhi, ta không thích cái xưng hô Thiên Mạch hoàng đế này." Giọng của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo vài phần bá đạo nói.

Sau khi nghe xong, trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia giảo hoạt, cười nói, "Vậy Mị Huyết lâu chủ thì sao?"

"Cảnh Diễn." Tư Đồ Cảnh Diễn cắt đứt lời nói của Thẩm Thiên Mạch, trong mắt mang theo ba phần cố chấp, ba phần bá đạo, bốn phần thâm tình, cười nói, "Gọi ta Cảnh Diễn."

Đôi mắt của Thẩm Thiên Mạch lộ ra một tia chân tình, khóe miệng từ từ nâng lên, môi son khẽ mở, "Cảnh Diễn."

Nghe được một câu Cảnh Diễn của Thẩm Thiên Mạch, trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức lộ ra nụ cười, biểu tình kia giống như đứa bé được cho kẹo.

Nàng đã từng nhìn thấy Tư Đồ Cảnh Diễn bày mưu lập kế, từng thấy sự bá đạo của hắn, thấy hắn dịu dàng, hắn tà mị, nhưng đây là lần đầu nàng nhìn thấy nét mặt trẻ con của hắn, Thẩm Thiên Mạch chỉ cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Khi nhìn thấy ý cười ở khóe miệng Thẩm Thiên Mạch, Tư Đồ Cảnh Diễn biết được tâm của hắn đã hoàn toàn bị nữ tử này đoạt lấy. Cả đời này, hắn sẽ không thể mất đi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43: Tam nương là mật thám?

"Cung chủ." Giọng của Sênh ca vẫn lạnh lùng như cũ, cả người giống như băng sơn, trong mắt cũng là một mảnh băng hàn, nhưng khi thấy Tư Đồ Cảnh Diễn ở bên cạnh Thẩm Thiên Mạch thì trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, tiếp theo lại chuyển thành bình thản.

Thẩm Thiên Mạch thấy sự kinh ngạc trong mắt Sênh Ca thì có hơi mất tự nhiên, nói với Sênh Ca, "Người điều tra chuyện tình thế nào rồi?"

Sênh Ca ngược mắt nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, lại dùng ánh mắt hỏi Thẩm Thiên Mạch.

"Mị Huyết lâu chủ là đồng minh của chúng ta, không cần kiêng dè." Thẩm Thiên Mạch thản nhiên nói, nhưng theo bản năng lại né tránh thân phận Thiên Mạc hoàng đế của Tư Đồ Cảnh Diễn, bởi vì Thiên Mạc hoàng đế là phu quân của nàng. Mặc dù nàng đã nói là nàng sẽ không ngoan ngoãn gả cho hắn, nhưng trong lòng nàng lại giống như đã ngầm thừa nhận sự thật này.

Cho dù biết tính lạnh lùng của Sênh Ca, dù biết hắn sẽ không nói ra lời trêu chọc nàng, nhưng nàng vẫn không muốn nói ra thân phận khác của Tư Đồ Cảnh Diễn. Có lẽ là do trong lòng nàng đã có tình cảm với Tư Đồ Cảnh Diễn, vì vậy mà nàng sợ người khác nhìn thấu.

Sênh Ca hờ hững liếc mắt nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, tiếp tục nói, "Tô Lạc Nhạn là người của Lâm Vĩ. Gần đây thái tử của Lâm Vĩ cũng đã tới kinh đô Kỳ Nguyệt quốc, đã từng lên lút gặp Tô Lạc Nhạn một lần, về phần nội dung cuộc nói chuyện thì không có tra được."

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe Sênh Ca nói xong thì lông mày nhướng lên, trong mắt thoáng qua một tia hứng thú, nhếch miệng gọi lên nụ cười không rõ ý vị.

Con người của Thẩm Thiên Mạch biến đổi, chân mày khẽ chau lại, khóe miệng thoáng qua một tia cười lạnh, "Không ngờ bản lãnh của tam nương thật không nhỏ, lại là gian tế của Lâm Vĩ quốc!"

"Theo tình huống trước mắt mà nói, Tô Lạc Nhạn xác thực có quan hệ với Lâm Vĩ quốc." Về mặt Sênh Ca không đổi, giọng điệu vẫn lạnh lùng như cũ.

Thẩm Thiên Mạch cảm thấy trên mặt Sênh Ca sẽ không xuất hiện bất kỳ biểu tình nào khác, vĩnh viễn đều là một bộ dáng băng lãnh.

Gian tế của Lâm Vĩ quốc sao? Ý cười châm chọc ở khóe miệng của Thẩm Thiên Mạch ngày càng đậm, trong ánh mắt lộ ra băng hàn, "Người của Lâm Vĩ? Cũng không nhất định. Sợ là Tô Lạc Nhạn chỉ lợi dụng thân phận gian tế của Lâm Vĩ để đạt tới mưu đồ của chính mình thôi."

"Mạch Nhi của ta thật thông minh. Tô Lạc Nhạn đến Tướng phủ nhiều năm như vậy mà Lâm Vĩ cũng không có động tĩnh gì lớn, có thể thấy được Tô Lạc Nhạn cũng chỉ lợi dụng Lâm Vĩ để củng cố địa vị của mình thôi." Tư Đồ Cảnh Diễn nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch, lộ ra nụ cười có ý vị sâu xa, thản nhiên nói.

"Xem ra người hiểu rất rõ tình thế của Lâm Vĩ" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, suy nghĩ về lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn. Rõ ràng hắn biết rất rõ thế cục của Lâm Vĩ, có lẽ giữa hắn và thái tử của Lâm Vĩ có hiệp định đặc biệt nào đó, bởi những năm gần đây Lâm Vĩ cùng Thiên Mạc qua lại rất gần.

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe lời Thẩm Thiên Mạch nói, con người đột nhiên lóe ra một tia sáng. Đó là một loại ánh sáng bề ngễ thiên hạ, ai nhìn vào cũng sẽ bị thần phục. Hắn nói, "Nếu thế cục trong thiên hạ cũng không hiểu rõ thì làm sao tranh thiên hạ?"

Đây là lần đầu tiên con người băng lãnh như nước của Sênh Ca dao động. Toàn thân khí phách của nam tử trước mắt này, làm sao lại chỉ là một nhân sĩ giang hồ?

Hắn chính là người đối với cái gì cũng không để tâm, làm việc cho Ma Cung cũng chỉ vì báo đáp ân cứu mạng của lão cung chủ.

Hắn vốn là danh tướng của Thiên Mạc, nhưng Thiên Mạc hoàng đế lại hôn dung vô đạo, tin gian thần mà giết cả nhà của hắn. Hắn thề, hắn nhất định phải giết lão hoàng đế đó, nhưng lão hoàng đế lại chết trước khi hắn trở nên cường đại.

Nhưng thù hận của hắn sẽ không thể kết thúc như vậy, hắn nhất định phải tìm được tên gian thần đã mật báo hại chết cả nhà hắn, chỉ tiếc tra xét nhiều năm rồi mà vẫn không có tra được.

Nhìn bộ dạng của nam tử này, hình như cùng hoàng thất Thiên Mạc có liên quan gì đó. Trước đó vài ngày, không phải cung chủ đã được hứa gả cho Thiên Mạc hoàng đế sao? Chẳng lẽ. . .

Hiếm khi Thẩm Thiên Mạch thấy trong mắt Sênh Ca lộ ra thần thái không đồng dạng như vậy, nên tò mò hỏi, "Sênh ca, người làm sao vậy? Ta nói này, người đối với nữ nhân vẫn không có hứng thú, sẽ không phải là đoạn tị chứ?"

Lời vừa nói ra, hai nam nhân đều thay đổi sắc mặt.

Sênh Ca có chút bất mãn nhìn Thẩm Thiên Mạch, dùng giọng điệu băng lãnh nói, "Cung chủ, trí tướng tượng của người quá phong phú!"

Tư Đồ Cảnh Diễn vốn là đang sùng sốt, nhưng khi nhìn thấy nét mặt vô tội của Thẩm Thiên Mạch, thì khóe miệng nhếch lên nụ cười bất đắc dĩ, trong mắt tràn đầy cung chiều, sờ chóp mũi của Thẩm Thiên Mạch, cười nói, "Mạch Nhi, sức tướng tượng của nàng thật đúng là cực kỳ phong phú. Bất quá, trong lòng của ta chỉ có một mình Mạch Nhi thôi!"

Thẩm Thiên Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nói như vậy thì rất xấu hổ, cộng thêm Sênh Ca vẫn đang nhìn, nên ngượng ngùng bỏ chạy ra ngoài. Ý cười của Tư Đồ Cảnh Diễn lộ ra càng đậm, vừa cười nói vừa đuổi theo, "Mạch Nhi đang ghen thù sao?"

Sênh Ca nhìn hai người rời đi, trong lòng lặng yên suy nghĩ.

Xem ra Mị Huyết lâu chủ chính là Tư Đồ Cảnh Diễn. Như vậy hẳn có thể mượn tay Tư Đồ Cảnh Diễn để tra xem gian thần mặt báo năm đó đến tột cùng là ai.

Dĩ nhiên, hẳn chỉ là mượn thân phận của Tư Đồ Cảnh Diễn để tra xét, chứ không đi cầu xin Tư Đồ Cảnh Diễn. Cho dù hẳn không đem thù hận năm đó đổ lên người Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng trong lòng đối với Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không có hảo cảm, dù sao hẳn ta cũng là nhi tử của kẻ thù.

Mặc dù Sênh Ca rất là thương thức Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng thái độ đối với hẳn vẫn vô cùng hờ hững.

"Mạch Nhi, nàng chạy nhanh như vậy làm gì?" Tư Đồ Cảnh Diễn đuổi theo một đoạn mới bắt kịp Thẩm Thiên Mạch, giữ chặt ống tay áo của Thẩm Thiên Mạch, hẳn cười hỏi.

"Ta...ta phải về phủ. Ngươi còn đi theo ta làm gì?" Thẩm Thiên Mạch liếc nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, lộ ra bộ dáng không nói lý lẽ.

Lúc Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn thấy thần thái của Thẩm Thiên Mạch, hẳn cảm thấy nàng vô cùng đáng yêu. Cho dù tướng mạo bình thường, nhưng như thế cũng đủ mê người.

"Còn năm ngày, sau đó Mạch Nhi sẽ phải theo ta hồi Thiên Mạc, vậy cũng nên về nhìn xem Tướng phủ một chút chứ nhỉ." Tư Đồ Cảnh Diễn đắm chiêu nói, khoe miệng vẫn mang theo ý cười xấu xa.

Thẩm Thiên Mạch khẽ nâng lên nụ cười lạnh lẽo. Thật không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, còn năm ngày, khi đó nàng sẽ dùng thân phận hòa thân để rời đi Kỳ Nguyệt. Mà năm ngày sau, cũng là đúng ba tháng kể từ khi nàng trở lại Kỳ Nguyệt.

Năm ngày sau, nàng sẽ khôi phục dung mạo của mình, đồng thời cũng khôi phục thân phận là cung chủ Ma Cung. Tướng phủ đích nữ Thẩm Thiên Mạch đã bị gả đến Thiên Mạc quốc. Còn nàng, cung chủ Ma Cung, sẽ tự tay hủy diệt những kẻ đã từng tổn thương nàng.

Thẩm Thiên Tâm, Tô Lạc Nhạn, Thẩm Lăng Vân, Thượng Quan Triệt. Nàng sẽ không buông tha cho một ai. Nàng sẽ hoàn trả lại cho bọn họ gấp trăm lần những đau khổ mà nàng đã từng trải qua. Nàng muốn cho bọn họ nếm thử cảm giác đau đớn khi mất đi tất cả, cảm giác thống khổ khi từ trên mây rớt xuống.

Các ngươi nên quý trọng năm ngày cuối cùng này đi. Năm ngày sau, toàn bộ Kỳ Nguyệt sẽ không còn yên ổn như vậy nữa. Nàng, cung chủ Ma Cung, Tướng phủ đích nữ, sẽ nhắc lên một cuộc phong vũ ở Kỳ Nguyệt.

"Năm ngày sau, ngươi thật sự phải về Thiên Mạc sao?" Thẩm Thiên Mạch đột nhiên hỏi. Tất nhiên là nàng muốn lưu lại, nhưng còn Tư Đồ Cảnh Diễn thì sao? Hẳn có thể ở lại Kỳ Nguyệt sao? Dù sao hẳn cũng là nhất quốc chi quân, rời đi Thiên Mạc lâu như vậy, chẳng lẽ không lo lắng quốc gia xảy ra vấn đề gì hay sao.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Thẩm Thiên Mạch, cung chiều cười nói, "Mạch Nhi ở đâu, ta ở đó."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 44: Đùa bốn nam nhân?

"Chủ tử. Thiên Mạch tiểu thư ở bên đường trêu ghẹo người khác." Trong Mị Huyết lâu, cửa sổ khép kín, bên trong bóng tối bao phủ mờ mịt, Thanh Tùng cung kính bẩm báo với Tư Đồ Cảnh Diễn.

Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ hơi hột ngược mắt lên, vẻ mặt như đang nói là không sao cả, lười biếng mở miệng nói, "Đùa giỡn thì đùa giỡn! Đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng ta mặc trang phục nam nhân làm càn."

"Nhưng lần này tiểu thư mặc là nữ trang." Thanh Tùng có chút xấu hổ lại cũng chỉ có thể kiên trì báo cáo, dù sao việc bảo vệ Thẩm Thiên Mạch, báo cáo hành tung của Thẩm Thiên Mạch là mệnh lệnh mà chủ tử đã ra lệnh cho hẳn. Hẳn đường đường đệ nhất sát thủ của Mị Huyết lâu, vậy mà lưu lạc tới độ trở thành tùy tùng của một nữ tử.

Không vui trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn càng đậm, để quyển sách trên tay xuống, dường như là đang nhớ lại bộ dáng đáng yêu của Thẩm Thiên Mạch lúc trêu chọc các tiểu thư khuê các, khoe miệng gọi lên một chút tươi cười, hỏi, "Vậy thì sao? Đùa giỡn tiểu thư nhà ai?"

"Lúc này không phải là tiểu thư. Là vị công tử." Thanh Tùng có chút khó xử nói.

Trong nháy mắt, Tư Đồ Cảnh Diễn đã biến mất. Thanh Tùng nhìn bóng lưng chủ tử nhà mình biến mất nhanh như gió, trong mắt hiện lên một tia không thể

tin.

Đây là chủ tử nhà mình sao? Có còn là vị chủ tử bá đạo tà mị sao.

"Dáng người công tử thật là đẹp." Giờ phút này Thẩm Thiên Mạch đang ở trên đường, trong đôi mắt tràn đầy thiên chân ở chỗ sâu hiện lên một chút băng hàn, khóe miệng nàng tỏa ra nụ cười ngây thơ, nhìn nam tử trước mắt.

Làn da tinh xảo như sứ trắng. Trên gương mặt như con nít khảm một đôi mắt giống như bảo thạch rạng rỡ, lông mi vừa dài vừa dày, dưới cánh mũi cao thẳng là miệng cười ngây thơ. Bộ dáng thoát nhìn rất đơn thuần đáng yêu

Trên mặt Thẩm Thiên Mạch cũng mang theo nụ cười vô hại. Nhưng trong lòng thì cười lạnh, thái tử Lâm Vĩ, Ngôn Tu Linh, lòng dạ thâm trầm, nếu không phải đã sớm biết thân phận của hắn, chỉ sợ mình cũng sẽ bị vờ ngoài đơn thuần của lừa.

"Tỷ tỷ thật sự chỉ cảm thấy như vậy thôi?" Nụ cười trên mặt Ngôn Tu Linh càng đậm, giống như một đứa bé đang nói chuyện với Thẩm Thiên Mạch, nhưng trong lòng thì thầm nghĩ, tuy rằng nữ nhân này thoát nhìn đơn thuần vô hại, kỳ thật phòng bị trong mắt đối với mình bị quá sâu, xem ra Thẩm Thiên Mạch này quả nhiên có chỗ hơn người, khó trách tên Tư Đồ Cảnh Diễn kia muốn kết hôn nàng.

"Mạch Nhi." Lúc Thẩm Thiên Mạch đang muốn nói chuyện tiếp thì, đột nhiên cảm giác thắt lưng mình bị người nào đó nắm, cảm giác quen thuộc xông vào mũi, không cần ngoái đầu nhìn lại cũng biết là ai.

"Buông!" Thẩm Thiên Mạch nói.

Nàng ngược mắt nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn là một thân hồng y, trong mắt hắn mang theo vài phần ghen tuông nhìn về phía Ngôn Tu Linh, về mặt mang theo vài phần cảnh cáo.

Ngôn Tu Linh nhìn về mặt Tư Đồ Cảnh Diễn như thế, không khỏi muốn cười.

Bề ngoài hắn và Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không nhận thức, kỳ thật bọn họ đều hành tẩu giang hồ và quen biết nhau từ năm năm trước, hơn nữa quan hệ rất tốt, thậm chí còn giao ước cùng nhau đoạt Kỳ Nguyệt miếng thịt béo bở.

Tư Đồ Cảnh Diễn cho tới bây giờ đều là mang bộ dáng tà mị phóng đảng không sao đỡ nổi, khi nào thì gặp qua bộ dạng khẩn trương như vậy của hắn, trong lòng không khỏi nảy sinh ý muốn trêu chọc Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Vị công tử này, ngươi làm gì mà lôi kéo tỷ tỷ này vậy, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao!" Ngôn Tu Linh làm ra vẻ tức giận, một tay đánh rớt tay Tư Đồ Cảnh Diễn khoát trên người Thẩm Thiên Mạch.

Tuy rằng thoát nhìn chính là tính trẻ con tùy ý lôi kéo, kỳ thật lại dùng vài phần khéo léo, Tư Đồ Cảnh Diễn bị Ngôn Tu Linh hất tay ra, cũng không tức giận, mà là nhú mày nhìn Ngôn Tu Linh, cười nói, "Nàng là thế tử tương lai của ta! Ta nói đúng không Mạch Nhi?"

"Không đúng." Thẩm Thiên Mạch không lưu tình chút nào đáp lại, trong mắt thậm chí còn mang theo vài phần trêu tức, mang theo vài phần thương thức nhìn Ngôn Tu Linh, thoát nhìn Ngôn Tu Linh cũng không có ác ý, hơn nữa nàng rất thích xem bộ dáng đáng yêu của Tư Đồ Cảnh Diễn khi nổi điên lên.

"Thấy chưa, tỷ tỷ người ta đã nói như vậy rồi, vị công tử này, làm sao ngươi có thể ức hiếp người như vậy." Ngôn Tu Linh chớp con ngươi đáng yêu, một phen kéo tay áo của Thẩm Thiên Mạch, nói, "Tỷ tỷ, người không phải sợ, ta tới bảo vệ người."

"Ngôn Tu Linh!" Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn thấy Ngôn Tu Linh đưa tay về phía tay Thẩm Thiên Mạch thì không khỏi cả giận nói, kéo Thẩm Thiên Mạch ra phía sau, trừng mắt nhìn Ngôn Tu Linh liếc mắt một cái, "Ngươi muốn bị ăn đòn sao?!"

"Cảnh Diễn, nói bao nhiêu lần rồi, không nên gọi cả họ tên ta, kêu công tử Tu!" Ngôn Tu Linh nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn kéo Thẩm Thiên Mạch ra phía sau, bày ra bộ dáng không quan trọng, khóe miệng gọi lên nụ cười bất cần đời đối với Tư Đồ Cảnh Diễn nói.

Thẩm Thiên Mạch thấy một màn như vậy cũng không nghĩ gì, nàng đã sớm đoán được Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Ngôn Tu Linh có giao tình, xem ra quan hệ hai người họ rất tốt, như vậy cũng tốt, đỡ tốn công nàng đối phó Ngôn Tu Linh.

Bất quá, Ngôn Tu Linh chính là công tử Tu, này thật lại là một bí mật.

Công tử Tu chính là ông chủ của cửa hàng "Tu" gia, cửa hàng "Tu" trải rộng các quốc gia, công tử của cửa hàng "Tu" có thể nói là giàu có địch quốc, nhưng đâu ai biết được, người chính là thái tử Lâm Vĩ Ngôn Tu Linh?

Một cái Mị Huyết lâu, một cái là cửa hàng "Tu" gia, hơn nữa thế lực Lâm Vĩ và Thiên Mạc, Kỳ Nguyệt muốn bắt diệt cũng không có khả năng.

"Nguyên lai thái tử Lâm Vĩ chính là công tử Tu, chuyện này thật thú vị." Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch gọi lên một chút cười yếu ớt, hứng thú nhìn Ngôn Tu Linh.

"Cảnh diễn, ngay cả thân phận của ta mà ngươi cũng nói cho tiểu thư của tướng phủ? Đây thật biết đối đãi. Thật sự là trọng sắc khinh bạn!" Ngôn Tu Linh nghe xong lời Thẩm Thiên Mạch nói..., có chút bất mãn đối với Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Ta chính là trọng sắc khinh bạn thì sao nào!" Tư Đồ Cảnh Diễn rất tự nhiên mà thừa nhận, một bên kéo tay Thẩm Thiên Mạch, cười nói, "Ồ trong mắt

ta, người so với Mạch Nhi một cái ngón tay cũng kém"

"Xi" Thẩm Thiên Mạch bị Tư Đồ Cảnh Diễn làm cho tức cười, mặc dù biết Tư Đồ Cảnh Diễn là cố ý nói giỡn chọc tức Ngôn Tu Linh, nhưng là trong lòng của nàng vẫn cảm thấy ảm áp .

"Bản thân ta có chút tò mò, vị tiểu thư tướng phủ này có chỗ gì đặc biệt?" Ngôn Tu Linh cẩn thận đánh Thẩm Thiên Mạch.

Vừa rồi trong lời nói giỡn của Tư Đồ Cảnh Diễn hẳn biết, chính là Tư Đồ Cảnh Diễn đối với Thẩm Thiên Mạch không hề giả dối, trước đây mình và Tư Đồ Cảnh Diễn hay nói giỡn, Tư Đồ Cảnh Diễn luôn vẻ mặt tà mị không rãnh để ý tới, nhưng hôm nay, hẳn lại sốt ruột vì một nữ nhân.

Người con gái trước mắt này, tuy rằng tướng mạo bình thường, tuy nhiên có một cổ quý khí không thể giải thích được, tuy rằng vẻ mặt thiên chân, nhưng sâu trong con người lại tràn đầy cơ trí.

Căn cứ tình báo của hắn, đích nữ của tướng phủ Thẩm Thiên Mạch thuở nhỏ liền sinh trưởng ở vùng núi, vùng núi nhưng lại cũng có thể có một nữ tử không giống người thường như vậy?

"Người cũng đừng nghĩ nữa!" Tư Đồ Cảnh Diễn bày ra bộ dáng như là Thẩm Thiên Mạch chính là bảo bối của hắn, một bên đắc ý nói, "Nữ nhân của ta tất nhiên là đặc biệt rồi, chẳng hạn như thân phận của người, chính nàng tra được , mà ta thì lại không nói gì cả."

Thẩm Thiên Mạch nhìn bộ dạng tự hào của Tư Đồ Cảnh Diễn thì không khỏi nở nụ cười, Tư Đồ Cảnh Diễn này thật là, sao mà có thể giống như một đứa con nít , mà nàng, thế nhưng cũng đã vì tính trẻ con này của hắn mà yêu hắn mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Đùa giỡn, nữ tử giả hoạt

"Nàng tra ra thân phận của ta?" Ngôn Tu Linh có chút bất ngờ nhìn Thẩm Thiên Mạch, theo như lời Tô Lạc Nhạn, nữ tử này chỉ có chút thủ đoạn, nhưng có thể tra ra thân phận của hắn, cũng không phải là chỉ có chút thủ đoạn như thế

Thẩm Thiên Mạch nhìn Ngôn Tu Linh, xem ra Tô Lạc Nhạn không nói rõ sự tình với Tu Linh, không nói cho Tu Linh biết mình và Ma Cung có quan hệ, chắc rằng ta sợ Tu Linh không chịu giúp nàng ta diệt trừ mình

"Xem ra Tam Nương không nói rõ thân phận của ta cho người biết" Thẩm Thiên Mạch cười nhạt, ngược mắt nhìn, Ngôn Tu Linh chỉ cảm thấy ánh mắt của nữ tử này có vẻ như đang bày mưu tính kế, thật giống với Tư Đồ Cảnh Diễn

"Tô Lạc Nhạn sao? Nàng nói với ta, người có thể sẽ gây cản trở đến kế hoạch của chúng ta, để cho ta diệt trừ người. Chỉ là, nàng ta không biết mối quan hệ giữa người với Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ bằng chút tiểu tính toán đó mà cũng muốn giấu giếm được ta sao?!" Ngôn Tu Linh cười châm chọc, con người đơn thuần vô hại xệt qua một tia tàn nhẫn

Thẩm Thiên Mạch cười nhạt, Ngôn Tu Linh cũng không phải hạng người nhân từ nương tay, Tô Lạc Nhạn lạnh nhạt muốn qua mặt Tu Linh, xem ra ngày chết của nàng không còn xa

"Nếu vậy, Tu công tử không ngại để Thẩm Mạch giúp người thanh lý môn hộ chứ?!" Thẩm Thiên Mạch cười yếu ớt, trong mắt cũng thoáng qua một tia khát máu, cả người nổi lên sát khí băng hàn

"Tùy ý" Ngôn Tu Linh làm ra dáng vẻ không sao cả, Tô Lạc Nhạn cũng chỉ là một con cò của hắn, nếu con cò này trung thành một chút, có lẽ hắn sẽ bảo toàn tính mạng cho nàng, nhưng nàng lại dám giờ trò sau lưng hắn, vậy thì chết cũng không đáng tiếc! Nhưng mà ngược lại hẳn rất tò mò thân phận của Thẩm Thiên Mạch, đưa mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch hỏi " Bất quá ta thật tò mò thân phận của tiểu thư"

" Thân phận của ta sao?" Thẩm Thiên Mạch vẫn cười nhẹ nhàng, con người một mảng trầm tĩnh không đổi, cười nói " Ta có một cái tên khác, Mặc Trì"

Ngôn Tu Linh nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch, trong mắt đầu tiên là vẻ kinh ngạc, sau đó lại nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, lộ ra bộ dáng thì ra là thế, khẽ cười nói " Không nghĩ ra, Ma Cung cung chủ thanh nhã vô song lại là một nữ tử. Ta cảm thấy rất hứng thú với kỳ nữ như vậy"

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe thấy lời nói đùa giỡn của Tu Linh, khóe miệng cũng nâng lên nụ cười tà mị, mang theo vài phần bá đạo nói "Tu, nữ nhân của ta người cũng dám có hứng thú, muốn ăn đòn sao?"

"Cảnh Diễn, trước kia người cũng không bạo lực như vậy, sao bây giờ động chút là muốn đánh ta?" Ngôn Tu Linh nghe được lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, liền bày ra dáng vẻ hết sức vô tội, con người long lanh, đáng thương cực kỳ

Tur Đồ Cảnh Diễn không thèm để ý, nụ cười nơi khóe miệng càng đậm, nhìn Tu Linh bình tĩnh nói “Đó là vì, trước kia ngươi không cần ăn đòn như vậy!”

“Hi hi” Thẩm Thiên Mạch nhìn không được cười ra tiếng, trước kia sao nàng không phát hiện Tur Đồ Cảnh Diễn đáng yêu như vậy, nếu thật sự giả cho hắn cũng không có gì không tốt

Nghĩ tới đây gương mặt Thẩm Thiên Mạch hơi ửng hồng, ánh mắt có chút mê ly nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn, khóe miệng không tự chủ nâng lên một nụ cười

“Mạch Nhi, sao nàng lại nhìn ta như vậy? Có phải cảm thấy phu quân của nàng đẹp trai mê người không?” Tur Đồ Cảnh Diễn nhìn thấy nét mặt Thẩm Thiên Mạch, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ngọt, đường cong nơi khóe miệng càng giương cao, trên mặt tràn đầy thâm tình nhìn Thẩm Thiên Mạch

Thẩm Thiên Mạch thấy Tu Linh bày ra dáng vẻ muốn ói, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, khe khẽ tựa vào người Tur Đồ Cảnh Diễn, cười nói “Đó là đương nhiên rồi”

“Ta muốn phun! Các ngươi cứ từ từ mà tiếp tục đi!” Ngón Tu Linh nhìn Thẩm Thiên Mạch và Tur Đồ Cảnh Diễn một cái, bất đắc dĩ rời đi, hắn cũng không nên tiếp tục đứng đây làm kỳ đà cản mũi

“Ha ha, ngươi xem vẻ mặt của Tu công tử kia, đùa thật vui” Thẩm Thiên Mạch thấy Ngón Tu Linh rời đi, trên mặt lộ ra dáng vẻ đùa giỡn thành công, hướng về Tur Đồ Cảnh Diễn cười nói

Tur Đồ Cảnh Diễn nhìn nụ cười sáng lạng trên mặt Thẩm Thiên Mạch, không khỏi nhìn đến ngây dại, Thẩm Thiên Mạch như thế thật đẹp, như thế thật đơn thuần. Có thể vì một trò đùa dai mà cao hứng, nàng như vậy đã kéo đi tim hắn rồi.

“Ta ghen” Tur Đồ Cảnh Diễn không chút xấu hổ nói

“Hả?” cảm Thẩm Thiên Mạch như kéo dài thêm hai trường, trên mặt lộ vẻ không hiểu, nhìn về mặt uất ức của Tur Đồ Cảnh Diễn, nàng không khỏi cháy mồ hôi ròng ròng, nam nhân này, sao có thể giả bộ đến cảnh giới như thế?

Tur Đồ Cảnh Diễn thấy Thẩm Thiên Mạch ngạc nhiên đến không khép miệng lại được, khóe miệng hắn nổi lên nụ cười tà mị, có chút bá đạo nói “Ta chưa bao giờ thấy ngươi cười vui vẻ đến vậy”

“Đó là vì ta khi dễ người khác, chẳng lẽ ngươi cũng muốn bị ta khi dễ?” Thẩm Thiên Mạch nghe Tur Đồ Cảnh Diễn nói, có chút im lặng trả lời

“Được! chỉ cần Mạch nhi vui vẻ” Tur Đồ Cảnh Diễn sáng khoái đáp ứng

“Cảnh Diễn, ta thật hoài nghi, ngươi thật sự là lâu chủ Mị Huyết lâu, là hoàng đế Thiên Mạc quốc?” Thẩm Thiên Mạch mang theo vài phần hạnh phúc nói

Tur Đồ Cảnh Diễn cười nói “Vì Mạch Nhi, những thân phận kia tạm thời không cần đề ý”

“Vậy sao?” Thẩm Thiên Mạch nhún mày, làm ra bộ dáng không thèm để ý, nhưng trong nội tâm nàng đã tràn ngập ý cười

“Thẩm Thiên Mạch. Ta mặc kệ nàng là Ma Cung cung chủ hay là tướng môn đích nữ, kiếp này ngươi phải là hoàng hậu của ta!” Tur Đồ Cảnh Diễn nhìn về mặt bàng quan của Thẩm Thiên Mạch, không nhịn được đè chặt bờ vai Thẩm Thiên Mạch, bá đạo tuyên bố

Thẩm Thiên Mạch lười biếng nhún mày “Ta không muốn cũng phải đáp ứng sao?”

“Trầm lấy giang sơn làm sinh lễ, cho ngươi hậu vị” Tur Đồ Cảnh Diễn trung về mặt lấy lòng về phía Thẩm Thiên Mạch, hắn đã từng xem thiên hạ chúng sinh là tất cả, nhưng từ sau khi gặp nàng, hắn phát hiện, thì ra thiên hạ cũng không phải là quan trọng nhất

“Giang sơn? Sinh lễ tục khí như vậy, ta không cần” Trên mặt Thẩm Thiên Mạch đầy ý khinh thường, giang sơn?! Bao nhiêu người vì nó, hư tình giả ý, lừa gạt lẫn nhau, quyền thế danh lợi, nàng ghét nhất thứ đó!

“Vậy Mị Huyết lâu thì thế nào?” Tur Đồ Cảnh Diễn cũng không nổi giận, tiếp tục nịnh nọt nói

“Cái này miễn cưỡng có thể suy nghĩ một chút” Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười giảo hoạt, nàng chỉ nói là suy nghĩ một chút thôi nga~, nếu nàng có trong tay Mị Huyết lâu, rồi sau đó đào hôn cũng không thể trách nàng, nàng chỉ là suy nghĩ chút thôi mà

Tur Đồ Cảnh Diễn nghe được câu trả lời, trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ, cung chiêu nói “Vậy sau khi tiêu diệt Kỳ Nguyệt quốc, nàng hãy theo ta hồi Thiên Mạc, làm hoàng hậu của ta”

“Khi nào tiêu diệt Kỳ Nguyệt quốc hãy nói” Thẩm Thiên Mạch lười biếng đáp, sau đó ngáp một cái, tiếp tục nói “Ta còn phải trở về dọn dẹp một chút, không bồi ngươi chơi nữa”

“Hiện tại nàng thiếu nợ ta thời gian, về sau ta muốn nàng trả đủ cho ta” Tur Đồ Cảnh Diễn cung chiêu nhéo nhéo chớp mũi Thẩm Thiên Mạch

Nụ cười trên mặt vẫn không đổi, nhìn bóng lưng Thẩm Thiên Mạch từ từ đi xa

“Chủ tử” Thanh Tùng không đúng lúc xuất hiện, bất gặp nụ cười của chủ tử nhà mình, lại nhìn một chút Thẩm Thiên Mạch, nữ tử này thật sự có ma lực

như thế sao?!

“Chuyện gì?” Nụ cười cứng chiu trên mặt biến thành nụ cười tà mị, Tư Đồ Cảnh Diễn giống như một màn đèn bí ẩn mà thâm hiểm, con ngươi khôi phục vẻ lạnh lùng

Thanh Tùng thấy chủ nhân mình biến chuyển, không dám nhiều lời, tiếp tục báo cáo “Thượng Quan Triệt trừ thế lực trong triều, còn có thêm một đội ngũ tử sĩ, cao thủ rất nhiều”

“Giết sạch” chỉ đơn giản hai chữ nhưng lại chứa đầy khí thế sát phạt, bá đạo khát máu, lại tràn đầy tự tin

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 46: Thanh lý môn hộ

“Tam Nương tâm tình thật tốt a, còn có ý định thêu hoa à?” Thẩm Thiên Mạch vừa trở về Tướng phủ liền trực tiếp đi đến đình viện của Tô Lạc Nhạn, dĩ nhiên, không có bất kỳ người nào thấy nàng bước vào đình viện của Tô Lạc Nhạn, nếu có chuyện gì xảy ra, cũng không quan hệ đến nàng

Tô Lạc Nhạn nghe được thanh âm của Thẩm Thiên Mạch liền dừng lại công việc trong tay, ngược mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch cười yếu ớt “Là Thẩm Mạch đấy à, sao lại có thời gian rảnh rỗi đến chỗ ta?”

Thẩm Thiên Mạch không lên tiếng, im lặng quan sát Tô Lạc Nhạn. Khi Tô Lạc Nhạn nhìn nàng, trong mắt chợt lóe hận ý và khoái ý, những điều này không thể thoát khỏi mắt quan sát của nàng.

“Có phải Tam Nương cảm thấy, rất nhanh Thẩm Mạch sẽ không còn mạng xuất hiện trước mặt người?” Môi son khẽ mở, trên mặt Thẩm Thiên Mạch mang theo nụ cười điềm tĩnh, trong con ngươi hiện lên mấy phần rét lạnh

Tô Lạc Nhạn nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch, sắc mặt chợt biến đổi, không chút tức giận hỏi “Ta không hiểu ý của Thẩm Mạch”

“Nghe không hiểu sao?” Thẩm Thiên Mạch hơi nhíu mày, thân nhiên ngồi xuống ghế chủ tọa, nhìn Tô Lạc Nhạn như cười như không nói “Nếu ta nói, ta đã gặp qua Tu Linh rồi, tam nương có thể hiểu rõ ràng một chút?”

“Cái... cái gì? Ngươi gặp... gặp chủ tử rồi?!” Tô Lạc Nhạn cố gắng làm ra vẻ trấn định nhưng vẻ mặt vẫn lộ ra mấy phần kinh ngạc, Thẩm Thiên Mạch đã gặp Ngôn Tu Linh, hơn nữa biết được thân phận của Ngôn Tu Linh mà vẫn sống khỏe, chẳng lẽ ngay cả Ngôn Tu Linh cũng không làm gì được nàng?!

Thẩm Thiên Mạch hài lòng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tô Lạc Nhạn, cười nói “Tam nương, ta thích nhất là nhìn vẻ mặt nguy trang của ngươi và nhị tỷ từng bước bị phá vỡ”

“Thẩm Thiên Mạch! Ngươi không cần thừa nước đục thả câu! Ngươi đã gặp qua chủ tử, chắc hẳn ngươi đã biết tất cả rồi?!” Tô Lạc Nhạn bị Thẩm Thiên Mạch nói càng thêm tức giận, làm ra bộ đáng thấy chết không sòn

Nếu ngay cả Ngôn Tu Linh cũng không có cách nào đối phó với Thẩm Thiên Mạch, vậy mình làm sao có thể đối phó được đây

“Gian tế Lâm Vĩ?” Thẩm Thiên Mạch cười nhạt, bộ dạng lười biếng “Ngươi có là gian tế Lâm Vĩ quốc hay không đối với ta không có nửa phần ảnh hưởng, mặc kệ thế nào, nhưng ta biết, ta sẽ giết ngươi!”

“Ta chính là người của Lâm Vĩ, Thẩm Tầm hôm nay đã gả cho hoàng đế Kỳ Nguyệt tương lai, nếu ngươi giết ta, sẽ đắc tội đồng thời Lâm Vĩ, Kỳ Nguyệt hai nước! Dù là Ma Cung cũng không giữ được ngươi!” Trong mắt Tô Lạc Nhạn thoáng qua một chút sợ hãi, lại cố gắng tỉnh táo nói

“Tam nương rất có đầu óc” Thẩm Thiên Mạch nghe lời nói của Tô Lạc Nhạn, cười nhạt một tiếng, sau đó đứng dậy, từ từ đến gần Tô Lạc Nhạn nói “Nếu ta nói, ta giết ngươi cũng chính là ý của Tu Linh?”

“Không thể nào! Chủ tử sao có thể giết ta?!” Sắc mặt Tô Lạc Nhạn thay đổi, trong mắt thoáng qua vẻ bối rối cùng sợ hãi, chủ tử của nàng vốn là hoàng đế Lâm Vĩ, nhưng kể từ năm năm trước bị phân phái cho Tu Linh quản lý, đến lúc đó nàng mới biết, cái đứa trẻ thoát nhìn vô hại lại có bao nhiêu đáng sợ

Nếu thật là lệnh của Tu Linh, vậy dù Thẩm Thiên Mạch không giết nàng, chỉ sợ nàng cũng khó thoát khỏi cái chết

“Không thể nào?!” Nụ cười trên mặt Thẩm Thiên Mạch mang theo vài phần lãnh khốc, nàng cười nói “Ngươi cố ý giấu giếm không báo thân phận của ta, muốn mượn tay hãm giết ta, chỉ một tội lừa gạt chủ tử, liền đủ cho ngươi chết, huống chi năm năm gần đây, ngươi che giấu bao nhiêu chuyện không báo?!”

“Ngươi... ngươi...” Tô Lạc Nhạn bị Thẩm Thiên Mạch nói đến sắc mặt đại biến, cả người đều lộ ra vẻ hốt hoảng, cuối cùng giống như nhớ đến mình còn một cọng cỏ cứu mạng, trong mắt khẽ phát ra ánh sáng “Đừng quên, ta còn có Thiên Tâm, Thượng Quan Cẩn chính là hoàng đế Kỳ Nguyệt quốc tương lai!”

“Hoàng đế Kỳ Nguyệt tương lai?!” Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười giễu cợt, nhìn về phía Tô Lạc Nhạn, ánh mắt mang theo mấy phần thương hại, cười nói “Nếu như ta nói cho ngươi biết, ta lấy thân phận Ma Cung chủ cùng Thượng Quan Cẩn đạt thành hiệp nghị, ta trợ giúp hắn lên ngôi, hắn giúp ta diệt trừ phủ Thừa Tướng? Nếu như ta nói cho ngươi biết, ta cùng Thiên Mạch hoàng đế và còn cả chủ tử của ngươi chuẩn bị liên thủ tiêu diệt Kỳ Nguyệt?”

Sắc mặt Tô Lạc Nhạn ngày càng trắng, mỗi một câu nói của Thẩm Thiên Mạch đều làm nàng ta minh bạch một phần, trong mắt cũng từ lo sợ biến thành tuyệt vọng, cả người xụi lơ trên mặt đất, trong miệng lầm bầm nói “Làm sao có thể, làm sao có thể!”

“Nếu ta đem những việc này nói cho ngươi biết, như vậy, ngươi tự nhiên vĩnh viễn sẽ không có cơ hội lên tiếng” Thẩm Thiên Mạch nhìn Tô Lạc Nhạn ngả nhào trên đất, trên mặt không mang nửa phần thương hại, bên môi là nụ cười ngoan tuyệt

“Không, không... không được giết ta!” Tô Lạc Nhạn nghe lời nói của Thẩm Thiên Mạch, cả người chợt hốt hoảng trốn ra sau, trong mắt tràn đầy sợ hãi

“Hừ! Không được giết ngươi?!” Trong mắt Thẩm Thiên Mạch lướt qua một tia hận ý, khóe miệng vẫn giữ nụ cười ngoan tuyệt “Thời điểm ngươi hạ loại độc được mẫn tính vào cơ thể mẫu thân ta, ngươi có nung tay sao?!”

Ngay khi nghe được những lời của Thẩm Thiên Mạch, sắc mặt Tô Lạc Nhạn hoàn toàn biến thành màu xám trắng

Thẩm Thiên Mạch vươn tay, bóp chặt gương mặt Tô Lạc Nhạn, nâng gương mặt nàng ta lên, Tô Lạc Nhạn ra sức giãy giụa, mong rằng có thể tránh khỏi bàn tay của Thẩm Thiên Mạch, nhưng vẫn bị Thẩm Thiên Mạch nhét một viên thuốc vào miệng

“Ngươi cho ta ăn cái gì?!” Tô Lạc Nhạn đưa tay vào miệng, muốn đem viên thuốc nhỏ ra, tuy nhiên đó là chuyện không thể

“Không cần phí sức. Thực cốt hoàn cho vào miệng liền tan” Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng phun ra lời nói

Con ngươi Tô Lạc Nhạn không ngừng phóng đại, cả người trên mặt đất vặn vẹo, trong miệng không ngừng kêu “Ta van cầu ngươi giết ta đi! A...A...”

“Năm đó ngươi hạ độc được mẫn tính vào mẫu thân ta, ngươi có nghĩ tới khổ sở của nàng?!” Thẩm Thiên Mạch nhìn Tô Lạc Nhạn vặn vẹo trên đất, trong đầu hiện ra hình ảnh mẫu thân bị bệnh hành hạ, đáng vẻ khổ sở không chịu nổi, nhưng là, đó không phải do bệnh, mà do Tô Lạc Nhạn hạ độc!

Tô Lạc Nhạn bây giờ đã bị giãy vò đến sắc mặt trắng bệch, đôi môi cũng bị nàng cắn ra máu, trên đầu bởi vì đau đớn mà xuất hiện từng tảng mồ hôi, nàng dùng ánh mắt khẩn cầu nói với Thẩm Thiên Mạch “Ta, ta sai rồi. Van cầu ngươi... Bỏ qua cho ta...”

Thẩm Thiên Mạch vẫn không nhúc nhích nhìn Tô Lạc Nhạn. Năm đó Tô Lạc Nhạn cho mẫu thân nàng độc được mẫn tính, mới khiến cho mẹ nàng mất sớm, thời điểm nàng sống lại, cũng chính là thời điểm mẫu thân chết đi, nàng không cách nào cứu vãn mẫu thân mình, nhưng nàng nhất định vì mẫu thân mà báo thù!

Nàng muốn Tô Lạc Nhạn chết cực kỳ thống khổ! Như vậy mới không làm mẹ nàng thất vọng

Sau một hồi gào khóc thảm thiết, Tô Lạc Nhạn ngừng vặn vẹo, con ngươi bởi vì đau đớn mà lồi ra, ngũ quan vốn nhu hòa như nước cũng vì kịch độc mà biến hình, Thẩm Thiên Mạch không chút lưu tình, lấy Hóa Thi Thủy ra, từ từ nhỏ trên thi thể Tô Lạc Nhạn, nhìn Tô Lạc Nhạn hóa thành một bãi nước trong, không để ý quay đầu rời đi

Thẩm Thiên Mạch sau khi ra khỏi cửa đã thấy Thẩm Thiên Tâm hướng về đình viện của Tô Lạc Nhạn đi tới, khóe miệng nàng khẽ cong lên một nụ cười. Thẩm Thiên Tâm ơi Thẩm Thiên Tâm, Tô Lạc Nhạn chết đi, cũng chỉ mới là màn dạo đầu, về sau, vẫn còn rất nhiều “chuyện tốt” chờ ngươi đấy

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 47: Muốn tìm nàng tính sổ?

"Tiểu thư, nhị tiểu thư tới, xem ra lại già bất thiện (đến không có ý tốt)." Thiên Thiên chạy đến bên tai Thẩm Thiên Mạch nói.

Lúc này Thẩm Thiên Mạch đang uống trà, nước suối Thiên Sơn kết hợp cùng trà Tam Diệp tốt nhất, ngửi thấy một cỗ mùi hương nhàn nhạt thanh thoát, nghe thấy lời nói Thiên Thiên, Thẩm Thiên Mạch vội biếng đặt ly trà xuống, lông mày hơi nhíu lại, cười nói, "Nhanh như vậy đã tới rồi."

"Thẩm Thiên Mạch!"

Thanh âm Thẩm Thiên Tâm từ bên ngoài truyền đến, nhu hòa ngũ quan bởi vì tức giận cùng thương tâm mà vặn vẹo, con mắt sắc bén lạnh lẽo nhìn Thẩm

Thiên Mạch, "Người đem mẫu thân của ta đi đâu?!"

"Nhị tỷ hỏi thật hay hỏi chơi, Thiên Mạch luôn không lui tới với Tam nương, làm sao biết tam nương đã xảy ra chuyện gì?!" Thảm Thiên Mạch bình tĩnh nhấp trà, tựa hồ đang thưởng thức hương thơm của trà.

Thảm Thiên Tâm thấy đáng về Thảm Thiên Mạch không đem nạng ta để trong mắt, trong lòng càng thêm tức giận, chỉ vào Thảm Thiên Mạch nói, "Người cũng không cần giả bộ với ta, mẫu thân của ta sao có thể vô duyên vô cớ mất tích?!"

"Sao người dám khoa tay múa chân với tiểu thư nhà ta!" Thiên Thiên thấy Thảm Thiên Tâm chỉ vào Thảm Thiên Mạch, thái độ ngạo mạn, không khỏi căm tức, tiến đến bên người Thảm Thiên Mạch, tay chống nạnh nhìn mặt quát.

"Thiên Thiên, không cần để ý đến nàng ta."

Thảm Thiên Mạch thấy đáng về tức giận đáng yêu của Thiên Thiên, đưa tay sờ sờ tóc Thiên Thiên, tiếp theo lại không chút để ý nhìn về phía Thảm Thiên Tâm, cười nói, "Chân là của Tam nương, Thiên Mạch sao có thể quản được?"

"Thảm Thiên Mạch! Người không cần giả bộ nữa, chẳng lẽ người không biết nơi ở của mẫu thân ta?!" Thảm Thiên Tâm vận vẹo mà oán độc nhìn về phía Thảm Thiên Mạch, trong mắt đã hiện lên vẻ thương tâm, cắn môi hỏi, "Người. . . Người có phải đã dùng phương pháp đối phó Đại tỷ cùng Nhị nương đi đối phó mẫu thân của ta hay không?!"

Thảm Thiên Mạch nghe thấy lời Thảm Thiên Tâm, hơi nhú mào, "Nếu Nhị tỷ đã thông minh như vậy, ta cũng không nói đùa với Nhị tỷ nữa, nhưng phương pháp kia, vẫn có điểm không giống nhau cho lắm."

Thảm Thiên Tâm nghe thấy lời nói của Thảm Thiên Mạch, lùi lại một bước, mẫu thân quả nhiên đã bị nữ nhân ti tiện Thảm Thiên Mạch này giết rồi sao?!

Thảm Thiên Mạch thấy nét mặt Thảm Thiên Tâm, nụ cười nơi khóe miệng không giảm, đặt ly trà xuống, từ từ đứng lên, đi tới trước mặt Thảm Thiên Tâm, lúm đồng tiền như hoa, "Đại tỷ cùng Nhị nương là bị ta lấy sợi tơ dẫu trong tay áo bóp cổ mà chết, về phần mẫu thân người, phải chịu đau đớn xuyên tâm thực cốt mà chết!"

"Người. . . Người. . . Người cư nhiên. . ."

Thảm Thiên Tâm nghe thấy Thảm Thiên Mạch nói vậy, sắc mặt biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Thảm Thiên Mạch càng thêm phần hận, muốn mở miệng phi nhổ Thảm Thiên Mạch, nhưng lại sợ Thảm Thiên Mạch giết nạng, cuối cùng ánh mắt hóa thành một cổ oán độc.

"Nhị tỷ, người luôn thích nhìn nhện như vậy, muốn nói cái gì thì nói đi, người yên tâm, ta sẽ không giết người."

Tựa hồ Thảm Thiên Mạch xem thấu tâm tư Thảm Thiên Tâm, cười nói, giọng điệu giống như đang bàn về thời tiết mà không phải đang nói chuyện sống còn.

"Tốt! Thảm Thiên Mạch, người có bản lĩnh cũng không cần giết ta, một ngày nào đó, ta sẽ thay nương ta báo thù!"

Thảm Thiên Tâm nghe vậy, trong mắt bắn ra tia oán độc, chỉ vào Thảm Thiên Mạch nói.

Thảm Thiên Mạch khẽ mỉm cười, nạng tất nhiên biết trong lòng Thảm Thiên Tâm nghĩ gì, trong lòng nạng ta cũng không chỉ mong vậy, sợ rằng đang hận không xé nạng ra thành trăm mảnh. Hôm nay Thảm Thiên Tâm nói lời này, cũng không phải vì quan tâm chuyện Tô Lạc Nhạn chết, mà là vì muốn kích động Thảm Thiên Mạch, để Thảm Thiên Mạch không muốn giết nạng ta.

Nhưng, Thảm Thiên Mạch vốn không muốn giết nạng ta, nạng muốn để Thảm Thiên Tâm cũng ném thử tư vị chết trong tay nam nhân mình yêu là thế nào.

Từ từ trở về bên cạnh bàn, uống một ngụm trà, cười nhàn nhạt nói,

"Vậy ta sẽ chờ Nhị tỷ, Thiên Thiên, tiễn khách!"

"Nhị tiểu thư, xin mời!" Thiên Thiên làm một tư thế mời, nhưng biểu tình quả thật lại cực kỳ ngạo mạn, tuyệt không đem Thảm Thiên Tâm để vào mắt.

Thảm Thiên Tâm vừa đi, Thiên Thiên liền nói với Thảm Thiên Mạch.

"Tiểu thư, sao người không dứt khoát giết nạng ta?"

"Giết nạng ta?"

Khóe miệng Thảm Thiên Mạch khẽ nâng lên, những chuyện ác Thảm Thiên Tâm trước kia đã làm, sao có thể đơn giản kết liễu nạng ta như vậy, giết nạng ta, không khỏi lợi cho nạng ta quá rồi.

"Không, không cần ta động thủ, tự nhiên sẽ có người động thủ."

"Có người động thủ?" Thiên Thiên không rõ chân tướng nhìn Thảm Thiên Mạch, con người chớp chớp.

"Thiên Thiên không cần để tâm mấy chuyện này." Thảm Thiển Mạch xoa đầu Thiên Thiên, sau đó mới hỏi: "Thiên Thiên nguyện ý đi Thiên Mạc không?"

"Đi Thiên Mạc? Tiểu thư thật muốn gả cho Hoàng đế Thiên Mạc kia sao? Thiên Thiên chưa từng gặp hắn, nhưng nghe nói diện mạo hắn rất taaans tú." Thiên Thiên nghe thấy câu hỏi của Thảm Thiển Mạch, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, tiếp theo lại cười ngọt ngào nói.

"Thiên Thiên đã gặp, Tư Đồ Cảnh Viễn chính là Mị Huyết." Thảm Thiển Mạch nở nụ cười, từ chối cho ý kiến, có lẽ thời điểm nàng hỏi Thiên Thiên có nguyện ý đi Thiên Mạc không, cũng đã quyết định đi.

"Thì ra Thiên Mạc Hoàng đế chính là Mị Huyết lâu chủ? Chính là người chúng ta nhìn thấy ở trên đường?" Thiên Thiên lập tức lộ ra bộ hoa si "Thật sự rất tuần tú. Trừ tiểu thư, Thiên Thiên chưa từng gặp qua người đẹp như thế. Tiểu thư thích hắn sao?"

Thảm Thiển Mạch nở nụ cười, thích sao? Có lẽ vậy. Thời điểm nhìn thấy hắn sẽ cảm thấy an tâm, lúc hắn tới gần sẽ cảm thấy tim đập nhanh, thấy bộ dáng tức giận đáng yêu của hắn sẽ cảm thấy vui vẻ, nghe được lời nói thâm tình của hắn sẽ cảm thấy ấm lòng.

"Thiên Thiên hiểu! Tiểu thư tới chỗ nào, Thiên Thiên liền đến đó!"

Thiên Thiên thấy biểu tình của Thảm Thiển Mạch, tất nhiên hiểu được tâm tư của nàng, tựa vào trên vai Thảm Thiển Mạch nói.

Tiểu thư tới chỗ nào, Thiên Thiên liền đến đó.

Mạch Nhi ở đâu, ta sẽ ở đó.

Hai lời này sao mà tương tự. Hai lời sao mà ám áp. Bên cạnh nàng chỉ cần có Thiên Thiên, có Tư Đồ Cảnh Viễn thì đã đủ vừa lòng rồi.

Thời điểm đang ngồi trong phòng ấm áp, bên ngoài lại xảy ra một đại sự kinh thiên.

Nhìn tin tức bỏ câu đưa tin truyền đến, chân mày Thảm Thiển Mạch hơi nhíu, con ngươi đen nhánh che bằng một tầng sương mù nhàn nhạt, không thấy rõ nàng tâm tình của nàng giờ khắc này.

Trên tờ giấy chỉ viết một hàng chữ: Kỳ Nguyệt Hoàng đế Thượng Quan Hạo băng hà, trong đó có nội tình.

Thân thể Thượng Quan Hạo vẫn không tốt, nhưng thời điểm tứ hôn lần trước, rõ ràng đã có dấu hiệu chuyển biến tốt, tại sao lại đột nhiên băng hà vào lúc này?

Cái chết của hắn tuyệt đối không phải là bởi vì bệnh quá nặng như triều đình tuyên bố, như vậy nhất định trong đó có âm mưu. Xem ra Thượng Quan Hạo đã làm chuyện gì đó, dẫn tới có đảng phái bất mãn, vì vậy mới xuống tay độc ác.

Nguyên bản Thượng Quan Hạo làm hoàng đế thập phần bất lực, hư danh, cư nhiên hôm nay còn chết không minh bạch như vậy, thật đúng là bất lực tới cực điểm. Đây chính kết cục của kẻ vô năng.

Thảm Thiển Mạch cũng không hề đồng tình Thượng Quan Hạo, bởi vì chính hắn vô năng mới đưa đến kết cục bi thảm như vậy. Nhưng ngược lại nàng cảm thấy rất hứng thú với cái chết của Thượng Quan Hạo, hoặc là nói, với quyết định truyền ngôi cuối cùng của Thượng Quan Hạo, nàng cảm thấy rất hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48: Hư tình giả ý

Thượng Quan Hạo chết khiến cục diện chính trị Kỳ Nguyệt Quốc nguyên bản đã khản trương càng thêm trở nên giương cung bạt kiếm, Thượng Quan Triệt cùng Thượng Quan Cẩn vì ngôi vị hoàng đế cơ hồ đã như nước sôi lửa.

Một nhà Điều Sơn đã đứng về phe Thượng Quan Triệt, mà Thảm Lăng Vân lại toàn lực hiệp trợ Thượng Quan Cẩn, hai phe phái vì ngôi vị hoàng đế mà tranh chấp không ngừng, vừa lúc đó, hoàng hậu lại hạ chỉ tuyên Thảm Thiển Mạch vào cung.

"Mạch Nhi, lần này Điều Tuyệt Không tuyên ngươi vào cung, nhất định muốn ngươi liên hiệp lực lượng của Thiên Mạc để trợ giúp Thượng Quan Triệt, nếu nàng ta bức bách ngươi, ngươi có thể giả vờ đồng ý để bảo toàn bản thân, rõ chưa?" Thảm Lăng Vân quả nhiên là lão hồ ly, hắn nắm tay Thảm Thiển Mạch quan tâm nói.

"Đa tạ phụ thân đã quan tâm."

Giọng điệu Thẩm Thiên Mạch ôn hoà, thậm chí Thẩm Lăng Vân cảm thấy ánh mắt Thẩm Thiên Mạch nhìn hắn mang theo vài phần châm chọc, tựa hồ hắn đang nghĩ gì, Thẩm Thiên Mạch cũng có thể nhìn thấu. Hắn cảm thấy càng ngày càng không nắm bắt được nữ nhi này nữa rồi.

Nghĩ tới đây, Thẩm Lăng Vân lại giả bộ từ ái vỗ vỗ bả vai Thẩm Thiên Mạch:

"Mạch Nhi, phụ thân thật không nỡ để ngươi gả đi Thiên Mạc xa xôi như vậy, nhưng phụ thân cũng không có biện pháp khác, chỉ hy vọng Mạch Nhi có thể được hạnh phúc!"

Thẩm Thiên Mạch ngược mắt nhìn Thẩm Lăng Vân một chút, châm chọc trong tròng mắt càng đậm, nhếch miệng cười nói.

"Đa tạ phụ thân đã quan tâm."

Không nỡ?! Nếu kiếp trước nàng nhất định sẽ vì những lời này mà cảm động cả buổi sáng, sau đó thì cho dù hy sinh hạnh phúc của bản thân cũng phải giúp phụ thân, nhưng cả một đời nàng cũng sớm đã nhìn thấu tâm địa Thẩm Lăng Vân, Thẩm Lăng Vân nói như vậy, sẽ chỉ khiến nàng cảm thấy ghê tởm.

"Mạch Nhi, ngươi..."

Thẩm Lăng Vân nói vậy với Thẩm Thiên Mạch có phần không thích hợp, tựa hồ còn đang muốn nói gì đó với Thẩm Thiên Mạch, dù sao bây giờ Thẩm Thiên Mạch là một quân cờ rất quan trọng đối với hắn.

"Phụ thân, để hoàng hậu nương nương đợi lâu cũng không hay."

Thẩm Thiên Mạch lạnh nhạt cắt ngang lời nói Thẩm Lăng Vân, thấy biểu tình không vui của Thẩm Lăng Vân, Thẩm Thiên Mạch khẽ nâng khóe môi.

"Phụ thân yên tâm, Thiên Mạch nhất định sẽ không đồng ý yêu cầu của hoàng hậu nương nương. Thượng Quan Triệt, nhất định sẽ bại."

Về mặt Thẩm Lăng Vân vốn khó coi khi nghe thấy những lời này của Thẩm Thiên Mạch thì lại khôi phục nụ cười, từ ái nói, "Mạch Nhi thật hiểu chuyện!"

Nụ cười nơi khóe miệng của Thẩm Thiên Mạch càng thêm giễu cợt, nhìn cũng không muốn nhìn Thẩm Lăng Vân lâu hơn chút nào. Người phụ thân này là một phụ thân giả bộ từ ái, trong mắt hắn chỉ có quyền thế, thời điểm có thể lợi dụng chính là nữ nhi ngoan, thời điểm không thể lợi dụng chính là phế vật vô dụng.

Không nhanh không chậm vào cung. Như cũ vẫn là Diêu Tuyết Không cùng Diêu Nhược Thẩm và Thượng Quan Triệt, nhưng thái độ của các nàng cũng đã hoàn toàn bất đồng.

"Thiên Mạch tham kiến hoàng hậu nương nương." Thẩm Thiên Mạch bình thản hành lễ.

Diêu Tuyết Không lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, tự tay đỡ Thẩm Thiên Mạch, trong mắt tràn ngập từ ái cùng yêu thích, vỗ vỗ tay Thẩm Thiên Mạch nói, "Đều là người trong nhà, sao còn phải hành lễ như vậy?"

Trong lòng Thẩm Thiên Mạch không khỏi một hồi cười lạnh, lúc nào thì nàng đã trở thành người nhà của Diêu Tuyết Không rồi?! Chuyện cười.

"Thiên Mạch nhớ rõ lần trước hoàng hậu nương nương vô cùng không thích Thiên Mạch?" Thẩm Thiên Mạch nhướn mày, mang theo vài phần châm chọc nhìn về phía Diêu Tuyết Không.

Sắc mặt Diêu Tuyết Không không đổi, vẫn một bộ dáng tươi cười hòa ái:

"Sao ta lại không thích Thiên Mạch được, lúc trước cũng chỉ muốn dạy Thiên Mạch chút đạo đức nhân xử thế, để tránh ngày sau lại mất đi đáng về hoàng hậu, nhưng ai biết, tạo hóa trêu ngươi a."

Nói xong, còn giả bộ thở dài một hơi, kéo qua tay Thượng Quan Triệt, lại kéo qua tay Thẩm Thiên Mạch, mỗi tay nắm một tay:

"Đáng thương cho đôi uyên ương số khổ các ngươi rồi!"

Thẩm Thiên Mạch mặc cho Diêu Tuyết Không nắm, cũng không phản kháng, nàng ngược lại muốn nhìn Diêu Tuyết Không có thể làm ra chuyện gì, mà giờ khắc này trong mắt Diêu Nhược Thẩm đã sắp phát hỏa, nhưng vẫn cực lực ản ản.

"Sao Hoàng hậu nương nương lại nói thế, không phải Tam hoàng tử đã cưới Nhược Thẩm tỷ tỷ làm phi sao?" Thẩm Thiên Mạch cố ý nhướn mày nhìn Diêu Nhược Thẩm.

Diêu Nhược Thẩm nghe thấy lời kia của Thẩm Thiên Mạch, cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nặn ra một nụ cười, nói với Thẩm Thiên Mạch:

"Mặc dù thuở nhỏ ta chỉ thích một mình Triệt ca ca, nhưng ta biết người trong lòng Triệt ca ca yêu thật ra là Thiên Mạch muội muội, ta bất quá cũng chỉ tranh đoạt một hư vị, nếu không phải Thiên Mạch muội muội bị ép gả cho Thiên Mạc Hoàng đế, vị trí hoàng hậu Kỳ Nguyệt quốc sớm muộn cũng là của Thiên Mạch muội muội."

"Thiên Mạch, nàng yên tâm! Nếu ta làm Hoàng đế, coi như dốc hết binh lực cũng nhất định sẽ đánh bại Thiên Mạch, ta nhất định muốn nàng làm hoàng hậu của ta!" Thượng Quan Triệt đột nhiên kéo tay Thẩm Thiên Mạch, trong mắt đều là nhu tình, lời thề son sắt.

Thẩm Thiên Mạch gạt tay Thượng Quan Triệt ra, chân mày khẽ nhăn lại, giống như đụng phải thứ gì đó rất ghê tởm, nhếch miệng nở nụ cười giễu cợt. Lời nói này thật là "Tình chân ý thiết", nàng bị ép gả cho Thiên Mạch Hoàng đế?! Bọn họ tưởng tượng thật không tệ, mặc dù trước đó nàng quả thật không biết Tư Đồ Cảnh Viễn muốn cưới nàng, nhưng so với gả cho Thượng Quan Triệt, nàng là nghìn lần nguyện ý gả cho Tư Đồ Cảnh Viễn.

"Dốc hết binh lực đánh bại Thiên Mạch?" Thẩm Thiên Mạch từ từ mở miệng, biểu tình bí hiểm, nhất nhất quét qua Điều Tuyết Không, Điều Nhược Thâm cùng Thượng Quan Triệt.

"Nhược Thâm tỷ tỷ vì ngôi vị hoàng hậu về sau, ngược lại chuyện gì cũng có thể nhẫn." Thẩm Thiên Mạch đi tới trước mặt Điều Nhược Thâm, cười nhẹ nói, thấy sắc mặt Điều Nhược Thâm biến đổi, đang muốn mở miệng nói chuyện, nàng cười ý bảo Điều Nhược Thâm không cần nói, lại đi tới trước mặt Điều Tuyết Không, cười nói, "Hoàng hậu nương nương diễn xuất cũng thật tốt?"

"Thiên Mạch." Thượng Quan Triệt thấy Thẩm Thiên Mạch như thế, không khỏi kêu lên.

"Tam hoàng tử, để Thiên Mạch đoán tâm tư của ngươi một chút thì thế nào?" Thẩm Thiên Mạch nhìn Thượng Quan Triệt, phụ thê kiếp trước, từ ái thâm tình đi đến cầm hận, nàng quá hiểu Thượng Quan Triệt.

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch mang theo nụ cười, chậm rãi nói, "Giả bộ thâm tình khiến ta động lòng, lợi dụng ta để gián tiếp lợi dụng lực lượng Thiên Mạch trợ giúp ngươi đi lên để vị Kỳ Nguyệt, sau đó lại lợi dụng ta đánh bại Thiên Mạch, cuối cùng đem một cuộc đả văng ta ra, cùng Nhược Thâm muội muội của ngươi ân ái ái ái, cùng mẫu hậu mẫu tử từ từ hiểu, đúng không?"

"Nàng... nàng..." Thượng Quan Triệt nhìn Thẩm Thiên Mạch, không dám tin nhìn nàng.

"Ta cái gì? Đem tâm tư ngươi nói hết ra rồi hả?" Thẩm Thiên Mạch cười châm chọc nhìn Thượng Quan Triệt, trong lòng cười lạnh.

"Đã như vậy! Vậy thì đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác!" Sắc mặt Điều Tuyết Không khẽ biến, tàn nhẫn nhìn Thẩm Thiên Mạch, mà sắc mặt Điều Nhược Thâm lại thoáng qua biểu tình sáng khoái.

Thẩm Thiên Mạch nhảy cảm nhận được sát ý bên người, xem ra Phượng Tê cùng mai phục không ít tử sĩ.

"Đừng!" Thượng Quan Triệt ngăn trở hành động của tử sĩ, nhìn Thẩm Thiên Mạch, "Thiên Mạch, nàng nói không sai, ta xác thực muốn lợi dụng nàng để đoạt được ngôi vị hoàng đế Kỳ Nguyệt cùng thế lực Thiên Mạch, nhưng tình cảm ta đối với nàng cũng là thật lòng, ta sẽ không thương tổn nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Tự vệ, giết người

"Thật lòng?" Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch nâng lên hiện ra một nụ cười châm chọc, "Lợi dụng ta mà cũng coi là thật lòng? Chẳng lẽ sự thật lòng của ngươi chính là việc lợi dụng ta như vậy hay sao?"

"Thiên Mạch, nàng hãy nghe ta nói, ta chỉ là vì tương lai của chúng ta mà thôi!" Thượng Quan Triệt muốn đưa tay kéo tay Thẩm Thiên Mạch, lại bị Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát.

"Đủ rồi! Triệt nhi, ngươi không cần nói nữa, Thẩm Thiên Mạch phải chết! Sau khi nàng ta chết, chúng ta lại giả họa cho phủ Thừa Tướng, khơi lên thù hận giữa Thiên Mạch cùng Trầm gia, như vậy chúng ta mới có được phần thắng!" Điều Tuyết Không lên tiếng ngăn Thượng Quan Triệt lại, lộ ra một nụ cười ngoan tuyệt, ý bảo bọn sát thủ ra tay.

Thẩm Thiên Mạch nhìn Điều Tuyết Không, không hổ là hoàng hậu nương nương, nhiều năm như vậy nhưng vẫn an ổn ngồi trên ngôi vị hoàng hậu, không biết trên tay đã nhuộm máu tươi của bao nhiêu người.

"Hoàng hậu nương nương muốn giết Thiên Mạch, cũng phải để cho Thiên Mạch được chết một cách rõ ràng chứ phải không?" Thẩm Thiên Mạch nhíu lông mày, nhìn Điều Tuyết Không hỏi.

Khóe miệng Điều Tuyết Không nâng lên nụ cười mỉm cao cao tại thượng, trong mắt mang theo vài phần khinh thường, cười nói, "Muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi."

"Cái chết của Hoàng thượng, thậm chí còn có bệnh của hoàng thượng, sợ rằng thoát không khỏi có liên quan đến hoàng hậu nương nương đúng chứ?"

Thẩm Thiển Mạch lạnh nhạt hỏi, dĩ nhiên, nàng chưa hề điều tra, đây chỉ là phỏng đoán của nàng.

Sắc mặt của Diêu Tuyết Không có hơi biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Thiển Mạch càng nhiều thêm mấy phần thờ ơ, nữ tử này không kiêu ngạo không tự ti, thông tuệ Vô Song, cũng khó trách con trai của mình đối với nàng ta đặc biệt yêu thích.

"Dù sao ngươi cũng sắp chết rồi, ta cũng nói cho ngươi biết luôn." Diêu Tuyết Không thu lại vẻ mặt trên mặt, chậm rãi nói, "Bệnh của Thượng Quan Hạo quả thật là do ta hạ độc, cái chết của hắn cũng là ta ra tay."

Đôi mắt sắc bén của Thẩm Thiển Mạch khẽ động, quả thật là do Diêu Tuyết Không ra tay. Nhìn bộ dạng không có nửa phần kinh ngạc của Thượng Quan Triệt, chỉ sợ cũng đã sớm biết chuyện này. Quyền thế thật sự là đáng sợ, làm tình vợ chồng, tình phụ tử đều hóa thành hư vô.

"Lòng dạ của Hoàng hậu nương nương quả thật đủ cứng rắn, ngay cả trượng phu của mình cũng giết." Thẩm Thiển Mạch mang theo vài phần châm chọc nói.

"Trượng phu? ! Ha ha ha ha, trong mắt của hắn có người thê tử là ta đây sao? ! Trong lòng của hắn cũng chỉ có cái con quý bệnh đó thôi, nàng ta đã chết nhiều năm như vậy, hắn vẫn còn nhớ mãi không quên, thậm chí muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho cái tên oắt con vô dụng, nhi tử của con quý bệnh đó sanh ra!" Diêu Tuyết Không cũng nâng lên nụ cười châm chọc, trong mắt còn có bi thương.

Thẩm Thiển Mạch lạnh nhạt nhìn Diêu Tuyết Không, vốn tưởng rằng trong lòng của Diêu Tuyết Không chỉ có quyền thế, nhưng không ngờ rằng, Diêu Tuyết Không đối với Thượng Quan Hạo vẫn có mấy phần chân tình, lười biếng mở miệng hỏi, "Vậy thì thái tử cũng đã chết, tại sao bà còn phải giết ông ấy?"

"Tại sao? !" Diêu Tuyết Không có chút cười cười tự giễu, nhìn về phía Thẩm Thiển Mạch, "Ngươi có biết hắn muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người nào không? Muốn truyền cho Thượng Quan Cận! Ngay cả nhi tử được sanh ra do nha hoàn của con quý bệnh đó trong lòng hắn cũng quan trọng hơn, so với ta quan trọng hơn!"

Nhìn Diêu Tuyết Không khàn cả giọng rống lên, chợt Thẩm Thiển Mạch có chút đồng tình đối với Diêu Tuyết Không. Cũng chỉ là một cô gái không chiếm được sự yêu thương của bậc Đế Vương mà thôi.

Cho tới nay cũng chỉ biết là mẫu phi của Thượng Quan Cận xuất thân bản hàn, nhưng không biết thì ra người đó là thị nữ tiền hoàng hậu, xem ra Thượng Quan Hạo đối với tiền hoàng hậu thật sự là tình thâm ý trọng, nhưng mà đã tình thâm ý trọng như vậy, cần gì phải cưới nhiều phi tử như vậy?

Tư Đồ Cảnh Diễn, sẽ nguyện ý vì nàng mà không lập hậu cung sao? ! Nhưng không lập hậu cung, sẽ mất đi rất nhiều sự ủng hộ của triều thần, nàng có thể làm như vậy sao?

"Tốt lắm! Nên biết ngươi đều đã biết!" Rốt cuộc cảm xúc của Diêu Tuyết Không cũng bình phục, nàng hung hăng liếc Thẩm Thiển Mạch một cái, âm trầm nói.

Nhìn những tử sĩ đang vây quanh, Thẩm Thiển Mạch lộ ra nụ cười khinh miệt.

Trong mắt Thượng Quan Triệt có chút không đành lòng, nhưng vẫn quay lưng đi, phụ nữ, ở trong lòng hắn vĩnh viễn không sánh bằng quyền thế. Mà Diêu Nhược Thẩm cũng nhao nhao muốn thử nhìn Thẩm Thiển Mạch, nàng muốn nhìn một chút xem Thẩm Thiển Mạch chết thảm dưới làn đao như thế nào, nhưng một màn kế tiếp, lại làm cho bọn họ không thể nào ngờ tới.

Sợi tơ trong ống tay áo của Thẩm Thiển Mạch bay ra, trên mặt nàng mang theo nụ cười nhẹ nhàng, động tác nhẹ nhàng giống như là đang khiêu vũ, nhưng từng tên rồi từng tên sát thủ một dưới sự công kích của sợi tơ trên tay Thẩm Thiển Mạch mà mất đi tánh mạng, đến chết cũng không chịu nhắm mắt.

Mất thấy bốn mươi năm mươi tên sát thủ chỉ còn lại có mười người có võ nghệ cao cường, sắc mặt của Diêu Tuyết Không thay đổi rất khó coi, mặt của Thượng Quan Triệt cũng không thể tin được mà nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt.

"Không rảnh chơi với các ngươi nữa." Khóe miệng Thẩm Thiển Mạch nâng lên nụ cười khát máu, sợi tơ đang bay múa đột nhiên tăng nhanh, tiếp theo giống như có vô số sợi tơ vô hình xuất hiện, dày đặc liên tục đánh tới hướng hơn mười người sát thủ còn dư lại, tốc độ nhanh đến nỗi khiến những người đó không phản ứng kịp.

Bọn sát thủ rất nhanh đã hóa thành những cỗ thi thể, trên cỗ đều có một đường cắt đỏ tươi.

"Ngàn thanh ti . . . Ngươi là người của Ma cung?" Thượng Quan Triệt không thể tin nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt, bốn mươi năm mươi tên sát thủ này là mình phái tới bảo vệ Diêu Tuyết Không, mặc dù không là tử sĩ lợi hại nhất trong quân đội của mình, nhưng võ công cũng không hề thấp, ngay cả chính hắn, sợ cũng không ứng phó được.

Mà Thẩm Thiển Mạch không chỉ ứng phó được, thậm chí dễ dàng giết sạch bốn mươi năm mươi tên sát thủ này, võ công rất cao, quả thật vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

"À quên nói cho Tam hoàng tử biết. Tại hạ là Mặc Tri." Nụ cười trên mặt Thẩm Thiển Mạch không hề thay đổi, xa cách nhìn Thượng Quan Triệt.

Thượng Quan Triệt ngờ ngác nhìn cô gái trước mắt, bởi vì mới vừa đánh nhau mà bụi tóc hơi tán lác, một mái tóc đen nhánh ở trong gió nhẹ nhàng tung bay, áo trắng thuần cũng theo gió nhẹ nhàng nâng lên, cả người có một loại khí chất nhẹ nhàng phiêu dạt, nụ cười lạnh lẽo trên mặt cũng đẹp đến rung

động lòng người, khí chất như vậy đã làm mờ đi ngũ quan bình thường của nàng, làm cho nàng đẹp tựa như thiên tiên.

"Mặc Trì, Mặc Trì, Cung chủ Ma Cung, lại là một cô nương." Thượng Quan Triệt lẩm bẩm nhớ tới cái tên mà Thẩm Thiên Mạch vừa mới nói, nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong lòng mất ánh mắt phức tạp.

"Cung chủ Ma Cung?" Điều Tuyết Không cũng rất kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt, không nghĩ tới nàng lại là Cung chủ Ma Cung, hôm nay giết không được nàng ta, tất nhiên hậu quả khó lường.

"Đừng toan tính dùng độc với ta, như vậy sẽ chỉ làm cho cái chết của các ngươi đến nhanh hơn mà thôi!" Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng liếc Điều Tuyết Không một cái, vẻ mặt ngoan tuyệt, hờ hững liếc ba người bọn họ, khóe miệng nâng lên nụ cười, "Không nên vội vã tìm chết như vậy, ngày chết của các ngươi, sẽ đến rất nhanh."

"Thiên Mạch. . ." Thượng Quan Triệt hình như còn muốn nói điều gì.

"Thẩm Thiên Mạch ngày mai sẽ xuất giá! Từ nay về sau, chỉ có Mặc Trì, Mặc Trì giết người không chớp mắt." Khóe miệng của Thẩm Thiên Mạch khẽ nâng lên, nhìn về phía ba người bọn họ, không có nửa phần lưu luyến.

"Trời ơi, chúng ta phải làm sao đây à? !" Điều Nhược Thâm nhìn từ thi nằm đầy trên mặt đất, nhìn Thẩm Thiên Mạch rời đi, lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi, cái loại sợ hãi xâm nhập vào cả tâm mạch.

"Hôm nay đắc tội Ma Cung, chỉ sợ chuyện càng ngày càng không dễ dàng." Thượng Quan Triệt khe khẽ thở dài một hơi, trong mắt cũng nổi lên sầu lo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Dung mạo Kinh Thiên

Thời thế đổi thay. Tang lễ của hoàng đế Kỳ Nguyệt quốc. Hôn lễ của Hoàng đế Thiên Mạc.

Ngày đám cưới, Thẩm Thiên Mạch đuổi tất cả nha hoàn ra ngoài, chỉ để lại Thiên Thiên.

"Tiểu thư, người thật là đẹp." Thiên Thiên nhìn Thẩm Thiên Mạch đã khôi phục dung mạo thật, thở dài nói. Cũng đã lâu không nhìn thấy dung mạo chân thật của tiểu thư rồi. Mặc dù từ nhỏ đã nhìn tiểu thư, nhưng mỗi một lần nhìn thấy, vẫn cảm thấy sợ hãi cảm thán.

Thẩm Thiên Mạch chỉ nhẹ nhàng sờ sờ chóp mũi Thiên Thiên, an vị ở trước gương đồng tự mình trang điểm.

Một mái tóc đen nhánh suông dày mượt mà như là thác nước đổ nghiêng xuống, một cây trâm phượng hoàng ôm lấy mặt trắng tùy ý cầm lên, đem đầu tóc uốn thành búi, nhẹ nhàng cố định bằng một cây trâm.

Thiên Thiên ở một bên nhìn tiểu thư nhà mình trang điểm, vốn nặt đã rất si mê thương thức, nhưng khi nhìn thấy tiểu thư nhà mình chỉ tùy ý chải một búi tóc như vậy, liền nóng nảy, "Tiểu thư, thường ngày người cứ thích đơn giản thuần khiết thì còn không tính, nhưng hôm nay là ngày trọng đại người làm lễ xuất giá a!"

Khóe môi Thẩm Thiên Mạch khẽ nâng lên, đưa ra ngón tay như ngọc nhẹ nhàng kẻ lên chân mày, điểm chút son môi, cô gái trong gương, dù chỉ trang điểm nhàn nhạt, cũng đã đẹp tựa như tiên nhân.

"Thiên Thiên, chuyện xuất giá hôm nay, cũng chỉ là tùy cơ ứng biến, nếu thật sự phải gả, cũng phải do chính ta tự mình đồng ý, chính chính thức thức gả." Thẩm Thiên Mạch thản nhiên nói.

Thiên Thiên nghe Thẩm Thiên Mạch nói cái hiểu cái không gật đầu một cái, cũng không ngăn cản nữa, tiểu thư nhà mình làm như vậy, nhất định có dụng ý của nàng.

"Tiểu thư, Thiên Thiên giúp người mặc giá y." Thiên Thiên cầm lên hồng giá y đỏ rực như lửa nhưng vô cùng đẹp.

Thẩm Thiên Mạch từ từ cởi áo, mặc vào giá y đỏ rực, tay thon dài từ trong giá y chậm rãi đưa ra, giống như đóa sen trắng đang nở rộ giữa biển lửa, thuần túy mà Mỹ Lệ, trên bờ môi nàng nở nụ cười chân thành, "Màu đỏ, quả là một màu sắc đẹp."

Thiên Thiên nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch, không khỏi lộ ra nụ cười nghịch ngợm, "Đó là hiển nhiên, cô gia không phải luôn mặc màu đỏ sao."

"Thiên Thiên." Thẩm Thiên Mạch bị Thiên Thiên nói trúng tâm tư, có chút ngượng ngùng nói, dù là một cái nhăn mày hay là một nụ cười dường như cũng không làm biến mất được sự cuốn hút nội tâm của bản thân, một dung mạo diễm đảo chứng sinh như vậy, nếu để cho người khác nhìn thấy, chỉ sợ cả đời cũng khó có thể quên.

Mặc dù chỉ là kẻ ứng biến tạm thời, nhưng dù sao hôm nay vẫn là lần đầu tiên trong đời này nàng phủ thêm giá y, Thẩm Thiên Mạch vẫn cảm thấy trong lòng có chút thấp thỏm.

Mặc xong giá y, đắp khăn voan đỏ, do Thiên Thiên đỡ ra cửa, cửa đã sớm có một đám người đứng chờ.

Thẩm Thiên Mạch cảm thấy hơi thở của Tư Đồ Cảnh Diễn, không khỏi nắm chặt chiếc khăn trong tay, trong lòng có chút ngượng ngùng cùng mong đợi.

Hôm qua cũng đã đi gặp hoàng hậu, nhưng lễ nghi phiền phức đều được cho qua, hôm nay cổ kiệu liền trực tiếp hướng về phía Thiên Mạc mà đi tới.

Vì không nhìn thấy được dung mạo dưới khăn voan của thiên kim tiểu thư Tướng phủ, cho nên dân chúng vẫn như cũ cho rằng thiên kim Tướng phủ là một cô gái bề ngoài bình thường bất học vô tài.

Đi được một khoản rất xa, cổ kiệu đến một chỗ rừng rậm, Tư Đồ Cảnh Diễn phân phó kiệu phu dừng cổ kiệu lại.

"Mạch Nhi, nên xuống kiệu rồi." Giọng nói Tư Đồ Cảnh Diễn đầy truyền cảm truyền đến, Thẩm Thiên Mạch thông qua khe hở của khăn voan đỏ đang đội trên đầu nhìn thấy cánh tay thon dài của Tư Đồ Cảnh Diễn.

Hơi ngượng ngùng nhẹ nhàng đưa tay khoác lên trên tay Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch cười nói, "Cảnh Diễn chẳng lẽ không muốn nâng khăn voan cho ta sao?"

"Vì sao còn gọi là Cảnh Diễn, là nên gọi là phu quân chứ?" Tư Đồ Cảnh Diễn không có vội vã vén khăn voan lên, cũng là cười nói.

"Hôm nay cũng chỉ là tùy cơ ứng biến. Ta không hy vọng hôn nhân của ta nhiễm tạp bất kỳ sự tranh giành quyền lợi nào. Nếu ta muốn gả cho chàng, thì chỉ là gả cho chàng, không dính liểu đến bất cứ quyền lợi nào, không quan hệ đến chuyện hòa thân." Thẩm Thiên Mạch lạnh nhạt nói.

Tư Đồ Cảnh Diễn nâng lên nụ cười hạnh phúc, trong mắt lóe ra ánh sáng, nhẹ nhàng đưa tay vạch khăn voan đỏ cho Thẩm Thiên Mạch, vừa nói, "Ta sẽ đường đường chính chính cưới nàng, Mạch Nhi."

"Nhưng ta còn chút có cân nhắc xong mà." Thẩm Thiên Mạch ngược mắt, cười yếu ớt.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy Thẩm Thiên Mạch từ từ ngẩng gương mặt lên, nhìn thấy giống như một bức tranh thủy mặc dần dần hiện rõ, từng điểm từng điểm, hình ảnh sắc thái, phong tình gần như không thể nào nói hết nên lời.

Da trắng nõn nà, mi mục như họa, mắt sáng như sao. Nụ cười nhàn nhạt bên môi giống như loại rượu ngon nhất làm người ta say mê, liếc mắt nhìn, liền không dời được ánh mắt.

"Thế nào? Không nhận ra Mạch Nhi nữa sao?" Thẩm Thiên Mạch thấy bộ dạng Tư Đồ Cảnh Diễn hơi sững sốt, không khỏi cười yếu ớt sáng giọng.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn cô gái trước mắt, da dẻ trắng nõn nà bởi vì phấn trang điểm nhàn nhạt mà càng trở nên trắng sáng mỹ lệ, vẻ đẹp càng thêm mê người.

Hai mắt giống như một hồ nước sâu thẳm thuần khiết, nhìn như có dòng nước đang lưu chuyển bên trong, ý vị phong lưu không nói hết nên lời, giờ phút này đang hàm chứa một chút thẹn thùng nhìn mình, đôi môi đỏ thắm gò má hồng hào, đôi môi giờ phút này đang khẽ mân mê, hình như là đang làm nũng.

Tay nhẹ nhàng kéo lấy vòng eo mảnh khảnh của Thẩm Thiên Mạch, Tư Đồ Cảnh Diễn nâng lên dáng tươi cười tà mị, nói, "Mặc kệ Mạch Nhi của ta hình dạng như thế nào, ta đều nhận ra."

Nụ cười trên môi Thẩm Thiên Mạch dần dần thêm nồng. Khe khẽ tựa vào trên bả vai Tư Đồ Cảnh Diễn, cảm thấy an tâm trước nay chưa từng có.

Cổ kiệu hòa thân cũng đã sớm đi xa, giờ phút này thật sâu trong rừng rậm chỉ có hai người đang ôm nhau, xiêm y đỏ rực như lửa ở trong gió nâng lên độ cong của một dáng người xinh đẹp.

Bốn phía rừng rậm cũng phát ra âm thanh sần sật trong gió, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu vào trong rừng rậm, mang theo vài phần không khí ẩm áp.

"Cảnh Diễn, nếu ta thật sự gả cho chàng làm hoàng hậu, chàng có nguyện vì ta không lập hậu cung không?" Thẩm Thiên Mạch tựa vào trong ngực Tư Đồ Cảnh Diễn, thận trọng hỏi.

Lần đầu tiên nàng để ý mà cẩn thận nói lời nói như vậy, bởi vì nàng sợ đáp án nàng nghe được sẽ làm nàng đau lòng. Nếu Tư Đồ Cảnh Diễn không làm được chuyện không lập hậu cung, nàng nhất định sẽ không chút do dự rời đi, nhưng dù không chút do dự rời đi chẳng nữa thì đồng thời trong lòng của nàng cũng nhất định sẽ rỉ máu.

Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay ra ôm lấy gò má của Thẩm Thiên Mạch nâng lên, dùng ngón tay trở cùng lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Thẩm Thiên Mạch, khoe miệng hiện lên nụ cười chân thành, trong mắt mang theo nhu tình, "Có thể có được Mạch Nhi làm bạn, sẽ là một đời một thế chỉ có hai ta."

Thẩm Thiên Mạch nghe được trả lời của Tư Đồ Cảnh Diễn, trong lòng trở nên nhẹ nhàng. Tư Đồ Cảnh Diễn nâng mắt nhìn vào đôi mắt của Thẩm Thiên Mạch, từ từ đến gần.

Thẩm Thiên Mạch chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của nàng vậy, trên mặt cũng nóng bừng.

Thấy cả khuôn mặt cũng gò má đỏ bừng của Thẩm Thiên Mạch giống như trái cà chua chín mọng, liền nhếch miệng hiện lên dáng tươi cười tà mị, hướng về phía lỗ tai Thẩm Thiên Mạch giọng điệu nhẹ nhàng, cười nói, "Đây là Mạch Nhi đang xấu hổ sao?"

Thẩm Thiên Mạch mắc cỡ đỏ mặt, lấy tay chống đẩy vào ngực Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ cảm thấy tiếng lòng giống như bị nhẹ nhàng trêu chọc.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Thẩm Thiên Mạch, trong nội tâm khẽ động, không kiềm hãm được hôn xuống.

Thẩm Thiên Mạch ban đầu vốn muốn khước từ nhưng tay lại từ từ không kiềm hãm được vòng lên vai Tư Đồ Cảnh Diễn, một khắc kia, rừng rậm giữa giống như chỉ có hai người bọn họ.

"Hừ! Còn như vậy ta không thèm để ý tới chàng!" Nụ hôn sâu triền miên cuối cùng kết thúc, Thẩm Thiên Mạch thẹn thùng sáng giọng.

"Mạch Nhi đừng không để ý tới ta." Đưa tay nhẹ nhàng vuốt qua chóp mũi của Thẩm Thiên Mạch, trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn tràn đầy cưng chiều.

Thẩm Thiên Mạch nhìn nam tử trước mắt, khóe miệng không tự chủ nâng lên.

"Đi thôi, trở về Kỳ Nguyệt." Tư Đồ Cảnh Diễn dặt tay Thẩm Thiên Mạch, mang theo vài phần tà mị nói.

Kỳ Nguyệt. Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch nâng lên một nụ cười lạnh lẽo. Rất nhanh, thiên hạ này, liền sẽ không còn có quốc gia Kỳ Nguyệt này nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Âm mưu nặng, chân tình ở đâu?

Trở lại Kỳ Nguyệt, Thẩm Thiên Mạch thay nam trang. Giờ phút này, nàng chính là cung chủ Ma Cung, Mặc Trì.

"Tướng công, chàng ăn chút trái cây đi."

Trong đình viện của phủ đệ Thượng Quan Cẩn, Thẩm Thiên Tâm bưng một đĩa trái cây đã cắt sẵn đưa cho Thượng Quan Cẩn, trong mắt hiện lộ nhu tình, rất hợp với bộ dáng nữ tử hiền thực.

Thượng Quan Cẩn đang suy tư, nhìn thấy Thẩm Thiên Tâm tới thì khóe miệng lộ ra nụ cười ôn nhu, nói, "Những chuyện như cắt hoa quả thế này, Thiên Tâm cứ giao cho hạ nhân làm là được rồi, nàng cần gì phải tự mình động thủ."

Thẩm Thiên Tâm lộ ra nụ cười thẹn thùng, trong mắt hàm chứa tình cảm, dịu dàng nói, "Thiên Tâm chỉ là một phụ nhân, không hiểu cục diện chính trị cùng quân sự, không thể thay tướng công phân ưu, nên chỉ có thể làm chút việc nhỏ như vậy thôi."

"Ta hiểu tâm ý của Thiên Tâm. Có thể cười được Thiên Tâm làm thê tử, thật sự là phúc khí của ta." Thượng Quan Cẩn dịu dàng nắm tay của Thẩm Thiên Tâm.

Nhìn Thượng Quan Cẩn nắm tay mình, Thẩm Thiên Tâm có chút ngượng ngùng, mặt cũng trở nên đỏ ửng.

"Thế nào, chưa gì Thiên Tâm đã xấu hổ rồi sao?" Thượng Quan Cẩn ôm vòng eo của Thẩm Thiên Tâm, lời nói cũng mang theo vài phần cợt nhả, nhưng sâu trong đáy mắt thì không có nửa phần tình cảm.

"Tướng công, chàng thật xấu." Thẩm Thiên Tâm dùng đôi bàn tay trắng như phấn của mình đâm nhẹ vào ngực Thượng Quan Cẩn, xấu hổ nói, "Thiên Tâm không quấy rầy tướng công nữa."

"Vậy Thiên Tâm đi nghỉ trước đi, buổi tối vì phu sẽ trở lại bồi nàng." Thượng Quan Cẩn cũng không giữ Thẩm Thiên Tâm lại, trong mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn, nhưng bên môi vẫn mang theo nụ cười dịu dàng.

Thẩm Thiên Tâm, đừng nghĩ thủ đoạn nhỏ này có thể đã động được ta. Mặc kệ ngươi làm thế nào, ngày sau khi ta leo lên được đế vị, phủ Thừa Tướng các ngươi sẽ bị tiêu diệt!

Đưa mắt nhìn bóng lưng yếu đuối của Thẩm Thiên Tâm đang từ từ biến mất sau hành lang, khóe miệng Thẩm Thiên Mạch gợi lên nụ cười châm chọc. Từ

trên cây nhảy xuống, nằng đi về phía Thượng Quan Cẩn, "Xem ra quan hệ của Bát hoàng tử cùng nhị tiểu thư Tướng phủ cũng không tệ."

Thượng Quan Cẩn nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, trong mắt thoáng qua một tia cảnh giác, rồi lại nghi hoặc nhìn người đang đi tới. Có thể bất động thanh sắc tiến vào phủ Bát hoàng tử, chắc hẳn người này có võ công hơn người.

Người này quang minh chính đại xuất hiện trước mặt mình, có lẽ không phải là kẻ địch. Nhưng hắn cũng không nhớ rõ khi nào lại quen biết một nam tử phong hoa tuyệt đại như vậy.

Khuôn mặt như ánh ban mai, đôi mắt sáng như sao, toàn thân khí phách cao quý vô song. Chẳng biết tại sao khi nhìn vào đôi mắt này, phong thái này, lại làm cho hắn nhớ tới người đã đi lấy chồng ở Thiên Mạc, tam tiểu thư Tướng phủ, Thẩm Thiên Mạch.

Nhưng làm sao có thể, tam tiểu thư Tướng phủ không có dung mạo tuyệt đại như vậy, huống chi người trước mặt này là nam tử, mà tam tiểu thư lại là nữ tử.

"Thế nào, ngay cả Mặc Tri mà Bát hoàng tử cũng không nhận ra sao?" Thẩm Thiên Mạch nhìn ánh mắt quan sát của Thượng Quan Cẩn, cười sang sảng nói, lời nói cử chỉ không có chút nào giống với nữ nhi, tất cả đều là vẻ hào sảng của nam tử.

"Thì ra là cung chủ Ma Cung. Thượng Quan Cẩn chưa từng thấy qua hình dáng của cung chủ nên nhất thời kinh ngạc, để cho cung chủ chê cười rồi." Thượng Quan Cẩn nghe lời nói của Thẩm Thiên Mạch, thì phục hồi tinh thần lại, lộ ra nụ cười nho nhã lễ độ, nói.

Thẩm Thiên Mạch lơ đãng cười một tiếng, hơi nhíu mày, con ngươi nhìn về phía góc khuất sau hành lang mang theo vài phần châm chọc, cười nói, "Xem ra nhị tiểu thư của Tướng phủ rất là quan tâm Bát hoàng tử."

Thượng Quan Cẩn nghe lời Thẩm Thiên Mạch nói thì khẽ nhíu mày, theo ánh mắt của Thẩm Thiên Mạch nhìn về phía góc khuất sau hành lang, nhếch miệng nâng lên nụ cười tàn nhẫn, "Nàng ta cũng chỉ là nghe theo phân phó của lão hồ ly Thẩm Lăng Vân đến giám thị hành động của ta mà thôi."

"Lấy mưu lược của Bát hoàng tử, chắc hẳn Thẩm Lăng Vân cũng không chiếm được chỗ tốt gì." Thẩm Thiên Mạch nâng lên nụ cười trào phúng. Đây chính là phu thê tình thâm sao? Mới vừa rồi còn ngọt ngọt ngào ngào tựa vào nhau như người tình, bây giờ lại tính toán lẫn nhau. Chắc đây là đồng sàng dị mộng đi.

"Tất nhiên ta sẽ không để cho lão hồ ly Thẩm Lăng Vân chiếm được chỗ tốt. Huống chi ta cùng Cung chủ không phải còn có hiệp định là phải tiêu diệt phủ Thừa Tướng sao?" Giờ phút này, vẻ ngoan độc trong con ngươi của Thượng Quan Cẩn lộ ra càng đậm, giống như một thanh lợi kiếm, làm cho người khác phải khiếp sợ, ý cười ở khóe miệng cũng trở nên khát máu tàn nhẫn.

"Tất nhiên. Hôm nay Mặc Tri tới đây là muốn hỏi một chút xem Bát hoàng tử có cần trợ giúp gì không." Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch gợi lên nụ cười tính toán, trong mắt không mang theo nửa phần tình cảm.

Thẩm Lăng Vân, người tính toán tường tận, nhưng chắc ngươi chưa từng nghĩ cả mình cũng bị tính vào ván cờ này chứ...

Chân mày Thượng Quan Cẩn khẽ chau lại, nói, "Phụ hoàng vừa mới chết, trong triều vì vị trí thái tử mà tranh luận không ngừng, tất cả mọi người đều lấy lý do Thượng Quan Triệt là con trai trưởng, nên muốn lập hắn làm thái tử."

"Con trai trưởng?" Chân mày Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng nhíu lại, mang theo nụ cười tràn đầy tự tin nhìn về phía Thượng Quan Cẩn, chậm rãi nói, "Bọn họ nói như vậy, đơn giản là vì muốn Thượng Quan Triệt có thể danh chính ngôn thuận lên kế vị, nhưng nếu hoàng thượng hạ thánh chỉ lập người làm thái tử thì sao?"

"Thánh chỉ? Cung chủ có biện pháp gì?" Khi Thượng Quan Cẩn nghe lời nói của Thẩm Thiên Mạch thì trong mắt thoáng qua một tia sáng, vội vàng hỏi. Nếu có thánh chỉ, so sánh với Thượng Quan Triệt, hẳn càng thêm danh chính ngôn thuận. Như vậy, những phe trung lập đang muốn ủng hộ Thượng Quan Triệt, ngược lại sẽ phải ủng hộ hắn.

Thẩm Thiên Mạch cười như không cười, con ngươi đen nhánh như đầm sâu, tựa hồ là sâu không thấy đáy, nhìn Thượng Quan Cẩn nói, "Tất nhiên là có biện pháp! Huống chi, thánh chỉ của Thượng Quan Hạo vốn là lập người làm thái tử, nếu không ngươi cho rằng, vì sao hắn lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử như vậy?"

"Người nói là, ả tiện nhân Diêu Tuyết Không đó giết chết phụ hoàng của ta?" Thượng Quan Cẩn nghe đến đó, tất nhiên cũng đã minh bạch đầu đuôi sự tình, nên tức giận nói.

Dù sao Thượng Quan Cẩn cũng có tình phụ tử với Thượng Quan Hạo, huống chi thánh chỉ của Thượng Quan Hạo là lập hắn làm thái tử, nên trong lòng hắn cũng tăng thêm vài phần cảm kích. Còn đối với Diêu Tuyết Không, hắn vốn dĩ là hận thấu xương, nếu không phải Diêu Tuyết Không bức bách, dồn ép không tha, thì sao mẫu phi hắn phải treo cổ tự vẫn.

"Đoán không sai."

"Vậy thì, ta còn có một việc muốn nhờ Cung chủ." Thượng Quan Cẩn lộ ra nụ cười khát máu, trong mắt là hận ý cực sâu.

Thẩm Thiên Mạch ngược mắt nhìn về phía Thượng Quan Cẩn, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh lùng, "Giết hoàng hậu sao?"

"Cung chủ quả nhiên thông tuệ vô song." Thượng Quan Cẩn tán dương. Cung chủ Ma Cung còn trẻ tuổi như vậy, đáng vẻ cũng chỉ chừng mười lăm

mười sáu tuổi, nhưng có thể nắm trong tay cả Ma Cung, lại còn thông tuệ như thế, thật đúng là không đơn giản.

"Bát hoàng tử quá khen." Trên mặt Thẩm Thiên Mạch không có nửa phần kiêu ngạo, nhưng con ngươi lại mang theo vài phần ngoan độc nhìn về phía góc khuất sau hành lang, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh lẽo, "Nếu nhị tiểu thư Tướng phủ trung thành với Thừa Tướng như vậy, vì để tránh những phiền toái không cần thiết, Bát hoàng tử nên để cho nàng cáo ốm, không cần xuất phủ nữa."

"Thượng Quan Cần hiểu." Trong mắt Thượng Quan Cần không hề có một tia không đành lòng, hẳn đối với Thẩm Thiên Tâm cũng chỉ là lợi dụng mà thôi.

"Như vậy, Mặc Trì cáo từ." Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nói.

Nàng đã sớm muốn lấy tánh mạng của Điều Tuyết Không, nhưng còn thánh chỉ, Thượng Quan Hạo giấu ở đâu chứ? Chắc hẳn là vì Điều Tuyết Không không có cách nào tìm được thánh chỉ, nên mới bắt đắc dĩ giết Thượng Quan Hạo. Như vậy, đến tột cùng thánh chỉ đang ở địa phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2: Tung tích thánh chỉ

Tường đỏ ngói xanh, hoàng cung vinh quang hoa lệ như vậy, nhưng có ai biết ẩn giấu phía sau là bao nhiêu hắc ám, bao nhiêu máu tanh. Có lẽ cũng chỉ có người trong cung đình mới có thể biết thâm cung hiểm ác thế nào.

Thẩm Thiên Mạch tránh thoát thị vệ, ung dung tiến vào hoàng cung.

Hiện giờ Thượng Quan Hạo đã chết, Thượng Quan Cần cùng Thượng Quan Triệt đã chia hai phe đối kháng nhau, cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cũng càng ngày càng nghiêm trọng. Nếu như thánh chỉ của Thượng Quan Hạo đang ở trong tay của các đại thần mà hẳn tin tưởng, thì cũng đã sớm giao cho Thượng Quan Cần. Như vậy, thánh chỉ nhất định vẫn còn ở trong cung.

Sau khi Điều Tuyết Không giết Thượng Quan Hạo, nhất định sẽ vội vã tìm kiếm thánh chỉ, nhưng các thủ hạ mà nàng phái đi giám thị Điều Tuyết Không cũng không có hồi báo bất kỳ điều gì có liên quan đến tung tích thánh chỉ, cho nên thánh chỉ không có ở trong tay Điều Tuyết Không.

Mà thánh chỉ cũng không thể ở Ngự Thư Phòng hay tẩm cung của Thượng Quan Hạo, nếu không, chắc chắn Điều Tuyết Không đã tìm được thánh chỉ, hơn nữa còn đem nó đi tiêu hủy.

Như vậy, đến tột cùng thánh chỉ ở nơi nào đây?

Đúng rồi! Tẩm cung của Tiên hoàng hậu.

Trong tâm của Thượng Quan Hạo, Tiên hoàng hậu Hách Liên là nữ tử mà hắn yêu nhất. Sau khi nàng mất, Thượng Quan Hạo vẫn giữ lại tẩm cung của nàng, đem tẩm biện Phượng Tê cung chuyển đến tẩm cung của Điều Tuyết Không, bởi vì hắn không muốn Điều Tuyết Không dọn đến hay đụng vào bất cứ vật gì ở đó, tất cả cũng chỉ vì muốn cất giữ những gì thuộc về Hách Liên trong tâm hắn.

Dựa theo lời Điều Tuyết Không từng nói, trong tâm Thượng Quan Hạo vẫn luôn nhớ tới quan hệ tốt đẹp giữa mẫu phi của Thượng Quan Cần cùng Hách Liên, nên mới lập Thượng Quan Cần làm thái tử. Như vậy, thánh chỉ rất có thể đang ở trong tẩm cung của Hách Liên.

Thẩm Thiên Mạch một đường đi đến tẩm cung của Hách Liên, đồ vật bên trong không dính một hạt bụi, xem ra Thượng Quan Hạo thường xuyên đến nơi này. Có lẽ trong tâm của Hách Liên cũng rất hạnh phúc, vì được Đế Vương yêu như thế.

"Quả nhiên là ở chỗ này." Thẩm Thiên Mạch tìm được thánh chỉ trong một hốc tối, nhếch miệng cười yếu ớt, xem ra nàng không có đoán sai về tình cảm của Thượng Quan Hạo đối với Hách Liên. Mà Điều Tuyết Không, cho dù có chết cũng không muốn bước vào tòa cung điện này một bước.

Lấy được thánh chỉ, Thẩm Thiên Mạch đi đến phủ đệ của Thượng Quan Cần.

"Thánh chỉ." Thẩm Thiên Mạch ném thánh chỉ vào tay Thượng Quan Cần, giống như là cái gì đó không quan trọng, thậm chí khóe miệng còn mang theo nụ cười hờ hững.

Thượng Quan Cần tiếp được thánh chỉ, cẩn thận nhìn một chút, trong mắt lộ ra vẻ tham lam, bên môi từ từ nâng lên nụ cười lãnh khốc mà hưng phấn, "Ha ha ha ha, bây giờ thánh chỉ ở trong tay ta, ta xem Thượng Quan Triệt còn dám nói cái gì là danh chính ngôn thuận nữa không."

"Không nên vui mừng quá sớm. Trong tay Thượng Quan Triệt còn có binh quyền của Đại tướng quân và sự ủng hộ của hoàng hậu." Thẩm Thiên Mạch

lạnh lùng nhìn Thượng Quan Cẩn, vốn tưởng rằng hắn có lòng dạ thâm trầm, là người thâm tàng bất lộ, không nghĩ tới một đạo thánh chi lại khiến hắn hì hửng như vậy.

"Hắn có binh quyền của Đại tướng quân, ta có Thừa tướng ủng hộ. Hắn có hoàng hậu ủng hộ, ta lại có thánh chi trong tay. Huống chi, ta còn có Cung chủ trợ giúp, không phải sao?" Thượng Quan Cẩn thu lại nụ cười, lần nữa lộ ra bộ dáng lạnh lùng, mang theo vài phần đắc ý cùng nhất định phải có.

Khỏe môi Thẩm Thiên Mạch khẽ nhếch, trong con ngươi đen nhánh thoáng qua một tia giễu cợt. Thật là vô cùng ngu xuẩn! Thừa tướng ủng hộ? Cho tới bây giờ, lão hồ ly Thẩm Lăng Vân đều là lắc lư theo gió. Nếu Thượng Quan Triệt thật sự là cái đích mà mọi người hướng tới, hắn còn thèm quan tâm đến nữ nhi Thẩm Thiên Tâm này sao?

Về phần trợ giúp của nàng, Thượng Quan Cẩn chẳng lẽ chưa từng dùng đầu óc suy nghĩ một chút tại sao mình phải trợ giúp hắn? Chẳng lẽ hắn không sợ Ma Cung có mưu đồ gì?

"Bát hoàng tử nói đúng lắm." Thẩm Thiên Mạch trầm tĩnh cười nói, trong mắt thoáng qua một tia hứng thú, hỏi, "Không biết hai ngày nay nhị tiểu thư Tướng phủ như thế nào?"

"Thẩm Thiên Tâm sao? Gần đây ta phái người đi giám thị từng cử động của nàng ta, nàng ta sẽ không làm được gì đâu!" Khi Thượng Quan Cẩn nhắc tới Thẩm Thiên Tâm, trong mắt không có chút nhu tình nào, tất cả chỉ là khinh thường.

"Bát hoàng tử tự mình cẩn thận làm việc đi!" Thẩm Thiên Mạch cũng không muốn ở lâu. Mặc dù nàng muốn trả thù Thẩm Thiên Tâm, nhưng khi nhìn đến bộ dạng cùng sắc mặt của Thượng Quan Cẩn, nàng vẫn cảm thấy ghê tởm.

Vì quyền thế, cái gì cũng có thể lợi dụng. Cái gì thân tình, cái gì tình yêu, bất quá đều là hư vô. Đây chính là cái hắc ám trong hoàng thất sao? Rõ ràng đã sớm nhìn thấu tất cả, nhưng sao nàng vẫn cảm thấy thất vọng, lại còn cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

Thượng Quan Cẩn nhìn thái độ đột nhiên trở lạnh của Thẩm Thiên Mạch, không biết chính mình nói sai gì mà chọc cho vị cung chủ Ma Cung thanh nhã vô song này tức giận.

"Vi sao khi nhìn thấy cung chủ Ma Cung thì ta luôn nghĩ đến Thẩm Thiên Mạch đây? Chẳng lẽ ta thật sự động tình với tam tiểu thư của Tướng phủ?" Thượng Quan Cẩn lẩm bẩm khi nhìn bóng lưng của Thiên Mạch.

"Tướng công, chàng đang nhìn gì vậy?"

"Sao nàng lại đi ra đây?" Thượng Quan Cẩn nghe được âm thanh thì ngoái đầu nhìn lại. Thẩm Thiên Tâm đang mặc một bộ váy dài màu hồng, thế nhưng màu hồng này lại càng làm hiện rõ hơn sắc mặt trắng bệch của nàng.

Sắc mặt của nàng tái nhợt như thế, dĩ nhiên không thoát được quan hệ với Thượng Quan Cẩn. Vì không muốn trở mặt với Thẩm Thiên Tâm, đồng thời có thể chặt đứt liên lạc của nàng và phủ Thừa Tướng, nên Thượng Quan Cẩn đã hạ độc Thẩm Thiên Tâm, làm cho thân thể của nàng ta đột nhiên vô lực, giống như đang bị bệnh nặng.

Như vậy hắn có thể danh chính ngôn thuận chặt đứt liên lạc của nàng và Tướng phủ, hơn nữa còn phái người chăm sóc Thẩm Thiên Tâm để ngày đêm giám thị nàng.

"Hôm nay thân thể đã khá hơn chút, nên thiếp muốn ra ngoài bồi tướng công." Thẩm Thiên Tâm cố gắng lộ ra nụ cười, tiếp tục nói, "Cũng đã vài ngày chưa trở về phủ, thiếp muốn trở về thăm phụ thân một chút."

Mấy ngày nay Thượng Quan Cẩn phái người đến ngày đêm chăm sóc cho nàng, nàng căn bản không có biện pháp truyền lại tin tức cho Thẩm Lăng Vân, mà chuyện Thượng Quan Cẩn tiếp xúc với người thân bí cũng không phải là chuyện nhỏ, vì vậy, nàng phải trở về phủ một lần.

"Thân thể Thiên Tâm vẫn chưa khỏi hẳn mà, chờ thân thể của nàng tốt hơn, vi phu sẽ cùng đi với nàng, được không?" Thượng Quan Cẩn bất động thanh sắc nói, nhưng trong lòng thì cười lạnh một hồi. Muốn trở về phủ mặt báo sao? Không dễ dàng như vậy.

"Vâng." Thẩm Thiên Tâm thuận theo đáp, nhưng trong lòng thì suy nghĩ, chẳng lẽ Thượng Quan Cẩn đang hoài nghi nàng sao? Nàng nên làm như thế nào cho phải đây?

"Được rồi, đừng đứng ở nơi này hóng gió, vi phu đỡ nàng trở về nghỉ ngơi." Về mặt Thượng Quan Cẩn dịu dàng, không chê vào đâu được, nhưng trong lòng thì nghĩ, nhanh như vậy mà Thẩm Thiên Tâm đã có thể xuống giường, xem ra là do lượng thuốc lần trước vẫn còn quá ít, lần này phải bỏ nhiều hơn mới được.

Thẩm Thiên Tâm nhìn bộ dáng ôn nhu của Thượng Quan Cẩn thì bỏ đi nghi ngờ. Nàng mặt báo cho Thẩm Lăng Vân, chỉ vì muốn bảo hộ địa vị của chính mình. Nàng không hy vọng Thượng Quan Cẩn sẽ làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến vị trí hoàng hậu tương lai của nàng. Nhưng trong lòng của nàng vẫn rất ưa thích Thượng Quan Cẩn, bởi vậy khi nhìn thấy sự ôn nhu của Thượng Quan Cẩn, nghi ngờ trong lòng cũng hoàn toàn biến mất.

Nhưng về việc Thượng Quan Cẩn lén lút tiếp xúc với người thân bí, nàng vẫn muốn nghĩ biện pháp thông báo cho phụ thân. Dù sao hiện tại cũng không được phép có biến cố, ngộ nhỡ Thượng Quan Cẩn trở mặt, địa vị của nàng sẽ bị uy hiếp.

Q.2 - Chương 3: Tru diệt hoàng hậu

"Người là ai mà dám xông vào tầm cung của Bôn cung?" Diêu Tuyết Không đang uống trà, ngược mắt nhìn thấy một nam tử mặc bạch y đang mỉm cười nhìn mình, không khỏi tức giận nói, "Người đâu!"

Thẩm Thiên Mạch hứng thú nhìn bộ dáng của Diêu Tuyết Không, nhếch miệng nâng lên nụ cười lười biếng, không chút để ý nói, "Không cần kêu!"

"Lớn mật! Sao người dám cùng hoàng hậu nương nương nói chuyện!" Hai tiểu nha hoàn bưng trà đưa nước bên cạnh Diêu Tuyết Không chỉ vào Thẩm Thiên Mạch quát. Quả nhiên là có dáng vẻ của người quanh năm phục vụ bên cạnh hoàng hậu.

"Ta ghét nhất chó cạy thế chủ." Con người Thẩm Thiên Mạch biến đổi, mang theo vài phần chán ghét nói. Tay áo màu trắng thờ ơ vung lên, hai nha hoàn kia trợn to hai mắt từ từ ngã xuống.

Diêu Tuyết Không nhìn hai nha hoàn bên cạnh không biết bị giết như thế nào, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

"Người đâu! Có thích khách! Người đâu!" Diêu Tuyết Không cũng bất chấp uy nghi của hoàng hậu, hoảng hốt chạy về phía cửa hô to.

Nhưng kêu cả nửa ngày cũng không có nửa phần động tĩnh. Ngược mắt nhìn thì thấy trên mặt người tới vẫn là biểu tình cười như không cười, giờ phút này con người giống như hồ nước sâu đang nhìn nàng đầy châm chọc cùng khiêu khích.

"Người. Người. Người rốt cuộc là ai?" Diêu Tuyết Không nhận thấy ở ngoài cửa không có chút động tĩnh nào, lại nhìn hai nha hoàn chết thảm, thì bất giác cảm thấy hoảng sợ, trong mắt tràn đầy sợ hãi nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười khinh thường, ánh mắt giống như thanh lợi kiếm nhìn về phía Diêu Tuyết Không, "Thế nào, một người luôn luôn trấn định như hoàng hậu nương nương cũng sẽ sợ hãi sao?"

"Người rốt cuộc là ai?" Diêu Tuyết Không bị Thẩm Thiên Mạch nhìn đến sồn gai ốc, cả người dường như không thể khống chế được, nhưng bà ta vẫn cố gắng tỏ ra trấn định, nhìn chằm chằm Thẩm Thiên Mạch, khàn giọng nói.

Thẩm Thiên Mạch vẫn mang bộ dáng khoan thai tự đắc, dùng biểu tình như đang xem kịch vui nhìn Diêu Tuyết Không, thần nhiên nói, "Bất quá mới có mấy ngày không gặp mà hoàng hậu nương nương đã không nhận ra Thiên Mạch rồi sao?"

"Thiên Mạch. Người là Thẩm Thiên Mạch? Nhưng người rõ ràng. . . ." Diêu Tuyết Không nghe lời Thẩm Thiên Mạch nói thì có chút không tin nhìn Thẩm Thiên Mạch.

Làm sao có thể là Thẩm Thiên Mạch. Thẩm Thiên Mạch là nữ tử, nhưng trước mắt rõ ràng là nam tử mà. Đúng rồi, Triệt nhi có nói qua, cung chủ Ma Cung là người thích mặc nam trang, vậy đúng là Thẩm Thiên Mạch rồi. Không đúng, không phải là Thẩm Thiên Mạch, Thẩm Thiên Mạch đâu có dung mạo tuyệt đại như vậy. Huống chi nàng đã bị giết trên đường đi lấy chồng ở Thiên Mạch, làm sao có thể ở chỗ này.

"Hoàng hậu nương nương nhất định là rất tò mò tại sao bộ dạng của Thiên Mạch lại thay đổi như vậy?" Thẩm Thiên Mạch vẫn như cũ không nhanh không chậm nói, nàng có đủ kiên nhẫn để bởi Diêu Tuyết Không tán gẫu một lần cuối cùng này.

Nhìn Diêu Tuyết Không không nói lời nào, Thẩm Thiên Mạch lại tiếp tục cười nói, "Là thánh dược của Ma Cung Dịch Dung Đan, sau khi ăn xong có thể thay đổi dung mạo. Thánh dược của Ma Cung là tuyệt nhất, nhưng độc dược của Ma Cung cũng không kém, một hồi nữa hoàng hậu nương nương sẽ được nếm thử."

"Người. Người. Người muốn làm cái gì? Ta chính là hoàng hậu!" Diêu Tuyết Không nghe lời Thẩm Thiên Mạch nói thì hoàn toàn mất đi trấn định, trên mặt lộ ra bối rối cùng lúng túng, cả người lui về phía sau, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Bà ta đã từng nghe qua danh tiếng của Ma Cung, độc dược của Ma Cung lợi hại như thế nào bà ta cũng biết. Tin đồn trong giang hồ là đắc tội người của Ma Cung, thì sẽ muốn sống không được muốn chết cũng không xong, mà hơn phân nửa là do độc dược của Ma Cung rất lợi hại.

Thẩm Thiên Mạch nhìn bộ dáng hoảng loạn của Diêu Tuyết Không, ngược lại ý cười càng đậm, trong mắt lộ rõ khinh thường, giống như vị trí hoàng hậu đổi với nàng mà nói là không đáng nhắc tới, "Hoàng hậu? Tại sao mỗi người các người trước khi chết đều thích dùng thân phận của mình để dọa người vậy?"

Từ từ đi tới trước mặt Diêu Tuyết Không trong mắt tỏ vẻ như không hiểu, chậm rãi nói, "Thời điểm đại tỷ cùng nhị nương chết cũng nói như vậy, lúc tam nương chết cũng nói như vậy, thái tử chết cũng nói như vậy, hiện tại tới hoàng hậu nương nương cũng nói như vậy. Xem ra quyền thế đối với các người

mà nói, thật đúng là cực kỳ quan trọng."

Diêu Tuyết Không nhìn con người đen tuyền của Thẩm Thiển Mạch thì có chút không giải thích được, vừa nhìn thì giống như là thiếu nữ mỹ lệ không am hiểu thế sự, nhưng khi nhìn lại thì giống như địa ngục. Mà đôi môi anh đào khi đóng khi mở của Thẩm Thiển Mạch giống như là đao nhọn lấy mạng Diêu Tuyết Không.

"Bọn họ.Đều là người giết?" Diêu Tuyết Không tròn to hai mắt, bởi vì sợ mà đôi mắt như muốn lồi ra, giờ phút này bà ta nào có nửa phần uy nghiêm của hoàng hậu.

"Không tệ." Thẩm Thiển Mạch thoải mái thừa nhận, giống như những nhân mạng kia đối với nàng mà nói là không đáng kể chút nào. Vươn bàn tay trắng nõn, từ từ bóp chặt miệng của Diêu Tuyết Không, cười nói, "Ta khuyên người không cần đem mấy thứ linh tinh như thân phận hoàng hậu ra uy hiếp ta, nếu ta đã dám động thủ giết người, thì làm sao lại sợ những thứ này đây."

Diêu Tuyết Không không ngừng giãy giụa, sợ hãi nhìn Thẩm Thiển Mạch, nhưng lại bị Thẩm Thiển Mạch giữ chặt, không thể nhúc nhích.

"Ta cũng khuyên người, không cần giãy giụa, nếu ta đã muốn giết người, thì làm sao có thể để người còn sống mà rời đi?" Thẩm Thiển Mạch nhấn tâm đem độc dược rót vào trong miệng Diêu Tuyết Không.

Ngày trước Diêu Tuyết Không liên hiệp với Diêu Nhưộc Thẩm làm ra những chuyện cực kỳ bỉ thảm với nàng, bây giờ là thời điểm nàng trả lại cho bọn họ. Năm đó bọn họ liên thủ lại giết chết hải tử của nàng, bọn họ có biết trong lòng của nàng đau thế nào không, có biết nỗi đau đó làm nàng tuyệt vọng đến không thể sống tiếp không.

"Nôn" Diêu Tuyết Không liều mạng lấy tay móc họng, muốn đem độc dược ói ra, nhưng vẫn không làm được gì.

"Chẳng lẽ người trước khi chết đều ngu xuẩn như vậy sao?" Thẩm Thiển Mạch nhìn hành động của Diêu Tuyết Không, bên môi nâng lên nụ cười khát máu. Diêu Tuyết Không, hôm nay ta muốn người phải đền mạng cho hải nhi của ta, nhưng người yên tâm, cháu gái bảo bối của người rất nhanh sẽ đến với người, còn con trai của người nữa chứ.

"A." Tiếng thét chói tai như muốn xuyên thấu màng nhĩ từ trong miệng Diêu Tuyết Không phát ra, sắc mặt bà ta trở nên trắng bệch, cả người cuộn lại một chỗ, không ngừng lăn lộn trên mặt đất, muốn kêu cũng không kêu nổi, chỉ liều mạng lấy tay đập vào ngực của chính mình, rồi gãi đến huyết nhục mơ hồ, trong ánh mắt mang theo nồng đậm thống khổ cùng không cam lòng.

"Xem ra được hiệu của Thực Tâm Hoàn tốt hơn một chút so với Thực Cốt Hoàn." Thẩm Thiển Mạch từ trên cao nhìn xuống Diêu Tuyết Không, trong mắt không có một tia không đành lòng, bởi vì nàng muốn bọn họ phải trả giá thật lớn vì những chuyện ác mà bọn họ đã làm với nàng kiếp trước.

Hờ hững nhìn Diêu Tuyết Không chật vật không chịu nổi, rồi từ từ ngưng giãy giụa mà chết đi, Thẩm Thiển Mạch lấy ra Hóa Thi Thủy từ trong ống tay áo, thời điểm chuẩn bị đổ vào thi thể của Diêu Tuyết Không thì đột nhiên bị gián đoạn.

"Mẫu hậu." Thanh âm cực kỳ đau lòng của Thượng Quan Triệt truyền đến, dùng hết sức kéo Thẩm Thiển Mạch ra, Thượng Quan Triệt nhìn thi thể nằm chặt vật trên mặt đất, oán hận nhìn về phía Thẩm Thiển Mạch, "Là người giết chết mẫu hậu của ta?"

"Vậy thì như thế nào?" Thẩm Thiển Mạch nhún mày, vẻ mặt hứng thú nhìn Thượng Quan Triệt, "Người đã tới đây thì ta cũng không cần dùng Hóa Thi Thủy rồi."

"Hóa Thi Thủy?" Thượng Quan Triệt nhìn bình nhỏ trong tay Thẩm Thiển Mạch, đây chính là thánh dược Hóa Thi Thủy của Ma Cung sao? Như vậy nam tử này, không, là kẻ nữ giả nam trang này. . . . là nàng? Mang theo vài phần do dự cùng không thể tin, Thượng Quan Triệt mở miệng hỏi, "Người là.Thiên Mạch. . . . ?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4: Xung đột, đối lập

"Thẩm Thiển Mạch đã chết, ta là Mạc Tri." Thẩm Thiển Mạch tươi cười, bình thần nhìn Thượng Quan Triệt, giống như không hề thấy đôi mắt đầy thống khổ cùng không thể tin của Thượng Quan Triệt.

Thật ra, Tư Đồ Cảnh Diễn đã phái người tạo ra hiện trường giả lúc đội ngũ hòa thân bị ám sát. Hơn nữa còn truyền ra tin tức, Thẩm Thiển Mạch đã bị thích khách giết chết, mà Tư Đồ Cảnh Diễn cũng bị trọng thương, cần phải điều dưỡng một thời gian, nên không thể trở về Thiên Mạc.

Tất nhiên Thẩm Thiển Mạch hiểu dụng ý của Tư Đồ Cảnh Diễn. Chắc hẳn nội chính của Thiên Mạc quốc cũng không thái bình, Tư Đồ Cảnh Diễn dùng thủ đoạn cường lực để đi lên ngôi vị hoàng đế, nên các ca ca của hắn sẽ không phục, vì vậy một chiêu này của Tư Đồ Cảnh Diễn là muốn để cho những

ca ca kia tùy thời xuất động mà lộ ra dấu vết.

"Quả thật là nguoi." Thần sắc của Thượng Quan Triệt phức tạp, ba phần vui mừng ba phần oán hận, rồi lại hóa thành mười phần bất đắc dĩ, khoe miệng lộ ra nụ cười chua xót.

Tối hôm qua, khi nghe được tin tức Thẩm Thiên Mạch bị ám sát, không hiểu sao tim của hắn cảm thấy rất đau. Hắn tự an ủi chính mình, Thẩm Thiên Mạch là cung chủ Ma Cung, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy, đây nhất định là mưu kế của Tư Đồ Cảnh Diễn. Quả thật hắn không có đoán sai, Thẩm Thiên Mạch vẫn còn sống.

Trước mắt hắn, nàng nữ giả nam trang, có dung nhan tuyệt đại, mặc dù ngũ quan so với dáng vẻ bình thường lúc trước thì không có nửa phần tương tự, nhưng đôi mắt đó, đôi mắt sáng như sao, khí chất cao quý xuất trần đó vẫn không thay đổi, nàng... thật sự là Thẩm Thiên Mạch, là nữ nhân đầu tiên khiến hắn động lòng.

Nhưng tại sao nàng lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để giết mẫu thân hắn. Hắn có thể dễ dàng tha thứ việc Thẩm Thiên Mạch cùng hắn là địch, bởi vì hắn tin là hắn sẽ chiến thắng Thượng Quan Cẩn, đánh bại Thiên Mạch, giam cầm Thẩm Thiên Mạch ở bên mình, nhưng hắn không thể tha thứ việc Thẩm Thiên Mạch thương tổn mẫu hậu hắn.

Nhìn thần sắc phức tạp của Thượng Quan Triệt, trong lòng Thẩm Thiên Mạch cười lạnh. Thượng Quan Triệt, nguoi cũng sẽ cảm thấy đau sao? Ta còn tưởng rằng trong mắt của nguoi chỉ có quyền lực, căn bản không hiểu được cảm giác đau là gì. Hiện tại nguoi cũng biết khổ sở, biết bất đắc dĩ sao? Còn sớm đó! Những gì nguoi thiếu ta, làm sao có thể trả lại dễ dàng như vậy.

"Là ta thì như thế nào? Tam hoàng tử muốn thay mẫu hậu nguoi báo thù sao?" Khoe miệng Thẩm Thiên Mạch nâng lên nụ cười yếu ớt, chậm rãi nói, "Vậy cũng phải xem Tam hoàng tử có bản lĩnh đó không."

"Thẩm — Thiên — Mạch —!" Thượng Quan Triệt gằn từng chữ, tràn đầy tức giận nhìn Thẩm Thiên Mạch, "Rốt cuộc tại sao nguoi lại làm như vậy?"

"Tại sao ta làm như vậy?" Đôi mắt Thẩm Thiên Mạch mang theo vài phần giễu cợt hỏi lại, sau đó lại lộ ra nụ cười không rõ ý vị, "Có lẽ là vì đời trước nguoi thiếu ta!"

Hắn thật sự thiếu nàng! Đám người bọn hắn đều thiếu nợ nàng! Trời cao cho nàng cơ hội trọng sinh, cho nên nàng muốn đòi lại gấp trăm lần những gì bọn họ thiếu nàng. Nàng muốn làm cho những kẻ đã tổn thương nàng, những kẻ giả bộ thân cận để tổn thương nàng phải trả giá thật lớn.

"Ha ha ha ha" Thượng Quan Triệt cười đến điên cuồng, lao đảo chạy tới trước mặt Thẩm Thiên Mạch, chỉ vào Thẩm Thiên Mạch nói, "Đời trước ta thiếu nguoi? Ha ha ha, thật sự là đời trước ta thiếu nguoi! Vậy mà ta lại động lòng với độc phụ rắn rết như nguoi!"

"Độc phụ rắn rết?" Thẩm Thiên Mạch giận quá hóa cười, trong mắt mang theo vài phần giễu cợt, "Nguoi cũng biết nói mấy chữ này sao? Nói về lòng dạ rắn rết, người nào so được với mẫu hậu của nguoi? Người nào so được với chính phi trong phủ của nguoi? Động lòng? Nguoi đừng làm ta cảm thấy ghê tởm, cái mà nguoi gọi là động lòng, chính là sau khi lợi dụng triệt để xong thì cho ta cái vị trí hoàng hậu hư không đó sao?"

Đối mặt với việc lên án của Thượng Quan Triệt, Thẩm Thiên Mạch không có chút đau lòng nào, nàng chỉ cảm thấy buồn cười, kẻ đã từng làm ra những chuyện không thể tha thứ như hắn, vậy mà bây giờ lại chỉ trích nàng nhẫn tâm.

Nàng nhẫn tâm, ít nhất nàng sẽ không trở mặt nhìn con của mình chết đi. Nàng nhẫn tâm, ít nhất nàng sẽ không đem người đã toàn tâm toàn ý yêu mình ra làm công cụ, lợi dụng xong thì nhẫn tâm sát hại.

"Nguoi trăm phương ngàn kế đối phó chúng ta, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ Ma Cung muốn đoạt giang sơn Kỳ Nguyệt?" Thượng Quan Triệt nhìn Thẩm Thiên Mạch, lạnh lùng hỏi.

Tất nhiên hắn cũng không ngờ đến nỗi lại cho rằng Thẩm Thiên Mạch làm vậy là vì muốn giúp Thượng Quan Cẩn. Thẩm Thiên Mạch cùng Thượng Quan Cẩn không có chút quan hệ nào, nàng hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy. Lấy tư lợi trong lòng hắn, tự nhiên chỉ biết nghĩ đến việc Thẩm Thiên Mạch muốn độc chiếm thiên hạ.

"Giang sơn?" Thẩm Thiên Mạch nghe Thượng Quan Triệt nói, vẻ châm chọc ở khoe miệng càng sâu hơn, "Thứ tầm thường như vậy.. ta còn cảm thấy chán ghét. Ta làm như vậy, cũng không có nguyên nhân gì, ta thích thì làm thôi. Nếu như nguoi bắt ta phải đưa ra nguyên nhân thì.. đó chính là..ta hận các nguoi!"

Thượng Quan Triệt bị hận ý trong mắt của Thẩm Thiên Mạch làm cho khiếp sợ. Tại sao lại có hận ý sâu như vậy, hận ý của nàng giống như con độc xà đang phun nọc độc. Hắn tự hỏi mình đã làm chuyện gì có lỗi với Thẩm Thiên Mạch, có phải là vì chuyện lần trước Diêu Tuyết Không muốn giết nàng, nhưng... lần đó cũng không tạo thành thương tổn gì cho nàng. Tại sao nàng lại hận bọn hắn như vậy?

"Hận chúng ta? Ta không nghĩ như vậy." Vẻ mặt Thượng Quan Triệt cũng trở nên vận vẹo, dáng vẻ ôn tồn nho nhã cũng đã sớm biến mất không thấy, "Ta xem nguoi là vì muốn trợ giúp ngoại tộc Tư Đồ Cảnh Diễn đi! Nguoi thật tốt đó Thẩm Thiên Mạch, vì một ngoại tộc mà phản bội quốc gia của mình, nguoi có biết xấu hổ hay không?"

Thẩm Thiên Mạch hồ hững nhìn vẻ vận vẹo trên mặt Thượng Quan Triệt. Kiếp trước, thời điểm hắn rút độc dược vào trong miệng nàng cũng có nét mặt dữ tợn như vậy.

"Tùy nguoi nghĩ sao cũng được, ta không có thời gian cùng nguoi nói chuyện phiếm ở chỗ này. Nếu nguoi đã tới thì tự đi thu dọn thi thể của Diêu Tuyết

Không đi." Thảm Thiên Mạch lạnh nhạt nhếch miệng, trong mắt lộ ra vẻ thờ ơ, cũng không nhìn Thượng Quan Triệt một cái mà trực tiếp xoay người rời đi.

"Thảm Thiên Mạch! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Thượng Quan Triệt gào thét sau bóng lưng của Thảm Thiên Mạch. Vừa rồi Thảm Thiên Mạch chỉ thờ ơ, chẳng hề để ý tới ánh mắt đau đớn của hắn, chẳng lẽ nàng xem thường hắn như vậy? Nếu nàng đã vô tình thì cũng đừng trách hắn vô nghĩa.

Thảm Thiên Mạch nghe được tiếng gào thét của Thượng Quan Triệt, nhưng bước chân của nàng cũng không có vì vậy mà dừng lại. Hắn có gào thét thế nào cũng không ảnh hưởng gì tới nàng.

Sẽ không bỏ qua cho nàng? Vậy thật tốt, nàng cũng không tính bỏ qua cho hắn. Hơn nữa, ngày chết của hắn rất nhanh sẽ đến. Nàng có đủ kiên nhẫn để từ từ xem Thượng Quan Triệt, Điều Nhược Thâm, Thâm Lăng Vân, Thâm Thiên Tâm, tất cả những người đã từng tổn thương nàng, từng bước từng bước chết đi.

Nghĩ tới đây, Thảm Thiên Mạch lộ ra nụ cười, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt. Có lẽ nàng nên đi xem bộ dáng của phụ thân tốt, nhị tỷ tốt của mình một chút. Nếu như bọn họ nhìn thấy mình, có phải sẽ cảm thấy cực kỳ "vui mừng" hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Chế nhạo phụ thân

Cửa chính của Phủ Thừa Tướng vẫn như trước tráng lệ mà đầy uy nghiêm. Bảng hiệu được sơn vàng vẫn như cũ treo trên cao, ba chữ Phủ Thừa Tướng to lớn cực kỳ chói mắt.

Thảm Thiên Mạch hồ hững đứng trước phủ Thừa Tướng, khóe miệng cong lên một nụ cười.

Phủ Thừa Tướng? Một ngày nào đó, cái bảng hiệu màu vàng chói mắt kia sẽ bị nàng hung hăng quăng đi, đến lúc đó sắc mặt của Thâm Lăng Vân nhất định sẽ rất đặc sắc. Hắn ném bỏ nhân tính để đòi lấy quyền thế, có thể là người tốt sao?

Nhẹ nhàng tránh né thủ vệ canh cửa, nàng lững thững đi vào phủ Thừa Tướng, mấy ngày trước, nàng dùng thân phận Thảm Thiên Mạch xuất giá từ nơi này, vào cái ngày xuất giá đó, lão hồ ly Thâm Lăng Vân đã tích cực diễn tốt vai diễn phụ thân hiền từ, muốn nàng vì tình cảm mà một lòng viện trợ hắn từ bên ngoài, đáng tiếc, tất cả tính toán của hắn đều là sai lầm!

Thảm Thiên Mạch một đường tránh né thủ vệ đi đến thư phòng của Thâm Lăng Vân, giờ phút này Thâm Lăng Vân đang ngồi một mình trên ghế, cả người bất động, lông mày nhíu chặt.

"Thảm Thừa Tướng đang vì chuyện có nên trợ giúp Bát hoàng tử hay không mà phiền lòng?" Thảm Thiên Mạch cợt nhả nói, khóe miệng khẽ nhếch lên, một bộ dạng công tử phong lưu.

Thâm Lăng Vân nghe được tiếng động, đột nhiên ngược mắt, thấy một công tử xa lạ đang đứng trước mặt, thị vệ trong phủ lại không có thông báo, không khỏi vừa giận vừa sợ, quát lên, "Ngươi là ai?"

"Thảm Thừa Tướng không nên kích động!" Ý cười trên mặt Thảm Thiên Mạch không giảm, vẻ hứng thú trong mắt càng đậm, từng bước đi đến trước mặt Thâm Lăng Vân "Chẳng lẽ phụ thân không nhận ra Thiên Mạch?"

Con ngươi Thâm Lăng Vân tròn to, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và nghi hoặc, không thể tin nói "Ngươi... ngươi nói ngươi là... Mạch Nhi?"

"Thế nào? Phụ thân rất kinh ngạc?!" Đôi mắt Thảm Thiên Mạch trở nên sắc lạnh, con ngươi đen nhánh giống như một thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, có vẻ vô hại nhưng tràn đầy nguy hiểm, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh lùng "Dáng dấp của Thiên Mạch cùng mẫu thân có đến sáu bảy phần tương tự, chẳng lẽ nhanh như vậy mà phụ thân đã quên mẹ rồi?!"

Thâm Lăng Vân nghe được lời nói của Thảm Thiên Mạch, liền cẩn thận dò xét dung mạo nàng, đôi lông mày giống hệt mẹ nàng, đôi mắt to tròn linh động mà trong suốt, sống mũi tinh xảo, đôi môi đỏ mọng xinh xắn, quả thật là có đến sáu bảy phần tương tự như bộ dáng Lăng Nhã khi còn trẻ!

Còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Lăng Nhã, hắn liền bị dung mạo tuyệt đại khuynh thành đó làm cho mê đắm, hắn liều mạng biểu hiện mình, chỉ mong có thể cùng Lăng Nhã sánh đôi, rốt cuộc, hắn đã trở thành Lễ Bộ Thượng Thư, cũng như ý nguyện hắn đã cưới được Lăng Nhã.

Nhưng là, quyền thế vô biên làm hắn quên mất ước nguyện ban đầu của mình, trong mắt hắn chỉ có quyền thế, tình yêu đối với hắn mà nói đã trở nên có cũng được không có cũng không sao, ngay sau đó, hắn lại lấy lý do Lăng Nhã không thể sinh con mà cưới nữ nhi của Thượng Thư là Doãn U Loan, nhằm mục đích củng cố địa vị của mình.

Tiếp đó, hần từ từ trở thành Thừa Tướng, cũng giống cũ bị đáng về mỹ lệ vô song của Tô Lạc Nhạn quyến rũ. So với Lăng Nhã tiểu thư khuê các hay dè dặt, Tô Lạc Nhạn lại xinh đẹp quyến rũ, càng thêm phù hợp với hần, vì vậy hần lại cưới Tô Lạc Nhạn

“Phụ thân đang nhớ lại chuyện cũ à?!” Thẩm Thiên Mạch cắt đứt sự trầm tư của Thẩm Lăng Vân, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm châm chọc “Nhớ lại năm xưa phụ thân như thế nào son sắt hứa hẹn để cưới mẫu thân, rồi cuối cùng lại đối với mẫu thân phụ tình bạc nghĩa?”

“Ngươi nói vậy gì đó! Ta có từng bội bạc Nhã Nhi sao?!” Thẩm Lăng Vân nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch thì giống như bị giẫm phải đuôi, phần nộ quát.

“Không có sao?! Vậy là ai cưới một người lại thêm một người phụ nhân?! Là ai ở thời điểm mẫu thân bệnh nặng cùng nữ nhân khác hằng đêm **?! Là ai sau khi mẫu thân chết một giọt nước mắt cũng chưa từng rơi?!” Thẩm Thiên Mạch buồn cười nhìn Thẩm Lăng Vân, đôi mắt càng thêm lạnh lẽo, giống như một thanh kiếm sắc lạnh

“Ngươi im miệng cho ta!” Thẩm Lăng Vân đột nhiên đứng lên, cắt đứt lời nói của Thẩm Thiên Mạch, lại nhìn chằm chằm Thẩm Thiên Mạch một hồi lâu, hình như muốn xác định lại thân phận của Thẩm Thiên Mạch, mang theo vài phần do dự hỏi “Ngươi thật sự là Mạch Nhi?! Vì sao ăn mặc như thế này, trước đó lại truyền ra tin ngươi đã chết là chuyện gì?”

“Hừ! Biết ta không chết, phụ thân vui vẻ chứ?” Thẩm Thiên Mạch khề hừ, mang theo nụ cười hỏi, nhưng nụ cười lại từ từ trở nên lạnh lẽo, Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nói tiếp “Vui vẻ vì ngươi không mất đi thứ còn có giá trị sử dụng! Nhưng mà phụ thân đại nhân của ta, tất cả tính toán của người đều sai lầm rồi!”

“Lời này của ngươi là có ý gì?” Thẩm Lăng Vân hồ nghi liếc nhìn Thẩm Thiên Mạch, ngày trước hần đã phát hiện nữ nhi này của hần không đơn giản, hôm nay nâng cổ ý truyền ra tin mình đã chết, hiện tại lại lấy bộ dáng như thế này hiện thân ở Kỳ Nguyệt, nhất định là có âm mưu gì đó

Thẩm Lăng Vân nhìn chằm chằm nữ nhi này, phát hiện càng ngày mình càng không hiểu được tâm tư của nàng, theo như lời Thẩm Thiên Mạch nói, hình như là nàng muốn đối địch với hần, hiện tại Thẩm Thiên Mạch được Tư Đồ Cảnh Diễn hậu thuẫn, nếu thật sự cùng nàng đối địch, hậu quả khó mà lường được!

Nghĩ như vậy, trong mắt Thẩm Lăng Vân thoáng qua tia tàn nhẫn, lúc cần thiết, cho dù là nữ nhi ruột thịt, hần cũng sẽ không nương tay!

“Ta không có ý gì” Thẩm Thiên Mạch nhếch miệng cười “Ta đến đây là muốn nói cho phụ thân biết, ta còn một cái tên khác, Mặc Trì”

“Ma Cung chủ?!” Thẩm Lăng Vân không thể tin nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong mắt một lần nữa lộ ra vẻ kinh ngạc, nữ nhi của mình là Ma Cung chủ?!

Nếu là trước kia, hần nhất định sẽ rất vui mừng, nhất định sẽ đối xử tử tế với Thẩm Thiên Mạch để lợi dụng thế lực của nàng, nhưng hôm nay hần lại không vui mừng nổi rồi, nhìn bộ dáng của Thẩm Thiên Mạch, rõ ràng là không có ý định trợ giúp hần

“Không tệ! phụ thân muốn trợ giúp Nhị tỷ và Bát Hoàng tử đoạt được đế vị phải không?” Thẩm Thiên Mạch liếc nhìn Thẩm Lăng Vân, ý vị thâm tường nói

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?!” Thẩm Lăng Vân ghét nhất cảm giác bị nắm trong tay, vậy mà đối phương còn là nữ nhi của mình, hỏi sao hần không tức!

Thẩm Thiên Mạch làm ra vẻ kích động nói “Phụ thân vì muốn được viện trợ cường đại từ bên ngoài, đem gả ta cho Tư Đồ Cảnh Diễn, chia rẽ ta cùng Thượng Quan Triệt, cho nên ta quyết định cùng hần liên thủ, tiêu diệt của Bát hoàng tử, dĩ nhiên, trong đó bao gồm cả phủ Thừa Tướng”

Thẩm Lăng Vân không biết được tâm tư của Thẩm Thiên Mạch, cũng không biết trong lòng Thẩm Thiên Mạch thật sự thích người nào, cho nên Thẩm Thiên Mạch nói như vậy cũng sẽ không làm cho Thẩm Lăng Vân hoài nghi, huống chi Thẩm Thiên Mạch lại nói rất hợp tình hợp lý, khiến cho Thẩm Lăng Vân không thể không tin

“Mạch nhi! Làm sao ngươi có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy?!” Thẩm Lăng Vân làm ra dáng vẻ đau lòng hướng tới Thẩm Thiên Mạch nói, trong mắt thoáng qua tia bối rối, Thẩm Thiên Mạch nếu thật sự cùng Thượng Quan Triệt liên thủ, như vậy lực lượng của Ma Cung cộng thêm lực lượng của Tam Hoàng Tử, mình chỉ sợ là lãnh ít dữ nhiều!

“Hừ! Ngươi tự hỏi mình đi, từ nhỏ đến lớn, ngươi đã cho ta tình thương của một người cha sao?!” Thẩm Thiên Mạch châm chọc cười nói “Đừng tưởng rằng ta không biết sau lưng đáng về từ ái của ngươi chỉ toàn là dối trá, chẳng qua là vì ngươi muốn lợi dụng ta mà thôi! Hôm nay ta đến để nói cho ngươi biết những lời này, đã là rất quan tâm ngươi rồi! Tốt xấu gì ngươi cũng là phụ thân của ta!”

Nhìn bóng lưng Thẩm Thiên Mạch nghênh ngang rời đi, trong mắt Thẩm Lăng Vân hiện lên một tia ác độc, nếu việc đã đến nước này, mình cũng chỉ có thể toàn lực trợ giúp Thượng Quan Cảnh thôi, nếu không, lấy hận ý của Thẩm Thiên Mạch cộng với cái tên Thượng Quan Triệt trước mặt dù dẫu nhưng sau lưng ác độc, chỉ sợ mình sẽ chết không toàn thây!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 6: Giấu cột Nhị tỷ

Một đường ra khỏi phủ Thừa Tướng, khoe miệng Thẩm Thiển Mạch cong lên nụ cười đùa giỡn

Sau khi bị nàng náo loạn như vậy, Thẩm Lăng Vân nhất định sẽ không do dự nữa, chờ đến khi hắn toàn tâm toàn ý trợ giúp Thượng Quan Cận hắn sẽ biết được như thế nào là lòng lang dạ sói, không biết đến lúc đó hắn sẽ có phản ứng như thế nào

Mấy ngày nay bị vây ở phủ Bát Hoàng Tử, không thể cùng Thẩm Lăng Vân liên lạc, chắc hẳn Thẩm Thiển Tâm đang rất nóng nảy, không biết hoàn cảnh của vị Nhị tỷ này như thế nào rồi?!

Phủ đệ Bát hoàng tử

Thẩm Thiển Tâm sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, chân mày khóa chặt, nguyên bản nàng có một loại khí chất nhu nhược, giờ đây nhìn nàng càng thêm tiêu tụy không chịu nổi

Thẩm Thiển Mạch mặt không biến sắc đánh ngất xỉu nha hoàn được Thượng Quan Cận phái tới “hầu hạ” Thẩm Thiển Tâm, lặng lẽ đến gần mép giường của Thẩm Thiển Tâm

Nhìn kỹ lại, sắc mặt Thẩm Thiển Tâm có vẻ tái nhợt không bình thường, trên trán còn có một tầng mồ hôi, hai chân mày nàng nhíu chặt, hình như rất khổ sở, trong con ngươi đen nhánh mơ hồ ẩn chứa âu lo

“Nhị tỷ nghĩ gì mà nhập thần vậy?!” Thẩm Thiển Mạch khoi lên một chút ý cười, hăng hái nhìn Thẩm Thiển Tâm

Thẩm Thiển Tâm nghe thấy âm thanh vang lên đột ngột, liền ngược mắt, nhìn thấy một vị công tử thanh nhã vô song đang mỉm cười nhìn mình, không khỏi sợ hết hồn, sau đó lại hồ nghi nhìn nhìn người trước mặt

Tiểu Tô là nha hoàn Thượng Quan Cận phái tới hầu hạ nàng, trên danh nghĩa là để chăm sóc nàng, nhưng thật ra mấy ngày nay, nàng cũng từ từ hiểu ra, là Thượng Quan Cận phát hiện nàng cùng Thẩm Lăng Vân mật báo, vì vậy cố ý phái người tới giám thị nàng.

Nàng cũng từng thử dò xét qua, tiểu nha hoàn này biết võ công. Nhưng mà người vừa tới có thể nhẹ nhàng tránh được Tiểu Tô, thậm chí còn không phát ra chút âm thanh nào, nếu không phải là người này vừa lên tiếng, chỉ sợ nàng đến chết cũng không biết tại sao mình chết!

Kỳ quái hơn là, người này lại gọi nàng là Nhị tỷ?! Nàng không nhớ mình có một đệ đệ tuổi mới lỗi lạc như vậy

“Xem ra Nhị tỷ cũng không nhận ra Thiển Mạch” Thẩm Thiển Mạch nhìn Thẩm Thiển Tâm trong mắt lóe lên tia hồ nghi, kinh hoàng cùng nghi ngờ, khẽ cười nói

Con người Thẩm Thiển Tâm lập tức trợn to, ngo ngoáy muốn đứng dậy, nhưng cuối cùng vẫn vô lực ngã xuống giường, vươn ngón tay run rẩy chỉ vào Thẩm Thiển Mạch hỏi “Thiển Mạch? Người nói người là... Không, không, làm sao có thể?! Người không phải là đã chết rồi sao?!”

“Thế nào, Nhị tỷ rất hi vọng Thiển Mạch chết sao?!” trong mắt Thẩm Thiển Mạch bình tĩnh không chút gợn sóng, khoe miệng chứa nụ cười châm chọc, lười biếng ngồi bên mép giường của Thẩm Thiển Tâm cười nói “Xem như Nhị tỷ không nhận ra Thiển Mạch nhưng cũng nhận ra Thiển Mạch là nam tử mấy ngày trước cùng Bát hoàng tử trong đình viện nói chuyện chứ?”

Nghe Thẩm Thiển Mạch nói như vậy, trong đầu Thẩm Thiển Tâm hiện ra một màn trước đây ở đình viện, khi đó mình núp ở khúc cua cuối dãy hành lang, nhìn thấy một vị công tử phiêu dật xuất trần đang cùng Thượng Quan Cận nói chuyện, vốn nàng muốn đem tin tức đó báo cho phụ thân, tuy nhiên lại bị Thượng Quan Cận dùng kế giam lỏng

Hôm đó bởi vì cách xa, nàng không thấy rõ bộ dáng của vị công tử kia, vì vậy vừa rồi không nhận ra Thẩm Thiển Mạch, nhưng khi Thẩm Thiển Mạch nhắc nhở, nàng nhìn kỹ thân hình cùng khí chất của Thẩm Thiển Mạch thì quả nhiên nhận ra đó là nam tử đứng trong đình viện hôm nọ

Thẩm Thiển Mạch cùng Thượng Quan Cận âm thầm trao đổi?! Việc này là như thế nào?!

Thẩm Thiển Mạch nhìn Thẩm Thiển Tâm vẫn không nói lời nào, không khoi lên tiếng châm chọc “Nhị tỷ có biết tại sao đến cả hơi sức nói chuyện mà người cũng không có không? Mặc dù Thiển Mạch không thích vẻ mặt dối trá của Nhị tỷ, nhưng là, Thiển Mạch không thích nói chuyện với một người không ra người. Xem ra Bát hoàng tử cho thuốc quá nhiều!”

Nói xong, Thẩm Thiển Mạch còn dùng ánh mắt thương hại nhìn Thẩm Thiển Tâm, Thẩm Thiển Tâm nghe được lời nói, kinh ngạc ngược mắt, rót cuộc mở miệng hỏi “Người... Người nói cái gì? Người nói Cận...hạ độc...ta?!”

“Đúng vậy, thuốc này là ta cho hắn!” Thẩm Thiển Mạch cười mới tươi đẹp làm sao, trên mặt còn mang theo vài phần lười biếng, làm ra một bộ dáng không sao cả

“Không! Làm sao có thể! Ta không tin, ta không tin!” Thẩm Thiển Tâm đã mất đi lý trí, trong mắt là vẻ đau đớn

“Nhị tỷ cần gì lừa mình dối người?” Thảm Thiển Mạch nhìn bộ dáng của Thảm Thiển Tâm, thần nhiên nói. Ngày trước Thảm Thiển Tâm âm thầm liên hiệp cùng Điều Nhược Thảm cố ý khi dễ nàng, thời điểm nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của nàng, không phải là rất vui vẻ sao? Hôm nay nàng sẽ cho Thảm Thiển Tâm nếm thử cảm giác này!

Trong mắt Thảm Thiển Tâm dần dần trào ra từng giọt nước mắt. Đúng, nàng là đang tự lừa mình dối người. Mấy ngày nay, bệnh của nàng càng lúc càng xấu, nàng cũng đoán được nguyên nhân là do mình bị hạ được, nhưng nàng vẫn không muốn tin người hạ được là Thượng Quan Cẩn

Đúng, nàng gả cho Thượng Quan Cẩn là vì quyền thế. Đúng, nàng âm thầm cùng phụ thân liên hệ vì muốn có vị trí hoàng hậu. Nhưng mà, nàng cũng rất thương hắn! Cho tới bây giờ nàng cũng không làm ra chuyện gì tổn thương hắn, nhưng tại sao hắn có thể ác tâm như vậy?! Tại sao có thể?

“Thảm Thiển Mạch, ngươi giấu giếm dung mạo cùng thân phận trở lại phủ thừa tướng, hiện tại lại cố ý giả chết, còn âm thầm liên lạc với Cẩn, đến tột cùng là ngươi muốn làm gì?!” Thảm Thiển Tâm thu lại bi thương, lạnh lùng nhìn về phía Thảm Thiển Mạch, trong lòng mắt lộ rõ oán hận

“Ta nói rồi, phải kiên nhẫn” Thảm Thiển Mạch cười lười biếng “Rất nhanh, ngươi sẽ được biết. Bất quá hiện giờ, ngươi chỉ có thể ở chỗ tối tăm không thấy mặt trời này!”

“Ngươi!” Thảm Thiển Tâm oán hận nói, bởi vì thân thể của mình không có chút sức lực, nếu không, nàng thật sự muốn chặt bỏ hai bàn tay của Thảm Thiển Mạch!

“Thế nào, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không có năng lực hoàn thù, có phải cảm thấy rất khổ sở hay không?” Thảm Thiển Mạch trên cao nhìn xuống Thảm Thiển Tâm, không chút lưu tình nói

Mới khổ sở như vậy mà đã không chịu nổi sao?! Ban đầu nàng thừa nhận, so với như thế còn đau hơn gấp trăm lần. Không chỉ là chịu hết khi dễ mà không có lực hoàn thù, hơn nữa muốn đẩy nàng vào chỗ vạn kiếp bất phục là người nàng thương yêu nhất!

“Thảm Thiển Mạch, ngươi không nên vui mừng quá sớm! Coi như Cẩn hợp tác với ngươi, hắn cũng không thể để mất đi lực lượng ủng hộ của phụ thân, hắn bây giờ chỉ là tùy cơ ứng biến, đợi ngày sau hắn lên làm hoàng thượng, ta làm hoàng hậu, ta nhất định sẽ làm cho ngươi chết không có chỗ chôn thân!” Thảm Thiển Tâm nhìn nụ cười của Thảm Thiển Mạch, hận không thể bỏ dũa xé nát mặt Thảm Thiển Mạch ra, trong mắt nàng thoáng hiện hung quang, hung hãn nói

“Nếu vậy ta sẽ chờ...” Lông mày Thảm Thiển Mạch chau lên, gần từng chữ chậm rãi nói “Ngày mộng đẹp của ngươi bẽ tan tành!”

“Được rồi, tranh thủ mấy ngày còn sống ít ỏi này, ngươi nên chú ý tốt đến thân thể của mình” Thảm Thiển Mạch không đợi Thảm Thiển Tâm trả lời, liền nâng lên một nụ cười vô hại, bỏ lại một câu không lạnh không nóng, rồi khỏi phòng, bỏ lại một mình Thảm Thiển Tâm đang hận đến nghiêng răng nghiêng lợi trên giường

“Thảm Thiển Mạch!” Thảm Thiển Tâm nghiêng răng quát, tuy nhiên không có ai để ý tới nàng, nàng thất vọng tựa đầu vào gối, nhìn cái màn trên cao, nước mắt từ từ chảy xuống

Nàng thật sự cứ như vậy bại trong tay Thảm Thiển Mạch sao?! Nàng không cam lòng! Tại sao, tại sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Chuyện cũ

Thiên Khuyết lâu, khách điểm tốt nhất Kinh Thành.

"Mạch Nhi đã trở lại?" Thanh âm mang theo từ tính mỉa mai vang lên.

Thảm Thiển Mạch ngược mắt nhìn lại, đập vào mắt là một bóng dáng tà mị đến tận xương. Tư Đồ Cảnh Diễn một thân hồng y xinh đẹp, vạt áo trước ngực không chỉnh tề lộ ra một mảng da thịt trước ngực, ngón tay thon dài như bạch ngọc đang khuấy bầu rượu, trên mặt là nụ cười tà mị điên đảo chứng sinh.

"Trầm Hương ngàn năm. Rượu ngon." Thảm Thiển Mạch ngửi mùi rượu bốn phía, nhếch miệng nở nụ cười, trong mắt thoáng qua tia hứng thú, mở lời khen ngợi.

"Không ngờ Mạch Nhi cũng là một hảo thủ về rượu (*)." Tư Đồ Cảnh Diễn cầm một bầu rượu khác trên bàn ném tới trong tay Thảm Thiển Mạch, nụ cười càng lớn, "Đã như vậy, Mạch Nhi liền uống cùng ta."

(*) Hảo thủ: Tay nghề tốt, lão luyện => Ý của cụm là một người lão luyện về rượu.

Thảm Thiển Mạch tự nhiên tiếp nhận bầu rượu, vén lên áo bào trắng, ngồi xuống bên cạnh bàn, ngón tay mở bầu rượu, rót cho mình một ly, cười nói,

"Bạch ngọc thượng hạng, Cảnh Diễn, chàng thật xa xỉ."

"Sao có thể bằng Mạch Nhi, đem đồ sứ thượng đẳng để trút giận?" Tư Đồ Cảnh Diễn tươi cười tà mị, trong mắt mang mấy phần vui đùa nói.

Thẩm Thiên Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nói vậy, hơi sững sờ, quả thật nàng đã từng làm đồ sứ thượng đẳng của Ma Cung vỡ tan tành, còn khiến Lão Cung Chủ tức giận không nhẹ, nhưng sao Tư Đồ Cảnh Diễn có thể biết mấy chuyện này, không khỏi nhú mày hỏi: "Sao chàng biết?!"

"Toàn bộ về Mạch Nhi, ta đều muốn biết." Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn hiện lên vẻ nghiêm túc, do rượu mà con người có phần mê ly càng thêm mê người, hắn nói, "Bao gồm toàn bộ những chuyện Mạch Nhi ở Kỳ Nguyệt."

"Toàn bộ mọi chuyện về ta ở Kỳ Nguyệt?" Thẩm Thiên Mạch thấp giọng lặp lại một câu, nhú mày hỏi, "Vậy chàng đã biết những gì?"

"Những chuyện có thể biết đều đã biết. Ta có thể hiểu vì sao nàng lại hận người phủ Thừa Tướng như vậy, nhưng ta không hiểu, vì sao nàng lại hận Thượng Quan Triệt như vậy?" Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo nghi vấn, còn có lo lắng bị che giấu rất tốt, hắn chậm rãi hỏi, "Nàng và hắn, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Có thể lý giải tại sao nàng hận người của phủ Thừa Tướng như vậy? Không, hắn không hiểu được, kiếp trước nàng đã phải chịu đựng những thống khổ cùng tư vị bị phản bội, làm sao hắn có thể hiểu rõ đây?

Giữa nàng và Thượng Quan Triệt đã xảy ra chuyện gì. Muốn nàng mở miệng nói như thế nào, nói cho hắn biết, nàng đã từng thành thân cùng Thượng Quan Triệt, đã từng toàn tâm toàn ý yêu Thượng Quan Triệt, nhưng thứ tình cảm ấy lại bị Thượng Quan Triệt vô tình vứt bỏ, trở mặt nhìn con của mình chết, trở mặt nhìn nam nhân mình thích nhất ôm nữ nhân khác, ép nàng uống độc dược xuyên tràng.

Nói cho hắn biết, trời cao thương hại nàng, cho nên cho nàng cơ hội sống lại, để toàn bộ đều lui về điểm xuất phát, để nàng trở nên cường đại, để nàng tự tay mạng đầu đón cùng tư vị bị phản bội đã trải qua đầy những kẻ đổ vào con đường vạn kiếp bất phục?

Nhưng..., hắn sẽ tin tưởng sao? Chuyện hoang đường như vậy, nếu không phải nàng tự thân trải nghiệm, chỉ sợ nàng cũng sẽ không tin tưởng.

"Ta..." Thẩm Thiên Mạch mở miệng, nhưng không biết nên nói như thế nào, nhìn ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng đột nhiên không mở miệng được, ánh mắt chân thành tha thiết như vậy, đem toàn bộ lời nói qua loa của nàng nuốt lại.

"Mạch Nhi, nếu nàng không muốn nói, ta sẽ không ép buộc nàng." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn ra Thẩm Thiên Mạch khó xử, dịu dàng nói.

Nếu Thẩm Thiên Mạch không muốn nói, như vậy hắn cũng sẽ không hỏi, cho dù như vậy sẽ khiến hắn ngày đêm vì vấn đề này mà khó chịu, dù như vậy hắn sẽ lo lắng sợ hãi, hắn cũng không nguyện ý bức bách nàng chút nào.

"Không phải ta không muốn nói, chỉ là, ta nói chàng cũng sẽ không tin." Thẩm Thiên Mạch thấy trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn là dịu dàng và cung chiều, bật thốt lên.

Tư Đồ Cảnh Diễn lộ ra một nụ cười thoải mái, từ từ đưa tay nắm tay Thẩm Thiên Mạch, dịu dàng nói, "Nàng nói, ta đều tin."

Trên tay truyền đến cảm giác ấm áp, đó là độ ấm của Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng là tình yêu cùng sự tin tưởng của hắn đối với nàng, Thẩm Thiên Mạch ngược mắt, thấy đôi con ngươi mị hoặc như hắc diệu thạch của Tư Đồ Cảnh Diễn, giờ phút này đang thâm tình nhìn nàng, có lẽ, nàng nên nói cho hắn biết...

Dù sao những chuyện này, nàng chưa bao giờ nói với bất cứ ai, chỉ có thể mặc cho nó từ từ rửa nát ở trong lòng, mới có thể khiến thù hận càng thêm cố chấp và khắc sâu. Bởi vì, trừ chính nàng, không có bất kỳ người nào có thể biết đến nỗi thống khổ của nàng.

"Ta đã từng bị phụ thân của mình lợi dụng, gả cho Thượng Quan Triệt." Thẩm Thiên Mạch từ từ mở miệng, trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng vẫn thất ý để Thẩm Thiên Mạch nói tiếp.

"Thời điểm đó ta... cực kỳ ngu ngốc. Cho là phụ thân thực sự thương yêu ta, cho là Nhị tỷ thực sự sủng ái ta, cho là Thượng Quan Triệt thật lòng yêu ta. Nhưng, khi hài tử của ta bị Diêu Nhược Thẩm cùng Diêu Tuyết Không liên thủ giết hại, ép ta nhìn Thượng Quan Triệt cùng Diêu Nhược Thẩm hoan ái, khiến ta bị Thượng Quan Triệt ép buộc uống độc dược xuyên tràng mà chết, ta mới nhìn rõ hết thấy!" Trong mắt Thẩm Thiên Mạch mang theo khổ sở, mang theo hận ý.

Tư Đồ Cảnh Diễn không nói gì, chỉ nắm thật chặt tay Thẩm Thiên Mạch, dùng hành động nói cho nàng biết, hắn đang ở đây, hắn ở đây.

"Là ta quá ngu ngốc quá ngây thơ! Phụ thân từ ái, cũng chỉ vì lợi dụng ta! Nhị tỷ thương yêu cũng chỉ muốn ta buông lỏng cảnh giác, còn nàng ta một lần lại một lần tính kế hại ta! Mà Thượng Quan Triệt, người ta gọi là phu quân, cũng chỉ vì lợi dụng ta mà leo lên để vị! Hắn tức giận, không chỉ có thể độc ác giết ta, ngay cả con của chúng ta, hắn cũng có thể đứng nhìn nó bị sát hại ngay trong bụng ta!" Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch thâm trầm, khoe miệng mang theo nụ cười châm chọc mà tàn nhẫn, "May mà... ông trời có mắt, để ta Trùng sinh, trở lại điểm xuất phát, trở lại năm ta mười tuổi!"

"Mạch Nhi, đều đã qua rồi. Nàng hãy coi như đó chỉ là một con ác mộng thôi. Từ nay về sau, có ta chăm sóc nàng, ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến nàng!"

Tư Đồ Cảnh Diễn đau lòng nhìn Thẩm Thiên Mạch, nàng đang cười, nhưng hắn có thể nhìn thấy đau đớn sau nụ cười đó, ôm thật chặt người trong ngực, hắn đã không biết nàng đã phải chịu nhiều thống khổ như vậy.

Hắn lại còn nói hắn hiểu được. Hắn căn bản cái gì cũng không hiểu được. Nàng trải qua những chuyện như thế nào mới có thể thống khổ tan nát cõi lòng như vậy?!

Bị Tư Đồ Cảnh Diễn cường thế ôm lấy, Thẩm Thiển Mạch không phản kháng, cũng không có đường phản kháng, nàng dựa thật sát vào ngực Tư Đồ Cảnh Diễn, cảm thấy tim hắn vì nàng mà đập, một khắc kia, nàng cảm thấy, nàng chịu những thương tâm khổ sở kia cuối cùng cũng được bộc bạch.

"Nếu chàng thương tồn ta thì làm thế nào?" Thẩm Thiển Mạch ngược mắt, con ngươi đen nhánh tinh khiết không chút tạp chất, nàng cười yếu ớt hỏi.

"Mạch Nhi tùy ý xử trí, ta tuyệt không hoàn thủ."

Tư Đồ Cảnh Diễn nhẹ nhàng mon trón gương mặt của Thẩm Thiển Mạch, giờ khắc này hắn mới chân chính xác nhận, người trong ngực đã thật sự thuộc về hắn rồi.

Thẩm Thiển Mạch nhìn ánh mắt nghiêm túc của Tư Đồ Cảnh Diễn, không khỏi cười khẽ, "Cảnh Diễn, lời này là chàng nói, nếu chàng thật sự làm tổn thương ta... ta..." Lời còn chưa dứt, trong lòng Thẩm Thiển Mạch thầm nghĩ, chỉ sợ ta cũng không xuống tay với chàng được.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhẹ nhàng điểm chóp mũi Thẩm Thiển:

"Mạch Nhi cứ xuống tay!"

Mạch Nhi, cả đời này, ta tuyệt đối sẽ không để nàng phải chịu nửa phần uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8: Oan gia ngõ hẹp

"Tiểu thư, người xem, cây trâm này thật là đẹp!"

Thiên Thiên kéo cánh tay Thẩm Thiển Mạch, không thêm để ý những người khác đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng.

Mặc dù lúc này Thẩm Thiển Mạch đang mặc nam trang, thanh nhã vô song, mà Thiên Thiên cũng coi là mình điểm xinh đẹp, hai người đi cùng một chỗ, cũng rất xứng đôi, nhưng giống như Thiên Thiên "Chủ động" kéo một "nam nhân" như vậy, vẫn có phần không hợp lẽ nghĩa.

"Quý nha đầu, trái lại ánh mắt càng ngày càng tốt rồi."

Thẩm Thiển Mạch cũng không quan ánh mắt của người đi đường, cung chiu néo néo gương mặt mềm mại của Thiên Thiên, nhìn cây trâm Thiên Thiên chỉ vào.

Trâm ngọc thượng hạng, hoa văn cũng cực kỳ đoan trang tao nhã, ánh mắt Thiên Thiên quả nhiên không tòi. Nếu cô gái nhỏ này thích, như vậy thì mua cho nàng thôi.

Đưa tay muốn lấy cây trâm, lại bị một cánh tay mặc hoa phục trang đẹp để cản lại, nhìn theo cánh tay, người tới mắt phượng mày ngài, giờ phút này cười cợt nhã, mắt phượng mỉm cười, đang tràn đầy khiêu khích nhìn nàng.

Thẩm Thiển Mạch nâng lên một nụ cười khẽ, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, đi dạo phố một chút cũng có thể bắt gặp Diêu Nhược Thắm.

"Tiểu thư đây có ý tứ gì?" Thanh âm Thanh Nhã dịu dàng mang vẻ trung tính, cùng giọng nói vốn rất mềm mại của Thẩm Thiển Mạch, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Diêu Nhược Thắm cười cợt nhã, nhìn Thẩm Thiển Mạch, lại nhìn Thiên Thiên bên cạnh Thẩm Thiển Mạch, nhếch miệng nở nụ cười, "Cây trâm ta nhìn trúng rồi!"

"Người có thể lấy đi cây trâm này, chẳng qua ta sẽ để người vĩnh viễn cũng không dùng được cây trâm này." Thẩm Thiển Mạch khách khí thu tay về, khóe miệng còn mang theo nụ cười, nhưng tàn nhẫn trong mắt lại khiến Diêu Nhược Thắm rợn cả tóc gáy.

"Thẩm Thiển Mạch! Đừng tưởng rằng người già chết, đôi bộ dáng mới, ta sẽ không nhận ra người!" Diêu Nhược Thắm hạ thấp giọng, hung hăng nhìn chằm chằm Thẩm Thiển Mạch, cắn răng nghiêng lợi nói.

Thẩm Thiển Mạch nhướng mày, mang theo vài phần thương thức nhìn Diêu Nhược Thắm, bên môi là nụ cười châm chọc, "Diêu Nhược Thắm, từ khi nào

thì người lại trở nên thông minh như vậy? Trước kia ta thật đúng là xem thường người."

"Hừ! Người không phải cần lên tiếng châm chọc ta! Ta cho người biết, thu hồi cái dáng vẻ hồ ly tinh của mình đi, không được phép quyến rũ Triệt ca ca!"

Trong mắt Điều Nhược Thâm mang theo ba phần cay nghiệt bảy phần hận ý, nhìn chăm chăm vào Thẩm Thiên Mạch, ánh mắt kia tựa hồ như muốn cạo rách khuôn mặt Thẩm Thiên Mạch.

Ngược lại Thẩm Thiên Mạch lại rất hăng hái, mang theo vài phần lười biếng cười nói, "Khi nào thì ta quyến rũ Thượng Quan Triệt rồi?"

"Người còn không thừa nhận? !" Điều Nhược Thâm nhìn bộ dáng Thẩm Thiên Mạch không thừa nhận, không khỏi đề cao thanh âm, đưa tới không ít ánh mắt của người đi đường. Điều Nhược Thâm vừa hận vừa nhỏ giọng nói, "Người còn không lên lút quyến rũ Triệt ca ca sao? ! Nếu không có, sao hẳn lại vẽ bức họa của người, ngày đêm nhìn ngắm?!!!"

Trong mắt Thẩm Thiên Mạch lướt qua tia giễu cợt, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm xinh đẹp, chứa mấy phần khiêu khích nhìn Điều Nhược Thâm:

"Cũng chỉ có loại nữ nhân như người mới có thể đem Thượng Quan Triệt làm bảo bối! nửa phần hứng thú đối với hắn ta cũng không có. Về phần tại sao hẳn lại muốn vẽ bức họa của ta, vậy cũng chỉ có thể chứng minh sức quyến rũ của người không đủ!"

"Người!" Điều Nhược Thâm giờ tay muốn đánh Thẩm Thiên Mạch, lại bị Thẩm Thiên Mạch linh hoạt bắt lại.

"Sao vậy, người còn muốn đánh ta?" Thẩm Thiên Mạch nhướn mày, ánh mắt thâm thúy, mang theo vài phần khát máu.

"Người buông tay!" Điều Nhược Thâm bị Thẩm Thiên Mạch nắm thật chặt, trên tay truyền đến đau đớn khôn cùng, nàng ta vừa mở miệng đe dọa, vừa hung hãn nói.

"Có thể buông tay, nhưng người phải biết, nếu bàn tay này của người dám đánh xuống, ta nhất định sẽ phế bỏ đôi tay này của người!"

Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười nhợt nhạt, lời nói tàn nhẫn từ trong miệng nàng nói ra, giống như chỉ là một câu nói không thể bình thường hơn.

Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng buông tay, Điều Nhược Thâm nhìn con người đen nhánh thâm trầm của Thẩm Thiên Mạch, cắn răng, cuối cùng vẫn thu tay về.

"Sao vậy, như vậy người đã sợ rồi hả ?!" Thẩm Thiên Mạch nhún mày nhìn Điều Nhược Thâm, trong mắt khiêu khích mui phần.

Điều Nhược Thâm hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vô công cùng sự tàn nhẫn của Thẩm Thiên Mạch không phải chưa từng thấy, nàng ta biết Thẩm Thiên Mạch nói câu vừa rồi tuyệt đối là nói được làm được.

"Miệng người luôn nói không có hứng thú với Triệt ca ca, vậy ta hỏi người tại sao triệt ca ca sẽ có bức họa của người?!" Điều Nhược Thâm nhìn chăm chăm Thẩm Thiên Mạch hỏi.

Thẩm Thiên Mạch không khỏi nhẹ nhàng cười nói, "Nữ nhân ngu xuẩn, Thượng Quan Triệt đối với người có mấy phần chân tình, người còn luôn miệng gọi Triệt ca ca?"

"Người câm miệng cho ta! Nếu không phải người dùng bộ dáng yêu tinh hại người đi quyến rũ Triệt ca ca, Triệt ca ca sẽ không bao giờ đối với ta như vậy!" Đôi mắt Điều Nhược Thâm hơi đỏ lên nhìn Thẩm Thiên Mạch.

"Ồ? Thượng Quan Triệt đối với người không tốt? !" Thẩm Thiên Mạch nghe thấy lời nói của Điều Nhược Thâm, vẻ mặt vẫn bình thản, "Có lẽ hẳn đã dự cảm kết cục bi thảm của mình, nên không muốn giả bộ nhu tình với người nữa."

"Kết cục bi thảm? !" Điều Nhược Thâm nghe Thẩm Thiên Mạch nói vậy, vẻ mặt cảnh giác nhìn Thẩm Thiên Mạch hỏi, "Người muốn làm gì?!"

"Ta muốn làm gì? Ta đã nói qua với các người rồi. Ta muốn các người... chết!" Thẩm Thiên Mạch cười nhẹ nói, thoạt nhìn tựa hồ chỉ là nói đùa, nhưng chữ "chết" đó, lại như một thanh kiếm sắc hung hăng đâm vào trong lòng Điều Nhược Thâm.

Điều Nhược Thâm bối rối nhìn Thẩm Thiên Mạch, hận ý trong mắt càng đậm:

"Đồ điên! Người đã giết cô cô của ta, người còn muốn như thế nào?! Triệt ca ca có cha ta trợ giúp, hẳn sẽ không thua bởi Thượng Quan Cẩn!"

"Điều Tuyệt Không là ta giết, người cũng biết? Xem ra Thượng Quan Triệt đối với người cũng không tệ lắm." Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười không đối, vẫn một bộ lười biếng như cũ.

"Đối với ta không tệ? !" Điều Nhược Thâm tự giễu cười cười, ngày trước Thượng Quan Triệt đối với nàng thật sự không tệ, nhưng kể từ khi nữ nhân này xuất hiện, Thượng Quan Triệt không còn dịu dàng ôn nhu với nàng, thậm chí còn vì nữ nhân này mà cự tuyệt thành thân với nàng.

Lúc trước nàng không phục, nữ nhân này muốn tài không tài, muốn mạo không mạo, tại sao lại có thể cướp đi Thượng Quan Triệt?! Cho đến khi nàng nhìn thấy nữ nhân này ở Phượng Tê cung giết sạch tất cả các tử sĩ, nàng mới nhận ra nữ nhân này cũng không bình thường, nhưng, nhưng đáng ghét nàng ta vẫn là bình thường như vậy, một nữ tử, trọng yếu nhất, không phải là dung mạo.

Nhưng khi nàng nhìn thấy bức họa treo trong thư phòng Thượng Quan Triệt, khi nghe Thượng Quan Triệt vừa yêu vừa hận nói ra cái tên Thẩm Thiển Mạch, nàng tức điên lên! Đúng, nữ nhân này, so với nàng còn xinh đẹp hơn không biết bao nhiêu lần. Không chỉ như thế, người nữ nhân này còn có tài trí cùng võ công, đều là những thứ mà cả đời nàng cũng không bao giờ với tới được

Nhưng, nàng không sợ hãi! Bởi vì, nữ nhân này đối địch với Thượng Quan Triệt, bọn họ vĩnh viễn cũng không thể cùng nhau. Nhưng tại sao, tại sao nữ nhân này lại giết chết mẫu hậu Thượng Quan Triệt, Thượng Quan Triệt vẫn không quên được nàng?

Nàng cũng chỉ đắm thung bức họa của nữ nhân này, Thượng Quan Triệt lại giận dữ như vậy mắng chửi nàng, chỉ vì một bức họa?!

"Điều Nhược Thẩm, không phải ta đã nói với ngươi, không cần lên lút xuất phủ, ngươi không biết hiện giờ bên ngoài rất không an toàn sao?"

Thanh âm Thượng Quan Triệt không kiên nhẫn truyền đến từ sau lưng, thân thể Điều Nhược Thẩm khẽ run, theo bản năng muốn ngăn trở tầm mắt Thượng Quan Triệt, nhưng... nàng vẫn là nghe thấy được thanh âm run rẩy của Thượng Quan Triệt:

"Thiển Mạch?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9

"Tam hoàng tử, Mặc Trì hữu lễ." Thẩm Thiển Mạch thấy bóng dáng cao lớn sau lưng Điều Nhược Thẩm thì lộ ra nụ cười thờ ơ, lạnh nhạt nói.

Khi ánh mắt của Thượng Quan Triệt chạm đến Thẩm Thiển Mạch thì biến đổi không ngừng, có vui mừng, chua xót, cũng có hận ý cùng bất đắc dĩ, cuối cùng cười khổ nói, "Cung chủ Ma Cung."

"Triệt ca ca, nàng ta khi dễ thiếp!" Điều Nhược Thẩm nhìn thấy Thượng Quan Triệt trao đổi ánh mắt với Thẩm Thiển Mạch thì cực kỳ tức giận, nhưng lại không có biện pháp phát tác, chỉ đành phải chạy tới khoắc cánh tay của Thượng Quan Triệt, vừa làm bộ ra vẻ đáng thương, vừa dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Thẩm Thiển Mạch.

Thẩm Thiển Mạch thấy ánh mắt khiêu khích của Điều Nhược Thẩm thì cảm thấy thật tức cười. Chẳng lẽ nữ nhân này cho rằng mình có ý với Thượng Quan Triệt? Đáng tiếc, căn bản là nàng khinh thường.

"Ngươi đừng có nói hươu nói vượn. Rõ ràng là ngươi muốn cướp cây trâm của ta." Thiên Thiên thấy Điều Nhược Thẩm oan uổng Thẩm Thiển Mạch thì tức đến chịu không được, đi đến bên cạnh Thẩm Thiển Mạch, chỉ vào Điều Nhược Thẩm nói.

"Triệt ca ca." Ở trước mặt Thượng Quan Triệt, Điều Nhược Thẩm không hề có chút đáng vẻ giương nanh múa vuốt như vừa rồi, chỉ kéo cánh tay Thượng Quan Triệt liên tục làm nũng.

"Được rồi, Nhược Thẩm, nàng đừng náo loạn nữa, mau cùng ta trở về phủ đi." Thượng Quan Triệt không kiên nhẫn mà nhíu mày, gần đây có nhiều chuyện phát sinh, hẳn làm gì còn tâm trạng đi dỗ dành Điều Nhược Thẩm.

Quân đoàn tử sĩ của hắn bị một nhóm người thần bí giết đến không thừa mảnh giáp. Hắn đã phái người đi thăm dò, không phải do Thượng Quan Cẩm động tay động chân, cũng không phải là người của Ma cung, vậy rốt cuộc là ai? Xem ra mọi việc đang càng ngày càng phức tạp, tình thế sợ rằng sẽ không ổn.

"Thượng Quan Triệt! Thái độ này của chàng là sao? Chàng không nhớ rằng ta có đúng hay không? Chàng đừng quên, nếu không có ta, phụ thân cũng sẽ không toàn lực trợ giúp chàng đâu!" Điều Nhược Thẩm bị thái độ của Thượng Quan Triệt chọc giận, lại còn ở trước mặt Thẩm Thiển Mạch, hỏi sao nàng có thể nhẫn nhịn được, vì vậy nàng ngẩng đầu lên, mang theo vài phần uy hiếp nói.

"Điều Nhược Thẩm, nàng đừng có quá đáng!" Nhấn nại của Thượng Quan Triệt đã đến cực hạn, hắn cũng đã sút đầu mẻ trán, hiện tại Điều Nhược Thẩm còn muốn đối lập với hắn, làm sao hắn không tức giận đây.

Điều Nhược Thẩm nghe Thượng Quan Triệt nói thì trong lòng càng thêm tức giận. Trước kia, Thượng Quan Triệt luôn đối xử dịu dàng với nàng, nhưng bây giờ thì sao, bây giờ thì lạnh lùng trừng mắt với nàng. Nàng đem tất cả mọi chuyện quy kết lên trên người của Thẩm Thiển Mạch, vì nghĩ như vậy nên đã mất đi lý trí, quát âm lên "Ta quá đáng? Thượng Quan Triệt, chàng có tin ngay bây giờ ta sẽ đi kêu phụ thân đứng về phía Thượng Quan Cẩm hay không, đến lúc đó ta xem chàng làm thế nào?"

"Bốp" Một tiếng động vang lên, cả không gian im lặng như tờ.

Điều Nhược Thấm không thể tin nhìn Thượng Quan Triệt, nước mắt theo hốc mắt chảy xuống.

Đây chính là Triệt ca ca mà nàng luôn một lòng yêu sao? Sao hắn có thể đối với nàng như vậy? Tất cả cũng chỉ vì con tiện nhân Thảm Thiển Mạch kia.

Thượng Quan Triệt nhìn tay mình, lại nhìn đôi má sưng lên của Điều Nhược Thấm, lạnh lùng hừ một tiếng. Nếu không phải Điều Nhược Thấm thực sự quá đáng thì hắn cũng không muốn đánh nàng ta.

Thảm Thiển Mạch chỉ lạnh lùng đứng ở một bên, không nói một lời. Mâu thuẫn giữa vợ chồng bọn họ, nàng cũng không có ý định quản. Có lẽ đây chính là nói "Phu thê bán thị đồng lâm điêu, đại nạn lâm đầu các tự phi."(*) Thảm Thiển Mạch nâng lên nụ cười trào phúng, nhàn nhạt nhìn Thượng Quan Triệt cùng Điều Nhược Thấm.

"Chàng đánh ta?" Điều Nhược Thấm nhìn Thượng Quan Triệt, không biết là đang cười hay đang khóc, lao đảo đi tới trước mặt Thảm Thiển Mạch, chỉ vào Thảm Thiển Mạch nói, "Vì con tiện nhân này mà chàng đánh ta?"

Miệng của Thượng Quan Triệt mở ra, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Ngay lúc Thượng Quan Triệt cùng Điều Nhược Thấm đang trầm mặc, thì tay của Điều Nhược Thấm bị người nào đó hung hăng bẻ gãy. Điều Nhược Thấm hét chói tai rồi ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, có thể thấy là nàng ta đang vô cùng thống khổ. Thượng Quan Triệt vội vã chạy tới bên người Điều Nhược Thấm.

"Ta không muốn lại nghe bất kỳ từ vũ nhục Mạch Nhi từ trong miệng chó của ngươi!" Tư Đồ Cảnh Diễn ôm eo của Thảm Thiển Mạch, lạnh lùng nhìn Điều Nhược Thấm đang đau đớn nằm trên mặt đất.

Con người băng lãnh không có chút đồng tình nào, chỉ có chán ghét cùng khinh thường. Nếu không phải Mạch Nhi đã từng nói không có sự đồng ý của nàng, hắn không được tự tiện giết người, thì mạng chó của Điều Nhược Thấm đã sớm khó giữ được rồi.

Lại dám nói Mạch Nhi của hắn là tiện nhân, nữ nhân này thật không muốn sống rồi.

"Tư Đồ Cảnh Diễn?" Thượng Quan Triệt nhìn người tới, mang theo ba phần hận ý bảy phần khiếp sợ nói.

Không phải tin tức truyền ra nói Tư Đồ Cảnh Diễn bị thương, hiện tại đang chữa thương sao. Xem ra việc Thảm Thiển Mạch chết là một âm mưu, ngay cả việc bị ám sát cũng là một âm mưu.

Làm sao có thể, rõ ràng mình đã phái người đi ám sát Tư Đồ Cảnh Diễn, hắn làm sao có thể còn sống mà không thương tổn gì như vậy?

"Không tin sao?" Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng liếc Thượng Quan Triệt một cái, "Những thủ hạ mà ngươi phái đi không thể đã thương được ta."

"Ngươi." Thượng Quan Triệt đỡ Điều Nhược Thấm, tức giận nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn. Vậy ra Tư Đồ Cảnh Diễn muốn tuyên bố đối nghịch với hắn.

"Đúng rồi, bọn ngươi mà ngươi nuôi dưỡng đã bị thủ hạ của ta giải quyết hết rồi." Trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn là nụ cười tà mị mà khát máu, nhẹ nhàng nói.

Giờ phút này Thượng Quan Triệt cũng bất chấp Điều Nhược Thấm đang rên rỉ, trực tiếp vọt tới trước mặt Tư Đồ Cảnh Diễn, "Thì ra là ngươi? Tại sao ngươi phải làm như vậy?"

"Cần nguyên nhân sao?" Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Thượng Quan Triệt một cái, cười nói, "Bởi vì bọn họ thật sự quá vô dụng."

"Ngươi! Tư Đồ Cảnh Diễn, trong sổ ghi chép căn bản không có ghi lại việc ngươi điều động quân đội của Thiên Mạc, làm sao ngươi có thể giết chết đội quân tử sĩ của ta?" Thượng Quan Triệt không thể tin, chỉ vào Tư Đồ Cảnh Diễn hỏi. Mặc dù Tư Đồ Cảnh Diễn là hoàng đế Thiên Mạc, nhưng nếu hắn không điều động quân đội Thiên Mạc thì sao hắn có thể giết chết cả quân đoàn tử sĩ của mình. Phải biết rằng quân đoàn tử sĩ của hắn đã được bồi dưỡng từ rất lâu, tuyệt đối không phải là thứ không chịu nổi một kích như vậy.

"Tại sao nhất định phải là quân đội Thiên Mạc?" Tư Đồ Cảnh Diễn có chút buồn cười nhìn Thượng Quan Triệt, con ngươi đen nhánh lộ ra vẻ trào phúng cùng châm chọc. Hình như hắn ta rất thích hỏi những vấn đề buồn cười.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Thượng Quan Triệt đánh giá Tư Đồ Cảnh Diễn lần nữa, trong mắt mang theo vài phần ngưng trọng. Sau lưng, Điều Nhược Thấm vẫn đang kêu la, nhưng Thượng Quan Triệt cũng không để ý tới, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Tư Đồ Cảnh Diễn.

Trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn là nụ cười lười biếng, giống ý như biểu hiện của Thảm Thiển Mạch, vòng tay ôm chặt hơn eo của Thảm Thiển Mạch, trong mắt mang theo vài phần tà mị, cười nói, "Ta là nam nhân của nàng."

Thảm Thiển Mạch nghe lời nói bá đạo mà chân thành của Tư Đồ Cảnh Diễn thì khóe miệng nâng lên nụ cười ấm áp. Không giống với nụ cười lạnh nhạt thường ngày, giờ phút này, nụ cười của nàng tràn ngập nhiệt độ, như muốn mê hoặc lòng người, giống như hoa đào mùa xuân đang nở rộ, nhiệt liệt mà xinh đẹp.

Thượng Quan Triệt nhìn nụ cười trên mặt Thảm Thiển Mạch đến ngây dại, tới khi phản ứng kịp thì sắc mặt của hắn càng thêm thâm trầm. Nàng cười, nhưng không cười vì hắn, trong mắt của nàng chỉ có Tư Đồ Cảnh Diễn, mà hình như trong tay Tư Đồ Cảnh Diễn còn đang nắm giữ một lực lượng đáng sợ, rốt cuộc mình phải làm gì đây?

Bây giờ không có đội quân tử sĩ, không có uy vọng của mẫu hậu, chỉ dựa vào binh quyền của Đại tướng quân cùng thân phận trưởng tử, liệu hần còn có thể chống chọi được bao lâu?

Nghĩ đến binh quyền của Đại tướng quân, hần mới nhớ tới Diêu Nhược Thấm đang đau tới sắp ngất sau lưng.

"Nhược Thấm, chúng ta đi!" Thượng Quan Triệt dịu dàng ôm lấy Diêu Nhược Thấm. Về mặt Diêu Nhược Thấm thụ sủng nhược kinh, nàng cảm thấy Thượng Quan Triệt như đã trở về là công tử ôn nhu như ngọc trước kia.

Giờ phút này, dường như nàng đã quên mất đau đớn trên tay, tựa vào trước ngực Thượng Quan Triệt.

Thấm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn một màn này, hừ, ôn nhu sao? Loại ôn nhu mà xem quyền lợi là tất cả thì có thể giữ tới khi nào? Diêu Nhược Thấm cũng chỉ là một con cờ đáng thương bị người lợi dụng mà thôi, nhưng nàng sẽ không bởi vì việc này mà mềm lòng. Diêu Nhược Thấm thiếu con của nàng một mạng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Diêu Nhược Thấm.

Con người đen tuyền trầm xuống, Thấm Thiên Mạch mấp máy môi, thần sắc nhàn nhạt.

"Ôi, Thiên Mạch tỷ tỷ, Cảnh Diễn nhìn thấy tỷ từ xa, tựa như chó hoang thoát cương, trực tiếp vọt tới đây, ta đuổi theo mãi cũng không đuổi kịp a!" Thấy Thượng Quan Triệt đã đi xa, Ngôn Tu Linh mới thoải mái nhàn nhã đi tới, trên mặt lộ ra nụ cười ngây thơ vô hại.

"Thoát cương . . . Chó hoang?" Lòng mảy Thấm Thiên Mạch nhếch lên, cố gắng nín cười nhìn Ngôn Tu Linh, mang theo vài phần hài hước hỏi.

"Còn không phải sao?" Ngôn Tu Linh cố ý muốn trêu chọc Tư Đồ Cảnh Diễn, khóe miệng mang theo nụ cười hài hước nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn. Nhìn thấy tay của Tư Đồ Cảnh Diễn đang đặt bên hông của Thấm Thiên Mạch, thì cô tình bày ra bộ dáng phi lễ chó nhìn, dùng một tay che mắt nói, "A nha, ban ngày ban mặt, Cảnh Diễn, người thật sự không biết xấu hổ a!"

"Ngôn Tu Linh, ta thấy gần đây người càng ngày càng muốn ăn đòn rồi!" Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không có buông tay đang ôm eo Thấm Thiên Mạch ra, khóe miệng mang theo vài phần tà mị, nhìn về phía Ngôn Tu Linh nói.

"Chắc chắn, vậy người đánh thử xem!" Ngôn Tu Linh le lưỡi, làm ra bộ dáng khả ái, thật là cực kỳ đáng yêu.

Thấm Thiên Mạch cũng bị hành động này chọc cười. Giờ phút này, người đi đường đều đang vây quanh nhìn bọn họ.

Một vị công tử anh tuấn bất phàm cũng đã đủ hấp dẫn ánh mắt rồi. Vấn đề là, một công tử tà mị đang ôm eo của một công tử thanh nhã. Chẳng lẽ bọn họ đoạn tụ?

Một màn này không biết đã làm tan nát bao nhiêu trái tim thiếu nữ. Một công tử thanh nhã vô song như vậy, một công tử tà mị mê người như vậy, sao lại đoạn tụ chứ?

"Tiểu thư, hình như toàn bộ bọn họ đều đang nhìn người và cô gia. . ." Thiên Thiên nhìn chung quanh, thấy người đi đường đang chỉ chỉ trò trò bọn họ, nên lôi kéo ống tay áo Thấm Thiên Mạch, nói.

Thấm Thiên Mạch cũng chú ý tới ánh mắt của người đi đường, có chút ngượng ngùng đẩy đẩy cánh tay Tư Đồ Cảnh Diễn, ý bảo hần buông ra.

Tư Đồ Cảnh Diễn cực kỳ không tự giác, nhìn chung quanh một chút rồi lại tiếp tục ôm, cuồng ngao, ngang ngạnh nói, "Nhìn cái gì vậy, ta ôm ta nương tử của ta thì có cái gì hay mà nhìn."

Hần vừa nói xong, đám người liền nổ oanh.

"Thật sự là đoạn tụ a, thậm chí ngay cả ‘nương tử’ . . . cũng nói ra luôn rồi. Thật là muốn bệnh mà, đúng là người tuổi trẻ bây giờ a . . ." Một lão đại mụ xem thường nhìn Thấm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Trời ơi! Cư nhiên lại là đoạn tụ, công tử ấy đẹp trai như vậy mà, hu hu, ta rất thích hần, sao hần có thể đoạn tụ chứ. Người xem người kia, hồng y phát phối, đẹp trai biết bao nhiêu!" Một hoa si nữ từ nghe lời Tư Đồ Cảnh Diễn nói thì thất vọng lên tiếng.

Một nữ tử khác còn ác hơn, trực tiếp một câu, "Không được là không được". Thế nào cũng không phải là nam nhân a!"

"Aiii . . . ta lại thích bạch y công tử hơn, thật là thanh nhã xuất trần, người xem, mặt mày thanh tú như vậy, quả thực là làm ta mê chết mà!" Tầm mắt của một nữ tử khác thì hướng về phía Thấm Thiên Mạch.

Thấm Thiên Mạch nghe tiếng nghị luận từ bốn phía, không khỏi nở nụ cười.

Con người đen tuyền của Ngôn Tu Linh nhẹ nhàng xoay xoay, chớp chớp đôi mắt, nhìn Thấm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn, lấy tốc độ nhanh như chớp kéo búi tóc của Thấm Thiên Mạch xuống.

Mái tóc đẹp, sáng bóng như lưu ly của Thấm Thiên Mạch cứ như vậy mà rơi xuống, ngũ quan như họa tẩn ra ánh sáng mê người, con người nhẹ nhàng chuyển một cái, thật không diễn tả hết được vẻ linh động cùng ý vị.

"Là nữ tử!" Máy nam nhân vốn đang xem náo nhiệt trên đường, nhưng khi thấy một màn này thì ánh mắt trừng lớn, nước miếng đều muốn chảy ra, đắm đuối nhìn Thẩm Thiên Mạch.

Có người thậm chí còn ngây ngốc nhìn Thẩm Thiên Mạch, dường như ngay cả động cũng không động được.

Ngôn Tu Linh bày ra dáng vẻ 'trò đùa đã được thực hiện', nghịch ngợm hướng Tư Đồ Cảnh Diễn le lưỡi một cái, giống như đang nói... 'ai kêu ngươi nói muốn đánh ta, đáng đời, cho nương tử của ngươi bị người ta nhìn chăm chú'.

"Ngôn Tu Linh! Ngươi chờ ta đánh chết ngươi đi!" Bỏ lại những lời này, Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch biến mất như một con gió trước mặt mọi người.

"Làm gì đi nhanh như vậy?" Thẩm Thiên Mạch bị Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo trở về khách điểm, bất mãn bĩu môi.

"Ta ghét nam nhân khác nhìn chăm chăm nàng" Tư Đồ Cảnh Diễn hùng hồn nói, trong mắt mang theo vài phần tính khí trẻ con.

"Hi hi." Nhìn biểu tình của Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch cảm thấy thật vui vẻ, khóe miệng cũng nâng lên nụ cười nhu hòa.

Rõ ràng Tư Đồ Cảnh Diễn là một nam tử quả quyết tàn nhẫn, nhưng bởi vì yêu nàng mà có thể trở nên trẻ con như vậy. Nàng luôn nghĩ mình trọng sinh cũng chỉ vì muốn báo thù, nhưng lại không nghĩ đến nhờ vậy mà gặp được hắn. Có lẽ đây là điều mà ông trời bồi thường cho những đau khổ kiếp trước của nàng.

*"Phu thê bán thị đồng lâm điều, đại nạn lâm đầu các tự phi."

Dịch nghĩa: Vợ chồng vốn như chim ở chung một rừng, đại họa đến mỗi người tự bay đi. Vợ chồng vốn thân thiết, nhưng đến khi gặp đại họa (tình huống xấu nhất là chết), thì quay lưng bỏ đi, bản thân phải tự mình lo chống chọi với mọi thứ (với cái chết).

Chương 9 (2)

"Vây cánh của Thượng Quan Triệt đã bị tiêu diệt rồi, đây là lúc chúng ta động thủ!" Đột nhiên Tư Đồ Cảnh Diễn lên tiếng.

Hắn mới không cần ở lại ở Kỳ nguyệt. Hắn chỉ muốn xử lý thật nhanh chuyện ở Kỳ Nguyệt quốc, rồi mang Thẩm Thiên Mạch trở lại Thiên Mạc, để nàng làm hoàng hậu của hắn, như vậy thì nàng sẽ thuộc về hắn. Hắn thật không chịu được loại cảm giác nàng bị người khác cướp đi, hắn muốn nàng hoàn toàn thuộc về hắn.

"Ừ. Ngôi vị hoàng đế cũng không thể để trống quá lâu." Thẩm Thiên Mạch nghe lời Tư Đồ Cảnh Diễn nói thì tán đồng, khóe miệng nâng lên nụ cười khát máu.

Thượng Quan Triệt, Diêu Nhượng Thẩm, các người cứ hưởng thụ cảm giác gần như tuyệt vọng này cho tốt đi. Rất nhanh, ta sẽ cho các người mất đi tất cả!

"Nghe nói Mạch Nhi tìm được thánh chỉ." Tư Đồ Cảnh Diễn nhíu mày, hỏi.

"Không sai." Thẩm Thiên Mạch nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, ngay cả chuyện thánh chỉ mà hắn cũng biết, thật đúng là không có gì có thể giấu diếm được hắn.

"Lúc trước ta đã từng phái người đi lục soát nhưng không tìm được, Mạch Nhi tìm được ở nơi nào?" Tư Đồ Cảnh Diễn tò mò hỏi.

Thẩm Thiên Mạch nhớ đến tẩm cung của Hách Liên, nàng đã chết lâu như vậy nhưng Thượng Quan Hạo lại chưa từng quên. Nghĩ đến đó, khóe miệng nàng giương lên nụ cười, nói, "Tại tẩm cung của Tiên hoàng hậu, Thượng Quan Hạo cũng là một Hoàng đế si tình."

"Si tình?" Tư Đồ Cảnh Diễn khinh thường cười, lôi kéo tay Thẩm Thiên Mạch nói, "Nếu là si tình thì tại sao lại có hậu cung ba ngàn mỹ nữ? Mạch Nhi, ta yêu nàng, muốn nàng hoàn toàn thuộc về ta, mà ta, cũng sẽ hoàn toàn thuộc về nàng!"

Thẩm Thiên Mạch ngược lên thì nhìn thấy đôi mắt thâm tình của Tư Đồ Cảnh Diễn. Giờ phút này, con người giống như hắc diệu thạch tản ra ánh sáng mê người, giống như một u cốc sâu không thấy đáy, đang nhìn nàng đầy nhu tình.

Hắn từng nói qua, hắn nguyện ý vì nàng không lập hậu cung. Hôm nay hắn lại nói 'ta cũng sẽ hoàn toàn thuộc về nàng'. Nàng hiểu những lời này đối với một Đế Vương có phân lượng thế nào, cho nên nàng mới càng thêm quý trọng phần tình cảm giữa hắn và nàng.

Nhưng Đế Vương yêu thì làm sao có thể dễ dàng như vậy? Đã là đế vương thì sẽ có rất nhiều việc thân bất do kỷ, vì vậy mà con đường đến Thiên Mạc của bọn họ cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Mặc kệ phải trải qua chuyện gì, nàng cũng đã quyết định sẽ ở bên cạnh hắn. Chuyện mà Thẩm Thiên Mạch nàng đã quyết định, sẽ không có người nào có thể thay đổi.

Triều cục biến hóa chỉ trong chớp mắt.

Hoàng hậu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, đã kích thích lực của Thượng Quan Triệt, mà ở thời khắc mấu chốt này, Thượng Quan Cảnh lại lấy ra thánh chỉ

của Thượng Quan Hạo, trên đó rõ ràng viết là truyền ngôi cho Thượng Quan Cẩn. Vì vậy mà những nguyên lão trung thành với triều đình rồi rít tách rời phe cánh của Thượng Quan Triệt, quay sang ủng hộ Thượng Quan Cẩn.

Vốn Thượng Quan Triệt đang chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh xấu.

Hơn nữa, chỉ có Thượng Quan Triệt mới hiểu được thế cục bây giờ đối với hắn gian nan thế nào. Hắn không chỉ mất đi sự ủng hộ của mẫu hậu cùng sự hỗ trợ của các nguyên lão, ngay cả đội quân tử sĩ mà mình khổ tâm gây dựng cũng không còn, cùng lúc đó, hắn còn phải đối mặt với hai đối thủ đáng sợ là Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn.

Thượng Quan Triệt phiền lòng, dạo bước trong đình viện. Điều Nhược Thẩm nhìn thấy bộ dáng phiền lòng của Thượng Quan Triệt thì ân cần hỏi han, "Triệt ca ca, chàng sao vậy?"

"Thánh chỉ đang ở trong tay Thượng Quan Cẩn" Thượng Quan Triệt cau mày, trong mắt thoáng qua một tia nặng nề.

"Cái gì? Làm sao Thượng Quan Cẩn có được thánh chỉ? Không phải cô cô từng nói đã cho người lục soát khắp nơi nhưng vẫn không tìm được sao?" Điều Nhược Thẩm vừa nghe, liền biết là thánh chỉ gì. Chính bởi vì đạo thánh chỉ này mà Điều Tuyết Không mới hạ sát Thượng Quan Hạo, lúc ấy nàng cũng ở đó nên biết rõ.

Chân mày của Thượng Quan Triệt càng khóa sâu thì chữ "xuyên" càng hiện rõ trên trán của hắn. Hắn phiền não bĩu môi, có chút không kiên nhẫn nói, "Nàng hỏi ta, ta hỏi ai?"

"Triệt ca ca, chàng đừng có lúc nào cũng hô to gọi nhỏ với thiếp như vậy có được hay không? Thiếp chỉ quan tâm chàng thôi mà!" Điều Nhược Thẩm bất mãn nói với Thượng Quan Triệt. Lúc trước Triệt ca ca luôn tạo nhã lịch sự, dù thế nào cũng sẽ mỉm cười, tại sao bây giờ lại biến thành như vậy?

"Cám ơn nàng quan tâm. Thay vì quan tâm ta, nàng nên quan tâm phụ thân của mình đi, kêu hắn mau chóng bố trí binh lực đi!" Thượng Quan Triệt đã hết chịu nổi cái tính hay làm nũng cùng cố tình gây sự của Điều Nhược Thẩm rồi. Gần đây thời thế rối loạn, mẫu hậu chết rồi, đội quân tử sĩ cũng không còn, ngôi vị hoàng đế thì càng ngày càng xa, hắn làm gì còn có ý định dỗ dành Điều Nhược Thẩm.

"Chàng . ." Thời điểm Điều Nhược Thẩm đang muốn mở miệng tranh cãi một trận với Thượng Quan Triệt thì hạ nhân vào bẩm báo, ngắt lời của nàng.

"Điện hạ, bát hoàng tử điện hạ tới."

"Thượng Quan Cẩn? Hắn tới làm gì?" Thượng Quan Triệt nghe lời hạ nhân nói, trên mặt hiện lên một tia hung ác, trong mắt lộ ra hận ý. Thượng Quan Cẩn tới lúc này là muốn châm chọc hắn sao?

"Tam ca." Thượng Quan Cẩn vẫn là một thân áo choàng đen như cũ, khóe miệng hàm chứa nụ cười lạnh lùng.

"Bát đệ." Thượng Quan Triệt cũng thu lại vẻ tức giận vừa rồi, khóe miệng lộ ra nụ cười ôn hòa lễ độ, nhưng con ngươi thâm trầm lại thoáng qua một tia lệ khí.

Thượng Quan Cẩn nhìn ý cười ở khóe miệng Thượng Quan Triệt thì nhẹ nhàng nhún mày. Thật không hổ danh là Thượng Quan Triệt, lúc này vẫn còn có thể bảo trì bình thân như vậy, nhìn mình đến mà vẫn còn cười được, hắn thật muốn xem Thượng Quan Triệt còn có thể cười bao lâu.

"Hôm nay ở trên đại điện, khi đệ lấy thánh chỉ ra thì thấy sắc mặt của Tam ca thật không tốt, đệ còn lo lắng Tam ca xảy ra vấn đề gì, cho nên tới xem một chút." Khóe miệng Thượng Quan Cẩn hàm chứa nụ cười lạnh lẽo, trong mắt mang theo mười phần khiêu khích, ra vẻ khàn trương nhìn Thượng Quan Triệt, rồi châm biếm nói, "Hiện tại nhìn lại, hình như Tam ca không có việc gì."

"Hừ!" Cho dù Thượng Quan Triệt có kiềm chế khá hơn nữa thì giờ phút này cũng không nhịn được, hừ lạnh nói. Rõ ràng Thượng Quan Cẩn tới để cười nhạo hắn, thị uy với hắn. Nếu không phải do Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn cản trở, giết mẫu hậu, hủy đi đội quân tử sĩ của hắn, thì dù Thượng Quan Cẩn có thánh chỉ thì như thế nào, có thể làm gì được hắn.

"Bát đệ, ngươi cũng không cần vui cười quá sớm. Ngươi cho rằng có Thừa Tướng cùng những lão ngoan cố kia ủng hộ thì ngươi có thể vững vàng ngồi trên ngôi vị hoàng đế rồi sao? Phải biết, từ xưa tới nay, có lực lượng thì mới nói được a!" Điều Nhược Thẩm liếc Thượng Quan Cẩn một cái, trong mắt mang theo mười phần cay nghiệt, khóe miệng khẽ nâng lên, hình như là đang đắc ý với binh quyền của nhà mình.

"Tam hoàng tẩu thật quá ngây thơ! Chẳng lẽ lực lượng cũng chỉ có quân đội thôi sao?" Thượng Quan Cẩn nhìn Điều Nhược Thẩm, không chút lưu tình nói, "Phụ thân tẩu đúng là đại tướng quân, nhưng binh lực có thể điều động thì được bao nhiêu? Tẩu cũng nên biết, với một đạo thánh chỉ, không chỉ là danh chính ngôn thuận, mà còn có quyền không chế đối với cấm vệ quân!"

Sắc mặt của Thượng Quan Triệt trở nên cực kỳ khó coi. Hắn biết rất rõ tầm quan trọng của đạo thánh chỉ này, nhưng hắn đã lục soát khắp thư phòng cùng tầm cung của Thượng Quan Hạo, lại còn cấm nhân mã của Thượng Quan Cẩn vào cung, vậy làm sao Thượng Quan Cẩn lấy được thánh chỉ?

Hiện tại Thượng Quan Cẩn có thánh chỉ trong tay, không chỉ có thể danh chính ngôn thuận thừa kế ngôi vị hoàng đế, mà còn có quyền khống chế cấm vệ quân của kinh thành, lại thêm việc Thượng Quan Cẩn đang nắm một đội quân trong tay, cho dù binh lực trong tay Điều Sơn nhiều hơn Thượng Quan Cẩn, nhưng binh lực chân chính có thể điều động lại không bằng Thượng Quan Cẩn.

"Cho dù có có quyền điều khiển cấm vệ quân của kinh thành thì sao chứ? Dù có cộng thêm quân đội kia trong tay ngươi, thì binh lực của ngươi cũng không bằng của phụ thân ta!" Điều Nhược Thẩm vẫn không hiểu được quanh co trong đó, nên vẫn dùng bộ dáng cao cao tại thượng nhìn Thượng Quan

Cần.

Thượng Quan Cần liếc nhìn Diêu Nhược Thắm, trong lòng thầm mắng một tiếng ngu xuẩn, nhưng khóe miệng vẫn mang theo nụ cười lạnh lùng, tiếp tục nói, "Đại tướng quân có thể điều động được bao nhiêu binh lực? Chẳng lẽ quân đội dùng để phòng thủ biên cảnh cũng có thể tùy ý điều động sao? Coi như hấn thật sự liêu lĩnh đi điều động binh lực, thì cũng chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần."

Nếu Diêu Nhược Thắm đã ngu xuẩn như vậy thì hấn cũng nên nói đến khi nào ta hiểu mới thôi. Mặc dù bây giờ hấn đã không còn e ngại về phe cánh của Thượng Quan Triệt, nhưng thật sự thì binh lực của Diêu Sơn cũng là một vấn đề. Nếu có thể khiến Diêu Sơn cùng Diêu Nhược Thắm hiểu thế cục hôm nay, lựa chọn buông tha ủng hộ Thượng Quan Triệt, vậy hấn cũng có thể tiết kiệm được chút sức lực.

"Khẩu khí của Bát đệ không khỏi quá cuồng vọng đi." Thượng Quan Triệt cũng giương lên nụ cười lạnh lẽo, giờ phút này đôi mắt ôn nhu như hàm chứa sát ý, toàn thân áo trắng hiện lên vẻ xơ xác tiêu điều.

"Không dám, đệ cũng chỉ nói ra sự thật thôi. Hi vọng Tam ca cùng Tam hoàng tẩu tự giải quyết cho tốt, không cần phải phản kháng vô nghĩa. Nếu như Tam ca có thể sớm ngày buông tha, không còn hy vọng xa vời, thì đệ sẽ nhớ đến thù tặc chỉ tình mà tha cho bọn ca một con đường sống." Đối với sát ý của Thượng Quan Triệt, Thượng Quan Cần làm như không thấy, lạnh lùng cười nói.

Trong mắt của Thượng Quan Triệt thoáng qua một tia trào phúng. Nhớ đến thù tặc chỉ tình, tha cho hấn một con đường sống? Thượng Quan Cần thật sự cho rằng hấn là tiểu hài tử không rành thế sự sao? Nói dối như vậy mà cũng dám nói ra cho hấn nghe. Từ xưa đến nay, khi tranh giành ngôi vị hoàng đế, có khi nào mà không tranh đến người chết ta sống. Làm sao có thể cho kẻ uy hiếp ngôi vị của mình còn sống?

"Bát đệ không cần uống phí tâm tư! Không tiễn!" Cả người Thượng Quan Triệt giống như đóng băng, nghiêm mặt hạ lệnh đuổi khách.

"Đệ hi vọng Tam ca có thể suy nghĩ thật kỹ." Thượng Quan Cần giận quá hóa cười, nho nhã lễ độ nói. Thượng Quan Cần nói, nhưng đôi mắt lại nhìn về phía Diêu Nhược Thắm đầy thâm ý.

Trong mắt Diêu Nhược Thắm hiện lên một tia do dự. Thượng Quan Cần nói có lý, nếu cứ một mực đối nghịch với Thượng Quan Cần, chỉ sợ sẽ không có kết cục tốt, nàng nên lựa chọn thế nào đây?

"Triệt ca ca, Thượng Quan Cần nói cũng có lý, không bằng chúng ta buông tha đi, ít nhất còn có thể làm Vương Gia." Diêu Nhược Thắm suy nghĩ một chút, mang theo vài phần không cam lòng nói. Tuy nàng rất muốn giống như Diêu Tuyết Không, được ngồi lên vị trí mẫu nghi thiên hạ, nhưng sự thật trước mặt khiến nàng không thể không cúi đầu, dù sao thì việc bảo toàn tính mạng vẫn quan trọng hơn.

Thượng Quan Triệt lạnh lùng nhìn Diêu Nhược Thắm, nên nói nàng ta ngu xuẩn hay là thức thời đây? Thượng Quan Cần làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy. Cho dù hiện tại hấn buông tha, nhưng ngày sau khi Thượng Quan Cần lên làm vua, cũng sẽ tìm cơ để giết hấn thôi.

Huống chi, hấn làm sao có thể buông tha! Từ nhỏ, mẫu hậu đã nói cho hấn biết, về sau hấn sẽ là quân vương. Vì vậy, ngay từ nhỏ, hấn đã vì ngôi vị hoàng đế mà phấn đấu. Hiện giờ, rõ ràng chỉ còn cách một bước, vì cái gì mà kêu hấn phải bỏ qua. Dù phải đấu tranh đến một giây cuối cùng, hấn cũng sẽ không buông tha!

"Nhược Thắm, nàng quá ngây thơ rồi, cho dù hiện tại ta đồng ý buông tha, nàng cho rằng Thượng Quan Cần sẽ bỏ qua cho ta sao?" Thượng Quan Triệt lạnh lùng cười, trong mắt thoáng qua một tia hàn quang. Thượng Quan Cần muốn liêu đến cả chết lưới rách sao? Được, ta phụng bồi người đến cùng!

Diêu Nhược Thắm nghe Thượng Quan Triệt nói xong thì nhú mày, rồi lại nói, "Triệt ca ca, phụ thân thiếp còn có binh quyền trong tay, Thượng Quan Cần không dám làm gì chúng ta đâu!"

"Không dám làm gì chúng ta?" Ý cười ở khóe miệng của Thượng Quan Cần càng thêm trào phúng. "Nàng cho rằng sau khi Thượng Quan Cần làm hoàng đế, phụ thân của nàng còn có thể một lòng hướng về ta sao?"

"Triệt ca ca, lời này của chàng là có ý gì? Chẳng lẽ chàng còn hoài nghi phụ thân ta hay sao?" Diêu Nhược Thắm nghe lời Thượng Quan Triệt nói, giống như bị giẫm vào đuôi, lập tức giương cung bạt kiếm nhảy dựng lên.

"Ta không muốn giải thích với nàng!" Giờ phút này, Thượng Quan Triệt đang vô cùng phiền lòng. Thế cục bây giờ đang nghiêng về một bên, những thứ này cũng đã đủ gây phiền toái cho hấn rồi, làm gì còn có ý định cãi nhau với Diêu Nhược Thắm.

Chương 9.3:

Thế nhưng Diêu Nhược Thắm cũng không chịu bỏ qua. Từ sau khi kết hôn thì thái độ của Thượng Quan Triệt đối với nàng ngày càng kém đi, thậm chí không thêm ngủ chung với nàng mà đến thư phòng ngủ!

Nghĩ đến đây, con tức của Diêu Nhược Thắm lại nổi lên, nổi giận đùng đùng quát Thượng Quan Triệt, "Có phải chàng vẫn chưa quên được con tiện nhân Thẩm Thiên Mạch không? Được lắm, bây giờ ngay cả việc nói chuyện với thiếp chàng cũng không muốn nói! ? Thượng Quan Triệt, chàng đúng là người vong ơn bội nghĩa! Nếu để cho chàng làm hoàng đế thì sẽ không biết còn đối xử với thiếp như thế nào nữa!"

Qua thực Thượng Quan Triệt không thêm đếm xỉa đến Diêu Nhược Thắm. Tức giận lắc tay áo bàonghênh ngang rồi đi, Diêu Nhược Thắm nhìn bóng lưng Thượng Quan Triệt kiên quyết rồi đi, oán hận nói, "Thượng Quan Triệt, chàng vô tình vô nghĩa thì cũng đừng trách thiếp ác độc! Người không vì mình trời tru đất diệt!"

Nói xong, trong mắt Điều Nhượng Thâm hiện lên một tia tàn nhẫn.

"Như thế nào, có phải là muốn đi nói cho phụ thân của cô biết để đứng về phía cô hay không?"

Phía sau đột ngột vang lên tiếng nói làm cho Điều Nhượng Thâm đang mưu tính chợt hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch nàng xoay người, lúc nhìn thấy người tới, biểu tình trở nên cổ quái, ba phần thoải mái bốn phần oán hận.

"Không cần dùng ánh mắt như vậy mà nhìn ta!" Thâm Thiên Mạch chán ghét nhìn Điều Nhượng Thâm, khóe miệng gợi lên một chút ý cười, "Phụ đệ của tam hoàng tử là tường đồng vách sắt, nếu không có sự trợ giúp của ta, ngươi tuyệt đối không có khả năng rời đi vào lúc này."

"Hừ! Ngươi muốn ta cầu ngươi sao? !" Điều Nhượng Thâm cao ngạo hất cằm lên, tràn ngập oán độc nhìn Thâm Thiên Mạch, "Ngươi nằm mơ đi! Con tiện nhân này, có chết ta cũng sẽ không cầu xin ngươi đâu."

Ánh mắt Thâm Thiên Mạch không thay đổi, mang theo ý cười nhìn Điều Nhượng Thâm, tựa hồ cũng không có bởi vì lời chửi rủa của Điều Nhượng Thâm mà tức giận, chính là thần nhiên nói, "Ta là tới mang ngươi xuất phủ, nếu ngươi không muốn đi ra ngoài, ta đây cũng không miễn cưỡng!"

Điều Nhượng Thâm nghe được lời nói của Thâm Thiên Mạch..., thần sắc biến hóa, trong mắt hiện lên một chút đấu tranh, rốt cục nặn ra một chút tươi cười, trong mắt mang theo vài phần khát cầu, đưa tay ra kéo ống tay áo Thâm Thiên Mạch nói, "Ngươi thật sự đến mang ta rời khỏi nơi này sao?"

Thâm Thiên Mạch nhú mày, nhẹ nhàng tránh được tay của Điều Nhượng Thâm, khinh thường nhìn Điều Nhượng Thâm. Mới vừa rồi còn thề thốt rằng có chết cũng sẽ không mở miệng cầu nàng, bây giờ nghe nàng nói là có thể mang mình rời đi, liền lộ ra bộ mặt lấy lòng, thật đúng là ghê tởm. Quả nhiên, quyền thế duy trì hôn nhân chính là không đáng tin. Còn tưởng rằng Điều Nhượng Thâm thích Thượng Quan Triệt nhiều lắm, hiện tại vì bảo trụ tánh mạng của mình, còn không phải bỏ đá xuống giếng sao? !

"Ngươi không phải rất yêu Thượng Quan Triệt sao? Thật sự quyết định phản bội hắn?" Thâm Thiên Mạch chưa có trả lời câu hỏi của Điều Nhượng Thâm mà hỏi lại..., đây cũng là chuyện khiến nàng rất ngạc nhiên.

"Yêu? !" Điều Nhượng Thâm cười mỉa mai, mang theo vài phần khinh thường nói, "Hắn đối với ta như vậy, ta còn thương hắn làm cái gì? Hơn nữa, yêu vốn chính là chuyện xa xỉ, nếu nhưng ngay cả mạng cũng không còn thì còn yêu làm cái gì? Huống chi, nếu hắn không phải là tam hoàng tử, nếu không phải là hoàng đế tương lai thì sao ta có thể thương hắn chứ?"

Thâm Thiên Mạch nghe xong lời nói của Điều Nhượng Thâm..., mỉa mai nơi khóe miệng càng đậm.

Nguyên lai đây là thứ mà Điều Nhượng Thâm gọi là yêu sao. Lại còn làm cho nàng trước đó còn đồng tình về tình cảnh của Điều Nhượng Thâm, thật sự là buồn cười. Cái Điều Nhượng Thâm gọi là yêu, bất quá chính là dựa trên quyền lực và lợi ích giữ lấy nhau thôi.

Ngay cả Điều Nhượng Thâm cũng hiểu được, hắn không yêu nàng, nàng cần gì phải thương hắn, đời trước bản thân mình sao có thể ngu đến như vậy chứ. Biết rõ trái tim Thượng Quan Triệt đã mất đi, lại còn ngây ngốc hi vọng hắn quay đầu, cuối cùng bản thân mình chờ đợi cái gì? Chờ đến hắn lạnh lùng thờ ơ nhìn nữ nhân khác giết chết con của nàng, đợi hắn độc ác đem rượu độc rót vào trong miệng của nàng.

"Được, ta mang ngươi đi." Ánh mắt Thâm Thiên Mạch lạnh nhạt, giống như là hồ nước tĩnh lặng không gợn sóng.

Điều Nhượng Thâm hoài nghi nhìn Thâm Thiên Mạch, mang theo vài phần nghi ngờ nói, "Ngươi thật sự có lòng tốt như vậy dẫn ta đi? Không phải là muốn lừa ta xuất phủ rồi giết ta chết đây chứ!"

Trong mắt Thâm Thiên Mạch hiện lên một tia trào phúng, chậm rãi nghiêng người, cười nói, "Nếu như ta muốn giết ngươi thì dễ như trở bàn tay, cần gì phải xuất phủ? Đi hay không đi, ta không có đủ kiên nhẫn đâu đấy!"

"Ta đi!" Không có chút lo lắng nào, Điều Nhượng Thâm nói.

Thâm Thiên Mạch nghe được câu trả lời của Điều Nhượng Thâm, lưu loát mang theo Điều Nhượng Thâm tránh khỏi thủ vệ rồi khỏi phủ đệ Tam hoàng tử, đưa Điều Nhượng Thâm đến cửa phủ Đại tướng quân, liền xoay người rời đi.

Điều Nhượng Thâm nhìn bóng lưng của Thâm Thiên Mạch, ánh nắng mặt trời vào đông nóng không bằng ngày mùa hè, chính là ầm ập chiếu vào trên người Thâm Thiên Mạch, giờ phút này nàng một thân nam trang vẫn xinh đẹp kinh tâm động phách, nàng chính là không nhanh không chậm tiêu sái, lại làm cho người ta có cảm giác xuất trần cao quý.

Điều Nhượng Thâm oán hận cắn chặt răng! Thâm Thiên Mạch, dựa vào cái gì ngươi có thể có dung nhan tuyệt mỹ như vậy, khí chất xuất trần như vậy? Dựa vào cái gì ngươi có võ công cao như vậy? Thật không công bằng!

Một ngày nào đó, ta muốn lột đi bộ mặt luôn tỏ vẻ không sao cả của ngươi ra hung hăng xé nát!

Thu hồi ánh mắt oán độc, Điều Nhượng Thâm đưa lệnh bài ra vào phủ, vênh vác tự đắc vào đại tướng quân phủ, cho dù không có sự yêu thương của Thượng Quan Triệt, nàng còn có phụ thân, ngày sau còn không lo nghĩ mà hưởng vinh hoa phú quý? !

Bóng lưng Điều Nhượng Thâm biến mất ở trước cửa phủ đại tướng quân thì Thâm Thiên Mạch đã dưới ánh mặt trời không nhanh không chậm tiêu sái.

Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn như mọi khi một thân hồng y, vốn nhan sắc quyến rũ quả thực là khiến cho người ta yêu thích, hân mảy kiếm chau lên, khóe miệng

mang theo tươi cười mê hoặc lòng người, cản đường của Thảm Thiên Mạch, "Mạch Nhi, chẳng lẽ không có hứng thú đi xem động tĩnh phủ đại tướng quân sao?"

"Lúc nào thì Cảnh Diễn đã trên nên hiếu kỳ đến như vậy?" Thảm Thiên Mạch cười, trong mắt hiện lên một tia hứng thú, "Đơn giản chính là chút âm mưu tính kế, nếu Cảnh Diễn có hứng thú, đi xem cũng không sao."

"Dù sao lúc này cũng rảnh rồi, chúng ta đi đến phủ đại tướng quân xem trò hay đi." Tư Đồ Cảnh Diễn thuận tay muốn ôm vòng eo mảnh khảnh của Thảm Thiên Mạch, trong đôi mắt hẹp dài đào hoa tán ra khí chất mê hoặc lòng người.

Thảm Thiên Mạch nhẹ nhàng tránh thoát khỏi tay Tư Đồ Cảnh Diễn, khoe miệng ý cười chưa giảm, trong mắt mang theo giả hoạt, "Nam nữ thụ thụ bất thân, Cảnh Diễn không cần ngả ngón như vậy."

"Nam nữ thụ thụ bất thân? Nàng là nương tử của ta!" Tư Đồ Cảnh Diễn bắt mồm cong miệng lên, lại lộ ra tính trẻ con, cánh tay tiếp tục không buông tha, "Ngả ngón? Mạch Nhi làm sao có thể nói ta như vậy chứ."

Thảm Thiên Mạch có chút buồn cười nhìn bộ dạng làm như tội nghiệp của Tư Đồ Cảnh Diễn, đưa tay điểm vào trán hắn, cười nói, "Tốt lắm, nếu không đi, không phải là đã bỏ qua trò hay rồi sao."

Dứt lời, cũng không đợi Tư Đồ Cảnh Diễn trả lời, liền lập tức đi về phía phủ đại tướng quân, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng chỉ bắt đầu đi theo sau, không có cách nào ai kêu người hấn lấy chính là Thảm Thiên Mạch.

Thảm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn vững vàng ngồi trên nhánh cây ở phủ đại tướng quân nhìn phía dưới đình viện đang trình diễn trò hay.

"Mạch Nhi, nơi này của Kỳ Nguyệt thủ vệ đều vô dụng như vậy sao?" Tư Đồ Cảnh Diễn ngồi ở trên cây, mang trên mặt vài phần khí phách vương giả, khinh thường nói.

Thảm Thiên Mạch liếc nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, thủ vệ của Kỳ Nguyệt đúng là tương đối kém, bởi vậy nàng ra vào hoàng cung, hay phủ đệ của vương gia đều thoải mái, nhưng là Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không cần nói như vậy, không phải là nói thủ vệ Thiên Mạch mạnh hơn sao.

"Ừ?" Chờ chuyện Kỳ Nguyệt giải quyết xong, bản thân ta cũng rất muốn xem thủ vệ của Thiên Mạch mạnh đến cỡ nào." Thảm Thiên Mạch nhú mày, nàng tự hỏi dựa vào kinh công của nàng tránh đi thị vệ là quá dễ dàng,

"Thủ vệ quốc gia mạnh bao nhiêu sao?" Tư Đồ Cảnh Diễn nhú mày, khoe miệng mỉm cười, mang theo vài phần khí phách nói, "Nếu như Mạch Nhi muốn thử xem thân thủ, không bằng đi thử thủ vệ của Mị Huyết lâu đi."

Trong mắt Thảm Thiên Mạch hiện lên một tia hứng thú, nghe đồn thủ vệ Mị Huyết lâu đều là dựa theo Thiên Nhất Thập Bát Trận sắp xếp, trận pháp hay thay đổi, nhưng công phu thủ vệ đều hạng nhất, nếu có chút thời gian, nàng thật sự muốn thử một lần.

"Đúng vậy, phụ thân, Thượng Quan Cẩn đã nói rõ ràng, nếu chúng ta dùng cương trước bờ vực (khi đến bên bờ của sự nguy hiểm thì biết tỉnh ngộ), hấn để lại chúng ta một con đường sống, nhưng Thượng Quan Triệt vẫn là kháng kháng một mực, ta chỉ có thể chạy đến đây." Giọng nói của Diêu Nhược Thảm cắt đứt đối thoại của Thảm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn, hai người nhất tề đưa ánh mắt xuống phía dưới nhìn, trong mắt đều mang theo nghiến ngấm và vẻ biếng nhác, quả thực chính là ông trời tạo một đôi.

"Thượng Quan Triệt này! Ủng hộ ta ủng hộ hấn như thế, nay thậm chí ngay cả Thượng Quan Cẩn đều đầu không lại!" Trong mắt Diêu Sơn hiện lên một tia tức giận, tiếp đó lạnh như băng nói, "Nếu hấn muốn chết, ta đây sẽ không phụng bồi, để cho một mình hấn đi tìm chết!"

"Nhưng phụ thân, " Đường như Diêu Nhược Thảm còn muốn nói cái gì, trong mắt mang theo vài phần khó xử.

"Như thế nào, Nhược Thảm chẳng lẽ còn luyến tiếc Thượng Quan Triệt sao?" Diêu Sơn nhìn bộ dạng khó xử của nữ nhi mình, không khỏi nhú mày, nguyên tưởng rằng nữ nhi gả cho Thượng Quan Triệt là đã bay lên cành cây cao, tương lai có thể là mẫu nghi thiên hạ, mình cũng có thể được thơm lây, tuy nhiên nó biến thành bộ dạng này.

Diêu Nhược Thảm nhú mày, vẻ mặt khinh thường nói, "Sao con có thể luyến tiếc hấn chứ? Hấn lập tức sẽ là con chó chết chủ thôi! Hấn nếu đối xử tốt với con, có lẽ con sẽ còn luyến tiếc hấn, nhưng phụ thân, người không biết hấn mấy ngày nay đối xử với con như thế nào đâu!"

"Nếu không phải luyến tiếc hấn, vậy sao Nhược Thảm còn cảm thấy khó xử?" Diêu Sơn nhìn nữ nhi mình, vừa lòng gật đầu, nên cảm được thì cũng buông được, ở quan trường hỗn loạn giả tạo đã sớm xem tình cảm yêu mến như cặn bã rồi!

"Chẳng qua Nhược Thảm nghĩ nếu như sau khi Thượng Quan Triệt chết, cả đời này của Nhược Thảm sẽ thủ tiết sao?" Diêu Nhược Thảm rút cuộc cũng nói ra được suy nghĩ mà mình muốn nói.

Trên cành cây Thảm Thiên Mạch nhìn nét thẹn thùng trên mặt của Diêu Nhược Thảm, quả thực muốn ói. Thượng Quan Triệt còn chưa chết, Diêu Nhược Thảm đã nghĩ đến chuyện tái giá rồi, vẻ mặt thâm tình chân tình phía trước thật khác so với vẻ mặt giờ phút này, Thảm Thiên Mạch cảm thấy, Diêu Nhược Thảm quả thực là ghê tởm hơn so với Thượng Quan Triệt.

"Nguyên lai Nhược Thảm nghĩ đến chuyện hôn sự sau này." Diêu Sơn đưa tay điểm vào mũi Diêu Nhược Thảm, "Dựa vào địa vị của phụ thân, Nhược Thảm còn sợ sau này không tìm được phu quân sao?"

Thẩm Thiên Mạch không khỏi cười lạnh. Diêu Sơn nói không sai, dựa vào địa vị là đại tướng quân cũng là sẽ có người nguyện ý thú Diêu Nhượng Thẩm, nhưng sao hán không biết dùng đầu để suy nghĩ xem, nếu Thượng Quan Triệt chết rồi, Thượng Quan Cận có thể dễ dàng tha hán vì giúp đỡ Thượng Quan Triệt mà đối phó mình sao?

Võ tướng chính là võ tướng, ngay cả ở quan trường nhiều năm như vậy, sự khôn ngoan vẫn không đủ, so với lão hồ ly Thẩm Lăng Vân kia thật đúng là kém quá xa.

"Đúng rồi, phụ thân, nữ nhi còn có một chuyện muốn nhờ." Diêu Nhượng Thẩm lúc đầu còn thẹn thùng cười cười, tiếp theo đó lộ ra ánh mắt ngoan độc quay sang phụ thân nói.

Nhìn thấy thù hận trong mắt nữ nhi mình, Diêu Sơn không khỏi hỏi, "Chuyện gì?"

"Cung chủ Ma Cung Mặc Trì chính là Thẩm Thiên Mạch vô học con gái thứ ba của Thẩm Lăng Vân kia, nữ nhi hận nàng tận xương, mong rằng phụ thân có thể thay nữ nhi nghĩ biện pháp trừ bỏ nàng!" Diêu Nhượng Thẩm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thẩm Thiên Mạch nghe đến đó mày nhíu lên, thật không ngờ Diêu Nhượng Thẩm cũng đã tự thân khó bảo toàn, lại còn nghĩ đối phó nàng? Thật không ngờ Diêu Nhượng Thẩm hận nàng đến như vậy. Bất quá, trừ bỏ nàng? Cũng phải xem Diêu Nhượng Thẩm có bản lĩnh hay không đã!

"Xem ra là Mạch Nhi trêu chọc nàng ta đồ kỳ rồi." Khóe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo ý cười lạnh lùng, nhìn Diêu Nhượng Thẩm, trong mắt hiện lên một tia sát ý, vốn chuyện của Kỳ Nguyệt hán cũng không muốn can dự vào, nhưng Diêu Nhượng Thẩm cư nhiên dám can đảm muốn thương tổn Mạch Nhi của hán, vậy đừng trách hán không khách khí.

"Cảnh Diễn, không cần để ý, về sau nàng tự nhiên sẽ chết theo cách của của nàng." Thẩm Thiên Mạch cảm thấy sát khí dày đặc trên người Tư Đồ Cảnh Diễn, biết Tư Đồ Cảnh Diễn là một lòng bảo vệ mình, không khỏi cười nói.

"Vậy cũng không thể để cho nàng ta tiêu dao như vậy! Cư nhiên dám có ý nghĩ như vậy, chính là chết một trăm lần cũng không đủ!" Sát khí trên người Tư Đồ Cảnh Diễn hơi bớt đi, trong đôi mắt đen láy vẫn còn tràn ngập sát ý, khóe miệng gọi lên một chút thị huyết, phảng phất như cây thuốc phiện nở rộ, trí mạng mà xinh đẹp.

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch cũng gợn lên ý cười lãnh khốc, "Chỉ cần lưu lại cái mạng nhỏ của nàng, chuyện khác tùy chàng xử lý."

Hai bóng dáng một hồng một trắng phong hoa tuyết đại ẩn phía trong cây, giống như cây thuốc phiện cùng nhau nở rộ hỗ trợ cho nhau, xinh đẹp mà trí mạng. Bọn họ tuy rằng lãnh khốc, nhưng đối với nhau thì chính là một lòng hướng về nhau.

Chương 9 (4)

"A....A" Diêu Nhượng Thẩm sợ hãi hét lên chói tai, Diêu Sơn nhìn thứ bắn trúng búi tóc của Diêu Nhượng Thẩm, vừng vàng cắm ở chính giữa búi tóc nàng là một cái lá cây, trong mắt thoáng qua một tia nặng nề

Diêu Sơn nhìn dáng vẻ sợ hãi hoang mang của nữ nhi, thoáng tức giận, tìm một vòng nhưng không thấy bất kỳ cái bóng nào, nghĩ tới có người có thể thần không biết quỷ không hay lên vào phủ Đại Tướng Quân, lại còn đã thương nữ nhi của hán, nói xem mặt mũi của hán để vào đâu bây giờ, không khỏi tức giận nói "Là cao nhân phương nào?! Vì sao lại len lút đã thương người khác?"

Không có ai trả lời hán, chỗ sâu trong tán cây, Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, nhìn bộ dạng "ta cái gì cũng không có làm" của Tư Đồ Cảnh Diễn, trong mắt thoáng qua một tia đùa giỡn, cười yếu ớt "Khi nào Cảnh Diễn lại có thú vui thích đùa giỡn người khác vậy?"

Trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn là nụ cười lười biếng, hán nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc của Thẩm Thiên Mạch, cũng chịu cười nói: "Chẳng phải là vì Thiên Mạch không cho ta giết nàng ta, nên ta không thể làm gì khác hơn là hù dọa nàng một chút, dạy nàng ta lần sau phải biết cẩn thận giữ miệng của mình"

"Mấy ngày trước chàng làm nàng ta bị thương ở tay, bây giờ hình như còn chưa khỏi?" Thẩm Thiên Mạch nhìn tay trái của Diêu Nhượng Thẩm vẫn còn quấn băng, trong mắt không một tia đồng tình, có chăng chỉ là nét châm chọc

Khóe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn khẽ nâng, trong mắt là vô tận lạnh lẽo, mở miệng nói "Một cái cọc cũng chỉ là một cái cọc, lần trước cũng tại nàng ta nói năng lỗ mãng, vũ nhục nàng, muốn trách thì trách nàng ta có những ý tưởng không nên"

"Thẩm Thiên Mạch! Ngươi không cần trốn tránh! Ta biết rõ chính là ngươi làm!" Giọng Diêu Nhượng Thẩm bén nhọn mà khắc nghiệt cắt đứt câu nói Thẩm Thiên Mạch muốn phát ra, con mắt Tư Đồ Cảnh Diễn trở nên thâm trầm, nữ nhân này ngại sống quá lâu sao!

"Biết là ta thì ngươi có thể làm gì được ta?" Thẩm Thiên Mạch mang theo nụ cười ngoan tuyệt, nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống, một thân nam trang thanh nhã xuất trần, mỉm cười nhìn về nhếch nhếch của Diêu Nhượng Thẩm

Diêu Nhượng Thẩm thấy quả nhiên là Thẩm Thiên Mạch, trong mắt đầu tiên thoáng qua một tia sợ hãi nhưng sau đó là nhìn nhìn thủ vệ của Diêu Sơn đang dần chạy tới, vẫn dùng cái giọng điệu phách lối oán độc nói "Hừ! Ngươi đã muốn vào phủ Tướng Quân chịu chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

"Giọng điệu thật cuồng vọng!" Tư Đồ Cảnh Diễn cũng nhảy từ trên cây xuống, kiêu ngạo quét mắt nhìn những người ở đây, giọng nói cường thế không cho người ta kháng cự "Ta ngược lại muốn nhìn một chút, xem ai có can đảm dám đụng đến một sợi lông của Mạch Nhi!"

Vốn là bọn thị vệ đang muốn ra tay, nhưng bởi vì một câu nói cuồng ngạo này mà dừng bước

Nam tử một thân hồng y đỏ rực, chỉ lẳng lẳng một mình đứng đó, nhưng khí thế lại giống như thiên quân vạn mã, rõ ràng là nộ cười tà mị phóng túng, nhưng lại lợi hại như một thanh bảo kiếm

“Thì ra là Tam tiểu thư Tướng phủ và Thiên Mạc hoàng đế. Điều Sơn thất kính!” Rốt cuộc Điều Sơn vẫn khôn ngoan hơn Điều Nhượng Thâm, hẳn biết nếu Thâm Thiên Mạc và Tư Đồ Cảnh Diễn dám hiện thân, thì bọn họ nắm chắc có thể thoải mái rời đi, huống chi, thân phận của hai người bọn họ cũng không phải là chuyện đùa

Một người là Hoàng Đế nước láng giềng, thân phận vô cùng tôn quý, chỉ một chút sơ xuất thì có thể liên lụy đến cả Kỳ Nguyệt. Một người là nữ nhi Thừa Tướng, hiện tại hẳn đang muốn quay sang ủng hộ Thượng Quan Cần, nên Thâm Lăng Vân hẳn đặc tội không nói

Chỉ là hẳn không hiểu, nếu Thâm Thiên Mạc đã lựa chọn đến Thiên Mạc, thì tại sao nàng còn phải có ý giả chết để trở lại Kỳ Nguyệt, mà Thiên Mạc hoàng đế này cũng hồ đồ theo nàng sao?

“Phụ thân, cần gì phải khách khí với bọn họ như vậy!” Điều Nhượng Thâm bất mãn lắc lắc tay Điều Sơn, nhìn nhìn Thâm Thiên Mạc, kiêu ngạo hất cằm lên “Ta xem không bằng hiện tại giết chết hai người bọn họ!”

“Bốp” Không ai trông thấy Thâm Thiên Mạc ra tay như thế nào, chỉ thấy Điều Nhượng Thâm ngã nhào trên mặt đất, khuôn mặt trắng nõn hiện lên dấu tay đỏ tươi

“Ngươi nói nhảm quá nhiều!” Thâm Thiên Mạc khinh thường liếc nhìn Điều Nhượng Thâm, nàng lười cùng Điều Nhượng Thâm so đo, Điều Nhượng Thâm còn tưởng mình sợ nàng?!

Điều Nhượng Thâm bị Thâm Thiên Mạc đánh cho ngã ra đất trước mặt nhiều thị vệ như vậy, tự nhiên càng thêm tức giận, nàng ta lập tức lao đảo bỏ dậy, chạy đến bên người của Điều Sơn, dùng cánh tay phải vẫn còn nhức nhích được lắc lắc cánh tay Điều Sơn, khóc nức nở nói “Phụ thân, người xem, bọn họ khinh người quá đáng!”

Điều Sơn thấy Thâm Thiên Mạc dám ở trước mặt mình đánh Điều Nhượng Thâm, một chút cũng không thêm đặt mình vào mắt thì cũng có chút tức giận, nhưng không dám mạo muội đắc tội Thâm Thiên Mạc và Tư Đồ Cảnh Diễn, huống chi sau lưng Thâm Thiên Mạc còn có Ma Cung, thế lực Ma Cung cũng không phải là chuyện đùa a

“Xem ra vẫn còn nhẹ tay đối với ngươi” Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, khóe miệng mang theo nụ cười lãnh liệt mà khát máu

“Rắc rắc” một tiếng, Điều Nhượng Thâm một lần nữa té ngã trên mặt đất, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, người đàn ông này, cư nhiên dám ở phủ Đại Tướng Quân một lần nữa bề gãy cánh tay phải của nàng, trên cổ tay truyền đến cảm giác đau đớn đến tê dại da đầu, khiến cho nàng đến một chút hơi sức để nói chuyện cũng không có, chỉ có thể cuộn trên mặt đất, yên lặng chịu đựng từng trận đau nhức

“Cần rồi!” Điều Sơn nhìn thấy một màn như vậy cũng không cách nào nhịn được nữa, dám trước mặt hấn ra tay với chính nữ nhi của hấn, bọn họ có để hấn vào mắt sao?!

“Cần rồi?!” Tư Đồ Cảnh Diễn khẽ nhíu mày, trong mắt mang theo khí phách bề ngễ thiên hạ, cả người tản mát ra khí thế cao cao tại thượng, khiến Điều Sơn không tự chủ lùi về sau một bước

“Chuyện gì vậy? Sao lại ồn ào đến thế?!” Động tĩnh bên ngoài khiến cho Thượng Quan Phiến và Điều Viễn Sam chạy ra, Thượng Quan Phiến mang theo vài phần kiêu căng hỏi

Đến khi nàng nhìn thấy được một màn trước mắt, liền cảm thấy choáng váng. Một mảnh thủ vệ đen ngòm vây xung quanh, chính giữa là hai nam tử tuyệt mỹ vô song một đỏ một trắng

Nam tử mặc hồng y nàng đã từng thấy qua, hẳn chính là hoàng đế nước Thiên Mạc, nhưng nam tử bạch y thanh nhã vô song kia nàng lại chưa bao giờ thấy

Mà đứng đối diện hai nam tử này là công công (*) của mình, nhìn xuống đất lại thấy Điều Nhượng Thâm đang nằm đó, hình như đã ngất xỉu

(*): Ba chồng

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?!” Điều Viễn Sam thấy cảnh tượng này, nghi ngờ hỏi, vừa hỏi vừa chạy ra sân đỡ Điều Nhượng Thâm dậy, sau đó lại hướng đến người làm quát “Nhượng Thâm bị thương thành như vậy, còn không mau mau gọi đại phu?!”

“Ngươi là ai?!” Thượng Quan Phiến chỉ vào Thâm Thiên Mạc hỏi

Nam tử trước mặt thanh nhã xuất trần, đôi con ngươi cong cong ẩn chứa nụ cười giống như một đầm nước xanh, trong suốt mà mê người, dưới cái mũi khéo léo tinh xảo là đôi môi anh đào đỏ mọng, giờ phút này trên đôi môi ấy là nụ cười lười biếng. Nàng không nhớ là Kỳ Nguyệt có công tử nào phong hoa tuyệt đại như vậy

“Thâm Thiên Mạc” Thâm Thiên Mạc mỉm cười nhìn Thượng Quan Phiến, lạnh nhạt phun ra ba chữ

Thẩm Thiên Mạch chỉ nhẹ cười nhưng Thượng Quan Phiến lại vì vậy mà thay đổi sắc mặt, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nhìn Thẩm Thiên Mạch, kinh ngạc nói “Cái gì?!”

“Thẩm Thiên Mạch chính là Ma Cung chủ Mắc Tril!” Giờ phút này, Điều Nhược Thâm được Điều Viễn Sam ôm, rít lên từng chữ nói, sắc mặt của nàng trắng bệch như tờ giấy, nhưng đôi môi lại đỏ hồng trông rất kì quái, trong mắt nàng độc ác cùng khổ sở đan xen, cả người nhìn cực kỳ dữ tợn

“Ma Cung chủ? Thẩm Thiên Mạch?” Thượng Quan Phiến vẫn còn giữ dáng vẻ không thể tin, nhìn Thẩm Thiên Mạch từ trên xuống dưới, bộ dáng phong hoa tuyết đại này cùng với cô gái có dáng vẻ hết sức bình thường kia làm gì có nửa phần tương tự?

Thẩm Thiên Mạch không phải là Tướng phủ tam tiểu thư bất học vô thuật sao? Tại sao lại biến thành Ma Cung chủ rồi? Thẩm Thiên Mạch không phải là đã chết trên đường thành hôn rồi sao? Làm sao lại êm đẹp đứng ở chỗ này, đã vậy còn là dung nhan tuyết đại xuất chúng?

Nhưng mà, người trước mắt lại có một thân khí thế xuất trần cao quý, đúng là rất giống Thẩm Thiên Mạch, hơn nữa nàng lại đứng bên cạnh Tư Đồ Cảnh Diễn, việc này không thể nào là giả được. Chẳng lẽ người này thật sự là Thẩm Thiên Mạch sao?

“Coi như ngươi là Thẩm Thiên Mạch, vậy ngươi đến phủ Đại Tướng Quân để làm gì?” Thượng Quan Phiến nhìn dáng vẻ chẳng quan tâm đúng sai của Thẩm Thiên Mạch, tức giận hỏi, sau đó lại nhìn xung quanh đông nghịt thị vệ, nghi hoặc nhìn Điều Sơn “Những thị vệ này để làm gì?”

Thẩm Thiên Mạch nâng lên một chút ý cười, lạnh nhạt nói “Ta tới xem nữ nhi Đại tướng quân chuẩn bị liên hiệp với cha mình đối phó phu quân của mình!”

Điều Nhược Thâm nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch, ngoan độc nhìn chằm chằm Thẩm Thiên Mạch, muốn mở miệng nạt to, nhưng lại nhìn thấy Tư Đồ Cảnh Diễn đứng bên cạnh tà mị cười, cuối cùng vẫn là nhịn xuống

“Cái gì?! Đối phó phu quân của mình, ngươi nói chính là Tam Hoàng huynh?” Thượng Quan Phiến nghe thấy lời nói của Thẩm Thiên Mạch, không khỏi nhảy lên, chỉ vào Thẩm Thiên Mạch nói “Ngươi đừng nói bậy, Nhược Thâm yêu thích Tam Hoàng huynh như vậy, làm sao có thể đối phó hắn?!”

“Có phải thật như vậy hay không, ngươi hỏi Đại tướng quân sẽ biết” Thẩm Thiên Mạch trông rất vừa ý với dáng vẻ kích động của Thượng Quan Phiến, khẽ cười nhạt, chỉ chỉ Điều Sơn, vẫn là một bộ dạng lười biếng, hình như căn bản nàng không đem những thị vệ vây xung quanh mình để vào mắt

“Công công, nàng nói thật chứ?” Thượng Quan Phiến không thể tin nhìn Điều Sơn

Điều Viễn Sam cũng không tin hỏi “Phụ Thân, lời nàng nói không phải là sự thật đúng không?”

“Đúng là sự thật! Thượng Quan Triệt thất bại đã là chuyện hiển nhiên, thế nhưng hắn lại không chịu buông tha, ta không thể theo hắn đâm đầu vào chỗ chết!” Trên mặt Điều Sơn thoáng qua một tia âm hàn, lạnh lùng nói

“Công công, Làm sao người có thể làm vậy? Người quên Tam Hoàng huynh đề bạt người như thế nào rồi sao? Coi như không nhớ những thứ này, người cũng nên nhớ, dù sao mẫu hậu cũng là từng bước dìu người lên đến vị trí Đại Tướng quân như hôm nay” Thượng Quan Phiến chỉ vào mũi Điều Sơn chỉ trích, còn đầu bộ dáng của một công chúa!

Thẩm Thiên Mạch nhú mày nhìn Thượng Quan Phiến, đột nhiên cảm thấy, vị công chúa điều ngoa không nói lý lẽ này vẫn còn một chút tình cảm con người, ấn tượng đối với Thượng Quan Phiến cũng chuyển biến tốt lên

“Tất cả đều là chuyện đã qua! Những năm nay ta cũng hi sinh không ít hơn bọn họ, cũng đã vì họ mà làm nhiều việc! Huống chi, người không vì mình trời tru đất diệt, ta không muốn vì một người không còn năng lực mà đi chịu chết, đánh cuộc cả tài sản và tính mạng của mình!” Điều Sơn khinh thường nói, trong mắt không có nửa phần áy náy, xem thường nhìn Thượng Quan Phiến “Ngươi cũng thu hồi đáng vẻ cao cao tại thượng đó đi, ta cũng đã chịu đựng người đủ rồi!”

“Điều Sơn! Ngươi thật là xộc! Ngươi dám nói chuyện với bốn công chúa như vậy?” Thượng Quan Phiến tròn mắt nhìn Điều Sơn, trên mặt khôi phục dáng vẻ phách lối nói “Bốn công chúa không cho ngươi phản bội Tam Hoàng huynh!”

“Không cho? Thượng Quan Phiến, ngươi thật thú vị, ngươi cho rằng ngươi còn là công chúa? Chờ đến khi thằng quỷ Quan Triệt đó không may chết đi, ngươi cho rằng Thượng Quan Cần sẽ cho ngươi làm công chúa sao? Ngươi chẳng qua chỉ là một phế vật treo danh hàm công chúa! Còn dám hô to gọi nhỏ trước mặt ta?” Điều Sơn châm chọc nhìn Thượng Quan Phiến, hôm nay hắn đã quyết tâm đứng về phe Thượng Quan Cần, đối với Thượng Quan Phiến tự nhiên sẽ không thêm cổ kỳ

Dù sao Thượng Quan Phiến cùng Thượng Quan Triệt mới thật sự là thân huynh muội cùng một mẹ sinh ra

“Phụ thân, ngươi như vậy là không đúng!” Điều Viễn Sam mở miệng nói “Bác đối với chúng ta ân trọng như núi, Thượng Quan Triệt đối với chúng ta cũng không mỏng, chúng ta sao có thể vứt bỏ bọn họ? Coi như đánh cuộc tính mạng của mình, chúng ta cũng không thể như vậy”

Thẩm Thiên Mạch nhú mày, không nghĩ tới Điều Viễn Sam trẻ người non dạ nhưng vẫn có nấy phần tình nghĩa, hành động của Thượng Quan Phiến cũng ngoài dự liệu của nàng, xem ra trong hoàng thất cũng không phải không có chút thân tình nào

Thượng Quan Phiến tính tình mặc dù kiêu căng ương ngạnh, khiến cho người ghét, nhưng dù sao cũng không xấu, tại thời khắc khó khăn như vậy, còn đứng ra bảo vệ ca ca của mình, cũng coi như là có chút lương tâm

“Hoàng Thất Kỳ Nguyệt cũng không phải đều là người máu lạnh” Tư Đồ Cảnh Diễn sát lố tai Thẩm Thiển Mạch hài hước nói

“Không biết Thiên Mạc hoàng thất như thế nào?” Thẩm Thiển Mạch nhú mày hỏi ngược lại, nhận thấy vẻ mặt không tự nhiên của Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiển Mạch biết nàng đã chạm đến chuyện đau lòng của hắn rồi, dù sao sinh ra ở hoàng gia, luôn có nhiều kinh nghiệm sống khổ sở hơn người bình thường

“Đủ rồi! Ta đã quyết định trợ giúp Thượng Quan Cần, các ngươi không cần nói nữa” Điều Sơn trợn mắt nhìn con trai mình, lại khinh thường liếc Thượng Quan Phiến một cái

“Công công, người không thể làm như vậy, hiện tại người là chỗ dựa duy nhất của Tam Hoàng huynh, người không thể như vậy được!” Thượng Quan Phiến nghe được lời nói của Điều Sơn, không khỏi kêu lên

“Đúng vậy, phụ thân, người không thể làm như vậy!” Điều Viễn Sam cũng phụ họa theo

“Câm miệng cho ta! Các ngươi người nào dám nói một chữ không, thì ta sẽ đuổi ra ngoài!” Điều Sơn không nhịn được quát, Điều Viễn Sam từ nhỏ đã rất nghe lời, như thế nào lại chống đối với mình?!

Chương 9.5

"Cút ra ngoài! Cút ra ngoài ngay! Ta muốn nói rõ với Tam Hoàng huynh diện mạo thật của ngươi!" Thượng Quan Phiến không phục quát.

Trong mắt Thẩm Thiển Mạch hiện lên một tia bất đắc dĩ, Thượng Quan Phiến nói ra những lời này, Điều Sơn sao còn có thể tha cho nàng. Thật là không có có đầu óc.

Quả nhiên, trong mắt Điều Sơn thoáng qua sát ý, nhìn về phía Thượng Quan Phiến, "Nói cho Thượng Quan Triệt? ! Xem ra ta không thể để ngươi sống rồi đi!"

"Phụ thân, người muốn làm gì?" Điều Viễn Sam đặt Điều Nhược Thấm vào trên cánh hạ nhân vừa đưa tới, bước một bước dài đi đến trước mặt Thượng Quan Phiến.

"Ngươi tên nghịch tử, ngươi muốn làm gì? ! Ngươi dám ngăn ta nữa, ngay cả ngươi ta cũng giết!" Điều Sơn đang nổi nóng, chỉ vào Điều Viễn Sam quát.

"Viễn Sam, chàng chớ xía vào chuyện của ta." Thượng Quan Phiến nghe thấy lời nói của Điều Sơn, lập tức đẩy Điều Viễn Sam ra, trong mắt ánh lên tia quyết tuyệt, "Viễn Sam, có thể gả cho chàng, là chuyện hạnh phúc nhất đời này của ta, ta hiểu biết rõ chàng không phải yêu ta, ta biết rõ ta tùy hứng, điều ngoa, không nói đạo lý, ngang ngược can rở, nhưng... Ta thật sự vô cùng yêu chàng... Nhưng ta lại không có cách nào phản bội Tam Hoàng huynh, từ nhỏ Tam Hoàng huynh sủng ái ta nhất ta... ta thật không có biện pháp. . ."

"Phiến Phiến, nàng đừng nói nữa." Điều Viễn Sam cắt đứt lời nói của Thượng Quan Phiến, "Nàng nói đúng. Người trong lòng ta hoàn toàn không phải nàng. Nhưng là, ta nếu đã lấy nàng... đời này nàng chính là thê tử của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ rơi nàng."

Trong mắt Thượng Quan Phiến thoáng qua lệ quang trong suốt, có thể nghe được lời này của Điều Viễn Sam, nàng chết cũng không tiếc.

"Nghịch tử!" Điều Sơn tức giận quát, chỉ vào Điều Viễn Sam, Thượng Quan Phiến còn có Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiển Mạch nói, "Giết toàn bộ bọn họ!"

"Hừ! Khẩu khí thật lớn." Thẩm Thiển Mạch vốn chỉ mỉm cười nhìn Thượng Quan Phiến cùng Điều Viễn Sam, sau khi nghe thấy lời nói của Điều Sơn, cả người cũng tàn mất ra một cỗ khí tức xơ xác tiêu điều.

Thẩm Thiển Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn sánh vai mà đứng, bạch sắc thuần túy hoàn mỹ cùng hồng sắc xinh đẹp vô cùng có vẻ dung hợp như vậy, bọn họ chỉ lẳng lặng đứng, khóe miệng thậm chí còn nở nụ cười, lại có khí thế thiên quân vạn mã đều không thể so sánh, chỉ cần đứng như vậy, đã không có người nào dám đến gần.

"Sao vậy?! Lên cho ta!" Điều Sơn bây giờ đã bị chọc giận mất trí rồi, hướng thủ hạ chính là đám thị vệ quát.

Bọn thị vệ nghe thấy mệnh lệnh của Điều Sơn cũng chỉ có thể nhắm mắt bao quanh, sợi tơ bay ra từ ống tay áo Thẩm Thiển Mạch, giống như mở ra mộ lưới vô tình mịn, hướng quanh thân phiêu tán mở ra, sợi tơ chạm đến nơi nào, mọi người cơ hồ đều bị mất mạng.

Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ hờ hững cười, tựa hồ quanh thân tàn mất ra sương mù, sương mù càng ngày càng đậm, toàn bộ những kẻ đến gần sương mù đều như bị trúng tà co quắp nằm im.

Còn dư lại mấy thị vệ thấy một màn quỷ dị này, cũng không dám tiến lên nữa, Điều Sơn trợn to hai mắt, đáng vẻ khủng hoảng.

"Đi!" Thẩm Thiển Mạch túm lấy Thượng Quan Phiến đang ngây người.

Tư Đồ Cảnh Diễn còn lại mang theo Điều Viễn Sam.

Điều Sơn nhìn hai người nghênh ngang rời đi, lại nhìn từ trạng khinh khùng đầy đất của đám thị vệ, theo bản năng sờ sờ cổ mình, lẩm bẩm nói, "Quá kinh khủng. . . Quá đáng sợ!"

Mang Thượng Quan Phiến cùng Điều Viễn Sam mảnh đất trống vùng ngoại thành, Thẩm Thiển Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn mới dừng lại.

"Tại sao lại muốn cứu ta?"

Thượng Quan Phiến nghi hoặc nhìn Thẩm Thiển Mạch, ngày trước nàng hòa theo Điều Nhược Thâm cùng Thẩm Thiển Tâm, cũng không ít lần làm khó Thẩm Thiển Mạch, Thẩm Thiển Mạch cũng rất không thích mình, tại sao hôm nay lại cứu nàng?

Thẩm Thiển Mạch nở nụ cười không sao cả, lười biếng nhún vai nói:

"Nếu không phải thấy ngươi nặng tình, ta mới lười phải cứu ngươi. Ngươi và Điều Viễn Sam hai Lăng Đầu Thanh (không có đầu óc) (*) về sau tự giải quyết cho tốt đi! Không cần cậy thế vào ngôi vị công chúa nữa, sau này, cũng không có người làm chỗ dựa cho ngươi đâu."

"Ngươi." Thượng Quan Phiến nghe Thẩm Thiển Mạch nói, về mặt không nén được giận, tiếp theo cắn môi nói, "Mặc dù lời của ngươi ta không thích nghe, nhưng vẫn cảm ơn ngươi đã cứu ta!"

Thẩm Thiển Mạch chẳng nói đúng sai cười cười. Thượng Quan Phiến này, mặc dù tâm địa cũng không xấu, thế nhưng tính khí, rõ là... Thôi, về sau thua thiệt cũng là chuyện của Thượng Quan Phiến, nàng làm người tốt cũng chỉ làm được đến đây, chuyện sau này, đã không liên quan đến nàng nữa.

Liếc mắt nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, hai người nhìn nhau tà mị cười một tiếng, xoay người muốn rời đi.

"Đợi đã...!" Thượng Quan Phiến cùng Điều Viễn Sam đồng thời gọi lại Thẩm Thiển Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Còn có chuyện gì?" Thẩm Thiển Mạch có phần không kiên nhẫn nhíu mày, ra tay cứu bọn họ coi như tâm tình nàng tốt, muốn làm chuyện tốt, bọn họ còn có chuyện gì sao?

"Ta... Về sau. Sợ rằng cũng không thể trở về Kỳ Nguyệt rồi... Ta muốn đi thăm Thiển Tâm lần cuối cùng." Điều Viễn Sam hơi ngượng ngùng nói.

"Tốt! Điều Viễn Sam! Ngươi còn nghĩ tới à hồ ly tinh đó!" Thượng Quan Phiến vừa nghe đến lời nói của Điều Viễn Sam, liền gấp đến độ nhảy lên, tức giận chất vấn.

"Không phải. Ta chỉ là muốn nhìn một chút. Nàng sống có tốt hay không." Điều Viễn Sam tự biết đuối lý, áp ứng giải thích.

Điều Viễn Sam là một Lăng Đầu Thanh(*), một khi đã nhận định chuyện gì thì rất khó thay đổi. Hắn nhận định Thượng Quan Phiến là thù của hắn, cho nên dù không thích Thượng Quan Phiến, hắn vẫn động thân tương trợ, mà hắn tại đã nhận định Thẩm Thiển Tâm là người hắn yêu, sao hắn có thể dễ dàng quên đi.

Thẩm Thiển Mạch lộ ra một nụ cười không rõ ý vị, trong mắt thoáng qua chút thương hại, cười nói, "Không bằng không thấy."

"Tại sao? Có phải hiện tại Thiển Tâm sống không tốt hay không?" Điều Viễn Sam nghe Thẩm Thiển Mạch nói, lo lắng hỏi, gấp đến độ Thượng Quan Phiến đứng một bên dậm chân.

"Thôi, coi như thay ngươi giải tâm kết, để ngươi xem một chút, trong cảm nhận của ngươi Thẩm Thiển Tâm hiện lương thực đức đến tột cùng là hình dáng gì!" Thẩm Thiển Mạch khẽ do dự một chút, vẫn đáp ứng, sau đó nhíu mày nhìn về phía Thượng Quan Phiến, "Ngươi thì sao?"

"Ta muốn đi xem ca ca một chút." Thượng Quan Phiến đảo con ngươi, khẽ cắn môi nói.

Hiện tại Điều Sơn phản bội Thượng Quan Triệt, Thượng Quan Triệt có thể nói là tứ cố vô thân, nàng muốn đi khuyên Thượng Quan Triệt cùng rời đi, mặc dù như vậy sẽ không có vinh hoa phú quý, nhưng ít nhất có thể giữ được tánh mạng.

"Thượng Quan Triệt?!" Khóe miệng Thẩm Thiển Mạch nâng lên một nụ cười lạnh, "Nếu như ngươi muốn khuyên hắn cùng rời đi, vậy thì không cần!"

"Tại sao?" Thượng Quan Phiến nhíu mày, chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Bởi vì hắn sẽ không đi." Trong mắt Thẩm Thiển Mạch thoáng qua một tia chắc chắn, mỉm cười nói.

Từng là phu thê một kiếp, nàng hiểu Thượng Quan Triệt rất rõ, tính tình Thượng Quan Triệt, tình nguyện chết dưới chân ngài vàng, cũng không nguyện ý trải qua cuộc sống của người bình thường. Huống chi, coi như Thượng Quan Triệt muốn đi, nàng cũng sẽ không cho hắn cơ hội sống sót rời đi!

"Mặc kệ như thế nào, ta đều muốn đi xem." Về mặt Thượng Quan Phiến chân thành tha thiết hi vọng, cắn răng nói, "Coi như ta van ngươi."

"Phiến toái Cảnh Diễn mang Điều Viễn Sam đi xem vị kia cùng nhị tỷ của ta một chút." Thẩm Thiển Mạch bất đắc dĩ lắc đầu, được rồi được rồi, khó có dịp nàng làm người tốt một lần.

"Nhờ ta làm việc cũng phải gọi một tiếng dễ nghe chứ?" Tư Đồ Cảnh Diễn tươi cười tà mị, nếu là người khác dám ra lệnh cho hắn như vậy, chỉ sợ sớm đã khó giữ được mạng, nhưng nếu là Mạch Nhi nhà hắn nói, hắn ngược lại rất vui lòng.

"Chẳng lẽ 'Cảnh Diễn' không dễ nghe sao? Xem ra Thiên Mạc Hoàng để đổi với tên của mình không hài lòng?" Thẩm Thiển Mạch nhíu mày, khóe miệng

mang theo nụ cười vui vẻ, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt.

"Mạch Nhi làm chuyện xấu." Tư Đồ Cảnh Diễn nhẹ nhàng sờ sờ chóp mũi Thẩm Thiển Mạch, nếu nàng còn không nguyện ý gọi, hẳn cũng sẽ không ép nàng, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.

"Vậy chúng ta đi." Nhìn Diêu Viễn Sam một chút, Tư Đồ Cảnh Diễn thu hồi nụ cười trên mặt, lạnh lùng nói.

"Tướng công, phải cẩn thận đấy." Thẩm Thiển Mạch knhỏ nụ cười, nhìn bóng lưng Tư Đồ Cảnh Diễn, cười nói.

"Nương tử yên tâm!" Tư Đồ Cảnh Diễn nghe được thấy lời Thẩm Thiển Mạch, khóe miệng nở nụ cười thật lòng, con người đen nhánh cũng biến thành ấm áp, ngoài đầu nhìn Thẩm Thiển Mạch, mang theo tình ý dạt dào.

Khóe miệng Thẩm Thiển Mạch cũng không tự giác nâng lên, con người vốn băng lãnh như mực, giờ phút này lại nhàn nhạt chân tình.

Thượng Quan Phiến đứng một bên nhìn Thẩm Thiển Mạch. Vốn nhìn nàng, chỉ cảm thấy giống như tiên tử giáng trần, mỹ lệ mà khó đến gần, nhưng khi nhìn dáng vẻ nàng hướng về phía Tư Đồ Cảnh Diễn mỉm cười, nàng mới phát giác, thì ra Thẩm Thiển Mạch cũng là nữ tử có tình có yêu, nụ cười này, sao mà mê người đến vậy.

Thẩm Thiển Mạch mang theo Thượng Quan Phiến đến phủ đệ Thượng Quan Triệt, ý bảo Thượng Quan Phiến không nên lên tiếng, nấp sau một hòn giả sơn.

Ánh mặt trời mùa đông tà tà chiếu xuống trong đình viện trống rỗng. Mấy thân cỏ thụ trong đình viện hôm nay cùng đã rơi sạch lá cây, có vẻ hết sức tiêu điều.

Thượng Quan Triệt một mình ngồi trên ghế đá trong đình viện. Trên bàn bày đầy bầu rượu lớn nhỏ, có dụng thẳng, có ngã ngang, có uống hết, có uống một nửa.

Thẩm Thiển Mạch hồ hững nhìn một màn trước mắt này, người cách đó không xa, như cũ là một thân bạch y xuất trần, như cũ là ngũ quan tròn bóng như ngọc, chỉ là khí độ ôn nhã xuất trần cũng đã không còn.

Đôi mắt vốn hàm chứa nụ cười dịu dàng, giờ phút này tràn ngập hương rượu, còn mang theo thất vọng rất sâu. Nụ cười vốn thanh nhã, giờ phút này dính chút rượu vấy ra, mang theo khổ sở cùng bất đắc dĩ.

"Tại sao?! Tại sao phải như vậy?!" Thượng Quan Triệt giờ bầu rượu lên rót hết vào miệng, cả người cũng đắm chìm trong mê chán chường, thậm chí khóe miệng đã mọc ra chút râu xanh, cả người cực kỳ tiêu tụy.

Thượng Quan Phiến nhìn đến ca ca mình như vậy, trong mắt thoáng qua vẻ không kiên nhẫn, muốn xông ra, Thẩm Thiển Mạch ngăn trở Thượng Quan Phiến, thanh âm lạnh nhạt nói, "Người trước tiên ở nơi này."

Mặc dù trong lòng Thượng Quan Phiến có nghi ngờ cùng không cam lòng, nhưng thứ nhất Thẩm Thiển Mạch là người cứu tính mạng nàng, thứ hai trước khi đi đến phủ đệ Thượng Quan Triệt nàng đã đồng ý với Thẩm Thiển Mạch, tất cả nghe theo nàng, vì vậy cũng chỉ có thể bĩu môi núp ở sau núi giả.

Thẩm Thiển Mạch nhìn Thượng Quan Triệt còn đang không ngừng uống rượu, trong con người đen nhánh không có nửa phần cảm xúc. Chỉ hồ hững nhìn.

"Đi tìm chết! Thượng Quan Cẩn! Người chết đi cho ta!" Thượng Quan Triệt một người uống, tựa hồ đã uống say, cầm một bầu rượu ném xuống đất, trong miệng còn mang theo mùi rượu, mơ hồ nói không rõ.

Khóe miệng Thẩm Thiển Mạch giương lên một nụ cười không rõ ý vị, Thượng Quan Triệt, người cũng có ngày hôm nay sao?! Thượng Quan Triệt hôm nay cùng Thượng Quan Triệt hằng hái kiếp trước quả thật tưởng như hai người.

"Nộ khí Tam hoàng tử thật lớn." Thẩm Thiển Mạch mang theo ý cười nhợt nhạt, từ từ đi tới bên người Thượng Quan Triệt, từ trên cao nhìn xuống Thượng Quan Triệt.

"Người. . . Người. . ." Thượng Quan Triệt say mất lờ mờ mịch chỉ chỉ Thẩm Thiển Mạch, lao đảo đứng lên, lại gần nhìn Thẩm Thiển Mạch một chút, hắc hắc he he nở nụ cười, "Thiển Mạch? Ha ha ha a. Thẩm Thiển Mạch... Người đã hại ta thảm như vậy. Người... Người tới làm gì?"

Thẩm Thiển Mạch nhú mày, nàng không thích cùng người uống rượu say nói chuyện, đưa tay bỏ một viên thuốc vào trong miệng Thượng Quan Triệt, sau đó hồ hững đứng, cũng không về đáp lời Thượng Quan Triệt.

"Người. Người cho ta ăn thứ gì?!"

Thượng Quan Triệt say lao đảo muốn bắt lấy tay Thẩm Thiển Mạch, Thẩm Thiển Mạch nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát, Thượng Quan Triệt không đứng vững, té lăn ngã trên trên đất, Thượng Quan Phiến núp sau núi giả không nhìn được thốt lên, Thẩm Thiển Mạch nhìn Thượng Quan Phiến, Thượng Quan Phiến cũng lo lắng trốn mắt nhìn Thẩm Thiển Mạch, thiếu chút nữa lao ra.

(*) Lăng Đầu Thanh [愣头青] :

Lăng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mẩu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mất tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

[Nghe đồn là do] : Tên đầy đủ của Lăng Đầu Thanh là Bách Hưởng Thiên Túc Trùng, cũng là Thổ Long, là quái vật khó thấy được trong truyền thuyết địa phương, tả nó giống như con rết có nhiều chân, màu xanh biếc, lại to lớn vô cùng, cái đầu to cỡ nắm tay của người trưởng thành. Hễ thấy cái gì là tấn công liền, cho nên người ta gọi nó là Lăng Đầu Thanh, ở nông thôn đồn Lăng Đầu Thanh lớn rất chậm, từ thời thơ ấu đến thời kỳ trưởng thành cần tận mấy trăm năm.

[...]

Có điều nó là vì màu sắc cơ thể cùng với cái tên Lăng Đầu Thanh do tập tính thấy người là cắn lại được sử dụng rộng rãi để chỉ người tính tình nóng nảy, không phân biệt phải trái.

Chương 9.6:

Sau đó Thượng Quan Triệt té lăn trên mặt đất, bất lực không đứng lên rồi, như đứa bé bình thường la ầm lên, "Ngươi muốn độc chết ta sao? Ha ha. Ta từ nhỏ đã biết mình sẽ bị người khác đầu độc mà chết đấy. . . Mẩu hậu nói. Dù ta có làm được Hoàng đế hay không. Ta cũng sẽ bị hạ độc mà chết."

Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch hồ hững rớt cuộc cũng có một chút biến hóa, Thượng Quan Triệt, thật ra thì cũng là có nỗi khổ tâm, nhưng có nỗi khổ tâm lại vẫn có thể làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy sao?

Thượng Quan Triệt ngồi dưới đất kêu la đứt quãng gần nửa canh giờ, Thẩm Thiên Mạch cũng rất có kiên nhẫn ngồi trên ghế đá không nói một lời, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, nhưng Thượng Quan Phiến lại khác, nàng ta đứng ở phía sau núi đá cơ hồ mắt đã kiên nhẫn, mấy lần muốn lao ra, nhưng bị Thẩm Thiên Mạch ra ám hiệu ngăn lại.

"Thiên Mạch? !" Hiệu lực của thuốc rút cuộc cũng phát huy, Thượng Quan Triệt hơi tỉnh táo một chút, ngược mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch, ánh mắt có chút mù mịt.

"Tam hoàng tử rút cuộc đã tỉnh?" Thẩm Thiên Mạch ngồi trên ghế đá, đôi mắt không có bất kỳ tình cảm, chỉ là bình thần hỏi.

Thượng Quan Triệt say lao đảo từ dưới đất bò dậy, trừng ra một bộ dạng cao cao tại thượng, lạnh lùng hừ một tiếng, nói, "Ngươi tới phủ ta làm cái gì, chế giễu sao?"

Thẩm Thiên Mạch nở một nụ cười lạnh lùng, nói, "Ta cũng chỉ là được người khác nhờ vả, nói cho ngươi biết một tin tức thôi."

"Tin tức? Tin tức gì?" Thượng Quan Triệt nhướng mày, lúc này, còn có tin tức gì có thể nói cho hắn biết chứ? Còn có ai muốn tới nói cho hắn nghe tin tức gì nữa chứ? Ngay cả Điều Nhược Thẩm cũng không biết đã chạy đi đâu nữa!

"Đại tướng quân làm phản, muốn lật đổ Thượng Quan Cẩn!" Nụ cười của Thẩm Thiên Mạch nhàn nhạt, bình tĩnh mà lãnh mạc nói ra tin này, chuyện này cơ hồ đánh sập nụ cười của Thượng Quan Triệt.

Quả nhiên, Thượng Quan Triệt không thể tin lui về phía sau mấy bước, đối mặt mang theo kinh ngạc, nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch, sau khi thấy nụ cười bình thần trên mặt Thẩm Thiên Mạch, hắn điên cuồng mà nở nụ cười, "Ha ha ha ha. . . Ta sớm nên nghĩ tới. Trong phủ thủ vệ sâm nghiêm như thế, Điều Nhược Thẩm làm sao có thể vô duyên vô cớ biến mất chứ? Là ngươi mang nàng ta đi có đúng hay không? Là ngươi nói nàng ta xui khiến Điều Sơn phản bội ta, có đúng hay không?"

Đối mặt với sự điên cuồng của Thượng Quan Triệt, nụ cười trên mặt Thẩm Thiên Mạch vẫn không màng danh lợi như cũ, lạnh nhạt nói, "Đúng là ta đã mang nàng ta đi. Nhưng ta không hề xui khiến nàng ta, tất cả đều là ý nguyện của chính nàng ta."

"Tiện nhân! Đều là tiện nhân!" Thượng Quan Triệt dữ tợn mắng, không còn nửa phần bộ dạng công tử văn nhã nào nữa, tràn đầy tức giận nhìn Thẩm Thiên Mạch, điên cuồng quát, "Ngươi hiện tại hài lòng rồi chứ? Ta đã hai bàn tay trắng rồi! Cái gì cũng không có!"

Ánh mắt sắc bén của Thẩm Thiên Mạch cũng không thay đổi, từ từ từ trên ghế đá đứng lên, toàn thân là một bộ áo trắng, toát lên một phong thái Thanh Nhã xuất trần, "Không phải, ngươi còn có người thân."

"Người thân? !" Thượng Quan Triệt cười đến càng thêm châm chọc, "Ta còn có người thân nào nữa chứ? Thượng Quan Cẩn? ! Cái người cả ngày lẫn đêm đều rắp tâm muốn giết ta, cũng coi là người thân sao? ! Thượng Quan Phiến? ! Một người muội muội cả ngày chỉ biết gây phiền toái cho ta, có thể có tác dụng gì? !"

Nghe được lời nói của Thượng Quan Triệt, Thượng Quan Phiến núp ở phía sau núi đá trên mặt thoáng qua bảy phần thất vọng ba phần tức giận.

"Mặc dù Thượng Quan Phiến không thể giúp được gì cho ngươi, nhưng ít nhất nàng luôn một lòng xem ngươi là ca ca, liều chết cũng muốn nói cho ngươi biết, chuyện Điều Sơn phản bội." Thẩm Thiên Mạch bình tĩnh nói.

"Ha ha" Thượng Quan Triệt cười đến bất đắc dĩ, mang theo vài phần châm chọc nhìn về phía Thẩm Thiên Mạch, "Ngươi không cảm thấy rất buồn cười sao? Liều chết nói cho ta biết tin tức này thì có thể như thế nào? Có thể thay đổi được gì?"

Thẩm Thiển Mạch trầm mặc không nói, Thượng Quan Phiến cũng đã nhịn không được nữa từ sau núi đá vọt ra, "Tam Hoàng Huynh, huynh theo muội cùng nhau chạy trốn đi!"

"Phiên Phiên?" Thượng Quan Triệt nhìn thấy Thượng Quan Phiến sững sờ một lúc, tiếp theo chỉ có thể bất đắc dĩ cười nói, "Không, ta sẽ không đi! Ta chính là có chết, cũng muốn chết ở Kinh Thành!"

"Tại sao huynh phải làm khổ bản thân như thế chứ?" Thượng Quan Phiến chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ.

Trong mắt Thượng Quan Triệt thoáng qua một tia cố chấp, nói, "Ta không tin! Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao? Nhất định sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có."

Thẩm Thiển Mạch nhìn Thượng Quan Triệt đã lâm vào trạng thái nửa điên điên nửa tỉnh, trong mắt thoáng qua một chút thương hại, nhưng vẫn giữ một bộ dạng hờ hững mà đứng đó.

Đôi mắt sắc bén của Thượng Quan Triệt đột nhiên lắng đọng xuống, nhìn Thượng Quan Phiến một hồi, rồi lại nhìn sang Thẩm Thiển Mạch, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chế trụ cổ của Thượng Quan Phiến.

Thẩm Thiển Mạch kinh ngạc nhìn biến cố đột ngột vừa xảy ra, chân mày khẽ nhăn lại.

Công phu của Thượng Quan Triệt vốn cũng không yếu, cộng thêm Thẩm Thiển Mạch căn bản không nghĩ đến Thượng Quan Triệt sẽ có hành động như vậy, vì vậy căn bản không có phòng bị.

"Tam hoàng tử đây là ý gì?" Thẩm Thiển Mạch nhíu mày, nhìn người mà Thượng Quan Triệt đang bóp cổ, Thượng Quan Phiến mặt thống khổ và không thể tin.

Tay Thượng Quan Triệt ở trên cổ Thượng Quan Phiến không có chút nào giãn ra, phòng bị nhìn Thẩm Thiển Mạch, "Nếu ngươi đã mang được Phiên Phiên tới đây, chắc hẳn đối với Phiên Phiên cũng có chút giao tình."

"Ngươi sai rồi, ta cùng nàng ta một chút giao tình cũng không có." Đôi mắt Thẩm Thiển Mạch sắc nhọn băng hàn, không có chút tình cảm nào, lạnh lùng nhìn Thượng Quan Triệt, hẳn thậm chí ngay cả Thượng Quan Phiến cũng muốn lợi dụng? Thật tội cho Thượng Quan Phiến còn một lòng vì hắn!

Thượng Quan Triệt thấy ánh mắt lạnh lẽo của Thẩm Thiển Mạch, đầu tiên là một hồi thất vọng, nhưng thời điểm nhìn thấy ánh mắt đồng tình của Thẩm Thiển Mạch khi nhìn Thượng Quan Phiến, hắn nâng lên nhất mực nụ cười tàn nhẫn, nói, "Ngươi không cần gạt ta! Ta hiểu rất rõ ngươi và Phiên Phiên nhất định có giao tình! Bây giờ ngươi phải đi giết Thượng Quan Cần cho ta! Nếu không ta liền giết Phiên Phiên!"

Tay Thượng Quan Triệt đang siết ở cổ Thượng Quan Phiến lại càng chặt thêm mấy phần, sắc mặt của Thượng Quan Phiến đã biến đỏ, cả người cũng có chút khó thở, nàng đưa tay kéo tay Thượng Quan Triệt, nhưng tay Thượng Quan Triệt lại giống như một cái gọng kìm bằng sắt giữ chặt Thượng Quan Phiến.

"Cứ như vậy ngươi sẽ bóp chết nàng ta!" Thẩm Thiển Mạch nhìn thấy bộ dạng Thượng Quan Phiến, không khỏi cả giận nói. Quả thật nàng và Thượng Quan Phiến cũng không có giao tình gì, nhưng nếu phải trơ mắt nhìn Thượng Quan Phiến chết ở trước mặt nàng, quả thật nàng cũng không làm được, nhưng mà, nàng ghét nhất chính là bị uy hiếp!

Đôi mắt Thẩm Thiển Mạch dần dần chuyển sang âm lãnh, ánh mắt trở nên sắc sâu, nụ cười nơi khóe miệng càng tăng lên, cả người tản mát ra một cỗ sát khí, Thẩm Thiển Mạch tức giận, là thật sự tức giận.

Thượng Quan Triệt nghe vậy, tay siết ở cổ Thượng Quan Phiến hơi thả lỏng ra một chút, lộ ra một nụ cười hả hê, "Quả nhiên ngươi cùng Phiên Phiên có giao tình, lập tức theo lời ta nói đi làm, nếu không ta liền giết nàng ta!"

"Ca ca, tại sao ngươi có thể làm như vậy?" Thượng Quan Phiến ho khan vài tiếng, dùng âm thanh khàn khàn quát, trong giọng nói là sự thất vọng vô cùng cùng không thể tin được.

Trong mắt Thượng Quan Triệt thoáng qua vẻ bất nhẫn, nhưng tiếp đó liền bị sự điên cuồng thay thế, "Phiên Phiên, ca ca cũng không muốn như vậy, nhưng ta không thể buông tha, ta nhất định phải làm Hoàng đế, nhất định phải làm!"

"Thượng Quan Phiến một lòng vì ngươi...ngươi cũng có thể hạ độc thù? !" Thẩm Thiển Mạch giọng nói lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Thượng Quan Triệt gần như nhìn thấu được hắn.

Thượng Quan Triệt không chút sợ hãi chống lại ánh mắt Thẩm Thiển Mạch, khóe miệng mang theo cười lạnh điên cuồng, "Hừ! Tại sao ta lại xuống tay không được? Vì ngôi vị hoàng đế, không có gì là ta không làm!"

Thẩm Thiển Mạch nâng lên nụ cười khát máu, Đúng vậy a, quả thực không có gì là hắn không dám làm, vì cũng cố ngôi vị hoàng đế, hắn có thể trơ mắt nhìn đứa bé của mình bị hại chết, vì thượng vị hắn có thể tự tay giết chết thể tử của mình, còn có chuyện gì mà loại cảm thù như hắn làm không được nữa đây? !

"Hừ! Nhưng ngươi có biết, ta ghét nhất là chuyện gì không? !" Trên mặt Thẩm Thiển Mạch hiện lên nụ cười lạnh lẽo, nhìn Thượng Quan Triệt nói, "Ta hận nhất người khác uy hiếp ta!"

Thượng Quan Triệt thấy Thẩm Thiển Mạch trong mắt lạnh lẽo, có chút hoảng hốt siết chặt cổ của Thượng Quan Phiến, cười lạnh nói, "Vậy thì thế nào?!"

"Cho nên, ta sẽ không bị người uy hiếp." Nụ cười trên khóe miệng Thẩm Thiển Mạch càng thêm lạnh lẽo, ra tay nhanh như chớp, một chưởng đánh úp về phía tay Thượng Quan Triệt, Thượng Quan Triệt không kịp tránh né, chỉ có thể đem Thượng Quan Phiến đẩy về hướng chưởng phong của Thẩm Thiển Mạch, Thượng Quan Phiến trong mắt lộ ra mấy phần tuyệt vọng, nhắm mắt lại, chuẩn bị đón nhận chưởng phong của Thẩm Thiển Mạch.

Là nàng quá ngu, lại còn muốn tới cứu một người ca ca như vậy!

Thẩm Thiển Mạch cũng chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, chưởng phong thuận thế đem Thượng Quan Phiến bảo hộ ở bên người, nàng đã sớm đoán chắc Thượng Quan Triệt sẽ đem Thượng Quan Phiến đẩy ra đỡ một chưởng này, cho nên một chưởng này vốn chỉ là giả vờ, nàng cần bản là không dùng một chút nội lực nào, muốn thu chưởng dĩ nhiên là vô cùng dễ dàng.

"Người đùa bỡn ta? !" Thượng Quan Triệt thấy nụ cười trên khóe miệng Thẩm Thiển Mạch, không khỏi tức giận.

Thẩm Thiển Mạch ngược mắt nhìn Thượng Quan Triệt, trong mắt chỉ có lạnh lùng, nàng nâng lên nụ cười lạnh lẽo nói, "Không phải là ta đùa bỡn người! Là người tự mình quá ích kỷ, thời khắc đôi mắt nguy hiểm đã theo bản năng đem Thượng Quan Phiến đẩy ra."

"Thượng Quan Triệt, huynh làm muội quá là thất vọng!" Mặt Thượng Quan Phiến tràn đầy thất vọng nhìn Thượng Quan Triệt.

Thượng Quan Triệt lạnh lùng hừ một tiếng, không giải thích gì.

"Hôm nay, Tam hoàng tử còn có gì muốn nói không?" Thẩm Thiển Mạch xem Thượng Quan Triệt không nói lời nào, lông mày nhíu lên, lên tiếng châm chọc nói.

"Ta còn có cái gì để nói chứ? !" Thượng Quan Triệt khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh lùng, "Nếu không chiếm được ngôi vị hoàng đế, ta cũng không còn lời nào để nói! Nhưng người phản bội ta, cũng sẽ không có kết quả tốt!"

"Oh?" Thẩm Thiển Mạch nhún mày, nhìn nụ cười lạnh lẽo của Thượng Quan Triệt.

Thượng Quan Triệt lấy ra cây sáo bằng ngọc bên hông, nhẹ nhàng thổi tấu, khóe miệng mang theo nụ cười khát máu.

Thẩm Thiển Mạch bèn nhảy nghe ra đây là âm nhạc khởi động cổ độc, chẳng lẽ Thượng Quan Triệt ở trên thân ai hạ cổ độc? Nhưng hạ độc độc phải có thân thể tiếp xúc, sẽ là ai chứ?

Thẩm Thiển Mạch nhìn Thượng Quan Phiến một chút, thấy Quan Phiến hoàn hảo vô thương, mới chậm rãi yên lòng, nhưng chưa đợi nàng phục hồi tinh thần lại, cũng đã trúng một chưởng của Thượng Quan Triệt.

Một ngụm máu tươi phun ra, Thẩm Thiển Mạch phản ứng không kịp nữa, Thượng Quan Phiến lại lần nữa rơi vào trong tay Thượng Quan Triệt.

"Thượng Quan Triệt, người thật hèn hạ!" Thẩm Thiển Mạch lấy tay nhẹ nhàng lau đi máu tươi tại khóe miệng, mục đích của Thượng Quan Triệt chủ yếu là bắt được Thượng Quan Phiến, cho nên một chưởng kia chỉ dùng ba thành công lực, nội thương của Thẩm Thiển Mạch cũng không tính là rất nặng.

"Quá khen!" Thượng Quan Triệt nâng lên nụ cười nhạt mặt chẳng hề để ý.

"Thượng Quan Triệt, người là đồ cận bã!" Thượng Quan Phiến bị Thượng Quan Triệt bắt được nhìn thấy Thẩm Thiển Mạch bị thương, không khỏi tức giận quát.

Thượng Quan Triệt trên mặt thoáng qua một tia không vui, hung hăng siết cổ Thượng Quan Phiến, lạnh lùng nói, "Thượng Quan Phiến, cái mạng nhỏ của người vẫn còn ở trên tay ta !"

"Hừ! Ta tình nguyện chết cũng không để cho người đạt được ý nguyện!" Tình cảm của Thượng Quan Phiến đối với Thượng Quan Triệt đã từ thất vọng biến thành phẫn hận, tức giận nói.

Thẩm Thiển Mạch thường thức nhìn một chút Thượng Quan Phiến, nàng ngược lại càng ngày càng thương thức Thượng Quan Phiến rồi. Chỉ là, hiện tại Thượng Quan Phiến lại bị Thượng Quan Triệt giữ chặt, chỉ sợ không dễ dàng để lại đem nàng từ trên tay Thượng Quan Triệt cứu về rồi.

"Như thế nào? ! Có giúp ta đi giết Thượng Quan Cẩn hay không?" Thượng Quan Triệt thất chặt cổ của Thượng Quan Phiến, được ăn cả ngã về không nói.

"Người biết rõ coi như giết Thượng Quan Cẩn, người cũng ngồi không được ngôi vị hoàng đế, nếu dân chúng biết Thượng Quan Cẩn là do người giết chết, tuyệt đối sẽ không đồng ý để người ngồi lên ngôi vị hoàng đế." Thẩm Thiển Mạch lạnh lùng nhìn Thượng Quan Triệt nói.

"Ta mặc kệ!" Thượng Quan Triệt bây giờ đã hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết hung ác nói.

Đột nhiên, sau lưng Thượng Quan Triệt đánh tới một chưởng lực, cả người Thượng Quan Triệt bị đánh bay ra ngoài, Thượng Quan Phiến cũng bị buông ra.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Trừng phạt đúng tội

Thượng Quan Triệt bị đánh bay về phía sau, ngã xuống đất cách đó không xa, phun ra một ngụm máu tươi, rồi vùng vẫy muốn đứng lên. Vết máu nhiễm vào bạch y, càng làm lộ ra vẻ chật vật của hắn.

"Cảnh Diễn?" Tiếp được Thượng Quan Phiền, Thẩm Thiển Mạch ngoái đầu nhìn lại, đúng là Tư Đồ Cảnh Diễn.

Giờ phút này, Tư Đồ Cảnh Diễn mặc một thân hồng y hết sức yếu dị, con ngươi như hắc diệu thạch hàm chứa ba phần tức giận bảy phần đau lòng, rồi lại hóa thành mười phần nhu tình, nói, "Mạch Nhi, tại sao lại không cẩn thận, để bị thương như vậy?"

Thẩm Thiển Mạch khẽ cười, thần nhiên nói, "Ta không sao."

"Hắn dám dẫm thương nàng, lần này dù nàng nói gì, ta cũng không thể bỏ qua cho hắn!" Ánh mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn từ từ dời về phía Thượng Quan Triệt đang run rẩy đứng lên, con ngươi hàm chứa tức giận, giống như thanh lợi kiếm bắn thẳng đến Thượng Quan Triệt.

Thẩm Thiển Mạch liếc nhìn Thượng Quan Triệt một cái, trong mắt trừ bỏ chán ghét cùng xem thường thì không còn tình cảm gì khác. Thẩm Thiển Mạch nâng lên nụ cười lười biếng, thần nhiên nói, "Dù chàng không động thù, hắn cũng sống không nổi nữa."

Thượng Quan Triệt nghe Thẩm Thiển Mạch nói thì lộ ra nụ cười thê lương, rồi lại cười điên cuồng. Một chương vừa rồi của Tư Đồ Cảnh Diễn dùng bảy phần nội lực, có lẽ đã làm vỡ lưng của Thượng Quan Triệt. Giờ phút này, tuy hắn có thể nhịn đau nhức để đứng lên, nhưng cười như vậy lại làm hắn không nhịn được mà phun ra thêm mấy ngụm máu tươi.

Thượng Quan Triệt không chịu nổi đau đớn, quỳ một chân xuống đất, trong mắt thoáng qua một tia hận ý nói, "Nếu việc đã đến nước này, ta cũng không muốn sống! Bất quá cũng không cần các ngươi động thù."

Nhìn bộ dáng chật vật không chịu nổi của Thượng Quan Triệt, Thượng Quan Phiền há miệng như muốn nói gì đó, nhưng khi nghĩ đến hành động vừa rồi của Thượng Quan Triệt thì chau mày, quay mặt qua chỗ khác.

Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nhìn Thượng Quan Triệt, không có chút nào tình cảm. Ánh mắt lạnh lẽo này như đang nói cho Thượng Quan Triệt biết hắn cũng lười động thù giết thứ bại hoại như hắn (TQT).

Thẩm Thiển Mạch cũng nghiêng người, không muốn nhìn Thượng Quan Triệt.

Thượng Quan Triệt thấy hành động của Thẩm Thiển Mạch, trong mắt thoáng qua một tia khổ sở. Nếu không phải hắn và Thẩm Thiển Mạch đứng ở vị trí đối lập thì hắn sẽ rất thích Thẩm Thiển Mạch, bởi vì từ lúc đó đến nay, hắn chưa từng quên khúc Giang sơn tươi đẹp của nàng.

Rút ra nhuyễn kiếm bên hông, trong mắt Thượng Quan Triệt thoáng qua một tia ngoan tuyệt, nhuyễn kiếm quét qua cỏ cực nhanh. Nếu như đã định là thất bại, thì hắn cũng không nguyện ý tham sống sợ chết!

Thay vì bị bọn họ giết chết, không bằng chết trong tay mình, ít nhất có thể cất giữ một phần tôn nghiêm cuối cùng. Hắn sống vì ngôi vị hoàng đế, hiện giờ chết cũng vì ngôi vị hoàng đế, đã vậy hắn cũng muốn có một cái chết tôn nghiêm.

Cỏ bắn ra máu tươi giống như ánh ban mai rực rỡ ở trên không. Trong đình viện, Thượng Quan Triệt mang một thân bạch y nhiễm đầy máu nằm trên đất. Con ngươi của hắn không còn bất kỳ ánh sáng nào, mà chỉ còn lại ánh mắt chết không cam lòng.

"Ca ca. . ." Thượng Quan Phiền vẫn không đành lòng nên khóc lên. Dù nàng oán hận hành động vừa rồi của Thượng Quan Triệt, nhưng dù sao hắn cũng là ca ca của nàng.

"Hiện tại ngươi tuyệt vọng rồi sao?" Trong mắt Thẩm Thiển Mạch thoáng qua một tia không rõ tình cảm, nhưng bị vẻ bình tĩnh che giấu đi, giọng nói của nàng lạnh lùng, không có chút bi thương nào.

Thượng Quan Phiền không nói, chỉ quay người qua, biểu lộ thái độ của nàng.

"Cánh Diễm, chàng làm sao vậy?" Thẩm Thiển Mạch nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Tư Đồ Cánh Diễm, không khỏi hỏi.

Kể từ khi nàng biết Tư Đồ Cánh Diễm cho tới nay, trên mặt của hắn vẫn luôn mang theo nụ cười tà mị, đột nhiên lại không nhìn thấy hắn cười, làm nàng có chút không quen.

"Về sau không cho bị thương nữa." Tư Đồ Cánh Diễm bá đạo, gần từng chữ nói ra.

Mặc dù hắn biết một chương kia cũng không làm nàng bị thương nặng, nhưng xa xa khi hắn nhìn thấy một chương kia đánh vào người Thẩm Thiển Mạch, tim của hắn như bị bóp chặt. Nếu không phải vì tim cơ hội cứu Thượng Quan Phiến, hắn đã sớm một chương giết chết Thượng Quan Triệt rồi.

Thẩm Thiển Mạch nghe lời Tư Đồ Cánh Diễm nói, trong mắt tràn đầy xúc động, nàng nở nụ cười lấy lòng, giống như nữ hài tử, nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay Tư Đồ Cánh Diễm, "Được rồi..., ta biết rồi mà."

"Viễn Sam đâu?" Lúc này Thượng Quan Phiến mới phản ứng được, Tư Đồ Cánh Diễm ở chỗ này, vậy Điều Viễn Sam ở nơi nào.

Trên mặt Tư Đồ Cánh Diễm có chút lúng túng. Vốn là hắn định mang Điều Viễn Sam tới chỗ hẹn rồi mới đi xem Thẩm Thiển Mạch, nhưng vì lo lắng cho tình huống của Thẩm Thiển Mạch, nên đã mang theo Điều Viễn Sam cùng đi. Xa xa nhìn thấy Thẩm Thiển Mạch bị Thượng Quan Triệt đánh thương, vì quá sốt ruột, nên đã trực tiếp ném Điều Viễn Sam từ giữa không trung xuống.

Khóe mắt Tư Đồ Cánh Diễm xuất hiện mấy vạch đen, cười nói, "Chắc là ở bên ngoài đình viện thôi."

Hắn cũng không biết cụ thể là Điều Viễn Sam rơi xuống chỗ nào. Bất quá cái đình viện này cũng không tính là cao, Điều Viễn Sam cũng có công phu, chỉ vì muốn tránh né thủ vệ nên mới nắm bả vai Điều Viễn Sam dẫn hắn cùng tiến vào, chắc hẳn cũng không có chuyện gì đâu.

"Chắc là?" Thẩm Thiển Mạch nhướn mày, nét mặt của Tư Đồ Cánh Diễm có chút vấn đề nha.

"Bởi vì ta nhìn thấy nàng bị thương, nên... nửa đường liền ném hắn xuống." Tư Đồ Cánh Diễm cười gượng nói.

"Cái gì?" Thượng Quan Phiến nghe xong, lập tức nóng nảy, tính khí công chúa lại nổi lên, "Lớn mật! Ngươi lại dám ném Viễn Sam xuống!"

Tư Đồ Cánh Diễm không vui nhìn Thượng Quan Phiến. Nếu không phải nhìn mặt mũi của Thẩm Thiển Mạch, thì hắn cũng đâu cảm thấy lúng túng, cũng đâu cần phải giải thích, lại còn tạo cơ hội cho Thượng Quan Phiến lên mặt nữa.

"Được rồi, chúng ta đi tìm Điều Viễn Sam." Thẩm Thiển Mạch nhìn thấy Tư Đồ Cánh Diễm không vui, cười giải vây nói.

Thượng Quan Phiến chạy nhanh nhất, nhanh như chớp chạy về phía trước.

"Viễn Sam, Viễn Sam, chàng không sao chứ?" Thượng Quan Phiến khẩn trương lôi kéo tay của Điều Viễn Sam rồi nhìn trái nhìn phải, chỉ sợ Điều Viễn Sam bị thương.

"Phiến Phiến, ta không sao." Điều Viễn Sam nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Thượng Quan Phiến, trái tim cảm thấy ấm áp, liền ôm lấy Thượng Quan Phiến.

Thượng Quan Phiến bị hành động này của Điều Viễn Sam làm cho sững sờ. Điều Viễn Sam chưa từng chủ động ôm nàng, hôm nay hắn bị sao vậy?

Dù vậy nhưng Thượng Quan Phiến vẫn cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Mặt Thượng Quan Phiến đỏ ửng, có chút thẹn thùng cười nói, "Viễn Sam, chàng làm sao vậy?"

Điều Viễn Sam buông Thượng Quan Phiến ra, nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của Thượng Quan Phiến, khóe miệng giương lên nụ cười ôn nhã, "Không sao cả, Phiến Phiến, chúng ta rời đi thôi."

"Ừ." Thượng Quan Phiến ung dung nói.

"Bất quá bây giờ rời đi, sẽ phải trải qua cuộc sống cực khổ." Điều Viễn Sam có chút không xác định nói.

"Không sao, chỉ cần được ở bên cạnh chàng, ta không sợ." Thượng Quan Phiến nghiêm túc nói. Đúng vậy, chỉ cần được ở cùng một chỗ với Điều Viễn Sam, dù phải chịu khổ, nàng cũng không quan tâm.

Điều Viễn Sam nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Thượng Quan Phiến, hiện tại hắn mới phát hiện, thì ra Thượng Quan Phiến mới là người thích hợp với hắn, mới là người hắn nên yêu. Mà Thẩm Thiển Tâm, cũng là do chính hắn gieo dặt giấc mộng thôi, cho tới bây giờ người hắn yêu không phải là Thẩm Thiển Tâm chân chính, mà là dáng vẻ giả vờ của Thẩm Thiển Tâm.

Nếu đã là hiểu lầm thì cần gì phải chấp nhất, không bằng quý trọng người bên cạnh mình.

"Một khi đã như vậy, các ngươi tự giải quyết cho tốt đi." Thẩm Thiển Mạch nhìn hai người bọn họ, cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

"Ngày sau nếu có cơ hội, chúng ta nhất định sẽ báo đại ân này." Điều Viễn Sam cùng Thượng Quan Phiến son sắt nói.

Thẩm Thiên Mạch cũng không có để ở trong lòng, nhưng lại không nghĩ đến, thật sự có một ngày như vậy.

"Mới vừa rồi Diêu Viễn Sam đã thấy gì trong phủ đệ của Thượng Quan Cận mà lại nghĩ thông suốt vậy." Thẩm Thiên Mạch nhìn bóng lưng của Diêu Viễn Sam cùng Thượng Quan Phiến, nhú mày hỏi.

"Hắn nhìn thấy bộ dạng của Thẩm Thiên Tâm thì muốn mang nàng ta đi, nhưng Thẩm Thiên Tâm không chịu, nói vì vị trí hoàng hậu tương lai, nàng ta tình nguyện nửa chết nửa sống như vậy, không nguyện ý theo hắn đi chịu khổ." Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn không thấy tình cảm gì, chỉ tự thuật lại.

"Quyền thế thật sự quan trọng như vậy sao?" Trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia mê mang. Tại sao tất cả mọi người đều vì quyền thế mà tính toán lẫn nhau? Chẳng lẽ quyền thế so với tình thân, so với tình yêu, thậm chí so với sinh mạng còn quan trọng hơn sao?

Tư Đồ Cảnh Diễn là một Hoàng đế có dã tâm, thiên hạ đối với hắn mà nói, chắc hẳn rất quan trọng.

"Nếu có một ngày, chàng phải chọn giữa ta và giang sơn, vậy chàng sẽ chọn thế nào?" Thẩm Thiên Mạch biết nàng thật ngây thơ khi hỏi vấn đề này, nhưng nàng vẫn muốn hỏi. Mặc dù nàng đã đoán được đáp án, nhưng chính nàng vẫn muốn nghe một chút, bởi vì lời từ miệng Tư Đồ Cảnh Diễn nói ra, thì có sức ảnh hưởng khác.

Có lẽ đây chính là nữ nhân. Rõ ràng đã biết đáp án, nhưng vẫn thích hỏi, vì cái gì, chính là muốn để cho bản thân mình có thể an tâm thôi.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhú mày, cười nói, "Ta từng nói sẽ lấy giang sơn làm sinh lễ, cưới nàng làm hậu. Vậy nàng nói xem, giang sơn quan trọng hay là nàng quan trọng?"

"Không giống, lấy giang sơn làm sinh lễ, cưới ta làm hậu, giang sơn cùng ta, không phải đều ở trong tay chàng sao. Nhưng nếu bởi vì ta mà chàng mất giang sơn, chàng có bằng lòng hay không?" Thẩm Thiên Mạch cười yếu ớt, lắc đầu một cái, có lẽ hắn nguyện ý đem giang sơn giao cho nàng, đơn giản là vì hắn yêu nàng, hắn cưng chiều nàng, nhưng nếu phải mất đi giang sơn, thì sẽ không giống như vậy.

"Mất giang sơn, ta sẽ theo nàng đến chân trời góc biển. Nhưng mất nàng, thì dù có chân trời góc biển, cũng sẽ không có chỗ cho ta dung thân, vậy thì ta muốn giang sơn còn có ích lợi gì?" Con người của Tư Đồ Cảnh Diễn tinh khiết giống như khối ngọc, không chứa chút tạp chất nào, còn tỏa ra ánh sáng chân thành tha thiết mà ấm áp. Khóe miệng hắn mang theo nụ cười tà mị mà ngang ngạnh, lời nói ra cũng vô cùng thâm tình và chân thành.

‘Nhưng mất nàng, thì dù có chân trời góc biển, cũng sẽ không có chỗ cho ta dung thân, vậy thì ta muốn giang sơn còn có ích lợi gì.’

Một câu nói thật đơn giản, nhưng từng chữ từng chữ vang vang, rơi vào trong tim của Thẩm Thiên Mạch.

"Ta sẽ không để cho chàng vì ta mà mất giang sơn." Trong mắt của Thẩm Thiên Mạch lộ ra vẻ kiên định, con ngươi đen nhánh sáng như sao, khóe miệng nâng lên nụ cười tuyệt mỹ.

Xem ra, ở trong mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn, dù là bầu trời đầy sao cũng không so được với đôi mắt sáng như sao của Thẩm Thiên Mạch, dù là mặt trời mới mọc cũng không so được với nụ cười sáng lạng của nàng.

Chương 10.2

"Đi thôi, bận việc cả một ngày trời cũng nên quay về khách sạn, tiểu nha đầu Thiên Thiên kia, hai ngày này nhất định buồn đến thối luôn rồi." Thẩm Thiên Mạch cười, chắc hẳn ngày mai Thượng Quan Cận sẽ đăng cơ, sau khi lên ngôi tất cả mọi thứ sẽ từ từ hạ màn.

"Ta đã phái Thanh Tùng ở khách sạn cùng nàng ta rồi." Tư Đồ Cảnh Diễn cười nói.

Thẩm Thiên Mạch nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn liếc mắt một cái, tính tình của Tư Đồ Cảnh Diễn chính là không thích xía vào chuyện người khác, làm sao có thể phái người ở cùng Thiên Thiên chứ? Thật sự là kỳ quái.

Tư Đồ Cảnh Diễn chợt dạ cười cười, hắn thừa nhận, hắn chán ghét tiểu nha đầu kia luôn dính bên người Thẩm Thiên Mạch, làm hại hắn không có cơ hội được ở chung với Thẩm Thiên Mạch, nhưng tiểu nha đầu kia lại là bảo bối trong lòng của Thẩm Thiên Mạch, hắn không có cách nào giam lỏng nàng ta, cho nên biện pháp tốt nhất chính là làm cho tiểu nha đầu kia ở cùng một chỗ với Thanh Tùng.

Nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn đã tính sai, Thanh Tùng và Thiên Thiên chính là rất không hợp nhau, hai người ở khách sạn thiếu chút nữa là đã đánh nhau.

"Tên này người tự cho mình là đúng sao! Đừng tưởng rằng ta sẽ quên thái độ ngạo mạn khi người ngăn lại cổ kiệu lúc đó!" Giọng thanh thúy dễ nghe của Thiên Thiên từ trong phòng truyền ra.

"Người nghĩ rằng ta muốn cùng một tiểu nha đầu không phân biệt rõ trắng đen chua ngoa này ở chung một chỗ hay sao? !" Giọng nói lạnh như Thanh Tùng lạnh như băng mà không bình tĩnh thanh âm vang lên.

Thẩm Thiên Mạch nhú mày, liếc mắt nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Tiểu thư, người đã về rồi." Thẩm Thiên Mạch vừa đẩy cửa bước vào, Thiên Thiên liền lao tới kéo tay Thẩm Thiên Mạch.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Thiên Thiên cứ như vậy dễ dàng kéo Thẩm Thiên Mạch từ bên người mình tách ra, không khỏi nhú mày, một ngày nào đó hắn muốn bắt tiểu nha đầu bên cạnh Thẩm Thiên Mạch này đi quách cho xong.

"Chủ tử." Về mặt Thanh Tùng đau khổ hành lễ với Tư Đồ Cảnh Diễn. Từ lúc đi theo Tư Đồ Cảnh Diễn vào Kỳ Nguyệt quốc thì hẳn đường đường là một trong tứ đại hộ pháp của Mị Huyết lâu, liền lưu lạc thành người hầu, hiện tại lại còn bị phái tới bởi một tiểu nha hoàn, thật sự là. . . Ngáng đầu nhìn về mặt âm u của chủ tử nhà mình, Thanh Tùng xấu hổ, hẳn thật đúng là "Dám giận dám không nói".

"Đi xuống đi." Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn mang gương mặt lạnh lẽo, không có nhìn Thanh Tùng liếc mắt một cái, lời nói nói ra từ miệng lạnh lùng nghiêm nghị.

Thanh Tùng bắt đầu đi lác đầu, từ sau khi chủ tử gặp gỡ Thẩm Thiên Mạch này liền trở nên rất không bình thường, hẳn thừa nhận, nữ tử Thẩm Thiên Mạch này thân nằm trong tay Ma Cung xác thực rất không dễ dàng, nhưng nữ tử xuất chúng không ít, vì sao chủ tử chỉ để ý một mình Thẩm Thiên Mạch?

Đây chính là yêu sao? !

Thanh Tùng cùng Thanh Trúc, Hồng Mai, Hồng Cúc bốn người từ nhỏ đã đi theo bên người Tư Đồ Cảnh Diễn, vì Mị Huyết lâu làm việc. Cuộc sống mỗi ngày của bọn họ nhiều nhất chính là giết người, bởi vậy, Thanh Tùng căn bản không rõ tình yêu là gì, hẳn chỉ biết là tập võ, chỉ có võ công rất cao, giết người không lưu dấu vết, mới có thể được trọng dụng, thay chủ tử phân ưu.

"Mạch Nhi." Tư Đồ Cảnh Diễn nhăn mày, nhìn Thiên Thiên nói chuyện với Thẩm Thiên Mạch, hô.

"Ta cùng Thiên Thiên nói chuyện, Cảnh Diễn chàng cũng về phòng nghỉ ngơi đi." Thẩm Thiên Mạch cũng Thiên Thiên nói chuyện vui vẻ, hoàn toàn không để mắt đến Tư Đồ Cảnh Diễn, trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn trở nên u ám.

"Thiên Thiên này, bất cứ giá nào ta cũng đem nàng ta đuổi về Ma Cung!" Tư Đồ Cảnh Diễn bĩu môi, có chút tính trẻ con nói, một bên rất không tình nguyện rời khỏi phòng của Thẩm Thiên Mạch, lẻ loi cô đơn đi về phòng của mình.

"Tiểu thư, cô gia giống như không vui." Thiên Thiên thấy Tư Đồ Cảnh Diễn không có vẻ tươi cười tà mị như trước, mà là gương mặt trầm lặng rời khỏi phòng, có chút hậm hực nói.

Thẩm Thiên Mạch có chút khó hiểu, cười nói, "Làm sao có thể, Cảnh Diễn không phải người hẹp hòi."

Thiên Thiên xấu hổ, Tư Đồ Cảnh Diễn xác thực không phải người hẹp hòi, nhưng gặp chuyện có liên quan đến Thẩm Thiên Mạch, hẳn liền trở nên vô cùng keo kiệt.

Xem ra sau này ở trước mặt cô gia vẫn nên giữ khoảng cách với tiểu thư, Thiên Thiên thề lười nghĩ.

Thẩm Thiên Mạch nhìn biểu tình suy tư của Thiên Thiên, sau đó khóe miệng cười ngọt ngào, dường như ở phương diện tình yêu thì Tư Đồ Cảnh Diễn thật đúng là trẻ con.

Ngày kế, Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn đến quán trà uống trà, thuận tiện nghe chuyện tán gẫu của dân chúng ở dân gian.

"Việc triều đình này, thật đúng là thay đổi trong nháy mắt vốn tưởng rằng Tam hoàng tử sẽ ngồi trên ngôi vị hoàng đế, thật không ngờ cư nhiên tự sát!" Trong tửu lâu, một người giàu có rất có cảm khái nói.

Công tử bên cạnh hẳn cũng phụ họa nói, "Đúng vậy đó, tân hoàng rất nhanh sẽ đăng cơ, vừa hay đại tướng quân cũng đứng ở bên kia, thật đúng là xẻ tan đàn ghé."

Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn ngồi ở chỗ gần cửa sổ, nghe cách nhìn của mọi người trong tửu lâu chống lại quan viên bè phái của Thượng Quan Cần.

Thẩm Thiên Mạch bùng ly rượu, khóe miệng gọi lên một chút nghiền ngẫm, ngược mắt nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, trong đôi mắt đen lấy chỉ có một mảnh lạnh như băng, "Điều Sơn và Thẩm Lăng Vân hiện tại hẳn là cũng rất đặc ý."

"Mạch Nhi, chúng ta đánh cuộc không?" Tư Đồ Cảnh Diễn nhíu mày, ngửa đầu uống rượu, nói vô cùng tao nhã, vô cùng phong thái.

"Ừ? Đánh cuộc cái gì?" Thẩm Thiên Mạch cũng nhíu mày, vẻ tà mị cùng nét cười trên mặt không khác gì so với Tư Đồ Cảnh Diễn, khó trách Thiên Thiên nói gần đây nàng và Tư Đồ Cảnh Diễn càng lúc càng giống.

Đôi mắt Tư Đồ Cảnh Diễn giống như Hắc Diệu Thạch phát sáng ra mưu kế, ngón tay nhẹ nhàng phất qua ly rượu, khóe miệng mang theo nụ cười cuồng ngạo mà tự tin, "Ta cá là Điều Sơn sống không quá ba ngày."

"Như vậy, ta đây liền cá Điều Sơn đêm nay chắc chắn sẽ chết." Thẩm Thiên Mạch nghe được lời Tư Đồ Cảnh Diễn..., trong đôi mắt đen hiện lên hiểu rõ, mang theo vài phần giáo hoạt nói.

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe được lời Thẩm Thiên Mạch nói..., khóe miệng ý cười càng đậm, trong mắt tràn ngập sùng nịch, thân thủ nheo chớp mũi Thẩm Thiên Mạch, cười nói, "Mạch Nhi thật sự là càng ngày càng giáo hoạt."

Thẩm Thiên Mạch cười nhạt, không tỏ vẻ gì.

Dựa vào hiểu biết của nàng đối với Thượng Quan Cẩm, giờ phút này Thượng Quan Cẩm nhất định vội nắm quyền trong tay. Bất quá, chính mình căn cơ chưa ổn đã nghĩ ngợi việc đối phó người khác, cũng không phải là chuyện sáng suốt gì. Kỳ Nguyệt này nằm trong tay Thượng Quan Cẩm, chỉ sợ cách diệt vong cũng không xa.

Nàng làm, bất quá là trợ giúp mà thôi. Huống hồ mang Kỳ Nguyệt giao phó vào trong tay Tư Đồ Cảnh Diễn, hẳn là một chuyện tốt đối với dân chúng Kỳ Nguyệt. Dù sao nếu như Kỳ Nguyệt sụp đổ, ngày sau khó tránh khỏi bị khi dễ, còn không bằng hiện tại liền giao phó cho Tư Đồ Cảnh Diễn.

Cái gọi là nước không thể đổi chủ, điều lời nói của người xưa. Đối với dân chúng, thứ bọn họ quan tâm chính là có thể hay không có cuộc sống an nhàn thoải mái.

"Thượng Quan Cẩm đã âm thầm mua chuộc thuộc hạ của Điều Sơn, chuẩn bị tới nay giết Điều Sơn." Trước bàn chẳng biết lúc nào lại thêm một bóng người, đen như mực, Khí thể lạnh như băng, mày kiếm mắt sáng, nhưng không có nửa phần cảm tình.

"Ta đã biết, Sanh Ca cực khổ." Thẩm Thiển Mạch nhìn người tới, vẫn là gương mặt như băng sơn, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, thân nhiên nói.

Bóng dáng lên tiếng trả lời biến mất, Thẩm Thiển Mạch hơi ngược mắt, khóe miệng ý cười khẽ nhếch, mang theo ba phần xinh đẹp bảy phần giáo hoạt đối Tư Đồ Cảnh Diễn nói, "Cảnh Diễn, ngươi thua, nên làm cái gì bây giờ?"

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn hiện lên giáo hoạt, lông mi khẽ nâng, gọi lên nụ cười mê hồn, nói, "Ta cũng không quít nợ, nếu thua, ta liền giao cả đời này của ta cho Mạch Nhi."

"Cảnh Diễn là càng ngày càng biết nói chuyện." Thẩm Thiển mạch ý cười không giảm, tùy tay ném thoi bạc ở trên bàn, cười nói, "Giờ cũng không sớm, ta đến phủ Bát hoàng tử xem một chút."

Phủ của Bát hoàng tử. Ngày xưa bằng hiệu âm đạm, giờ phút này rực rỡ như mới, xem ra là Thượng Quan Cẩm cố ý làm. Giấu tài này bao lâu, rốt cục sẽ chờ lên để vị, hẳn là không nhịn được rồi. Nhưng hiện tại đặc ý, tựa hồ còn quá sớm đây.

Như trước không có thông báo, Thẩm Thiển Mạch cũng không thích lễ tiết này. Tránh đi thủ vệ, thoải mái đi vào đình viện của Thượng Quan Cẩm.

Từ xa nhìn lại, vào đông mặt trời chiều như trước mang theo hơi ấm, Thượng Quan Cẩm mặc bộ trường bào màu vàng đứng ở dưới ánh mặt trời, khác xa so với vẻ thâm trầm trước đây, hẳn giờ phút này, đối mặt với ánh mặt trời phía tây dần dần chìm, trên gương mặt kiều căng mang ý cười, trong mắt lại chứa vẻ đặc ý cùng hài lòng.

"Bát hoàng tử, chúc mừng." Tiếng nói ôn hòa thanh nhã của Thẩm Thiển Mạch cắt đứt suy nghĩ của Thượng Quan Cẩm, hẳn ngoái đầu nhìn lại thấy là Thẩm Thiển Mạch thì khóe miệng hàm chứa ý cười.

"Nguyên lai là cung chủ." Thượng Quan Cẩm lạnh lùng không mất lễ tiết nói, chính là trong mắt lại hiện lên một tia tính kế, điểm tính kế tự nhiên này cũng không có thể dấu diếm được Thẩm Thiển Mạch.

"Nghe nói Bát hoàng tử chuẩn bị tới nay giết Điều Sơn?" Thẩm Thiển Mạch nhún mày, nhìn về phía Thượng Quan Cẩm.

Thượng Quan Cẩm nghe được lời của Thẩm Thiển Mạch..., trên mặt hiện lên kinh ngạc, chuyện hẳn muốn tru diệt Điều Sơn cực kỳ bí mật, cung chủ Ma Cung làm sao lại biết được?

Bất quá, nếu hẳn đã biết cũng không sao, chờ sau khi giết Điều Sơn và thu hồi binh quyền trong tay ông ta, tiếp đó sẽ hợp tác với cung chủ Ma Cung giết Thẩm Lăng Vân như vậy thì thiên hạ Kỳ Nguyệt này sẽ nằm trong tay hẳn. Nghĩ đến đây, Thượng Quan Cẩm mỉm cười, nói, "Cung chủ biết tin này thật nhanh."

"Quá khen. Ta chỉ là muốn biết, Bát hoàng tử chuẩn bị khi nào thì đối phó cả nhà Thẩm tướng quân?" Thẩm Thiển Mạch bình tĩnh nói, đôi mắt sâu không thấy đáy làm cho người ta không thấy rõ nàng đang suy nghĩ gì.

Chương 10 (Phần 3)

Thượng Quan Cẩm khẽ cau mày, trong mắt thoáng qua một tia nghi hoặc, trước đó vài ngày hẳn đi xem Thẩm Thiển Tâm, Thẩm Thiển Tâm lại nói cho hẳn biết Ma Cung Cung chủ chính là Thẩm Thiển Mạch, nhưng Ma Cung Cung chủ một lòng muốn diệt phủ Thừa Tướng, sao có thể là Thẩm Thiển Mạch, thật là hoang đường.

Nhưng tại sao Thẩm Thiển Tâm lại muốn gạt hẳn. Nhưng nếu Ma Cung Cung chủ thật sự là Thẩm Thiển Mạch, vậy nàng giúp hẳn, đến tốt cùng có âm mưu gì?!

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Cẩm mang vài phần thăm dò:

"Trước đó vài ngày, ta đi xem Thẩm Thiển Tâm có an phận hay không, nhưng nàng ta lại nói cho ta biết một tin tức kinh người."

"Vậy sao, Nhị tỷ nói cho người biết thân phận của ta?" Thẩm Thiển Mạch nhún mày, nếu Thẩm Thiển Tâm cũng đã nói cho Thượng Quan Cẩm, nàng cũng không có gì giấu diếm, dù sao thân phận của nàng cũng sẽ không thay đổi bất kỳ khía cạnh nào của thể cục.

Thượng Quan Cẩm nghe Thẩm Thiển Mạch nói, sắc mặt cũng thay đổi, hẳn vốn chỉ muốn thử dò xét một phen, xem Ma Cung Cung chủ cùng Thẩm

Thiên Tâm có mối quan hệ gì, nhưng không nghĩ tới, cư nhiên Ma Cung Cung chủ lại chính là chính nữ Tướng phủ Thẩm Thiên Mạch!

"Không nghĩ tới thật sự là Tam Tiểu Thư."

Thượng Quan Cẩn quan sát Thẩm Thiên Mạch lần nữa, lông mày cong cong, mắt tựa như sao, cánh mũi khéo léo tinh xảo, miệng anh đào nhỏ nhắn, vốn chỉ cảm thấy Ma Cung Cung chủ Thanh Nhã Vô Song, nhưng không nghĩ đến, lại là nữ tử.

Đúng rồi, đều là vì khí độ của nàng quá mức cao quý mà tiêu sái, khiến hần bỏ qua vóc người vốn là mảnh khảnh yếu điệu của nàng. Mặc nam trang đã mê hoặc lòng người như vậy, thay nữ trang, thì khuynh thành tuyệt đại nương nào?

"Thân phận của ta cũng không quan trọng, ta chỉ muốn một nhà họ Thẩm... chết." Trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia sát ý, khóe miệng chứa nụ cười lạnh lùng nói.

Thượng Quan Cẩn càng thêm kinh ngạc nhìn Thẩm Thiên Mạch một chút, hận ý trong mắt nàng rất rõ ràng, nhưng theo hần biết, Thẩm Lăng Vân đối với nữ nhi mình rất tốt, vì sao nàng có thể hận một nhà họ Thẩm như vậy? Trong này có âm mưu gì hay không, có phải nàng đang liên hiệp với một nhà họ Thẩm chuẩn bị mưu phản hay không.

"Bát hoàng tử đang suy nghĩ gì?" Thẩm Thiên Mạch vừa ý về mặt hồ nghi của Thượng Quan Cẩn, khóe miệng nở nụ cười, "Thiên Mạch khuyên Bát hoàng tử không cần biết quá nhiều. Nếu ta thật cùng người Thẩm gia dính líu, như vậy hiện tại ta liền có thể giết chết người rồi, giá họa cho Diêu Sơn, tìm một hoàng tử hèn yếu thượng vị."

Thượng Quan Cẩn nghe Thẩm Thiên Mạch nói, cố gắng nở ý cười, nói:

"Sao ta có thể hoài nghi tiểu thư, ta chỉ đang suy nghĩ vì sao tiểu thư lại hận cha cùng tỷ tỷ của mình như vậy thôi."

"Việc này, người không phải cần phải biết." Giọng nói Thẩm Thiên Mạch lạnh lẽo, tựa hồ đứng trước mặt nàng không phải là một Hoàng đế sắp lên ngôi, mà là một hạ nhân.

Trên mặt Thượng Quan Cẩn rõ ràng thoáng qua một tia tức giận. Mặc dù bị nụ cười trên mặt hần che giấu, nhưng tia sắc bén trong mắt hần vẫn không giấu được ánh mắt của Thẩm Thiên Mạch.

Trong mắt Thượng Quan Cẩn thoáng hiện vẻ phiền muộn, nhìn Thẩm Thiên Mạch âm trầm nghĩ, Thẩm Thiên Mạch này thật là quá đáng. Cư nhiên tuyệt không để hần vào trong mắt. Thượng Quan Cẩn hần xưa đâu bằng nay, chưa tới một ngày, hần chính là Hoàng đế Kỳ Nguyệt rồi! Đợi hần làm Hoàng đế, Ma Cung gì đó, hần mới không đặt trong mắt.

Thẩm Thiên Mạch cũng không nói một lời, chỉ lẳng lặng quan sát Thượng Quan Cẩn, trong mắt Thượng Quan Cẩn lóe lên kiêu ngạo cùng vừa lòng đắc chí, khiến Thẩm Thiên Mạch không khỏi cười lạnh.

Thật ngu xuẩn. Hư danh còn chưa thu hồi, vị trí Hoàng đế còn chưa ngồi lên, cư nhiên đã bắt đầu dương dương hã hã như vậy, sợ rằng đến lúc đó, thật sự là chết thê nào cũng không biết.

Đây chính là lòng dạ Thượng Quan Cẩn thu lại khi thế nhiều năm sao? Thật đúng là không chịu nổi một kích.

"Tiểu thư cũng biết, tối nay muốn tru diệt Diêu tộc, nếu tiểu thư có hứng thú thì lưu lại xem một chút, nếu không có hứng thú, vậy thì nhẹ nhàng đi đi."

Thái độ Thượng Quan Cẩn mang mấy phần ngạo mạn, ngiêm nhiên một bộ đã coi mình thành Hoàng đế.

Thẩm Thiên Mạch cũng không giận, chỉ nở nụ cười nhẹ nhàng, "Ta đi hay ở cũng không nhọc lòng Bát hoàng tử quan tâm."

Ngụ ý, đi hay ở, đều là quyết định của nàng, Thượng Quan Cẩn không quản được. Trong giọng nói mang theo vài phần lơ đãng, tựa hồ không hề đem Thượng Quan Cẩn để vào trong mắt. Trong lời nói có thêm ý xem thường thủ vệ trong phủ của Thượng Quan Cẩn.

Thượng Quan Cẩn không vui cau mày, hần đối với Thẩm Thiên Mạch vẫn thật thương thức, hôm nay biết thân phận của Ma Cung Cung chủ, càng thêm có ý tưởng lập nàng làm phi, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng kiêu ngạo này của nàng, Ma Cung, chung quy một ngày cũng phải diệt trừ tận gốc.

Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn Thượng Quan Cẩn, mặc dù khóe miệng Thượng Quan Cẩn mỉm cười, nhưng trong mắt cũng đã lộ sát cơ, Thượng Quan Cẩn muốn giết nàng sao? Chỉ sợ hần không có bản lĩnh này, cũng không có cái mệnh này.

"Đã như vậy, ta cũng không giữ tiểu thư." Thượng Quan Cẩn hiện một chút ý cười, thản nhiên nói.

"Bát hoàng tử xin cứ tự nhiên, còn nữa, sau này vẫn gọi ta là Cung chủ thôi." Thẩm Thiên Mạch ngược mắt, trong mắt sâu không thấy đáy, nụ cười nơi khóe miệng cũng hiện vẻ bí hiểm.

Trong mắt Thượng Quan Cẩn đã hiện lên một tia mất tự nhiên, nở nụ cười lạnh lùng, xoay người rồi đi.

Thẩm Thiên Mạch nhìn bóng dáng từ từ đi xa của Thượng Quan Cẩn, nhếch miệng nở nụ cười xinh đẹp, "Như vậy, ta liền ở lại chỗ này xem kịch hay một chút."

Trời chiều dần dần lặn về tây, tà dương nhuộm bầu trời phía tây thành màu hồng quả quýt, báo hiệu một cuộc máu tanh đang từ từ nổi lên, Thẩm Thiên Mạch phi thân ngồi trên nhánh cây, trong mắt mang theo vài phần lười biếng, nụ cười thoải mái, nhìn màn đêm đang dần dần buông xuống.

"Thừa Tướng đại nhân đến."

Thẩm Thiên Mạch nghe thấy thị vệ thông báo, trong mắt thoáng qua một tia nghiền ngẫm, Thượng Quan Cẩn lại còn kêu Thẩm Lăng Vân tới, chẳng lẽ muốn giải quyết hết? Nhưng thế lực của Thẩm Lăng Vân trong triều rắc rối khó gỡ, Thượng Quan Cẩn lại giết Thẩm Lăng Vân vào lúc này, có vẻ còn hơi sớm.

"Nhạc phụ đại nhân, ngài đã tới." Thượng Quan Cẩn vẫn mặc hoàng y như buổi chiều, cả người so với vẻ lạnh lùng lúc trước, có vẻ quý khí bức người.

Thẩm Lăng Vân mang nụ cười hiền lành hòa ái, trong mắt cũng đã hiện lên tia sáng, cười nói, "Không biết hoàng thượng gọi ta đến đây có chuyện gì?"

"Nhạc phụ đại nhân đừng nói như vậy, ta còn chưa lên ngôi." Thượng Quan Cẩn làm bộ khiêm tốn nói, nhưng trong mắt cũng thoáng qua tia hài lòng không giấu diếm được.

Thẩm Lăng Vân vỗ vỗ bả vai Thượng Quan Cẩn, cười nói: "Đây là chuyện sớm muộn."

Thẩm Thiên Mạch nâng lên một nụ cười lạnh, hai người kia thật đúng là biết diễn trò. Nhưng chết đã đến nơi, để bọn họ vui vẻ đã nghiền thì có làm sao? !

"Nhạc phụ đại nhân, hôm nay gọi ngài đến, chủ yếu là vì chuyện tru diệt Điều Sơn." Khóe miệng Thượng Quan Cẩn mang theo nụ cười lạnh lùng xơ xác tiêu điều, trong mắt thoáng qua vẻ hả hê.

Thẩm Thiên Mạch ở trên tầng cây nhìn rõ ràng, chẳng lẽ Thượng Quan Cẩn muốn trước hết giết Điều Sơn, lại giết Thẩm Lăng Vân, giả họa cho Điều Sơn, như vậy có thể đồng thời thu hồi quyền lực?

Nhưng lão hồ ly Thẩm Lăng Vân sao có thể có thể dễ dàng để hấn như ý nguyện. Chỉ sợ thủ vệ phủ Bát hoàng tử, ngay từ lúc thần không biết quỷ không hay đã biến thành nhân mã Thẩm Lăng Vân đi, nếu không lấy tính tình cẩn thận của Thẩm Lăng Vân, sao có thể trong thời kỳ máu chốt tự mình đến phủ Bát hoàng tử?

Quả nhiên, trong mắt Thẩm Lăng Vân thoáng qua một tia tàn nhẫn, ngoài thì cười nhưng trong không cười nói, "Lão già Điều Sơn kia xác thực đáng chết!"

Thượng Quan Cẩn nhìn Thẩm Lăng Vân, trên mặt lộ ra mỉm cười, nhưng trong nội tâm lại đang tính toán, lão già Điều Sơn kia đáng chết, nhưng lão hồ ly ông cũng đừng mong sống sót, các người đã cùng đấu lâu như vậy, ta liền tiễn các người cùng đi gặp Diêm Vương, lúc đó giang sơn Kỳ Nguyệt mới thật sự rơi vào trong tay ta, chờ ngày mai ta lên ngôi, mà có thể có được giang sơn Kỳ Nguyệt!

Hai người lại khách sáo một hồi, đến khi Thẩm Thiên Mạch ở trên nhánh cây chán đến chết, cơ hồ buồn ngủ, Điều Sơn mang theo Điều Nhược Thẩm cùng nhau tới phủ Thượng Quan Cẩn.

Điều Sơn nhìn thấy Thẩm Lăng Vân, trên mặt liền thoáng qua một tia không vui, nhưng suy tính đến tình thế, hấn vẫn nặn ra vẻ tươi cười, lấy lòng nói, "Thẩm Thừa tướng cũng ở đây à."

Thẩm Lăng Vân nhìn sang Điều Sơn, bây giờ căn bản ông cũng không đem Điều Sơn để vào trong mắt, lạnh lùng mở miệng đáp, "Chẳng lẽ lão phu tới phủ nam tể (con rồ), còn cần Điều Tướng quân đồng ý hay sao? !"

"Thái độ này, không khỏi cũng quá lớn lối đi!" Điều Nhược Thẩm nghe thấy lời của Thẩm Lăng Vân, không khỏi khác nghiệt nói.

Điều Sơn vội vàng kéo tay áo Điều Nhược Thẩm, nữ nhi này, ngày thường kiêu căng quen rồi, cũng không nhìn tình thế hôm nay một chút, vinh hoa phú quý của bọn họ đều do Thượng Quan Cẩn định đoạt, mà quan hệ của Thẩm Lăng Vân cùng Thượng Quan Cẩn rất mật thiết, tại sao lúc này có thể đắc tội Thẩm Lăng Vân được.

"Nhược Thẩm muội muội vẫn không ai bì nổi." Thượng Quan Cẩn lạnh lùng nhìn Điều Nhược Thẩm, Điều Nhược Thẩm thuơ nhỏ ý là cháu gái hoàng hậu, lại cùng Thượng Quan Triệt tình đầu ý hợp, căn bản cũng không để hấn vào mắt, nhiều lần lên tiếng châm chọc, trong lòng hấn hận thấu Điều Nhược Thẩm.

Điều Sơn nghe ra Thượng Quan Cẩn không vui, vội vàng cười làm lành, nói, "Nhược Thẩm không hiểu chuyện, Bát hoàng tử điện hạ không nên so đo cùng nó."

"Hừ! Chẳng lẽ là bởi vì Tam ca chết, trong lòng vẫn còn oán hận?"

Thượng Quan Cẩn không để ý tới Điều Sơn hoà giải, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Điều Nhược Thẩm.

Điều Nhược Thẩm rất bất mãn nhìn Thượng Quan Cẩn, Thượng Quan Cẩn có gì đặc biệt hơn người, nếu không phải năng thuyết phục phụ thân toàn lực trợ giúp hấn, hấn nhất định còn chưa thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế đâu, cư nhiên không biết tri ân đồ báo?!

Điều Sơn nhìn thấu sự bất mãn của Thượng Quan Cẩn với Điều Nhược Thẩm, chân mày khẽ nhăn. Ông từ nhỏ đã rất sủng ái Điều Nhược Thẩm, người

đòi đều nói hấn sùng ái nữ nhi, nhưng hấn đối tốt với Điều Nhược Thấm, cũng chỉ vì Điều Nhược Thấm cùng Thượng Quan Triệt là thanh mai trúc mã, sau này có thể ngồi lên vị trí mẫu nghi thiên hạ mà thôi.

"Nhược Thấm, còn không xin lỗi Bát hoàng tử điện hạ?!" Điều Sơn trợn mắt nhìn Điều Nhược Thấm, trong mắt đã hiện lên tia không vui.

Thuở nhỏ Điều Nhược Thấm kiêu căng đã quen, huống chi nàng vẫn luôn xem thường Thượng Quan Cẩn, Điều Sơn lại chưa bao giờ rộng lượng, không khỏi uất ức nói, "Phụ thân, ta sai chỗ nào! Là hấn xử oan ta! Ta đâu phải vì Thượng Quan Triệt chết đi mà tâm tồn oán hận?"

"Sao ngươi không nghe lời như vậy?!" Điều Sơn thấy Điều Nhược Thấm cư nhiên phản bác lời của ông... , không khỏi càng thêm tức giận, quát Điều Nhược Thấm, còn tức giận đẩy Điều Nhược Thấm ra.

"A."

Điều Nhược Thấm bị Điều Sơn đẩy, sắc mặt lập tức chuyển thành trắng bệch, nàng cắn môi, tựa hồ đang phải chịu đựng đau đớn.

Điều Sơn thấy phản ứng của Điều Nhược Thấm, mới nhận thức được, vừa rồi ông quá mức tức giận, hấn đã đẩy trúng nơi cánh tay Điều Nhược Thấm bị thương, cũng khó trách Điều Nhược Thấm sẽ như vậy.

"Đúng rồi, ta vẫn muốn hỏi, tay Nhược Thấm muội muội làm sao mà bị thương?!" Thượng Quan Cẩn liếc nhìn Điều Nhược Thấm, trong mắt mang theo vài phần tò mò, cũng không hề có một tia quan tâm.

Điều Nhược Thấm bây giờ đã đau đớn nói không ra lời, sao còn có ý định trả lời vấn đề của Thượng Quan Cẩn, Thượng Quan Cẩn nhìn Điều Nhược Thấm không trả lời, trong lòng không khỏi một hồi tức giận.

"Hừ! Đại tướng quân, xem ra ngươi không đặt ta trong mắt?!" Thượng Quan Cẩn không nói chuyện với Điều Nhược Thấm nữa, chuyển ánh mắt qua hướng Điều Sơn.

Chương 10 (Phần 4)

Ánh mắt Điều Sơn nhìn Thượng Quan Cẩn chần động. Trong đôi mắt Thượng Quan Cẩn rõ ràng thoáng qua sát ý, xem ra hấn là bởi vì Điều Nhược Thấm mà đã thật nổi giận, nếu mình không dạy dỗ Điều Nhược Thấm một phen, chỉ sợ khó có thể làm cho Thượng Quan Cẩn hết giận, nghĩ tới đây Điều Sơn đột nhiên đứng lên, hung hăng cho Điều Nhược Thấm một cái tát.

Điều Nhược Thấm hiện tại đã đau đến đứng không vững rồi, lại phải hứng chịu một cái tát như vậy của Điều Sơn, cả người cũng ngã trên mặt đất, làm đầu va đập đến bị thương, cơ hồ đau nói không ra lời, cau mày, ánh mắt tràn đầy biểu hiện không thể tin nhìn Điều Sơn.

Người phụ thân này từ nhỏ đã đối với nàng yêu thương vô cùng, thế nhưng bây giờ lại đối với nàng như vậy?

"Nhìn cái gì mà nhìn? ! Lão phu không cho ngươi chút dạy dỗ, ngươi sẽ không biết quy củ là gì mất! Bát hoàng tử điện hạ là hoàng đế tương lai, người như ngươi có thể hỗn hào được sao?" Điều Sơn lạnh lùng nhìn Điều Nhược Thấm, trong mắt làm sao còn có tình thương mà bình thường vẫn dành cho nàng chứ.

Thẩm Thiên Mạch thấy một màn như vậy, khóe miệng không khỏi nâng lên nụ cười lạnh. Đây chính là phụ tử tình thâm sao, nàng vẫn cho rằng Điều Sơn đối với Điều Nhược Thấm là vô cùng thương yêu, không nghĩ tới, trước mặt quyền thế cùng với uy hiếp đến tánh mạng của mình, thì cái loại tình thương này mà nói cũng chỉ là hư vô.

"Phụ thân. . ." Điều Nhược Thấm yếu đuối hô một tiếng, một tiếng phụ thân kia, mang theo bao nhiêu chua cay cùng không thể tin, đôi mắt Điều Nhược Thấm nhìn Điều Sơn mang theo mấy phần oán độc.

"Xem ra, Nhược Thấm muội muội hình như không phục lắm thì phải? !" Thượng Quan Cẩn vốn dĩ tính toán muốn giết Điều Sơn cùng Điều Nhược Thấm, nhưng hấn cũng không ngại nhìn hình ảnh Điều Sơn cùng Điều Nhược Thấm tự giết lẫn nhau, dù thế nào đi nữa thì lúc này hấn cũng giống như là đang nhìn một màn kịch mà thôi.

"Nhược Thấm, còn không mau nói lời xin lỗi? !" Điều Sơn nhìn thấu ý nghĩ của Thượng Quan Cẩn, trực tiếp đem cả người Điều Nhược Thấm kéo lên, căn bản không bận tâm đến đau đớn của Điều Nhược Thấm, mà hung hấn nói.

Điều Nhược Thấm vừa nhận sự đau đớn trên người cùng cõi lòng tan nát, còn vừa phải đối mặt với sự biến chuyển đột ngột của Điều Sơn, thật là khổ mà không nói ra được.

Điều Nhược Thấm hận hận nhìn chằm chằm Thượng Quan Cẩn, đều là do hấn đang đảo lộn thị phi, nếu không phải do hấn, phụ thân làm sao có thể đối với nàng như vậy? ! Phụ thân lại sợ hấn như vậy sao?

"Thôi!" Thượng Quan Cẩn đã mất kiên nhẫn, muốn cho tất cả chuyện này mau kết thúc một chút, khóe miệng hấn nâng lên sát ý khát máu, nhìn lướt qua Điều Nhược Thấm cùng Điều Sơn.

Sự nhạy cảm do nhiều năm tập võ, khiến Điều Sơn bén nhạy đã nhận ra sát cơ trong mắt Thượng Quan Cẩn.

Thủ vệ ở trên cao bốn phía nhanh chóng nhận được chỉ thị bao bọc vây quanh Điều Sơn cùng Điều Nhược Thấm.

Diêu Sơn nhìn thủ vệ chung quanh, hiểu được ý đồ của Thượng Quan Cận, hần cười nói, "Bát hoàng tử điện hạ đây là có ý gì? !"

"Chính là ý tứ mà ngươi thấy! Động thủ đi!" Thượng Quan Cận lạnh lùng nói, âm thanh như muốn lấy mạng vang ra từ luyện ngục.

"Khoan đã!" Diêu Sơn hướng về phía thủ vệ bốn phía quát, sau đó ngược mắt nhìn về phía Thượng Quan Cận, "Bát hoàng tử điện hạ không khỏi quá nóng vội đi, ngươi cho rằng giết chết ta rồi, là có thể lấy được binh quyền? ! Không ngại nói cho ngươi biết, nếu như ngươi giết chết ta rồi, Trương phó ngay lập tức sẽ khôi phục làm phản!"

"Vậy sao? !" Khóe miệng Thượng Quan Cận nâng lên một chút ý cười, thương hại nhìn liếc nhìn Diêu Sơn, không sao cả nhún vai một cái, nói, "Là Trương phó sao? Đợi sau khi ngươi chết, nếu không ngại ngươi xuống Âm Tào Địa Phủ mà tìm hần! Toàn bộ binh quyền hiện tại của ngươi đã nằm trong tay Tổng Tiên rồi, cũng chính là ở trong tay Bốn vương!"

Diêu Sơn nghe Thượng Quan Cận nói vậy, trong mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn, hướng về phía Thượng Quan Cận quát, "Không nghĩ tới thủ đoạn của Bát hoàng tử điện hạ lại tàn độc như thế!"

"Quá khen!" Thượng Quan Cận lạnh lùng đáp, nhìn lướt qua các thủ vệ, nói, "Còn chờ cái gì? ! Còn không mau động thủ? !"

Thủ vệ nghe Thượng Quan Cận phân phó lập tức hướng Diêu Sơn phóng tới, một đại tướng quân như Diêu Sơn cũng không phải là chỉ làm chơi, tự nhiên sẽ không ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, nhưng thủ vệ nhân số quá nhiều, Diêu Sơn khó tránh khỏi né tránh không kịp, mắt thấy kiếm sẽ đâm tới hần, hần xoay người một cái, đem Diêu Nhựt Thâm đang đứng run lấy bên cạnh bàn đá đẩy hướng mũi kiếm.

Diêu Nhựt Thâm bị phụ thân mình thỉnh linh đẩy ra, nhanh chóng hứng trọn mũi kiếm, nhìn thấy kiếm đâm sâu vào thân thể của mình, Diêu Nhựt Thâm chỉ cảm thấy một sự đau đớn cùng tan lòng nát cõi lòng từ từ truyền đến, sau đó dần dần đã mất đi tri giác, thân thể từ từ chảy xuống, nặng muốn ngổai đầu nhìn lại nhìn lại người phụ thân ngoan độc đó một lần, nhưng cũng không có hơi sức nữa.

Cả người vô lực ngã xuống, y phục chỗ ngực bị vết máu nhuộm đỏ, đôi mắt nàng vẫn mở, tràn đầy oán hận cùng không cam lòng.

"Thẩm Lăng Vân, ngươi cứ như vậy mà đứng nhìn sao? Dầu gì chúng ta cũng là đồng triều lâu như vậy! Ngươi cũng phải suy nghĩ một chút, Thượng Quan Cận có thể đối với ta như vậy, ngươi có thể có kết quả tốt gì chứ? !" Diêu Sơn thấy bóng dáng Diêu Nhựt Thâm chậm rãi ngã xuống, trong mắt lóe lên một tia áy náy, nhưng đao kiếm đang đánh tới căn bản không cho hần thời gian mà suy tính, một bên hần một mũi ứng phó, vừa hướng Thẩm Lăng Vân đang đứng xem kịch vui quát.

Hôm nay, Thượng Quan Cận đã quyết định quyết tâm muốn giết hần, hần nói gì cũng vô ích, biện pháp duy nhất là nói động tư Thẩm Lăng Vân, có lẽ lấy khả năng của lão hồ ly Thẩm Lăng Vân này, mình còn có một con đường sống.

"Tình đồng triều? !" Trong mắt Thẩm Lăng Vân mang theo vài phần kiêu căng cùng khinh thường, tràn đầy châm chọc nói, "Ban đầu thời điểm đại tướng quân dung túng con gái ngươi tùy ý vũ nhục phủ Thừa Tướng ta, có từng niệm cái tình đồng triều này không? !"

Diêu Sơn nghe Thẩm Lăng Vân nói, vừa giận vừa sợ, quát, "Ta chưa từng dung túng Nhựt Thâm vũ nhục phủ Thừa Tướng? ! Rõ ràng là ngươi dung túng con gái ngươi vũ nhục Nhựt Thâm, thậm chí nhục mạ phủ Đại tướng quân chúng ta!"

Thẩm Thiên Mạch thần nhiên ngồi ở trên cây, nghe Diêu Sơn cùng Thẩm Lăng Vân đối thoại, nâng lên nụ cười trêu đùa, đã chết đến nơi mới nghĩ tới chuyện này, có phải đã quá muộn rồi không, coi như hiện tại bọn họ biết tất cả đều là do mình giờ trò quý, có thể làm được gì chứ.

"Coi như bỏ qua một bên chuyện lần đó không tính tới, ngươi có phải đã từng nói qua, chờ khi Thượng Quan Triệt làm Hoàng đế, một người Thừa Tướng như ta đây ngươi cũng có thể không đề vào trong mắt? !" Thẩm Lăng Vân nghe Diêu Sơn nói, trong mắt thoáng qua một tia hồ nghi, tính tình Diêu Sơn xưa nay dễ nóng nảy, nhìn đáng về tức giận của hần, xác thực không giống như là đang nói láo, như vậy đến cùng là có chuyện gì xảy ra đây.

"Chuyện cười! Ta làm sao có thể vô cớ nói như vậy? Cho dù ta thật có nói như vậy đi chăng nữa, Nhựt Thâm làm sao có thể đi nói lung tung khắp nơi, Thẩm Lăng Vân, là ai nói cho ngươi biết lời nói dối này? !" Diêu Sơn đã khó có thể ứng phó thể công của đám thủ vệ, trên tay cùng trên lưng đều bị những vết thương nhẹ, hần biết thời điểm đang đánh nhau không thể phân tâm nói chuyện, nhưng hôm nay, không giải khai sự hiểu lầm này, mình cũng không thể nào có thể sửa lại được nữa.

Thẩm Lăng Vân nghe Diêu Sơn nói, đôi mắt tràn đầy mưu kế cùng âm ngoan, từ từ híp lại, ban đầu chính là một câu nói của Thẩm Thiên Mạch, làm cho hần cuối cùng quyết định trợ giúp Thượng Quan Cận, lúc ấy hần cho là Thẩm Thiên Mạch không có tâm cơ, liền hoàn toàn không có suy tính chuyện này hợp lý tính, nhưng hôm nay biết được tâm cơ cùng mưu trí của Thẩm Thiên Mạch, hần không thể không xem kỹ chuyện này lần nữa.

Nhưng, Thẩm Thiên Mạch không phải một lòng muốn trợ giúp Thượng Quan Triệt sao? Làm sao lại cố ý để cho mình trợ giúp Thượng Quan Cận được chứ, chuyện này nhất định có gì đó rất kỳ hoặc.

Chẳng lẽ, người trong lòng Thẩm Thiên Mạch vẫn muốn trợ giúp, chính là Thượng Quan Cận? Cho nên mới cố ý đem chuyện Tướng phủ tới chọc giận mình, tránh cho mình dao động không quả quyết, nhưng tại sao Thẩm Thiên Mạch phải giúp Thượng Quan Cận, giữa Thượng Quan Cận cùng Thẩm Thiên Mạch rốt cuộc là bên trong có liên hệ gì.

"Thẩm tướng! Ngươi còn suy nghĩ cái gì nữa? ! Nếu bây giờ ngươi không cứu ta, ngày sau ắt ngươi cũng sẽ bị Thượng Quan Cận sát hại!" Diêu Sơn đã hoàn toàn không ứng phó được thể công kích của bọn thủ vệ, hần quát khản cả giọng.

"Đại tướng nói quả rồi!" Thẩm Lăng Vân phục hồi tinh thần lại, neho mắt lại nhìn Điều Sơn một cái, Điều Sơn cho là ai cũng đều giống như hấn hữu dũng vô mưu như vậy sao?

Thượng Quan Cẩn khác thường làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của hấn, hấn ngay từ lúc cùng Thẩm Thiển Tâm mất đi liên lạc, cũng đã bắt đầu đề phòng Thượng Quan Cẩn rồi.

Cho nên hôm nay hấn dám một thân một người đi tới phủ đệ của Thượng Quan Cẩn, dĩ nhiên là đã có chuẩn bị, hấn cũng sớm đã đem thủ vệ trong phủ đệ Thượng Quan Cẩn lặng lẽ đổi hơn phân nửa để người của mình thay vào, mà bây giờ thủ vệ vậy công Điều Sơn thì cũng đã có một nửa là người của hấn, xông lên phía trước chính là thủ vệ của Thượng Quan Cẩn, mà thủ vệ của mình dĩ nhiên là phía sau, chính từ đó, thực lực của Thượng Quan Cẩn càng không thể bằng hấn, hấn còn có cái gì phải lo lắng nữa đây chứ.

Điều Sơn nghe thấy lời nói của Thẩm Lăng Vân, trong mắt thoáng qua một tia tuyệt vọng, cả người lộ ra một dáng vẻ dữ tợn, liều mạng hướng Thẩm Lăng Vân cùng Thượng Quan Cẩn xông lại, quát, "Ta có chết, ta cũng không để cho các ngươi sống khỏe!"

Bây giờ Điều Sơn đã hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng, hấn hoàn toàn không chú ý thủ vệ sau lưng, trên người cũng không biết bị bao nhiêu đao, chỉ là liều mạng hướng Thẩm Lăng Vân cùng Thượng Quan Cẩn xông tới.

Nhưng mà, thủ vệ nhân số quá nhiều, Thượng Quan Cẩn lại võ nghệ cao siêu, Điều Sơn thật vất vả mới vọt tới trước mặt Thượng Quan Cẩn nhưng lúc này đã không còn nhanh nhẹn nữa.

Đôi mắt Thượng Quan Cẩn băng lãnh nhìn Điều Sơn một cái, rút kiếm bên hông ra, đánh tới trước mặt Điều Sơn, Điều Sơn đang một đường vọt tới trước, không tránh kịp, cứ như vậy bị kiếm của Thượng Quan Cẩn đâm xuyên qua ngực.

"Các ngươi tạm thời lui ra đi!" Thượng Quan Cẩn lạnh lẽo phân phó, đi tới trước mặt của Điều Sơn, lạnh lùng rút kiếm ra, lấy ra một cái khăn, cẩn thận đem vết máu bên trên lau sạch sẽ, giống như là sợ máu của Điều Sơn làm dơ bẩn bảo kiếm của hấn, trên mặt của hấn mang theo nụ cười bí ẩn.

Thẩm Thiển Mạch nhìn một chút sắc mặt của Thẩm Lăng Vân, nhếch miệng hiện lên một nụ cười châm chọc, xem ra lần này Thượng Quan Cẩn là phải chết ở trong tay lão hồ ly này, đối với sự sống chết của Thượng Quan Cẩn nàng cũng không quan tâm, nàng hiện tại ngồi ở chỗ này, cũng chỉ là nhìn một tuồng kịch mà thôi.

Tánh mạng của Thẩm Lăng Vân, Thượng Quan Cẩn nếu không có năng lực lấy đi, như vậy nàng liền tự mình đến lấy!

"Hôm nay Điều Sơn đã chết, giang sơn Kỳ Nguyệt này, đã thật sự thuộc về chúng ta." Thẩm Lăng Vân vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói, mặc dù hấn không chế một nửa thủ vệ trong phủ Thượng Quan Cẩn, nhưng hấn cũng không có tâm tư mưu triều oán vị, hấn cũng biết rõ, không phải chỉ cần giết Thượng Quan Cẩn, là có thể ngồi lên cái ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng đó.

Khóe miệng Thượng Quan Cẩn hàm chứa nụ cười lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn Thẩm Lăng Vân cười nói, "Giang sơn này, là của ta! Không phải chúng ta!"

Thẩm Lăng Vân nghe Thượng Quan Cẩn lời nói, sắc mặt hơi khế biến, trong mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn, nụ cười trên khóe miệng cũng biến thành tàn nhẫn.

Thượng Quan Cẩn cũng không thèm để ý thần thái biến hóa của Thẩm Lăng Vân giờ phút này, trong suy nghĩ của hấn, Thẩm Lăng Vân đã là cá trong chậu, không thể nào sống mà đi ra khỏi tòa phủ đệ này rồi.

"Đã lâu không gặp Thiển Tâm rồi, nhạc phụ đại nhân nhất định muốn gặp nàng đi?" Thượng Quan Cẩn nâng lên nụ cười nhạt không rõ ý vị, "Tiểu Đào, người đi mang phu nhân ra ngoài này."

Về mặt Thẩm Lăng Vân vốn là sắp phát tác lại từ từ thu lại, nếu Thượng Quan Cẩn không vội động thủ, hấn cũng sẽ không nóng vội, hấn cũng muốn nhìn một chút Thượng Quan Cẩn rốt cuộc tính toán điều gì.

Hai người cứ như vậy không tiếng động đứng đó.

Áo xanh của Thẩm Lăng Vân dán thật chặt vào thân thể hấn, bao phủ vòng quanh vóc người khôi ngô của hấn, trong mắt hấn vẫn luôn thoáng ánh lên tia sáng cùng sự thận trọng.

Mà trong mắt Thượng Quan Cẩn cũng là nhiều hơn mấy phần hài lòng cùng khinh thường, trường bào màu vàng óng ở trong gió tung bay, xem ra rất vui vẻ, nhưng hấn không biết, này chính là kiêu binh tất bại (khinh địch chắc chắn sẽ thất bại).

Thẩm Thiển Tâm rất nhanh được tiểu Đào đỡ đi ra. Vẫn là khuôn mặt xinh đẹp trước kia, chỉ là hốc mắt đã lõm xuống thật sâu, da càng thêm lộ ra vẻ tái nhợt không có huyết sắc.

Vốn dĩ ánh mắt Thẩm Thiển Tâm đã mơ hồ bất định nhưng vừa gặp lại Thẩm Lăng Vân, lần nữa dấy lên ánh sáng, nàng mang theo vài phần réo rất thâm thiết, đối với Thẩm Lăng Vân hô, "Phụ thân."

Thẩm Lăng Vân ném cho Thẩm Thiển Tâm một cái liếc mắt, thấy bộ dáng Thẩm Thiển Tâm tiêu tụy, trong mắt chẳng những không có nửa phần đau lòng, ngược lại còn dẫn theo mấy phần khinh thường cùng tức giận.

Nhìn loại dáng vẻ này của Thẩm Thiển Tâm, trong lòng hấn không khỏi tức giận, xem ra quả nhiên Thượng Quan Cẩn không có tâm tư tốt đẹp gì, Thẩm

Thiên Tâm mấy ngày nay hẳn là bị giam lỏng.

Thật là một thứ đồ không có ích lợi gì! Lúc trước còn trông cậy vào nàng có thể khống chế Thượng Quan Cận nữa chứ, không nghĩ tới cư nhiên lại như vậy, thật là bại sự thì nhiều mà thành sự thì ít, nếu không phải là mình có tính cảnh giác mạnh, hôm nay tới phủ của Thượng Quan Cận, chỉ sợ là có đi không về rồi.

"Đã lâu không gặp Thẩm tướng, Thiên Tâm chắc hẳn có rất nhiều lời muốn nói?" Thượng Quan Cận nhìn Thẩm Thiên Tâm mặt mũi tái nhợt, lộ ra nụ cười lạnh lùng, trong mắt mang theo một tia xa cách cùng lạnh lùng.

Thẩm Thiên Tâm ngược mắt nhìn về phía Thượng Quan Cận, người nam tử này đã từng đối với mình nhất mực dịu dàng, hôm nay lại đang dùng ánh mắt xa cách mà lạnh lùng nhìn mình.

Chương 10 (Phần 5)

Nghĩ tới đây, khóe miệng Thẩm Thiên Tâm không khỏi nâng lên một nụ cười lạnh, "Thượng Quan Cận, ngươi cho rằng, ngươi thật sự có thể thắng được phụ thân?!"

"Oh?" Thượng Quan Cận cũng không thêm để ý lời nói của Thẩm Thiên Tâm, chỉ nghiền ngẫm nâng lông mày, mang theo vài phần đắc ý châm chọc nói: "Chẳng lẽ Thiên Tâm cảm thấy, hôm nay Thẩm Thừa Tướng còn có thể sống sót rời đi phủ đệ của ta sao?"

Thẩm Thiên Tâm nghe Thượng Quan Cận nói, chẳng những sắc mặt không đại biến, ngược lại cười đến càng thêm giễu cợt.

Thượng Quan Cận a Thượng Quan Cận, lòng tham không đáy rắn nuốt voi a, ngôi vị hoàng đế rõ ràng đã dễ như trở bàn tay, nhưng ngươi lại muốn đem ta cùng phụ thân một cước đá văng ra, lại không đến, phụ thân ta là một quan văn, không chế nũa Kỳ Nguyệt, há lại là nhân vật đơn giản?

Ngươi cho rằng vậy khôn ta liền hữu dụng sao?! Mấy ngày nay mặc dù ta không thể liên lạc với bên ngoài, nhưng ta không thể liên lạc với phụ thân, nhất định sẽ dẫn tới phụ thân nghi ngờ, bên trong đám thù vạ này, có không ít người ta đã từng thấy qua, tin tưởng phụ thân đã đem thế lực của hắn lẫn vào trong phủ của ngươi, buồn cười ngươi cái gì cũng không biết, thậm chí còn nói ra lời nói cuồng vọng như vậy.

"Bát hoàng tử nói lời này, lão phu đã có thể phán quyết rồi." Trong mắt Thẩm Lăng Vân thoáng qua một tia ngoan tuyệt, khóe miệng nở nụ cười lạnh lẽo, con ngươi nhìn về phía Thượng Quan Cận không có nửa phần sợ hãi, cũng chỉ bao trùm hơi thở tàn nhẫn.

Thượng Quan Cận bị Thẩm Lăng Vân làm sững sờ, lão hồ ly lúc này còn trấn định như thế, chẳng lẽ ông ta còn giữ lại hậu chiêu gì hay sao?! Không thể nào, nhiều thù vạ như vậy, ngay cả Diêu Sơn đều có thể giết, chẳng lẽ còn không giết được một tên trời gà không chặt Thẩm Lăng Vân hay sao?!

"Lời của ta đã rất rõ ràng! Ta — muốn — ngươi — chết —!" Thượng Quan Cận lặp lại một lần nữa, trong mắt là hưng phấn sáng quắc cùng tàn nhẫn.

"Bát hoàng tử chắc chắn chứ?!" Thẩm Lăng Vân không biến sắc nhìn Thượng Quan Cận, trên mặt vẫn là vẻ trấn định, hắn cười nói, "Như vậy chúng ta sẽ xem một chút, rốt cuộc ai sẽ chết?"

Thẩm Thiên Mạch ngồi trên tàng cây thấy được tất cả, khẽ nhíu mày, khóe miệng lộ ra nụ cười ngoan tuyệt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng mang theo vài phần khắc nghiệt, nhân nhợt, giống như thảm thi: "Các ngươi, ai cũng không thể sống sót rời đi!"

Thượng Quan Cận nghe lời nói của Thẩm Lăng Vân, đột nhiên ngược mắt, trong mắt mang theo ba phần tàn nhẫn ba phần kinh ngạc, lạnh lùng quét qua thù vạ đang vây quanh mình và Thẩm Lăng Vân.

Kinh ngạc trong mắt càng lúc càng đậm, dần dần lộ ra mấy phần không thể tin, tay nắm chặt, âm trầm nhìn về phía Thẩm Lăng Vân, giọng nói lạnh lẽo như bão tuyết tháng mười hai, "Thù đoạn của Thẩm Thừa Tướng nhất cao, đã động tay động chân với thị vệ trong phủ ta?!"

Thẩm Lăng Vân thấy Thượng Quan Cận giờ phút này còn có thể trấn định như thế, không khỏi nheo lại ánh mắt nguy hiểm, lên lên xuống xuống quan sát Thượng Quan Cận.

Trong tay Thượng Quan Cận mặc dù nắm giữ binh quyền, nhưng binh lực cũng không ở trên tay, không thể nào cứu được tình hình nguy hiểm trong phủ, mà chút thù vạ này, hơn phân nửa là nhân mã của ông, Thượng Quan Cận đến tột cùng vì sao vẫn có thể trấn định như thế.

"Bát hoàng tử cũng là rất quyết đoán." Thẩm Lăng Vân ngoài thì cười nhưng trong không cười nói, cả người có loại cảm giác âm dương kì quái, lạnh lùng nhìn Thượng Quan Cận.

Thẩm Thiên Mạch chán đến chết ngồi trên nhánh cây lắc tới lắc lui, trong mắt thoáng qua châm chọc, lười biếng nở nụ cười, Thượng Quan Cận vẫn có mấy phần gan dạ sáng suốt cùng mưu lược, lúc này vẫn có thể không chút hoang mang, chắc là nghĩ tới thế lực Ma Cung đi.

Xác thực, Thẩm Thiên Mạch đã bố trí chung quanh phủ đệ Thượng Quan Cận không ít thế lực Ma Cung, chắc hẳn Thượng Quan Cận cũng đã phát giác, vì vậy mới có thể nổi lên lòng đề phòng với nàng, nhưng hôm nay, thế lực Ma Cung này, ngược lại đã trở thành ngọn cỏ cứu mạng của Thượng Quan Cận.

Nhưng rốt cuộc có cứu hay không lại là quyết định là của nàng. Nếu nàng vui, liền cứu một lần, nếu không vui, vậy thì hắn cứ đi tìm chết. Đối với nàng mà nói, những người dưới tàng cây này sớm muộn gì cũng đều chết, cũng chỉ là người nào chết trước, người nào chết sau mà thôi.

Chỉ là người dưới tàng cây hình như cũng không có nhận thức này, còn càng đau càng vui.

"Hôm nay thủ vệ trong phủ, cũng đã là nhân mã của phụ thân ta, người còn có gì khác làm chỗ dựa hay sao?" Thẩm Thiên Tâm nhíu mày, lạnh lùng liếc nhìn Thượng Quan Cẩn, đã không còn là ánh mắt đưa tình yếu điệu của nữ tử, chỉ có hận ý lạnh lẽo.

Thượng Quan Cẩn không thèm để ý hận ý trong mắt Thẩm Thiên Tâm chút nào, chỉ mỉm môi lạnh lùng, cười như không cười nhìn Thẩm Lăng Vân cùng Thẩm Thiên Tâm, nói:

"Thủ đoạn của Thẩm Thừa tướng xác thực không tầm thường, nhưng căng lễ Thượng Quan Cẩn ta lại ngồi yên mặc người chém giết sao? Không chế thị vệ trong phủ thì như thế nào? Thẩm Thừa tướng có biết bên ngoài phủ có bao nhiêu cao thủ Ma Cung?!"

"Người quả nhiên âm thầm cấu kết với Thẩm Thiên Mạch!" Thẩm Lăng Vân vừa nghe đến hai chữ Ma Cung, sắc mặt đại biến, tức giận chỉ vào Thượng Quan Cẩn quát.

Thẩm Thiên Mạch! Không nghĩ tới ông sống lâu như vậy, lại bị nữ nhi của mình lừa gạt xoay quanh?! Từ khi Thẩm Thiên Mạch vào phủ, liền bắt đầu từ từ dẫn ông từng bước từng bước dẫn vào một con đường không có lối về, buồn cười ông tự phụ tâm cơ thâm trầm, nhưng không hề phát hiện tâm tư của nữ nhi.

"Người và Thẩm Thiên Mạch rốt cuộc là quan hệ gì?! Khó trách khi đó ta liền cảm thấy ánh mắt người nhìn nàng có gì đó không đúng!" Thẩm Thiên Tâm cũng vịn vịn, tức giận chỉ vào Thượng Quan Cẩn quát.

Nàng một lòng giao phó mình cho Thượng Quan Cẩn, nhưng không hề nghĩ đến Thượng Quan Cẩn cư nhiên lại có quan hệ với kẻ nàng hận nhất Thẩm Thiên Mạch! Sao nàng có thể không tức, sao có thể không hận?!

Trong mắt Thượng Quan Cẩn thoáng qua ý lạnh, nhìn Thẩm Thiên Tâm cùng Thẩm Lăng Vân nói, "Ta vẫn không hiểu vì sao Thiên Mạch phải diệt phủ Thừa Tướng, hôm nay coi như đã hiểu!"

"Thiên Mạch? ! Người gọi nàng là Thiên Mạch?" Thẩm Thiên Tâm nghe Thượng Quan Cẩn nói, cũng không nhận được nữa, một phát bắt được vạt áo Thượng Quan Cẩn, hung hãn nói.

Giờ phút này, sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, nhưng trên mặt lại mang theo dữ tợn không giống với thường ngày, cực kỳ quái dị.

Thượng Quan Cẩn chỉ lạnh lùng mặc cho Thẩm Thiên Tâm bắt lấy vạt áo hắn, trong mắt thoáng qua vẻ rầu rĩ, nếu Thẩm Thiên Mạch bây giờ không ở chung quanh phủ đệ, hẳn nên làm cái gì bây giờ? Người của Ma cung đến tột cùng có ra tay trợ giúp hắn hay không.

"Bất hoàng tử, người cứ nói rõ ràng thì tốt hơn. Ta với người cũng chỉ là quan hệ hợp tác, người phải giải thích rõ với Nhị tỷ." Thẩm Thiên Mạch nhìn đến đây, nhếch miệng nở nụ cười châm chọc, từ trên cây nhẹ nhàng nhảy xuống.

Ba người thấy một đạo bóng dáng trắng như tuyết từ trên cây nhẹ nhàng nhảy xuống, chỉ cảm thấy giống như Cửu thiên huyền nữ từ không trung phiêu diêu mà xuống, Thẩm Thiên Mạch vẫn như cũ mặc bạch y đơn giản, nhưng khi mặc vào lại áp đảo những bộ y phục xa hoa phức tạp kia.

Nàng vẫn như cũ chỉ tùy ý như vậy, thậm chí không thoa chút son phấn nào, lại vẫn không dính một hạt bụi như cũ, khiến người ta không dời mắt nổi.

Tất cả thủ vệ nháy mắt nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch cái cũng hoảng hồn, cơ hồ kiếm trong tay cũng cầm không vững, mà ba người Thượng Quan Cẩn, trong mắt mặc dù cũng có kinh ngạc, nhưng cũng không lộ rõ như bọn thủ vệ.

Con người Thượng Quan Cẩn thoáng qua một luồng ánh sáng, giống như lữ hành đói khát trong sa mạc nhìn thấy nguồn nước. Khóe miệng hắn nâng lên nụ cười tự tin. Thẩm Thiên Mạch quả nhiên không có đi xa, lần này Thẩm Lăng Vân cùng Thẩm Thiên Tâm không làm gì được hắn rồi.

Trong mắt Thẩm Lăng Vân thoáng qua một tia tính toán cùng do dự. chuyện Thẩm Thiên Mạch là Ma Cung Chủ ông đã biết, nếu như Thẩm Thiên Mạch thật cùng Thượng Quan Cẩn hợp tác, Thượng Quan Cẩn mới vừa nói dĩ nhiên cũng là thật, những thủ vệ này mặc dù võ công không tầm thường, nhưng so với cao thủ Ma Cung, còn kém quá xa! Ngần tính vạn tính, lại thua trong tay một con nhóc?! Đáng hận nhất chính là, con nhóc này lại là nữ nhi của ông.

Trong mắt Thẩm Thiên Tâm chỉ có hận ý cùng ghen tỵ vô biên. Tại sao? Tại sao Thẩm Thiên Mạch lại xuất hiện ở nơi này, tại sao nàng có thể cười đến gió nhẹ nước chảy như vậy, tại sao Thượng Quan Cẩn lại phản bội nàng, trợ giúp Thẩm Thiên Mạch?! Tại sao cả đời này nàng đều phải sống trong bóng ma của Thẩm Thiên Mạch?!

"Phụ thân cùng Nhị tỷ thấy Thiên Mạch, hình như rất không vui vẻ?"

Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng nghiêng đầu qua, con người trong suốt không có một tia tạp chất, nhìn giống như là một tiểu nữ bị uất ức không am hiểu thế sự, nhưng khóe miệng nàng lại lạnh lùng nở nụ cười, lại khiến người nào cũng sinh ra ý sợ hãi.

Đây là nữ tử như thế nào. Làm cho người ta bất tri bất giác muốn đến gần, muốn thương tiếc, nhưng lại trống rỗng sinh ra mấy phần sợ hãi, không dám đến gần.

"Mạch Nhi, con lại muốn làm gì?! Không nên càn quấy, cùng phụ thân trở về phủ, được chứ?"

Thẩm Lăng Vân rất nhanh điều chỉnh tư thái, tình huống bây giờ, nếu không nể mặt Thẩm Thiên Mạch, chắc chắn tình thế sẽ không tốt, không bằng hiện tại là mặt lá trái trước, ngày sau sẽ từ từ dọn dẹp Thẩm Thiên Mạch cũng không muộn.

Thẩm Thiên Mạch giấu cợt nhìn Thẩm Lăng Vân, trong mắt ông ta đủ ôn tình từ phụ, nhưng khi quan sát cẩn thận, vẫn là có thể nhìn ra đằng sau ôn tình là khát máu cùng tức giận.

Lông mày hơi nhíu, Thẩm Thiên Mạch chậm rãi nói, "Phụ Thân Đại Nhân diễn thật tốt, hình như càng ngày càng tốt."

"Ngươi." May là Thẩm Lăng Vân ở trong triều lẫn lộn nhiều năm, ý đồ bị Thẩm Thiên Mạch lạnh nhạt trào nhiệt phúng như vậy phơi bày, dù tức giận, nhưng lại không thể phát tác, một gương mặt già nua kìm nén đến đỏ bừng.

"Thẩm Thiên Mạch! Làm sao ngươi có thể nói chuyện như vậy với phụ thân?!" Thẩm Thiên Tâm thấy Thẩm Lăng Vân bị Thẩm Thiên Mạch nói cho á khẩu không trả lời được, không khỏi tức giận chỉ trích.

Nàng cũng không phải thật tâm với Thẩm Lăng Vân, cũng chỉ mượn cơ hội trút giận lên Thẩm Thiên Mạch thôi.

Thẩm Thiên Mạch nhìn Thẩm Thiên Tâm, lắc đầu, hình như có dáng vẻ tức giận không tranh, thờ dãi chậm rãi nói, "Nhị tỷ. diễn trò sao lại càng ngày càng kém rồi? Sao không giống ngày trước một dạng dịu dàng nhu thuận nói chuyện nữa?"

"Thiên Mạch, không cần khua môi múa mép với bọn họ nữa, chúng ta mau động thủ đi." Thượng Quan Cẩn tựa hồ chờ không được nữa, cắt đứt đối thoại của Thẩm Thiên Mạch với người Thẩm gia, nói.

Thẩm Thiên Mạch nhắc mày ngà ngón, con ngươi đen nhánh thâm trầm nhìn về phía Thượng Quan Cẩn, Thượng Quan Cẩn chỉ cảm thấy con ngươi Thẩm Thiên Mạch che một tầng sương mù lạnh nhạt, chậm rãi, giống như có một lực lượng vô hình từ từ áp bức hấn, khiến hấn á khẩu không trả lời được.

"Động thủ sao, phải nhờ Bát hoàng tử tự mình đến thôi. Dù sao, cũng là thể tử của Bát hoàng tử, không phải sao?" Thẩm Thiên Mạch trầm mặc một lúc, khóe miệng nở nụ cười thanh lãnh, con ngươi sâu kín nhìn Thẩm Thiên Tâm, thấy Thẩm Thiên Tâm sắc mặt tái nhợt.

"Thẩm Thiên Mạch! Ngươi khinh người quá đáng!" Thẩm Thiên Tâm nhìn Thẩm Thiên Mạch, mang theo oán trách hướng về phía Thẩm Thiên Mạch quát, vừa nhìn về phía Thượng Quan Cẩn, trong giọng nói mang theo ba phần hận ý ba phần tình ý, hỏi, "Thượng Quan Cẩn, ngươi thật sự muốn giết ta?"

"Đây là ước định của ta cùng Thiên Mạch. Ta giúp nàng diệt Tướng phủ, nàng giúp ta trèo lên ngôi vị Đế Vương." Trong mắt Thượng Quan Cẩn thoáng qua một chút do dự, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh lùng, hồ hững nói.

Thẩm Thiên Tâm đột nhiên nở nụ cười giá lạnh châm chọc, lạnh lùng nhìn Thượng Quan Cẩn, châm chọc nói:

"Thì ra, thì ra, từ khi ngươi bắt đầu lấy ta, đã định sẵn kết cục này! Thượng Quan Cẩn, ngươi mới chân chính là một diễn viên xuất sắc!"

Thẩm Thiên Mạch thú vị nhìn Thẩm Thiên Tâm, hình như rất chờ mong kế tiếp Thẩm Thiên Tâm muốn làm gì.

"Nhưng nếu ta chết, ngươi cũng không thể sống!" Thẩm Thiên Tâm oán hận càng sâu, giọng nói mang theo sáng khoái cùng hận ý.

Thượng Quan Cẩn khẽ cau mày, nhìn về dư tồn của Thẩm Thiên Tâm giờ phút này, tựa hồ đang suy nghĩ những lời này của Thẩm Thiên Tâm.

"Nhị tỷ thật đúng là tâm tư ác độc, lại hạ Đồng sinh cổ trên người Bát hoàng tử?" Thẩm Thiên Mạch nghe Thẩm Thiên Tâm nói, cẩn thận dò xét Thượng Quan Cẩn một phen, mới sâu kín nói.

Đồng sinh cổ, tên như ý nghĩa, chính là đồng sinh đồng tử. Nếu như một người trúng độc chết, như vậy người kia cũng sẽ kinh mạch nghịch lưu mà chết.

Nàng biết Thượng Quan Cẩn trúng Đồng sinh cổ, cũng chỉ vì thấy được bên trán Thượng Quan Cẩn có một tơ hồng lạnh nhạt, đây là triệu chứng trúng cùng sinh cổ, nếu không nhìn kỹ, căn bản không nhìn thấy.

"Ngươi. Á tiện nhân, độc phụ!!!"

Thượng Quan Cẩn nghe Thẩm Thiên Mạch nói, sắc mặt đại biến, chỉ vào Thẩm Thiên Tâm vừa giận vừa sợ quát.

Thẩm Thiên Tâm cũng cười gằn:

"Ha ha ha, Thượng Quan Cẩn, ngươi mà cũng biết sợ sao?! Ta đã sớm ngờ tới có một ngày sẽ gặp phải cảnh tượng này, cho nên ở tâm hồn của hai ta, ta đã hạ Đồng sinh cổ cho ngươi!"

Chương 10 (Phần 6)

Sắc mặt của Thượng Quan Cẩn trở nên trắng bệch. Trong mắt Thẩm Lăng Vân cũng là lóe qua một tia tinh quang, nhìn lướt qua Thẩm Thiên Tâm, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, rút ra thanh kiếm đã thủ sẵn, một kiếm đâm xuyên qua tim Thẩm Thiên Tâm.

Trong mắt Thẩm Thiên Tâm thoáng qua không thể tin, nhìn Thẩm Lăng Vân, giống như muốn hỏi một câu tại sao phụ thân lại làm như vậy, nhưng đến

cúi đầu một chữ cũng không nói ra được, cứ như vậy không cam lòng mà chết đi.

Lúc Thượng Quan Cẩn thấy Thẩm Lăng Vân rút kiếm giết Thẩm Thiên Tâm, muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp nữa, nhìn Thẩm Thiên Tâm từ từ ngã xuống, trong mắt Thượng Quan Cẩn thoáng qua một tia tuyệt vọng.

Cùng sống cùng chết, chẳng lẽ hắn cũng phải cùng chết theo Thẩm Thiên Tâm sao? ! Không, hắn không muốn, hắn là Hoàng đế tương lai Kỳ Nguyệt a, hắn không thể chết như vậy!

Thẩm Thiên Mạch thấy một màn kịch trước mắt này, trong mắt chỉ hiện lên sự châm chọc cùng sự hứng thú, thái độ giống như là người ngoài cuộc, lười biếng nhìn Thượng Quan Cẩn cùng Thẩm Lăng Vân.

"Thiên Mạch, nàng nhất định có biện pháp đúng không? Cứu cứu ta!" Trong mắt Thượng Quan Cẩn mang theo sự không cam lòng cùng hốt hoảng, một lần nữa nhìn đến Thẩm Thiên Mạch trong nháy mắt giống như nhìn thấy hi vọng, đưa tay muốn kéo ống tay áo của Thẩm Thiên Mạch, lại bị Thẩm Thiên Mạch không dấu vết tránh ra.

Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười yêu dị nhìn Thượng Quan Cẩn, trong mắt mang theo sự lạnh lẽo đến cùng cực giống như tiết trời tháng mười hai, nhẹ nhàng nói, "Biện pháp thì có, nhưng mà vì cái gì mà ta phải cứu người?"

Thượng Quan Cẩn nghe thấy lời nói của Thẩm Thiên Mạch, sắc mặt lập tức thay đổi, đôi mắt xám trắng trong phút chốc ánh lên tia tuyệt vọng, hắn nở nụ cười trào phúng, "Thì ra đây mới chính là mục đích của ngươi. Ngươi cần bản chưa bao giờ nghỉ tới chuyện để cho ta làm Hoàng đế, có đúng hay không?"

"Bây giờ mới hiểu sao, có phải là quá muộn hay không." Trong mắt Thẩm Thiên Mạch không mang theo chút nhiệt độ nào, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm lãnh huyết, nhũn nhũn nhìn lướt qua Thượng Quan Cẩn, chỉ thấy trên trán Thượng Quan Cẩn có một vết như dấu tơ hồng như ẩn như hiện đang từ từ lần sâu, dần dần hiện lên sắc thái đỏ thẫm.

Đây là triệu chứng Đồng sinh cổ phát tác. Đồng sinh cổ, một khi phát tác, biện pháp duy nhất chính là trong vòng một khắc tăng nội công thâm hậu đến cực điểm đẩy ra khỏi người, hao hết một thân công lực, kết hợp với thánh dược Ma Cung, mới có thể cứu vãn.

Nhưng mà, Thẩm Thiên Mạch nàng không phải Thánh Nhân, hướng chỉ, nàng và Thượng Quan Cẩn không quen không biết, nếu là Kỳ Nguyệt diệt quốc, Thượng Quan Cẩn cũng không thể sống một mình, cho nên, nàng cần gì phải phí sức đi cứu hắn.

"Thẩm — Thiên — Mạch —, ngươi thật, thật là ác độc!" Thượng Quan Cẩn bởi vì cô độc phát tác, cả người có chút phát run, trên người từng trận đau đớn truyền đến, càng ngày càng đau, càng ngày càng đau, hắn cắn chặt hàm răng, từ giữa kẽ răng nặn ra mấy chữ này, rốt cuộc cũng không chịu nổi đau đớn do cô độc phát tác, lập tức cuộn lại trên mặt đất.

Thẩm Lăng Vân nhìn bộ dạng phát tác cô độc của Quan Cẩn, trong mắt thoáng qua một tia sáng khoái, tiếp theo lại nhìn Thẩm Thiên Mạch một cái, trong mắt tràn đầy phòng bị cùng cảnh giác.

Thẩm Thiên Mạch cũng là một bộ dạng nói cười riu rít, hình như tuyệt không khẩn trương, sắc thái ánh mắt rất bình thản nhìn Thượng Quan Cẩn, tơ hồng trên trán Thượng Quan Cẩn đã đỏ giống như muốn nở ra máu tươi, xem ra cô độc chẳng mấy chốc sẽ đạt tới cực hạn, đến lúc đó, sẽ đau đớn như vạn tên xuyên tim.

Ống tay áo trắng thuần nhẹ nhàng nâng lên, không có ai trông thấy Thẩm Thiên Mạch làm cái gì, chỉ cảm thấy quanh thân giống như thoáng qua một hồi lạnh lẽo, vừa làm cho người ta cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng khoan khoái, vừa làm cho đáy lòng người ta phát sinh ra mấy phần sợ hãi.

Thượng Quan Cẩn mới vừa rồi vẫn còn cuộn cong lại trên mặt đất, khổ sở không chịu nổi, nhưng bây giờ đã nhắm hai mắt lại, cổ của hắn có một vết máu giống như vết đỏ trên trán, chính là thương tích do sợi tơ của Thẩm Thiên Mạch gây ra.

Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn Thượng Quan Cẩn một cái, dù sao hắn chưa từng có lỗi với nàng, mà nàng lại lợi dụng hắn. Cho nên, ít nhất có thể để cho hắn không cần chết khổ sở như vậy.

Đáng chết đều chết hết. Chỉ còn lại, duy nhất một người cực kỳ đáng chết, nhưng vẫn còn sống thật tốt đứng ở trước mặt nàng.

"Phụ thân đại nhân, nhìn đã nghiền rồi chứ?" Thẩm Thiên Mạch nên lên khóe miệng hiện lên một nụ cười thấu hiểu mà châm chọc, đôi mắt nhàn nhạt quét qua trước mặt gò má của Thẩm Lăng Vân, Thẩm Lăng Vân lại cảm thấy giống như có một thanh kiếm lạnh lẽo vừa mới quét qua.

Giờ phút này bọn thủ vệ vây ở bên người Thẩm Lăng Vân, cũng đều cảm thấy chỗ đáng sợ của nữ tử tuyệt mỹ này, không khỏi vừa sợ lại vừa hâm mộ.

Thẩm Lăng Vân lạnh lùng nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong mắt hết sức che giấu hốt hoảng cùng sợ hãi, hắn nói, "Mạch Nhi, đến tột cùng tại sao con luôn muốn đối nghịch với phụ thân như vậy? !"

Thẩm Thiên Mạch giống như nghe được chuyện gì rất buồn cười, nhẹ nhàng che miệng, đôi mắt nhẹ nhàng nhấp nháy, giống như một thiếu nữ không rành việc đời, khiến cả đám thủ vệ toàn bộ nhìn đến ngây dại, thậm chí ngay cả binh khí trong tay cũng cầm không được.

"Phụ thân, cái vấn đề này người nêu ra cũng thật là buồn cười." Đôi mắt sắc bén của Thẩm Thiên Mạch từ màu sáng thiên thanh chuyển thành màu đậm âm trầm, nàng hiện lên nụ cười sát khí, lạnh lẽo nói.

Thẩm Lăng Vân nhìn chăm chú vào con gái của mình, chỉ cảm thấy nàng rõ ràng là đang cười, tuy nhiên nó lại so với sự uly nghiêm khi cảm kiem càng thêm mê hoặc lòng người, nụ cười này, giống như là thanh kiếm lợi hại nhất trong trời đất, ở trong vô hình dệt thành một tấm lưới gió thổi không lọt, làm cho hắn không thể che giấu được mình.

"Hừ! Người đã muốn làm nghịch nữ, ý định giết phụ thân mình lại không thay đổi, lão phu cũng sẽ không muốn phí thêm miệng lưỡi, vậy hãy cho lão phu xem một chút, là đồng đảo tử sĩ mà lão phu nuôi lợi hại, hay là Ma Cung tà giáo của người lợi hại!" Thẩm Lăng Vân từ thái độ của Thẩm Thiên Mạch, hiểu được chuyện này đã không còn đường lui nữa rồi, thái độ không khỏi cũng lạnh lùng theo, ngoan tuyệt nói.

"Nghịch nữ? ! Tà giáo? !" Thẩm Thiên Mạch ngược mắt, trong mắt mang theo sự mỉa mai cùng ngoan tuyệt, nàng chậm rãi nói, "Phụ thân đại nhân, Thiên Mạch không thích bị người ta vu oan, lại càng không cho phép người ta vu oan cho những người mà mình yêu quý!"

"Hãy bớt sàm ngôn đi!" Thẩm Lăng Vân cả người tránh sau lưng thủ vệ, chỉ sợ Thẩm Thiên Mạch nhân cơ hội lấy tánh mạng của hắn.

"Sanh!" Thẩm Thiên Mạch chỉ cười yếu ớt gọi một tiếng, nhưng chỉ với một tiếng này cũng đã mang theo nội lực, Sanh đang chờ đợi ở ngoài viện rất nhanh đã mang theo người của Ma cung tiến vào trong viện.

Đợi đến khi người của Ma Cung tiến vào viện, bọn thủ vệ còn chưa kịp bắt đầu hành động, đủ để thấy người Ma Cung hành động cực nhanh, bản lĩnh vô cùng cao.

"Đây là thân pháp gì, lại nhanh như vậy?" Bọn thủ vệ nhìn người Ma Cung lặng yên không một tiếng động xuất hiện, không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong lòng đã sinh ra ba phần sợ hãi.

"Chấp nhận quy hàng, ta sẽ không giết." Thẩm Thiên Mạch thân nhiên nhìn bọn thủ vệ một cái, giọng nói nhàn nhạt, nhưng lại làm cho người ta không dám hoài nghi lời nàng nói. Bởi vì vẻ mặt ấy của nàng giống như chẳng hề để ý, giống như bọn họ có quy hàng hay không, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả của chuyện này, và một câu nói này của nàng, cũng chỉ như là đang khai ân cho bọn hắn một con đường sống mà thôi.

Thực lực Ma Cung, mọi người ai cũng đều biết. Hôm nay lại chính mắt thấy tốc độ hành động của Ma Cung, trong đám thủ vệ có không ít người đã bị dao động.

Sau khi thủ vệ đầu tiên buông binh khí xuống, càng ngày càng nhiều thủ vệ buông binh khí xuống, Thẩm Lăng Vân nhìn thủ vệ rồi rút đi tới sau lưng Thẩm Thiên Mạch, sắc mặt biến thành càng thêm âm trầm.

"Các người muốn sống, chẳng lẽ vợ con của các người, các người đều không để ý nữa sao? !" Thẩm Lăng Vân nhìn thủ vệ vẫn còn đang do dự, ác ngoan uy hiếp.

Quả nhiên, những lời này nói xong, bọn thủ vệ vốn đang do dự có nên buông binh khí xuống hay không lại gắt gao nắm binh khí, tuyệt đối không thể liên lụy người nhà của mình!

"Ta thương thức những người vì người nhà mà cam nguyện đánh đổi mạng sống." Thẩm Thiên Mạch nhàn nhạt nhìn lướt qua những thủ vệ còn lại bởi vì câu nói của Thẩm Lăng Vân mà lần nữa cầm binh khí lên, khoe môi nâng lên nhất một nụ cười vô hại, "Nhưng là, người nhà của các người, cũng đã được an trí ở phân đà của Ma Cung rồi."

"Có thật không?" Trong đám thủ vệ có người đưa ra chất vấn.

Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói, "Ta đâu cần phải lừa các người chứ. Muốn chết muốn sống, chính các người lựa chọn. Ta không can thiệp."

Những lời này, khiến những thủ vệ còn dư lại vì đó mà dao động. Muốn chết muốn sống, chính các người lựa chọn, người này dựa vào đâu mà cuồng ngạo như thế. Ý tứ trong lời nói lại rất rõ ràng, nếu như bọn họ còn không chịu buông tha tiếp tục chống lại, như vậy thì chỉ có một con đường chết.

"Làm sao có thể! Người nói vậy!" Thẩm Lăng Vân nhìn chằm chằm Thẩm Thiên Mạch, trên mặt đã không còn ngụy trang trấn định, có mấy phần cuồng loạn quát.

Thẩm Thiên Mạch khinh thường nhìn Thẩm Lăng Vân một cái, trong mắt tràn đầy châm chọc, "Nói vậy? ! Thẩm Lăng Vân, cả đời của ông, ngoại trừ mình ra, ông còn đem người nào khác đặt trong lòng chứ? ! Ông thử nghĩ xem, ai sẽ đối với người chủ tử như vậy mà trung thành bất biến? ! Hay là ông cho rằng, Ma Cung của ta không có thực lực này? !"

"Người." Thẩm Lăng Vân bị lời nói của Thẩm Thiên Mạch làm cho khuôn mặt trở nên trắng bệch.

"Cung chủ. Xin hạ lệnh!" Giọng nói lạnh lẽo không chút ấm áp của Sanh vang lên cắt đứt lời Thẩm Thiên Mạch đang muốn tiếp tục, Thẩm Thiên Mạch ngoái đầu lại nhìn Sanh một cái.

Chỉ thấy khuôn mặt lạnh lẽo tuấn mỹ của Sanh giờ phút này, trong mắt đã đã hiện lên một tia không kiên nhẫn, tuy vậy ánh mắt vẫn sắc bén lạnh lẽo vô cùng như cũ.

Thẩm Thiên Mạch hiện lên nụ cười đùa giỡn trên người, trong mắt thoáng qua sự giao hoạt, "Sanh gấp cái gì? Bỏn cung chủ còn phải cùng Thừa Tướng đại nhân đây ôn lại chuyện cũ nữa."

"Vâng" Sanh thu lại sự không kiên nhẫn trong đôi mắt, ánh mắt sắc bén không hề có chút ảm áp nhìn về phía xa, giống như đã hoàn toàn không thêm để ý đến sự tồn tại của người tên Thẩm Thiên Mạch này.

Thẩm Thiên Mạch không khỏi cắn răng nghiêng lợi, cái tên Sanh này, sao lúc nào cũng đều lạnh lẽo như thế, mình muốn chọc hấn cũng không được! Thời, giải quyết việc cuối cùng này nhanh chóng một chút cũng tốt.

"Phụ thân Đại Nhân, nếu đã không còn lời gì để nói, thì chuẩn bị lên đường đi thôi." Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn Thẩm Lăng Vân một cái, đưa mắt nhìn ngón tay thon dài trắng thuần của mình, cười nói, "Phụ thân là muốn Thiên Mạch tự thân động thủ, hay là tự mình động thủ đây?"

Thẩm Lăng Vân nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Thẩm Thiên Mạch, chỉ cảm thấy giống như rơi vào địa ngục vô biên, không thấy được hi vọng sinh tồn, trong đôi mắt từ không cam lòng dần dần biến thành tuyệt vọng.

Hồng ảnh thoáng qua, nhanh đến mức làm cho người ta không thấy rõ, Thẩm Lăng Vân đã hóa thành một thi thể lạnh băng.

"Hắn đã vô tình, ngươi cần gì phải lưu tình." Lời nói bá đạo mà cuồng ngạo, mang theo thật sâu cùng chiều đau lòng, mọi người chỉ nhìn thấy tuyệt mỹ nam tử Hồng Y tung bay này, nhẹ nhàng vuốt tóc Thẩm Thiên Mạch, ánh mắt như một bầu trời đêm đen thẳm, giờ phút này đang lóe ra ánh sáng dịu dàng, khoe miệng một nụ cười dịu dàng mà cung chiều, cho dù là cảnh sắc tuyệt mỹ, cũng không bị được nửa phần nụ cười của nam tử này.

Thẩm Thiên Mạch cũng không đáp lại câu nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ là lạnh lùng nhìn lướt qua thi thể của Thẩm Lăng Vân, trong mắt có đau đớn chợt lóe lên.

Rốt cuộc cũng đã kết thúc! Những người đã từng có lỗi với nàng, một người cũng không có bỏ qua. Chỉ là, trong lòng vẫn còn có chút đau đớn mà thôi. Một phần đáng giận, nhưng cũng có mấy phần đáng thương.

Tư Đồ Cảnh Diễn nói không sai, thật sự của nàng xuống tay không được, không hạ được quyết tâm đi giết hại phụ thân của mình. Kể cả cái người phụ thân đó có ác độc vô tình đến đâu, kể cả nàng đã xác thực là hận ông ấy đến tận xương tủy, nhưng đến thời điểm chân chính động thủ, nàng vẫn không xuống tay được.

"Mạch Nhi, ta hiểu rõ, thật ra lòng dạ của nàng là nơi ảm áp nhất thế gian này." Tư Đồ Cảnh Diễn dựa vào trán Thẩm Thiên Mạch, giọng nói rất mềm rất nhẹ, chỉ có Thẩm Thiên Mạch có thể nghe thấy.

"Ảm áp nhất, thường thường cũng là băng lãnh nhất. Thế gian vạn vật, Vạn Cự Tắt Phán." Thẩm Thiên Mạch gọi lên một nụ cười nhẹ nhàng ý vị khó đoán, trong mắt thoáng qua một tia mờ mịch sương mù, như thực như ảo, làm cho người ta không thấy rõ tâm tư của nàng giờ phút này.

Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không nói gì nữa, chỉ dựa vào Thẩm Thiên Mạch thật gần, giống như muốn kéo gần cự ly của bọn họ, như muốn đem nhiệt độ còn sót lại của hắn toàn bộ truyền cho nữ tử này.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Thế cuộc thiên hạ. 【Thủ đả canh tân】

"Các ngươi nguyện ý đi theo ta, thì nói cho sênh ca, còn không muốn thì mau giải tán đi. Người nhà của các ngươi ta đã đưa toàn bộ về rồi." Thẩm Thiên Mạch lạnh nhạt nhìn thoáng qua đám thủ vệ không chịu tán đi, hơi hột nói một câu, Thượng Quan Cẩn phủ đệ liền rời đi.

Muốn tiêu diệt Kỳ Nguyệt. Tất cả mọi thứ, rốt cuộc đều đã kết thúc. Vậy mà trong lòng lại có chút mệt mỏi, mệt mỏi? Đây là cảm giác nhiều năm chưa từng có. Nàng vẫn cho rằng lòng mình đã đủ kiên cường rồi, nhưng kì thực, hóa ra nàng không lì lợm.

"Mạch Nhi, nàng đi nhanh quá, ta đuổi không kịp." Tư Đồ Cảnh Diễn đi theo Thẩm Thiên Mạch trở lại khách điểm, không có ý đuổi theo, không phải là đuổi theo không kịp, mà là không muốn đuổi theo.

Hắn hiểu Thẩm Thiên Mạch nhất định là muốn một mình suy nghĩ một chút, cho nên suốt đoạn đường, Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ yên lặng ở sau lưng Thẩm Thiên Mạch, không nói lời nào, đến khách điểm, Tư Đồ Cảnh Diễn thấy nét mặt Thẩm Thiên Mạch dần dần nhu hòa, mới mở miệng giả vờ oán trách nói.

Thẩm Thiên Mạch nghe lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, hơi nhú mày, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn chăm chăm, qua hồi lâu mới nở nụ cười như mặt trời mới mọc buổi sớm làm rung động lòng người, mang theo vài phần yêu mị cùng khí phách nói. "Cảnh Diễn không phải nói muốn lấy thiếp làm hậu ư, tại sao lại không đuổi kịp?"

"Ý nàng là, nguyện ý theo ta về Thiên Mạc?!" Tư Đồ Cảnh Diễn nhú mày, trong mắt đã hiện lên một tia vui mừng, bước một bước tới gần Thẩm Thiên

Mạch, nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng, sương mù che đi con ngươi giờ đã lộ ra cảm xúc rõ ràng.

Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười nhẹ, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, sâu xa nói. “Không phải chàng nói lấy Mị Huyết Lâu làm sinh lễ đó sao?”

“Nếu Mạch Nhi nguyện ý gả cho ta, Mị Huyết Lâu kia, tùy ý nàng thưởng thức.” Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo cung chiều nồng đậm, giọng điệu lại có khí phách giang sơn.

“Cảnh Diễn! Thẩm Mạch tỷ tỷ!” Ngoài cửa bất ngờ vang lên một giọng nói tinh nghịch không đúng lúc, thanh âm trong suốt ngây thơ chất phác vốn có.

“Ngôn Tu Linh.”

“Tu công tử.”

Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn đồng thanh lên tiếng, có điều giọng nói lại hoàn toàn bất đồng. Giọng nói của Tư Đồ Cảnh Diễn mang ba phần tức giận bảy phần bất đắc dĩ, còn giọng nói của Thẩm Thiên Mạch dịu dàng xen lẫn đùa giỡn.

“Cảnh Diễn, cái người này thật là hung dữ, chỉ có Thẩm Mạch tỷ tỷ là dịu dàng.” Ngôn Tu Linh không chút khách khí, đi thẳng vào nhà ngồi xuống, vẻ mặt oán trách liếc Tư Đồ Cảnh Diễn một cái, sau đó làm bộ muốn kéo tay Thẩm Thiên Mạch.

Tư Đồ Cảnh Diễn lách mình chắn trước người Thẩm Thiên Mạch, trong mắt mang theo vài phần cảnh cáo, Ngôn Tu Linh hậm hực thu tay về, bộ dạng không biết làm thế nào, mà con ngươi lại lướt qua một tia giảo hoạt sâu xa.

Tia giảo hoạt này không thể thoát khỏi ánh mắt của Thẩm Thiên Mạch, trong lòng nàng không khỏi nâng lên một nụ cười đùa giỡn, xem ra cuộc sống sau này sẽ rất thú vị đây. Người như Tư Đồ Cảnh Diễn, lại không thể làm gì Ngôn Tu Linh.

“Ngôn Tu Linh, ngươi thật sự là càng ngày càng . . .”

“Đáng đánh đòn.” Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn chưa nói xong, Ngôn Tu Linh đuổi cái lưng một mồi, lười biếng nói, sau đó ngược mắt lên chẳng hề để ý Tư Đồ Cảnh Diễn.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy chiêu này hoàn toàn không còn tác dụng, bỏ qua “uy hiếp” Ngôn Tu Linh, tiếp theo hần lạnh lùng nhìn Ngôn Tu Linh, hỏi, “Tìm ta có chuyện gì, biên cương tiểu quốc có gì khác thường?”

“Ngược lại đầu óc rất linh hoạt.” Khóe miệng Ngôn Tu Linh treo lên ý bất cần đời, trong lúc vui vẻ lại bộc lộ tà khí cùng ngây thơ vô hại trong ánh mắt tạo thành sự chênh lệch rất rõ ràng, tuy nhiên lại không khiến người ta cảm thấy đột ngột.

“Nếu không ngươi còn có thể có chuyện gì.” Tư Đồ Cảnh Diễn trút giận quá lỗ mũi, khoanh tay đứng trước mặt Ngôn Tu Linh, làm như vô cùng hiểu rõ Ngôn Tu Linh.

Thẩm Thiên Mạch chợt nở nụ cười, có chút hứng thú nhìn hai người, hỏi, “Hai vị đang đàm luận thế cuộc thiên hạ? Không ngại cho Thẩm Mạch nghe một chút chứ?”

“Thẩm Mạch tỷ tỷ thông minh như vậy, chắc chắn vừa nghe đã hiểu.” Ngôn Tu Linh nhìn Thẩm Thiên Mạch, con ngươi thoáng qua một tia hài hước, cố ý nở nụ cười ngây thơ, liếc nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn một cái, thấy nét mặt Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn trầm ổn, tà mị tươi cười, Ngôn Tu Linh thu hồi nụ cười, nhanh như vậy đã bị Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn thấu mách khéo của hắn, thật không dễ chơi.

“Mấy năm gần đây Lê Quốc lại càng ngày càng hưng thịnh rồi sao?” Ngôn Tu Linh tiếp tục nói, giờ phút này trong mắt hắn không còn nguy trang vẻ ngây thơ, chỉ có một mảnh đen tĩnh mịch, dường như sâu không thấy đáy, không cần thận là mất mạng.

Nét mặt Tư Đồ Cảnh Diễn không lộ vẻ kinh ngạc, chỉ là ý cười tà mị, con ngươi thâm trầm như biển xem qua một tia sáng, khẽ cười nói. “Lê Quốc thật sự có thể hùng mạnh, chỉ tiếc là, Lê vương đã già, sợ rằng không còn sống được bao lâu nữa, thái tử thì tàn bạo, các hoàng tử không phục, Lê vương chết, Lê Quốc tất loạn. Đợi khi chúng ta gỡ Kỳ Nguyệt xuống, tự nhiên Lê Quốc cũng trở thành vật nằm trong tay.”

“Không tệ.” Ngôn Tu Linh tán đồng nói, trong mắt là dã tâm giành thiên hạ, “Có điều mặc dù Kỳ Nguyệt đã mất đi người tâm phúc, nhưng dù sao cũng là đại quốc đã tồn tại ngàn năm, chỉ sợ không thể dễ dàng gỡ xuống như vậy.”

“Điều này ta đã có dự tính.” Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn cười tự tin, con ngươi đen nhánh lộ ra một tia chắc chắn, nếu như ngươi thấy ánh sáng trong đôi mắt như vậy, bất luận là lời nói hoang đường như thế nào, ngươi cũng sẽ kiên định tin tưởng, bởi vì trong con ngươi ấy như có một loại sức quyến rũ, bảo ngươi không thể không tin.

Thẩm Thiên Mạch nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn rồi lại nhìn Ngôn Tu Linh, con ngươi xinh đẹp chuyển động, nhếch miệng nở nụ cười yếu ớt, mang theo vài phần hài hước nhìn về phía hai người. “Ta vẫn rất hiếu kỳ, sau khi bắt Kỳ Nguyệt cùng các tiểu quốc khác, hai người các ngươi sẽ làm gì bây giờ? Chia đều thiên hạ?”

Con ngươi đen nhánh của nàng nâng lên một tầng sương mù nhàn nhạt, Thẩm Thiên Mạch khẽ cười nhìn hai người. Chia đều thiên hạ sao?! Có lẽ đối với người khác mà nói, điều đó có thể, nhưng đối với Tư Đồ Cảnh Diễn mà nói, đó là không thể nào.

Hắn là một nam tử ngông cuồng không kiềm chế được, thế nào lại cho phép người khác chia sẻ thiên hạ với hắn. Đó là nàng, cho nên hắn mới nguyện ý

cùng hưởng, nhưng cũng chỉ là hân yêu nàng, hoặc là nói, bởi vì hôm nay, chính là hân đưa cho nàng, trong lòng hân, những thứ kia vẫn là của hân.

“Đến lúc đó, dựa vào bản lĩnh của chính mình.” Gần như cùng thời khắc đó, hai giọng nói cùng lên tiếng.

Tur Đồ Cảnh Diễn và Ngôn Tu Linh nhìn đối phương một chút, trong mắt cũng thoáng qua một tia sáng chói, tương giao của hai người rất sâu đậm, biết rõ đối phương cũng giống như mình, tuyệt đối không thể nào dễ dàng chấp tay nhường thiên hạ được, nhưng nếu là đánh nhau, không tránh được phải hao tổn rất nhiều lực lượng, chỉ bằng hợp tác trước, mặt khác tiêu diệt toàn bộ lực lượng đối phương, đến lúc đó quang minh chính đại tranh giành thiên hạ, chẳng phải nhanh hơn sao.

“Hai vị chuẩn bị cầm Kỳ Nguyệt thế nào đây?” Đáp án của Thẩm Thiên Mạch tuyệt không ngoài ý muốn bọn hân, nàng nghiêng đầu, giống như vô tình hỏi.

“Kỳ Nguyệt, dĩ nhiên là phải diệt rồi.” Tur Đồ Cảnh Diễn vẫn nở nụ cười tà mị, chỉ là trong mắt hân không có nửa phần ý cười, Thẩm Thiên Mạch chỉ có thể nhìn thấy trong mắt hân một loại dã tâm vương giả.

Kỳ Nguyệt Quốc, đối với nàng mà nói, là nơi đã nuôi dưỡng nàng. Có điều, nếu nói người nhà cũng phản bội nàng, bị nàng diệt trừ từng người một. Cái gọi là quốc gia ấy, nàng cũng ngẫm đồng ý, từng bước từng bước đi về phía diệt vong.

Nàng vốn là người máu lạnh vô tình như vậy. Cùng tương quan với nàng, nàng có thể sống chết tương trợ, không có quan hệ gì với nàng, nàng thờ ơ. Có điều, lần này, không phải là mấy tính mạng, cũng không phải hơn mấy chục, mấy trăm tính mạng, mà là tính mạng vài chục vạn dân chúng của Kỳ Nguyệt Quốc.

Tur Đồ Cảnh Diễn đã từng cam kết với nàng sẽ bỏ qua cho dân chúng của Kỳ Nguyệt. Nàng tin tưởng Tur Đồ Cảnh Diễn có thể làm được, chỉ là người của Đô thành, lại không thuộc hàng ngũ dân chúng. Nhiều quan viên như vậy, nhiều hoàng thân quốc thích như vậy, nếu giữ lại, thì đó chính là dư nghiệt, thử hỏi làm sao Tur Đồ Cảnh Diễn giữ lại dư nghiệt được?!

Nếu muốn giết, vật thì liên lụy người thân của bọn họ, cần phải giết sạch rồi, nếu không, chính là nhỏ cò không tận gốc. Nhưng là, nếu thật làm như vậy, chỉ sợ cả Đô thành lại nổi lên một hồi gió tanh mưa máu.

“Thiếp muốn Đô thành Kỳ Nguyệt.” Thẩm Thiên Mạch lười mở miệng, con người không nhìn về Tur Đồ Cảnh Diễn, giống như chỉ thuận miệng nói ra.

Mà trong lòng nàng lại có mấy phần thấp thòm. Ý đồ của nàng muốn Đô thành Kỳ Nguyệt, dĩ nhiên là muốn bảo vệ tính mạng những người dân vô tội kia, với trí thông minh của Tur Đồ Cảnh Diễn, sẽ không thể không nhìn thấu ý của nàng.

Nhưng là, giữ lại những người dân vô tội kia, thì đồng nghĩa với việc để lại hậu họa, Tur Đồ Cảnh Diễn thật sự sẽ để cho mối họa này tồn tại như vậy sao.

Nếu hân cự tuyệt, nàng nên làm thế nào đây? Cãi nhau với hân, sử dụng tất cả lực lượng đi ngăn cản? Nàng, thật sự sẽ vì những người đó mà đối đầu với hân?! Không, nàng sẽ không làm như vậy, bởi vì nàng luôn luôn là một người ích kỷ, nàng tuyệt đối sẽ không vì những người không liên quan làm tổn thương người nàng yêu.

Nhưng mà, nếu thật như vậy, nàng sẽ khó chịu, sẽ áy náy. Dù sao, những người dân đều vô tội. Dù sao cũng là vì nàng báo thù, mới khiến Kỳ Nguyệt đi tới tình trạng ngày hôm nay.

“Được.”

Giống như trải qua một thời gian dài như cả thế kỷ, rốt cuộc Thẩm Thiên Mạch cũng nghe được câu trả lời của Tur Đồ Cảnh Diễn. Chỉ có một chữ, được. Chỉ là một chữ này, lại bao hàm bao nhiêu cung chiêu và bao bụng, bao nhiêu tin tưởng cùng yêu say đắm.

Thẩm Thiên Mạch vừa ngược mắt đã nhìn thấy con người cung chiêu của Tur Đồ Cảnh Diễn, con người dịu dàng như nước, giống như mở ra tấm lưới vô hình, từng chút từng chút đem lòng nàng nhốt vào trong lưới.

Tur Đồ Cảnh Diễn, cả đời này, thiếp không có cách nào rời bỏ chàng rồi.

Trong phút chốc Thẩm Thiên Mạch cùng Tur Đồ Cảnh Diễn nhìn thẳng vào mắt nhau, trong mắt Ngôn Tu Linh thoáng qua một tia sáng khác thường.

Tur Đồ Cảnh Diễn lại vì Thẩm Thiên Mạch làm được như thế. Vẫn cho là Tur Đồ Cảnh Diễn có Thẩm Thiên Mạch trợ giúp, tất nhiên như hổ thêm cánh, nhưng mà xem ra hiện giờ, hình như không phải như vậy.

Một người khi nảy sinh tình yêu, chính là có nhược điểm. Hôm nay Tur Đồ Cảnh Diễn có thể vì không đành lòng nhìn Thẩm Thiên Mạch khổ sở mà giữ lại dư nghiệt, như vậy ngày sau, sẽ vì nàng mà gặp nhiều nhược điểm hơn nữa. Mà chút nhược điểm đối với người bình thường mà nói, có thể không là gì, nhưng đối với một vị vua muốn tranh giành thiên hạ mà nói, đó là đại kỵ.

Trận tranh giành giành này, ta sẽ không nhường. Cảnh Diễn, cho dù người là bạn tốt tri kỷ của ta, ta cũng sẽ không đem tặng thiên hạ cho người. Cho nên, nếu người đã lựa chọn toàn tâm toàn ý yêu một người, vậy, thiên hạ này, có lẽ người với không tới rồi.

Phải biết rằng, không muốn tiếp tục cô độc nữa, thì không có khả năng ngồi vững trên vị trí tối cao cô độc này lần nữa đâu.

Thiên Tuyệt Lâu. Từ lâu đệ nhất kinh thành, cùng ông chủ Thiên Khuyết Lâu, là cùng một người, chỉ là không ai biết người ông chủ đứng sau đệ nhất

tửu lâu và khách điểm này, là ai.

Bên trong một gian phòng thượng hạng của Thiên Tuyệt Lâu, một bàn rượu và thức ăn, món ăn mê người, mùi rượu ngọt ngào thuần khiết, có điều người xung quanh bàn tiệc này, hình như không có khẩu vị gì, món ngon rượu ngon trước mắt như vậy, gần như không hề nhúc nhích.

“Thiên mặc cùng Lâm vị quân đội đang trên đường tiến quân, giống như được thần linh phù trợ, đã đánh đến biên cương rồi!” Một viên quan cao tuổi mặc áo vàng khẽ thở dài một hơi, con người già nua có chút vẫn đục, tràn đầy lo lắng.

“Thái tử mất tích, hoàng thượng lâm bệnh qua đời, hoàng hậu chết bất đắc kỳ tử, cả Tam hoàng tử, Bát hoàng tử, Thừa Tướng, đại tướng quân cũng chết rất kỳ lạ, ta chỉ sợ khí số của Kỳ Nguyệt thật sự đã hết!” Viên quan áo đen đối diện viên quan viên quan áo vàng khe khẽ thở dài, bộ dạng cam chịu số phận.

“Thôi. Ta xem Thiên mặc cùng Lâm vị quân đội đang trên đường tiến quân, đãi ngộ dân chúng có thừa, hẳn là sẽ không làm tổn thương chúng ta, chỉ bằng chúng ta đầu hàng đi.” Một ánh mắt thỉnh cầu hình tam giác, khóe miệng viên quan nghiêng nghiêng, vẻ mặt khiếp đảm nói.

Thẩm Thiên Mặc ở ngoài cửa nghe đến đó, khóe miệng không khỏi nâng lên một nụ cười lạnh.

Đây là rường cột nước nhà của Kỳ Nguyệt?! Khó trách Kỳ Nguyệt muốn tiêu diệt! Nếu không phải vì dân chúng cả thành, nàng thấy những người này thật không đáng cứu.

“Hừ! Các người đều cho rằng hoàng tộc Kỳ Nguyệt thật sự đều đã chết một cách kỳ lạ ư?! Cùng lắm là bọn họ muốn diễn trò! Các người cho rằng Thiên mặc cùng đám người Lâm vị sẽ dễ dàng tha cho chúng ta sao?! Không có chuyện ấy đâu!” Trong đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng, nói năng rất có khí phách, khiến cho đám quan viên nhất thời nghẹn lời.

Lông mi Thẩm Thiên Mặc hơi nâng lên, nhìn xuyên qua khe hở ở cửa sổ thấy được vị quan viên vừa nói những lời này, chính là Thượng thư đương nhiệm, Thôi Phổ.

Thôi Phổ, nàng cũng từng nghe nói qua, là một vị quan viên trẻ tuổi rất có tài, chỉ là lúc đó nàng không chú ý, thật không ngờ, lại là nhân vật này.

“Vây ý người là gì?” Rốt cuộc cũng có một viên quan phá vỡ sự yên lặng, sợ hãi hỏi. Những viên quan này đều là rường cột nước nhà, lần này bí mật hội tụ, nói là suy tính cho Kỳ Nguyệt, kì thật đều là vì an nguy của chính mình thôi.

Thôi Phổ nhìn mọi người, con người hiện lên một tia khác thường, mang theo vài phần kiêu căng nói, “Theo sự hiểu biết của ta về tác phong của hoàng đế Thiên mặc, hẳn tuyệt đối không giữ lại chúng ta làm tù binh đâu!”

Vừa nói xong, sắc mặt mọi người đều thay đổi, vẻ mặt này hoàn toàn khác bộ dạng lo lắng vừa rồi, trong đôi mắt nảy ra sự sợ hãi cùng lo lắng nghiêm trọng.

“Vậy phải làm sao bây giờ?!”

“Đừng vậy đừng vậy! Ta trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, ta không thể chết được!”

Trong phòng giống như nổ oanh lên, Thẩm Thiên Mặc hơi nhíu chân mày, bàn tay thon dài như ngọc vươn ra, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng, giọng nói réo rất không cao không thấp truyền vào trong phòng, “Bản cung chủ có cách bảo vệ các người không chết.”

Cửa phòng vừa mở ra, ánh nắng bên ngoài chiếu vào trong, những người trong nhà cảm thấy ánh mặt trời có chút chói mắt, ánh mắt đã hơi nheo lại, nhìn về phía người vừa nói.

Cái nhìn kia lại khiến cho mọi người ngây dại. Nam tử đứng trước cửa, toàn thân áo trắng như tuyết, không vương một hạt bụi, lẳng lặng đứng quay lưng ở phía ánh mặt trời chói sáng, ánh mặt trời giống như ánh sáng hắt độc hữu. Sợi tóc hắt đen như mực được buộc cao lên, xem ra rất nhanh nhẹn hoạt bát, lại có một phong vị khác.

Bởi vì hấp mắt nên những người trong nhà không nhìn rõ diện mạo của nam tử kia, chỉ cảm thấy khí chất hắt cao quý thanh nhã như vậy, thậm chí bọn họ quên mở miệng chất vấn nam tử kia nghe kén cuộc nói chuyện của họ từ khi nào, vì sao lại xông vào phòng.

Bàn tay trắng nõn của nam tử kia khẽ giờ lên, cửa liền được đóng lại, mãi đến khi nam tử kia đi đến trước mặt quan viên, bọn họ mới nhìn rõ diện mạo nam tử này.

Ngũ quan tuyệt mỹ đến không thể bắt bẻ, mà thứ làm cho người ta không thể dời tầm mắt, đó chính là con người của hắn, đen nhánh, giống như hồ nước không thấy đáy, khiến người bất tri bất giác bị hấp dẫn.

“Các vị đại nhân, chắc đã hiểu Mặc Trì nói gì rồi chứ?” Thẩm Thiên Mặc lại đưa mắt nhìn mọi người vẫn đang thất thần, khóe miệng nâng lên khẽ hạ xuống ý cười, thần nhiên nói.

Đám quan viên lúc này mới kịp phản ứng, có chút kinh ngạc nhìn Thẩm Thiên Mặc.

Nam tử trước mắt đúng là thanh việt vô song, đây chính là người mà giang hồ đồn đại là vừa nghe danh đã sợ mất mật, Ma Cung cung chủ Mặc Trì?

Ánh mắt Thôi Phở cũng hiện lên một tia kinh dị, đây là Ma Cung cung chủ sao? Tuổi còn quá trẻ, lại còn rất. . . . Đẹp.

“Cung chủ dựa vào cái gì mà nói có thể bảo vệ chúng ta không chết?!” Giọng Thôi Phở lạnh lùng kiêu ngạo vang lên, con ngươi mang theo vài phần nghi ngờ, “Ma cung tuy thần bí mà cường đại, hiện giờ đúng là đối thủ của hai cường quốc đệ nhất Thiên mạc cùng Lâm vị.”

Thôi Phở vừa dứt lời, đám quan viên nhao nhao ngời nhìn ta ta nhìn ngời, tựa hồ cũng đang hoài nghi Ma Cung có thật như vậy hay không.

Lông mi Thẩm Thiên Mạch khẽ chớp, con ngươi đen tuyền nhàn nhàn nhìn về phía Thôi Phở, không mặn không nhạt nói, “Nếu các ngời không muốn hợp tác, cân cung cũng không cưỡng cầu, dù sao, bản cung chủ cũng không phải không thể cứu các ngời.”

Thôi Phở bị Thẩm Thiên Mạch nhàn nhàn liếc mắt một cái, nhìn xem chân động trong lòng. Thôi Phở hần từ nhỏ đã thông minh hơn người, cùng lắm chỉ mới hơn hai mươi tuổi, đã thăng tiến lên chức Thượng thư chỉ đứng sau Thừa tướng cùng Đại tướng quân, hần vẫn cực kì kiêu ngạo, vậy mà vừa rồi Ma Cung cung chủ nhàn nhàn liếc mắt một cái, hần bỗng dưng sinh ra ý sợ hãi.

Rõ ràng là nam nhân thanh nhã như thế, mà toàn thân lại tỏa ra khí thế rất sắc bén. Rõ ràng là nhìn gần gũi ôn hòa, mà lại có một cỗ khí thế xa cách không thể lại gần.

“Chúng ta nguyện ý hợp tác, nguyện ý hợp tác!”

Bọn quan viên không phải kẻ ngốc, tự nhiên hiểu ra thế cục hiện giờ. Nếu hợp tác với Ma Cung cung chủ, như thế bọn hần còn có một cơ hội sống sót, nếu bất hòa không hợp tác với Ma Cung cung chủ, bọn hần tuyệt đối không còn cơ hội sống sót, dưới tình huống này thì đương nhiên là hợp tác rồi.

Sắc mặt Thẩm Thiên Mạch không hề biến đổi, những đáp án của bọn họ đối với nàng căn bản không quan trọng, chỉ là nàng nhất thời nổi hứng mới nguyện ý cứu tính mạng của bọn họ thôi.

Con ngươi nàng nhàn nhàn liếc Thôi Phở, chỉ có hần không nói gì.

Thôi Phở thấy Thẩm Thiên Mạch nhìn thẳng vào mắt mình, trong nháy mắt liền cảm thấy không che giấu được gì, giống như một đôi con ngươi đen tuyền ấy có thể bao quát toàn bộ, nhìn thấu tất cả.

“Ngời có thể bảo vệ được toàn bộ kinh thành Kỳ Nguyệt thật sao?” Thật lâu sau, rốt cuộc Thôi Phở cũng mở miệng hỏi.

Không biết vì cái gì, rõ ràng cảm thấy căn bản là không có khả năng sống sót, lại vì đôi mắt của nam tử xa lạ này mà đặt niềm tin tưởng, có lẽ vẫn còn cơ hội xoay chuyển.

“Đương nhiên.” Thanh âm trong trẻo lại vang lên, chỉ hai chữ rất đơn giản, nói ra rất nhẹ nhàng, giống như là chuyện thường tình dễ dàng.

Phải biết rằng, bảo vệ kinh thành Kỳ Nguyệt trong tay Thiên mạc cùng liên quân Lâm vị không phải chuyện dễ dàng gì, cho dù là Ma Cung khiến người trong thiên hạ đều kính sợ, cũng không có khả năng làm được. Huống chi, Ma Cung vốn là tổ chức giang hồ, hoàn toàn không cần thiết phải cứu Kỳ Nguyệt.

“Nhưng mà, ta có yêu cầu, các vị phải đáp ứng.” Thẩm Thiên Mạch dừng một chút, con ngươi đen tuyền lấp lánh làm người ta không nhìn thấy quang mang, khóe miệng hơi gợi lên, nhàn nhàn nói.

Các viên quan lại ngời nhìn ta ta nhìn ngời, không biết có nên đáp ứng hay không, bởi vì không ai biết Ma Cung cung chủ yêu cầu cái gì.

“Chỉ cần có thể bảo vệ toàn bộ kinh thành Kỳ Nguyệt, yêu cầu gì ta cũng có thể đáp ứng.” Bây giờ, dẫn đầu cuộc nói chuyện chính là Thôi Phở.

Thẩm Thiên Mạch tán thưởng liếc nhìn Thôi Phở một cái, khóe miệng nâng lên ý cười, “Yêu cầu của ta rất đơn giản, ngay hôm nay, các vị hãy đứng lên, khôi phục lại cuộc sống thường ngày của dân chúng, ngày hôm sau tại kinh thành Kỳ Nguyệt, không còn quan viên. Mà Kỳ Nguyệt cũng sẽ vĩnh viễn biến mất, trong lòng các ngời cũng hãy nghĩ như vậy.”

Dĩ nhiên, phân bác lại lời này sẽ không còn một đường sống nào, mà bọn quan viên chỉ nghe một yêu cầu như vậy, cũng đều nhao nhao đáp ứng, dù sao, một quốc gia đã diệt vong, đối với bọn hần mà nói, cũng không có gì đáng lưu luyến, đối mặt với thời khắc sinh tử, quốc gia khi đã mất đi quân chủ, hình như đã không còn quan trọng nữa rồi.

Chỉ có Thôi Phở hơi nhíu mày, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

“Các vị đại nhân có thể ra về. Chuyện hôm nay, hi vọng các vị đại nhân không nên nói lung tung.” Sắc mặt Thẩm Thiên Mạch thản nhiên, nhẹ nhàng băng quơ hạ lệnh tiễn khách, sau cùng vừa vười vừa liếc nhìn bọn quan viên một cái, nhàn nhàn bổ sung thêm, “Nếu không, ma lệnh của Ma Cung, sẽ ghi tên các vị lên.”

Nghe một câu sau cùng, sắc mặt quan viên trở nên trắng bệch, cơ hồ như chạy khỏi Thiên Tuyệt Lâu.

Ma lệnh chính là một trong những thánh lệnh của Ma Cung. Lệnh rằng phải giết. Một khi tên đã được khắc lên ma lệnh, Ma Cung sẽ làm cho người ấy chịu thống khổ sống không bằng chết, không chết không ngưng.

“Thôi đại nhân dừng bước.” Thẩm Thiên Mạch không khách khí ngồi trên ghế tựa, lười biếng phun ra năm chữ.

Thôi Phở dừng bước, cứ thế lẳng lặng nhìn nam tử Ma Cung cung chủ thần bí.

“Ta cảm thấy ngươi cũng không tệ. Nếu nguyện ý, việc cai quản Kỳ Nguyệt, giao lại cho ngươi.” Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười, ánh mắt vẫn không nhìn ra cảm xúc.

“Giao cho ta?” Con ngươi Thôi Phở hiện lên một tia sáng, có chút hồ nghi nhìn Thẩm Thiên Mạch, Ma Cung cung chủ này lại yên tâm giao kinh thành Kỳ Nguyệt cho hắn xử lý?!

Thần sắc Thẩm Thiên Mạch chưa từng thay đổi, ý cười nhạt nhẽo, “Ừm, âm thầm duy trì trật tự cho tốt, không có quan viên, nơi ấy sẽ dễ dàng sinh loạn. Ta sẽ giữ lại nha sai cho ngươi. Có điều, nếu ngươi còn tâm tư nào khác, nên tự biết hậu quả!”

Con ngươi Thôi Phở lộ ra một tia cứng ngắc, nam tử trước mắt giống như sương mù khiến người ta không nhìn thấu, rõ ràng mang theo ý cười hời hợt, lại khiến hắn cảm thấy hàn băng chí cực.

“Thôi Phở đã hiểu.” Vừa vặn bốn chữ, nhưng đối với Thôi Phở lại cực kì khó khăn.

Từ thuở nhỏ hắn đã tâm cao khí ngạo, bốn chữ này, không thể nghi ngờ hắn đối với Thẩm Thiên Mạch đã tỏ ý thần phục. Chỉ là, một nam tử như vậy, không phải người đặc biệt thì không phục. Khí phách toàn thân, tài hoa phong nhã, vô hình khiến người ta cảm thấy áp lực cực lớn, giống như hắn không thể làm trái nghịch ý thần linh.

“Như thế thì được.” Có được câu trả lời của Thôi Phở, Thẩm Thiên Mạch chỉ bằng quơ nói bốn chữ, liền nhẹ nhàng rời đi, chỉ để lại tay áo màu trắng chợt bay qua, giống như tiên tử, phiêu nhiên rời đi.

Thiên mạch cùng liên quân Lâm vị giống như được thần trợ giúp, chỉ qua mấy ngày liền thẳng tiến tấn công đến kinh thành.

Cửa thành đóng chặt, Thiên mạch cùng liên quân Lâm vị sắp hàng chỉnh tề ở trước cửa thành, từ xa nhìn lại, chỉ thấy một mảng đen kịt, dày đặc, đượm màu u tối khiến người ta có cảm giác bí bách hít thở không thông.

“Trước cổng thành là liên quân của Thiên mạch và Lâm vị?” Giọng nói réo rất không cao, lại lại truyền vào tai mỗi người rất rõ ràng.

Dân chúng bên trong thành đưa mắt nhìn ra xa, chỉ nhìn thấy tay áo màu trắng tung bay trong gió, bộ y phục tôn lên phong thái trác tuyệt của nam tử, nhìn không rõ bộ dạng của nam tử đó, từ xa nhìn lại, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bên gương mặt, huyền ảo như ngọc.

“Không sai.” Thanh âm tao nhã ôn hòa truyền đến.

Lông mi Thẩm Thiên Mạch rung nhẹ, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Đã sớm nghe danh Thiên mạch đại tướng quân, năng chinh thiên chiến, mưu lược có thừa, nàng không phải không biết, nhưng mà, nàng không hề nghĩ đến, một nam tử như vậy mà lại có giọng nói ôn hòa như thế, giống như hắn không nên là đại tướng quân, mà nên là một thư sinh.

“Ta muốn có kinh thành Kỳ Nguyệt này. Các ngươi mau trở về đi.” Trên mặt thẩm thiên mạch không có chút sợ hãi nào, chỉ là nhẹ nhàng nói một câu.

Một câu này truyền xuống, bên trong kinh thành liền nổ oanh, tất cả đều suy đoán nam tử áo trắng nhanh nhẹn này rốt cuộc có thân phận gì, lại dám đồng dạng nói, hắn muốn kinh thành Kỳ Nguyệt.

Trong thành dân chúng có chút xôn xao, một đám nhìn bóng dáng màu trắng kia, ánh mắt tràn đầy chờ đợi cùng sùng bái.

Ngoài thành tướng sĩ nhỏ giọng lầm bầm, bất mãn nhìn Thẩm Thiên Mạch, người kia quá cuồng vọng rồi, cho rằng hắn có có vài phần khí thế xuất trần thì có thể không coi ai ra gì, phải biết rằng liên quân Thiên mạch cùng Lâm vị không phải là dễ coi thường.

“Không biết tại sao các hạ lại nói như vậy?!” Giọng của Vận Hân vẫn như cũ Ôn Nhã, nghe giống như ôn hòa vô hại, nhưng mà Thẩm Thiên Mạch rõ ràng cảm nhận được ánh mắt tràn ngập khiêu khích cùng tìm tòi nghiên cứu đang bắn tới.

Thẩm Thiên Mạch cũng không giận, nàng biết Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn còn chưa thông báo cho Vận Hân chuyện ở kinh thành Kỳ Nguyệt, dù sao Vận Hân một đường tấn công tới đây, cũng không dễ dàng gì.

“Tại hạ, Mặc Trì.” Nhẹ nhàng nói một câu, ánh mắt thâm thúy của Thẩm Thiên Mạch cũng từ từ mà trở nên sắc bén, Vận Hân cảm thấy nam tử trên cổng thành mang cho hắn áp lực rất lớn.

Chỉ là hắn vẫn như cũ bất động thanh sắc nâng lên đôi mắt Ôn Nhã, hàm chứa nụ cười lạnh lùng, thần nhiên nói, “Cung chủ Ma Cung? . . . Vậy thì như thế nào?!”

Thẩm Thiên Mạch thu lại nụ cười, quả nhiên không phải dễ chọc. Quả đúng là thủ hạ của Tư Đồ Cảnh Diễn, ngược lại có mấy phần kiên quyết.

“Nếu như thêm một Lâu chủ Mị huyết lâu thì sao đấy.” Giọng nói tà mị mà không bỏ mang theo cuồng ngạo thoáng qua bên tai mỗi người, tất cả nghe thấy giọng nói này, cũng trong lúc đó mà vô hình cảm nhận được một cỗ áp lực, chèn ép bọn họ không dám phản đối đối với người đã phát ra giọng nói này.

Mang theo ba phần sợ hãi bảy phần tò mò, ngược mắt nhìn, chỉ thấy bên người nam tử mặc áo trắng kia chẳng biết lúc nào lại thêm một người nam tử mặc áo đỏ.

Một thân áo đỏ như vậy ở giữa nơi đang lúc đầu đông giá rét này, giống như một ngọn lửa yêu dị, vừa nóng mãnh liệt lại mỉa mai hoặc như vậy, làm cho người khác không thể di dời tầm mắt. Nam tử thân hình cao to, bày ra một đường cong hoàn mỹ, tóc như mực tùy ý xõa trên người, lại càng tăng thêm mấy phần mỉa mai hoặc cùng yêu dị.

Giờ khắc này, mọi người trong lòng cũng thoáng qua cùng một câu nói. Đây phải chăng chính là kẻ giết người không chớp mắt - Lâu chủ Mị huyết lâu?

Nhìn bóng dáng mỉa mai của nam tử này, cảm thấy một nam tử phong hoa tuyệt đại như vậy hình như chẳng hợp với việc có mối liên hệ cùng một tổ chức sát thủ, nhưng người mặc áo đỏ sau lưng kia vô cùng lạnh lùng, cùng với câu nói tà mỉa cuồng ngạo mới vừa rồi kia, lại làm cho người ta cảm thấy chuyện này cũng rất hợp lý.

Đôi mắt Vận Hân khi chạm đến bóng dáng màu đỏ kia thì cũng khẽ run lên.

Trong lòng không khỏi kinh ngạc, hẳn là hoàng thượng? Ý tứ của hắn như vậy là muốn lưu lại Kinh Thành Kỳ Nguyệt? ! Làm sao có thể, khi nào mà hoàng thượng lại làm ra quyết định như vậy, tại sao hắn lại đem Kinh Thành Kỳ Nguyệt lưu lại? ! Đây chính là mối họa lớn a!

Chẳng lẽ là vì vị Cung chủ Ma Cung này? ! Thân phận của Cung chủ Ma Cung, người khác không biết, nhưng làm thân tín của Tư Đồ Cảnh Diễn, Vận Hân là rất rõ ràng, hẳn chính là nàng, chính là hôn thê của Tư Đồ Cảnh Diễn, người hoàng hậu mà nửa đường đã bị người "Sát hại", Thẩm Thiên Mạch.

Mới vừa rồi thời điểm nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch, hắn cũng có chân chờ trong nháy mắt, nhưng lại nhớ đến tầm quan trọng của kinh thành Kỳ Nguyệt, hẳn cũng không có thối lui, chỉ là hôm nay, hoàng thượng cũng đã nói như vậy rồi, hẳn còn có thể nói cái gì đây.

"Nếu Cung chủ Ma Cung cùng Lâu chủ Mị huyết lâu đã coi trọng Kinh Thành Kỳ Nguyệt này như vậy, Vận Hân này cũng không dám cướp chỗ mà hai người yêu thích." Vận Hân bình phục tâm tình, giọng nói vẫn Thanh Nhã mà dịu dàng như cũ.

"Như thế, rất tốt. Tránh được thương vong tôn thất." Giọng nói của Thẩm Thiên Mạch nhàn nhạt, từ trên cửa thành bay vọt xuống, giống như có cánh chim màu trắng, từ trên cổng thành bay vút xuống.

Vận Hân nhìn mỉm cười với người đang đứng ở trước mặt mình. Rõ ràng là thân nữ nhi, lại mặc trang phục của nam tử, nhưng cũng không làm cho hắn cảm thấy nửa phần khó chịu, khuôn mặt như mi mực như tranh, bản lĩnh như thần tiên, có lẽ chỉ có người như vậy, mới xứng có được sự ưu ái của hoàng thượng mà thôi.

"Có việc gì mà khiến tướng quân mãi nhìn chăm chăm vào Mặc Trì như vậy?" Thẩm Thiên Mạch nhìn ánh mắt quan sát của Vận Hân, cười nhạt, ánh mắt từ từ quét qua những tướng sĩ kia, nàng biết những tướng sĩ này có lẽ vẫn không phục.

Vốn là có tướng sĩ trong lòng vẫn còn không phục, bị cái nhìn này của Thẩm Thiên Mạch nhàn nhạt quét qua, bất tri bất giác cũng bình phục tâm tình.

Cái nhìn này, mang theo ôn hòa an ủi, để cho người cảm thấy thân thiết, nhưng lại âm thầm cảnh cáo, làm cho người ta bất tri bất giác cảm thấy nếu cùng người trước mắt này đối địch, sẽ là một chuyện vô cùng đáng sợ.

"Phong thái của Cung chủ, Vận Hân cảm phục." Không nặn không lật nói một câu, Thẩm Thiên Mạch biết nếu nói cảm phục, chỉ sợ diễn trò là phần chiếm đa số, mặc dù Vận Hân là Đại Tướng quân, nhưng dù sao vẫn rất bận tâm cảm thụ của các tướng sĩ.

"Không dám. Tướng quân thanh minh đại nghĩa, đã giúp cho dân chúng Kinh Thành một lần an bình. Mặc Trì vô cùng cảm kích. Nơi này cũng xin tướng quân cùng các vị tướng sĩ yên tâm, từ nay về sau, cõi đời này không còn có Kỳ Nguyệt Quốc." Thẩm Thiên Mạch cười yếu ớt, nói.

Thiên Mạch cùng Lâm Vị phân chia Kỳ Nguyệt, mà Kỳ Nguyệt Quốc đã từng hùng bá nhất thời, kể từ nay liền hoàn toàn biến mất trên cõi đời này rồi. Về phần Kinh Thành Kỳ Nguyệt, còn lại là giao cho Thôi Phổ xử lý.

"Tiểu thư, bây giờ chúng ta phải đi Thiên Mạch sao?" Bên trong một chiếc xe ngựa sang trọng, Thiên Thiên nháy mắt, ngồi bên người Thẩm Thiên Mạch, hỏi.

"Đúng vậy. Nàng phải đi làm hoàng hậu của ta." Thẩm Thiên Mạch còn chưa kịp trả lời, Tư Đồ Cảnh Diễn liền đáp lời trước, giống như sợ Thẩm Thiên Mạch đã đến nửa đường lại trở què vậy.

"Thiên Mạch tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn gả cho tên Cảnh Diễn này sao?" Ngôn Tu Linh nháy mắt, bộ dạng không chút coi trọng người nào đó nói.

"Ngôn Tu Linh. . ." Trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn như cũ mang theo nụ cười tà mỉa mà không bỏ, chỉ là đôi mắt trở nên sâu và đen sẫm nói cho Ngôn Tu Linh biết sợ rằng mình không nhận được chuyện gì tốt lành.

Thẩm Thiên Mạch lạnh nhạt nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Ngôn Tu Linh.

Bên trong xe ngựa khí lưu chấn động, Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Ngôn Tu Linh lại bắt đầu đấu đá. Hai người đều là cao thủ tuyệt đỉnh, so chiêu cũng cố ý không chế lực lượng, mặc dù khí lưu bên trong xe ngựa rất kinh khủng, nhưng ngoài xe ngựa xem ra vẫn là vô cùng bình yên.

"Tiểu thư, công phu của cô gia quả thật lợi hại." Thiên Thiên tròn to hai mắt, nhìn hai người đang so chiêu, trong mắt lộ ra mấy phần sùng bái.

Khóe miệng Thẩm Thiển Mạch nâng lên nụ cười nhàn nhạt. Quả thực, công phu của Tư Đồ Cảnh Diễn rất không tầm thường, có khi còn trên cả mình, mà công phu của Ngôn Tu Linh cũng không kém, chỉ sợ cũng ngang hàng với mình.

"Đừng đánh đừng đánh. Cũng không có người nào thêm khen ta lợi hại!" Ngôn Tu Linh dùng một tia xảo kinh tránh được thế công của Tư Đồ Cảnh Diễn, lộ ra một bộ dạng như rất uất ức.

"Cô gia, sao người lại khi dễ công tử như vậy." Thiên Thiên thấy ánh mắt Ngôn Tu Linh như nước long lanh, nhất thời trong tim không đành lòng, mặc dù cô gia là phu quân tương lai của tiểu thư, nhưng cũng không thể khi dễ người khác như vậy a, nhất là một người vừa đáng yêu lại đơn thuần mà trai đẹp như vậy.

Tư Đồ Cảnh Diễn thu tay lại, hừ một cái xem thường, cái tên Ngôn Tu Linh này lại giả bộ đáng thương, vấn đề là chiêu này ở trước mặt người khác cho tới bây giờ cũng chưa từng thất bại.

Chỉ có Mạch Nhi của hắn ngay lần đầu tiên liền khám phá ra diện mạo thực của Ngôn Tu Linh, không hổ là nữ nhân của hắn!

"Vẫn là Thiên Thiên tốt nhất." Ngôn Tu Linh nghe Thiên Thiên nói giúp hắn, lập tức triển khai vẻ mặt tươi cười, giống như đứa bé được cho ăn kẹo vậy, trong đôi mắt lộ ra nụ cười vui vẻ, chỉ là ẩn sâu trong đáy mắt, cũng là một tia giảo hoạt.

Thẩm Thiển Mạch bắt đầu đi lắc đầu, gật lỗ mũi Thiên Thiên một cái, "Người thấy công phu của Tu công tử yếu sao? Làm sao mà Cảnh Diễn khi dễ hắn được chứ?"

Vừa nghe được lời nói của Thẩm Thiển Mạch, Tư Đồ Cảnh Diễn cười càng vui vẻ hơn, nụ cười tà mị nâng lên, từ sau lưng ôm lấy bả vai Thẩm Thiển Mạch, cười nói, "Vẫn là Mạch Nhi yêu thương ta."

"Sách sách sách, thật là buồn ối." Ngôn Tu Linh trưng ra một bộ dạng làm như rất chán ghét, lắc đầu một cái, "Chỉ vì người có một nương tử biết đau lòng vì người thôi chứ gì?"

"Ta không ngại chuyện người cũng cưới vợ đâu." Tư Đồ Cảnh Diễn vừa nói vừa tươi cười quý dī, trêu ghẹo nói.

Những năm gần đây Ngôn Tu Linh cũng giống như hắn, đối với nữ nhân không có hứng thú, hoặc là nói, còn chưa có cô gái nào có thể với tới bọn họ ở trên cao cao tại thượng như vậy.

Đúng vậy. Hắn thật may mắn, cho nên hắn mới có thể gặp được Thẩm Thiển Mạch, cô gái này gặp được hắn nhận biết hắn, nguyện ý ở bên cạnh hắn.

Ngôn Tu Linh nghe lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, liếc một cái xem thường, nói, "Nữ nhân là con cạp, ta mới không cần cưới!"

"Tu công tử, lời này của ngài là không đúng à! Ta cũng không giúp người nữa." Thiên Thiên nghe lời nó của Tu công tử, nhú lông mày, ánh mắt nhìn hắn như một đứa trẻ con không thể dạy.

"Người xem, Thiên Thiên cũng không giúp người nữa rồi." Thẩm Thiển Mạch nhú lông mày, trêu ghẹo nói.

Người bên trong xe ngựa, trên mặt đều treo nụ cười, nhưng trong nháy mắt, đều ngưng trệ.

Mấy người liếc nhau một cái, khóe miệng cũng hiện lên nụ cười lạnh lùng. Ngoài xe ngựa có sát khí, hình như là hướng về phía bọn họ mà tới.

"Sẽ không phải là người ca ca bất hảo của người đó chứ?" Trên mặt Ngôn Tu Linh lộ ra nụ cười đùa giỡn, miễn cưỡng tựa vào trên xe ngựa, gần như cũng không buồn để ý sát thủ ngoài xe ngựa.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không thấy sợ hãi gì, ngược lại xẹt qua một tia khát máu, khóe miệng nâng lên nụ cười tà mị mà khoe khoang. "Đã nhận nhịn không được nữa rồi sao. Chỉ là, có thể tra được hành tung của ta, ngược lại tiến bộ không ít."

Thẩm Thiển Mạch chỉ yên lặng nghe hai người nói chuyện, cũng không lên tiếng.

Sinh ra trong Hoàng thất, lục đục đấu đá giữa huynh đệ luôn không thể tránh khỏi. Huống chi Tư Đồ Cảnh Diễn kế vị, cũng không phải danh chính ngôn thuận, chắc hẳn huynh đệ của hắn nhất định vẫn còn nhìn chằm chằm cái ngôi vị hoàng đế đó.

Trong mắt thoáng qua một tia tàn khốc, mặc kệ là ai, chỉ cần dám can đảm tổn thương Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng đều sẽ không bỏ qua. Hoàng thất đấu tranh, nàng cũng không phải chưa từng thấy qua, cũng không phải là chưa từng trải qua, cho nên nàng không sợ, nàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh Tư Đồ Cảnh Diễn, cùng với hắn tiêu diệt tất cả chướng ngại.

"Nếu bọn họ đều đã tới, dù sao cũng nên gặp." Tư Đồ Cảnh Diễn gương nhẹ nụ cười, trong mắt thoáng qua một tia quyết tuyệt cùng châm chọc, Hồng Y như lửa chói mắt có chút làm cho mắt người không dám nhìn.

Ngoài xe ngựa bây giờ đã tụ tập rất nhiều sát thủ, từ sát khí nồng đậm mà có thể đoán được. Phu xe đem ngựa xe ổn định, nhìn sát thủ bốn phía, trên mặt không có chút vẻ sợ hãi nào. Hiển nhiên cũng là người có võ nghệ.

Phu xe vốn cũng là người của Mị huyết lâu, tự nhiên sẽ không ngại những sát thủ này. Sợ rằng thật sự đánh nhau một chọi một, những sát thủ này còn không phải là đối thủ của phu xe này đâu.

"Tam ca thật nhiệt tình, rồi Thiên Mạc xa như vậy, là để đưa người tới nghênh đón trăm đây sao?." Giọng nói lạnh lùng không chứa một chút tình cảm truyền ra, Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo một thân khí phách, lạnh lùng nhìn một đám sát thủ, không khí bốn phía dưới ánh mắt của hắn giống như cũng ngưng kết thành băng.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Chuyện cũ của Cảnh Diễn

Bọn sát thủ nhất thời cảm thấy sợ hãi, giống như mùa đông đã lạnh càng thêm giá buốt, khiến bọn chúng sợ đến phát run.

Mùa đông gió lạnh tiêu điều, cây cối bốn phía cũng đã rụng hết lá, xa xa nhìn lại, chỉ nhìn thấy một mảnh gốc cây xơ xác tiêu điều. Rừng rậm thâm sâu, không thấy điểm cuối, chỉ thấy tiêu điều bao la bát ngát cùng buốt giá.

Bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, một mảnh sát thủ đen ngịt, toàn bộ đứng yên không động đậy. Mà trước mặt bọn họ là một nam tử mặc hồng y, trên khuôn mặt mang nụ cười quỷ mị. Không khí biến hóa vô cùng kỳ lạ.

Rõ ràng chỉ một nam tử đối mặt với nhiều sát thủ như vậy, nhưng luận về khí thế, nam tử mặc hồng y vượt xa bọn sát thủ. Mặc dù hắn đang cười, nhưng nụ cười đó lại tỏa ra sát khí cùng khí phách đáng sợ, nhiều sát thủ vây quanh cũng chậm chạp chưa dám có bất kỳ động tác gì. Có lẽ là do chênh lệch về khí thế.

"Muốn động thủ thì động thủ, không động thủ thì mau tránh ra." Một giọng nói trong trẻo vang lên, bọn sát thủ ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử toàn thân bạch y, bên ngoài mặc áo lông màu lam nhạt từ trong kiệu bước ra, khuôn mặt mang nhàn nhạt vẻ lười biếng, cặp mắt đen nhánh không có chút nào sợ hãi.

Bọn sát thủ ngần ngại không tiến lên như cũ. Tam vương gia ra lệnh cho bọn chúng âm thầm ám sát Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng hình như Tư Đồ Cảnh Diễn đã sớm ngờ tới bọn họ sẽ đến, thậm chí không có nửa phần sợ hãi, ngay cả nữ tử đồng hành cũng đều sâu không thấy đáy.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn bọn sát thủ sợ hãi rụt rè không dám động thủ, trong mắt thoáng qua tia khinh thường, nụ cười bên khóe miệng càng thêm lạnh lẽo:

"Sát thủ Tam ca nuôi dưỡng, cũng chỉ như hắn. Một – đám – phé – vật!"

Bốn chữ cuối cùng kéo thật dài, chọc giận đám sát thủ trước mặt, bọn chúng nghĩ tới nếu không hoàn thành nhiệm vụ, khi trở lại Thiên Mạc, chỉ sợ Tam vương gia cũng sẽ không để bọn chúng một kết cục tốt, không bằng hiện tại động thủ, ít nhất còn một cơ hội lật ngược tình thế, nhưng khi bọn chúng động thủ, mới phát hiện ý tưởng của mình là cỡ nào buồn cười.

Hai bóng người một đỏ một trắng, phiêu dật xuất trần, hình như lại vô cùng quỷ mị, không ai thấy rõ hai người bọn họ ra tay như thế nào, chỉ nhìn thấy một đám sát thủ lần lượt ngã xuống.

Số sát thủ còn dư lại không nhiều, trong mắt đều là sợ hãi thật sâu, đôi nam nữ trước mặt, trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười như cũ, bị bao vây trong một đám sát thủ, vẫn nhàn nhã như đi tản bộ, nhưng đường cong nơi khóe miệng càng lúc càng lớn, mang theo khí phách vương giả.

"Quý. . . Quý a. . ."

Thanh âm đứt quãng kinh ngạc từ miệng bọn sát thủ phát ra, trong con mắt tràn đầy kinh hoàng, có người nhất gan đã muốn quay lưng bỏ chạy.

Nhưng Thẩm Thiên Mạc cùng Tư Đồ Cảnh Diễn là bậc nào bản lĩnh, sao có thể để bọn chúng chạy mất. Công phu Thủ hạ nhanh hơn, đám sát thủ áo đen liên tiếp ngã xuống đất, rất nhanh, trong rừng rậm đã tràn ngập một tầng huyết tinh thật đậm.

"Ta không thích mùi này." Ngôn Tu Linh cũng từ bên trong kiệu bước ra ngoài, nhìn từ thì ngón ngang đầy đất, khê nhú nhú mảy, có phần ghét bỏ, nhàn nhạt nói.

"Tiểu thư, mới vừa rồi sao không để ta đi ra, mấy tiểu lâu la này đâu cần tiểu thư phải động thủ?" Thiên Thiên cũng theo Ngôn Tu Linh từ trong kiệu nhảy ra ngoài, nhìn sát thủ đầy đất, trong mắt không hề có chút đành lòng.

Tuy tâm tính Thiên Thiên đơn thuần, nhưng cũng không đại biểu nàng là nữ tử mềm yếu, nàng chỉ không hiểu những âm mưu tính toán kia mà thôi, nhưng đối với kẻ tổn hại đến mình và tiểu thư, nàng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch nhàn nhạt nâng lên một nụ cười, nhẹ nhàng nói, "Ta cũng đã lâu không thỏa thích giết người như vậy."

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười khát máu, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, đột nhiên cảm thấy trong lòng đau xót. Mạch Nhi của hắn, một nữ tử lấy khát máu làm thú vui, một câu nói liều lĩnh tùy ý như vậy, sau lưng lại cất giấu biết bao cay đắng.

Lấy thân phận nữ tử, từng bước một leo lên vị trí đứng đầu – Ma Cung Cung chủ, đó đâu phải là chuyện dễ dàng.

Trong mắt Ngôn Tu Linh thoáng qua tia ngoan tuyệt, khóe miệng cũng nâng lên một nụ cười trẻ con, nói:

"Ta ghét nhất là phải ra tay giết người. Đáng tiếc, luôn có người không tự lượng sức mình. Cảnh Diễn, Tam ca này của ngươi, thật đúng là không từ bỏ tà tâm" (ĐD.LQĐ)

Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng hừ một tiếng, Tư Đồ Cảnh Dạ, xem ra ngươi đã chán sống. Nếu năm đó không phải coi trọng mặt mũi của Lục đệ, sao hắn lại lưu lại mối họa này?!

Nhưng Tư Đồ Cảnh Dạ hai lần ba lượt phất người ám sát hắn, liên tiếp chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, xem ra, hắn không thể lưu hắn ta lại. Lần này trở lại Thiên Mạc, hắn sẽ phải chỉnh lý nội chính Thiên Mạc một chút rồi!

Những ngày hắn không ở đó, chắc hẳn Thiên Mạc đã âm thầm thay đổi. Nghĩ tới đây, Tư Đồ Cảnh Diễn nâng lên một nụ cười lạnh lùng, cái hắn muốn chỉnh Thiên Mạc biến thiên, chỉ có như vậy, hắn mới có thể hoàn toàn giải quyết xong những kẻ không nên tồn tại trên đất Thiên Mạc.

"Sao vậy, rốt cuộc cũng chuẩn bị động thủ?" Ngôn Tu Linh nhíu lông mày, không bỏ qua sát ý chột lóe trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn, cười nhạt nói.

Trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua tia nghi ngờ. Nghe ý tứ Ngôn Tu Linh, hình như Tư Đồ Cảnh Diễn cố ý không giết chết vị Tam ca này của mình, hơn nữa hình như vị Tam ca này không phải lần đầu tiên làm như vậy.

Tính cách của Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng không phải là người có lòng dạ đàn bà, sao sẽ dễ dàng tha thứ cho một kẻ liên tiếp chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn? Xem ra trong đó phải có duyên cớ gì đó.

"Không biết vì sao Cảnh Diễn vẫn giữ lại tính mạng vị Tam ca này?" Thẩm Thiên Mạch thẳng thắn mở miệng hỏi, giữa nàng và Tư Đồ Cảnh Diễn, không nên có điều gì giấu giếm.

Ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễn hơi trầm xuống, một lát sau mới thản nhiên nói, "Bởi vì Lục đệ cầu xin ta, lưu lại tính mạng của hắn."

"Lục đệ? Chính là vị hoàng tử lưu danh đệ nhất mỹ nam Tư Đồ Cảnh Hạo?" Trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua tia hứng thú, nở nụ cười, tò mò hỏi.

Thanh danh của Tư Đồ Cảnh Hạo nàng cũng không xa lạ. Danh tiếng đệ nhất mỹ nam của Tư Đồ Cảnh Hạo cũng đã lưu truyền rộng rãi. Lúc trước nàng chưa từng để ý, nhưng kể từ khi gặp Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng cũng có chút tò mò. Ai có thể vượt qua nhân vật yêu nghiệt như Tư Đồ Cảnh Diễn, trở thành đệ nhất mỹ nam Thiên Mạc?

Nàng cơ hồ không tưởng tượng được dung mạo Tư Đồ Cảnh Hạo có bao nhiêu tuyệt diệu, ngược lại nàng có mấy phần tò mò, xem xem vị đệ nhất mỹ nam của Thiên Mạc này có thể vượt qua Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Tư Đồ Cảnh Dạ, đến tột cùng là nhân vật nào. (diendanlequydon.com)

"Trái lại Mạch Nhi đối với chuyện mỹ nam lại hiểu rõ như vậy?" Không trả lời mà hỏi ngược lại, trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn hiện đám chua, nụ cười nơi khóe miệng vẫn tà mị khí phách như cũ, không thấy rõ hắn ghen thật hay đùa giỡn.

Thẩm Thiên Mạch giương nhẹ khóe miệng, trong mắt thoáng qua tia狡 hoạt, nhàn nhạt nói ra, "Ta vẫn rất ngưỡng mộ Tư Đồ Cảnh Hạo, bây giờ tới Thiên Mạc nhất định phải nhìn ngắm cho thật kỹ."

Thốt ra lời này xong, sắc mặt Tư Đồ Cảnh Diễn hơi đổi, mang theo vài phần bá đạo, nói với Thẩm Thiên Mạch, "Ta không thích Mạch Nhi nhìn nam tử khác."

"Lúc nào thì Cảnh Diễn thiếu tự tin như vậy?" Thẩm Thiên Mạch giương nhẹ nụ cười, nàng chính là thích trêu chọc Tư Đồ Cảnh Diễn, thích nhìn thấy bộ dáng này của hắn, thích bộ dáng hắn vì nàng mà ghen.

"Không phải Cảnh Diễn không tự tin, mà là dung mạo của Cảnh Hạo xác thực độc nhất vô nhị, dù là nam nhân, cũng sẽ bị hắn mê hoặc." Ngôn Tu Linh nói, ánh mắt mê ly, hình như đang nhớ lại dung mạo của Tư Đồ Cảnh Hạo, trong giọng nói là cảm thán cùng tán thưởng.

Thẩm Thiên Mạch nhướng mày, trong lòng càng thêm hăng hái.

Tư Đồ Cảnh Diễn, Ngôn Tu Linh, người nào cũng dung mạo trác tuyệt, tác phong nhanh nhẹn, có thể được bọn họ tán thưởng như thế, xem ra danh hiệu đệ nhất mỹ nam Thiên Mạc của Tư Đồ Cảnh Hạo quả thật danh bất hư truyền.

"Đừng có khoa trương! Dù có đẹp hơn nữa, có thể đẹp mắt bằng tiểu thư nhà ta không?!" Thiên Thiên không phục nói, trong lòng Thiên Thiên, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng so sánh với Thẩm Thiên Mạch.

Ngôn Tu Linh cũng cười nhạt, "Nếu Cảnh Hạo là nữ tử, chỉ sợ cũng không thua tỷ tỷ Thẩm Mạch của ngươi."

Thẩm Thiên Mạch mặt mày cong cong, nhàn nhạt cười một tiếng, "Nói như thế, lòng hiếu kỳ của ta ngược lại nặng hơn. Nhưng ta càng hiếu kỳ, vì sao Cảnh Diễn lại bởi vì Tư Đồ Cảnh Hạo thỉnh cầu mà bỏ qua cho Tư Đồ Cảnh Dạ?"

"Đó là ta thiếu Lục đệ." Tư Đồ Cảnh Diễn thản nhiên nói, nhưng trong mắt lại có phần kìm nén, con ngươi giống như hắc diệu thạch tán mát ra một cỗ sáng bóng mê ly.

Thẩm Thiên Mạch nhìn bộ dáng này của Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng đoán được đang có chuyện xảy ra, cũng không nhẫn tâm hỏi nữa, chỉ cười nhạt, "Vậy chúng ta liền đi Thiên Mạc gặp Tư Đồ Cảnh Hạo một lần thôi."

Mấy người lại lần nữa trở lại trên xe ngựa, mã phu vừa rồi vẫn đứng ở một bên tiến lên đánh xe, xe ngựa lắc lư mấy cái, dầm trên những thi thể của bọn sát thủ kia mà qua.

Con ngươi Thẩm Thiên Mạch phủ mộ tầng sương mù nhàn nhạt. Những sát thủ này, chẳng qua đều là những kẻ đáng thương, theo lệnh chủ tử, sẽ phải gặp cảnh chém giết như vậy, ngay cả sau khi chết cũng không thể sống yên ổn.

Nhưng thế giới này không phải đều như vậy sao? Thật lâu trước đây nàng cũng đã hiểu, nếu không có đầy đủ năng lực, cũng chỉ có thể bị khi dễ.

Cho nên, nàng phải trở nên cường đại. Bởi vì, chỉ có cường đại, mới có thể thủ hộ thứ mình muốn bảo vệ.

Tư Đồ Cảnh Diễn cũng vẫn ngồi như vậy không nói gì nữa, con ngươi như Hắc Diệu Thạch thâm trầm như biển, không nhìn thấy cảm xúc, khóe miệng theo thói quen mỉm cười, nâng lên một độ cong tà mị, nhưng trong mắt của hắn không có nửa phần nụ cười, chỉ ngồi lẳng lặng, giống như đang trầm tư suy nghĩ.

Ngôn Tu Linh ngồi bên người Tư Đồ Cảnh Diễn, đôi mắt trong suốt xoay chuyển, khóe miệng còn nở nụ cười vô hại, nhìn vô cùng dễ thương, nhưng ai có thể thấy sự vô tình đằng sau vẻ đáng yêu này, lại có mấy ai có thể hiểu, sự vô tình đằng sau kia là vì đã phải trải qua bao cay đắng khổ sở.

Thiên Thiên an phận không nói gì, hình như cũng cảm thấy không khí khác thường bên trong xe ngựa, cặp mắt thủy tinh nhìn trái nhìn phải, hình như đang quan sát tại sao ba người này lại không nói lời nào, đến tận cùng là đang suy nghĩ gì. Nhưng khi nhìn một vòng, cũng là không thu hoạch được gì.

Ánh mắt chủ tử nhà mình giống như bị che phủ bởi một tầng sương mù, khiến người ta nhìn không thấu. Ánh mắt cô gia lại vô cùng thâm trầm, chẳng những không thể nhìn ra chút cảm xúc nào của hắn, ngược lại không tự chủ được mà bị hút vào, mà công tử Tu Linh lại mỉm cười vô hại, nhưng hình như cũng không đơn giản như vậy.

Thật là hao tổn tâm trí. Nàng vẫn nên nhắm mắt dưỡng thần thôi.

Hơn nửa tháng thời gian, cuối cùng đã tới Thiên Mạc.

Bây giờ đã là mùa đông lạnh giá, thời tiết Thiên Mạc so với Kỳ Nguyệt thì lạnh hơn. Xa xa nhìn lại, cả Kinh Thành Thiên Mạc giống như bị một mảnh màu trắng như tuyết bao quanh, bốn phía bao phủ một tầng khí lạnh.

Bởi vì thời tiết Kỳ Nguyệt cũng không rét lạnh, cộng thêm nàng là người tập võ, không sợ lạnh, Thẩm Thiên Mạch chỉ khoác một áo lông không thật dày. Dù nội công nàng thâm hậu, lúc ra xe ngựa vẫn không nhịn được hắt xì một cái.

Cảm thấy trên người đột nhiên nặng thêm, Thẩm Thiên Mạch mê mải ngược mắt, lại nhìn thấy Tư Đồ Cảnh Diễn vẻ mặt đau lòng nhìn nàng, mà trên người của nàng khoác áo lông của Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Không phải nàng lạnh sao?" Thẩm Thiên Mạch thở ra một hơi, miệng thở ra một làn sương khói mỏng manh, hai mắt nàng chăm chú nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, hắn đem áo lông cho nàng, mình hắn lại chỉ mặc một hồng y đơn bạc, thời tiết như vậy, hắn không thấy lạnh sao.

Thuận tay muốn cởi áo lông xuống trả lại cho Tư Đồ Cảnh Diễn, lại bị Tư Đồ Cảnh Diễn dùng tay đè lại, khóe miệng của hắn nâng lên một cựa cười tà mị, "Có những lời này của Mạch Nhi, trong lòng ta ấm vô cùng."

"Tiểu thư, cô gia đối với người thật tốt." Thiên Thiên đứng một bên nhìn thấy mà hâm mộ, đưa tay kéo kéo áo lông của mình, từ nhỏ Thiên Thiên chính một người sợ lạnh, vì vậy mang áo lông cũng cực dày, giờ phút này ngược lại thể hiện ưu thế.

"Thiên Thiên." Thẩm Thiên Mạch gắt giọng, con ngươi lướt qua gò má của Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ cảm thấy trái tim một hồi ngọt ngào, trên mặt không tự chủ được mà nóng lên, có vẻ như đã không lạnh như vậy nữa.

"Đi thôi. Theo ta vào cung." Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay kéo tay Thẩm Thiên Mạch, bàn tay bọc lấy bàn tay nhỏ bé, lòng bàn tay Tư Đồ Cảnh Diễn truyền đến cảm giác ấm áp, khóe miệng Thẩm Thiên Mạch không tự chủ được giờ lên, được người như vậy sủng ái che chở, tựa hồ cũng rất tốt.

Có lẽ, Tư Đồ Cảnh Diễn nói rất đúng, nàng có thể không cần kiên cường như vậy, có thể không cần cái gì đều tự mình động thủ, có lẽ, nàng cũng có thể dựa vào một ai đó.

"Tiểu thư, chờ ta một chút." Thiên Thiên nhìn thấy tiểu thư nhà mình bị cô gia dắt tay đi về phía trước, không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn, "Hiện tại trong mắt tiểu thư cũng chỉ có cô gia thôi."

"Thiên Thiên, chớ nói nhảm." Thẩm Thiên Mạch bị Thiên Thiên nói vậy, mắc cỡ đỏ mặt nói.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn thấy gò má đỏ ửng của Thẩm Thiên Mạch, thần thái đáng yêu trong đó khiến hắn si mê không dứt. Khóe miệng lộ ra một đường cong nhu hòa.

Nếu trong mắt nàng chỉ có hắn, vậy cuộc đời này của hắn cũng không còn gì đáng tiếc. Hắn muốn dung tâm với người mình yêu, thay thế bị thương trong lòng nàng, điều mà nàng không muốn người khác biết.

Thẩm Thiên Mạch. Nếu ta yêu nàng, ta sẽ không để nàng buồn bã, không để nàng chịu tổn thương.

"Đúng rồi, công tử Ngôn Tu Linh đâu?" Thiên Thiên nhẹ nhàng chuyển động cặp mắt đen nhánh, hỏi.

Mấy ngày nay công tử Ngôn Tu Linh đều đồng hành, trên đường luôn cười giỡn với nàng, tiểu thư cùng cô gia, dọc theo đường đi cũng rất vui vẻ, trừ khi thỉnh thoảng sẽ gặp phải vài nhóm sát thủ gì gì đó, đoạn đường này cũng rất thái bình. Nhưng thời điểm sắp đến Thiên Mạc, công tử Tu cũng không từ mà biệt, nàng luôn luôn rất hiếu kỳ, vì sao công tử Tu không cùng đi Thiên Mạc.

Thẩm Thiên Mạch không trả lời, mà hướng mắt hỏi Tư Đồ Cảnh Diễn, Nếu Ngôn Tu Linh là Thái tử, thân phận nhạy cảm như vậy chỉ sợ không thích hợp quang minh chính đại cùng Tư Đồ Cảnh Diễn xuất hiện ở Kinh Thành Thiên Mạc, nhưng hắn đi nơi nào, nàng cũng không đoán được.

"Từ trước đến giờ lười biếng lại bất cần đời. Ai biết hắn lại đi lêu lổng nơi nào." Tư Đồ Cảnh Diễn nâng lên một nụ cười tà, trong mắt lóe lên tia tính toán.

"Tốt lắm Cảnh Diễn, một khi ta không có ở đây, ngươi cứ như vậy mà chửi bới ta?!" Lão nhân gia vẫn đi bên cạnh bọn hắn đột nhiên nhảy tới bên người Tư Đồ Cảnh Diễn, dưng râu trợn mắt nói.

Thiên Thiên trừng to mắt nhìn người trước mắt, rõ ràng là lão nhân gia, nhưng thanh âm, không phải là của công tử Tu Linh hay sao, lúc nào thì hắn theo tới bên cạnh bọn họ.

Trong mắt Thẩm Thiên Mạch cũng không thấy bao nhiêu kinh ngạc, chỉ nhàn nhạt nâng lên nụ cười, công tử Ngôn Tu Linh này cũng có bản lĩnh không nhỏ, thuật dịch dung cũng không tệ.

"Ngươi xem, ta chưa nói gì nhá." Tư Đồ Cảnh Diễn nhún nhún vai, một bộ dáng vẻ không sao cả, nhếch miệng cười tà mỉa mai xa cang khiến Ngôn Tu Linh giận đến giờ chân.

Nhưng Thẩm Thiên Mạch cũng hiểu được, Ngôn Tu Linh cùng Tư Đồ Cảnh Diễn vô cùng thân mật, nàng cũng tin tưởng bọn họ thật sự coi đối phương là tri kỷ, nhưng nàng tin tưởng hơn, lúc tranh đoạt thiên hạ này, bọn họ tuyệt đối sẽ không có nửa điểm nhượng bộ.

"Không biết công tử Tu đi tới Thiên Mạc làm gì?" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày hỏi, chẳng lẽ là tới thăm dò cục diện nội bộ của Thiên Mạc. Xác thực, hôm nay Kỳ Nguyệt đã diệt, thiên hạ hai phần, những nước nhỏ không gây nổi ảnh hưởng, đã đến lúc hai người bọn họ tranh đoạt thiên hạ này rồi.

"Phật viết, không thể nói." Công tử Tu lắc lắc ngón tay, về mặt bí ẩn, bước chân thông thả rồi ba người bọn họ, cũng không quay đầu lại, giống như vốn không quen biết hắn.

Ba người cũng không dừng lại lâu, liền trực tiếp đi hoàng cung Thiên Mạc.

Xa xa nhìn lại chỉ cảm thấy một khí thế to lớn. Mái ngói kim sắc bằng lưu ly, Điều Lan Trụ thuần trắng, kim sắc cùng bạch sắc phối hợp làm nổi bật lẫn nhau, phảng phất như cự long bay lên trời xanh, khiến người ta bất giác sinh ra cảm giác kính sợ.

"Hoàng cung này thế nào?" Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn hoàng cung cách đó không xa, miệng nhếch lên ba phần khí phách, trong con ngươi bắn ra dã tâm tranh giành thiên hạ.

Thẩm Thiên Mạch khẽ cười nói, "Thứ do Cảnh Diễn cải biến, tất nhiên là đẹp."

Hoàng cung này, khí thế này, vừa nhìn cũng biết là thủ bút của ai rồi. Cảnh Diễn a Cảnh Diễn, chàng chí tại thiên hạ a. Cự long giống chàng, cuối cùng sẽ có một ngày bay lên cao, thiên hạ với chàng, so với sự tưởng tượng của ta còn quan trọng hơn.

Nếu thiên hạ cùng ta thật sự phát sinh mâu thuẫn, chàng thật sự nguyện ý chọn ta thay vì thiên hạ không? ! Cho dù chàng nguyện ý, ta cũng không thể trở mặt mà nhìn giấc mộng của chàng mất đi.

Tư Đồ Cảnh Diễn an bài một đình viện yên tĩnh cho Thẩm Thiên Mạch và Thiên Thiên ở hoàng cung. Xung quanh đình viện tràn ngập từng với bách, tới đông mà không tàn, màu lá xanh biếc cộng với màu tuyết trắng thật đẹp mắt. Bên trong đình viện đặt thêm mấy hòn non bộ, quanh co mấy chỗ cũng không lớn, thoạt nhìn cũng rất tịch mịch.

"Như Mộng Hiên này, Mạch Nhi có thích không?" Tư Đồ Cảnh Diễn lướt tay qua giả sơn, cười ôn nhu hỏi.

"Thích." Nàng xúc động đáp lại.

Như Mộng Như Mộng, những chuyện cũ đều là như mộng. Hắn đang nói cho nàng, quên đi hết những chuyện không vui, cùng hắn tạo một giấc mơ thuộc về tương lai.

"Chủ tử."

Theo tiếng nhìn lại, một bóng dáng xinh đẹp đứng cách Tư Đồ Cảnh Diễn mấy bước. Nét mặt rất là cung kính, gương mặt lạnh lùng nhưng lại không che dấu được sự lo âu và nôn nóng trong mắt nàng ta.

Khỏi lên nụ cười thần nhiên, nữ tử này mặc một thân hồng sắc, trên y phục còn thêu hoa cúc.

Đã nghe đồn tới tứ đại hộ pháp của Mị Huyết Lâu gồm có Thanh Tùng, Thanh Trúc, Hồng Cúc cùng Hồng Mai. Nữ tử này gọi Tư Đồ Cảnh Diễn là chủ tử, còn tự do ra vào cung đình, biết rõ thân phận khác của Tư Đồ Cảnh Diễn, chắc là người mà Tư Đồ Cảnh Diễn tín nhiệm, nhìn theo y phục hẳn đây là Hồng Cúc không thể nghi ngờ.

Chỉ là, trong mắt nàng ta sao lại hàm chứa sự lo âu và nôn nóng như vậy? !

"Chuyện gì?" Ngữ khí lạnh nhạt, mang theo sự xa cách và cao quý, kết hợp với nụ cười lạnh lùng trên khuôn mặt Tư Đồ Cảnh Diễn, thân lại đang đứng nơi đầu gió giống như một pho tượng lạnh lùng.

"Vị tại Kỳ Phúc Cung lại mắc bệnh." Giọng Hồng Cúc mang theo sự lo lắng ngược mắt nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lóe lên lệ quang.

Ba tiếng Kỳ Phúc Cung phóng đại ra vô tận, như một cái gai nhọn đâm vào tim Thẩm Thiên Mạch.

Nàng không phải là không có nghe nói qua lời đồn tại dân gian Thiên Mạc, hoàng đế Thiên Mạc Tư Đồ Cảnh Diễn không có bất kỳ phi tử nào, là bởi vì hắn yêu một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, mà nữ tử kia lại ở Kỳ Phúc Cung.

Ban đầu, nàng cũng có nghi ngờ. Thế nhưng sự thành thật của Tư Đồ Cảnh Diễn khiến nàng không thể tin được tin đồn ấy. Nếu đã yêu hắn thì không nên nghi ngờ hắn, bởi vậy nàng cũng không có tìm hiểu tin tức liên quan tới Kỳ Phúc Cung, chỉ coi như một tin đồn dân gian tùy ý lưu truyền mà thôi.

Thế nhưng vừa rồi, Hồng Cúc có nói là vị kia ở Kỳ Phúc Cung lại mắc bệnh? ! Hóa ra ở Kỳ Phúc Cung thật sự có "nàng ta". Còn là người hay mắc bệnh sao? !

Nhìn bộ dạng này, Tư Đồ Cảnh Diễn nhất định rất quan tâm "nàng ta" đi? ! Bằng không thủ hạ của hắn sao lại lo lắng vậy chứ. Vậy còn Thẩm Thiên Mạch nàng thì sao? ! Coi là cái gì? !

"Chết tiệt!" Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ cúi đầu nguyên rủa một tiếng, trong con ngươi thoáng hiện lên sự hoang mang và hổ thẹn.

"Cảnh Diễn." Thẩm Thiên Mạch có chút bối rối kéo tay của Tư Đồ Cảnh Diễn.

Cảnh Diễn, đừng đi. Lẽ nào trong lòng chàng, thật sự còn có một nữ tử khác sao? ! Ta mặc kệ đó là ân, là yêu, là tình, hoặc là trách nhiệm gì đó khác, ta cũng không thể chấp nhận a. Cảnh Diễn, chàng nên hiểu ta. Ngang ngược như ta, cổ chấp như ta, yếu đuối như ta, làm sao có thể chịu được một nữ tử khác đây? !

Chàng không phải nói cả cuộc đời chỉ có đôi ta sao? ! Tư Đồ Cảnh Diễn. Không được đi.

"Thân thể hắn không chờ được nữa. Mạch Nhi, không phải như nàng nghĩ đâu, sau này ta sẽ giải thích cho nàng." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn cung nhân cách đó không xa, dường như có điều gì khó nói, nhìn thật sâu vào mắt Thẩm Thiên Mạch rồi vội vã đi.

Trong khoảnh khắc ấy, Thẩm Thiên Mạch chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt từng chút một đổ vỡ. Nữ tử kia, thật sự quan trọng đến vậy sao. Tư Đồ Cảnh Diễn chưa bao giờ cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của nàng a. Ngay cả khi nàng muốn kinh thành Kỳ Nguyệt, hắn cũng chỉ cười nói được.

Thế nhưng hôm nay, hắn nói thân thể "nàng ta" không chờ được nữa. Ha ha, là nàng tùy hứng sao? Thân thể người ta thế nhưng không tốt đó. Bản thân nàng có gì mà so bì cơ chứ.

"Thiên Thiên, ta đi một lát sẽ về." Thẩm Thiên Mạch nhìn bóng dáng Tư Đồ Cảnh Diễn rời đi, trong lòng chợt thấy đau xót, cũng theo Tư Đồ Cảnh Diễn rời khỏi Như Mộng Hiên.

Nàng muốn xem, nữ tử chiếm vị trí quan trọng như vậy trong lòng Tư Đồ Cảnh Diễn rốt cuộc là người thế nào? ! Mà giữa bọn họ lại có ràng buộc như thế. Nàng đương nhiên tin tình yêu của Tư Đồ Cảnh Diễn với nàng, chỉ là, chỉ là nữ tử này, ở trong lòng hắn là địa vị ra sao.

Nàng vốn tưởng rằng, nàng mặc dù thương hắn, thế nhưng nếu hắn không tốt với nàng, nàng vẫn có thể tiêu sái ly khai, thế nhưng hôm nay sợ là sai rồi. Hắn đi gặp một nữ tử khác, nàng đã đau đến mức này, nếu thật sự phải rời xa hắn, cơn đau giống như bị nện vào tim ấy chắc nàng cũng không dám tưởng tượng.

Chẳng qua nàng không biết, dù đau như bị nện vào tim, vì hắn mà có một ngày, nàng cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Một đường bám theo Tur Đồ Cảnh Diễn tới Kỳ Phúc Cung. Thấy Tur Đồ Cảnh Diễn vội vàng vào một gian phòng, Thẩm Thiên Mạch cảm thấy trong lòng đau xót.

Nàng biết hẳn lâu vậy, cũng chưa từng thấy hắn hoảng loạn như thế, nữ tử này quan trọng đến mức vậy sao.

"Cảnh Hạo. Đệ sao rồi?" Giọng nói lo lắng của Tur Đồ Cảnh Diễn vang lên, Thẩm Thiên Mạch không khỏi giật mình, hắn nói là, Cảnh Hạo? !

Lẽ nào người ở trong phòng này không phải nữ tử, mà là Tur Đồ Cảnh Hạo? ! Thế nhưng, Tur Đồ Cảnh Hạo rõ ràng có phủ đệ của mình, làm sao lại ở trong cung.

Bất quá nghe đồn bên ngoài Tur Đồ Cảnh Hạo không thích xuất môn, thường ngày mọi người đều không thấy được vị mỹ nam tử này, có không ít người ái mộ tới chờ tận cửa, nhưng cho tới giờ chưa từng gặp mặt.

Hóa ra, Tur Đồ Cảnh Hạo vẫn một mực ở trong cung? !

Tự giễu cười một tiếng, Thẩm Thiên Mạch a Thẩm Thiên Mạch, từ lúc nào nguoi lại dễ nổi máu ghen vậy chứ. Nếu bị Tur Đồ Cảnh Diễn biết mình vì Lục đệ của hắn mà nổi máu ghen, còn không cười đến rụng răng sao? !

Chỉ có điều, nàng vẫn còn có chút tò mò về Tur Đồ Cảnh Hạo, dù sao cũng là mỹ nam tử đệ nhất Thiên Mạc a.

Vội trộm nhìn vào trong phòng, chỉ liếc mắt một cái thôi mà cơ hồ nàng không dời mắt đi được.

Phải mô tả dung mạo như tranh vẽ của nam tử kia thế nào đây.

Không phải chưa từng thấy qua nam tử phong hoa tuyệt đại, Thượng Quan Cẩn, Thượng Quan Triệt, Ngôn Tu Linh, ai mà không phải công tử văn nhã? ! Thế nhưng so với nam tử này, quả thực chính là sông nhỏ so với biển rộng. Ngay cả nam tử tuyệt mỹ yêu nghiệt như Tur Đồ Cảnh Diễn cũng khó mà sánh với nam tử trước mắt này.

Không phải là chưa từng gặp qua nữ tử tuyệt mỹ vô song, Thẩm Thiên Tâm, Diêu Nhược Thẩm, ai mà không phải mỹ nữ nhất đẳng đâu. Thế nhưng, nếu đặt cạnh nam tử này, chỉ sợ cảm thấy xấu hổ không gì sánh được a. Ngay cả bản thân mình, thấy được dung nhan như thế, cũng sẽ cảm thấy tự ti mặc cảm nữa là.

Mà càng đề cho nàng rung động còn chưa phải là dung nhan tuyệt thế kia. Mà là đôi mắt cùng đôi môi hắn.

Một đôi mắt như hồ sâu trong vắt có thể thấy được đáy lòng người, nhưng lại hết lần này tới lần khác bao trùm một tầng sương mù, phảng phất như đau khổ đã tích tụ nhiều năm, mang theo sự tuyệt vọng dày đặc, khó có thể tản ra. Mà cặp môi hắn, chỉ hơi héch lên, mang theo nụ cười tái nhợt lại như suối trắng an lành.

Sự tuyệt vọng đau thương cùng sự yên tĩnh lạnh nhạt dung hợp hoàn mỹ trên người hắn.

Tur Đồ Cảnh Hạo, thật không hổ là mỹ nam tử đệ nhất Thiên Mạc, cũng đúng như lời Ngôn Tu Linh đã nói, nếu hắn là phận nữ nhi, bản thân mình cũng không thể với tới được a.

"U..." Nam tử như tranh vẽ trong phòng rên rỉ từng hồi, lồng mày nhíu chặt lại với nhau, dường như đang phải chịu sự đau đớn như bị nện vào tim, Tur Đồ Cảnh Diễn đỡ người hắn dậy, giống như muốn vận công trị thương cho hắn, mà trong mắt Hồng Cúc mang theo sự không đành lòng cùng yêu thương dày đặc, lưu luyến không rời đi ra.

Thẩm Thiên Mạch đứng ở cửa, không có né tránh ánh mắt Hồng Cúc, Hồng Cúc cũng chỉ yên lặng quan sát Thẩm Thiên Mạch, cũng không có lên tiếng.

Thẩm Thiên Mạch trong lòng âm thầm tán thưởng, tiến thoái có chừng mực, chẳng trách lại được làm một trong tứ đại hộ pháp của Mị Huyết Lâu, tâm tư cùng năng lực của Hồng Cúc chỉ sợ càng ở trên Thanh Tùng a.

"Cô nương chắc hẳn là Hồng Cúc?" Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười thân thiện, đôi mắt trong suốt đen nhánh mang theo ba phần thường thức bảy phần tiểu ý.

Hồng Cúc hơi gật đầu hướng Thẩm Thiên Mạch, "Phu nhân, thuộc hạ đích thật là Hồng Cúc."

Miệng Thẩm Thiên Mạch bắt tri bắt giác cong lên tiểu ý. Phu nhân, đó là một cái tên hay đấy chứ. Xem ra tứ đại hộ pháp Mị Huyết Lâu đều đã biết thân phận nàng? ! Nàng vừa mới tới Thiên Mạc mà bọn họ đã biết rồi sao? ! Cảnh Diễn thật đúng là sốt ruột mà.

Bản thân mới vừa rồi lại còn suy nghĩ miên man, rõ là có lỗi với một tấm chân tình của Cảnh Diễn a. Thẩm Thiên Mạch hận không thể nện cho mình mấy cái.

Con người trong veo nhìn về phía Hồng Cúc, một thân sa y hồng sắc tôn lên vẻ xinh đẹp của nàng, chỉ là trong mắt nàng ta lại hàm chứa lo âu và sốt ruột, mặc dù ngại vì cấp bậc lễ nghĩa nên vẫn cười với Thẩm Thiên Mạch, thế nhưng Thẩm Thiên Mạch lại thấy nàng ta thường không tự chủ nhìn vào trong phòng. Lúc này bên trong Tur Đồ Cảnh Diễn đã dùng nội lực hạ vài mảnh xuống, căn bản không thể thấy rõ được tình hình bên trong.

Nhưong mày cười nhạt, Thẩm Thiên Mạch thần nhiên hỏi, "Xem ra, ngươi rất quan tâm tới Tư Đồ Cảnh Hạo?"

"Phải. Ta yêu hắn." Câu trả lời kiên định mà không chút che giấu.

Trong con ngươi Thẩm Thiên Mạch thoáng hiện tia kinh ngạc. Sau đó thường thức cười một tiếng, yêu mà không mê, dám yêu dám hận, ngược lại là một nữ tử tốt. Chẳng qua nhìn tình hình trong phòng, chỉ sợ giai nhân có ý mà công tử vô tâm a.

"Lần đầu tiên gặp hắn, ta đã bị hắn thu hút sâu sắc. Biết rõ không nên sinh lòng yêu thương, nhưng vẫn ái mộ. Chủ tử xuất hành tới Kỳ Nguyệt, phải ta bảo vệ hắn. Khi đó, trong lòng ta cảm thấy thật sự vui vẻ." Hồng Cúc nói xong, sắc mặt toát lên tia hạnh phúc, trong đôi mắt mông lung phủ một tầng vui sướng, nàng ta tiếp tục nói, "Ồ bên cạnh hắn thật sự rất hạnh phúc. Cho dù hắn không yêu ta, có thể nhìn hắn như vậy cũng là một loại hạnh phúc rồi."

Thẩm Thiên Mạch nghe xong lời mà Hồng Cúc nói, khẽ thở dài, thật là một nữ tử si tâm a, chẳng qua, nam tử phong hoa tuyệt đại như thế, trong mắt hắn ngập đầy tuyệt vọng, chỉ sợ, chỉ sợ là đã khóa chặt trái tim mình rồi. Khẽ lắc đầu, sâu kín hỏi, "Vừa rồi nghe ngươi hội báo với Cảnh Diễn, Tư Đồ Cảnh Hạo dường như mắc bệnh khó chữa?!"

"Bệnh khó chữa?!" Hồng Cúc cười khở sở, trong mắt tràn đầy yêu thương, "Đó là độc dược a! Chỉ độc của thế gian, Âm Dương Tán."

Ba từ Âm Dương Tán khiến trong mắt Thẩm Thiên Mạch hiện lên sự kinh ngạc. Đây chính là chí độc của thế gian. Người trúng phải Âm Dương Tán, mỗi khi tới đêm trăng tròn sẽ phải chịu sự giày vò gấp hai lần của âm dương, lúc thì giống như ở trong hầm băng, lúc lại giống như liệt hỏa đang đốt cháy, đồng thời còn có cả nỗi đau vạn tiễn xuyên tâm, lúc này, nếu không có nội lực cường đại chấn trụ chân khí tán loạn trong cơ thể, vậy thì sau khi độc tính phát tác xong thì kinh mạch sẽ nghịch lưu mà chết.

Hơn nữa loại độc dược âm ngoan này còn có thể khiến nam nhân không giống nam nhân, nữ nhân không giống nữ nhân, cũng chính là nói âm dương đảo lộn, tức là nữ tử sẽ thô cuồng như nam nhân, mà nam tử sẽ nhu nhược như nữ tử, đồng thời còn đánh mất công năng sinh dục.

Điều đáng sợ nhất là chất độc này, là độc dược duy nhất trên thế gian không có giải dược.

Tư Đồ Cảnh Hạo vậy mà lại trúng phải kỳ độc như thế, mà dưới sự đáng sợ của độc dược, hắn vậy mà sống lâu được đến vậy, Thẩm Thiên Mạch bắt đầu mình bạch được sự tuyệt vọng bi thương trong mắt Tư Đồ Cảnh Hạo.

Nhưng mà, Tư Đồ Cảnh Diễn vì sao lại quan tâm tới Tư Đồ Cảnh Hạo như thế, lẽ nào độc này lại có quan hệ gì với hắn sao?!

"Độc này có quan hệ gì tới Cảnh Diễn ư?!" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày hỏi, xem bộ dạng Tư Đồ Cảnh Diễn, dường như là nợ Tư Đồ Cảnh Hạo gì đó, lẽ nào là độc này?!

"Độc này là do mẫu phi của Cảnh Hạo ban đầu muốn đầu độc chủ tử, thế nhưng, thế nhưng Cảnh Hạo lại cứu chủ tử, giành lấy uống độc dược!" Hồng Cúc dường như không đành lòng nói tiếp, ngữ điệu cũng có chút bất ổn, thậm chí còn có phần nức nở, cơ hồ sắp rơi lệ.

Giành trước uống độc dược. Thẩm Thiên Mạch chấn động trong lòng. Trong hoàng thất lại có người có tâm tư tình thuần vậy sao. Hèn chi, hèn chi khi hắn cười lại tĩnh lặng như vậy, khiến nàng nhìn mà thấy thoải mái, hóa ra hắn lại có một trái tim tinh khiết a.

"Chẳng trách Cảnh Diễn lại quan tâm tới hắn như thế." Thẩm Thiên Mạch nói thật nhỏ, do dự một chút vẫn lên tiếng hỏi, "Thứ cho ta mạo muội, Âm Dương Tán này, trong người chính là sống không bằng chết, hắn vì sao, vì sao..."

Bốn chữ tham sống sợ chết vẫn không nói ra được. Bốn chữ này có lẽ sẽ làm bản nam tử tựa trích tiên kia a.

"Hắn làm vậy là vì không muốn chủ tử ấy này. Hắn biết chủ tử vẫn cảm thấy nợ hắn, nếu hắn chết rồi, chủ tử sẽ không còn cơ hội bồi thường nữa." Hồng Cúc khẽ thở dài, Tư Đồ Cảnh Hạo thuần túy đến mức ngu ngốc, không phải sao. Thế nhưng, chính cái ngu ngốc cùng chấp nhất này mới khiến nàng không thể tự kiềm chế mà thích hắn a.

Trong lòng Thẩm Thiên Mạch cũng hơi xúc động. Có người huynh đệ như vậy, thực sự là may mắn của Tư Đồ Cảnh Diễn. Nghĩ tới đây cũng thở dài, nói, "Cảnh Diễn thật sự may mắn."

"Phu nhân." Hồng Cúc nhìn Thẩm Thiên Mạch thật lòng nói, "Chủ tử có nỗi khổ trong lòng, chưa bao giờ nói với chúng ta, nhưng chúng ta đều biết, trong lòng chủ tử có những điều không thể chịu được. Phu nhân, chủ tử rất khó đặt một người vào trái tim mình, thế nhưng một khi đã có người đi vào, chính là cả đời này. Hồng Cúc thỉnh cầu phu nhân, đừng để chủ tử bị tổn thương."

"Cả đời này ta nhất định không phụ chàng." Trong mắt Thẩm Thiên Mạch như có ánh sáng lấp lánh phát ra, ánh dương chiếu trên người khiến nàng như một vị thiên tiên, một câu nói này, cũng không vang dội, nhưng khi Hồng Cúc nghe vào lại có thể rõ ràng được trọng lượng của câu nói ấy.

Chủ tử không có yêu làm người. Nữ tử phong hoa tuyệt đại như này, dù là một câu thần nhiên nhưng lại kiên định khắc cốt ghi xương.

Đứng cùng Hồng Cúc ở bên ngoài cũng sắp được nửa canh giờ, Thẩm Thiên Mạch nghe được trong phòng dường như đã kết thúc. Hồng Cúc vội đẩy cửa vào, mà Thẩm Thiên Mạch cũng không kịp hiềm đi vào theo.

Tư Đồ Cảnh Hạo nằm trên giường, đôi lông mi dài khép lại, cả khuôn mặt trắng bệch phờ phạc, trên môi cũng không có chút huyết sắc, Hồng Cúc đau lòng nhìn hắn, giờ tay ra muốn xoa nhẹ lên gương mặt hắn nhưng vẫn run rẩy thu về.

"Hong Cúc. Cảnh Hạo đành phen người tiếp tục chăm sóc." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Hồng Cúc, khẽ thở dài, tâm tư của Hồng Cúc hẳn không phải là không rõ, chỉ tiếc trái tim của Cảnh Hạo mặc dù vẫn tinh khiết nhưng cũng đã đông cứng lại rồi.

"Chàng sao rồi, sắc mặt không tốt lắm." Thẩm Thiên Mạch nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tư Đồ Cảnh Diễn, đau lòng một hồi, muốn áp chế độc tính của Âm Dương Tán, đích thực cần phải tiêu hao không ít chân khí, chẳng trách Tư Đồ Cảnh Diễn mặt mũi trắng bệch.

"Ta không sao." Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn cười tà mị, tay xoa nhẹ gương mặt Thẩm Thiên Mạch, thay nàng vén những sợi tóc tán lác lên.

"Âm Dương Tán mỗi khi trăng tròn sẽ phát tác. Trong khoảng thời gian chàng ở Kỳ Nguyệt, hẳn..." Thẩm Thiên Mạch nhìn Tư Đồ Cảnh Hạo trên giường hỏi.

"Tự có Hồng Cúc với Hồng Mai liên thủ áp chế cho đệ ấy. Chỉ là nội lực các nàng không thuần thục, Cảnh Hạo cũng phải chịu nhiều thống khổ, bởi vậy, vẫn là ta tới mới được." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Tư Đồ Cảnh Hạo, trong mắt lộ ra sự ôn nhu hiếm thấy, đó là sự dịu dàng khi nhìn huynh đệ của mình.

"Âm Dương Tán kỳ thực cũng không phải thật sự khó giải." Thẩm Thiên Mạch lên tiếng, Âm Dương Tán được xưng là độc được duy nhất trên thế gian khó giải, nhưng cũng không phải là không có giải được.

"Cái gì? !" Hồng Cúc nghe được lời Thẩm Thiên Mạch nói, lập tức ngạc nhiên nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong mắt ngập tràn sự trông đợi. Ban đầu nàng tưởng rằng Tư Đồ Cảnh Hạo hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ tới là Âm Dương Tán vậy mà cũng có giải được?

Thẩm Thiên Mạch không đành lòng nhìn ánh sáng trong mắt Hồng Cúc, cũng không đành lòng nhìn sự mừng rỡ cực lực khắc chế trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn, càng không đành lòng nhìn người phờ phạc trên giường kia.

"Âm Dương Tán, chính là băng với lửa, muốn giải trừ băng hỏa chi độc, nhất định phải phối hợp Băng Sơn Tuyết Liên với Thiên Niên Hóa Quả." Thẩm Thiên Mạch chậm rãi nói.

Băng Sơn Tuyết Liên cùng với Thiên Niên Hóa Quả đều là thánh dược cực kỳ hiếm thấy. Chỉ sợ ngàn vàng khó cầu, thánh dược khó tìm a! Băng Sơn Tuyết Liên ngược lại còn đỡ, mặc dù sinh trưởng ở Cực Hàn Tuyết Địa (nơi lạnh nhất) thế nhưng cũng không phải là không tìm được, Ma cung cũng có mấy cọng.

Phiên toái ở đây là Thiên Niên Hóa Quả, nghe đâu Thiên Niên Hóa Quả nghìn năm mới kết được một quả, với lại chỉ có thể tìm được trên Hỏa Đảo.

Mà Hỏa Đảo càng là địa phương mà người giang hồ không dám đặt chân tới. Nghe đồn trên Hỏa Đảo có rất nhiều độc trùng và thú dữ, cơ quan giăng đầy, lại còn có cao thủ võ lâm vô cùng lợi hại trấn giữ, người đi vào đều chết.

Đương nhiên, chuyện về Hỏa Đảo đều là nghe đồn, thế nhưng hung hiểm của Hỏa Đảo cũng không phải là giả. Những năm gần đây, người tới Hỏa Đảo cũng không ít, nhưng đều là có đi mà không có về, trước đừng nói tới có thể an toàn tiến nhập Hỏa Đảo hay không, cho dù vào được, cũng chưa chắc tìm được Hỏa Quả a.

Dù cho thật sự bù được hai vị thuốc, nếu muốn trị tận gốc Âm Dương chi độc, cũng còn cần một thứ khác nữa. Mà thứ khác kia cũng không có đơn giản.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Tình của ai?

"Cho dù giải được độc băng hỏa cũng vô ích. Còn phải giải độc âm dương. Âm Dương tán phát tán cũng do âm dương trái ngược, nếu muốn giải trừ này loại độc âm dương này, cần nội nữ tử có nội công thuần túy ăn băng sơn Tuyết Liên và thiên niên hóa quả, dùng toàn bộ nội lực của chính mình chuyển vào trong cơ thể hắn, hơn nữa còn phải tìm nữ tử thay máu cho hắn. Vì hắn mà vận nội lực hòa cùng máu nữ tử, hẳn phải chết là điều tất yếu!" Nói xong, Thẩm Thiên Mạch liếc mắt nhìn Hồng Cúc lại nhìn thấy sự kiên định trong mắt nàng ta.

"Ta nguyện ý! Chỉ cần có thể cứu hắn!" Hồng Cúc vội vàng nói.

"Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Thiên niên hóa quả và băng sơn Tuyết Liên tuy là thánh dược, nhưng dược tính tương khắc, sử dụng đồng thời tương đương với thân ở trong băng hỏa, sự khổ sở không phải người thường có thể chịu được. Giờ phút này vận hết nội lực hẳn phải chết không thể nghi ngờ!" Thẩm Thiên Mạch nhìn Hồng Cúc, giọng điệu mang theo vài phần tiếc hận.

"Chủ tử! Ta van cầu người, nhất định phải cứu hắn!" Hồng Cúc không trả lời câu hỏi của Thẩm Thiên Mạch nhưng lại quay sang Tư Đồ Cảnh Diễn đang

nhíu mày đứng ở một bên quầy xuống.

"Hong Cúc." Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ là kêu tên Hồng Cúc, nhưng không biết mở miệng như thế nào. Hồng Cúc đi theo bên cạnh hắn cũng nhiều năm rồi, mặc dù chỉ là quan hệ chủ tử và thuộc hạ, nhưng trong lòng hắn một nửa cũng xem Hồng Cúc như muội muội rồi, làm sao có thể nhẫn tâm dùng tánh mạng của Hồng Cúc để đổi tánh mạng của Tư Đồ Cảnh Hạo đây?

"Chủ tử! Nếu như Cảnh Hạo chết rồi, Hồng Cúc cũng sống không nổi nữa. Thay vì hai chúng ta đều đã chết, không bằng để cho một mình Hồng Cúc chết đi! Kính xin chủ tử thành toàn!" Hồng Cúc vẫn như cũ quỳ trên mặt đất, trong mắt tràn đầy chắc chắn và chờ đợi.

Thẩm Thiên Mạch khẽ nhíu mày. Nàng nói ra biện pháp giải độc này đến tột cùng là đúng là sai. Thật chẳng lẽ phải tro mắt nhìn một nữ tử tình cảm sâu đậm như vậy hủy tánh mạng? !

"Cho dù ta đồng ý. Cảnh Hạo cũng không đồng ý." Tư Đồ Cảnh Diễn mím môi nói.

Trong mắt Hồng Cúc thoáng qua một tia kiên định, quỳ nói, "Chỉ cần chủ tử nói Hồng Cúc đi chỗ khác thi hành nhiệm vụ. Cảnh Hạo sẽ không hoài nghi."

Khóe miệng Hồng Cúc hiện lên nụ cười chua xót bất đắc dĩ. Cảnh Hạo là một người thiện lương như vậy, chắc là sẽ không hoài nghi lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn. Huống chi, ở trong lòng của Cảnh Hạo căn bản không có nàng, dù nàng không có ở đây, Cảnh Hạo cũng sẽ không có chút phát hiện nào.

Chỉ là, nàng còn cam tâm tình nguyện đi cứu hắn!

"Dù ngươi nguyện ý, cũng không tìm được nữ tử có thể đổi máu cho hắn." Thẩm Thiên Mạch cau mày, giọng điệu tỉnh mạch, nghe không ra cảm xúc.

Hồng Cúc nghe vậy vội vàng nói, "Ta cũng có thể. Dù sao sống không nổi nữa, còn để ý chết như thế nào?"

"Không. Không được. Phải là người có cùng huyết mạch tương liên với hắn mới có thể." Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, nếu chỉ có thể này, vẫn không tính là khó khăn, máu chốt là phải huyết mạch tương liên, đó chính là người thân ruột thịt.

Người duy nhất có thể cứu Tư Đồ Cảnh Hạo chính là mẫu phi của Tư Đồ Cảnh Hạo - Liễu quý phi. Nhưng xét tính tình của Tư Đồ Cảnh Hạo sao có thể nguyện ý để cho mẫu phi mình vì hắn mà chết? ! Dù hắn nguyện ý thì người mẫu phi lòng dạ rắn rết kia sao có thể nguyện ý? !

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia toan tính tàn nhẫn, phải đổi máu của nữ nhân rất đơn giản, hắn không tin không giữ chặt nổi nữ nhân kia. Nhưng mà nếu Cảnh Hạo biết, chỉ sợ là dù có chết cũng không chịu giải độc.

Nhưng bây giờ kinh mạch của Tư Đồ Cảnh Hạo đã bị tổn thương rất nghiêm trọng rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày kinh mạch đứt mà chết.

Tư Đồ Cảnh Diễn khẽ nhíu mày, trong con ngươi giống như Hắc Diệu Thạch chớp qua một tia giằng giụa, hắn mấp máy đôi môi mỏng, chậm rãi nói. "Chờ Cảnh Hạo tỉnh rồi hãy nói."

"Chủ tử." Hồng Cúc gọi Tư Đồ Cảnh Diễn lại, hình như muốn nói điều gì nhưng nhìn Tư Đồ Cảnh Hạo nằm đó, cuối cùng vẫn không có nói ra.

Nàng muốn hắn còn sống, nhưng còn hắn thì sao, hắn nhất định không muốn tiếp nhận mẫu phi mình dùng cái chết đi đổi lấy sự sống cho hắn. Hắn vẫn luôn thiện lương như vậy.

"Mới vừa rồi hình như Mạch Nhi rất không vui vẻ? ! Hiện tại thì tốt rồi hả ? !" Ra khỏi phòng Tư Đồ Cảnh Hạo, Tư Đồ Cảnh Diễn có một đoạn đường dài không nói gì, Thẩm Thiên Mạch biết Tư Đồ Cảnh Diễn đang đấu tranh, nàng cũng không có quấy rầy.

Nhưng đến nơi Như Mộng Hiên này, đột nhiên Tư Đồ Cảnh Diễn mày cong lên, trong mắt thoáng qua ba phần hải hước, ba phần mừng rỡ.

Thẩm Thiên Mạch xem thường, nhìn hải hước trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn, người này thật là, quả nhiên vẫn không bỏ được cơ hội làm trò cười.

"Ta có không vui sao? !" Giả vờ ngây ngốc, đây chính là tuyệt chiêu của nàng, trong đôi mắt đen nhánh vô tội nheo lại, khóe môi nhếch lên nụ cười ngây thơ vô hại.

Đôi mắt Tư Đồ Cảnh Diễn cũng khẽ nheo lại, Mạch Nhi cũng khó chịu ả, ghen cũng không chịu thừa nhận sao, "Thì ra là như vậy. Mạch Nhi làm tương ta nuôi nữ tử khác cũng sẽ không tức giận, xem ra về sau ta có thể hay đi tìm chút hồng nhan tri kỷ rồi."

"Ngươi dám!" Nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn cười hả hê một cách xấu xa, Thẩm Thiên Mạch cắn răng nghiền lợi nói. Dám tìm hồng nhan tri kỷ? ! Tới một người giết một người, tới hai giết một đôi!

Tư Đồ Cảnh Diễn hải lòng nhìn tức giận trên mặt Thẩm Thiên Mạch, cười vui vẻ, khóe mắt đuôi mày cũng mang nụ cười, Mạch Nhi của hắn, tại sao có thể đáng yêu đến như vậy chứ, giọng ngọt ngào mê hoặc dán vào lỗ tai Thẩm Thiên Mạch còn mang theo hơi thở ấm áp, "Mạch Nhi ngọc của ta, thật là đáng yêu."

Hơi thở ấm áp phun ở bên tai Thẩm Thiên Mạch làm cho nàng cảm giác tê dại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vờ hờn dỗi nói, "Ngươi nói bậy gì đó!"

"Ai bảo Mạch Nhi luôn không chịu khăng khải thừa nhận? !" Tư Đồ Cảnh Diễn nhướn lông mày, đáng về uất ức, một đôi mắt đào hoa mê hoặc người

nhìn chăm chú vào Thảm Thiên Mạch.

"Chuyện của Tư Đồ Cảnh Hạo chẳng định làm như thế nào?" Thảm Thiên Mạch nói không lại Tư Đồ Cảnh Diễn, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác, chỉ là đề tài này cũng là không thể không nói.

Từ trong mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng có thể nhận ra được lo lắng trong lòng hắn.

"Ta muốn cứu hắn! Dù hắn sẽ hận ta, ta cũng vậy không cho phép hắn chết!" Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua tia giãy giụa sau mới bình tĩnh nói.

Đúng vậy. Biết rõ người kia đơn thuần chất như vậy, quyết sẽ không nguyện ý lấy tánh mạng của mẫu phi đổi tánh mạng của mình, nhưng chẳng lẽ tro mắt nhìn hắn chết sao?

"Có lúc thật không biết, cuộc sống thuần túy ở cung đình là may mắn hay là bất hạnh. Mà năm đó, hắn vì đỡ cho chàng ly rượu độc kia, lại vừa là may mắn vừa là bất hạnh?" Thảm Thiên Mạch lẩm bẩm nói.

Năm đó, nếu không có Tư Đồ Cảnh Hạo thay Tư Đồ Cảnh Diễn đỡ ly rượu độc kia. Hiện tại, chỉ sợ là ngay cả mạng sống cũng không còn.

Dù sao, hoàng cung vẫn là nơi ăn tươi nuốt sống, một con người thuần chất như vậy vốn không thích hợp với hoàng cung, nếu hắn không vì đỡ cho Tư Đồ Cảnh Diễn ly rượu độc kia, như vậy cũng sẽ có lý tiếp theo, đối với người thuần chất tinh khiết như vậy, ở hoàng cung chỉ là cách để hắn chết nhanh mà thôi.

Nếu như không học được cách giết người, như vậy thì chỉ có thể bị giết. Đạo lý này, trước đây thật lâu nàng cũng đã hiểu ra.

"Mạch Nhi. Ta có thể bảo vệ Cảnh Hạo chu toàn, tự nhiên cũng có thể bảo vệ tốt cho nàng! Cho nên, về sau không cần khổ cực như vậy. Những tính toán mưu mô kia, không thích hợp với nàng." Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay vuốt ve khuôn mặt quật cường của Thảm Thiên Mạch, trong mắt là tràn đầy đau lòng cùng cung chiều.

Trong mắt Thảm Thiên Mạch thoáng qua một tia cảm động. Che lấp đi cảm xúc bất đắc dĩ trong đôi mắt.

Cảnh Diễn ơi. Ta sớm đã không khả năng biến trở về mình trước đây. Tính toán, không thích hợp với ta sao? ! Nhưng ta đã vút không được nó.

Ta không muốn trở thành gánh nặng cho chàng, cũng không muốn chàng hao hết tâm lực giúp ta với mà mất đại cục. Ta có thể tự bảo vệ mình, ta muốn đứng ở bên cạnh chàng, cùng chàng cùng nhau ngồi xem thiên hạ, mà không phải đứng dưới cánh chim của chàng được chàng bảo vệ.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn tỉ mỉ từng biểu tình trên khuôn mặt Thảm Thiên Mạch, mang theo chút bất đắc dĩ, nàng che giấu cực tốt, nhưng vẫn không có tránh được mắt của hắn.

Mạch Nhi của hắn luôn quật cường và mạnh hơn bất kỳ nữ tử nào, sao có thể cho phép bản thân mình luôn được vây dưới lớp bảo vệ của hắn? ! Là hắn đơn phương tình nguyện đẩy thôi.

"Mạch Nhi, nếu như nàng không muốn, như vậy liền theo ta cùng nhau chinh phục thiên hạ đi!" Khóe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo nụ cười tà mị, tóc đen như mực ở trong gió tung bay, cả người tràn đầy khí phách cùng tự tin.

Lúc nói đến thiên hạ, trong mắt thoáng qua khí phách cùng sự tự tin nhất định phải đạt được.

"Tốt." Nhàn nhạt lên tiếng, trong lòng âm áp cười lên, Tư Đồ Cảnh Diễn ơi, trên thế gian này người hiểu ta cũng chỉ có chàng.

Đêm lạnh như nước. Tư Đồ Cảnh Diễn mới vừa trở về Thiên Mạch, mặc dù không có công bố tin hắn trở về, nhưng chuyện phải xử lý thì vẫn rất nhiều nên đã sớm đến Ngự Thư Phòng.

Mà nàng chỉ là lẳng lặng ngồi nhìn ánh trăng dưới nước.

"Cung chủ."

Một giọng nói lạnh lẽo kéo Thảm Thiên Mạch từ trong mạch suy nghĩ trở về, ngược mắt nhìn lên thấy Sênh Ca mặc y phục đen xơ xác tiêu điều, cả người giống như từ trong hầm băng đi ra. Trên mũi anh tuấn, cặp mắt như băng càng lạnh lẽo đến nội tâm.

Trong mắt Thảm Thiên Mạch hiện lên một tia nghi ngờ, là nàng ảo giác sao? ! Vì sao nàng cảm giác được sau khi đến Thiên Mạch quốc này, về mặt Sênh Ca thay đổi càng thêm lạnh lẽo, trong đôi mắt như băng hình như cất giấu cái gì đó, nhìn tà áo đen của hắn tung bay, giống như một mảnh hắc ám xơ xác tiêu điều.

"Thăm dò đường đến hỏa đảo cho ta, ta muốn trừ hỏa đảo." Thảm Thiên Mạch biết Sênh Ca xưa nay tính tình đều lạnh lẽo, vì vậy cũng không vòng vo nói thẳng.

"Hỏa đảo? !" Đơn giản hỏi ngược lại câu, biểu đạt Sênh Ca nghi ngờ, trong mắt băng hàn vẫn là trầm xuống không thay đổi, thật không biết thứ gì có thể khiến cho con người này thay đổi sắc mặt đây.

"Đúng vậy. Ta muốn cứu người." Thảm Thiên Mạch đáp, nếu Tư Đồ Cảnh Hạo đối với Tư Đồ Cảnh Diễn mà nói quan trọng như thế, như vậy nàng

không thể không cứu, ít nhất nàng phải nghĩ biện pháp lấy được hòa quả, về phần rốt cuộc muốn giải độc hay không, vậy còn phải do Tư Đồ Cảnh Hạo tự mình quyết định. Nàng chỉ là muốn mọi chuyện đều vẹn toàn tốt đẹp mà thôi.

Đôi mắt lạnh như băng của Sênh ca nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong đôi mắt đen nhánh lộ ra chút nghi ngờ, Thẩm Thiên Mạch biết là Sênh Ca không hiểu là người nào đáng để nàng mạo hiểm như vậy.

Khỏe miệng Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười giả hoạt, trong mắt thoáng qua một tia trêu chọc, nhàn nhạt cười, nói, "Ta muốn cứu một cô gái khuyhnh thành tuyệt đại, sênh ca có hứng thú hay không? !"

"Không có." Lời nói lạnh lẽo, Sênh Ca không chút nghi ngại liền cự tuyệt.

Thẩm Thiên Mạch không vui bĩu môi, nàng đang cảm thấy lần trêu chọc này lại thất bại nữa, lại nhìn thấy trong đôi mắt lạnh lẽo vạn năn không thay đổi của Sênh Ca thoáng qua chút tia sáng kỳ dị.

Theo ánh mắt Sênh Ca nhìn lại, mượn ánh đèn le lói có thể nhìn thấy cách đó không xa một giai nhân tuyệt đại mặc trường bào màu xanh nhạt đứng thẳng. Một đầu tóc đen như mực xỏa xuống bờ vai, xin thề là bất luận như thế nào đều vô cùng xuất trần.

Trên người nàng mặc áo lông thật dày, trên cổ cũng quấn khăn choàng cô. Cả người đứng đón gió, yên tĩnh mà hào nhả, nhưng quanh thân lại tràn ngập một cỗ tuyệt vọng cùng đau thương.

Trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua vẻ kinh dị, lại đến gần mấy bước, rốt cuộc thấy rõ mặt mũi của người ấy, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần tuyệt ngũ quan tinh xảo vô cùng. Con ngươi như nước để lộ ra nỗi tuyệt vọng cùng sâu bi, môi mông đỏ mị hoặc cùng nụ cười ảm áp.

Một người phong hoa tuyệt đại như vậy, không phải Tư Đồ Cảnh Hạo còn có thể là ai ? ! Ở trong cung, Tư Đồ Cảnh Hạo chính là hồng nhan tri kỷ của Tư Đồ Cảnh Diễn ? ! Đây là vì che giấu tai mắt người ngoài, hay còn vì thứ khác ? ! Nhìn phía sau cách đó không xa hồng y giai nhân đứng thẳng, trong lòng Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia sáng tỏ.

Chỉ là, không thể phủ nhận, cho dù giả gái, Tư Đồ Cảnh Hạo vẫn đẹp đến rung động lòng người, chẳng trách ngay cả Sênh Ca cũng thay đổi thần thái.

"Cung chủ, nàng là. . ." Sau lưng truyền đến câu hỏi hơi chần chờ của Sênh Ca

Chân mày Thẩm Thiên Mạch khẽ chau, đây chính là lần đầu tiên Sênh Ca chủ động hỏi nàng vấn đề ngoài Ma Cung ra.

"Nàng chính là người ta muốn cứu!" Giọng nói của Thẩm Thiên Mạch nhàn nhạt, lùi về phía sau mấy bước, đi tới cách nơi cách Tư Đồ Cảnh Hạo khá xa, nàng thật sự không muốn nhìn một nam tử như vậy, bởi vì cứ như vậy nhìn sẽ có cảm giác khó chịu, mà nàng còn như thế, Tư Đồ Cảnh Diễn xem Tư Đồ Cảnh Hạo như huynh đệ, xem hắn biến thành môi dẫn hỏa như vậy, trong lòng không biết sao mà đau đớn!

"Cái gì? ! Nàng trúng Âm Dương tán sao." Giọng nói Sênh Ca lần đầu tiên có phập phồng, hẳn không thể tin được, một nữ tử phong thái tuyệt vời như vậy, thế nhưng trúng kỳ độc. Nhưng nét mặt của nàng rõ ràng là yên tĩnh và không màng danh lợi như thế, sao không nhìn ra được chút nào cảm giác như bị bệnh hành hạ đau đớn và vạn vẹo.

"Sênh Ca ngược lại đối với nàng rất có hứng thú sao? !" Thẩm Thiên Mạch khẽ nhún mày, ba phần thử dò xét, ba phần cười giỡn.

"Thuộc hạ chỉ là kỳ quái, tại sao nữ tử này lại trúng tuyệt độc, mà đã trúng tuyệt như thế sao có thể tiếp tục sống nữa." Giọng điệu Sênh Ca khôi phục lại vẻ lạnh lùng, chỉ là ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện ra trong con ngươi lạnh lẽo đã bắt tri bắt giác có vết nứt.

"Nàng vì cứu huynh trưởng mình mà uống vào độc dược vốn là dùng để độc hại huynh trưởng nàng. Về phần vì sao chịu hành hạ này mà còn tiếp tục còn sống, chỉ vì nàng không muốn huynh trưởng khổ sở." Giọng Thẩm Thiên Mạch mang theo nhàn nhạt kính nể cùng cảm kích.

Nàng kính nể dũng khí và thuần túy của Tư Đồ Cảnh Hạo. Nhưng hơn nữa nàng còn cảm kích, tha thứ cho nàng ích kỷ, nhưng kể từ khi biết sau chuyện này, nàng thường lập đi lập lại nghĩ tới, thật may là trúng độc là Tư Đồ Cảnh Hạo, thật may là trúng độc không phải Cảnh Diễn.

Trong mắt Sênh Ca lại một lần nữa loé ra kinh ngạc. Người thân chết hết nên chính hắn thuở nhỏ cũng không biết thân tình ảm áp. Mà hắn trời sanh tính lạnh bạc, chưa từng có quan tâm qua người nào vượt qua tánh mạng của mình, nghe được chuyện như thế dĩ nhiên là chấn động.

Mà làm ra đây hết thảy, lại vì một cô gái yếu đuối này.

"Không có lời đề hỏi nữa thì nhanh đi tìm hiểu chuyện hòa đảo. Ba ngày sau ta muốn lên đường!" Thẩm Thiên Mạch nhìn thấu Sênh Ca có cái gì không đúng, giọng điệu chuyên lạnh, Sênh Ca chẳng lẽ là động lòng sao? Nhiều cô gái cô gái như vậy, hắn chưa từng động lòng, lại với nam tử giả trang nữ này động tình? !

Việc này như thế nào mới tốt đây.

"Vâng" Sênh Ca lĩnh mệnh đi làm, trước khi đi theo bản năng lại nhìn Tư Đồ Cảnh Hạo. Đây là lần đầu tiên Sênh Ca đưa mắt lưu luyến ở trên thân một người.

"Mạch Nhi."

Từ sau lưng truyền đến nhiệt độ quen thuộc cùng mùi thơm cơ thể, Thẩm Thiên Mạch cảm thấy một đôi tay khớp xương rõ ràng từ từ ôm eo của nàng trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, gọi, "Cảnh Diễn."

Cũng không kỳ quái vì sao hắn không có tiếp tục ở Ngự Thư Phòng, cũng không kỳ quái tại sao hắn có thể tìm được nàng ở chỗ này. Bởi vì, tất cả giống như là chuyện rất tự nhiên.

Rất tự nhiên cảm thấy hắn sẽ tới tìm nàng. Rất tự nhiên cảm thấy mặc kệ nàng ở nơi nào, hắn đều có thể tìm được đến nàng.

"Người muốn đi hoá đảo? !" Tuy là câu hỏi, tuy nhiên nó lại tràn đầy chắc chắn.

Từ trong ngực hắn xoay người, đụng phải đôi mắt giống như Hắc Diệu Thạch của hắn chỉ cảm thấy một khắc kia giống như có cái gì bị hút vào.

"Ừ. Ta muốn vì chàng, cứu hắn." Thẩm Thiên Mạch lên tiếng.

Đúng vậy. Mặc dù nàng bội phục Tư Đồ Cảnh Hạo, tán thưởng Tư Đồ Cảnh Hạo, nhưng muốn nàng mạo hiểm sinh mạng đến hoá đảo, cũng không phải không có khả năng.

Có thể làm cho nàng hơi buông tha sinh mệnh mình chỉ có Tư Đồ Cảnh Diễn! Nàng phải cứu Tư Đồ Cảnh Hạo, vì lương tâm của mình, nhưng hơn thế nữa là vì Tư Đồ Cảnh Diễn.

Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay chậm rãi vân vân sợi tóc Thẩm Thiên Mạch, khóe miệng nâng lên tươi cười tà mị, trong mắt mang theo cung chiều cùng mừng rỡ, "Được, ta đi cùng nàng."

"Cảnh Diễn, chàng cần gì. . ." Lời Thẩm Thiên Mạch vẫn chưa nói hết, liền bị ngón tay ấm áp của Tư Đồ Cảnh Diễn nhẹ nhàng điểm trên môi.

Cảnh Diễn ơi. Chàng cần gì phải như thế. Hoá đảo hung hiểm vô cùng, lại không nói nếu có chuyện gì xảy ra, coi như bình yên vô sự, cũng không biết là tốn bao nhiêu thời gian, lúc này rồi Thiên Mạch, chẳng lẽ sẽ không sợ sai lầm sao? !

Ngôn Tu Linh và chàng là bằng hữu sẽ không thừa cơ mà vào, nhưng còn tam ca của chàng rồi những huynh đệ khác nữa? ! Chuyến đi hoá đảo này có ta vậy là đủ rồi, chàng cần gì như thế.

"Mạch Nhi, ta làm sao có thể cho phép nàng mạo hiểm một mình? ! Nếu như nàng có chuyện bất trắc! Đòi ta cũng không biết đi về đâu!" Trong đôi mắt đen nhánh của Tư Đồ Cảnh Diễn có mơ hồ tức giận cùng tian tính, nhưng hơn nữa là nồng tình vô biên.

Thẩm Thiên Mạch nhìn ánh mắt cô chấp của Tư Đồ Cảnh Diễn, khóe miệng từng chút từng chút nâng lên nụ cười, "Được, cùng đi."

Cảnh Diễn. Ta Thẩm Thiên Mạch sao có thể may mắn, cuộc đời này cho chàng yêu.

"Lúc này mới ngoan!" Tư Đồ Cảnh Diễn toét ra nụ cười, trong mắt lóe giao hoạt, khóe miệng cũng gọi lên lạnh lùng, nói, "Chẳng qua ta không có ở đây mấy ngày, Tam ca đó của ta sợ rằng cũng sẽ không an phận rồi ! Vừa đúng lúc Ngôn Tu Linh người này muốn tới Thiên Mạch dò thăm, ta liền định đem Thiên Mạch giao cho hắn, để cho hắn nhìn sạch sẽ đi."

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch cũng nâng lên nụ cười nhạt.

Tư Đồ Cảnh Diễn. Thật đúng là con hồ ly giao hoạt. Ngoài mặt giống như rất rộng rãi đem nội tình Thiên Mạch nói ra hết trước mặt Ngôn Tu Linh, thật ra thì cũng là mượn tay Tư Đồ Cảnh Dạ tới kiềm chế lúc chú ý của Ngôn Tu Linh, để cho hắn không thể chuyên tâm ở nói riêng nội tình.

Về phần đem Thiên Mạch giao cho Ngôn Tu Linh, tự nhiên cũng chỉ là tạm thời mà Ngôn Tu Linh có thể từ trong nhìn qua tự nhiên sáng tỏ. Mà những thứ kia ở trong bóng tối, Tư Đồ Cảnh Diễn sao có thể dễ dàng tiện nghi cho Ngôn Tu Linh? !

Kể từ đó, vừa kèm chế Ngôn Tu Linh, lại trông chừng Tư Đồ Cảnh Dạ, thật là một mũi tên trúng hai con chim. Chỉ là, điều này cũng có thể thấy được Tư Đồ Cảnh Diễn đối với Ngôn Tu Linh tin tưởng. Dù sao, nếu vào lúc này Ngôn Tu Linh cần trả một hộp, Thiên Mạch chỉ sợ cũng xong đời.

Nhưng Thẩm Thiên Mạch hiểu rõ Ngôn Tu Linh và Tư Đồ Cảnh Diễn đều là cùng một loại người, bọn họ là tri kỷ, bằng hữu hiểu nhau không cần nói, càng thêm cuồng ngạo bá chủ, vì vậy bọn họ tuyệt đối sẽ không, không muốn, cũng không làm chuyện vật vãnh như vậy.

"Tin tức ta hỏi cung vẫn chưa báo cho triều thần, biết tin tức này đều là tâm phúc của ta, vì vậy muốn rời khỏi cũng rất dễ dàng." Tư Đồ Cảnh Diễn cười tươi, trong con ngươi đen nhánh che giấu đi suy nghĩ.

"Vốn là muốn âm thầm đối phó Tư Đồ Cảnh Dạ? ! Chỉ là, Tư Đồ Cảnh Hạo vì sao không cho mình tổn thương hắn?" Thẩm Thiên Mạch tự nhiên hiểu suy nghĩ của Tư Đồ Cảnh Diễn, cười nói.

"Tư Đồ Cảnh Dạ là ca ca ruột của Hạo." Đôi mắt sắc sảo của Tư Đồ Cảnh Diễn có chút trở nên phức tạp, ba phần buồn bực ba phần phẫn hận, cuối cùng cũng hóa thành sự bất đắc dĩ.

Hắn vẫn là Lục đệ thuần túy không thay đổi. Cảnh Hạo, nếu không có sự thuần túy của người, cũng sẽ không có ta ngày hôm nay. Nếu là năm đó uống vào Âm Dương tán chính là ta, như vậy, ta sợ rằng cũng không thể giống như vậy yêu Mạch Nhi rồi. Bởi vì, ta nhất định sẽ hoàn toàn biến thành một ác ma.

"Những năm gần đây, nguoi nhất định rất vất vả." Thẩm Thiển Mạch trầm mặc một hồi, đột nhiên điên cuồng nói một câu, nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn trong mắt tràn đầy thương yêu.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhẹ nhàng mon tron gương mặt của Thẩm Thiển Mạch, miêu tả ngũ quan xinh xắn của nàng, bên môi ý cười nhợt nhạt, "Rất vất vả. Có vô số lần, ta đều thiếu chút nữa không thấy được nàng, Mạch Nhi của ta."

Thẩm Thiển Mạch đưa tay cầm lấy tay của Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ cảm thấy trong lòng có chút hơi đau. Hắn có thể đủ lớn mạnh đến như vậy, chắc là đã trải qua muôn vàn khổ sở, chỉ sợ là không muốn người biết.

"Nếu gặp được, ta sẽ không cho chàng rời đi." Thẩm Thiển Mạch cầm tay Tư Đồ Cảnh Diễn nhàn nhạt lại kiên định mà nói ra.

Tư Đồ Cảnh Diễn nụ cười giương nhẹ, cả người giống như yêu tinh mê người. Ánh trăng nhu hòa chiếu trên người hắn, làm cho cả người hắn dát lên một tầng màu bạc, cảm của hắn bày biện ra một đường cong hoàn mỹ, mà nụ cười khoe môi ấm áp giống như ánh mặt trời.

"Chủ tử." Hồng Cúc và Tư Đồ Cảnh Hạo chẳng biết lúc nào cũng đi tới bên họ, nghĩ đến lúc ta mới vừa rời tiến tới nhìn gương mặt Tư Đồ Cảnh Hạo bị Hồng Cúc phát hiện, vì vậy mới đem Tư Đồ Cảnh Hạo hướng bên này đi.

"Cảnh Cẩn." Giọng nói như nước, nghe ôn hòa mà yên tĩnh, như cao bằng sơn suối chảy dễ nghe.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thiển Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Hạo nói chuyện. Không nghĩ tới, ngay cả giọng nói của hắn lại dễ nghe như thế. Một nam tử như vậy không nên thuộc về hoàng thất.

"Cảnh Hạo, thân thể không khỏe sao còn ra ngoài? !" Tư Đồ Cảnh Diễn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tư Đồ Cảnh Hạo, trong mắt đã hiện lên một tia không vui, ân cần nói.

Ánh mắt Tư Đồ Cảnh Hạo thoáng qua một tia áy náy, nhưng Thẩm Thiển Mạch lại hoảng hốt cảm thấy tuyệt vọng bao phủ quanh thân hắn càng đậm, trong con ngươi trong suốt tựa hồ đang liều mạng khát cầu sinh mạng rồi lại giằng giằng muốn buông tha.

"Có lẽ, mấy ngày nay không nhìn thấy ánh trăng." Hồi lâu, Tư Đồ Cảnh Hạo mới nói thật nhỏ, giống như tuyệt vọng trong mắt hắn.

"Không! Cảnh Hạo, ta sẽ cứu đệ!" Tư Đồ Cảnh Diễn thấy đáng và tuyệt vọng của Tư Đồ Cảnh Hạo, trong lòng một hồi chua xót.

Hắn hiểu được Tư Đồ Cảnh Hạo tuyệt vọng không phải bởi vì Âm Dương tán, mà bởi vì là hạ âm dương tán chính là người kia mẫu phi của Tư Đồ Cảnh Hạo, Liễu quý phi!

Năm đó Tư Đồ Cảnh Hạo vì cứu hắn mà uống Âm Dương tán, Liễu quý phi chẳng những không có áy náy, ngược lại đối với Tư Đồ Cảnh Hạo chán ghét cực kỳ, khắp nơi gây khó khăn cho hắn, còn nói năng về sau chỉ có một đứa con trai duy nhất là Tư Đồ Cảnh Dạ.

Nhưng dù vậy, Tư Đồ Cảnh Hạo cũng chỉ là tuyệt vọng mà thôi. Hắn vẫn như cũ cầu xin mình bỏ qua cho Tư Đồ Cảnh Dạ cùng Liễu quý phi, mà Tư Đồ Cảnh Dạ và Liễu quý phi cũng là hoàng tử và phi tử tiền triều duy nhất may mắn còn sống sót. Đây là điều hắn duy nhất có thể vì Tư Đồ Cảnh Hạo mà làm.

"Ở nơi này trong cung còn phải tránh tới tránh lui." Nguyệt Loan Loan thân nhiên ngồi ở trong Như Mộng Hiên, cầm trong tay chén trà thượng hạng nhẹ nhàng thổi ra một hơi, làm như oán trách đối với Tư Đồ Cảnh Diễn nói.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia sát ý, nhếch miệng tà mị mỉm cười, "Cũng chỉ là tránh chút ngu xuẩn thôi. Chờ ta tìm hóa quả về thay Cảnh Hạo chữa khỏi độc, những thứ ngu xuẩn này cũng đều thu thập."

Tin tức Tư Đồ Cảnh Diễn hồi cung cũng không có báo cho thiên hạ. Cũng là vì để đánh lừa được Tư Đồ Cảnh Dạ, dễ dàng âm thầm xuống tay làm cho hắn ứng phó không kịp.

Tư Đồ Cảnh Diễn có thể dễ dàng tha thứ Tư Đồ Cảnh Dêm lâu như vậy, đã là nể mặt Tư Đồ Cảnh Hạo lắm rồi. Nhưng Tư Đồ Cảnh Dạ lại không nghĩ tới việc hối cải, vẫn mơ ước ngôi vị hoàng đế, còn cùng Liễu quý phi trong cung bày tai mắt, chỉ có điều đây tất cả toàn bộ đều ở trong lòng bàn tay Tư Đồ Cảnh Diễn, nếu không phải đồng ý với Tư Đồ Cảnh Hạo không làm bị thương tánh mạng của bọn họ, bọn họ chỉ sợ sớm đã chết không có chỗ chôn.

"Hóa đảo nguy hiểm nặng nề, người không nhiều mà tinh ranh." Thẩm Thiển Mạch để ly trà xuống, nhếch miệng nâng lên nụ cười tự tin mà khoe khoang.

Hóa đảo là cấm kỵ trên giới giang hồ, nhưng không có nghĩa là nàng cũng sợ. Trừ việc đã tra được con đường đến hoá đảo và quyết định ngày mai sẽ rời hoàng cung đến đó, về phần đông hành trừ người biết về hoá đảo, thì không cần quá nhiều.

"Hồng Cúc phải ở lại trong cung, Thanh Trúc còn có chuyện khác. Ta chỉ mang Hồng Mai cùng Thanh Tùng đi theo." Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo vài phần nặng nề, chỉ là nụ cười trên khóe miệng vẫn là khoe khoang không kèm chế được.

Đôi mắt Thẩm Thiển Mạch khẽ nâng lên, nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, lộ ra vẻ mặt thấu hiểu, khóe miệng khẽ nhếch cười, "Ta cũng có cùng suy nghĩ với chàng, ta cũng vậy quyết định chỉ mang theo Thiên Thiên cùng Sanh."

Nói đến Sanh, chân mày nhỏ của Thẩm Thiển Mạch không thể không cau lại. Mấy ngày nay Sanh thường xuyên vào cung hỏi báo chuyện tình, nhưng

trông mắt của hắn không hề lạnh lẽo như trước nữa, mà là mang theo vẻ quan tâm nhìn bốn phía, hình như là muốn tìm kiếm bóng dáng của Tư Đồ Cảnh Hạo.

"Thế nào?"

Bất luận về mặt của Thẩm Thiên Mạch có chút biến hóa nào cũng không thể gạt được ánh mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn. Thấy Thẩm Thiên Mạch khẽ nhú chân mày, Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức dịu dàng hỏi.

"Sanh, chỉ sợ là đối với Tư Đồ Cảnh Hạo đã sinh tình." Thẩm Thiên Mạch mím môi một cái, mang theo ba phần sầu lo ba phần lúng túng nói.

Dù sao, một người đàn ông thích một người đàn ông, vẫn có chút khó có thể tiếp nhận. Tuy nói Sanh thích vốn là Tư Đồ Cảnh Hạo lúc mặc nữ trang, nhưng Tư Đồ Cảnh Hạo dù sao cũng là một người đàn ông a. Nàng và Sanh mặc dù không thân thiết giống như nàng cùng Thiên Thiên, nhưng dù sao, cũng đã chung sống lâu như vậy, làm sao nàng nhẫn tâm nhìn Sanh gây ra một màn kịch khôi hài như vậy đây.

"Nàng nói cái gì? !" Nụ cười tà mị vốn luôn hiện hữu trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn giờ phút này cũng hoàn toàn biến mất, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, rốt cuộc hắn cũng không còn bình tĩnh được nữa.

Tuy nói lục đệ của hắn sinh ra xác thực khuynh quốc khuynh thành, nhưng mà nam nhân thích nam nhân, không khỏi có chút làm người ta quá mức kinh ngạc đi. Huống chi, người nam nhân kia còn là một người như băng lãnh ngàn năm một hàn băng nam tử.

Thẩm Thiên Mạch nhún vai, dáng vẻ như nàng cũng không thể làm gì.

"Cung chủ." Sanh mặc một bộ đồ đen, lặng yên không tiếng động xuất hiện cách Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn ở chỗ không xa, ngũ quan vẫn cao lớn lạnh lẽo như cũ, chỉ là trong ánh mắt lại nhiễm vào một chút tình cảm khó nói nên lời.

Thẩm Thiên Mạch thấy Sanh lặng yên không tiếng động xuất hiện, trong mắt thoáng qua một tia giáo hoạt, mang theo vài phần khiêu khích đối với Tư Đồ Cảnh Diễn nói, "À ta nhớ có người dám khi dễ thủ vệ Kỳ Nguyệt, xem ra, thủ vệ hoàng cung Thiên Mạch cũng chả có gì đặc biệt? !"

Tư Đồ Cảnh Diễn nâng lên môi mỏng, ba phần bất đắc dĩ bảy phần cung chiêu, "Năng lực thủ vệ hoàng cung rất mạnh. Nếu có thể gia nhập Mị huyết lâu, thì vốn đã phải đủ bản lĩnh rồi."

"Lại nói, Cảnh Diễn chàng đã từng nói muốn đem Mị huyết lâu đưa cho ta đây." Thẩm Thiên Mạch nâng lên một chút ý cười, nhàn nhạt nói, nhìn Sanh một cái, nghiêm mặt nói, "Chỉ là cũng phải chờ chúng ta trở về từ hòa đảo đã."

"Tất cả đã chuẩn bị tốt. Ngày mai là lên đường được rồi." Sanh nghe Thẩm Thiên Mạch nói chuyện hòa đảo, lập tức lạnh lẽo xen vào nói.

Hắn chưa bao giờ đối với chuyện nào để ý như vậy. Là bởi vì cô gái tuyệt đại khuynh thành đó sao? Sanh khẽ nhú mày, hắn cũng không biết tại sao, chỉ là xa xa nhìn thấy một lần, giống như đã không thể nào dời tầm mắt đi được nữa, đây chính là yêu sao? !

Nhưng hắn ngay cả nữ tử này là ai, tại sao lại xuất hiện ở trong cung cũng không biết. Chỉ là đơn thuần bị khí chất bao bọc quanh người nàng hấp dẫn, bị chuyện xưa của nàng nghe được từ miệng Cung chủ làm rung động, cho nên muốn cứu nàng sao? !

"Sanh." Thẩm Thiên Mạch đột nhiên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Sanh, dáng vẻ hôm nay của Sanh, chỉ sợ là đã động tình với Tư Đồ Cảnh Hạo rồi, nhưng nàng phải làm sao để mở miệng nói rõ đây? Nói cho Sanh biết, cô gái đã khiến hắn bị động lòng đó, thật ra là một người nam tử? !

"Hả?" Sanh như ngơ ngác, trong mắt không có quá nhiều cảm xúc, hắn và Thẩm Thiên Mạch mặc dù là quan hệ chủ tớ, mặc dù bình thường hắn đối với Thẩm Thiên Mạch cũng rất cung kính, nhưng cái này cũng không đại biểu thời điểm hắn nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch sẽ có cảm xúc gì khác.

Những năm gần đây, hắn vẫn luôn lạnh lẽo không có cảm xúc như vậy rồi. Cho đến mấy ngày trước đây nhìn thấy cô gái phong hoa tuyệt đại đó, mới để cho tim của hắn lần nữa nhảy lên.

"Chúng ta phải cứu người, là lục đệ của ta, Tư Đồ Cảnh Hạo. Hắn luôn mặc nữ trang, cũng chỉ vì để che giấu tai mắt người khác." Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức cắt lời Thẩm Thiên Mạch mà nói, trong mắt hàm chứa mấy phần lạnh lùng.

Hắn hiểu được sự khó xử của Thẩm Thiên Mạch, chung quy vẫn muốn nói lên sự thật, nhưng Thẩm Thiên Mạch vẫn khó có thể mở miệng, như vậy hắn liền thay nàng nói. Từ nay về sau, nhưng chuyện nàng không muốn làm, hắn sẽ làm thay nàng.

"Người nói cái gì? !" May mắn Sanh là một người bình tĩnh kín kẽ, nghe thấy một tin tức như thế, cũng gạt mình tròn to hai mắt.

Nhưng về mặt của Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch vô cùng nghiêm túc, điều này nói cho hắn biết đây tất cả đều là thật. Cô gái đã khiến hắn động lòng kia, lại là một nam tử, lại còn là con trai của kẻ thù giết cha mình. Đây là chuyện cỡ nào hoang đường cùng buồn cười chứ.

Trầm mặc xoay người, bóng lưng của Sanh có chút run rẩy, sau lưng Thẩm Thiên Mạch thở dài một cái khó có thể nghe thấy. Những năm gần đây, mặc dù tính tình của Sanh lãnh mạc, nhưng giữa bọn họ, lại giống như huynh muội bình thường chung sống với nhau, hôm nay Sanh gặp phải chuyện như vậy, trong lòng nàng hiểu rằng mình cũng không tránh khỏi có chút quan hệ trong đó, haizzz. Bỏ cũng không được, mà quan tâm lại càng thêm loạn a.

Sanh một đường nỗ lực duy trì vẻ mặt lạnh lùng, chỉ là tinh thần đã sớm rối loạn, một đường nhanh chóng rời đi, lại không có chú ý trên đường đi phía trước, đụng phải một người.

"Cái người này đi đứng gì lạ vậy!" Tiếng quát lớn của Hồng Cúc truyền đến, Sanh mất diết tai nghe, chỉ là lạnh lùng ngược mắt, mang theo khinh thường cùng lạnh lẽo.

Nhưng khi ánh mắt chạm đến một bóng dáng màu trắng người đã bị hấn đụng ngã trên đất lúc này hấn lại chợt trở nên phức tạp. Nhu Tình, giận, bất đắc dĩ, rối loạn.

Có lẽ, trời cao chính là thích đùa giỡn. Có lẽ, từ thời điểm hấn mất đi người nhà mất đi tất cả, cũng không nên hy vọng xa vời đối với chuyện tình cảm nữa.

"Hồng Cúc cô nương. Ta không sao." Từ Đồ Cảnh Hạo cất lực đứng dậy từ dưới đất, một thân y phục nữ trang khiến hấn đứng dậy cũng có chút khó khăn, sắc mặt vẫn trắng bệch như tờ giấy, chỉ là nụ cười trên mặt, khiến một ít điểm tái nhợt cũng trở nên rạng rỡ hơn.

"Thật xin lỗi." Sanh khẽ vuốt cằm, nhìn Từ Đồ Cảnh Hạo nói.

Thật xin lỗi. Chỉ vì người đụng phải là hấn. Nếu là người khác thì, chỉ sợ Sanh căn bản cũng sẽ không thêm đề ý tới.

"Không có chuyện gì. Ta thấy công tử hình như có tâm sự gì?" Từ Đồ Cảnh Hạo khẽ mỉm cười, mấp máy môi, khuôn mặt nhợt nhạt ngược nhìn, đôi mắt như thủy tinh nhìn chăm chăm vào Sanh.

Sanh chỉ cảm thấy đôi mắt tuyệt đẹp tràn đầy tuyệt vọng này giống như đã lập tức nhìn vào trong tận đáy lòng của hấn, mà khóe miệng người này lại yên tĩnh mỉm cười, giống như một dòng nước ấm, đem nhiều năm khô sở của hấn toàn bộ rửa sạch, xoá hết.

"Không nên quá quan tâm sẽ khiến người khác hiểu lầm." Giọng điệu lạnh lùng của Sanh truyền vào bên tai Từ Đồ Cảnh Hạo, Từ Đồ Cảnh Hạo xoay người, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, nhìn bóng lưng màu đen quật cường của Sanh, chỉ cảm thấy bóng lưng này quật cường mà tuyệt vọng, thế nhưng cùng mình giống nhau đến mấy phần.

"Cảnh Hạo, không phải ngài muốn đi tìm chủ tử sao?" Hồng Cúc nhìn thấy Từ Đồ Cảnh Hạo hướng về phía bóng lưng của nam tử mới vừa rồi mà ngăn người, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

"Không cần." Từ Đồ Cảnh Hạo cũng là nhẹ nhàng mỉm môi một cái, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ vô cùng đẹp mắt, giống như trong tích tắc đấy, Thiên Địa Vạn Vật cũng đều trở nên muôn màu muôn vẻ.

Hồng Cúc nhìn nam tử si ngốc trước mắt. Luôn biết rằng hấn có một bề ngoài rất tuyệt mỹ, nhưng chưa bao giờ biết khi hấn cười lên dung mạo này lại có thể tuyệt mỹ đến nước như vậy.

"Mới vừa rồi lời của hấn đã lấy tính ta. Có lẽ, trong chuyện tình cảm, có nhưng cái cũng không nên quá nặng nề. Cho tới nay, là ta đã quá cố chấp. Chắc hẳn đã khiến cho Cảnh Diễn thêm không ít phiền toái." Từ Đồ Cảnh Hạo mơ hồ nở nụ cười, bị thương trong mắt lại rõ ràng rành rành.

Cho tới nay là hấn quá cố chấp. Đối với những người luôn hao tổn tâm cơ muốn hại chết người thân của hấn, hấn vẫn luôn giữ một phần tâm, không muốn tổn thương bọn họ, nhưng hấn nhân từ đối với bọn họ, cũng chỉ làm trở ngại đối với Cảnh Diễn mà thôi.

Hấn cũng nên nhận thấy rõ, rốt cuộc ai mới là người thật lòng tốt với hấn. Đối với những thứ kia đối với hấn không có tình người, hấn cần gì phải cố chấp như thế chứ.

"Cảnh Hạo, ngài có thể hiểu rõ ràng như vậy quá thật là quá tốt rồi!" Hồng Cúc nghe được lời nói của Từ Đồ Cảnh Hạo, trên mặt lộ ra nụ cười thật vui vẻ, cười nói, "Ta đi nói cho chủ tử, hẳn nhất định sẽ rất vui mừng! Cảnh Hạo, ngài yên tâm, chủ tử nhất định sẽ chữa tốt độc trên người ngài!"

"Độc trên người ta? !" Từ Đồ Cảnh Hạo chỉ là nâng lên một nụ cười hồ hững, thân thể của hấn chính hấn rõ nhất, độc này như thế nào, hấn cũng rõ ràng. Căn bản là không có thuốc nào cứu được, làm sao có thể, trị thật tốt đấy.

"Ta nói rồi, ta sẽ không để cho đệ chết!" Từ sau lưng truyền đến giọng nói bá đạo mà không cho phép kháng cự của Từ Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch chỉ lẳng lặng đứng ở bên người hấn.

Nàng có thể hiểu Từ Đồ Cảnh Diễn rất đề ý đến Từ Đồ Cảnh Hạo, cho nên nàng sẽ giúp hấn.

"Cảnh Diễn?" Trong mắt Từ Đồ Cảnh Hạo lướt qua một chút ánh sáng, hấn thật còn có thể có cơ hội được sống sao? ! Có thể giống như một người bình thường một dạng, sống thật tốt sao? ! Không cần phải tiếp tục chịu đựng bao la, bất ngát đau khổ này nữa.

Từ Đồ Cảnh Diễn không trả lời, chỉ là bày ra một nụ cười tà mị mà tự tin. Nụ cười kia uy lực mà đầy tự tin, làm cho người ta nhìn liền không khỏi an tâm.

"Tiểu thư, hỏa đảo này có phải chơi rất vui hay không?" Thiên Thiên nhún nhảy một cái mà đi bên người Thẩm Thiên Mạch, một đôi mắt mong nước chớp chớp.

Thẩm Thiên Mạch đưa tay sờ sờ tóc Thiên Thiên, Thiên Thiên rốt cuộc vẫn là tâm tính hài tử a, chuyển đi hỏa đảo lần này, mang theo nàng rốt cuộc là đúng hay là sai đây.

"Chơi rất vui ?!" Giọng nói trong trẻo quyến rũ xen lẫn mấy phần châm chọc, Hồng Mai mặc một bộ Hồng Y như lửa, phía trên còn thêu điểm một đóa Hồng Mai, lông mày khẽ nhướng lên, trong mắt hạnh mấy phần lộ ra khinh thường, cười nói, "Cô nương không khỏi quá ngây thơ rồi."

"Hồng Mai. Không được vô lễ." Tư Đồ Cảnh Diễn khẽ nhíu nhíu mày, tính tình của Hồng Mai xưa nay rất quái đản, thường ngày hẳn cũng lười gò bó nàng, nhưng Thiên Thiên là người Thẩm Thiển Mạch quan tâm nhất, như vậy hẳn liền không cho phép Thiên Thiên bị người khác khi dễ.

"Vâng chủ tử." Hồng Mai nghe được Tư Đồ Cảnh Diễn thay Thiên Thiên nói chuyện, trong mắt thoáng qua một tia không cam lòng, khóe miệng hếch lên, không cam lòng lên tiếng.

"Thẩm Thiển Mạch là người mà chủ tử yêu thích, người cũng chớ đắc tội người của nàng." Thanh Tùng thấy Hồng Mai mặt lộ vẻ tức giận, không khỏi nói khẽ với nàng ta, trong mắt còn để lộ ra mấy phần quan tâm.

Hồng Mai chỉ là nhíu lông mày, khóe miệng hếch lên, không trả lời.

Thanh Tùng chỉ là khe khẽ thở dài một hơi. Hồng Mai mặc dù tính tình quái đản chút, nhưng cũng không phải là một cô gái hà khắc, cho nên, chỉ sợ là bởi vì nàng ghét tính hồn nhiên của Thiên Thiên mà thôi.

Đúng vậy. Hồng Mai cũng đã từng là một cô gái rất thuần khiết thành thật, nhưng chính là bởi vì nàng đơn thuần, đã hại chết cha mẹ nàng, hại chết tất cả người thân của nàng, từ đó về sau, nàng liền hận thấu sự ngây thơ đó, cũng hận thấu tất cả những người có sự ngây thơ đó.

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 14: Tới Hỏa Đảo tìm giải được

Chương 14.1: Tới Hỏa Đảo tìm giải được

"Hỏa Đảo hung hiểm như thế nào, giang hồ đều biết. Nhưng vì thánh dược chữa thương trên Hỏa Đảo, hơn nữa trên Hỏa Đảo có không ít bảo vật, những năm gần đây, người tới Hỏa Đảo cũng không ít."

Ánh mắt Thẩm Thiển Mạch tối lại, không thấy rõ cảm xúc, khóe miệng khẽ nâng, trong mắt đột nhiên thoáng qua ánh sáng, thân nhiên nói:

"Nhưng..., từ xưa đến nay chưa từng có ai còn sống đi ra ngoài."

Nhưng..., từ xưa đến nay chưa từng có ai còn sống đi ra ngoài.

Phân lượng những lời này, không thể không nói là không trầm trọng. trên khuôn mặt Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không thấy thần sắc biến hóa, vẫn là nụ cười tà mị tin như cũ. Ngược lại hẳn không tin, trên đời này còn có địa phương nào có thể vây hãm Tư Đồ Cảnh Diễn hẳn.

Trên khuôn mặt Hồng Mai cùng Thanh Tùng mặc dù khẽ xẹt qua tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh. Bởi vì, bọn họ đi theo chủ tử, trên cõi đời này, không có gì có thể ngăn được chủ tử.

"Ô ô, tiểu thư người không cần hù dọa Thiên Thiên." Phản ứng của Thiên Thiên là lớn nhất, khuôn mặt nở nụ cười biến thành nét mặt phàn nàn, kéo tay Thẩm Thiển Mạch làm nũng.

Thẩm Thiển Mạch nhìn bộ dáng Thiên Thiên, trong lòng mềm nhũn, kéo tay Thiên Thiên nói, "Nếu Thiên Thiên sợ, thì cứ trở về đi."

"Không! Thiên Thiên muốn đi theo tiểu thư! Cho dù tiểu thư đi nơi nào, Thiên Thiên cũng muốn đi theo!" Thiên Thiên cũng quật cường nói, nàng rất sợ chết, nhưng nàng càng sợ phải rời xa tiểu thư.

Kể từ năm năm trước đi theo bên cạnh tiểu thư, nàng đã quyết định, cả đời này, không bao giờ rời tiểu thư nữa. Huống chi, chuyến đi lần này hung hiểm như vậy, nàng càng không yên lòng để một người tiểu thư đi.

Mặc dù công phu của nàng không bằng tiểu thư, nhưng ít nhất khi gặp nguy hiểm, vẫn có thể ngăn trở giúp tiểu thư.

Thẩm Thiển Mạch cung chiêu sờ sờ tóc Thiên Thiên, khóe miệng nở nụ cười ôn nhu. Trong lòng nàng, Thiên Thiên cũng giống như muối muội ruột thịt.

Về mặt mọi người khác nhau, chỉ tùy ý trò chuyện với nhau đôi câu.

Từ đầu đến cuối, về mặt Sênh Ca vẫn không biến hóa chút nào, cũng chưa từng nói câu nào. Gương mặt tuấn tú âm trầm, giống như có người nào thiếu nợ hẳn.

Trong con người lạnh lẽo lộ ra hàn ý thấy xương, nhưng nếu quan sát cẩn thận, vẫn có thể nhìn ra vẻ lo lắng trong ánh mắt lạnh lẽo ấy.

Do đổi đường bộ thành đường thủy, được được gần nửa tháng, cuối cùng đã tới Hải Vực của Hòa Đảo.

Xa xa nhìn lại, là mặt biển mênh mông bát ngát. Nước biển xanh lam, tựa hồ không thấy điểm cuối, mà ở trong Hải Vực xanh biếc này, “khảm” một hòn đảo hình hoa sen đỏ rực, đây cũng là nơi người giang hồ vừa thèm khát vừa sợ hãi.

"Đợi một chút."

Tur Đồ Cảnh Diễn đột nhiên gọi Thanh Tùng đang khổng chế buồm lái lại, trong mắt thoáng qua tia ngưng trọng, tiếp theo nở một nụ cười sáng khoái.

Nước biển xanh biếc, Tur Đồ Cảnh Diễn một thân hồng y như lửa, trong gió vẽ nên một độ cung ngang ngạnh, một thân y phục hồng y của hắn với hòn đảo rực đỏ cách đó không xa hô ứng lẫn nhau.

Mặc dù so với Hòa Đảo, chấm đỏ này cũng không tính bất mắt, nhưng chính nụ cười sáng khoái mà tà mị của Tur Đồ Cảnh Diễn, so với Hòa Đảo, càng thêm xinh đẹp chói mắt.

"Trên Hòa Đảo, quả nhiên có cao nhân. Xung quanh lại bày trận pháp Huyền Thiên Trận!" Con người Tur Đồ Cảnh Diễn thoáng qua tia thưởng thức, nhếch miệng cười lạnh lùng.

Con mắt Thẩm Thiên Mạch âm trầm, khóe miệng cũng nâng lên ý cười, chậm rãi đi tới bên người Tur Đồ Cảnh Diễn, sánh vai mà đứng, một bạch y trắng như tuyết, xuất trần cao quý, nhưng phong thái cũng xinh không kém Tur Đồ Cảnh Diễn.

"Huyền Thiên Trận pháp. Chuyển đi Hòa Đảo lần này chắc chắn sẽ rất thú vị đây."

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch cong lên, sâu trong mắt là sự cuồng vọng tự tin giống Tur Đồ Cảnh Diễn, nhìn tầng sương mù mông lung quanh Hòa Đảo.

Hai người bọn họ sánh vai nhìn Hòa Đảo xa xa. Trong mắt là tự tin và cuồng vọng.

Mà bốn người phía sau bọn họ, trên khuôn mặt lại đầy vẻ nặng nề.

Huyền Thiên Trận pháp. Người có chút địa vị trên giang hồ đều biết. Đây chính là trận pháp tuyệt sát. Trận pháp bố trí quý quyết, nhiều thay đổi, chỉ cần đi nhầm một bước, vạn kiếp bất phục.

Ngay cả đối với người đã nghiên cứu trận pháp lâu năm, cũng không dám khoe khoang nói rằng có thể phá Huyền Thiên Trận pháp. Bởi vì Huyền Thiên Trận pháp có thể trở thành trận pháp tuyệt sát, cũng bởi vì rất khó nắm bắt được nó.

Huyền Thiên Huyền Thiên, huyền diệu như Thiên. Luôn biến hóa, tất cả đều dựa vào tâm tư người bố trận, mặc dù vẫn có một số quy tắc bất định, nhưng so với trận pháp cùng loại, khó khăn hơn nhiều.

"Chủ tử. Để thuộc hạ đi trước." Thanh Tùng nhủ mảy, cung kính nói với Tur Đồ Cảnh Diễn.

Không phải không tin bản lĩnh của Tur Đồ Cảnh Diễn, nhưng dù sao trận pháp hung hiểm như vậy, hắn tuyệt đối không thể để Tur Đồ Cảnh Diễn mạo hiểm.

"Cướp đoạt cái gì. Thành tựu trận pháp của người cao bằng ta sao?!"

Hồng Mai châm chọc liếc nhìn Thanh Tùng, thoát nhìn đang nói móc Thanh Tùng, nhưng thật ra cũng chỉ muốn thay Thanh Tùng vào trận trước.

Tur Đồ Cảnh Diễn nghe thấy mấy lời của Hồng Mai cùng Thanh Tùng, trong mắt thoáng qua lộ vẻ xúc động, khóe miệng cũng không kềm chế được mà nở nụ cười cuồng ngạo.

"Chỉ là một Huyền Thiên Trận pháp mà thôi, nếu cái này cũng không phá được, sao vào được Hòa Đảo?!"

Tất nhiên Tur Đồ Cảnh Diễn hiểu ý tứ Hồng Mai cùng Thanh Tùng. Huyền Thiên Trận pháp quý quyết biến hóa, nhưng nếu nếu có người vào trận trước, bọn họ ở ngoài trận có thể thấy rõ những biến hóa kia, muốn phá trận cũng không khó. Nhưng người vào trận, cũng lãnh ít dữ nhiều.

Sao hắn có thể để cho thuộc hạ của mình đi mạo hiểm?! Huống chi, chỉ là một Huyền Thiên Trận pháp, cũng không khó gì!

Thẩm Thiên Mạch cũng là nâng lên một nụ cười nhàn nhạt, "Bốn người các người cứ đứng đây chờ bọn ta trở về."

Hai bóng người một đỏ một trắng, linh động như tiên, nhảy xuống từ thuyền, đập nước, một đường hướng Hòa Đảo còn cách mấy chục thước bay vút đi, giống như Phượng Hoàng giương cánh cùng Cự Long bay lượn.

Bốn người sau lưng chỉ biết ngơ ngác nhìn bóng dáng bay vút đi trước mắt, chủ tử của bọn họ.

Trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có chủ tử của bọn họ mới dám nói Huyền Thiên Trận pháp như vậy, cũng chỉ có chủ tử của bọn họ mới có gan dạ sáng

suốt như vậy, trực tiếp xông vào trận, lại chỉ để lại một câu, ở chỗ này chờ chúng ta trở lại.

Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn vào Huyền Thiên Trận pháp, dưới chân hư không, cũng không đi theo trật tự của trận pháp, chỉ tùy ý đi, trận pháp rất nhanh đã bị xúc động.

"Sao tiểu thư lại đi loạn như thế!"

Thiên Thiên vươn dài cổ, một bộ dáng vội vã luống cuống, thấy Thẩm Thiên Mạch tùy ý bước đi kích động Huyền Thiên Trận pháp, không khỏi lo lắng nhủ mảy, hận không thể trực tiếp nhào qua giải cứu Thẩm Thiên Mạch.

"Nàng cố ý mở ra trận pháp, để tìm trận nhãn." Trong mắt Sênh Ca thoáng qua tia khen ngợi, lạnh lùng nói.

Thanh Tùng nghe thế cũng lập tức hiểu được, thì ra chủ tử bọn họ căn bản cũng không có ý định thăm dò trận pháp, mà là chọn phương thức bạo lực nhất cũng là phương thức trực tiếp nhất để phá trận, trực tiếp phá vỡ trận nhãn.

Nhưng Huyền Thiên Trận pháp chính là trận pháp cực kỳ hung hiểm, nếu có cao thủ nắm giữ trận nhãn, như thế rất nguy hiểm.

"Hừ! Quả nhiên là một khối hư ảo!"

Trong thời gian Thẩm Thiên Mạch kích động trận pháp Tư Đồ Cảnh Diễn liền đi tìm trận nhãn, quả nhiên không có người nắm giữ trận nhãn.

Trận pháp, nếu có người nắm chuỗi, sẽ trở thành thực trận, trận pháp như vậy, nếu áp dụng phương pháp cường công để xử lý, rất có thể sẽ chết không nơi chôn thân, bởi vì người nắm trận có thể mượn trận pháp này phát huy nội lực vốn có của mình lên ít nhất mười lần.

Nếu không có người nắm chuỗi thì sẽ là hư trận. Nếu kích động trận pháp, cũng hung hiểm giống nhau, nhưng chỉ cần võ công người phá trận đủ cao, tìm đúng trận nhãn, rất nhanh sẽ kích phá, tất nhiên trận pháp sẽ tiêu tán.

Khỏe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn nở nụ cười lạnh lùng, quanh thân hần hần từ từ tụ tập được huyết vụ (máu), đó là tâm pháp cao nhất của Mị Huyết lâu, Mị Huyết ảo ảnh.

Huyết Vũ càng ngày càng đậm, từ từ hội tụ thành một cỗ khí, đánh tới trận nhãn.

Cùng lúc đó, Thẩm Thiên Mạch đang ứng phó cơ quan trong trận. Tên bay, khí độc, đinh sắt, tầng tầng lớp lớp, nhưng cũng bị dải lụa trắng trong tay Thẩm Thiên Mạch nhất nhất hóa giải.

Trong nháy mắt, thật sự chỉ trong nháy mắt, toàn bộ bốn phía tất cả đều tiêu tán, Hỏa Đào hình dáng đoá hoa sen đầm máu mất đi sự che chở của trận pháp, hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người.

Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay ôm lấy eo Thẩm Thiên Mạch, mang theo nàng nhảy lên Hỏa Đào, mà bốn người sau lưng cũng rất nhanh theo tới.

Chương 14.2: Tới Hỏa Đào tìm giải được (TT)

Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay ôm lấy eo Thẩm Thiên Mạch, mang theo nàng nhảy lên Hỏa Đào, mà bốn người sau lưng cũng rất nhanh theo tới.

"Tiểu thư, vừa rồi người làm em sợ muốn chết!" Thiên Thiên nhào tới, kéo tay Thẩm Thiên Mạch, bộ dáng chưa hoàn hồn.

Thẩm Thiên Mạch khẽ mỉm cười, kiên định nói, "Có Cảnh Diễn ở đây, Thiên Thiên không cần lo lắng."

Đúng vậy. Có Tư Đồ Cảnh Diễn ở đây, tất nhiên sẽ bảo hộ nàng an toàn, đây cũng chính là lý do nàng tự mình dấn thân tiến vào nguy hiểm, là nguyên nhân nàng khuấy động trận pháp.

Vì tin tưởng. Tin tưởng hần sẽ phá trận bằng tốc độ nhanh nhất, tin tưởng hần có thể, cũng tin tưởng, hần sẽ không lơ đãng nhìn nàng gặp chuyện không may.

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe thấy lời nói của Thẩm Thiên Mạch, khỏe miệng cong lên, Mạch Nhi đã học được cách lệ thuộc vào hần rồi. Rất tốt. Mặc dù Mạch Nhi của hần rất cường đại, nhưng, hần vẫn hi vọng nàng có thể lệ thuộc vào mình, không cần mệt mỏi như vậy.

Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn đi đứng trước, Sênh Ca, Thiên Thiên, Thanh Tùng, Hồng Mai theo thật sát sau lưng bọn họ.

Trên Hỏa Đào.

Lọt vào tầm mắt là cảnh sắc giống như tiên cảnh. Không có quái thú hung mãnh trong truyền thuyết, không có kẻ địch đáng sợ trong truyền thuyết, chỉ có chim hót hoa thơm, chỉ có non xanh nước biếc.

"Nơi này thật đẹp."

Thiên Thiên không khỏi xoa mắt, nhìn cảnh đẹp bốn phía, trong đôi mắt ngây thơ ánh lên vẻ tò mò.

Hồng Mai lạnh lùng liếc nhìn Thiên Thiên, trong mắt thoáng qua cảm xúc phức tạp, khóe miệng khẽ giật, cuối cùng cũng không nói gì.

Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch sâu thẳm mà thâm trầm, khóe miệng từ từ nâng một độ cong lạnh lùng, cười nói, "Quả nhiên những thứ khi nhìn thấy càng tốt đẹp bao nhiêu thì càng đáng sợ bấy nhiêu. Nhưng, chỉ với Thiên Huyền trận còn con này, mà đã muốn tính mạng của chúng ta?!"

Thiên Huyền trận. Lại là Thiên Huyền trận!

Nghe thấy lời nói không mẫn không nhạt của Thẩm Thiên Mạch, trên khuôn mặt Sênh Ca đã hiện lên cảm xúc nặng nề không dễ dàng phát giác. Hồng Mai cùng Thanh Tùng cũng đều ngừng thở, cảnh giác nhìn từng cọng cây ngọn cỏ xung quanh.

Thiên Huyền trận, đó là trong huyền trận lợi hại nhất. Ở trong trận, cảnh vật nhìn thấy thường rất an lành đẹp đẽ, từ từ đi, tựa hồ cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Nhưng, khi người đắm chìm trong cảnh sắc Thiên Huyền trận, nó sẽ xuất ra một kích trí mạng.

Một kích kia. Có thể là mây trắng trên đầu người, có thể là cây cối hoa cỏ bên cạnh người, không có ai biết cái gì sẽ tập kích, không có ai có thể dự liệu được tập kích lúc nào sẽ lại tới.

Cho nên, cho dù có biết rõ huyền trận, đề phòng đến chừng nào, cũng khó tránh khỏi sẽ có sơ hở, mà một chút sơ hở kia, cũng rất có thể sẽ lấy đi tính mạng của người.

Trên khuôn mặt Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn là nụ cười, trong mắt lại lóe lên ánh sáng lạnh, một bước đã ngăn ở trước người Thẩm Thiên Mạch, khóe miệng là nụ cười cuồng vọng, thần nhiên nói, "Không nghĩ tới, quả nhiên Hóa Đảo có cao nhân."

Thẩm Thiên Mạch nhìn bóng dáng hồng y ngăn trước người mình, khóe miệng không tự chủ được mà nở nụ cười. Cùng với nụ cười vừa rồi bất đồng, đây là nụ cười dịu dàng phát ra từ nội tâm.

Cảnh Diễn a. Dù thời điểm nào, chàng luôn nghĩ đến an toàn của thiếp trước, luôn che chở thiếp trước. Chính vì như vậy, thiếp, không biết từ lúc nào, đã vô tình lệ thuộc vào chàng.

"Chư vị từ đâu tới, trở về đi thôi. Dù sao có thể phá Huyền Thiên Trận pháp, cũng coi như là kỳ tài. Ta cũng không muốn lấy tính mạng các người."

Thanh âm ôn nhả ấm áp như gió xuân vang vọng trong thiên không, nghe giống như truyền đến từ chân trời, hết sức yên bình...

Ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn không đổi, khóe miệng cũng nở nụ cười lạnh lùng, "Lấy tánh mạng của bọn ta?! Vậy cũng phải xem xem người có bản lĩnh đó không!"

Tư Đồ Cảnh Diễn vừa dứt, cảnh sắc chung quanh lập tức biến hóa điên cuồng, mới vừa rồi còn là cảnh sắc yên bình ấm áp, lập tức biến thành Địa ngục gào thét, không khí bốn phía cũng giống như hóa thành lưỡi dao sắc bén.

Hắc ám. Nùng đậm hắc ám. Hắc ám không ranh giới.

"A."

Tiếng kinh hô của Hồng Mai truyền vào bên tai, nghe thanh âm hình như bị nội thương rất nặng.

"Hồng Mai!" Thanh Tùng hét lên cuồng bạo cùng thanh âm kinh ngạc không thể tin của Thiên Thiên truyền vào bên tai.

Tư Đồ Cảnh Diễn, hồng y tung bay trong gió, giống như Tula đến từ Địa ngục, mang theo máu tanh và lực lượng hủy diệt. Đôi mắt thâm trầm như biển giờ phút này lại đỏ như máu, khóe miệng nở lạnh lùng.

"Mị Huyết ảo ảnh Đệ Cửu Tầng." Thẩm Thiên Mạch nhìn nam tử hai mắt đỏ ngầu trước mắt, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Nàng vẫn biết võ công Tư Đồ Cảnh Diễn trên nàng, nhưng không biết hẳn lại có thể luyện thành cảnh giới cao nhất của Mị Huyết ảo ảnh, mấy trăm năm qua đều chưa từng có người biết đến.

Mị Huyết ảo ảnh, nguyên bản là võ công hung hiểm, biến hóa khó lường. Luyện được tầng cao nhất của Mị Huyết ảo ảnh, đừng nói là Thiên Huyền trận, chính là tất cả Huyền trận trên thế gian, cũng không có cách nào ngăn trở hắn.

Hắc ám bốn phía từ từ tàn đi, tất cả cảnh vật cũng từ từ tiêu tán, quanh thân Tư Đồ Cảnh Diễn tản mát ra lực lượng vô hạn, xen lẫn là nội lực hùng hậu, đánh tới trận nhãn Thiên Huyền trận.

Một hồi ánh sáng chói mắt đi qua. Toàn bộ ảo ảnh biến mất, chỉ còn lại một Hóa Đảo chân thực. Không có cây cối hoa lá, không có thanh sơn lục thủy, trong mắt chỉ là một vung đất kim loại tỏa ánh sáng lộng lẫy.

Thấy rõ cả Hóa Đảo, Thẩm Thiên Mạch không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt. Trên Hóa Đảo thậm chí có nhiều kim loại hiếm như vậy, nếu dùng để chế tạo binh khí, sẽ có bao nhiêu Thần Binh Lợi Khí đây?

"Mị Huyết lâu chủ quả nhiên danh bất hư truyền." Cách bọn họ không xa, một nam tử bạch y xuất trần bước tới.

Ngũ quan của hấn nhu hòa như ngọc, nhưng không yêu mị như Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng không so được đường nét tinh xảo của Tư Đồ Cảnh Hạo, nhưng lại có một cảm giác nhu hòa, khiến cả người hấn giống như được bao quanh bởi ánh sáng bạch ngọc lộng lẫy, tản mát ra phong thái tiên phong đạo cốt.

Sắc mặt hấn có phần trắng bệch, hiển nhiên vừa rồi lúc Tư Đồ Cảnh Diễn mạnh mẽ phá trận, hấn cũng bị thương. Nhưng, trong thiên hạ này, người có thể tiếp được một kích toàn lực của Tư Đồ Cảnh Diễn mà vẫn có thể đi lại tự nhiên, cười nói, sợ rằng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn người đi tới, chỉ lạnh lùng "hừ" một tiếng, trong mắt mang theo cuồng ngạo.

"Trái lại Thẩm Mạch thật không biết, Hóa Đảo này đã là vật trong túi của Thất Tuyệt Sơn Trang!" Thẩm Thiên Mạch đỡ Tư Đồ Cảnh Diễn, khước miệng mang theo ý lạnh, thản nhiên nói.

Vừa rồi Tư Đồ Cảnh Diễn vừa vận dụng Mị Huyết ảo ảnh Đệ Cửu Tầng, mặc dù phá được trận pháp, nhưng hấn cũng bởi vì nội lực tiêu hao quá nhiều mà nhất thời vô lực.

Nam tử bạch y kia nghe thấy lời nói của Thẩm Thiên Mạch, trên khuôn mặt ôn hòa như ngọc chợt biến đổi, ngược mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong mắt mang theo ba phần khâm phục, bảy phần hứng thú.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy thế, cực kỳ khó chịu liếc mắt nhìn nam tử mặc bạch y kia.

Lại dám nhìn nữ nhân của hấn trước mặt hấn như vậy?! Có phải không muốn sống nữa hay không! Coi như bởi vì hấn mới vừa sử dụng Mị Huyết ảo ảnh, tiêu hao nội lực, nhưng muốn giết nam tử này, vẫn là dư sức! Mới vừa rồi nếu không có Huyền Thiên Trận pháp che chở, nam tử bạch y này làm sao có thể tốt đẹp đứng ở chỗ này nhìn Mạch Nhi của hấn?!

"Tiểu thư! Mau cứu cứu Hồng Mai tỷ tỷ!" Đang lúc ba người bọn họ nhìn nhau, quan sát lẫn nhau, tiếng khóc của Thiên Thiên cắt đứt ý nghĩ của bọn họ.

"Hồng Mai như thế nào? !"

Mặc dù trong giọng nói của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo lạnh lùng, nhưng ân cần trong mắt rất rõ ràng. Tư đại hộ vệ đi theo hấn đã lâu. Tuy nói là quan hệ thuộc hạ cùng chủ tử , nhưng trong lòng hấn, bọn họ cũng người thân.

"Đều là em không tốt. Nếu không phải em không cẩn thận trúng kế, Hồng Mai tỷ tỷ cũng sẽ không vì cứu em mà bị thương nặng như vậy." Nước mắt Thiên Thiên không ngừng rơi, vừa tự trách nói.

Thẩm Thiên Mạch hơi nhíu mày, Hồng Mai cứu Thiên Thiên? ! Nhưng không phải Hồng Mai rất ghét Thiên Thiên sao?! Sao có thể liều mình cứu Thiên Thiên?! Ánh mắt ân cần nhìn về sắc mặt trắng bệch của Hồng Mai.

"Hừ! Cứ khóc sụt sùi, có ích gì sao? !" Hồng Mai liếc mắt nhìn Thiên Thiên, trong mắt là chán ghét không che giấu, khước miệng nở nụ cười lạnh, nhần tâm châm chọc.

"Hồng Mai, thương thế của ngươi vô cùng nặng, chớ nói chuyện." Thanh Tùng thấy Hồng Mai bởi vì nói chuyện mà rối loạn hơi thở, phun ra một ngụm máu tươi, không khỏi lo lắng.

Lần này Thẩm Thiên Mạch cũng coi như thấy rõ. Hồng Mai cũng không phải là cô gái vô tâm.

Bởi vì bản thân mất đi vẻ hồn nhiên, nên mới đặc biệt muốn bảo vệ Thiên Thiên ngây thơ. Nhưng ngoài mặt lại nhần tâm châm chọc. Nữ tử này...

"Tại hạ có thuốc trị thương."

Thanh âm ôn nhuận như ngọc truyền đến, một đôi tay thon dài duỗi đến trước mặt Thẩm Thiên Mạch, trong mắt mang theo nụ cười ôn hòa.

Thẩm Thiên Mạch kinh ngạc nhìn hấn, nếu như nàng không đoán sai, nam tử bạch y này phải là thiếu chủ Thất Tuyệt Sơn Trang - Huyền Lâu. Nhưng, không phải vừa rồi hấn còn muốn giết bọn họ sao? Vì sao hiện tại lại chủ động đưa thuốc trị thương?!

"Cám ơn."

Thẩm Thiên Mạch nhận lấy thuốc trị thương, cho Hồng Mai uống một viên, sau đó cùng Thanh Tùng và Sênh Ca chữa thương cho nàng.

"Không sợ thuốc có vấn đề sao?" Nhíu mày, trong mắt thoáng qua tia hứng thú, khước miệng vẫn độ cong ôn hòa, nam tử bạch y nhàn nhạt hỏi.

Thẩm Thiên Mạch cười yếu ớt, thản nhiên nói, "Không cần làm điều thừa."

Xác thực. Thương thế Hồng Mai vô cùng nặng, hơn nữa nhìn qua cũng có thể thấy, không chỉ bị nội thương, kịch độc còn nguy hiểm hơn, nếu không có thuốc giải, cho dù bọn họ có thể khống chế được nội thương của nàng, nhưng cũng không cứu được nàng.

Nếu như nam tử bạch y này muốn Hồng Mai chết, hoàn toàn có thể không cần lấy thuốc giải ra. Chỉ cần lạnh lùng đứng nhìn mà thôi.

"Hừ!" Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng đứng giữa Thẩm Thiên Mạch cùng nam tử bạch y, nhíu mày, khước miệng nâng lên nụ cười tà mị, mang theo vài phần kiêu căng hỏi, "Các hạ chính là Thiếu chủ Thất Tuyệt Sơn Trang?!"

"Huyền Lâu. May mắn kết thân được hai vị. Chỉ là không biết vị cô nương này sao có thể nhìn ra thân phận của Huyền Lâu?" Nam tử bạch y ôn hòa cười một tiếng, tựa hồ người vừa rồi muốn lấy tính mạng bọn họ không phải hân.

"Huyền Thiết Lệnh." Thẩm Thiên Mạch chỉ lạnh lùng thốt ra ba chữ.

Chương 14.3:

Huyền thiết lệnh. Giang hồ từng đồn đại rằng, người có huyền thiết lệnh có thể được thiên hạ.

Huyền thiết lệnh là tín vật của Thất Tuyệt son trang, cũng là tín vật mà Thất Tuyệt son trang hứa hẹn cho mình chủ vô lâm. Người có được huyền thiết lệnh có thể hiệu lệnh Thất Tuyệt son trang.

Mà Thất Tuyệt son trang chính là nơi sản xuất ra thần binh lợi khí. Binh khí của Thất Tuyệt son trang không chỉ vô cùng sắc bén mà số lượng còn rất nhiều, nếu muốn đoạt thiên hạ, có thêm những binh khí này không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh.

Huyền thiết lệnh, nàng đã từng nghe lão cung chủ Ma cung nói về thứ này, vừa rồi nhìn thấy lệnh bài hòa liên bằng thép bên hông Huyền Lâu, lại thấy kim loại trải rộng trên Hòa Đảo này liền đoán được thân phận của Huyền Lâu.

Huyền Lâu hơi nhướng mày, lại quan sát Thẩm Thiên Mạch một phen. Ban đầu tưởng rằng nữ tử này bất quá dựa vào tuyệt thế dung mạo mà lấy được sự ưu ái của Mị Huyết Lâu chủ, thế nhưng thật không ngờ đó lại là một nữ tử có kiến thức như thế.

"Cô nương lại biết đến huyền thiết lệnh? ! Tại hạ ngược lại hơi hiếu kỳ về lai lịch của cô nương đó." Huyền Lâu ôn nhã lạnh nhạt nói.

"Nàng ấy là nữ nhân của ta. Người không cần phải biết rõ lai lịch của nàng!" Tur Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nói, hắn không thích ánh mắt khi Huyền Lâu nhìn Thẩm Thiên Mạch, dịu dàng và tràn đầy hứng thú, ánh mắt ấy hắn đã quá quen thuộc, đó là ánh mắt khi một nam nhân động tâm với một nữ nhân.

Thẩm Thiên Mạch nghe được lời Tur Đồ Cảnh Diễn cũng chỉ mỉm cười. Ban đầu đã không muốn cho hay, nếu Cảnh Diễn không muốn nàng nói, nàng liền không nói.

"Chẳng biết Mị Huyết Lâu chủ tới Hòa Đảo này có gì cần sao?" Ngữ điệu Huyền Lâu thản nhiên, không chút tức giận với sự cương quyết của Tur Đồ Cảnh Diễn, dáng vẻ vẫn ôn hòa nên nã.

Thẩm Thiên Mạch hơi cau mày, thiếu trang chủ Thất Tuyệt son trang này cũng không đơn giản. Hòa Đảo qua nhiều năm như vậy có thể khiến người giang hồ có đến mà không có về, có lẽ không chỉ bằng vào trận pháp vô cùng lợi hại đi.

Hôm nay dáng vẻ Huyền Lâu dường như có ý định bỏ qua cho bọn họ. Thế nhưng, thật sự chỉ vì bọn họ phá được hai tuyệt trận thôi sao? Hay là còn nguyên nhân nào khác.

"Lấy Hòa Quả cứu người." Tur Đồ Cảnh Diễn đáp lại rất dứt khoát. Với người không quen biết, điệu bộ Tur Đồ Cảnh Diễn cho tới bây giờ chính là lạnh lùng cao ngạo như thế.

Huyền Lâu nghe xong lời Tur Đồ Cảnh Diễn, cũng không có kinh ngạc bao nhiêu, chỉ cười ôn nhã, "Hóa ra là vì Hòa Quả."

"Vậy không biết trang chủ có thể..." Thẩm Thiên Mạch nhìn Huyền Lâu tựa hồ không muốn là địch với bọn họ, giọng điệu cũng mềm mỏng đi vài phần, lễ phép hỏi.

"Chỉ là Hòa Quả thôi." Giọng nói Huyền Lâu thản nhiên, phảng phất Hòa Quả cũng không phải là dược liệu trân quý hiếm thấy, chẳng qua chỉ là một loại quả bình thường mà thôi.

"Nhưng mà, các người cũng phải giúp ta một chuyện." Trên gương mặt Huyền Lâu tự tin mười phần, một bộ ôn hòa nên nã tựa hồ chắc chắn đáp ứng Tur Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch.

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch cong lên, quả nhiên là thế.

Hóa ra hắn cũng có việc cần bọn họ. Thảo nào lại đột nhiên thay đổi thái độ, bỏ qua công kích phía sau chứ. Nhưng bọn họ có thể giúp được hắn cái gì đây? ! Không nghĩ ra.

"Giúp cái gì? " Tur Đồ Cảnh Diễn không vui cau mày, hắn cũng không thích loại cảm giác bị ép mua bán này, nhưng là vì tính mạng Tur Đồ Cảnh Hạo, hắn vẫn bằng lòng nhận.

Nếu thật sự hiểu thắng đoạt lấy, cũng không phải là không thể được, chẳng qua nguy hiểm trong đó không phải là một điểm hay nửa điểm, huống chi Hồng Mai lúc này lại bị thương, không thích hợp xé rách mặt với Huyền Lâu.

Mà điểm quan trọng nhất là huyền thiết lệnh ở trong tay Huyền Lâu. Ngày sau còn cần dựa vào Huyền Lâu, giờ này không thể xé rách da mặt với hắn ta được.

"Nếu ta không đoán sai, máu của người có công lực của Mị Huyết Huyền Ảnh tầng thứ chín chính là máu chí cường chí dương?" Huyền Lâu thu lại về

mặt bình tĩnh và tường hòa, trong mắt mang theo sự chờ đợi và khẩn trương.

Tur Đồ Cảnh Diễn cau chặt mày, cũng thẳng thắn đáp, "Không sai."

"Vậy thì, máu của ngươi, có thể giải được Thiên Vực Hàn Độc sao?!" Huyền Lâu nghe Tur Đồ Cảnh Diễn sáng khoái trả lời, trong mắt hiện lên sự kích động, không nhịn được hỏi.

Trong con ngươi Tur Đồ Cảnh Diễn thoáng hiện tia sáng tỏ, thảo nào khi thấy hấn sử dụng tầng thứ chín của Mị Huyết Huyền Ảnh lại đột nhiên thu liễm trận thế, hóa ra là nguyên nhân này.

Nhưng mà Thiên Vực Hàn Độc cũng có thể coi là chí độc của thế gian. Tính chất kỳ độc không thua gì Âm Dương Tán. Nếu trúng phải Thiên Vực Hàn Độc, trừ máu chí cường chí dương cộng thêm Hỏa Quả ra thì không có thuốc nào cứu được.

"Nhưng mà phải lấy máu đầu của tim." Tiểu ý của Tur Đồ Cảnh Diễn không giảm, ngược lại càng thêm yêu dị, trong mắt mang theo vài phần khí phách, thần nhiên nói, "Ngươi phải biết đây là việc rất nguy hiểm. Vì một thứ như Hỏa Quả dường như không đáng để ta làm vậy."

Con ngươi Huyền Lâu thâm trầm bình thản, trên gương mặt cũng không thấy được sự tức giận nào, chẳng qua cũng cười nhạt, nói, "Nói đi, còn có yêu cầu gì."

"Ta muốn nửa khối huyền thiết lệnh." Tur Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng thốt lên những chữ này.

Huyền thiết lệnh được chia làm hai nửa. Nửa bộ phận là một thanh kiếm, đây chính là khối huyền thiết lệnh Thất Tuyệt son trong hứa hẹn cho mình chủ võ lâm, có huyền thiết lệnh liền có thể hiệu lệnh tất cả bộ hạ của Thất Tuyệt son trang.

Mà máu chốt nhất chính là nửa khối huyền thiết lệnh hình huyết liên mà thiếu trang chủ Thất Tuyệt son trang nắm giữ. Có được nửa khối huyền thiết lệnh, chẳng khác nào có được tất cả binh khí của Thất Tuyệt son trang.

Thảm Thiển Mạch tiểu ý không giảm, thần nhiên nhìn nam tử tà mị hồng y tung bay bên cạnh mình. Quả nhiên là tâm tư thiên hạ. Nửa khối huyền thiết lệnh này, nếu không phải vì tranh thiên hạ thì còn tác dụng nào?

Mâu sắc Huyền Lâu hơi đổi, dường như không ngờ rằng Tur Đồ Cảnh Diễn lại đưa ra một yêu cầu như thế. Vì sao hấn lại muốn nửa khối huyền thiết lệnh? ! Phải biết rằng thân binh lợi khí mặc dù quan trọng, nhưng nhiều binh khí như vậy với một người trong giang hồ thì có tác dụng gì a.

"Cho ngươi một ngày để suy xét." Tur Đồ Cảnh Diễn tiếp tục lạnh lùng bồi thêm một câu, phảng phất hấn không phải người có việc cầu người mà là Huyền Lâu.

Con ngươi Huyền Lâu lại sâu thêm vài phần. Huyền thiết lệnh đại biểu thế lực Thất Tuyệt son trang, cũng là một trong những tín vật quan trọng nhất thuộc về thiếu trang chủ, làm sao có thể tùy tiện cho người khác được? !

Thế nhưng thế gian này, ngoại trừ Tur Đồ Cảnh Diễn ra sợ rằng không còn ai luyện được tầng thứ chín của Mị Huyết Huyền Ảnh. Vốn tưởng rằng tính mệnh mẫu thân đã không có cách nào挽 hồi, thế nhưng hôm nay, cơ hội sống đã đặt ngay trước mắt, hấn có thể buông tha sao?!

Tính mệnh mẫu thân, lợi ích của gia tộc, rốt cuộc cái nào nhẹ cái nào nặng, hấn nên lựa chọn ra sao đây? !

"Hấn sẽ đáp ứng ư?!" Thảm Thiển Mạch nhìn Huyền Lâu, thấp giọng hỏi Tur Đồ Cảnh Diễn.

Tur Đồ Cảnh Diễn cười tự tin, "Điều kiện vẫn có thể nói."

Trong con ngươi Thảm Thiển Mạch thoáng hiện tia giao hoạt, yêu cầu huyền thiết lệnh quả thực có hơi quá phận, thế nhưng khi đề ra yêu cầu tiếp đó sẽ không khó để có được sự hứa hẹn của Huyền Lâu.

Huống hồ có một yêu cầu cao như thế, muốn đổi lấy yêu cầu thứ hai cũng dễ hơn rất nhiều, đây cũng là quyền mưu cùng trí tuệ của thượng vị giả.

Tur Đồ Cảnh Diễn thực sự là một vương giả trời sanh, mang theo sự tự tin và khí phách chỉ vương giả mới có, còn cả óc phán đoán vô cùng chuẩn xác.

"Đại ca, huynh sao lại cho ngoại nhân tiến vào?" Một giọng nói mang theo vài phần con nít vang lên bên tai, đem tầm mắt của nhóm Thảm Thiển Mạch cùng với Huyền Lâu đang suy nghĩ hấp dẫn.

Người tới mặc một thân trường sam màu vàng, thoát nhìn giống như một đứa bé, trong ánh mắt xinh đẹp kia mang theo ba phần ngây thơ bảy phần đáng yêu.

"Bọn họ có thể trị được bệnh cho mẫu thân." Huyền Lâu nhìn người tới, cười dịu dàng, là nụ cười ấm áp chân chính, hoàn toàn bất đồng với nụ cười dịu dàng giả tạo hấn luôn duy trì, sự ấm áp này là phát ra từ nội tâm.

"Cái gì? ! Có thật vậy không?" Người tới lập tức mừng rỡ, nhảy tới trước mặt Thảm Thiển Mạch và Tur Đồ Cảnh Diễn, vui vẻ nói, "Tỷ tỷ xinh đẹp với suất ca ca, hai người thực sự có thể cứu mẫu thân ư?"

Thảm Thiển Mạch nhìn ánh mắt của người vừa tới không chứa một chút tạp chất, đây mới thực là tính khiết, khác biệt với ánh mắt Công Tử Tu ngoài thì

trẻ con trong thì che dấu tính toán, đây là hoàn toàn tinh khiết.

"Chúng ta có cứu mẹ ngươi không, hoàn toàn bằng một câu nói của đại ca ngươi." Ngữ điệu Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn lạnh lùng, dường như không thấy được sự trông đợi trong mắt người tới.

Người vừa tới nghe được lời Tư Đồ Cảnh Diễn, con mắt hiếu kỳ và trông đợi chuyển sang nhìn Huyền Lâu, đại ca nhất định sẽ cứu mẫu thân.

Huyền Lâu nhìn con ngươi trong veo của đệ đệ, trong khoảng thời gian ngắn đúng là không biết nói gì. Hắn đương nhiên muốn cứu mẫu thân, thế nhưng cơ nghiệp Huyền gia, lệnh bài Thất Tuyệt son trang thật sự có thể giao ra ư? !

"Nếu các hạ lo lắng sẽ ảnh hưởng tới Thất Tuyệt son trang. Vậy thì các hạ cũng có thể hứa đưa cho ta mười vạn món lợi khí." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn thấu do dự của Huyền Lâu, miệng nhếch lên, đôi mắt đen nhánh mang theo sự chắc chắn.

Thẩm Thiên Mạch nhìn khoe miệng đang nhếch lên cùng cặp mắt đen nhánh của Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ cảm thấy con ngươi kia như một cái hồ không đáy, trong đó ẩn chứa rất nhiều, phẳng phất như tất cả thế gian đều không cách nào thoát khỏi đôi mắt ấy.

"Được."

Trầm mặc nửa ngày, Huyền Lâu rốt cuộc trịnh trọng đáp lại.

Mười vạn món binh khí cũng không phải một số lượng nhỏ, thế nhưng đây đã là biện pháp tốt nhất rồi.

"Đại ca, mẫu thân có phải được cứu rồi hay không?" Nam tử hoàng y kia lập tức mặt mày hớn hờ hỏi.

"Huyền Minh ngoan. Mẫu thân nhất định sẽ không sao." Huyền Lâu cung chiêu xoa đầu Huyền Minh, trên gương mặt hiện lên nụ cười ấm áp.

Chương 14.4:

Miệng Thẩm Thiên Mạch cong lên. Chuyến đi tới Hòa Đảo lần này, cuối cùng cũng rất thuận lợi, không chỉ có được Hỏa Quả mà còn lấy được sự hứa hẹn của Thất Tuyệt son trang.

Cảnh Diễn, có được mười vạn binh khí này, giấc mộng để chàng tranh giành thiên hạ sẽ gần thêm một bước rồi.

Thẩm Thiên Mạch nhìn tay áo hồng sắc của Tư Đồ Cảnh Diễn tung bay, tuy lòng lơ mơ có sự phiền muộn nhưng rồi lại lộ ra vui sướng.

Mà Tư Đồ Cảnh Diễn lúc này cũng đang nhìn chăm chú vào Thẩm Thiên Mạch.

Mạch Nhi, ta sẽ lấy thiên hạ trình ra trước mặt nàng. Mạch Nhi, hãy chờ ta.

"Nếu đã bàn xong, mời công tử thi cứu." Tiểu ý trên gương mặt Huyền Lâu không đổi, chẳng qua sự ôn tồn khi rời mắt khỏi khuôn mặt Huyền Minh cũng đồng thời biến mất.

Tay áo bào Tư Đồ Cảnh Diễn vung lên, mang trên môi nụ cười tà mị mà kiêu căng thản nhiên nói, "Ta mà còn phải quyết nợ sao. Dẫn đường đi."

Thẩm Thiên Mạch nhìn bóng lưng Tư Đồ Cảnh Diễn, muốn lên tiếng nhưng vẫn nhịn vào.

Khi lấy máu đầu của tim ra sẽ rất đau đớn, thế nhưng đã không còn cách nào khác. Nàng không có cách nào chịu đau đớn thay hắn, chỉ có thể yên lặng nhìn theo.

Kỳ thực, mưu kế, tính toán, kẻ cả có vào đi nữa đều là do hắn. Tư Đồ Cảnh Diễn, vì sao, có thể nhẫn tâm với bản thân như vậy, quá khứ của chàng rốt cuộc là như thế nào.

"Tiểu thư." Giọng nói sợ hãi của Thiên Thiên vang lên ở sau lưng, Thẩm Thiên Mạch thu lại cảm xúc trong lòng, ngoái đầu nhìn về phía Thiên Thiên lúc này đang mê man cùng mấy phần ủy khuất hiện rõ trên mặt.

Vươn tay xoa tóc Thiên Thiên, "Thiên Thiên cảm thấy mình đã liên lụy tới Hồng Mai?"

"Vâng. Nếu không phải Thiên Thiên hấp tấp, Hồng Mai tỷ tỷ cũng sẽ không bị thương." Thiên Thiên cúi đầu đáp lại, trong mắt mang theo sự áy náy sâu đậm.

Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng thở dài. Quả nhiên, ai cũng đều sẽ trưởng thành, không ai có thể vĩnh viễn sống trong một thế giới đơn thuần.

"Vậy Thiên Thiên hãy học cách tự bảo vệ mình đi." Lời Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng thổi qua, gần như không nghe được, thế nhưng Thiên Thiên lại nghe rõ, hơn nữa còn trịnh trọng gật đầu.

Cho tới nay, nàng tưởng rằng mình đang bảo vệ tiểu thư, kỳ thực, là tiểu thư một mực che chở, bao bọc cho nàng a.

"Tiểu nha đầu, đừng khóc đó." Huyền Minh đứng một bên thấy bộ dạng như sắp khóc của Thiên Thiên thì có chút không đành lòng nên an ủi một câu, ai

ngờ vừa mới an ủi xong lại khiến nước mắt Thiên Thiên như vỡ òa.

"Tiểu nha đầu, đừng khóc a." Huyền Minh thấy Thiên Thiên càng khóc càng lợi hại, không khỏi luống cuống tay chân, vụng về đưa tay ra như muốn lau khô nước mắt thay Thiên Thiên.

"Hu hu hu." Thiên Thiên vẫn không ngừng khóc, con mắt xinh đẹp phảng phất như một nguồn suối không bao giờ khô kiệt, nước mắt cứ chảy xuống, miệng thì dẫu lên, bộ dáng ấy muốn đáng thương bao nhiêu thì đáng thương bấy nhiêu.

Khuôn mặt con nít đẹp mắt của Huyền Minh cũng phải lộ ra sự bất đắc dĩ, tay đưa ra dè dặt Thiên Thiên áp vào ngực, kiên quyết nói, "Tiểu nha đầu, người đã buồn vậy thì ta cho người mượn vai ta đó."

Đầu Thiên Thiên bị người ta dè mạnh xuống, không giải thích được thế nào lại dựa vào ngực nam tử này nữa. Tuy sinh ra trong giang hồ, thế nhưng Thiên Thiên vẫn luôn được Thảm Thiển Mạch bảo vệ rất tốt, còn chưa từng tiếp xúc thân mật thế này với nam tử nào.

Tiếng tim đập vững vàng mạnh mẽ của Huyền Minh vang lên thật gần, lần này Thiên Thiên cũng quên cả khóc, chỉ vùng vẫy, mắt thì đỏ bừng, hoảng hốt nhìn Huyền Minh.

Thảm Thiển Mạch thấy một màn này cũng chỉ cười một tiếng. Tâm tư Huyền Minh rất đơn thuần, điểm này nàng có thể thấy được thông qua ánh mắt hân, đây cũng là lý do nàng không ngăn cản Huyền Minh làm vậy.

"Thiên Thiên trước nhờ người chăm sóc vậy." Thảm Thiển Mạch nhìn Huyền Minh nở nụ cười đầy hàm xúc, sau đó thì đuổi theo Huyền Lâu với Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Tiểu thư, tiểu thư!" Thiên Thiên ở đằng sau gọi Thảm Thiển Mạch, thế nhưng Thảm Thiển Mạch chỉ dành cho Thiên Thiên nụ cười yên tâm rồi vội vàng bỏ đi.

Huyền Minh thấy đáng về thất vọng của Thiên Thiên, vươn tay ra xoa tóc nàng cười nói, "Tiểu nha đầu, mọi nơi trên Hỏa Đảo này đều có cơ quan, theo chân ta mới an toàn nè."

Thiên Thiên nghe được lời Huyền Minh nói mới hiểu được Thảm Thiển Mạch là vì lo nghĩ cho sự an toàn của nàng. Vừa rồi còn tưởng tiểu thư vì mình gây họa mới không thích mình nữa chứ.

"Người mới là tiểu nha đầu!" Thiên Thiên tức giận đứng lại, vừa rồi tên này đã thấy mình khóc thảm thế kia, rõ là mắc cỡ chết người mà. Lại còn cứ một mực gọi tiểu nha đầu, nhìn hân cũng chả lớn hơn nàng bao nhiêu nha.

Huyền Minh nghe Thiên Thiên nói, cặp mắt chất phác nheo lại, cười tươi, "Ta không phải tiểu nha đầu, ta là nam tử hán!"

"Hi hi." Thiên Thiên nghe vậy không nhịn được cười. Tên này cũng bắt quá mười bảy mười tám tuổi là cùng, trông thì như con nít còn dám nói mình là nam tử hán hả trời? !

"Cười cái gì? ! Người không tin sao? !" Huyền Minh thấy Thiên Thiên cười sặc sụa cũng thấy đỏ mặt, hốt hoảng chứng minh bản thân.

Bên này Thiên Thiên và Huyền Minh đang cãi nhau thì phía bên Tư Đồ Cảnh Diễn và Huyền Lâu cũng rất nặng nề.

"Nếu ta nhớ không lầm, Thiên Vực Hân Độc này là chí độc của Đường Môn." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn nữ tử uyển chuyển hàm xúc tuổi chừng hơn ba mươi đang nằm ngủ trên giường ấm bằng ngọc, nhìn khí sắc thì đúng thật là đã trúng Thiên Vực Hân Độc.

Lông mày Huyền Lâu hơi nhíu lên, trong con ngươi ôn hòa như ngọc hiện lên sát khí, lạnh lùng hừ một tiếng, "Không sai! Đường Môn hèn hạ! Cũng bởi vì Thất Tuyệt sơn trong không chịu hợp tác, vậy mà lại ra tay hạ độc với mẫu thân tay trái gà không chặt của ta."

Thảm Thiển Mạch đuổi tới nghe được cũng nhíu chặt mày, nở nụ cười ý vị thâm trường, trong con ngươi đen như mực thoáng hiện sự nghi hoặc.

Đường Môn với Thất Tuyệt sơn trang có thể nói là gần với chủ tử của Mị Huyết Lâu và Ma Cung trên giang hồ, từ trước tới nay không có gì liên quan với nhau, Đường Môn tại sao lại muốn hại lão phu nhân của Thất Tuyệt sơn trang chứ? !

Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng hiện tia suy xét, trong con ngươi như Hắc Diệu Thạch lộ ra sự cơ trí thấu đáo, khẽ cong miệng lên mang theo vài phần tà mị nói, "Đường Môn cũng muốn có huyền thiết lệnh? !"

Mặc dù chỉ hỏi một câu, thế nhưng giọng điệu như một lời khẳng định.

Huyền Lâu không nhịn được phải nhìn thẳng vào Tư Đồ Cảnh Diễn, khí thế không chịu thua kém, sức phán đoán thật là nhạy cảm. Hân còn chưa nói gì mà Mị Huyết Lâu chủ này đã đoán được thấu triệt rồi ư? !

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Giao dịch hỏa đảo (Hai canh giờ cầu chi viện)

Chương 15.

Nghe tiếng Mị Huyết Lâu khát máu tàn nhẫn đã lâu, nhưng không ngờ, chủ nhân Mị Huyết Lâu lại là một nhân vật kiệt xuất đến vậy. Trong lòng vừa bội phục, lại không khỏi sinh ra vài phần cảnh giác.

Một nhân vật như thế, nếu là bằng hữu thì quá tốt, nhưng nếu là kẻ địch, e rằng thế lực chắc chắn có thể uy hiếp được Thất Tuyệt sơn trang. Người này còn đáng sợ hơn Đường Môn Thiếu Chủ Đường Vân nhiều.

“Không tệ. Suy nghĩ của Mị Huyết Lâu chủ thật tinh tế.” Huyền Lâu thu lại suy nghĩ của mình, trên mặt mang theo nụ cười nhân nhật, ánh mắt không vui không giận, không sợ hãi không kinh ngạc.

Tư Đồ Cảnh Diễn liếc mắt quan sát Huyền Lâu một chút, ngược lại tên Huyền Lâu này có mấy phần khí phách, nếu có thể sử dụng hãn thì tốt, nhưng nếu không thể, dĩ nhiên hãn là một mối họa.

“Ta có thể cứu mẫu thân ngươi. Có điều, đừng quên điều kiện của ta.” Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nói, trong mắt Huyền Lâu lộ ra một tia vui mừng, liếc nhìn mẫu thân vẫn khép chặt hai mắt như cũ, đưa tay ra hiệu mời.

Tư Đồ Cảnh Diễn gạt hồng bào ra, lững thững đi tới trước mặt phu nhân Thất Tuyệt sơn trang, trong mắt vẫn một mảnh thâm trầm bình tĩnh, không ai thấy được trong con ngươi đen như mực ấy rốt cuộc cất giấu thứ gì.

“Cảnh Diễn.” Thẩm Thiên Mạch lên tiếng. Nàng không phải nữ nhân phân vân lưỡng lự, nhưng mà, trong lòng chợt nảy lên như bị đâm một đao.

“Mạch Nhi, đừng lo lắng.” Tư Đồ Cảnh Diễn nghe tiếng gọi của Thẩm Thiên Mạch, ngoái đầu nhìn lại, con ngươi đen nhánh sáng lung linh, lộ ra ánh mắt cương chiều dịu dàng, nụ cười tà mị nơi khóe miệng cũng biến thành nhu hòa cương chiều, hồng bào bay phấp phới, nổi bật lên vẻ mê hoặc khác người.

Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười, con ngươi đen nhánh nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn bằng ánh mắt tin tưởng cùng ân cần. Nếu Tư Đồ Cảnh Diễn quyết định làm như vậy, nhất định có lý do của hãn. Nàng sẽ không ngăn cản, nàng sẽ chỉ lặng lẽ ủng hộ hãn.

Tơ mắt nhìn gao gắm đâm vào lồng ngực Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch cảm thấy tim mình đau xót, giống như một dao kia đâm trên người nàng. Khóe miệng dứ dứ khoát nâng lên một nụ cười mà lòng đau như cắt. Đây chính là tương giao sao, Cảnh Diễn, nhìn chàng đau, thiếp còn đau hơn chàng vạn lần.

“Đã cho phu nhân ăn hóa quả phù hợp rồi. Hi vọng Thiếu trang chủ không nuốt lời.” Máu tươi trên ngực Tư Đồ Cảnh Diễn đã ngừng chảy, nhưng vết thương trần trụi trên ngực của hãn vẫn rất đáng sợ.

Sắc mặt Thẩm Thiên Mạch vô cùng tái nhợt, mà nụ cười vẫn tà mị như cũ khẽ cười với Tư Đồ Cảnh Diễn. Trên thế gian này, hình như không có chuyện gì chạy ra khỏi tính toán của hãn, cũng không có gì chỉ phối được tâm tư của hãn, cho dù là chính thân thể của hãn cũng không được.

“Đa tạ.” Huyền Lâu thấy Tư Đồ Cảnh Diễn trúng một đao ở trái tim vẫn có thể cười nói tự nhiên, không khỏi âm thầm bội phục.

Mặc dù Mị Huyết ảo ảnh không chỉ là võ công hiểm thấy, tác dụng làm miệng vết thương khép lại không cần tranh cãi, nhưng dù sao cũng bị đâm một đao, máu cũng chảy nhiều như vậy.

“Cảnh Diễn, nơi này thật là đau.” Thẩm Thiên Mạch vịn Tư Đồ Cảnh Diễn, sắc mặt nàng cũng không tốt đẹp hơn Tư Đồ Cảnh Diễn là mấy, cố gắng nâng lên một nụ cười khổ, Thẩm Thiên Mạch nói.

Nếu có thể, nàng rất muốn ngăn cản hãn, nàng không muốn thiên hạ, nàng muốn hãn không phải chịu một chút tổn thương nào.

Nhưng thiên hạ lại là thứ hãn muốn nhất. Làm sao nàng nhẫn tâm ngăn cản hãn đây. Nhưng Thẩm Thiên Mạch không hề biết, thiên hạ đối với Tư Đồ Cảnh Diễn mà nói, không thể sánh bằng nàng được.

Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay vén mấy sợi tóc lộn xộn ra sau tai nàng, ngón tay vuốt ve da thịt Thẩm Thiên Mạch, trong mắt lộ ra mấy phần đau lòng, nói, “Mạch Nhi ngốc, ta không đau nữa. Nàng xem, máu có chảy nhiều đâu?”

Thẩm Thiên Mạch cúi đầu nhìn y phục Tư Đồ Cảnh Diễn đỏ thẫm như máu, thoát nhìn như không có vết máu gì cả, nếu không phải vừa rồi nàng nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn không chớp mắt, nhìn thấy máu tươi chảy ra, nếu không nàng cũng bị Tư Đồ Cảnh Diễn lừa gạt.

Vết máu trên y phục này, nhất định là chảy rất nhiều máu.

“Cảnh Diễn, đừng lừa thiếp.” Thẩm Thiên Mạch đưa tay nhẹ nhàng chạm vào y phục của Tư Đồ Cảnh Diễn, đây là hồng y đặc biệt, cho dù là dính máu cũng hoàn toàn không nhìn ra, nhưng chạm vào vẫn có thể cảm nhận được vết máu chưa khô.

Tư Đồ Cảnh Diễn nở một nụ cười bất đắc dĩ, giờ tay véo mạnh gò má Thẩm Thiên Mạch, ngoài miệng đùa giỡn nói, “Tiểu Mạch Nhi乖巧 hoạt, không gì qua được mắt nàng.”

Bàn tay Thẩm Thiên Mạch siết chặt hồng y ướt nhẹp của Tư Đồ Cảnh Diễn, con ngươi đen nhánh hình như vùng vẫy cùng khổ sở, qua hồi lâu, mới nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi nói, “Thiếp không hề biết, chàng thích hồng y, là vì lý do này.”

Nàng vẫn cho rằng, Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ thích hồng y vì nó khoa trương và quyền thế. Nhưng không biết, thật ra hồng y này che giấu rất tốt. Nhìn như vậy, hán mới không bị thương giống như thần đề tồn tại thôi. Nhưng mà, dù sao hán cũng không phải thần, làm sao có thể không bị thương.

Những năm gần đây, hán bị thương, đau đớn nhiều như vậy, đều ngang ngược dùng một thân hồng y che giấu, không ai thấy được, không ai biết.

“Cái này cũng bị Mạch Nhi nhìn ra.” Tư Đồ Cảnh Diễn nghe được tiếng thở dài của Thẩm Thiên Mạch, trong mắt liền thoáng qua một tia ưu sầu, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền bị ánh mắt đen thẳm như hắc diện thạch thay thế, khoe miệng lại gọi lên nụ cười tà mị tao nhã tuyệt thế, giống như sự yếu ớt trong nháy mắt đó căn bản không thuộc về hán.

Hán là người kiên cường. Cho nên không thể để cho người khác nhìn thấy hán yếu ớt. Chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ được thứ mình muốn.

“Cảnh Diễn. Chàng không muốn nói, thiếp không ép chàng.” Thẩm Thiên Mạch khe khẽ thở dài một hơi, con ngươi đen nhánh chăm chú nhìn thẳng vào Tư Đồ Cảnh Diễn.

Ý tứ rất rõ ràng. Nếu chàng không muốn nói, thiếp không ép chàng, nếu chàng nguyện ý nói, chúng ta cùng nhau bắt đầu.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn ý tứ trong mắt Thẩm Thiên Mạch, không biết trong lòng là mừng rỡ, cảm động hay còn cái gì khác. Thẩm Thiên Mạch không phải là nữ nhi giỏi biểu đạt tình cảm của mình, có thể nói như vậy, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng biết vị trí của mình quan trọng thế nào trong lòng nàng.

Hán không khỏi cảm thấy mừng rỡ. Nhưng mà, điều kinh khủng này đã qua đi, ngay cả hán cũng không muốn nhớ lại, phải nói cho nàng thật sao?! Hán không muốn nàng đau cùng hán. Nhưng hán hiểu được, Thẩm Thiên Mạch không thích hán lừa gạt không nói, đã như thế, vậy thì chia sẻ thôi. Mặc kệ vui buồn, mặc kệ sống chết, tuyệt đối không gạt nàng.

“Mẫu phi của ta, là phi tử được phụ vương sủng ái nhất.” Giọng Tư Đồ Cảnh Diễn hơi khàn khàn, không thẳng thắn tà mị như bình thường, nhưng vẫn có một cỗ ma lực, giống như từng câu từng chữ có thể đi vào nội tâm người khác.

“Mẫu phi của ta rất đẹp. Thật sự rất đẹp.” Con ngươi Tư Đồ Cảnh Diễn hơi nheo lại, mang theo vài phần sương mù mơ màng, khoe miệng nở nụ cười ngây ngô xao động, đây là lần đầu tiên Thẩm Thiên Mạch nhìn thấy Tư Đồ Cảnh Diễn cười như vậy, ngây thơ mà thuần túy.

Nụ cười ở khoe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn từ từ ngưng đọng lại, con ngươi giống như hắc diệu thạch cũng dần sắc bén lại, nụ cười càng phát ra yêu dị, trong mắt lộ ra mấy phần châm chọc nói, “Hậu cung Giai Lệ Tam Thiên được Đế Vương sủng ái, không phải là hạnh phúc, mà là độc được trí mạng! Mẫu hậu lương thiện là thế, như nhược là thế, sao chống lại mưu kế của những nữ nhân kia?!”

Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch sâu hơn. Đúng vậy, hậu cung Giai Lệ Tam Thiên là nữ nhân được Đế Vương sủng ái, nếu lòng dạ không có vài phần thủ đoạn, làm sao có thể sống được lâu dài. Hậu cung này, Hoàng thất này, thứ không thể chấp nhận được, chính là lương thiện và ngây thơ!

“Phụ vương sủng ái một người, khiến tất cả nữ nhân trong hậu cung bất mãn. Họ muốn mạng của mẫu phi ta. Không, đâu chỉ có mạng của mẫu phi ta?! Họ còn muốn mạng của ta, mạng của Cảnh Ngọc!” Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn lộ ra mấy phần ngoan độc, nụ cười nơi khoe miệng trở nên chua xót cùng giận dữ.

Thẩm Thiên Mạch vươn tay, nắm thật chặt tay Tư Đồ Cảnh Diễn. Bàn tay Tư Đồ Cảnh Diễn không ấm áp như bình thường, giờ phút này tay hán mang theo băng giá lạnh thấu xương. Không biết là vì vừa rồi bị thương mất máu, hay bởi vì tâm ma nổi lên.

Thẩm Thiên Mạch có thể cảm nhận Tư Đồ Cảnh Diễn đang kiềm chế sự run rẩy của mình. Đó nhất định là một đoạn quá khứ không thể nào chịu đựng nổi. Cứng rắn như Tư Đồ Cảnh Diễn cũng biết run rẩy và lẫn trốn.

Tư Đồ Cảnh Diễn cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay của Thẩm Thiên Mạch truyền tới, ánh mắt dần trong sáng lại, gọi lên một nụ cười châm chọc mà dứt khoát, tiếp tục nói, “Họ cùng nhau lập một cái bẫy, muốn đẩy mẫu phi ta vào chỗ chết. Mẫu phi vì không muốn liên lụy tới ta, cầm tay ta, cây đao trong tay ta đâm vào trái tim nàng!”

Cảm xúc của Tư Đồ Cảnh Diễn có chút bất ổn, nỗi thống khổ trong mắt cũng dần hiện rõ ra, Thẩm Thiên Mạch cơ hồ muốn gọi tên hán rồi lại im lặng, nhưng âm thanh của Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn tiếp tục.

“Khi đó, ta mới sáu tuổi, ta vùng vẫy không để cho thanh đao đâm vào mẫu phi, nhưng sức lực của mẫu phi lớn đến kì lạ, ta cứ thế trở mắt nhìn đao đâm vào tim mẫu phi, nhìn vẻ mặt đau đớn không người của người, nhìn máu tươi từ từ chảy ra, nhìn mẫu phi chết trước mặt ta! Mà cây đao giết chết nàng, lại nằm trong tay ta! Là ta, là ta giết chết nàng!” Tâm tình của Tư Đồ Cảnh Diễn bất định, giọng nói cực lực không chế sự đau thương.

“Cảnh Diễn. Không phải vậy. Không phải như vậy.” Đôi tay Thẩm Thiên Mạch cầm tay Tư Đồ Cảnh Diễn càng kiên định, con ngươi đen nhánh để lộ ra một cỗ sức mạnh khó có thể diễn tả thành lời, nhìn chăm chăm Tư Đồ Cảnh Diễn, làm hán cảm thấy trái tim ấm áp. Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay ôm lấy Thẩm Thiên Mạch, cảm giác lên bà vai nàng, bây giờ hán giống như một đứa bé bị thương, giọng trầm thấp kể ra những uất ức mấy năm nay, “Lúc phụ vương thấy cảnh tượng ấy, khiếp sợ nói không ra lời. Ta hiểu, phụ vương biết mẫu phi bị hãm hại, nhưng ông ấy cũng bất lực, dù sao thế lực sau lưng

những thứ phi kia quá kinh người. Cho nên bắt đầu từ lúc đó, ta thề, ta phải trở nên mạnh mẽ, ta không muốn giống như phụ vương, ngay cả nữ nhân mình yêu quý nhất cũng không bảo vệ được!”

“Cảnh Diễn, thiếp sẽ không để chàng mất đi thiếp đâu.” Thảm Thiển Mạch ôm lấy thân thể Tư Đồ Cảnh Diễn, an tâm tựa vào trước ngực hắn.

“Mạch Nhi. Ta không cho phép bất kì kẻ nào mang nàng rời khỏi ta.” Lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo sự ngông cuồng cùng chắc chắn, nhưng nhiều nhất, là thâm tình.

“Cảnh Ngọc khi đó mới hơn bốn tuổi, trở mắt nhìn thấy tất cả, từ đó về sau, hắn liền hận ta. Bất luận ta giải thích thế nào, hắn cũng không để ý đến ta. Phụ vương cũng vì cái chết của mẫu phi mà giận lấy sang ta, lạnh nhạt với ta. Những nữ nhân kia càng bỏ thêm đá xuống giếng, tìm mọi cách khi dễ ta. Khi đó, ta gần như ăn không đủ no mặc không đủ ấm, ngày qua ngày, quả thật chẳng bằng con chó! Nhưng ta tự nói với mình, ta không thể chết được! Ta muốn báo thù thay mẫu phi! Ta muốn có được thiên hạ này! Ta muốn bọn chúng phải chịu những tổn thương ta đã từng chịu đựng, ta muốn bọn chúng biết, ta không phải người bọn chúng có thể khinh thường!” Lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo sự cứng rắn lạnh lùng.

“Nhưng mà, thiếp không nhớ Thiên Mạc có một vị hoàng tử tên là Tư Đồ Cảnh Ngọc.” Thảm Thiển Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nhắc tới cái tên Cảnh Ngọc này nhiều lần, nhưng nàng chưa từng nghe tới cái tên này bao giờ, lần này tới Thiên Mạc, hình như cũng chưa từng nhìn thấy vị vương gia này.

Nhìn dáng dấp, hắn phải là đệ đệ ruột của Tư Đồ Cảnh Diễn, không có lý nào nàng lại chưa từng nghe nói.

“Lúc bảy tuổi hắn đã chết rồi. Cũng chết trong tay ta.” Ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia đau đớn, nụ cười nơi khóe miệng càng chua xót, ngược mắt nhìn Thảm Thiển Mạch, tự giễu nói, “Có phải rất buồn cười không, người ta yêu thương nhất, người thân nhất của ta, đều chết trong tay ta!”

“Cảnh Diễn.” Thảm Thiển Mạch không biết nên an ủi Tư Đồ Cảnh Diễn như thế nào. Năm Tư Đồ Cảnh Ngọc chết, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng chỉ mới chín tuổi.

Sáu tuổi, bị mẫu thân cứng rắn cầm tay giết chết chính mẫu thân của mình. Chín tuổi, vì tình thế ép buộc cùng bất đắc dĩ, đệ đệ ruột yêu cầu chính mình ra tay giết hắn. Sáu tuổi, chín tuổi. Vẫn còn tuổi hoa, tuổi ngây thơ chơi đùa vô ưu vô lo. Nhưng mà, Tư Đồ Cảnh Diễn đã trải qua những chuyện gì!

“Từ năm chín tuổi ấy, ta đã thề, ta muốn có được thiên hạ. Ta muốn trở nên mạnh mẽ! Bất luận chuyện gì cũng không ngăn cản quyết tâm đoạt được thiên hạ của ta!” Ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia kiên định, mang theo tự tin ngông cuồng trở lại đúng con người hắn, hồng y dính máu tung bay trong gió, toàn thân hắn tản ra một loại cảm giác cô tuyệt.

Đúng vậy. Ngày trước nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn như vậy, sẽ khiến nàng cảm thấy đau lòng. Không hiểu là vì cái gì, tại sao một nam tử tự tin như vậy lại không kiềm chế được, làm cho nàng cảm thấy đau lòng. Hiện tại, rốt cuộc nàng đã hiểu, bởi vì tự tin quá mức, đến không kiềm chế được, cho nên mới càng có vẻ cô tuyệt.

Cô độc mà tuyệt vọng. Máu máu đỏ tươi, thể giới đỏ ngòm. Ép buộc mình lớn lên trong cô độc cùng tuyệt vọng. Chưa tới hai mươi tuổi, cuộc sống mười năm nay Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ e còn đáng sợ và khổ sở hơn nàng.

Năm năm ở Ma Cung. Minh còn cảm thấy giống như ở trên mũi dao, khổ sở không chịu nổi. Mười năm, một tay lập ra Mị Huyết Lâu, từng bước đoạt được chính quyền Thiên Mạc, tiêu diệt loạn đảng, giết gian phi, loại bỏ gian thần. Mỗi một bước, đều dính vô số máu tươi, máu này là nỗi đau của người khác, lại càng khó làm phai mờ nỗi đau cùng sự tuyệt vọng của Tư Đồ Cảnh Diễn.

“Cảnh Diễn. Thiếp sẽ giúp chàng, giúp chàng có được thiên hạ này!” Thảm Thiển Mạch cười nhạt, cho dù nước chảy mây trôi, nhưng trong con người đau lòng cùng kiên định, hình ảnh âm áp của Tư Đồ Cảnh Diễn in sâu trong lòng nàng.

Tư Đồ Cảnh Diễn không nói gì, chỉ ôm chặt Thảm Thiển Mạch. Thảm Thiển Mạch tựa vào vết thương trên ngực Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn hoàn toàn giống như không còn cảm giác, chỉ ôm thật chặt Thảm Thiển Mạch, cứ như là vừa buông tay thì nàng sẽ biến mất.

Mạch Nhi, cả đời này, có thể gặp nàng là may mắn lớn nhất của ta. Ta không cần nàng giúp ta đoạt được thiên hạ này, ta chỉ cần có nàng, cùng ta nắm giữ thiên hạ là được rồi.

Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thảm Thiển Mạch, trong lòng yên lặng suy nghĩ, không mở miệng nói ra, hắn cảm thấy lời có lẽ không cần phải nói, nhưng không biết, không nói ra những lời này, khiến hai người phải đi vòng vèo một con đường dài.

“Cảnh Diễn, đừng ôm chặt như vậy. Vết thương của chàng.” Thảm Thiển Mạch khẽ cựa quậy một chút, tay nàng chạm phải một mảnh ướt át, chắc là Tư Đồ Cảnh Diễn vui mừng nên dùng hơi sức, vết thương lại chảy máu.

Mặc dù Mị Huyết ảo ảnh có thể cầm máu, nhất định có thể khép miệng vết thương lại, nhưng một dao sâu như vậy, không thể nói lành là có thể lành hẳn, chỉ bằng cẩn thận một chút.

“Không sao. Ta không đau.” Tư Đồ Cảnh Diễn buông lỏng Thảm Thiển Mạch, nở một nụ cười tà mị, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, nói, “Gần đây Mạch Nhi càng yêu thương ta rồi. Đợi khi chúng ta cứu Cảnh Hạo trở về, mau tổ chức hôn sự thôi.”

“Ai muốn gả cho chàng?! Còn không có Mị Huyết Lâu cho thiếp chơi.” Thảm Thiển Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nói, gương mặt hơi ửng hồng, ánh mắt thoáng qua một tia linh động, nhếch miệng bướng bỉnh nói.

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe nàng nói, ý cười nơi khóe miệng không giảm, tiếp tục nói, “Nhưng Mạch Nhi đã gả cho ta một lần rồi. Về lý thuyết, Mạch Nhi

đã là thê tử của ta rồi.”

“Không tính.” Thảm Thiển Mạch chu miệng nói, bộ dạng giống như quyết nợ. Nàng thừa nhận, mặc dù khí đó là tùy cơ ứng biến, nhưng nếu không phải thật lòng, nàng cũng sẽ không bằng lòng mặc áo cưới ngồi lên kiệu hoa, phải biết rằng, muốn tìm người thay thế nàng ngồi lên kiệu hoa, cũng không phải việc khó khăn gì.

Chương 15 (tt)

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy thế chẳng qua là nhúu mày, hẳn đã sớm biết Mạch Nhi sẽ không nhận, huống chi hẳn cũng không muốn việc ấy xen lẫn lợi ích của hôn lễ, điều hẳn muốn là một hôn lễ độc nhất vô nhị, là hôn lễ chứng minh cho tình cảm của bọn họ!

"Mạch Nhi. Tư Đồ Cảnh Diễn thật lòng cưới nàng làm mẫu nghi thiên hạ." Tư Đồ Cảnh Diễn nghiêm túc nói, trong đôi mắt đen láy tràn đầy kiên định.

"Được."

Khéo léo nở nụ cười tươi, dịu dàng lên tiếng. Trong mắt Thảm Thiển Mạch cũng tràn đầy nghiêm túc. Mẫu nghi thiên hạ sao. Đây là muốn cho nàng vị trí cao nhất, nhưng mà mẫu nghi thiên hạ này cũng phải có thiên hạ trước không phải sao.

"Tiểu thư!" Giọng nói vui mừng của Thiên Thiên truyền đến, Thảm Thiển Mạch ngoái đầu nhìn lại đã nhìn thấy một Thiên Thiên và Huyền Minh toàn thân chật vật, hai người này làm cái gì vậy? Chẳng lẽ là đánh nhau sao? Làm sao lại thành ra như vậy.

Khẽ nhúu mày, có chút giận trách nói, "Thiên Thiên, chuyện gì xảy ra vậy, sao lại thành bộ dạng như vậy?"

"Em và Huyền Minh leo cây, không cẩn thận cùng nhau ngã xuống." Thiên Thiên lè lưỡi một cái, chẳng hề để ý mà nói, Huyền Minh cũng cau mày, mặt uất ức bổ sung thêm một câu, "Là người không cẩn thận lôi ta xuống cùng!"

Thảm Thiển Mạch nghe vậy không khỏi bật cười. Thiên Thiên này, vẫn mạo hiểm như vậy, đáng yêu thật đấy.

"Hong Mai và Thanh Tùng đâu?" Tư Đồ Cảnh Diễn thấy chỉ có Thiên Thiên và Huyền Minh thì không khỏi hỏi.

"Bọn họ bị thủ hạ của đại ca mang đi chữa bệnh." Huyền Minh cười híp mắt giải thích, khoe miệng còn có lúm đôn tiền đáng yêu.

"Sênh Ca đâu? !" Thảm Thiển Mạch khẽ nhúu mày, giống như từ sau khi Tư Đồ Cảnh Diễn phá trận thì đã không thấy bóng dáng Sênh Ca đâu cả, Sênh Ca không phải người tự tiện hành động, đi nơi nào rồi.

"Linh linh linh." Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng kim loại va chạm nhau, hình như giống như là tiếng chuông, hơn nữa còn lạnh lạnh, Thảm Thiển Mạch nghĩ ngờ cau mày, không biết đây là âm thanh gì nữa.

Thiên Thiên và Tư Đồ Cảnh Diễn cũng mang vẻ mặt khó hiểu, chỉ có gương mặt Huyền Minh khẽ thay đổi.

"Thế nào?" Thảm Thiển Mạch chú ý tới biến hóa trên gương mặt Huyền Minh, nhận thấy đây không phải là âm thanh đơn giản, chắc hẳn là ám hiệu trên Hỏa đảo.

Huyền Minh nhúu mày, nói "Có người kích động hỏa thiên ngũ hành trận ở xung quanh Hỏa quả."

Hỏa thiên ngũ hành trận. Mặc dù không có trận pháp Huyền Thiên và trận pháp Thiên Huyền khó phá giải như vậy, nhưng nguy hiểm trong đó càng nhiều. Nhất là ở nơi cực dương như hỏa quả này bốn phía bày ra hỏa thiên ngũ hành trận, uy lực càng thêm không thể khinh thường.

Dường như trong nháy mắt, sắc mặt Thảm Thiển Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn trầm xuống. Người của Hỏa đảo tự nhiên sẽ không tùy ý đụng vào trận pháp này, duy nhất có khả năng là có người xâm lăng. Mà trùng hợp vào lúc này, lại còn đi về phía hỏa quả sợ rằng không cần suy nghĩ cũng biết là ai.

"Mau dẫn ta đi!" Trong mắt Thảm Thiển Mạch hiện lên một tia ngưng trọng, võ công Sênh Ca tuyệt không giả, nhưng đối với trận pháp cũng không tinh thông, nếu hẳn thật một mình ở lại trong hỏa thiên ngũ hành trận chỉ sợ là sẽ có hại. diễn đàn lê quý đôn

Huyền Minh thấy vẻ mặt Thảm Thiển Mạch lo lắng, lại nghĩ tới việc Tư Đồ Cảnh Diễn mới vừa rồi còn cứu mẹ của hắn, lập tức cũng không hỏi nhiều, liền mang theo đoàn người Thảm Thiển Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn vội vàng chạy tới hỏa quả, nơi được xem là bí mật.

Lúc đoàn người Thảm Thiển Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn chạy đến thì hỏa thiên ngũ hành trận đã khởi động. Trong trận lửa mạnh dấy lên, giống như luyện ngục vô biên vô tận không thấy tận cùng, mà ở trong lửa lại xen lẫn vô số ám khí. Tất cả những thứ này mặc dù chỉ là ảo tưởng, nhưng giả mà thật, thật mà giả, những thứ này ám khí cùng lửa đang cháy bùng bùng, cái nào là thật, cái nào là giả cũng không ai biết. Cho nên, phải tránh tất cả công kích, nếu không cũng rất có thể vạn kiếp bất phục.

Trong vòng lửa vây áo bào màu đen như ẩn như hiện. Thảm Thiển Mạch không cần cẩn thận phân biệt, cũng có thể nhìn ra đó là Sênh Ca, mang khí thế băng lãnh riêng mình cùng với võ công của Ma Cung diễn đàn lê quý đôn

Ở trong trận bóng dáng màu đen như sắp không chống đỡ được nữa, tuy nhiên lại cố gắng từng chút một đi về phía hỏa quả, cũng chính là nơi nguy hiểm nhất trong hỏa thiên ngũ hành trận.

"Sênh Ca! Người không cần mạng nữa sao! Mau trở về!" Thảm Thiên Mạch nhìn về phía trận pháp rống lên, nhưng Sênh Ca ở trong trận làm sao mà nghe được tiếng của Thảm Thiên Mạch.

Giờ phút này Sênh Ca đã trúng một mũi ám khí, bản lĩnh cũng không có lạnh lẽo như trước nữa, nhưng hỏa quả đang ở trước mắt, sao hắn có thể từ bỏ.

Lúc Hồng Mai bị thương, Sênh Ca đã rời đi làm nhiệm vụ. Tin tưởng Cung chủ có Tư Đồ Cảnh Diễn bảo vệ sẽ không ra chuyện gì, mà hắn phải mau sớm lấy được hỏa quả. Nhưng hắn không biết, sau khi hắn rời đi Tư Đồ Cảnh Diễn và Huyền Lâu đã đạt tới thỏa thuận, nếu không cũng không cần liều lĩnh mạo hiểm như vậy.

"Sênh Ca!" Thảm Thiên Mạch trơ mắt nhìn một ám khí bắn về phía giữa lưng của Sênh Ca.

Ám khí là thật hay giả, người trong trận không thấy rõ, nhưng ở ngoài trận cũng thấy rất rõ ràng. Sênh Ca và Thảm Thiên Mạch biết nhau cũng được một năm hai năm rồi, quan hệ tự nhiên cũng rất tốt, sao Thảm Thiên Mạch có thể trơ mắt nhìn Sênh Ca gặp chuyện không may, lập tức liền nhanh chóng nhảy vào hóa thiên ngũ hành trận và vẫn không quên ngoái đầu nhìn lại đối với Huyền Minh nói, "Coi chừng tốt Thiên Thiên!"

Thốt ra lời này, Thiên Thiên vốn là muốn đi theo Thảm Thiên Mạch vào trận liền bị Huyền Minh kéo lại, không thể động đậy.

"Người buông ta ra! Ta muốn đi theo tiểu thư nhà ta!" Thiên Thiên vừa giãy giụa vừa nóng lòng nhìn Thảm Thiên Mạch, đồng nhất vào trận không phải là vì phá trận, mà là vì cứu người, trong đó hung hiểm càng thêm khó nói lên lời, sao nàng có thể yên tâm để một mình tiểu thư đi vào đó chứ.

Mà ở lúc bóng dáng màu trắng của Thảm Thiên Mạch nhảy vào trong đó thì bóng dáng màu đỏ của Tư Đồ Cảnh Diễn cũng đi theo nhảy vào hóa thiên ngũ hành trận.

Sênh Ca khó khăn lắm mới tránh được tấn công giữa lưng, nhưng ám khí vẫn đánh trúng cánh tay trái của hắn. Động tác của hắn lại rõ ràng chậm đi mấy phần, khoảng cách Hỏa quả cũng chẳng qua hai, ba bước, nhưng ám khí và lửa mạnh cũng càng thêm mãnh liệt.

"Hỏa quả." Trên gương mặt lạnh như băng của Sênh Ca thoáng qua một tia mừng rỡ. Đưa tay tóm lấy hỏa quả, nhưng cũng trong lúc đó vô số mũi ám khí cũng bay về phía người của hắn. Hắn không biết cái nào là ám khí là thật, cái nào ám khí là giả, mà nhiều ám khí như vậy căn bản không thể tránh!

Khỏe miệng Sênh Ca nở nụ cười quyết tuyệt, lãnh khốc mà ngoan tuyệt. Nếu không thể tránh vậy thì không cần tránh nữa. Liều mạng đưa tay tóm lấy hỏa quả hoàn toàn không để mắt đến ám khí.

Thảm Thiên Mạch thấy một màn như vậy không khỏi kinh ngạc. Sênh Ca luôn lạnh nhạt, nhưng hôm nay hắn lại có thể vì Tư Đồ Cảnh Hạo làm được như thế? ! Ngay cả biết Tư Đồ Cảnh Hạo là nam tử, hắn cũng nguyện ý làm như vậy?

Muốn chạy tới nhưng không kịp nữa. Trong mắt Thảm Thiên Mạch thoáng qua một tia tuyệt vọng chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn Sênh Ca gặp chuyện không may?

"Mạch Nhi cẩn thận!" Tư Đồ Cảnh Diễn chạy tới cũng là một phát bắt được cánh tay của Thảm Thiên Mạch xoay một vòng, Thảm Thiên Mạch nhìn tình cảnh của Sênh Ca, cũng quên mất ám khí bên cạnh mình nếu như không có Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng chỉ sợ là bị thương không nhẹ.

"Huyền lâu đã đồng ý dâng hỏa quả, các vị cần gì nóng lòng như thế ." Tiếng nói tròn bóng như ngọc ở bên tai vang lên, bốn phía lửa mạnh cùng ám khí nhất thời biến mất, Sênh Ca cũng lấy được hỏa quả, hai chỗ trên cánh tay bị ám khí làm bị thương, máu chảy không ngừng là, nổi bật lên sắc mặt trắng bệch của hắn.

Thảm Thiên Mạch thấy trận pháp được hóa giải, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt có chút trắng bệch nhìn Huyền Lâu, cảm kích nói, "Đa tạ Thiếu Trang Chủ."

Sắc mặt Tư Đồ Cảnh Diễn cũng đen lại, nhìn chằm chằm gương mặt trắng bệch của Thảm Thiên Mạch, một hồi lâu mới thốt ra mấy cái chữ, "Về sau không cho mạo hiểm như vậy."

Thảm Thiên Mạch nhìn bộ dáng khản trương của Tư Đồ Cảnh Diễn không khỏi cảm thấy đau xót, từ trước đến nay, nàng đều chưa từng nghĩ đến安危 của mình có thể liên lụy đến tâm trạng người khác.

"Chuyện gì xảy ra?" Huyền lâu liếc nhìn Sênh Ca, nhìn hỏa quả trong tay hắn, về mặt hỏi thăm nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn và Thảm Thiên Mạch .

Thảm Thiên Mạch vội qua xem thương thế của Sênh Ca, xác nhận cũng chỉ là bị bị thương ngoài da, không có trúng độc thì mới xin lỗi với Huyền Lâu nói, "Sênh Ca không biết thỏa thuận của chúng ta, cho nên mạo muội."

"Ra là như thế. Xem ra là mấy vị đã lấy được hỏa quả, Huyền Lâu cũng không lưu lại lâu." Huyền Lâu chỉ là dịu dàng cười cười, trong mắt như cũ là bộ dạng quân tử, tuy nhiên cũng không lưu dấu vết hạ lệnh đuổi khách.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia khinh thường, nhếch miệng lên tươi cười tà mị, "Về sau này chúng ta còn gặp lại."

Sau này còn gặp lại. Hiệp nghị của chúng ta, người cũng đừng có quên. Ý tứ của Tư Đồ Cảnh Diễn quá rõ ràng chỉ là Huyền Lâu cũng là người hiểu chuyện nên chỉ cười nhạt, nói, "Huyền lâu đồng ý, tất nhiên làm được."

Sênh Ca lạnh lùng hỏa quả bảo hộ trong ngực mình, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc. Hắn cũng không ngốc, từ trong lời đối thoại của bọn họ

cũng có thể nghe ra bọn họ tất nhiên là đã đạt thành thỏa thuận gì đó, buồn cười là mình vẫn còn ở nơi này liệu sống liệu chết cảm hòa quả.

Tự chế giễu mình, Sinh Ca nở nụ cười chua xót. Từ lúc nào mà mình biến thành như vậy rồi? Không phải bản thân mình luôn tỉnh táo sao? Không phải luôn lạnh lùng lạnh nhạt sao? Tại sao đừng phải sự tình về nam tử kia sẽ rối loạn một mảnh.

Chẳng lẽ, mình thật yêu nam tử kia? ! Yêu nam tử, đối với hắn mà nói là sỉ nhục lớn, nhưng nếu như người đó là người phong hoa tuyết nguyệt, hình như cũng không phải là làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

"Chừ từ." Thanh Tùng cũng đỡ Hồng Mai đi tới, khí sắc Hồng Mai cũng khôi phục không ít, Thiên Thiên vừa nhìn thấy Hồng Mai liền nhào tới ân cần hỏi thăm.

Dù sao Hồng Mai mới vừa rồi cứu Thiên Thiên. Trong lòng Thiên Thiên dĩ nhiên là rất cảm kích. Nhưng Hồng Mai mang bộ dạng cũng không cảm kích, khoe miệng vẫn như cũ mang ý cười châm chọc, đối với câu hỏi của Thiên Thiên cũng là lạnh lùng, bộ dạng xa cách, chính là Thẩm Thiên Mạch chú ý tới ánh mắt Hồng Mai nhìn Thiên Thiên rất dịu dàng.

"Các người muốn đi sao?" Huyền Minh chớp mắt, hình như có chút không bỏ được nhìn bọn họ, lúc lướt qua vẻ mặt Thiên Thiên cảm giác không được tự nhiên.

Xưa nay Thiên Thiên là một đứa bé không có tim không có phổi chỉ là vô ý thức nói, "Đừng buồn, sau này vẫn còn có thể đến tìm ta chơi."

Huyền Minh nghe lời này, ánh mắt lại trở nên sáng rực rỡ.

Thẩm Thiên Mạch lại yên lặng thở dài một cái, lúc này rồi đi sau này là địch hay bạn, còn chưa biết được. Sao còn có thể làm bạn thuần túy như vậy chứ.

Đôi mắt như nước của Huyền Lâu dịu dàng lướt qua gương mặt Thẩm Thiên Mạch, hơi dừng lại trong đôi mắt như nước ấy động, lần nữa chạm đến Tư Đồ Cảnh Diễn một ít chuyển động lại hoàn toàn biến mất, lại vừa phảng phất bộ dáng thâm trầm sâu lắng.

Khoe miệng khẽ nâng lên, trong lòng huyền lâu nổi lên ngọn sóng mờ mờ. Dung mạo trác tuyệt, phong cách xuất trần. Hơn nữa kiến thức sâu rộng, thông minh linh động. Một nữ tử như vậy chính xác là một nữ tử kỳ tài.

Chương 15: (tt)

Nếu có thể, có được một nửa kia hoàn mỹ như vậy. Thôi, coi như nữ tử này kích thích được tiếng lòng của hắn thì đã sao chứ? Cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, chỉ là chỉ là một chút động tâm mà thôi.

Hắn là Thiếu Trang Chủ Thất Tuyệt Sơn Trang, từ thời điểm nhận lấy cái vị trí Thiếu Trang Chủ này, hắn cũng đã hiểu, hắn sẽ không bao giờ còn có thể giống như Tam đệ đơn thuần như vậy nữa. Hắn có trách nhiệm và sứ mạng của mình.

Trầm mặc hồi lâu. Cũng không chào từ biệt, chỉ trực tiếp rời đi.

Vốn dĩ cũng chỉ là khách qua đường, trải qua lần từ biệt này, có thể không bao giờ còn gặp lại, cần gì phải nói lời từ biệt. Chỉ là, gặp nhau có lẽ cũng là một duyên phận, vốn cho là khách qua đường, vốn cho là không gặp nhau nữa, nhưng cuối cùng lại bởi vì chuyện thiên hạ, mà lại gặp nhau lần nữa.

Huyền Lâu toàn thân áo trắng vẫn dịu dàng như cũ. Nhìn chiếc thuyền càng lúc càng xa, khoe miệng giương lên nụ cười nhạt bất đắc dĩ mà nhẹ nhàng.

"Đại ca, huynh cũng cảm thấy không bỏ được sao?" Giọng nói có chút trẻ con của Huyền Minh truyền vào bên tai.

"Không bỏ được? Huyền Minh cảm thấy như vậy sao?" Huyền Lâu không trả lời, chỉ hơi hơi nhướn lông mày, nhàn nhạt hỏi.

Huyền Minh suy nghĩ một chút, nói thật, "Chính là cảm thấy trong lòng thiếu một mất cái gì đó, rất khổ sở."

Trả lời Huyền Minh chỉ có sự trầm mặc cùng âm thanh sóng biển vỗ vào bờ đê. Áo trắng của Huyền Lâu giữa gió biển thổi lật phất khẽ nâng lên, trong lòng thiếu mất cái gì, rất khổ sở? Hình như, thật sự là như vậy.

Trở về so sánh với lúc đến nhanh hơn rất nhiều. Chỉ mất mười ngày, liền đến Đô thành Thiên Mạc. Vẫn giá rét thấu xương như trước, bốn phía băng tuyết hình như càng ngày càng nhiều, đem cả Thiên Mạc đều bao bọc trong một khung cảnh trắng xóa.

"Màu trắng này, thật là tinh khiết." Thẩm Thiên Mạch nhìn thế giới trước mắt bị bao phủ trong làn áo bạc, không khỏi cảm thán nói.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhíu lông mày, nhìn Đô thành quen thuộc, không khỏi châm chọc cười nói, "Tinh khiết sao? ! Sợ rằng không có chỗ nào có thể bẩn thỉu hơn so với nơi này nữa kia."

"Ha ha. Rất nhanh sẽ không như vậy nữa." Thẩm Thiên Mạch đưa tay đón được bông tuyết từ trên cây rơi xuống, khoe miệng nâng lên một nụ cười nhàn nhạt lại ấm áp.

Tư Đồ Cảnh Diễn hiểu ý, trong mắt thoáng qua một tia sáng sáng, nụ cười tà mị trên môi càng phát sáng mà mê người hơn nữa, "Đúng vậy, rất nhanh, trời sẽ sáng lập một Đô thành Thiên Mạc hoàn toàn khác!"

Đoàn người Thảm Thiễn Mạch cùng Tur Đồ Cảnh Diễn vào cung. Tur Đồ Cảnh Diễn nói cho Tur Đồ Cảnh Hạo biết đã tìm được thuốc tốt để cứu hân. Cũng nói sẽ không thể tiếp tục dung túng Tur Đồ Cảnh Dạ cùng Liễu quý phi nữa.

Ngoài dự đoán, là Tur Đồ Cảnh Hạo lại không tiếp tục phản đối, chỉ là bình tĩnh yêu cầu Tur Đồ Cảnh Diễn nếu là thật nhất định phải ra tay, thì cho bọn họ cái chết thoải mái một chút.

Dĩ nhiên. Tur Đồ Cảnh Diễn cũng không có nói cho Tur Đồ Cảnh Hạo biết, thuốc dẫn của hân, chính là máu tươi của mẫu thân mình. Dù sao, nguyện ý cho Tur Đồ Cảnh Diễn động thủ là một chuyện, trơ mắt nhìn mẫu thân mình vì mình mà chết, lại là một chuyện khác.

Tur Đồ Cảnh Diễn điểm huyết đạo toàn thân của Liễu quý phi.

"Cần rồi! Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì? !" Liễu quý phi hung hăng nhìn chằm chằm Tur Đồ Cảnh Diễn, vẫn là một dáng vẻ vênh váo tự đắc, những năm gần đây, bởi vì Tur Đồ Cảnh Hạo, Tur Đồ Cảnh Diễn cũng không xuống tay đối với Liễu quý phi cùng Tur Đồ Cảnh Dạ, nữ nhân ngu xuẩn này lại còn tưởng rằng Tur Đồ Cảnh Diễn là e ngại thế lực của Tur Đồ Cảnh Dạ, không dám xuống tay với bà ta.

Đôi mắt của Tur Đồ Cảnh Diễn mang sắc thái lạnh lẽo, nụ cười trên môi càng thêm lạnh lùng khát máu, "Dùng mạng của bà, cứu Cảnh Hạo!"

Vừa nghe đến Tur Đồ Cảnh Diễn muốn mạng của mình. Trong mắt Liễu quý phi lộ ra kinh hoàng, sắc mặt càng thêm trắng bệch, không khỏi quát, "Ngươi dám! Nếu như ngươi là dám dẫm thương ta, Cảnh Dạ sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Không buông tha ta? !" Tur Đồ Cảnh Diễn thấy mình giống như đang nghe một chuyện cười nào đó, cười vô cùng lãnh khốc và khát máu, như mới đi ra từ Luyện Ngục Tu La, đi tới trước mặt của Liễu quý phi, không chút để ý nói, "Bà không cần phải gấp gáp. Tur Đồ Cảnh Dạ sẽ rất nhanh xuống với bà!"

"Ngươi. Ngươi. . ." Liễu quý phi nhìn vào khuôn mặt của nam tử với trang phục đỏ thắm yêu dị trước mắt, khiếp sợ nói không ra lời. Tur Đồ Cảnh Diễn không nói gì, bà thấy được.

Nhưng Tur Đồ Cảnh Diễn rõ ràng vẫn không động đến bọn họ mà, chẳng lẽ không phải là vì e ngại quân quyền trong tay Tur Đồ Cảnh Dạ sao, chẳng lẽ không phải là vì sợ thế lực trong tay bọn họ sao? ! Vì sao bây giờ hân có thể chắc chắn như thế, hoàn toàn không có sợ hãi như thế? !

"Bà nên may mắn là mình đã sinh được một đứa con trai tốt." Giọng của Tur Đồ Cảnh Diễn rất lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén quay qua một bên nhìn Hồng Cúc đang đưa nội lực vào người Liễu quý phi, trong mắt đã hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Mà Hồng Cúc chỉ nín thở thật chặt, mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn kiên trì. Cô gái có võ công cao cường cũng không ít, chỉ là, người có võ công cùng tu vi như thế, lại nguyện ý phế bỏ toàn bộ, chỉ sợ cũng chỉ có Hồng Cúc đi.

"Hừ! Vẫn biết là ngươi kiêu kỳ Cảnh Dạ!" Liễu quý phi nghe được lời nói Tur Đồ Cảnh Diễn, lại tiếp tục hả hê nở nụ cười.

"Nếu không phải vì Cảnh Hạo, các ngươi đã sớm chết trăm ngàn lần rồi." Tur Đồ Cảnh Diễn không nhanh không chậm cắt đứt sự hả hê của Liễu quý phi, lãnh khốc không chứa một tia tình cảm nói, "Ngươi tới, Hoán Huyết."

Tur Đồ Cảnh Diễn ra lệnh xuống, lập tức có người mang Tur Đồ Cảnh Hạo đang hôn mê đi vào, đao sắc bén xẹt qua cổ tay Liễu quý phi, đau đớn khiến bà ta kêu la, giờ khắc này, ở trong mắt bà ta hoàn toàn chính là hốt hoảng cùng tuyệt vọng.

Thì ra từ trước cho tới nay bà ta đều đánh giá thấp thực lực của Tur Đồ Cảnh Diễn. Tur Đồ Cảnh Diễn không phải e ngại thế lực của Tur Đồ Cảnh Dạ, mà bởi vì là Tur Đồ Cảnh Hạo.

Người con trai mà cho tới nay bị bà ta ghi hận, cho là người đã phá hư kế hoạch của bà ta, mới thật sự là người bảo vệ mạng của bà a.

Khó trách, nhiều thế lực của các Tần phi cùng hoàng tử đều chết hết sạch sẽ, cũng chỉ có bà ta và Tur Đồ Cảnh Dạ còn sống, thì ra là bởi vì Tur Đồ Cảnh Hạo.

"Không! Ngươi không thể giết ta! Ngươi giết ta, Cảnh Hạo sẽ không đồng ý!" Hiểu đầu đuôi sự tình Liễu quý phi lập tức kêu gào nói, huyết đạo toàn thân bị phong tỏa, ngay cả có một thân nội lực của Hồng Cúc, Liễu quý phi vẫn không có biện pháp nhúc nhích.

"Hoàng thượng, chẳng lẽ người nhẫn tâm để Cảnh Hạo từ nay không có mẫu thân sao?" Liễu quý phi khóc lóc kể lể nói, một bộ dạng như mình đang vì nhi tử mà suy tính.

Đôi mắt của Tur Đồ Cảnh Diễn lại là càng thêm âm trầm, một ít ánh nhìn đen nhánh trong đôi mắt cơ hồ muốn hóa thành lưỡi dao sắc bén, đem Liễu quý phi chặt làm trăm mảnh. Mẫu thân? ! Chỉ bằng bà ta, cũng được coi là mẫu thân sao? ! Tất cả những gì mà bà ta làm đối với Cảnh Hạo, quả thật không bằng cảm thù, hôm nay vì bảo vệ tánh mạng, lại nghĩ đến mình là một mẫu thân sao? !

"Muốn chết sáng khoái, thì cầm miệng cho ta!" Tur Đồ Cảnh Diễn dè dặt tức giận thật thấp nói, nhưng một câu nói thật đơn giản này, lại hàm chứa vô biên tức giận cùng lạnh lẽo.

Người làm bốn phía cũng yên lặng cúi đầu, không người nào vào lúc này dám ngược mắt nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn, ánh mắt hân quá mức dọa người, dừng khí để bọn họ nhìn thẳng cũng không có.

Liễu quý phi cũng bị Tư Đồ Cảnh Diễn làm cho sợ đến nói không ra lời. Theo máu càng chảy càng nhiều, Liễu quý phi cũng rơi vào trạng thái hôn mê.

Hoán Huyết rốt cuộc tiến hành hoàn tất.

Hồng Cúc cũng uống vào băng sơn Tuyết Liên cùng hòa quả ngàn năm. Hai loại dược lực chí cường ở trong cơ thể Hồng Cúc đụng nhau, ngay cả Hồng Cúc nội lực thâm hậu, cũng không có biện pháp đồng thời áp chế hai loại này thuốc.

Hồng Cúc run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Tư Đồ Cảnh Hạo. Chuyện này đối với nàng mà nói, là chuyện nàng vẫn luôn muốn làm, nhưng lại không dám làm. Kể từ khi được chủ tử cứu mạng, nàng liền quyết định chỉ vì chủ tử mà sống, nhưng chủ tử nói cho nàng biết, nàng là một con người, phải vì mình mà sống.

Nàng vẫn cũng không có quá nhiều lo lắng cái vấn đề này. Bởi vì mất đi tất cả người thân nàng, trừ thay chủ tử giết người, hình như cũng không có chuyện gì khác có thể làm. Cho đến gặp Tư Đồ Cảnh Hạo, nàng mới phát hiện, thì ra đây chính là để mình mà sống.

Bởi vì thương hấn, cho nên muốn cứu hấn. Cho dù hy sinh mạng của mình, cũng muốn cứu hấn. Người khác nhìn vào, cho rằng đây là ngu ngốc, nhưng nàng hiểu, giờ khắc này, nàng là chân chân chính chính vì mình mà sống, làm việc mình muốn làm.

Chậm rãi thu hồi tay, bên trán Hồng Cúc đã toát ra mồ hôi, sắc mặt của nàng trắng bệch, lại mang theo nụ cười tuyệt mỹ, chậm rãi đem nội lực của chính mình đưa vào trong cơ thể Tư Đồ Cảnh Hạo.

Thẩm Thiên Mạch không đành lòng nhìn tiếp, khẽ nghiêng mặt đi. Mặc dù nàng lãnh tâm, nhưng nàng không phải thật sự vô tình vô nghĩa, chỉ đối với những người đã độc ác gây ra cho nàng khắp mình đầy vết thương kia nàng mới làm vậy mà thôi.

Sau khi truyền nội lực xong, Hồng Cúc kiệt lực mà chết. Cứ như vậy té lên trên người Tư Đồ Cảnh Hạo, nụ cười trên mặt lại vô cùng thỏa mãn. Mà Tư Đồ Cảnh Hạo cũng sau đó ba ngày mới thức tỉnh, thân thể cũng từ đó mà từ từ bình phục.

Bởi vì chuyện ở Ma Cung cùng Đô thành Kỳ Nguyệt, Sênh Ca đến Kinh Thành cũng vào trong cung, cùng Tư Đồ Cảnh Hạo, bắt đầu từ không quen biết biến thành bạn tốt tri kỷ.

Sênh Ca cảm thấy linh hồn hấn và Tư Đồ Cảnh Hạo giống như là cùng một cái linh hồn bị thương để tách ra. Ý nghĩ của bọn họ lại hòa hợp như thế.

Hấn biết cứ tiếp tục như vậy, chỉ biết mình càng lún sẽ càng sâu, nhưng hấn không có biện pháp không chế mình.

Nếu không cách nào khống chế, thì đành thuận theo tự nhiên đi. Ánh mắt thế tục, hấn có thể không quan tâm. Nhưng chính vào lúc này, hấn lại biết một bí mật đối với hấn mà nói cơ hồ có thể tính là một bí mật kinh thiên.

Đại tướng quân tiền triều của Thiên Mạc, cũng chính là phụ thân của Sênh Ca, là chết do vu cáo của gian phi Liễu quý phi. Đây là kết quả thu được sau khi Tư Đồ Cảnh Diễn lật lại bản án cũ, cũng là cho Liễu quý phi cùng phe phái của Tư Đồ Cảnh Dạ tội danh vững chắc, đây vốn cũng chỉ là một bản án cũ, nhưng không nghĩ tới, nó lại liên lụy đến Sênh Ca.

"Người nói cái gì? ! Năm đó người hại chết một nhà đại tướng quân, chính là Liễu quý phi? !" Trong mắt Sênh Ca là cái nhìn khó có thể tin được, bàn tay trong ống tay áo nắm thật chặt, khớp xương trắng bệch.

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, Sênh Ca rất ít khi ra vẻ xúc động như vậy, mặc dù là Tư Đồ Cảnh Hạo có thể tính là một ngoại lệ, nhưng hôm nay cái người Mạc đại tướng quân này cùng hấn hình như không có quan hệ gì mà. Không khỏi hỏi, "Sênh Ca thoát nhìn rất kích động? Ta lại không biết Sênh Ca bây giờ lại dễ cảm xúc mãnh liệt như vậy? Sức mạnh của tình yêu thật đúng là vĩ đại nha."

Thẩm Thiên Mạch cũng không phải là người hay câu nệ, mặc dù vừa bắt đầu khó có thể tiếp nhận tình cảm của Sênh Ca đối với Tư Đồ Cảnh Hạo, nhưng thời gian dài, cũng cảm thấy không có gì để mà chỉ trích, ngược lại thường lấy chuyện này mà trêu đùa Sênh Ca, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ Sênh Ca đỏ mặt bức rức, nàng liền cảm thấy vui vẻ. Cái người Sênh Ca này, từ nhỏ đến giờ nàng cũng chưa bao giờ bắt được chỗ yếu nào của hấn, hôm nay sẽ tốt tốt khai khai hấn cười giòn.

"Ta nguyên là Thiên Mạc tướng môn chi hậu." Sênh Ca cũng là không có ý định cùng Thẩm Thiên Mạch nói giòn, con mắt sắc hơi trầm xuống, mặt băng hàn nói.

Thẩm Thiên Mạch nụ cười trên mặt cũng thu lại. Sênh Ca hấn là Thiên Mạc tướng môn chi hậu, nói như vậy, cái đó đại tướng quân chính là Sênh Ca phụ thân? ! Khó sở Sênh Ca luôn là một bộ lạnh lẽo đáng vẻ, thì ra là đã trải qua phụ thân và cả nhà chết oan. Khó trách Sênh Ca đến Thiên Mạc liền thay đổi phái là lạ, hình như càng thêm băng hàn, thì ra là, Thiên Mạc là hấn diệt tộc địa phương a. Nhưng là, nhưng Liễu quý phi là Tư Đồ Cảnh Hạo mẫu phi a!

Tư Đồ Cảnh Diễn trên mặt cũng lướt qua một chút nặng nề. Vốn chỉ là một nhược điểm dùng để đối phó Tư Đồ Cảnh Dạ cùng Liễu quý phi một cách danh chính ngôn thuận mà thôi. Cho rằng cũng chỉ là một bản án cũ. Nhưng không nghĩ đến trong nhà đại tướng quân năm đó bị diệt tộc vẫn còn có người sống, càng không nghĩ đến, người này lại là Sênh Ca.

"Cung chủ." Sênh Ca trầm mặc một hồi lâu, làm như mâu thuẫn nói.

"Huynh chắc chắn chứ?" Thẩm Thiên Mạch cùng Sênh Ca biết nhau nhiều năm, tự nhiên nhìn hiểu ánh mắt của Sênh Ca, hấn là đang chờ lệnh, hấn muốn tự tay vì gia tộc mình mà báo thù. Nhưng nếu như thế, thì giữa hấn và Tư Đồ Cảnh Hạo vốn dĩ ban đầu đã không nên có tình cảm, thì giờ lại càng thêm

không có khả năng

Tur Đồ Cảnh Diễn cũng nhú nhú mày. Mặc dù chuyện này để cho Sênh Ca làm là cách tốt nhất, lại càng càng thêm danh chánh ngôn thuận, nhưng nếu vậy thì cái kết giữa Sênh Ca cùng Tur Đồ Cảnh Hạo, chỉ sợ cũng càng khó để giải mở hơn.

"Vốn dĩ đó là chuyện không thể. Huống chi, mối hận diệt tộc, sao có thể không báo!" Sênh Ca lãnh lùng nói.

Hắn chưa bao giờ quên thù hận. Trước kia không đề cập tới, chỉ là bởi vì hắn không biết kẻ thù chân chính là ai, lại không muốn dính líu người vô tội.

Hôm nay, kẻ thù đã đặt ở trước mặt của hắn, làm sao hắn có thể không vì cha mẹ cùng tộc nhân đã bị hãm oan mà chết báo thù chứ? ! Huống chi, tên Tur Đồ Cảnh Dạ đó, đối với Tur Đồ Cảnh Hạo như thế nào, hắn rất rõ ràng, mặc kệ vì người nào, Tur Đồ Cảnh Dạ đều đáng chết!

"Đã như vậy, chuyện này, liền giao cho ngươi. Con của đại tướng quân." Tur Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nói, đôi mắt nhìn Sênh Ca lại có thâm ý khác.

Sênh Ca trịnh trọng gật đầu một cái.

"Sênh Ca. Theo ta đánh cờ đi." Nơi xa có một nam tử đang đi tới, mặc một bộ áo lam như nước, làm nổi bật lên phong cách thanh nhã vô song, ngọc mài nam hoàn mỹ y hệt ngũ quan trên mặt. Khóe miệng như cũ vẫn là nụ cười yên bình nhất, chỉ là tuyệt vọng cùng đau thương trong đôi mắt đã từ từ bị sự bình thản thay thế.

Liều quý phi đã chết. Tur Đồ Cảnh Diễn cũng đã bắt đầu hành động toàn diện. Vì vậy, giờ phút này Tur Đồ Cảnh Hạo cũng không cần kiêng dè mà mặc nửa nữ trang nữa rồi.

"Tốt." Sênh Ca khẽ ngẩn người, trong mắt thoáng qua tình cảm rất phức tạp. Làm như mâu thuẫn, làm như gãy giữa, cuối cùng vẫn ôn hòa đáp. Giọng điệu lạnh lẽo chỉ có thời điểm hướng về phía Tur Đồ Cảnh Hạo mới có một chút nhiệt độ.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 16: Hoàng thượng trở về

Chương 16.1

Tur Đồ Cảnh Diễn nhìn bóng dáng Sênh Ca và Tur Đồ Cảnh Hạo dần dần biến mất, đôi mắt đen huyền tỏa ra khí phách hấp dẫn, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng khát máu.

Đến lúc rồi. Hắn đã nhẫn nại Tur Đồ Cảnh Hạo quá lâu, bây giờ chính là thời điểm diệt trừ toàn bộ thế lực phản loạn của Thiên Mạc. Thiên hạ, sớm muộn gì cũng nằm trong tay hắn. Vậy trước hết hãy bắt đầu từ Thiên Mạc.

Thẩm Thiên Mạch lặng lẽ đứng bên cạnh Tur Đồ Cảnh Diễn. Một thân bạch y, trên khuôn mặt không có một nụ cười, che giấu tài hoa cùng cuồng ngạo, lúc này nàng chỉ toát lên vẻ cao quý tao nhã.

Một đồ một trắng đứng bên cạnh nhau không có biểu cảm gì, nhìn qua thật hài hòa. Nhưng nơi xa lại truyền tới một tiếng oán trách, phá vỡ khung cảnh thần tiên quyến lữ.

"Tur Đồ Cảnh Diễn! Ngươi còn biết trở lại. Chuyển đi một tháng này, ta cho ngươi biết, chuyện bí mật của Thiên Mạc ta sẽ không giấu nữa" Toàn thân Ngôn Tu Linh mặc trường bào màu xanh, trên khuôn mặt thanh tú lộ vẻ oán trách, thoát nhìn như hài tử làm nũng, nhưng nếu quan sát cẩn thận, có thể nhìn thấy tinh quang trong mắt hắn.

Tur Đồ Cảnh Diễn thấy Ngôn Tu Linh đến, nụ cười càng hiện vẻ tà mị, nhàn nhạt nói: "Mấy ngày nay vất vả cho ngươi rồi. Ngươi có thể trở về nghỉ ngơi."

Ngôn Tu Linh vừa nghe những lời này của Tur Đồ Cảnh Diễn, thiếu chút nữa học máu. Đây không phải là ví dụ điển hình cho việc lợi dụng hắn ư? Mặc dù hắn đã sớm biết Tur Đồ Cảnh Diễn muốn hắn ngăn Tur Đồ Cảnh Dạ lại, nhưng hắn muốn có thể nhờ vào đó tìm hiểu được chút nội tình của Thiên Mạc, nên hắn mới đồng ý.

Ai biết, ai biết Tur Đồ Cảnh Diễn hắn ta cư nhiên lại cẩn thận như vậy, ở bên cạnh hắn suốt một tháng, chỉ biết một ít chuyện bên ngoài mà thôi, những quân cơ quan trọng kia, nửa điểm cũng không biết được.

Hắn có thể không tức giận sao? Trộm gà không được còn mất nắm gạo! Ngược lại hắn còn phải làm việc cực khổ cho Tur Đồ Cảnh Diễn.

"Về mặt của Tu công tử là ý gì? Chẳng lẽ còn muốn ở đây giúp một tay sao!" Thẩm Thiên Mạch nhú mày, khóe miệng lộ ra nụ cười tà ác, nói "Nếu đã

như vậy, Cảnh Diễn cũng không ngại đâu"

"Ta mới không cần. Ở chỗ này một tháng, nếu không trở về, ngôi vị thái tử của ta sẽ không giữ được" Ngôn Tu Linh nghe lời nói của Thẩm Thiên Mạch, lập tức bác bỏ, vừa liếc mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch, vừa nói thầm trong lòng, nữ nhân Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn trộm quả thật không phải là kẻ dễ chọc!

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe vậy, cũng nở nụ cười, nhìn Thẩm Thiên Mạch, nói "Đã như vậy, ta cũng không giữ ngươi lại."

Ngôn Tu Linh liếc mắt xem thường, rõ ràng hai người này cấu kết với nhau làm chuyện xấu, khiến hắn làm việc khổ lực một tháng, hiện tại lại dễ dàng đuổi hắn đi! Dù gì hắn cũng là một thái tử, dù gì cũng là vị hoàng đế tương lai đó.

"Bệnh tình của phụ vương ngươi không kéo dài được bao lâu. Nên hành động nhanh một chút, đừng nói ta khi dễ ngươi" Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn bộ dạng nghiêng ngã của Ngôn Tu Linh, tự tin cười tà.

"Tabiết rồi" Ngôn Tu Linh đột nhiên thu lại bộ dáng trẻ con của mình, trong mắt thoáng qua một tia ngoan tuyệt. Hắn hiểu Tư Đồ Cảnh Diễn đang chờ hắn leo lên để vị sau đó cạnh tranh công bằng, đây cũng là ước định giữa bọn họ.

Trong lòng Tư Đồ Cảnh Diễn tính toán, phải bí mật tiêu diệt thế lực phản loạn trong triều đình Thiên Mạc, xem ra hắn cũng phải hành động nhanh một chút, không thể thua từ bước đầu được.

Đưa mắt nhìn Ngôn Tu Linh rời đi, trên khuôn mặt Tư Đồ Cảnh Diễn lộ ra nụ cười nhu hòa, nhẹ nhàng kéo tay Thẩm Thiên Mạch qua, cười nói "Mạch Nhi đã khiến Ngôn Tu Linh phải ngậm bồ hòn làm ngọt."

Thẩm Thiên Mạch nhếch môi, vừa muốn nói chuyện, liền bị một nam tử khuôn mặt cương nghị cắt ngang.

"Chủ tử! Toàn bộ thế lực của Tư Đồ Cảnh Dạ đều đã điều tra xong." Nam tử cương nghị cúi đầu hồi báo, lộ ra tia lạnh lẽo, ngược lại có phần giống Sênh Ca.

"Tiêu diệt tất cả, không chừa một ai" Tư Đồ Cảnh Diễn mỉm môi mỏng, nói tám chữ đơn giản.

"Vâng" Trên khuôn mặt nam tử kia không có nửa phần kinh ngạc lĩnh mệnh rời đi.

"Đó là Thanh Trúc?" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, tứ đại hộ vệ Mị huyết lâu nàng đã gặp ba người rồi, chắc chắn nam tử mới gặp kia là người duy nhất nàng chưa từng thấy qua, tên là Thanh Trúc.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn bóng lưng đi xa của Thanh Trúc, nói "Không sai. Thanh Trúc là người thận trọng và tàn nhẫn, chuyện này giao cho hắn, không có gì tốt bằng"

"Tiêu diệt tất cả. Thế lực của Tư Đồ Cảnh Dạ cũng không nhỏ?" Thẩm Thiên Mạch hé mắt, không chút để ý hỏi.

Tư Đồ Cảnh Diễn buông lỏng Tư Đồ Cảnh Dạ đã không phải ngày một ngày hai. Tư Đồ Cảnh Dạ cũng không phải kẻ ngốc, thế lực tài phú bí mật của hắn chắc chắn là không nhỏ.

"Hừ! Thế lực của hắn? Còn chưa biết trong quân đội của hắn có bao nhiêu người của ta." Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng hừ một tiếng, nở nụ cười bên khóe miệng không giảm, trong mắt đầy tự tin, nói với Thẩm Thiên Mạch "Mạch Nhi hãy chờ xem vì phụ dọn dẹp mấy bọn tôm tép nhãi nhép này như thế nào đi"

"Bầu trời Thiên Mạc, nên thay đổi một chút rồi" Thẩm Thiên Mạch cũng chậm rãi nở nụ cười. Nàng cũng không phải là nữ tử thiện lương nhu nhược gì, với mấy cánh chém giết, mặc dù nàng không thích, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ mềm lòng với kẻ địch của Tư Đồ Cảnh Diễn.

Sống trong giang hồ nhiều năm như vậy, nàng đã sớm hiểu, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình. Cho nên khi Tư Đồ Cảnh Diễn nói tiêu diệt hết không chừa một mống, nàng cũng không kinh ngạc.

Những ngày kế tiếp, toàn bộ Thiên Mạc như có một bàn tay vô hình thao túng. Tình thế vô cùng ngột ngạt, ngay cả trong không khí cũng ngập mùi máu tươi.

Một nam tử mặc áo gấm màu vàng bị trời ném đến trước mặt Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch, nhìn dáng dấp có sáu bảy phần giống Tư Đồ Cảnh Hạo, mặc dù không tuyệt mỹ như Tư Đồ Cảnh Hạo, cũng kém nét yêu mị của Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng dáng dấp không tệ.

Nhưng giờ phút này vẻ mặt hắn cực kỳ dữ tợn, bộ dạng như muốn ăn thịt người, ánh mắt hung ác, không cam lòng vùng vẫy thân thể, muốn tháo bỏ sợi dây tròng ra.

"Ta khuyên ngươi không cần uống công vô ích" Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nhìn thân hình vằn vẹo của Tư Đồ Cảnh Dạ, nhếch môi nở nụ cười khát máu, vẻ mặt vẫn đậm phong khinh, lời nói cao cao tại thượng.

"Tư Đồ Cảnh Diễn!" Tư Đồ Cảnh Dạ nghe những lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, ánh mắt càng hung tợn, trong mắt đầy vẻ không cam lòng và phẫn hận, không thể tin hết lên: "Làm sao có thể, làm sao có thể!"

Tuy còn chưa nói hết, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn hiểu ý tứ trong đó.

Thẩm Thiển Mạch cũng nâng lên nụ cười giễu cợt. Chết đến nơi cũng không hiểu mình chết thế nào? Chẳng lẽ hán cũng ngu xuẩn như mẫu thân của hán, cho là Tư Đồ Cảnh Diễn sợ thế lực bọn họ sao?

"Người chết không đáng sợ. Đáng sợ là, chết mà không biết mình chết thế nào" Thẩm Thiển Mạch lười biếng không chút để ý nói bên tai Tư Đồ Cảnh Dạ.

Tư Đồ Cảnh Dạ di chuyển ánh mắt, thì thấy một nữ tử một thân bạch y. Mái tóc đen buông xõa tùy ý, giữa hai cặp mày chỉ có nhàn nhạt kinh thường thậm chí mắt cũng không nhìn hán. Đây là thái độ coi thường cùng khinh thị!

Tư Đồ Cảnh Dạ hán tung hoành sa trường quan trường nhiều năm như vậy, đã bao giờ bị xem thường như vậy đâu? Một câu kia nhìn như không có gì, nhưng so với vạn tên xuyên tim lại làm tổn thương tự ái của hán hơn, làm hán khó mà thừa nhận.

Tư Đồ Cảnh Diễn! Thật là ngoan độc! Ngay cả nữ nhân bên cạnh cũng ngoan tuyệt như vậy.

"Nếu như ngươi dám trừng Mạch Nhi một lần nữa, đừng trách ta không khách khí!" Lời nói lạnh lẽo của Tư Đồ Cảnh Diễn truyền vào tai Tư Đồ Cảnh Dạ.

Tư Đồ Cảnh Dạ giận dữ ngược mắt, nhưng lại vội vã cúi đầu. Nam tử hồng y yêu mị này, trong ánh mắt sáng lạnh quá mức yêu mị, tựa như Tu La dưới địa ngục, y chỉ đứng như vậy, nhưng khi nhìn y, lại có một cỗ áp lực vô hình, khiến hán phải cúi đầu xuống.

Nhìn hồng y của Tư Đồ Cảnh Diễn lướt qua. Nhìn dáng cười hoàn mỹ cùng phần cảm cao ngạo kia. Tư Đồ Cảnh Dạ cũng không thể không thừa nhận. Tư Đồ Cảnh Diễn mới thật sự là vương giả, là vương giả duy nhất trong trời đất này, mà hán, trừ phục tùng, chỉ có thần phục.

"Toàn bộ thế lực của ngươi đã bị diệt. Ta đã đồng ý với Cảnh Hạo, cho ngươi một cái chết thống khoái" Giọng nói vô cảm của Tư Đồ Cảnh Diễn truyền đến.

Tư Đồ Cảnh Dạ hoảng sợ nâng hai mắt, không còn phách lối, không còn căm hận, chỉ còn lại tuyệt vọng cùng sợ hãi. Loại cảm giác bị áp bức đó, cùng với khí thế này, khiến hán cảm thấy, hán thật sự phải chết không thể nghi ngờ.

Toàn bộ thế lực đã bị diệt. Sự thật này quả thật khiến hán không thể tin được. Nhưng từ trong miệng Tư Đồ Cảnh Diễn nói ra, giống như mang theo một loại ma lực, khiến hán không thể không tin.

Trong nháy mắt, trong lòng của hán chỉ có một ý tưởng. Xong rồi, toàn bộ xong rồi.

Không đợi Tư Đồ Cảnh Dạ mở miệng cầu xin tha thứ, cây quạt trong tay Tư Đồ Cảnh Dạ đã lướt qua cổ họng Tư Đồ Cảnh Dạ. Một chiêu mất mạng, không chút do dự cùng chần chừ. Trên khuôn mặt Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn lạnh lùng như cũ.

Thẩm Thiển Mạch nhìn gò má Tư Đồ Cảnh Diễn, không biết tại sao lại cảm thấy đau lòng. Tư Đồ Cảnh Diễn làm như vậy, là vì muốn giữ lại chút tự ái cho Tư Đồ Cảnh Dạ mà thôi. Không muốn hán ta mở miệng nịnh hót cầu xin hán, cho nên mới ra tay nhanh như vậy, chỉ vì để hán chết có tôn nghiêm.

Thật ra thì, trong lòng của Tư Đồ Cảnh diễn, cũng rất yếu mềm. Cho dù hán tàn nhẫn quyết đoán như thế nào, thì trong lòng hán vẫn luôn ảm áp.

"Cảnh Diễn. Tác cả đều đã qua rồi" Thẩm Thiển Mạch đưa tay nắm lấy tay Tư Đồ Cảnh Diễn, đúng, tất cả đã là quá khứ, nhưng mọi chuyện sau này, đã có nàng ở bên hán rồi.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn, toàn bộ tình cảm của hán đã bị một mảnh đen tối dày đặc bao phủ, nhếch miệng nở nụ cười tà mị bất kham, nói "Đúng vậy, đều đã kết thúc rồi. Mạch Nhi, có phải đã đến lúc nên chuẩn bị hôn lễ cho chúng ta rồi hay không?"

"Hoàng đế Thiên Mạc, muốn thành thân cùng cung chủ Ma cung sao?" Thẩm Thiển Mạch nâng lên một nụ cười, hỏi ngược lại.

Nàng biết thân phận của nàng không thể làm hoàng hậu, nhưng, nàng tin tưởng Tư Đồ Cảnh Diễn, tin tưởng hán có thể giải quyết tốt tất cả.

"Không. Là Tư Đồ Cảnh Diễn, muốn thành thân với Thẩm Thiển Mạch, muốn cưới Thẩm Thiển Mạch làm nương tử" Tư Đồ Cảnh Diễn nắm tay Thẩm Thiển Mạch, nói lời thật lòng.

Không phải hoàng thượng lập hoàng hậu. Mà là việc hán muốn làm, muốn thành thân với nữ nhân duy nhất hán giành tình cảm. Đây là một hôn lễ chân thành, không liên quan đến giang sơn và địa vị.

Nhưng, đây là ý tưởng của bọn họ. Chỉ sợ quần thần Thiên Mạc sẽ không để bọn họ làm như thế.

"Tiểu thư, bên ngoài có một nam nhân nói muốn gặp tiểu thư" Thiên Thiên vẫn hồn nhiên hoạt bát, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào.

Thẩm Thiển Mạch đang uống trà, nghe thấy lời của Thiên Thiên, chân mày khẽ nhíu, đặt ly trà trong tay xuống, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Nam nhân? Trong hoàng cung này tại sao lại có nam nhân ra vào? Huống chi chuyện nàng ở nơi này, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không nói cho người khác biết, nếu là Thanh Trúc cùng Thanh Tùng, Thiên Thiên sẽ nói trực tiếp ra. Rốt cuộc là ai, trong thời điểm này lại đến tìm nàng chứ?

"Mời hấn vào" Thẩm Thiên Mạch lại cúi đầu uống một ngụm trà, nhếch môi nở nụ cười châm chọc, cặp mắt đen sáng long lanh, giống như tất cả hương thơm trong phòng đều thoát ra từ người nàng.

CHƯƠNG 16.2:(TIẾP)

Nam tử kia đi vào cùng với Thiên Thiên. Thẩm Thiên Mạch ra hiệu cho Thiên Thiên về phòng trước, lạnh nhạt nhìn nam tử kia.

Một bộ trường bào màu lam, búi tóc đơn giản, ngũ quan không tính là xuất chúng, chẳng qua đôi mắt kia lại như bao quát cả vạn vật, trên môi mang theo nụ cười như có như không nhìn Thẩm Thiên Mạch.

"Các hạ nếu đã muốn gặp ta thì nên tự báo tên họ đi." Thẩm Thiên Mạch trầm mặc hồi lâu, thấy nam tử kia dường như không có ý lên tiếng liền đặt chén trà xuống, lười biếng liếc nhìn nam tử kia, tựa hồ không coi nam tử kia là gì cả.

Nam tử kia nhếch mi, trong con ngươi được che đầy bởi một tầng sương mù thoảng hiện lên sự tán thưởng. Không hổ là nữ tử của Hoàng Thượng, quả nhiên không giống người thường. Dưới sự dò xét của hấn mà vẫn có thể thần nhiên như không, động tác rất là bình thường nhưng khi nàng làm ra lại dường như có quý khí thiên nhiên.

Chẳng qua, dù là vậy thì nàng cũng không có tư cách đứng bên cạnh Hoàng Thượng. Phải biết rằng nếu Hoàng Thượng khăng khăng cưới nàng làm Hậu thì sẽ mất đi bao nhiêu lực lượng ủng hộ, nhất là tại thời điểm mấu chốt này. Hấn quyết không cho phép bất cứ chuyện gì xảy ra phá hỏng việc Hoàng Thượng tranh giành thiên hạ.

"Hạo Nguyệt, ra mắt Ma Cung cung chủ." Giọng điệu thần nhiên không mang chút cung kính. Ngữ điệu dịu dàng như một lời ân cần thăm hỏi nhưng trong đó cũng che dấu không ít lời nói sắc bén.

Trong con ngươi vẫn thờ ơ của Thẩm Thiên Mạch hiện lên tia sáng, mày hơi nhướng lên, nở nụ cười đầy hàm xúc không rõ, "Thừa tướng Thiên Mạc?!"

Về Hạo Nguyệt, nàng mặc dù chưa từng gặp, thế nhưng cái tên của hấn lại không mấy xa lạ. Nếu nói Thanh Tùng, Thanh Trúc, Hồng Mai, Hồng Cúc là trợ thủ trong tối trên giang hồ của Tư Đồ Cảnh Diễn, vậy Hạo Nguyệt và Vạn Hân chính là phụ tá đắc lực không thể thiếu của Tư Đồ Cảnh Diễn trong triều đình.

Thừa tướng Hạo Nguyệt, kỳ tài ngút trời. Quyền mưu trên triều không gì không giỏi, thế gian này không có chuyện gì thoát khỏi mắt hấn. Thế nhưng thừa tướng đại nhân kinh tài tuyệt đỉnh này đến tìm nàng có chuyện gì? !

"Phải." Câu trả lời bình tĩnh mà êm dịu, dứt khoát, không hề dài dòng. Hạo Nguyệt đi thẳng vào vấn đề, "Ma Cung cung chủ cũng là người thông minh, mục đích mà Hạo Nguyệt tới đây chắc cũng đã đoán được vài phần."

Lông mày Thẩm Thiên Mạch lại nhướng lên, nụ cười trên môi mang theo vài phần trào phúng, từ từ đứng lên, bước từng bước thật chậm nhưng đầy khí thế, cuối cùng lạnh lùng dừng trước mặt Hạo Nguyệt, hỏi, "Thừa tướng chẳng lẽ hi vọng Thiên Mạc rời khỏi Cảnh Diễn sao?"

Cơ thể Hạo Nguyệt hơi run, lực áp bách của nữ tử này thật mạnh. Chỉ là bước tới thôi mà khí thế không hề thua kém với Hoàng Thượng.

Nếu hiện tại mà không có chuyện khó giải quyết, để nữ tử này gả cho Hoàng Thượng, ngược lại cũng không tính là tèo cao. Đáng tiếc là, hiện tại lúc này là không thể.

"Cung chủ quả nhiên rất minh mẫn." Thu liễm lại tâm tư, Hạo Nguyệt vẫn một bộ hồ hững dửng dưng ấy, chẳng qua con ngươi được che đầy bởi sương mù làm người ta không biết hấn nghĩ gì trong lòng.

Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn Hạo Nguyệt, thế nào cũng không nhìn thấu được hấn. Thế nhưng khi mà bị hấn nhìn lại, dường như mọi tâm sự không có chỗ nào che giấu được.

"Chi tiếc ngươi đã tìm lầm người." Thẩm Thiên Mạch lưu loát xoay người lại, lưu lại cho Hạo Nguyệt chỉ là bóng hình với một thân bạch sắc xuất trần.

Hạo Nguyệt nhìn bóng lưng Thẩm Thiên Mạch hơi lộ ra sự lạnh lùng, hiểu rõ rằng Thẩm Thiên Mạch đang hạ lệnh trục khách.

"Hôm nay Lâm Vĩ đã đổi chủ, thái tử Ngôn Tu Linh lên kế vị đã đưa ra ý muốn hòa thân, muốn An Nhã Quận Chúa gả cho Hoàng Thượng." Hạo Nguyệt lại không có lý khai, chỉ lạnh lùng nói tiếp.

Thẩm Thiên Mạch hơi giật mình, Ngôn Tu Linh muốn gả biểu muội cho Tư Đồ Cảnh Diễn? ! Xem ra là hấn ta chuẩn bị động thủ rồi đây.

Bởi vậy, nếu Tư Đồ Cảnh Diễn vì nàng mà không cưới An Nhã Quận Chúa liền có lý do cho Ngôn Tu Linh cơ hội động thủ, hơn nữa cũng danh chính ngôn thuận. Đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng tới quan hệ giữa Tư Đồ Cảnh Diễn và triều thần Thiên Mạc. Bởi vì họ sẽ thấy Tư Đồ Cảnh Diễn vì ham muốn cá nhân mà coi nhẹ quốc gia.

"Vậy thì như thế nào? !" Vẫn là câu đáp lại đầy lạnh lùng, chẳng qua đã có thêm chút do dự trong đó. Tình cảnh như thế, Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn có thể ứng phó được cơ mà. Cho dù Lâm Vĩ có mượn có thì như thế nào? ! Thiên Mạc chẳng lẽ còn sợ Lâm Vĩ hay sao? !

"Hai năm qua Lê Quốc ngày càng hùng mạnh, đã thôn tóm không ít tiểu quốc, thế lực nay đã xua đâu bằng nay. Nếu Hoàng Thượng có ý định cự hôn, vậy Lâm Vĩ rất có khả năng liên thủ với Lê Quốc. Nội cục Thiên Mạc hiện nay còn chưa ổn mà phải đối mặt với sự giáp công của hai cường quốc, chỉ

sợ là lực bất tòng tâm." Hạo Nguyệt thấy bóng dáng của Thẩm Thiên Mạch hơi rung động, hiểu được Thẩm Thiên Mạch thật lòng với Tư Đồ Cảnh Diễn, lời ra đến miệng cũng dịu đi.

Hắn không muốn làm ác nhân chia rẽ nhân duyên người khác. Chỉ là vì Hoàng Thượng, cũng vì giấc mộng tướng vị thiên hạ của chính hắn, hắn nhất định phải làm như vậy.

Đúng thế, hắn cũng là người có dã tâm. Người hắn lựa chọn phụ tá phải là bá chủ thiên hạ này, mà không phải vua của một nước. Cho nên đi theo Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng bởi vì tin rằng ngài ấy có đủ năng lực như thế.

Thẩm Thiên Mạch xoay người lại nhìn kỹ Hạo Nguyệt, dường như muốn hiểu rõ tâm tư của hắn, trên môi từ từ hiện lên nụ cười châm chọc.

"Nếu Hoàng Thượng kháng kháng như vậy, Thiên Mạch cho dù không mất, cũng sẽ mất đi vốn liếng tranh giành thiên hạ. Hạo Nguyệt và Vận Hân sẽ không theo quân chủ như vậy!" Hạo Nguyệt thấy sự do dự trên gương mặt Thẩm Thiên Mạch liền ném thêm một quả bom nặng ký.

Cặp lông mày Thẩm Thiên Mạch nhíu lại. Hạo Nguyệt là thừa tướng Thiên Mạch, Vận Hân là tướng quân Thiên Mạch, hai người có thể nói là phụ tá đắc lực của Tư Đồ Cảnh Diễn. Nếu hai người bọn họ thật sự vì vậy mà thất vọng với Tư Đồ Cảnh Diễn, hậu quả kia thật sự khó lường.

Cho dù mình có thể lực giang hồ của Mị Huyết Lâu và Ma Cung, Thiên Mạch cho dù có thể ngăn cản sự tiến công của Lâm Vĩ với Lê Quốc cũng sẽ như lời Hạo Nguyệt nói, đánh mất vốn liếng tranh giành thiên hạ.

Thiên hạ, đây là điều mà Tư Đồ Cảnh Diễn cho tới nay vẫn luôn muốn chinh phục. Nàng đã từng nói, nàng không muốn liên lụy tới Tư Đồ Cảnh Diễn.

Thoạt nhìn, dường như chỉ có lấy An Nhã quận chúa là con đường uy nhất có thể đi. Thật sự phải ly khai sao? Thật sự phải buông tay sao? !

"Ngày nào Lâm Vĩ quyết định hòa thân? !"

"Ba tháng sau." Hạo Nguyệt không rõ vì sao Thẩm Thiên Mạch hỏi vậy nhưng vẫn thành thật trả lời. Thẩm Thiên Mạch hỏi như vậy có phải đại biểu nàng bằng lòng rồi đi hay không? !

"Được, ta đáp ứng người." Thẩm Thiên Mạch cong môi lộ ra nụ cười, nụ cười kia như ánh mặt trời rực rỡ lại tuyệt mỹ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nàng có thể đi, thế nhưng nàng vĩnh viễn sẽ không đi.

Thế cục bức bách đến thế sao? ! Vậy thì trong ba tháng, nàng sẽ diệt Lê Quốc! Chỉ cần Lê Quốc bị diệt, Lâm Vĩ liền mất đi vốn liếng uy hiếp Thiên Mạch, đến lúc đó, cho dù Thiên Mạch cự hôn, cũng chỉ là cho Lâm Vĩ một lý do để động thủ trước mà thôi.

Nàng sẽ lấy thế lực Ma Cung, lấy toàn bộ thế lực của võ lâm, còn có cả lực lượng tàn dư của Kỳ Nguyệt và Lê Quốc để trợ giúp Tư Đồ Cảnh Diễn. Đến lúc đó, chỉ sợ Lâm Vĩ chính là vác đá đập chân mình!

Trong chiến tranh thì tướng ra quân là điều vô cùng quan trọng, thế nhưng cũng đừng quên, quan trọng nhất vẫn là lực lượng.

Có lực lượng tuyệt đối, dù cho không hợp đạo lý thì như thế nào? ! Từ xưa đến nay đều là người thắng làm vua người thua làm giặc. Chỉ cần có lực lượng tuyệt đối, mọi vấn đề đều trở thành không còn vấn đề nữa.

Nếu nàng nhớ không lầm, một tháng sau sẽ diễn ra đại hội võ lâm. Minh chủ võ lâm có thể lấy được huyền thiết lệnh, có thể hiệu lệnh cho Thất Tuyệt sơn trang. Minh chủ võ lâm có thể hiệu lệnh tất cả người giang hồ, mặc dù người giang hồ không thật sự giống như quân đội, thế nhưng muốn tiêu diệt một quốc gia cũng không phải việc khó.

Huân chỉ có được lực lượng Thất Tuyệt sơn trang, chẳng khác nào có được binh khí. Binh khí là một trong những điểm quan trọng nhất của chiến tranh. Chỉ cần nàng diệt Lê Quốc, mọi vấn đề đều không còn là vấn đề.

Nàng từng nói, nàng không muốn trở thành trở ngại của Tư Đồ Cảnh Diễn. Nàng muốn đường đường chính chính đứng bên cạnh hắn, không phải dựa vào tình yêu của hắn mà là dựa vào sức mạnh tuyệt đối. Nàng mới là nữ tử duy nhất có tư cách đứng bên cạnh hắn, những người khác đều không thể nào với tới cao độ như vậy!

"Nếu cung chủ đã nghĩ thông suốt, tại hạ xin cáo từ." Hàng lông mày Hạo Nguyệt cau lại, nữ tử trước mắt phát tán ra sự tự tin mạnh mẽ cơ hồ làm hắn tưởng được nhìn thấy Hoàng Thượng. Đó là sự tự tin và khí phách sao mà tương tự đến thế a. Thật khó tin khi đây là một nữ tử tuyệt mỹ.

Thảo nào Ma Cung cung chủ nữ giả nam trang nhiều năm vậy mà cũng không có ai nhìn thấu được. Khí phách trên người nữ tử này, chỉ sợ ngay cả nam tử cũng thua kém vài phần.

Mặc kệ xuất phát từ lý do gì mà nàng đáp ứng hắn rời khỏi Hoàng Thượng, chỉ cần nàng ta đáp ứng là tốt rồi. Vậy thì, Hoàng Thượng lấy An Nhã quận chúa, liền thù với Lâm Vĩ quét sạch mọi chướng ngại, sau cùng sẽ là hai nước quyết đấu, như thế sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Chẳng qua là khi nhìn nữ tử trước mắt, lần đầu tiên trong đời hắn có sự hoài nghi với quyết định của mình. Để nàng rời khỏi Hoàng Thượng, thật sự là đúng sao? ! Một nữ tử phong hoa tuyệt đại như này, có lẽ...

"Thừa tướng không nhờ đi sao." Thẩm Thiên Mạch liếc Hạo Nguyệt một cái, màu sắc thản nhiên, ngồi xuống khoan thai uống trà nhưng cũng rõ ràng hạ lệnh trục khách.

"Xui cáo lui." Hạo Nguyệt giờ mới phản ứng được sự luống cuống của mình, sau khi thì lễ liên ly khai.

Quay về nhà, Thẩm Thiên Mạch vừa thu thập bọc quần áo, vừa nói với Thiên Thiên dự định rời khỏi hoàng cung Thiên Mạc của nàng.

"Cái gì? ! Tiểu thư muốn đi sao? ! Thế nhưng cô gia không phải đã nói muốn kết hôn với tiểu thư ư?!" Thiên Thiên kinh ngạc tròn to mắt, cảm tình Thẩm Thiên Mạch với Tư Đồ Cảnh Diễn nàng không phải không rõ, vì sao lúc này người lại lựa chọn rời đi? !

Chẳng lẽ là người nam nhân vừa rồi uy hiếp tiểu thư? ! Không thể nào a. Tiểu thư cho tới giờ không phải là người bị người khác uy hiếp vậy mà.

"Ta muốn đi lấy của hồi môn." Thẩm Thiên Mạch hiển lộ ra nụ cười tự tin mà đường hoàng, tôn lên vẻ cao quý xuất trần, cặp mắt đen nhánh lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Thiên Thiên cái hiểu cái không gật đầu. Tóm lại ý tiểu thư là người vẫn gả cho cô gia, chỉ là bây giờ tạm thời rời đi thôi? !

Đã vậy thì nàng sẽ không quản nhiều nữa. Dù sao tiểu thư quyết định đều đúng, hơn nữa tiểu thư cũng có nói, sau này vẫn gả cho cô gia, tạm thời rời đi lúc này cũng sẽ không có chuyện gì cả. Vừa vặn nàng ở hoàng cung cũng ngột ngạt, có thể xuất cung ra ngoài đi chơi thật hay.

Sau khi thu thập xong bọc quần áo, Thẩm Thiên Mạch để lại một phong thư trên bàn rồi mang Thiên Thiên bỏ trốn mất dạng, rời khỏi hoàng cung Thiên Mạc, quay về giang hồ.

Thẩm Thiên Mạch không biết, nàng đi lần này, toàn bộ Như Mộng Hiên thiếu chút nữa bị cơn giận của Tư Đồ Cảnh Diễn phá hủy.

"Bùng", cái bàn dưới tay Tư Đồ Cảnh Diễn hóa thành phấn vụn, cơn giận của Tư Đồ Cảnh Diễn nheo lại đầy nguy hiểm, cặp môi lạnh lùng mím lại, ánh mắt quét qua hạ nhân đang quỳ dưới đất.

Đám hạ nhân lúc này cả người run rẩy, đầu cúi rạp xuống đất, hoàn toàn không dám ngước mắt lên nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn đang thịnh nộ.

"Đi tìm Hạo Nguyệt với Vận Hân tới đây cho ta!" Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Thanh Tùng cúi đầu đứng một bên, lạnh lùng nói, sau đó lại liếc đám hạ nhân đang quỳ, "Cút hết cho trẫm!"

Trong tay còn siết chặt tờ giấy mà Thẩm Thiên Mạch lưu lại.

Trên tờ giấy mỏng hiện lên mấy dòng chữ thanh tú:

Cảnh Diễn, triều cục hôm nay ta đã biết. Đáp ứng hòa thân là thế phải làm. Ta không muốn trở thành liên lụy của chàng.

Mấy ngày ta không có ở đây, chàng không cần mong nhớ. Đến lúc thì ta sẽ tự quay về. Nhớ kỹ, ta sẽ không rời khỏi chàng.

Chương 16.3: Vương giả trở về (TT)

"Mạch Nhi! Rốt cuộc nàng đi nơi nào? !" Tư Đồ Cảnh Diễn siết chặt trang giấy trong tay. Mạch Nhi ngốc, sao nàng có thể liên lụy đến ta cơ chứ?! Cho dù vậy thì thế nào? Chẳng lẽ ngay cả năng lực bảo vệ nữ nhân mình yêu, Tư Đồ Cảnh Diễn hần cũng không làm được sao?!

Lê Quốc, Lâm Vĩ? Dù bọn họ liên thủ thì thế nào? Chẳng lẽ Tư Đồ Cảnh Diễn hần lại sợ hay sao! Không có ai, không có bất kỳ người nào có thể mang Thẩm Thiên Mạch rời khỏi hần!

"Hoàng thượng."

Hạo Nguyệt cùng Vận Hân rất nhanh bị Thanh Tùng mang tới.

"Các người thật to gan!" khuôn mặt Tư Đồ Cảnh Diễn đầy tức giận, trong mắt thoáng qua sát khí, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạo Nguyệt cùng Vận Hân.

Vận Hân cùng Hạo Nguyệt đều lạnh nhạt giống nhau. Trong ánh mắt Vận Hân mang theo kiên cường cùng bất khuất. Mà ánh mắt Hạo Nguyệt lại bao phủ một lớp sương mù mỏng manh, mơ hồ bất định, khiến người ta nhìn không thấu tâm tư của hần.

"Bọn thần chỉ một mực suy nghĩ vì hoàng thượng." Giọng điệu đúng mực, Hạo Nguyệt bình tĩnh đáp.

Lừa gạt của Tư Đồ Cảnh Diễn không phải hần không nhìn thấy, kết cục khi chọc tới Tư Đồ Cảnh Diễn, hần cũng không phải không biết. Nhưng hần không sợ hãi, vì tâm nguyện thống nhất thiên hạ của Tư Đồ Cảnh Diễn, hần đã lựa chọn làm như vậy, cũng không sợ phải gánh chịu hậu quả.

Vận Hân đứng một bên nghe Hạo Nguyệt nói như vậy, không có phản ứng gì quá lớn, gương mặt vẫn cương nghị như cũ, lời nói cũng không phù hợp với vẻ ngoài ôn nhu, "Xin hoàng thượng minh giám."

"Hừ! Thay ta suy nghĩ?! Từ khi nào thì ta cần các người quyết định thay ta?!" Tư Đồ Cảnh Diễn nghe thấy lời nói của Hạo Nguyệt, sắc mặt càng tối, lạnh lùng nói.

"Hoàng thượng! Thế cục bây giờ người cũng không phải không biết, ngoài trừ biện pháp như vậy, chúng ta không còn cách nào khác!"

Giọng nói Vận Hân vẫn dịu dàng như cũ, nhưng giữa hai cặp lông mày vẫn xuất hiện mấy phần lo lắng.

Vốn Vận Hân là người tập võ, từ trước đến nay khi làm việc chung với Hạo Nguyệt, rất hâm mộ loại thái độ bình tĩnh của Hạo Nguyệt, gặp chuyện gì cũng không biểu lộ cảm xúc, vì vậy cố ý học phần khí độ bình tĩnh này, nhưng đã học được giọng điệu dịu dàng ôn nhu, lại không học được sự trầm ổn của Hạo Nguyệt.

Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng liếc mắt nhìn Vận Hân, Vận Hân chỉ cảm thấy ánh nhìn kia khiến hân như rơi vào hầm băng, Tư Đồ Cảnh Diễn chưa bao giờ lạnh lẽo nhìn hân như vậy, cho dù thời điểm hân bại trận, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng chỉ tùy ý trách mắng mấy câu mà thôi, một Ma Cung Cung chủ, trong lòng của Tư Đồ Cảnh Diễn quả thật quan trọng đến mức này sao?!

"Thần tin tưởng Ma Cung Cung chủ tự có ý định của chính mình."

Hạo Nguyệt cũng trầm tư, kiên định nói. Phản ứng hôm đó của Thẩm Thiên Mạch, hân càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, một nữ nhân như vậy, không giống một nữ nhân dễ dàng buông tha ý chí, hướng chỉ cuối cùng nàng còn cười tự tin như thế.

Rốt cuộc sắc mặt của Tư Đồ Cảnh Diễn mới thoáng dễ nhìn hơn một chút. Tất nhiên hân biết Thẩm Thiên Mạch sẽ không thật sự rời khỏi hân, với tính cách của Thiên Mạch, chỉ sợ là sẽ đi tranh đoạt vị trí Minh Chủ Võ Lâm, sau đó muốn dùng lực lượng võ lâm để giúp đỡ hân?!

Nhưng, vị trí Minh Chủ Võ Lâm này sao dễ dàng lấy được như vậy? ! Chỉ là với sự mạnh mẽ của Thẩm Thiên Mạch, nhất định không muốn hân bị năng liên lụy.

"Nói cho Ngôn Tu Linh. Ta đã đồng ý chuyện hòa thân." Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nói, con ngươi đen nhánh thoáng qua một tia không vui.

Lời này vừa nói ra, cả Hạo Nguyệt cùng Vận Hân đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhưng lời nói kế tiếp của Tư Đồ Cảnh Diễn, lại khiến bọn hân thay đổi sắc mặt.

"Ba tháng này, triều đình Thiên Mạc liền giao cho các người xử lý."

"Hoàng thượng? !" Hạo Nguyệt kinh ngạc nói. Tư Đồ Cảnh Diễn có ý định muốn rời đi quốc đô Thiên Mạc sao? ! Chẳng lẽ là vì đuổi theo Thẩm Thiên Mạch?

Tư Đồ Cảnh Diễn siết chặt tờ giấy kia, con ngươi như hắc diệu thạch kiên định, lạnh lùng nói, "Trẫm đã quyết, không cần thắc mắc!"

"Vâng"

Hạo Nguyệt cùng Vận Hân vội vàng lên tiếng. Chuyện lần này đã động vào điểm kiêng kỵ của Tư Đồ Cảnh Diễn, nếu không phải bọn hân một lòng trung thành, chỉ sợ cũng không giải quyết êm đẹp như vậy.

Hiện giờ chỉ cần Lâm Vị trở mặt, tất cả đều dễ dàng.

Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo Thanh Tùng cùng Hồng Mai rời khỏi hoàng cung. Thanh Trúc vẫn thay Tư Đồ Cảnh Diễn quản lý Mị Huyết lâu như cũ, mà vị trí Hồng Cúc cũng đã được một nữ nhân khác tiếp nhận. Xem ra Hồng Mai, Thanh Tùng cùng Thanh Trúc cũng không phản ứng quá lớn với cái chết của Hồng Cúc, nhưng sắc mặt lạnh lẽo của họ lại mơ hồ ẩn giấu bao bi thương khổ sở.

Dù sao đã vào sinh ra tử bao nhiêu năm. Tình cảm như vậy, người khác có thể lý giải sao?! Nhưng đây là quyết định riêng của Hồng Cúc, bọn họ cũng sẽ không chất vấn.

"Tư Đồ Cảnh Diễn lại đồng ý?!" Trước Hoàng cung Lâm Vị, Ngôn Tu Linh một thân long bào khêu nhũ mày, cảm tin tức thủ hạ truyền đến, nghi ngờ nói.

Tình cảm Tư Đồ Cảnh Diễn đối với Thẩm Thiên Mạch, hân quá rõ ràng. Lần này vốn muốn đánh vào xương sườn mềm này để tạo đòn phủ đầu, nhưng cư nhiên Tư Đồ Cảnh Diễn lại đồng ý? ! Đây cũng hoàn toàn ngoài tầm dự liệu của hân.

"Hồi công tử, là Hạo Nguyệt lén lút đi gặp Như Mộng Hiên, khiến vị kia rời quốc đô Thiên Mạc. Mà Tư Đồ Cảnh Diễn sau một ngày cũng đuổi theo." Một nữ nhân một thân phản y (y phục hồng nhạt) bình tĩnh hồi đáp.

"Thì ra là Hạo Nguyệt. Trái lại ta đã quên mất hân." Ngôn Tu Linh liếc mắt nhìn nữ nhân mặc phản y, một khuôn mặt trẻ con, khuôn mặt tinh xảo giống nhau, "Thanh Liên, muội tiếp tục phái người chú ý đến hành tung của Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch. Còn nữa, thông báo với Đường Vân, vị trí Minh Chủ Võ Lâm, chỉ sợ không dễ dàng như vậy."

"Vâng" Thanh Liên bình tĩnh lên tiếng.

Trong mắt Ngôn Tu Linh thoáng qua vẻ nhu hòa, nhân nhật nói, "Muội muội cực khổ."

Thanh Liên kích động nâng mắt, ánh mắt thoáng qua vẻ vui sướng cùng cảm động, cuối cùng hóa thành một mảnh bình tĩnh, từ từ thối lui khỏi gian phòng.

Đúng vậy. Thanh Liên là muội muội Ngôn Tu Linh, là muội cùng mẹ khác cha. Là nữ nhi mẫu thân bà cùng nam nhân mình yêu sinh hạ. Từ khi hấn bắt đầu cầm quyền, bắt đầu chuẩn bị tranh đoạt thiên hạ, vị muội muội này vẫn đi theo bên cạnh hấn.

"Cảnh Diễn. Ta thật sợ sợ cuối cùng chúng ta sẽ lưỡng bại câu thương."

Ngôn Tu Linh gõ gõ lên mặt bàn. Vì sao Thẩm Thiên Mạch rời đi, vì sao Tư Đồ Cảnh Diễn muốn đuổi theo, hấn cũng đại khái đã hiểu rõ. Chắc là vì vị trí Minh Chủ Võ Lâm, cùng Huyền Thiết Lệnh mà thôi.

Lần trước để Đường Vân uy hiếp Huyền Lâu giao ra Huyền Thiết Lệnh, lại biết được độc của mẫu thân Huyền Lân thế nhưng đã được giải. Độc kia, chỉ có công pháp Mị Huyết ảo ảnh Đệ Cửu Tầng có thể phá giải. Cảnh Diễn, huynh đã luyện thành Mị Huyết ảo ảnh Đệ Cửu Tầng rồi sao? Như vậy, chỉ sợ ta đã không còn là đối thủ của huynh nữa sao.

Võ công không thắng nổi huynh, giang sơn này, ta sẽ không nhường huynh.

Ngôn Tu Linh nâng lên một nụ cười phức tạp. Tất cả suy nghĩ đều che giấu dưới gương mặt trẻ con.

Mà giờ khắc này, Thẩm Thiên Mạch cũng đã đến thành Phượng Linh, địa phương tranh bá ngôi vị Minh chủ võ lâm.

Đại hội võ lâm còn một tháng nữa mới bắt đầu, nhưng thành Phượng Linh bây giờ đã tụ tập các anh hùng hảo hán từ tứ phương. Trong khoảng thời gian ngắn, không nói đến khách điểm, quán rượu đầy người, chính là đường phố thường ngày vắng lặng cũng sầm uất náo nhiệt hơn rất nhiều.

Đại hội võ lâm còn chưa bắt đầu, nhưng cuộc chiến giữa những võ lâm nhân sĩ cũng bắt đầu khởi động. Thời điểm Đại hội võ lâm chỉ có thể nói chuyện bằng công phu, nhưng thời điểm trước Đại hội Võ lâm, cũng có thể sử dụng mọi loại biện pháp để diệt trừ đối thủ có thực lực.

"Hừ! Xú nương! Ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đi theo ta, có lẽ ta có thể tha cho ngươi một mạng!" Một giọng nói phách lối mà thô bỉ của nam tử truyền vào bên tai, chân mày Thẩm Thiên Mạch không tránh khỏi nhăn lại.

Ngước mắt nhìn, một nữ nhân mặc bạch y, đang lạnh lùng nhìn bảy nam tử, mà lời vừa mới nói là của nam tử cầm đầu.

"Ta nhỏ vào! Giang Nam Thất Quý hèn hạ hạ lưu, ta có chết cũng không làm bạn cùng các ngươi!" Nữ nhân bạch y nâng cặp mắt lạnh lùng, trên khuôn mặt hoàn toàn lạnh lẽo.

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch khẽ nâng lên, còn tưởng là người nào. Thì ra là Giang Nam Thất Quý, năm đó bị nàng chinh còn chưa đủ thâm, lại còn hi vọng ý nhiều hiếp ít, nhưng xem ra nữ nhân này thuộc phái Tử Hà, tựa hồ công phu cũng không yếu, cho dù Giang Nam Thất Quý lấy nhiều khi ít, cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi.

"Tiểu thư, có muốn ra tay hay không?" Thiên Thiên đi theo sau lưng Thẩm Thiên Mạch, đã sớm rộn rạo.

"Sao?" Thẩm Thiên Mạch khẽ nhíu lông mày, nhìn Thiên Thiên, Thiên Thiên lập tức phản ứng kịp, cười nói, "Thiên Thiên quên, là Cung chủ."

Giờ phút này Thẩm Thiên Mạch mặc toàn thân trường bào nguyệt sắc, một thân trang phục nam tử, nghiêm nhiên là Ma Cung Cung chủ Mặc Trì.

Bên này Thiên Thiên vẫn đang nói chuyện của Thẩm Thiên Mạch, bên kia Giang Nam Thất Quý cùng bạch y nữ tử kia cũng đã động thủ. Quả nhiên Thẩm Thiên Mạch không nhìn lầm, công phu bạch y nữ tử kia xác thực cao hơn Giang Nam Thất Quý, chiêu thức công phu đều vô cùng đẹp mắt.

Chân mày Thẩm Thiên Mạch nhăn lại, nhìn nữ tử bạch y ra tay, công phu rõ ràng cao hơn Giang Nam Thất Quý, nhưng vì sao càng lúc càng lực bất tòng tâm, nhìn kỹ lại, sắc mặt nữ nhân bạch y lại trắng bệch dọa người, nhưng mi tâm lại có một chấm đỏ.

Chu Sa lệ. Đây chính là chi độc của Đường Môn. Người trúng độc này nếu càng sử dụng nội lực, độc lại phát tác càng nhanh, chờ đến khi biến thành hình dáng giọt nước mắt, người trúng độc sẽ mất hết sức lực, giống như phế nhân.

Không nghĩ tới Đường Môn lại hung ác như vậy, hạ độc với một hạ nhân?! hành vi này của Đường Môn không phải nàng chưa từng nghe nói, nhưng giang hồ có quy củ của giang hồ, nàng cũng không thể can thiệp quá nhiều chuyện tình của Đường Môn. Ma Cung cùng Đường Môn cũng vẫn nước giếng không phạm nước sông. Nhưng nếu chuyện này bị nàng bắt gặp, nàng không thể không đồng ý!

"Hừ!"

Dải lụa trắng trong tay Thẩm Thiên Mạch bay ra, tung người lên, ánh mắt lạnh lẽo, ra tay như điện, lụa trắng vô tình xẹt qua cổ bảy người.

Chỉ là trong nháy mắt, Giang Nam Thất Quý toàn bộ chết dưới tay nàng. Năm đó nàng mới vừa xuất đạo, xuống tay không thể ngoan tuyệt như hiện tại, nhất thời mềm lòng, cho bảy kẻ đó một cơ hội, không nghĩ tới lại để lại mối họa, nếu hôm nay gặp, thì quyết định không thể nương chiều bọn họ nữa.

Lạnh lùng thu hồi lụa trắng, con mắt Thẩm Thiên Mạch vẫn không đổi, bước chân thanh nhả đi tới trước mặt nữ nhân bạch y.

"Đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp."

Nữ tử mặc bạch y kia nhìn thấy Giang Nam Thất Quý kia đã bị giết chết chỉ bằng một chiêu, mang theo vài phần kinh ngạc cùng ngưỡng mộ nhìn Thẩm Thiên Mạch.

Nhẹ nhàng nâng mắt, lúc nhìn thấy dung mạo tuyệt thế vô song của Thẩm Thiên Mạch tuyệt thế vô song, khẽ động lòng. Hình như là ái mộ, hình như là kính ngưỡng, chỉ yêu kiều nhìn chăm chú vào Thẩm Thiên Mạch.

Vốn cho rằng hôm nay sẽ phải chết trong tay kẻ gian, nhưng không nghĩ đến, lại được cứu, mà người cứu nàng, lại còn là một nam tử phong hoa tuyệt đại như thế. Chỉ có thể, nàng đã trúng chu sa lệ, mới vừa rồi vận dụng nội lực, đã bộc phát kịch độc, lập tức sẽ trở thành phế nhân, tiếp theo đó là già đi vô cùng nhanh, cuối cùng chết.

"Sao cô nương lại chọc phải bọn Đường Môn?" Thẩm Thiên Mạch thấy ánh mắt tuyệt vọng của nữ tử bạch y, chỉ nở nụ cười thanh nhã, nhàn nhạt hỏi, Chu Sa lệ sao? ! Cũng không phải là nàng không giải được, nhưng thân phận nữ nhân kia còn chưa rõ, cũng không biết có quan hệ gì đó với Đường Môn.

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Sóng gió khắp nơi (Hai canh giờ xin viện trợ)

Nữ tử áo trắng kinh ngạc giương mắt nhìn về phía nam tử vô song mặc áo trắng kia, trong mắt thoáng qua vẻ bối rối, vội vàng nói, "Công tử, hôm nay người cứu ta, chỉ sợ sẽ đắc tội với người của Đường Môn, nhân cơ hội người của Đường Môn không có ở đây, người mau rời khỏi nơi này đi."

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, trái ngược với ý tốt của cô nương, khóe miệng nàng nâng lên một nụ cười tự tin, thản nhiên nói, "Đường Môn?! Chẳng lẽ ta sợ hấn sao."

Nữ tử áo trắng kia nghe Thẩm Thiên Mạch nói, không khỏi quan sát Thẩm Thiên Mạch thêm mấy lần nữa, quả là, công tử có công phu cao cường đến thế, sao có thể là nhân vật tầm thường được? Nhưng Đường Môn danh tiếng lớn như vậy, đúng là hấn không sợ.

Bạch Lăng. Vị công tử này chính là Bạch Lăng! Chẳng lẽ, chẳng lẽ là.

Nữ tử áo trắng kinh ngạc ngược mắt, nhưng lại có chút không tin, "Có phải công tử là. . . . Ma Cung chủ?"

"Cô nương gọi ta Mặc Trì là được rồi." Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười thanh nhã, lấy trong ống tay áo ra một bình nhỏ, đưa cho nàng một viên thuốc, cười nói, "Cô nương ăn giải được trước đi."

Giải được của Ma Cung là vô song. Mặc dù Đường Môn có một chút độc được Ma Cung không giải được, nhưng may mà Chu Sa Lệ không có độc được gì hiếm thấy, vì vậy nàng vẫn có thể giải được.

Nữ tử áo trắng hai tay run run nhận lấy viên thuốc trong tay Thẩm Thiên Mạch, cực kì cảm kích nói, "Thanh Lam phái Từ Hà đa tạ Cung chủ."

Thẩm Thiên Mạch hơi nhíu mày. Số mệnh nàng lại tốt như vậy, vừa ra tay liền cứu được nữ nhi của môn chủ phái Từ Hà?!

"Không biết tại sao Thanh Lam tiểu thư lại bị Đường Môn hạ độc?" Thẩm Thiên Mạch lại một lần nữa đưa ra sự nghi ngờ của mình, phái Từ Hà cũng có thể xem là môn phái có tiếng tăm trên giang hồ, làm sao lại bị Đường Môn hạ độc? Chẳng lẽ là vì tranh đoạt ngôi vị Minh Chủ Vô Lâm lại dùng thủ đoạn hạ độc hèn hạ như vậy sao? Đúng là tác phong của Đường Môn.

"Còn không phải vì tranh ngôi Minh Chủ Vô Lâm sao?! Ta trúng mưu kế của Đường Môn, liều chết trốn thoát, ai ngờ, lại đụng phải Giang Nam thất quỷ!" Trong mắt Thanh Lam thoáng qua vẻ tức giận, oán hận nói, "Không ngờ Đường Môn thật hèn hạ, còn ngông cuồng muốn phái Từ Hà ta ủng hộ hấn?"

Trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia sáng tỏ. Quả nhiên là vì tranh đoạt ngôi vị Vô Lâm Minh Chủ. Tâm tư của Đường Môn, thật đúng là âm độc nham hiểm.

Ngôi vị Vô Lâm Minh Chủ trừ võ công hơn người ra, còn cần các đại môn phái khác ủng hộ, nếu không, không thể nào ngồi vững trên vị trí Vô Lâm Minh Chủ được.

Thật không ngờ, Đường Môn muốn vị trí Vô Lâm Minh Chủ sao?! Chỉ sợ thứ hấn muốn, không phải là những thứ này thôi. Lôi Huyền Lâu nói lúc trước, nàng vẫn chưa quên.

Muốn vị trí Vô Lâm Minh Chủ. Muốn Huyền Thiết Lệnh. Chỉ sợ thế lực sau lưng Đường Môn không đơn giản. Vô lâm và triều đình nhìn có vẻ như không liên quan, nhưng thật ra có cả ngàn vạn liên hệ.

“Xem ra lệnh tôn hần là đang ở Phụng Linh thành rồi. Chi bằng để tại hạ đưa tiểu thư trở về.” Thẩm Thiển Mạch thu lại tâm tư, nở nụ cười ôn nhã với Thanh Lam, nhàn nhạt nói.

Thanh Lam lập tức đỏ bừng hai má, nhìn Thẩm Thiển Mạch bằng ánh mắt cực kì ngưỡng mộ, nói thật nhỏ, “Đa tạ công tử.”

Đưa Thanh Lam trở lại bên cạnh Thanh Viễn, Thẩm Thiển Mạch lại cùng Thanh Viễn hàn huyên một hồi, Thanh Viễn cảm ơn nàng bằng mọi cách, còn nói nhất định dốc toàn lực ủng hộ Thẩm Thiển Mạch.

“Công tử, uống chút trà đi.” Thanh Lam hạ mi mắt xuống, làm như ngưng ngừng, đưa một chén trà cho Thẩm Thiển Mạch.

Thẩm Thiển Mạch vốn muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Thanh Lam mong đợi nhìn nàng, không nỡ cự tuyệt, liền đưa tay tiếp nhận ly trà, ngửi qua một chút, quả nhiên là trà ngon.

Cúi nhìn màu nước trà, Thẩm Thiển Mạch hơi nhíu mày, màu sắc của nước trà hơi kì lạ. Nhưng mà nàng đã ngửi qua, không có vấn đề gì, huống chi phái Từ Hà là chính đạo, nàng vừa cứu Thanh Lam, phái Từ Hà không có lý nào lại hại nàng.

Nghĩ lại mấy năm nay nàng cẩn thận như bước trên băng mỏng, cũng có chút giống như chim sợ nả rồi. Thẩm Thiển Mạch cười tự giễu, cúi đầu nhấp một ngụm trà, khen, “Quả là trà ngon, đa tạ Thanh Lam tiểu thư.”

“Công tử thích là tốt rồi.” Thanh Lam làm như xấu hổ cúi đầu, trong mắt lướt qua một tia ý cười toan tính.

Hàn huyên cùng Thanh Viễn và Thanh Lam thêm mấy câu, Thẩm Thiển Mạch mới đưa Thiên Thiên rời khỏi biệt viện phái Từ Hà.

“Cung chủ, ta thấy Thanh Lam tiểu thư nhắm trúng người rồi.” Vẻ mặt Thiên Thiên xấu xa cười, con ngươi tinh nghịch liếc liếc.

Thẩm Thiển Mạch nhíu mày, gõ vào trán Thiên Thiên một cái, “Nha đầu ngốc, người nghĩ lung tung cái gì vậy?! Người cho rằng ai cũng cùng một dạng như sên ca sao.”

“Ta không nói vậy! Cung chủ, người đừng quên, bây giờ người là nam nhân! Là nam nhân hào hoa phong độ!” Vẻ mặt Thiên Thiên không cam lòng nhún nhún. Chẳng lẽ tiểu thư không biết dù nàng mặc nam trang hay nữ trang đều hấp dẫn người giống như yêu nghiệt sao!

Thẩm Thiển Mạch nhíu mày. Vừa rồi ánh mắt Thanh Lam nhìn mình hình như thật sự có chút ái mộ. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi cảm thấy nổi da gà, yêu đồng tính ư, nàng tuyệt đối không thích hợp! Nàng không có hứng thú như sên ca.

Nghĩ đến sên ca, khoe miệng Thẩm Thiển Mạch cong lên. Mặc dù sên ca giết thủ hạ của Tư Đồ Cảnh Dạ, báo thù cho cha, nhưng Tư Đồ Cảnh Hạo cũng không trách tội sên ca, ngược lại cảm thấy mắc nợ sên ca, quan hệ của hai càng thêm khăng khít.

Mặc dù sên ca không có ý định giống như Tư Đồ Cảnh Hạo, nhưng vẫn lấy thân phận tri kỉ ra giúp đỡ hần, cũng rất vui vẻ.

Mấy ngày nay, mọi thứ ở Ma Cung có vẻ hơi lộn xộn, vì vậy sên ca trở về xử lý mọi việc ở Ma Cung, nàng chỉ mang theo Thiên Thiên đến thành Phụng Linh.

“Thiên Thiên?!” Một giọng nói vui mừng kinh ngạc như trẻ con lọt vào tai nàng.

Thẩm Thiển Mạch ngược mắt nhìn, hai bóng người một áo trắng một áo lam đang tiến lại.

Nam tử mặc áo trắng, khí chất xuất trần, ôn nhuận như ngọc. Nam tử mặc áo lam, hoạt bát đáng yêu như một đứa trẻ. Không phải là hai huynh đệ Huyền Lâu và Huyền Minh sao?! Thật tuyệt Sơn trang cũng tới. Đại hội võ lâm này sẽ rất thú vị đây.

“Huyền Minh.” Thiên Thiên nhìn thấy Huyền Minh cũng rất vui mừng, nhanh chân chạy tới, lắc lắc cánh tay Huyền Minh, tỏ ra rất vui vẻ.

“Cô nương cũng tới tham gia đại hội võ lâm?” Huyền Lâu giữ bộ dạng dịu dàng như cũ, nhìn đệ đệ của mình và Thiên Thiên vui vẻ nói chuyện, cười hỏi.

Thẩm Thiển Mạch nhíu mày, không ngờ lại gặp Huyền Lâu ở nơi này, hy vọng là bạn không phải thù. Lập tức cười nhạt nói, “Tại hạ, Mục Tri.”

Trong mắt Huyền Lâu thoáng một tia kinh ngạc, sau đó bình tĩnh cười cười.

Ma Cung cung chủ Mục Tri. Không ngờ nàng lại là Ma Cung cung chủ, chẳng trách nàng lại nữ giả nam trang xuất hiện ở nơi này, chẳng trách lại có kiến thức và trí tuệ vượt trội như vậy.

“Mục Tri huynh.” Không thể gọi nàng là cô nương được, bởi vì hần biết rõ, ở đây, chỉ có Ma Cung cung chủ, không có Thẩm Thiển Mạch.

“Huyền Lâu huynh.” Thẩm Thiển Mạch cảm nhận được trí thông minh và sự dịu dàng của Huyền Lâu, nhàn nhạt đáp.

“Hành động của Đường Môn hình như cũng không nhỏ.” Thẩm Thiển Mạch sóng vai đi cùng Huyền Lâu, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, giọng điệu nói ra hơi cứng nhắc.

Người trên phố đều chăm chú nhìn theo Thẩm Thiên Mạch và Huyền Lâu, hai nam tử hào hoa phong nhã như vậy, thật sự rất thu hút.

“Đúng vậy, hình như Đường Vân nhất định phải có được vị trí Vô Lâm Minh Chủ.” Huyền Lâu không mấy may để ý đến ánh mắt của dân chúng, vẫn ôn nhã đáp.

Thẩm Thiên Mạch và Huyền Lâu nói chuyện với nhau rất hòa hợp, còn Thiên Thiên và Huyền Minh đi sau lưng hai người họ lại cãi nhau ầm ĩ. Bốn người đi trên đường không mấy may chú ý ánh mắt của người ngoài.

Nhưng, ở một góc phố, có một bóng dáng màu đỏ sậm đang chăm chú nhìn bốn người bọn họ.

Đó là một nam tử hơi âm nhu. Ngũ quan như tranh vẽ kết hợp cùng một chỗ, vẻ âm nhu không nói nên lời, nhếch miệng cười, khiến người ta rợn cả tóc gáy, con ngươi sáng màu của hắn lộ ra mấy phần khát máu và ác độc.

“Thiếu chủ, muốn động thủ sao?” Cô nương đứng phía sau nam tử kia không phải ai khác, chính là Thanh Lam mà Thẩm Thiên Mạch vừa cứu mạng. Mà giờ khắc này Thanh Lam đã đổi y phục màu hồng đào, khoe mắt đuôi mày, không còn lạnh lùng mà là yêu mị và ác độc.

Con ngươi Đường Vân híp lại, thoáng qua tia nguy hiểm, giống như con rắn độc đang thè lưỡi, nụ cười nơi khoe miệng càng phát ra sự ác độc, “Tạm thời không cần. Ma Cung cung chủ, thiếu trang chủ của Thất tuyệt Sơn trang, bốn thiếu chủ muốn đích thân gặp một lần!”

“Thiếu chủ, hai người bọn họ mà liên thủ, chỉ e. . . .” Trong mắt Thanh Lam thoáng qua một tia lo âu, lo lắng nhìn Đường Vân.

Phái Tử Hà đã sớm là thù hạ của Đường Môn rồi. Mà Thanh Lam lại càng một lòng say mê Đường Vân, vừa rồi chỉ là một chút khổ nhục kế, chính là cố ý cho Thẩm Thiên Mạch nhìn, khiến Thẩm Thiên Mạch lơ là cảnh giác, để Đường Vân có cơ hội lợi dụng.

“Tâm tư của Huyền Lâu này thâm trầm kín đáo, làm việc cẩn thận, không thể xem thường.” Con ngươi âm ngoan của Đường Vân thoáng qua một tia nặng nề, nở nụ cười thâm độc, “Ngươi tiếp tục ở bên cạnh Mục Trì, đến thời cơ, ta sẽ bảo ngươi xuống tay.”

“Vâng. Thanh Lam hiểu.” Thanh Lam cúi đầu lên tiếng, tuy nhiên không lui ra, vẫn đứng đó, hình như có lời muốn nói.

“Còn chuyện gì nữa sao?” Đường Vân liếc mắt nhìn Thanh Lam vẫn đứng yên như cũ không có ý định rời đi, lạnh lùng hỏi.

Thanh Lam cắn môi, mãi mới nói, “Thiếu chủ đã nói, sau khi ngồi lên vị trí Minh Chủ Vô Lâm.”

“Yên tâm. Ta đã đồng ý thì sẽ làm được.” Thanh Lam vẫn chưa nói hết, Đường Vân liền ngắt lời, tươi cười nói.

Được Đường Vân đáp lại, Thanh Lam lập tức hớn hờ rời đi.

Nhìn theo hướng Thanh Lam rời đi, khoe miệng Đường Vân từ từ nâng lên. Phu nhân Vô Lâm Minh Chủ, Thanh Lam, nếu như ngươi có số mạng đó, vậy ta cũng không ngại để ngươi được vui.

“Đường Vân. Chủ tử đã nói, không nên đa thương tính mạng Ma Cung cung chủ.” Sau khi Thanh Lam rời đi, một bóng dáng màu hồng nhạt xuất hiện, gương mặt như đứa trẻ giống Ngôn Tu Linh, chính là muội muội của Ngôn Tu Linh, Thanh Liên.

Đường Vân liếc nhìn, khoe mắt xếch lên xẹt qua một tia không vui, hắn và Thanh Liên đều là thù hạ của Ngôn Tu Linh, tại sao Thanh Liên lại vênh váo tự đắc với hắn? Khoe miệng mang theo nụ cười âm nhu, “Việc này không phiền đến Thanh Liên cô nương phải quan tâm.”

“Ta chỉ nhắc nhở ngươi thôi.” Giọng điệu Thanh Liên nhàn nhạt, hình như cũng không muốn tính toán với Đường Vân. Đường Vân là người âm trầm tàn nhẫn, năng cũng không thích, nếu không phải vì Ngôn Tu Linh, nàng mới chẳng muốn tiếp xúc với Đường Vân.

Thân phận của Ma Cung cung chủ nàng biết rất rõ, chính là cô nương mà hoàng đế Thiên Mạc chung tình, còn quan hệ của Ngôn Tu Linh và hoàng đế Thiên Mạc Tư Đồ Cảnh Diễn nàng lại không rõ lắm. Nếu là Ma Cung cung chủ xảy ra chuyện gì không hay, chỉ sợ Tư Đồ Cảnh Diễn tức giận, nếu Tư Đồ Cảnh Diễn thật sự bị tổn thương lòng, nổi giận, Ngôn Tu Linh thân là kẻ địch nhất định cũng không vui vẻ gì, bởi vì bọn họ vừa là bạn vừa là thù.

“Đa tạ.” Tuy nói cảm ơn, nhưng trong đó hàm chứa sự khinh thường rõ ràng. Đường Vân hé mắt, trong lòng cười nhạt một tiếng.

Không lẽ chủ tử cảm thấy không đối phó được Ma Cung cung chủ?! Nhưng mà, bây giờ hắn đã nắm giữ Ma Cung cung chủ trong lòng bàn tay rồi! Người trúng phải độc được không mùi không vị, không thể chạy thoát được! Chỉ cần hắn phát tán độc được không mùi không vị đó ra, cho dù là Ma Cung cung chủ cũng không thể sống nổi!

Thanh Liên nhìn ý cười bên khoe miệng Đường Vân, nhủ thầm, lạnh lùng xoay người rời đi. Trừ ca ca ra, nàng không còn người thân nào trên thế giới này, không cần để ý đến bất kì người nào cả.

Chương 17.2:

Nếu Đường Vân muốn tự tìm đường chết, cũng không liên quan đến nàng.

Thời tiết thành Phượng Linh so với quốc đô Thiên Mạc ẩm áp hơn nhiều, có vài cây cũng đã từ từ nhú ra những phiến lá xanh, xa xa nhìn, nhưng điểm xanh tươi mới xen lẫn lấp ló trên những tường thành xưa cũ của Phượng Linh thành, cũng có một ý vị đặc biệt.

Thẩm Thiển Mạch cùng Huyền Lâu cùng nhau tới biệt viện của Thất Tuyệt Sơn Trang ở Phụng Linh thành. Biệt viện cũng không tính là lớn. Dù sao thành Phụng Linh cũng là nơi mà các đại môn phái võ lâm tụ tập, ai cũng không thể ở chỗ này một nhà độc đại, có thể có được biệt viện, cũng coi là môn phái có uy vọng trong chốn võ lâm.

Mà Ma Cung cùng Mị huyết lâu, là hai môn phái võ lâm thần bí nhất cũng cường đại nhất, ở thành Phụng Linh tự nhiên cũng là có một chỗ ngồi, chỉ là không có ai biết phạm vi thế lực của bọn hắn ở nơi nào, mà Thẩm Thiển Mạch cũng không muốn bại lộ căn cứ ngầm của Ma Cung đặt ở Phụng Linh thành.

"Vậy thì đành uất ức Cung chủ tạm thời ở nơi này." Về mặt Huyền Lâu bình tĩnh ôn tồn mà hữu lễ, khóe miệng mang theo nụ cười nhu hòa, khiêm tốn lễ độ nói.

Thẩm Thiển Mạch khẽ vuốt cằm, ánh mắt bình thản, trong mắt lóe lên một tia sáng tỏ, nâng lên nhất mực nụ cười ôn hòa đáp, "Vậy thì đa tạ Thiếu Trang Chủ rồi."

Theo Huyền Lâu vào biệt viện Thất Tuyệt Sơn Trang. Thẩm Thiển Mạch thấy trong mắt Huyền Lâu cũng thoáng qua một tia sáng, ngoài biệt viện một ám ảnh chợt lóe lên, bản lĩnh rất nhanh, nhưng vẫn là không thể gạt được ánh mắt cùng lỗ tai của bọn họ.

Vào biệt viện, Thẩm Thiển Mạch tháo xuống đáng vẻ thanh nhã lễ độ mới vừa rồi, bộ mặt đều là vẻ lười biếng, ánh mắt nhàn nhạt, khóe miệng luôn là nụ cười không sao cả, nói, "Thiếu Trang Chủ bốn phía biệt viện này chó giữ cửa cũng không ít."

Huyền Lâu cũng chỉ là khẽ nhấp máy môi, ánh sáng trong đôi mắt nhất thời trở nên lạnh lẽo, lời nói ra, mặc dù ôn hòa nhưng lại không có chút nhiệt độ nào, "Đại khái đều là chó Đường Môn thôi."

"Cung chủ, hai người đang nói gì đấy?" Thiên Thiên nghe Thẩm Thiển Mạch cùng Huyền Lâu ngơ ngơ một câu ta một câu nói nhưng chuyện không ai hiểu, bộ mặt nghi ngờ hỏi.

Trong nơi này có chó? ! Tại sao nàng không nhìn thấy. Còn là chó Đường Môn? Chẳng lẽ chó Đường Môn có cái gì đặc biệt sao, lại không giống với chó bình thường sao?

"Nha đầu ngọc, đại ca bọn họ nói là chuyện Đường Môn phái người tới giám thị chúng ta á." Huyền Minh nhìn thấy đáng vẻ Thiên Thiên một chút cũng không hiểu, không khỏi nâng lên một nụ cười đắc ý, nhẹ nhàng gõ đầu Thiên Thiên một cái, cười nói.

Thẩm Thiển Mạch hai mắt nhắm lại nhìn Huyền Minh, vẫn còn cái tính đắc chí trẻ con này à, không khỏi khẽ lắc đầu một cái, nhếch môi cười nhẹ, nói với Huyền Lâu, "Ngươi đối với đệ đệ mình, bảo vệ rất tốt."

"Cũng vậy thôi." Huyền Lâu liếc mắt nhìn Thiên Thiên, ngầm hiểu nói.

"Cái gì chứ. Ta có chỗ nào cần đại ca bảo vệ? Ngươi cũng chớ xem thường ta...ta công phu rất tốt!" Huyền Minh vừa nghe được Thẩm Thiển Mạch nói, lập tức dựng lông mày lên, mặt không phục nói.

Thiên Thiên nghe được lời nói của Huyền Minh, lập tức chống nạnh phản bác, "Công phu của ngươi rất tốt? ! Chớ có nói đùa, ngươi ngay cả ta cũng đánh không lại, còn dám cùng Cung chủ nhà ta nói ngươi công phu tốt?"

Huyền Minh bị Thiên Thiên nói trên mặt một hồi đồ bùng, bĩu môi, có chút không phục từng thềm nói, "Đó là ta nhường ngươi."

"Tốt lắm. Thiên Thiên, ngươi và Huyền Tam Thiếu đi vào sau nhà nghỉ ngơi trước đi, ta cùng Thiếu Trang Chủ còn có chuyện phải nói." Thẩm Thiển Mạch nhìn bộ dạng Thiên Thiên cùng Huyền Minh nháo lên, cũng chịu cười cười, đối với Thiên Thiên nói.

Sau khi nghe xong, Thiên Thiên cùng Huyền Minh tính trẻ con tròng mắt liếc lẫn nhau, lại cùng nhau hướng vào sau nhà đi tới, vừa đi còn vừa cãi vã, vừa đầu vừa cười.

"Không biết Cung chủ muốn nói gì cùng Huyền Lâu." Huyền Lâu nhìn bóng lưng Huyền Minh, trong đôi mắt hiện ra một mảnh dịu dàng, tiếp theo thu hồi dịu dàng này, lấy giọng xa cách mà ôn nhã mà hỏi.

Thẩm Thiển Mạch nhíu mày nhìn Huyền Lâu. Người này nhìn thì ôn nhu như ngọc, nhưng khắp nơi đều làm cho người ta có cảm giác vô cùng xa cách. Cũng là một người lãnh tâm lãnh tính đi. Chỉ là, chỉ cần trong lòng có chỗ mềm mại nhất, thì vẫn đáng giá để giao kết. Chỉ bằng phần chân tình hắn đối với Huyền Minh cùng mẫu thân hắn kia, Thẩm Thiển Mạch nhận định Huyền Lâu tuyệt đối không phải là một người xấu.

"Dĩ nhiên là hợp tác." Về mặt Thẩm Thiển Mạch nhàn nhạt, đi thẳng ở trong sân ngồi xuống trên ghế đá, động tác rất tự nhiên, như nước chảy mây trôi, thoải mái cùng phóng khoáng không nói nên lời.

Huyền Lâu thấy thế, khẽ nhu lông mày, cũng không khách khí, trực tiếp ngồi vào ghế đá đối diện Thẩm Thiển Mạch, vuốt vuốt cái ly trên bàn đá, giọng điệu nhàn nhạt hỏi, "Không biết Cung chủ muốn hợp tác thể nào?"

"Thất Tuyệt Sơn Trang từ trước tới nay lấy phụ trợ làm chủ, tin tưởng Thiếu Trang Chủ đối với vị trí Võ Lâm Minh chủ cũng không phải quá coi trọng." Thẩm Thiển Mạch ngược mắt, lẳng lặng nhìn Huyền Lâu, giọng nói mang theo sự chắc chắn.

Quả nhiên, Huyền Lâu khẽ nâng lên lông mày, trong mắt thoáng qua một tia than thở, khẽ vuốt cằm, coi như là chấp nhận lời nói của Thẩm Thiên Mạch.

Nụ cười trên môi Thẩm Thiên Mạch chậm rãi nâng lên. Quả nhiên không sai. Thất Tuyệt Sơn Trang không có tâm với cái ghế vị Vô Lâm Minh chủ này, nếu không bằng vào thế lực hòa đảo cường đại như vậy, Thất Tuyệt Sơn Trang cũng sẽ không thể nào cứ luôn đứng dưới Ma Cung cùng Mị huyết lâu như vậy.

Những năm gần đây, Ma Cung cùng Mị huyết lâu cũng chưa từng tranh đoạt vị trí Vô Lâm Minh Chủ, Đường Môn cũng rất thần bí, Thất Tuyệt Sơn Trang nếu là thật có lòng với vị trí Vô Lâm Minh Chủ này, chỉ sợ năm năm trước vị trí Vô Lâm Minh Chủ này, cũng đã là đồ nằm trong túi họ rồi.

"Như vậy, không bằng Thiếu Trang Chủ hãy phụ trợ Ma Cung." Thẩm Thiên Mạch không nhanh không chậm nói, trong giọng nói mang theo ba phần tự tin bảy phần chắc chắn, đôi mắt đen nhánh long lánh tựa như ánh mặt trời, ánh sáng lung linh, Huyền Lâu nhìn mà hơi sững sờ.

Cô gái này làm sao lại có thể tự tin mà thông tuệ như vậy. Những câu trúng chỗ hiểm, ánh sáng trong mắt nàng, giống như ngay cả nắng chói cuối chân trời cũng không thể nào sáng hơn. Dung nhan tuyệt thế xuất trần này, dưới ánh mặt trời, lại càng hoàn mỹ như một vị thần.

Huyền Lâu nhanh chóng thu lại tâm tư, ánh mắt sắc bén lại giống như không có chút biến hóa nào, vẫn như cũ che một lớp sương khói mỏng manh, giọng điệu vẫn là xa cách mà dịu dàng như cũ, "Thất Tuyệt Sơn Trang vì sao phải cùng Cung chủ hợp tác đây?"

"Bởi vì Đường Môn." Thẩm Thiên Mạch nhìn chằm chằm vào đôi mắt giống như che bởi sương mù của Huyền Lâu, ánh mắt chắc chắn, nụ cười tự tin mà tuyệt mỹ. Cái nhìn kia, bình tĩnh, dường như muốn trực tiếp nhìn vào bên trong lòng của Huyền Lâu.

Bởi vì Đường Môn. Chỉ có bốn chữ, nhưng ý nghĩa trong đó, tin tưởng Huyền Lâu hiểu rất rõ. Thất Tuyệt Sơn Trang đã cùng Đường Môn kết thù kết oán, nếu Đường Môn lấy được vị trí Vô Lâm Minh Chủ, Thất Tuyệt Sơn Trang chỉ biết càng thêm xui xẻo, đến lúc đó ngay cả có binh khí vô song, cũng chưa chắc địch nổi Đường Môn.

Huống chi, Đường Môn vốn dĩ là môn phái âm độc không chứa bất cứ thủ đoạn nào, coi như ngoài mặt không động thủ, lén lút thì Thất Tuyệt Sơn Trang cũng không chiếm được chỗ tốt. Hơn nữa Đường Môn thế nhưng lại xuống tay đối với lão phu nhân Thất Tuyệt Sơn Trang, Huyền Lâu chắc hẳn cũng không nguyện ý nhìn Đường Môn đi. Như vậy, biện pháp tốt nhất chính là phụ trợ Ma Cung trở thành Vô Lâm Minh Chủ, trực tiếp đem Đường Môn giải quyết xong.

Trầm mặc. Huyền Lâu mím môi thật chặt, nhìn Thẩm Thiên Mạch, cô gái trước mắt, đôi mắt đen nhánh giống như sâu không thấy đáy, nụ cười trên môi vẫn diễm lệ mà tự tin như cũ, trầm mặc của mình không thể ảnh hưởng dòng suy nghĩ của nàng chút nào, nàng chắc chắn mình sẽ hợp tác đến như vậy sao? Chỉ là, hiện tại hình như cũng không có biện pháp nào tốt hơn nữa.

"Đã như vậy, Thất Tuyệt Sơn Trang nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của Ma Cung." Huyền Lâu mím cười nhàn nhạt, tuy nói là nghe theo hiệu lệnh của Ma Cung, nhưng Thẩm Thiên Mạch hiểu, đây chỉ là hợp tác mà thôi, cũng không phải phục tùng.

"Như vậy, Ma Cung cũng xin đưa lên Thiếu Trang Chủ một phần lễ vật." Thẩm Thiên Mạch nâng lên một nụ cười diễm lệ, nhưng vẫn mang theo ba phần ngoan tuyệt cùng ba phần khát máu, vô cùng xinh đẹp nhưng cũng rất tàn nhẫn.

Huyền Lâu nhìn cô gái trước mắt, rõ ràng mới vừa rồi còn là bộ dáng cơ trí lạnh nhạt, hôm nay lại biến thành bộ dáng xinh đẹp lại tàn nhẫn, thật không biết, đến cùng nàng có bao nhiêu bộ mặt.

"Cung chủ muốn đến Đường Môn?" Huyền Lâu nhìn về mặt Thẩm Thiên Mạch, cũng đoán được mấy phần tâm tư của Thẩm Thiên Mạch, khẽ nhún mày, Đường Môn thủ vệ sâm nghiêm, Đường Vân càng là cao thủ dụng độc, là người âm hiểm tàn nhẫn, Thẩm Thiên Mạch đi như vậy, chỉ sợ là phải chịu thua thiệt a.

Thẩm Thiên Mạch không sao cả nhún vai một cái, mang theo vài phần giao hoạt nói, "Đi dò thám nội tình Đường Môn, thuận tiện thay Thiếu Trang Chủ xả giận."

Thẩm Thiên Mạch trong mắt thoáng qua một tia ngoan tuyệt. Đường Môn động Thất Tuyệt Sơn Trang chỉ là chuyện nhỏ, khiến Tư Đồ Cảnh Diễn vì cứu lão phu nhân Thất Tuyệt Sơn Trang nhận một đao ở ngực, đã không còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

Mặc kệ Tư Đồ Cảnh Diễn vì mục đích gì mà đi cứu lão phu nhân Thất Tuyệt Sơn Trang, nhưng nếu là không có Đường Môn đã thương lão phu nhân trước, Tư Đồ Cảnh Diễn làm sao phải tự mình hứng một đao. Món nợ này, liền ghi tạc trên đầu Đường Môn!

Huống chi Đường Môn làm việc âm độc tàn nhẫn, cùng Ma Cung đối nghịch cũng không phải là lần một lần hai, nàng sớm đã có ý nghĩ dọn dẹp Đường Môn, chỉ là ngại vì thế lực Đường Môn khá lớn, khi đó lại gấp gáp báo thù, mới tạm thời bỏ qua Đường Môn, hôm nay, Đường Môn xem như đụng vào trên họng thương rồi.

"Ta bồi Cung chủ đi một chuyến." Huyền Lâu ôn hòa nói.

"Được." Thẩm Thiên Mạch không có lý do gì cự tuyệt, có một Huyền Lâu cùng đi, hệ số an toàn cũng sẽ cao hơn không ít, không cần phải phí phạm sức lực.

Trong lòng Huyền Lâu khẽ khó chịu, hẳn vì sao phải nói lên cùng đi với Thẩm Thiên Mạch? Chẳng lẽ là bởi vì lo lắng cho an nguy của Thẩm Thiên Mạch sao? ! Từ lúc nào mình lại học được quan tâm người khác vậy?

Kể từ khi tiếp quản Thất Tuyết Sơn Trang, hẳn liền học cách gánh chịu trách nhiệm, trừ mầu thân và đệ đệ, đối với những chuyện cùng vật khác, hẳn đều đã đoạn tuyệt bất luận là cảm tình gì, vì sao đối với Thẩm Thiên Mạch có thể đặc biệt như vậy. Hình như bắt đầu từ khi nhìn thấy nàng lần đầu tiên nhìn, sự tỉnh mạch đã lâu trong lòng liền từ từ bị cái gì đó tác động tới, loại cảm giác đó, hẳn không cách nào miêu tả, cũng không cách nào khổng chế được.

Hai đạo bóng dáng màu trắng thoáng qua phạm vi thế lực của Đường Môn, tránh được những tai mắt ngoài sáng và trong tối, lặng yên không tiếng động lên vào biệt viện Đường Môn.

Lông mày Thẩm Thiên Mạch hơi nhíu lại, Đường Môn này thật sự là quá xa xỉ mà.

Đập vào mắt, cơ hồ đều là những mảnh kim quang sáng loáng, biệt viện nho nhỏ cũng bị ánh sáng của vàng cùng bảo thạch chiếu lên sáng rực, dưới nắng chiều làm nổi bật lên càng tạo nên cảm giác xa hoa hòa nhoáng. Chỉ là một môn phái giang hồ, lại có nhiều vàng bạc châu báu như vậy, thực sự có chút kỳ quái a.

"Tiền tài bất nghĩa!" Thời điểm Huyền Lâu nhìn thấy vàng bạc châu báu, trong mắt thoáng qua một tia khinh thường, cả người cũng biến thành băng lạnh.

Thẩm Thiên Mạch thì không sao cả chỉ hơi cong môi một cái, tiền tài tiền tài, vốn dĩ là một vật bản thù, lại nói trên đời có bao nhiêu tiền tài là chánh nghĩa đây? ! Nhưng tất cả cũng chỉ do bản lãnh của bản thân mà thôi. Theo nàng biết, Đường Môn làm việc mặc dù âm chí tàn nhẫn, nhưng cũng không có tình huống bắt nạt người dân lương thiện.

Nhếch miệng, Thẩm Thiên Mạch liếc qua những vàng bạc châu báu này, trong mắt thoáng qua một tia giễu cợt, cất giọng nói, "Thiếu chủ Đường Môn bày những vàng bạc châu báu này, là đánh chờ Bốn cung chủ sao?"

Ánh mắt sắc bén của Huyền Lâu hơi đổi, vừa cẩn thận nhìn một chút những thứ vàng bạc châu báu kia, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống. Thì ra là có ý đồ ở chỗ này, trên những vàng bạc châu báu này, chắc hẳn tâm không ít độc được. Khá lắm Đường Vân, đủ âm độc.

"Thật không hổ là Cung chủ Ma Cung." Giọng nói âm nhu từ trong nhà truyền đến, khi nghe âm thanh này trong lòng liền cảm thấy không rét mà run, gió khe phát qua cũng trở nên giống như gió lạnh cõi âm.

Thẩm Thiên Mạch ngược mắt nhìn lại, người tới mặc một bộ trường bào màu đỏ sậm, ngũ quan cũng như giọng nói, thiên về âm nhu, khóe môi treo một nụ cười âm ngoan, một đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại, lộ ra sự ác độc.

Huyền Lâu khẽ nghiêng người, đứng ở trước người Thẩm Thiên Mạch, vẻ mặt nhàn nhạt, giọng điệu cũng cực kỳ lạnh lẽo, "Đường Môn Thiếu chủ, Huyền Lâu hữu lễ."

"Thiếu Trang Chủ Thất Tuyết Sơn Trang cần gì phải khách khí? Chúng ta không phải đã sớm gặp mặt rồi sao? Độc của lệnh phụ nhân, đã được giải rồi sao?" Đường Vân nhìn thấy Huyền Lâu cũng không ngoài ý muốn, chắc hẳn những tên chó săn kia cũng đã sớm đem tin tức Thẩm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu cùng nhau vào biệt viện nói cho hắn biết.

Huyền Lâu nghe Đường Vân nói tới độc của mầu thân mình, đôi mắt tối lại, sắc mặt cũng biến thành càng thêm âm trầm, khí thế cả người một chốc liền trầm xuống.

Ngay một khắc này, Đường Vân liền ra tay, một tay ám khí giống như được một sợi tơ dẫn dắt, chuẩn xác không lầm mà hướng các đại yếu huyệt trên thân Huyền Lâu vọt tới.

Chân mày Thẩm Thiên Mạch khẽ nhíu lại, sự âm độc của Đường Môn, quả nhiên là danh bất hư truyền, ngón ám khí này, dùng là cực kỳ không lưu tình, cũng cực kỳ ác độc, mỗi ám khí nhìn như bắn ra không có quy luật, kì thực toàn bộ đều nhắm trúng chỗ hiểm, khiến người ta khó mà phòng bị, muốn tránh cũng không thể.

Đường Vân mới vừa có ý kích thích Huyền Lâu, chính là muốn làm Huyền Lâu bất mãn, còn thừa dịp ý định của Huyền Lâu đang biến đổi mà trong nháy mắt ra tay tập kích, thật là một ý định đầy thâm độc.

Nhưng Huyền Lâu làm sao có thể là những kẻ tầm thường đó được, một loạt động tác nghiêng thân lưu loát, vuron trường kiếm trong tay, mấy cái lên xuống, nhanh chóng tránh khỏi tất cả ám khí, con mắt sắc càng thêm âm trầm, phong cách ôn nhu như ngọc trên người cũng đều bị âm trầm thay thế, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đường Vân.

Khóe môi Thẩm Thiên Mạch chậm rãi nâng lên, ánh mắt chuyển sắc bén, cho thấy giờ phút này nàng rất không vui, từ từ dạo bước, từng bước từng bước đi tới trước mặt của Đường Vân, Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nói, "Đạo đài khách của Đường Môn Thiếu chủ quả nhiên đặc biệt vô cùng. Mặc Trì thụ giáo."

Đường Vân không ngờ rằng Thẩm Thiên Mạch lại dám đi tới nơi cách hắn gần như vậy. Phải biết Đường Vân hẳn một thân công phu không nói, riêng công phu dùng độc cũng đã làm người giang hồ nghe tin đã sợ mất mật, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đến gần hắn như vậy, Cung chủ Ma Cung này chính là người đầu tiên!

"Không hổ là Cung chủ Ma Cung, thật can đảm!" Đường Vân chậm rãi nâng lên nhất mạt nụ cười, trong mắt lóe lên ánh sáng âm ngoan, vừa khen ngợi, vừa ra tay như điện, những ám khí kịch độc trong tay liền hướng quanh thân Thẩm Thiên Mạch bay tới.

Cực ly gần như vậy, nhiều ám khí như vậy, căn bản là không thể tránh được, coi như nàng là Cung chủ Ma Cung võ công xuất thần nhập hóa, chỉ sợ cũng khó mà tránh được nhiều ám khí như vậy, đây chính là một đòn độc toàn lực của hắn. Đi tới khoảng cách cách hắn gần như thế, không phải là tìm chết

sao? !

Đường Vân nở nụ cười oán độc, lạnh lùng nhìn Thẩm Thiên Mạch, chỉ là trong nháy mắt, trong mắt Đường Vân lóe lên một tia khiếp sợ và không thể tin.

Ánh mắt của Huyền Lâu cũng từ lo lắng mà biến thành kinh ngạc.

Chỉ thấy người con gái áo trắng xuất trần này, quanh thân bay ra vô số sợi tơ màu trắng, nàng cười nhẹ nhàng ở nguyên tại chỗ nhanh nhẹn xoay người, cũng chưa kịp nhìn thấy được nàng tránh né như thế nào, những ám khí kia giống như bị hấp thụ, bị sợi tơ của nàng nhanh chóng không chế.

"Có qua có lại mới toại lòng nhau!" Thẩm Thiên Mạch nâng lên một nụ cười mỉm nhẹ nhàng nhưng đầy sát ý, khê hé đôi môi đỏ mọng, giọng điệu thản nhiên nói, nói thì chậm nhưng xảy ra lại rất nhanh, trong nháy mắt, ám khí trên sợi tơ của Thẩm Thiên Mạch toàn bộ hướng Đường Vân bay tới, Đường Vân vội vàng tăng nhanh tốc độ chuyển thân, thối lui ra ngoài một khoảng cách lớn, vừa xoay người, vừa nhếch nhác tránh thoát ám khí tập kích.

Sắc mặt của Đường Vân âm trầm mấy phần. Tuổi thơ của hắn đi học tập ám khí, trong võ công hắn không dám nói mình xuất thần nhập hóa, thế nhưng một tay công phu về ám khí, cho tới nay chưa từng gặp phải địch thủ.

Trước đó cùng Huyền Lâu so chiêu, mỗi lần bị Huyền Lâu tránh thoát được ám khí của hắn, hắn đã cảm thấy thật muốn nổi giận, hôm nay vị Cung chủ Ma Cung này, cư nhiên cách cự ly gần như vậy, lại tránh được tất cả ám khí công kích, thậm chí, hắn ta còn rất tự nhiên đem những ám khí này trả lại tất cả? !

Hừ! Kể từ khi Đường Vân xuất đạo cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp tình trạng chật vật như vậy! Lần này, hắn nhất định không thể không lấy mạng vị Cung chủ Ma Cung này! Cho dù là chủ tử đã hạ lệnh, chỉ cần bắt được Võ Lâm Minh Chủ, không cần đối với Cung chủ Ma Cung đuổi tận giết tuyệt, hắn cũng không thể bỏ qua cho người đàn ông này!

"Cung chủ Ma Cung quả nhiên danh bất hư truyền!" Đường Vân thu lại tâm tư, mặt tràn đầy âm trầm nhìn Thẩm Thiên Mạch, lộ ra hàm răng nanh giống như ma cà rồng, tản ra ánh sáng âm trầm.

Về mặt trên mặt Thẩm Thiên Mạch không hề thay đổi, hình như đối với câu nói nhìn như khen tặng nhưng kì thực lại tràn đầy tức giận của Đường Vân rất là hưởng thụ, rồi nhẹ nhàng bay trở về bên người Huyền Lâu.

Mới vừa rồi nàng chính là cố ý đến gần Đường Vân, vì chính là muốn cho Đường Vân một cái hạ mã uy, mặc dù ngoài mặt chỉ có một mình Đường Vân, thật ra thì gian phòng này âm thầm mai phục không biết bao nhiêu người của Đường môn, nàng là nhất thanh nhị sở.

Hiện tại, chưa phải là thời điểm đối đầu ngươi chết ta sống cùng Đường Môn. Huống chi, coi như giết chết được Đường Vân, cũng không giải quyết được cả Đường Môn. Mà nàng hiện tại phải làm, chính là hạ thấp nhuệ khí của Đường Môn, đồng thời, cũng là nói cho Đường Môn, hoặc là, nói cho cả võ lâm biết, lần này, Ma Cung muốn tới để tranh đoạt cái vị trí Võ Lâm Minh Chủ này, hơn nữa, còn có Thất Tuyệt Sơn Trang ủng hộ!

"Mới vừa rồi rất nguy hiểm." Huyền Lâu khẽ nhíu nhíu mày, nói khẽ với Thẩm Thiên Mạch. Mới vừa rồi thời điểm nhìn Thẩm Thiên Mạch tránh những ám khí kia của Đường Vân, tim của hắn cơ hồ nhảy tới cổ họng rồi, so với việc hắn tự mình đối mặt những ám khí kia còn đáng sợ hơn.

Hắn thừa nhận, mới vừa hắn là rất hoảng loạn. Một nháy mắt kia, hắn chỉ cảm thấy, nếu Thẩm Thiên Mạch có một chút thương tổn nào, cho dù là dốc hết toàn bộ thể lực của Thất Tuyệt Sơn Trang, hắn cũng muốn đem Đường Môn san thành bình địa!

Thẩm Thiên Mạch khẽ hướng Huyền Lâu cười cười, coi như là đáp tạ đối với quan tâm của Huyền Lâu.

Nguy hiểm sao? ! So với cái này chuyện nguy hiểm hơn, nàng còn trải qua rất nhiều đấy. Nếu không, vị trí Cung chủ Ma Cung này là làm sao làm tốt được chứ? Người giang hồ mặc dù sợ Ma Cung, nhưng cũng không đại biểu không người nào dám động đến nàng. Gian truân trong đó, chỉ sợ cũng chỉ có chính nàng mới hiểu.

Muốn còn sống. Chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ. Chỉ có mạnh mẽ đến bất luận kẻ nào cũng không tổn hại được mình, mới có thể sống được tốt hơn. Cảnh Diễn, chàng cũng nghĩ như vậy phải không. Ta hiểu, chàng muốn giúp ta, nhưng là, ta nói rồi, ta sẽ không trở thành người khiến chàng phải liên lụy, ta không cần chàng bảo vệ, cái ta muốn chính là đứng ở bên cạnh chàng, cùng chàng cùng nhau nhìn thiên hạ giang sơn như họa này.

"Không biết Cung chủ Ma Cung cùng Thiếu Trang Chủ Thất Tuyệt Sơn Trang tới Đường Môn của ta có gì muốn làm! ?" Đường Vân mới vừa rồi bị thua thiệt, trong lòng cũng rất là khó chịu, thái độ hướng về phía Thẩm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu càng thêm khó chịu, trong mắt đều là sự ác độc.

"Chúng ta chỉ là tùy ý đi một chút, không cần thận liến đi tới biệt viện Đường Môn này." Thẩm Thiên Mạch nhíu lông mày, không chút để ý nói, sự miệt thị trong giọng nói khiến Đường Vân giận đến mặt mũi trắng bệch.

Tùy ý đi một chút, không Cần thận đi vào biệt viện? ! Đây không phải rõ ràng là nhục mạ thủ vệ Đường Môn của hắn không nghiêm sao, hay nói thủ vệ thâm nghiêm, thật ra thì không chịu nổi một kích, căn bản đều không cần phí tâm tư, tùy ý cũng có thể đi vào? ! Giới cho một tên Cung chủ Ma Cung! Thủ hạ xem như kết.

Khê neho mất lại, giọng nói mang theo vài phần ác độc, Đường Vân cười nói, "Như thế, Bồn Thiếu Chủ sẽ không tiến!"

Thẩm Thiên Mạch cười cười tỏ vẻ không sao cả, đây là nói rõ Đường Vân đang hạ lệnh trục khách rồi. Nàng chỉ là lên tiếng mỉa mai một chút à, phải dùng tới hận đến cắn răng nghiền lợi như vậy sao, tuy nhiên nàng cũng không có hứng thú tiếp tục lưu lại cái chỗ âm trầm này, nếu mục đích đã đạt được, vậy thì lúc này cũng nên rời đi thôi.

"Thiếu Trang Chủ, mời." Thẩm Thiên Mạch nói cười ríu rít, không thấy chút nào bối rối, hướng về phía Huyền Lâu cười nói.

Huyền Lâu khẽ vuốt cằm, theo sau Thẩm Thiên Mạch tự nhiên rời đi, phong thái này, giống như bọn họ thật sự chỉ là nhân nhĩ tân bộ, đi nhằm địa phương mà đi tới Đường Môn, sau đó lại tiêu tiêu sái sái phui mông một cái liền chạy lấy người mà thôi.

Thẩm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu chân trước vừa mới rời đi, Đường Vân chân sau liền nổi giận, một chương chém nát một chậu hoa tươi bên cạnh, nơi nơi đều là giận ý âm trầm, vẻ mặt âm nhu càng phát đáng sợ hơn.

"Thiếu chủ bớt giận." Giờ phút này, thủ hạ Đường Môn ẩn giấu ở trong sân mới dám hiện thân, từng người một run run rẩy rẩy nói với Đường Vân.

Tính khí Đường Vân bọn họ không phải là không rõ ràng, thời điểm thịnh nộ nổi cơn, chuyện gì cũng có thể làm được. Nhưng bọn hắn lại không dám tự tiện rời đi, chỉ đành phải nhắm mắt trấn an nói.

"Mặc Trì! Huyền Lâu! Được, tốt! Đường Vân ta cái nhục ngày hôm nay, nhất định hoàn trả gấp trăm lần!" Đường Vân bạo phát rống lên, đưa tay đem tên thủ hạ ở giữa chính là người mới vừa rời lên tiếng gọi hắn bớt giận giết chết ngay lập tức, trong lòng mắt ác độc chợt lóe lên, "Bớt giận? ! Nói Bỏn Thiếu Chủ thể nào bớt giận!"

Bọn thủ hạ nhìn đến đồng bạn của mình bị giết, cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ là từng người một cúi đầu nhìn Đường Vân, im lặng không lên tiếng, sợ mình nói sai cái gì, liền chọc cho Đường Vân nổi điên lên.

Đôi mắt âm ngoan của Đường Vân quét qua mấy chục thủ hạ đứng ở trong sân, tay áo bảo vung lên, cũng không biết vung vẩy rơi ra cái gì, sắc mặt của những thủ hạ kia lập tức thay đổi, lập tức lấy tay đi bịt mũi, nhưng đã là chậm quá, bột này đã bị bọn họ hút vào một chút rồi.

Chỉ thấy những thủ hạ kia từng người một xui xẻo đến trên mặt đất, về mặt trên mặt khổ sở không chịu nổi, từng người một nhìn Đường Vân, có người giơ giọng ra tiếng, nói, "Thiếu chủ, thật là lòng dạ độc ác."

Đường Vân chỉ là khinh thường nhìn một chút nhưng thủ hạ trên mặt đất vật lộn một phen rồi chết toàn bộ, trong mắt không có nửa phần thương tiếc, chỉ là sự âm ngoan cùng lạnh lẽo, "Hừ! Muốn trách, chỉ có thể trách các ngươi nhìn thấy nhưng chuyện không nên nhìn!"

Mới vừa rồi hắn bị Cung chủ Ma Cung đánh chập vật như vậy, chuyện như vậy, nếu để bọn phế vật này nhìn thấy, như vậy, mạng của bọn hắn cũng đã đến cuối rồi. Đường Môn cũng không thiếu mấy mươi thủ hạ này, mà tôn nghiêm cùng địa vị của hắn, là không thể rung chuyển.

"Thật là độc ác." Giờ phút này, Thẩm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu là đường đường chánh chánh mà ngồi ở trên một cây đại thụ cách biệt viện Đường Môn không xa, đối thoại giữa Đường Vân cùng thủ hạ dưới tay hắn mặc dù không nghe được, nhưng hành động cùng việc làm của Đường Vân thì lại được nhìn thấy một rất rõ ràng.

"Sự tàn nhẫn của Thiếu chủ Đường Môn, đã thành danh rồi." Huyền Lâu nhìn một chút cảnh tượng bên kia, trong mắt cũng không thấy bao nhiêu đồng tình. Huyền Lâu là một người nhìn có vẻ dịu dàng kì thực lại là người rất lạnh lùng, một điểm này, Thẩm Thiên Mạch cũng đã sớm nhìn ra được.

"Vậy mà bản Cung chủ còn bị giang hồ truyền thoại là giết người không chớp mắt đấy." Thẩm Thiên Mạch làm như có chút uất ức chu mỏ một cái, trong đôi mắt có mấy phần không cam lòng.

Huyền Lâu nhìn một chút Thẩm Thiên Mạch bên người đột nhiên có mấy phần tính trẻ con, không khỏi cười lắc lắc đầu, Thẩm Thiên Mạch này, tại sao có thể có nhiều bộ dáng như vậy, mà từng bộ dáng, đều luôn khiến tim của hắn xúc động nữa chứ?

Khẽ cười cười, ôn hòa nói, "Tin đồn giang hồ, không thể tin hết."

"Vậy sao?" Lòng mày của Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng khơi lên, lạnh lẽo từ trên cây nhảy xuống, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo, cười nói, "Chỉ là, lời đồn đãi về Bỏn cung chủ, cũng không phải là giả."

Lòng mày của Huyền Lâu nhíu lại, ý này không phải nói là, nàng chính là người giết người không chớp mắt sao? Nữ tử này mặc dù nhân từ, nhưng cùng giết người không chớp mắt, hình như chẳng quan hệ gì với nhau cả.

"Đối với người đáng chết, ta chưa bao giờ lưu tình." Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch hiện lên nụ cười khát máu, nhìn hướng Đường Môn, khóe môi chậm rãi nâng lên, "Lúc ta ngồi lên vị trí Vô Lâm Minh Chủ, chính là lúc huyết tẩy Đường Môn."

Đối với một Đường Môn nguy hiểm như vậy, sẽ phải nhờ có tận gốc! Nàng Thẩm Thiên Mạch cho tới bây giờ chưa bao giờ là người biết nương tay, nhất là vì Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng càng thêm sẽ không nương tay!

Hết chương 17.

Hoàn Quyển 2.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 22: Tình của ai? 2

"Nàng chính là người ta muốn cứu!" Giọng nói của Thẩm Thiên Mạch nhàn nhạt, lùi về phía sau mấy bước, đi tới cách nơi cách Tư Đồ Cảnh Hạo khá xa, nàng thật sự không muốn nhìn một nam tử như vậy, bởi vì cứ như vậy nhìn sẽ có cảm giác khó chịu, mà nàng còn như thế, Tư Đồ Cảnh Diễn xem Tư Đồ Cảnh Hạo như huynh đệ, xem hắn biến thành môi dần hòa như vậy, trong lòng không biết sao mà đau đớn!

"Cái gì? ! Nàng trúng Âm Dương tán sao." Giọng nói Sênh Ca lần đầu tiên có phập phồng, hắn không thể tin được, một nữ tử phong thái tuyệt vời như vậy, thế nhưng trúng kỳ độc. Nhưng nét mặt của nàng rõ ràng là yên tĩnh và không màng danh lợi như thế, sao không nhìn ra được chút nào cảm giác như bị bệnh hành hạ đau đớn và vận vẹo.

"Sênh Ca ngược lại đối với nàng rất có hứng thú sao? !" Thẩm Thiên Mạch khẽ nhíu mày, ba phần thử dò xét, ba phần cười giỡn.

"Thuộc hạ chỉ là kỳ quái, tại sao nữ tử này lại trúng tuyệt độc, mà đã trúng tuyệt như thế sao có thể tiếp tục sống nữa." Giọng điệu Sênh Ca khôi phục lại vẻ lạnh lùng, chỉ là ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện ra trong con ngươi lạnh lẽo đã bắt tri bất giác có vết nứt.

"Nàng vì cứu huynh trưởng mình mà uống vào độc dược vốn là dùng để độc hại huynh trưởng nàng. Về phần vì sao chịu hành hạ này mà còn tiếp tục còn sống, chỉ vì nàng không muốn huynh trưởng khổ sở." Giọng Thẩm Thiên Mạch mang theo nhàn nhạt kính nể cùng cảm kích.

Nàng kính nể dũng khí và thuần túy của Tư Đồ Cảnh Hạo. Nhưng hơn nữa nàng còn cảm kích, tha thứ cho nàng ích kỷ, nhưng kể từ khi biết sau chuyện này, nàng thường lập đi lập lại nghĩ tới, thật may là trúng độc là Tư Đồ Cảnh Hạo, thật may là trúng độc không phải Cảnh Diễn.

Trong mắt Sênh Ca lại một lần nữa loé ra kinh ngạc. Người thân chết hết nên chính hắn thuở nhỏ cũng không biết thân tình ấm áp. Mà hắn trời sanh tính lạnh bạc, chưa từng có quan tâm qua người nào vượt qua tánh mạng của mình, nghe được chuyện như thế dĩ nhiên là chấn động.

Mà làm ra đây hết thảy, lại vì một cô gái yếu đuối này.

"Không có lời đề hỏi nữa thì nhanh đi tìm hiểu chuyện hòa đảo. Ba ngày sau ta muốn lên đường!" Thẩm Thiên Mạch nhìn thấu Sênh Ca có cái gì không đúng, giọng điệu chuyển lạnh, Sênh Ca chẳng lẽ là động lòng sao? Nhiều cô gái cô gái như vậy, hắn chưa từng động lòng, lại với nam tử giả trang nữ này động tình? !

Việc này như thế nào mới tốt đây.

"Vâng" Sênh Ca lĩnh mệnh đi làm, trước khi đi theo bản năng lại nhìn Tư Đồ Cảnh Hạo. Đây là lần đầu tiên Sênh Ca đưa mắt lưu luyến ở trên thân một người.

"Mạch Nhi."

Từ sau lưng truyền đến nhiệt độ quen thuộc cùng mùi thơm cơ thể, Thẩm Thiên Mạch cảm thấy một đôi tay khớp xương rõ ràng từ từ ôm eo của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, gọi, "Cảnh Diễn."

Cũng không kỳ quái vì sao hắn không có tiếp tục ở Ngự Thư Phòng, cũng không kỳ quái tại sao hắn có thể tìm được nàng ở chỗ này. Bởi vì, tất cả giống như là chuyện rất tự nhiên.

Rất tự nhiên cảm thấy hắn sẽ tới tìm nàng. Rất tự nhiên cảm thấy mặc kệ nàng ở nơi nào, hắn đều có thể tìm được đến nàng.

"Người muốn đi hoà đảo? !" Tuy là câu hỏi, tuy nhiên nó lại tràn đầy chắc chắn.

Từ trong ngực hắn xoay người, đụng phải đôi mắt giống như Hắc Diệu Thạch của hắn chỉ cảm thấy một khắc kia giống như có cái gì bị hút vào.

"Ừ. Ta muốn vì chàng, cứu hắn." Thẩm Thiên Mạch lên tiếng.

Đúng vậy. Mặc dù nàng bội phục Tư Đồ Cảnh Hạo, tán thưởng Tư Đồ Cảnh Hạo, nhưng muốn nàng mạo hiểm sinh mạng đến hòa đảo, cũng không phải không có khả năng.

Có thể làm cho nàng hơi buông tha sinh mệnh mình chỉ có Tư Đồ Cảnh Diễn! Nàng phải cứu Tư Đồ Cảnh Hạo, vì lương tâm của mình, nhưng hơn thế nữa là vì Tư Đồ Cảnh Diễn.

Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay chậm rãi vân vân sợi tóc Thẩm Thiên Mạch, khoe miệng nâng lên tươi cười tà mị, trong mắt mang theo cung chiều cùng mừng rỡ, "Được, ta đi cùng nàng."

"Cảnh Diễn, chàng cần gì. . ." Lời Thẩm Thiên Mạch vẫn chưa nói hết, liền bị ngón tay ấm áp của Tư Đồ Cảnh Diễn nhẹ nhàng điểm trên môi.

Cảnh Diễn ơi. Chẳng cần gì phải như thế. Hóa đảo hung hiểm vô cùng, lại không nói nếu có chuyện gì xảy ra, coi như bình yên vô sự, cũng không biết là tốn bao nhiêu thời gian, lúc này rồi Thiên Mạc, chẳng lẽ sẽ không sợ sai lầm sao? !

Ngôn Tu Linh và chàng là bằng hữu sẽ không thừa cơ mà vào, nhưng còn tam ca của chàng rồi những huynh đệ khác nữa? ! Chuyến đi hóa đảo này có ta vậy là đủ rồi, chẳng cần gì như thế.

"Mạch Nhi, ta làm sao có thể cho phép nàng mạo hiểm một mình? ! Nếu như nàng có chuyện bất trắc! Đòi ta cũng không biết đi về đâu!" Trong đôi mắt đen nhánh của Tư Đồ Cảnh Diễn có mơ hồ tức giận cùng tian tính, nhưng hơn nữa là nồng tình vô biên.

Thẩm Thiên Mạch nhìn ánh mắt cố chấp của Tư Đồ Cảnh Diễn, khóe miệng từng chút từng chút nâng lên nụ cười, "Được, cùng đi."

Cảnh Diễn. Ta Thẩm Thiên Mạch sao có thể may mắn, cuộc đời này cho chàng yêu.

"Lúc này mới ngoan!" Tư Đồ Cảnh Diễn toét ra nụ cười, trong mắt lóe giảo hoạt, khóe miệng cũng gợi lên lạnh lùng, nói, "Chẳng qua ta không có ở đây mấy ngày, Tam ca đó của ta sợ rằng cũng sẽ không an phận rồi ! Vừa đúng lúc Ngôn Tu Linh người này muốn tới Thiên Mạc dò thăm, ta liền định đem Thiên Mạc giao cho hắn, để cho hắn nhìn sạch sẽ đi."

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch cũng nâng lên nụ cười nhạt.

Tư Đồ Cảnh Diễn. Thật đúng là con hồ ly giảo hoạt. Ngoài mặt giống như rất rộng rãi đem nội tình Thiên Mạc nói ra hết trước mặt Ngôn Tu Linh, thật ra thì cũng là mượn tay Tư Đồ Cảnh Dạ tới kiềm chế lực chú ý của Ngôn Tu Linh, để cho hắn không thể chuyên tâm ở nói riêng nội tình.

Về phần đem Thiên Mạc giao cho Ngôn Tu Linh, tự nhiên cũng chỉ là tạm thời mà Ngôn Tu Linh có thể từ trong nhìn qua tự nhiên sáng tỏ. Mà những thứ kia ở trong bóng tối, Tư Đồ Cảnh Diễn sao có thể dễ dàng tiện nghi cho Ngôn Tu Linh? !

Kể từ đó, vừa kèm chế Ngôn Tu Linh, lại trông chừng Tư Đồ Cảnh Dạ, thật là một mũi tên trúng hai con chim. Chỉ là, điều này cũng có thể thấy được Tư Đồ Cảnh Diễn đối với Ngôn Tu Linh tin tưởng. Dù sao, nếu vào lúc này Ngôn Tu Linh cần trả một hợp, Thiên Mạc chỉ sợ cũng xong đời.

Nhưng Thẩm Thiên Mạch hiểu rõ Ngôn Tu Linh và Tư Đồ Cảnh Diễn đều là cùng một loại người, bọn họ là tri kỷ, bằng hữu hiểu nhau không cần nói, càng thêm cuồng ngạo bá chủ, vì vậy bọn họ tuyệt đối sẽ không, không muốn, cũng không làm chuyện vặt vãnh như vậy.

"Tin tức ta hỏi cung vẫn chưa báo cho triều thần, biết tin tức này đều là tâm phúc của ta, vì vậy muốn rời khỏi cũng rất dễ dàng." Tư Đồ Cảnh Diễn cười tươi, trong con ngươi đen nhánh che giấu đi suy nghĩ.

"Vốn là muốn âm thầm đối phó Tư Đồ Cảnh Dạ? ! Chỉ là, Tư Đồ Cảnh Hạo vì sao không cho mình tổn thương hắn?" Thẩm Thiên Mạch tự nhiên hiểu suy nghĩ của Tư Đồ Cảnh Diễn, cười nói.

"Tư Đồ Cảnh Dạ là ca ca ruột của Hạo." Đôi mắt sắc sảo của Tư Đồ Cảnh Diễn có chút trở nên phức tạp, ba phần buồn bực ba phần phẫn hận, cuối cùng cũng hóa thành sự bất đắc dĩ.

Hắn vẫn là Lục đệ thuần túy không thay đổi. Cảnh Hạo, nếu không có sự thuần túy của người, cũng sẽ không có ta ngày hôm nay. Nếu là năm đó uống vào Âm Dương tán chính là ta, như vậy, ta sợ rằng cũng không thể giống như vậy yêu Mạch Nhi rồi. Bởi vì, ta nhất định sẽ hoàn toàn biến thành một ác ma.

"Những năm gần đây, người nhất định rất vất vả." Thẩm Thiên Mạch trầm mặc một hồi, đột nhiên điên cuồng nói một câu, nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn trong mắt tràn đầy thương yêu.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhẹ nhàng mon trón gương mặt của Thẩm Thiên Mạch, miêu tả ngũ quan xinh xắn của nàng, bên môi ý cười nhợt nhạt, "Rất vất vả. Có vô số lần, ta đều thiếu chút nữa không thấy được nàng, Mạch Nhi của ta."

Thẩm Thiên Mạch đưa tay cầm lấy tay của Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ cảm thấy trong lòng có chút hơi đau. Hắn có thể đủ lớn mạnh đến như vậy, chắc là đã trải qua muôn vàn khổ sở, chỉ sợ là không muốn người biết.

"Nếu gặp được, ta sẽ không cho chàng rời đi." Thẩm Thiên Mạch cầm tay Tư Đồ Cảnh Diễn nhàn nhạt lại kiên định mà nói ra.

Tư Đồ Cảnh Diễn nụ cười giương nhẹ, cả người giống như yêu tinh mê người. Ánh trắng nhu hòa chiếu trên người hắn, làm cho cả người hắn dát lên một tầng màu bạc, cảm của hắn bày biện ra một đường cong hoàn mỹ, mà nụ cười khóe môi ấm áp giống như ánh mặt trời.

"Chủ tử." Hồng Cúc và Tư Đồ Cảnh Hạo chẳng biết lúc nào cũng đi tới bên họ, nghĩ đến lúc ta mới vừa rời tiến tới nhìn gương mặt Tư Đồ Cảnh Hạo bị Hồng Cúc phát hiện, vì vậy mới đem Tư Đồ Cảnh Hạo hướng bên này đi.

"Cảnh Cẩn." Giọng nói như nước, nghe ôn hòa mà yên tĩnh, như cao bằng sơn suối chảy dễ nghe.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thiên Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Hạo nói chuyện. Không nghĩ tới, ngay cả giọng nói của hắn lại dễ nghe như thế. Một nam tử như vậy không nên thuộc về hoàng thất.

"Cảnh Hạo, thân thể không khỏe sao còn ra ngoài? !" Tư Đồ Cảnh Diễn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tư Đồ Cảnh Hạo, trong mắt đã hiện lên một tia không vui, ân cần nói.

Ánh mắt Tư Đồ Cảnh Hạo thoáng qua một tia áy náy, nhưng Thẩm Thiển Mạch lại hoảng hốt cảm thấy tuyệt vọng bao phủ quanh thân hắn càng đậm, trong con ngươi trong suốt tựa hồ đang liêu mạng khát cầu sinh mạng rồi lại giùng giàng muốn buông tha.

"Có lẽ, mấy ngày nay không nhìn thấy ánh trăng." Hồi lâu, Tư Đồ Cảnh Hạo mới nói thật nhỏ, giống như tuyệt vọng trong mắt hắn.

"Không! Cảnh Hạo, ta sẽ cứu đệ!" Tư Đồ Cảnh Diễn thấy đáng về tuyệt vọng của Tư Đồ Cảnh Hạo, trong lòng một hồi chua xót.

Hắn hiểu được Tư Đồ Cảnh Hạo tuyệt vọng không phải bởi vì Âm Dương tán, mà bởi vì là hạ âm dương tán chính là người kia mẫu phi của Tư Đồ Cảnh Hạo, Liễu quý phi!

Năm đó Tư Đồ Cảnh Hạo vì cứu hắn mà uống Âm Dương tán, Liễu quý phi chẳng những không có áy náy, ngược lại đối với Tư Đồ Cảnh Hạo chán ghét cực kỳ, khắp nơi gây khó khăn cho hắn, còn nói năng về sau chỉ có một đứa con trai duy nhất là Tư Đồ Cảnh Dạ.

Nhưng dù vậy, Tư Đồ Cảnh Hạo cũng chỉ là tuyệt vọng mà thôi. Hắn vẫn như cũ cầu xin mình bỏ qua cho Tư Đồ Cảnh Dạ cùng Liễu quý phi, mà Tư Đồ Cảnh Dạ và Liễu quý phi cũng là hoàng tử và phi tử tiền triều duy nhất may mắn còn sống sót. Đây là điều hắn duy nhất có thể vì Tư Đồ Cảnh Hạo mà làm.

"Ở nơi này trong cung còn phải tránh tới tránh lui." Nguyệt Loan Loan thân nhiên ngồi ở trong Như Mộng Hiên, cầm trong tay ly trà thượng hạng nhẹ nhàng thổi ra một hơi, làm như oán trách đối với Tư Đồ Cảnh Diễn nói.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia sát ý, nhếch miệng tà mị mỉm cười, "Cũng chỉ là tránh chút ngu xuẩn thôi. Chờ ta tìm hóa quả về thay Cảnh Hạo chữa khỏi độc, những thứ ngu xuẩn này cũng đều thu thập."

Tin tức Tư Đồ Cảnh Diễn hồi cung cũng không có báo cho thiên hạ. Cũng là vì để đánh lừa được Tư Đồ Cảnh Dạ, dễ dàng âm thầm xuống tay làm cho hắn ứng phó không kịp.

Tư Đồ Cảnh Diễn có thể dễ dàng tha thứ Tư Đồ Cảnh Diễn lâu như vậy, đã là nể mặt Tư Đồ Cảnh Hạo lắm rồi. Nhưng Tư Đồ Cảnh Dạ lại không nghĩ tới việc hối cải, vẫn mơ ước ngôi vị hoàng đế, còn cùng Liễu quý phi trong cung bày tai mắt, chỉ có điều đây tất cả toàn bộ đều ở trong lòng bàn tay Tư Đồ Cảnh Diễn, nếu không phải đồng ý với Tư Đồ Cảnh Hạo không làm bị thương tánh mạng của bọn họ, bọn họ chỉ sợ sớm đã chết không có chỗ chôn.

"Hóa đảo nguy hiểm nặng nề, người không nhiều mà tính ranh." Thẩm Thiển Mạch để ly trà xuống, nhếch miệng nâng lên nụ cười tự tin mà khoe khoang.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Tình của ai? 3

Hỏa đảo là cấm kỵ trên giới giang hồ, nhưng không có nghĩa là nàng cũng sợ. Trừ việc đã tra được con đường đến hỏa đảo và quyết định ngày mai sẽ rời hoàng cung đến đó, về phần đông hành trừ người biết về hỏa đảo, thì không cần quá nhiều.

"Hong Cúc phải ở lại trong cung, Thanh Trúc còn có chuyện khác. Ta chỉ mang Hồng Mai cùng Thanh Tùng đi theo." Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo vài phần nặng nề, chỉ là nụ cười trên khóe miệng vẫn là khoe khoang không kèm chế được.

Đôi mắt Thẩm Thiển Mạch khẽ nâng lên, nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, lộ ra vẻ mặt thấu hiểu, khóe miệng khẽ nhếch cười, "Ta cũng có cùng suy nghĩ với chàng, ta cũng vậy quyết định chỉ mang theo Thiên Thiên cùng Sanh."

Nói đến Sanh, chân mày nhỏ của Thẩm Thiển Mạch không thể không cau lại. Mấy ngày nay Sanh thường xuyên vào cung hỏi báo chuyện tình, nhưng trông mắt của hắn không hề lạnh lẽo như trước nữa, mà là mang theo vẻ quan tâm nhìn bốn phía, hình như là muốn tìm kiếm bóng dáng của Tư Đồ Cảnh Hạo.

"Thế nào?"

Bất luận vẻ mặt của Thẩm Thiển Mạch có chút biến hóa nào cũng không thể gạt được ánh mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn. Thấy Thẩm Thiển Mạch khẽ nhíu chân mày, Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức dụi dụi hàng lông mày.

"Sanh, chỉ sợ là đối với Tư Đồ Cảnh Hạo đã sinh tình." Thẩm Thiển Mạch mím môi một cái, mang theo ba phần sầu lo ba phần lúng túng nói.

Dù sao, một người đàn ông thích một người đàn ông, vẫn có chút khó có thể tiếp nhận. Tuy nói Sanh thích vốn là Tư Đồ Cảnh Hạo lúc mặc nữ trang, nhưng Tư Đồ Cảnh Hạo dù sao cũng là một người đàn ông a. Nàng và Sanh mặc dù không thân thiết giống như nàng cùng Thiên Thiên, nhưng dù sao, cũng đã chung sống lâu như vậy, làm sao nàng nhẫn tâm nhìn Sanh gây ra một màn kịch khôi hài như vậy đây.

"Nàng nói cái gì? !" Nụ cười tà mị vốn luôn hiện hữu trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn giờ phút này cũng hoàn toàn biến mất, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, rốt cuộc hắn cũng không còn bình tĩnh được nữa.

Tuy nói lục đệ của hắn sinh ra xác thực khuynh quốc khuynh thành, nhưng mà nam nhân thích nam nhân, không khỏi có chút làm người ta quá mức kinh ngạc đi. Huống chi, người nam nhân kia còn là một người như băng lãnh ngàn năm một hàn băng nam tử.

Thẩm Thiên Mạch nhún vai, dáng vẻ như nàng cũng không thể làm gì.

"Cung chủ." Sanh mặc một bộ đồ đen, lặng yên không tiếng động xuất hiện cách Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn ở chỗ không xa, ngũ quan vẫn cao lớn lạnh lẽo như cũ, chỉ là trong ánh mắt lại nhiễm vào một chút tình cảm khó nói nên lời.

Thẩm Thiên Mạch thấy Sanh lặng yên không tiếng động xuất hiện, trong mắt thoáng qua một tia giáo hoạt, mang theo vài phần khiêu khích đối với Tư Đồ Cảnh Diễn nói, "À ta nhớ có người dám khi dễ thủ vệ Kỳ Nguyệt, xem ra, thủ vệ hoàng cung Thiên Mạc cũng chả có gì đặc biệt? !"

Tư Đồ Cảnh Diễn nâng lên môi mỏng, ba phần bắt đắc dĩ bảy phần cung chiêu, "Năng lực thủ vệ hoàng cung rất mạnh. Nếu có thể gia nhập Mị huyết lâu, thì vốn đã phải đủ bản lĩnh rồi."

"Lại nói, Cảnh Diễn chàng đã từng nói muốn đem Mị huyết lâu đưa cho ta đấy." Thẩm Thiên Mạch nâng lên một chút ý cười, nhàn nhạt nói, nhìn Sanh một cái, nghiêm mặt nói, "Chỉ là cũng phải chờ chúng ta trở về từ hỏa đảo đã."

"Tất cả đã chuẩn bị tốt. Ngày mai là lên đường được rồi." Sanh nghe Thẩm Thiên Mạch nói chuyện hỏa đảo, lập tức lạnh lẽo xen vào nói.

Hắn chưa bao giờ đối với chuyện nào để ý như vậy. Là bởi vì cô gái tuyệt đại khuynh thành đó sao? Sanh khẽ nhíu nhíu mày, hắn cũng không biết tại sao, chỉ là xa xa nhìn thấy một lần, giống như đã không thể nào dời tầm mắt đi được nữa, đây chính là yêu sao? !

Nhưng hắn ngay cả nữ tử này là ai, tại sao lại xuất hiện ở trong cung cũng không biết. Chỉ là đơn thuần bị khí chất bao bọc quanh người nàng hấp dẫn, bị chuyện xưa của nàng nghe được từ miệng Cung chủ làm rung động, cho nên muốn cứu nàng sao? !

"Sanh." Thẩm Thiên Mạch đột nhiên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Sanh, dáng vẻ hôm nay của Sanh, chỉ sợ là đã động tình với Tư Đồ Cảnh Hạo rồi, nhưng nàng phải làm sao để mở miệng nói rõ đây? Nói cho Sanh biết, cô gái đã khiến hắn bị động lòng đó, thật ra là một người nam tử? !

đăng tại dd Lê Quý Đôn

"Hả?" Sanh nhướng mày, trong mắt không có quá nhiều cảm xúc, hắn và Thẩm Thiên Mạch mặc dù là quan hệ chủ tớ, mặc dù bình thường hắn đối với Thẩm Thiên Mạch cũng rất cung kính, nhưng cái này cũng không đại biểu thời điểm hắn nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch sẽ có cảm xúc gì khác.

Những năm gần đây, hắn vẫn luôn lạnh lẽo không có cảm xúc như vậy rồi. Cho đến mấy ngày trước đây nhìn thấy cô gái phong hoa tuyệt đại đó, mới để cho tim của hắn lần nữa nhảy lên.

"Chúng ta phải cứu người, là lục đệ của ta, Tư Đồ Cảnh Hạo. Hắn luôn mặc nữ trang, cũng chỉ vì để che giấu tai mắt người khác." Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức cắt lời Thẩm Thiên Mạch mà nói, trong mắt hàm chứa mấy phần lạnh lùng.

Hắn hiểu được sự khó xử của Thẩm Thiên Mạch, chung quy vẫn muốn nói lên sự thật, nhưng Thẩm Thiên Mạch vẫn khó có thể mở miệng, như vậy hắn liền thay nàng nói. Từ nay về sau, nhưng chuyện nàng không muốn làm, hắn sẽ làm thay nàng.

"Người nói cái gì? !" May mắn Sanh là một người bình tĩnh kín kẽ, nghe thấy một tin tức như thế, cũng gạt mình tròn to hai mắt.

Nhưng về mặt của Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch vô cùng nghiêm túc, điều này nói cho hắn biết đây tất cả đều là thật. Cô gái đã khiến hắn động lòng kia, lại là một nam tử, lại còn là con trai của kẻ thù giết cha mình. Đây là chuyện cỡ nào hoang đường cùng buồn cười chứ.

Trầm mặc xoay người, bóng lưng của Sanh có chút run rẩy, sau lưng Thẩm Thiên Mạch thở dài một cái khó có thể nghe thấy. Những năm gần đây, mặc dù tính tình của Sanh lãnh mạc, nhưng giữa bọn họ, lại giống như huynh muội bình thường chung sống với nhau, hôm nay Sanh gặp phải chuyện như vậy, trong lòng nàng hiểu rằng mình cũng không tránh khỏi có chút quan hệ trong đó, haizz. Bỏ cũng không được, mà quan tâm lại càng thêm loạn a.

Sanh một đường nỗ lực duy trì vẻ mặt lạnh lùng, chỉ là tinh thần đã sớm rối loạn, một đường nhanh chóng rời đi, lại không có chú ý trên đường đi phía trước, đụng phải một người.

"Cái người này đi đứng gì lạ vậy!" Tiếng quát lớn của Hồng Cúc truyền đến, Sanh mất diết tại nơi, chỉ là lạnh lùng ngược mắt, mang theo khinh thường cùng lạnh lẽo.

Nhưng khi ánh mắt chạm đến một bóng dáng màu trắng người đã bị hắn đụng ngã trên đất lúc này hắn lại chợt trở nên phức tạp. Nhu Tình, giận, bắt đắc dĩ, rối loạn.

Có lẽ, trời cao chính là thích đùa giỡn. Có lẽ, từ thời điểm hắn mất đi người nhà mất đi tất cả, cũng không nên hy vọng xa vời đối với chuyện tình cảm nữa.

"Hồng Cúc cô nương. Ta không sao." Tư Đồ Cảnh Hạo cất lực đứng dậy từ dưới đất, một thân y phục nữ trang khiến hắn đứng dậy cũng có chút khó

khăn, sắc mặt vẫn trắng bệch như tờ giấy, chỉ là nụ cười trên mặt, khiến một ít điểm tái nhợt cũng trở nên rạng rỡ hơn.

"Thật xin lỗi." Sanh khẽ vuốt cằm, nhìn Tư Đồ Cảnh Hạo nói.

Thật xin lỗi. Chỉ vì người đụng phải là hân. Nếu là người khác thì, chỉ sợ Sanh căn bản cũng sẽ không thèm để ý tới.

"Không có chuyện gì. Ta thấy công tử hình như có tâm sự gì?" Tư Đồ Cảnh Hạo khẽ mỉm cười, mấp máy môi, khuôn mặt nhợt nhạt ngược nhìn, đôi mắt như thủy tinh nhìn chằm chằm vào Sanh.

Sanh chỉ cảm thấy đôi mắt tuyệt đẹp tràn đầy tuyệt vọng này giống như đã lập tức nhìn vào trong tận đáy lòng của hân, mà khóe miệng người này lại yên tĩnh mỉm cười, giống như một dòng nước ấm, đem nhiều năm khổ sở của hân toàn bộ rửa sạch, xoá hết.

bản quyền thuộc về dd Lê Quý Đôn

"Không nên quá quan tâm sẽ khiến người khác hiểu lầm." Giọng điệu lạnh lùng của Sanh truyền vào bên tai Tư Đồ Cảnh Hạo, Tư Đồ Cảnh Hạo xoay người, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, nhìn bóng lưng màu đen quật cường của Sanh, chỉ cảm thấy bóng lưng này quật cường mà tuyệt vọng, thế nhưng cùng mình giống nhau đến mấy phần.

"Cảnh Hạo, không phải ngài muốn đi tìm chủ tử sao?" Hồng Cúc nhìn thấy Tư Đồ Cảnh Hạo hướng về phía bóng lưng của nam tử mới vừa rồi mà ngăn người, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

"Không cần." Tư Đồ Cảnh Hạo cũng là nhẹ nhàng mỉm môi một cái, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ vô cùng đẹp mắt, giống như trong tích tắc đấy, Thiên Địa Vạn Vật cũng đều trở nên muôn màu muôn vẻ.

Hồng Cúc nhìn nam tử si ngốc trước mắt. Luôn biết rằng hân có một bề ngoài rất tuyệt mỹ, nhưng chưa bao giờ biết khi hân cười lên dung mạo này lại có thể tuyệt mỹ đến nước như vậy.

"Mới vừa rồi lời của hân đã lay tỉnh ta. Có lẽ, trong chuyện tình cảm, có nhưng cái cũng không nên quá nặng nề. Cho tới nay, là ta đã quá cố chấp. Chắc hẳn đã khiến cho Cảnh Diễn thêm không ít phiền toái." Tư Đồ Cảnh Hạo mơ hồ nở nụ cười, bi thương trong mắt lại rõ ràng rành rành.

Cho tới nay là hân quá cố chấp. Đối với những người luôn hao tổn tâm cơ muốn hại chết người thân của hân, hân vẫn luôn giữ một phần tâm, không muốn tổn thương bọn họ, nhưng hân nhân từ đối với bọn họ, cũng chỉ làm trở ngại đối với Cảnh Diễn mà thôi.

Hân cũng nên nhận thấy rõ, rốt cuộc ai mới là người thật lòng tốt với hân. Đối với những thứ kia đối với hân không có tình người, hân cần gì phải cố chấp như thế chứ.

"Cảnh Hạo, ngài có thể hiểu rõ ràng như vậy quá thật là quá tốt rồi!" Hồng Cúc nghe được lời nói của Tư Đồ Cảnh Hạo, trên mặt lộ ra nụ cười thật vui vẻ, cười nói, "Ta đi nói cho chủ tử, hẳn nhất định sẽ rất vui mừng! Cảnh Hạo, ngài yên tâm, chủ tử nhất định sẽ chữa tốt độc trên người ngài!"

bản quyền thuộc về dd Lê Quý Đôn

"Độc trên người ta? !" Tư Đồ Cảnh Hạo chỉ là nâng lên một nụ cười hờ hững, thân thể của hân chính hân rõ nhất, độc này như thế nào, hân cũng rõ ràng. Căn bản là không có thuốc nào cứu được, làm sao có thể, trị thật tốt đấy.

"Ta nói rồi, ta sẽ không để cho đệ chết!" Từ sau lưng truyền đến giọng nói bá đạo mà không cho phép kháng cự của Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch chỉ lẳng lặng đứng ở bên người hân.

Nàng có thể hiểu Tư Đồ Cảnh Diễn rất để ý đến Tư Đồ Cảnh Hạo, cho nên nàng sẽ giúp hân .

"Cảnh Diễn?" Trong mắt Tư Đồ Cảnh Hạo lướt qua một chút ánh sáng, hân thật còn có thể có cơ hội được sống sao? ! Có thể giống như một người bình thường một dạng, sống thật tốt sao? ! Không cần phải tiếp tục chịu đựng bao la, bát ngát đau khổ này nữa.

Tư Đồ Cảnh Diễn không trả lời, chỉ là bày ra một nụ cười tà mị mà tự tin. Nụ cười kia uy lực mà đầy tự tin, làm cho người ta nhìn liền không khỏi an tâm

"Tiểu thư, hóa đảo này có phải chơi rất vui hay không?" Thiên Thiên nhún nhảy một cái mà đi bên người Thẩm Thiên Mạch, một đôi mắt mong nước chớp chớp.

Thẩm Thiên Mạch đưa tay sờ sờ tóc Thiên Thiên, Thiên Thiên rốt cuộc vẫn là tâm tính hài tử a, chuyển đi hóa đảo lần này, mang theo nàng rốt cuộc là đúng hay là sai đây.

"Chơi rất vui ?!" Giọng nói trong trẻo quyến rũ xen lẫn mấy phần châm chọc, Hồng Mai mặc một bộ Hồng Y như lửa, phía trên còn thêu điểm một đóa Hồng Mai, lông mày khẽ nhướng lên, trong mắt hạnh mấy phần lộ ra khinh thường, cười nói, "Cô nương không khỏi quá ngây thơ rồi."

"Hồng Mai. Không được vô lễ." Tư Đồ Cảnh Diễn khẽ nhíu mày, tính tình của Hồng Mai xưa nay rất quái đản, thường ngày hân cũng lười gò bó nàng, nhưng Thiên Thiên là người Thẩm Thiên Mạch quan tâm nhất, như vậy hân liền không cho phép Thiên Thiên bị người khác khi dễ.

"Vâng chủ tử." Hồng Mai nghe được Tư Đồ Cảnh Diễn thay Thiên Thiên nói chuyện, trong mắt thoáng qua một tia không cam lòng, khóe miệng héch

lên, không cam lòng lên tiếng.

"Thẩm Thiển Mạch là người mà chủ tử yêu thích, người cũng chó đắt tội người của nàng." Thanh Tùng thấy Hồng Mai mặt lộ vẻ tức giận, không khỏi nói khê vói nàng ta, trong mắt còn để lộ ra mấy phần quan tâm.

bản quyền thuộc về dd Lê Quý Đôn

Hồng Mai chỉ là nhũ lông mày, khoe miệng héch lên, không trả lời.

Thanh Tùng chỉ là khe khẽ thở dài một hơi. Hồng Mai mặc dù tính tình quái đản chút, nhưng cũng không phải là một cô gái hà khắc, cho nên, chỉ sợ là bởi vì nàng ghét tính hồn nhiên của Thiên Thiên mà thôi.

Đúng vậy. Hồng Mai cũng đã từng là một cô gái rất thuần khiết thành thật, nhưng chính là bởi vì nàng đơn thuần, đã hại chết cha mẹ nàng, hại chết tất cả người thân của nàng, từ đó về sau, nàng liền hận thấu sự ngây thơ đó, cũng hận thấu tất cả những người có sự ngây thơ đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 24: Tới Hỏa Đảo tìm giải được

"Hỏa Đảo hung hiểm như thế nào, giang hồ đều biết. Nhưng vì thánh dược chữa thương trên Hỏa Đảo, hơn nữa trên Hỏa Đảo có không ít bảo vật, những năm gần đây, người tới Hỏa Đảo cũng không ít."

Ánh mắt Thẩm Thiển Mạch tối lại, không thấy rõ cảm xúc, khoe miệng khê nâng, trong mắt đột nhiên thoáng qua ánh sáng, thần nhiên nói:

"Nhưng... từ xưa đến nay chưa từng có ai còn sống đi ra ngoài."

Nhưng... từ xưa đến nay chưa từng có ai còn sống đi ra ngoài.

Phân lượng những lời này, không thể không nói là không trầm trọng. trên khuôn mặt Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không thấy thần sắc biến hóa, vẫn là nụ cười tà mị tự tin như cũ. Ngược lại hẳn không tin, trên đời này còn có địa phương nào có thể vây hãm Tư Đồ Cảnh Diễn hẳn.

Trên khuôn mặt Hồng Mai cùng Thanh Tùng mặc dù khê xẹt qua tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh. Bởi vì, bọn họ đi theo chủ tử, trên cõi đời này, không có gì có thể ngăn được chủ tử.

"Ô ô, tiểu thư người không cần hù dọa Thiên Thiên." Phản ứng của Thiên Thiên là lớn nhất, khuôn mặt nở nụ cười biến thành nét mặt phàn nàn, kéo tay Thẩm Thiển Mạch làm nũng.

Thẩm Thiển Mạch nhìn bộ dáng Thiên Thiên, trong lòng mềm nhũn, kéo tay Thiên Thiên nói, "Nếu Thiên Thiên sợ, thì cứ trở về đi."

"Không! Thiên Thiên muốn đi theo tiểu thư! Cho dù tiểu thư đi nơi nào, Thiên Thiên cũng muốn đi theo!" Thiên Thiên cũng quật cường nói, nàng rất sợ chết, nhưng nàng càng sợ phải rời xa tiểu thư.

Kể từ năm năm trước đi theo bên cạnh tiểu thư, nàng đã quyết định, cả đời này, không bao giờ rời tiểu thư nữa. Huống chi, chuyến đi lần này hung hiểm như vậy, nàng càng không yên lòng để một người tiểu thư đi.

Mặc dù công phu của nàng không bằng tiểu thư, nhưng ít nhất khi gặp nguy hiểm, vẫn có thể ngăn trở giúp tiểu thư.

Thẩm Thiển Mạch cung chiêu sờ sờ tóc Thiên Thiên, khoe miệng nở nụ cười ôn nhu. Trong lòng nàng, Thiên Thiên cũng giống như muội muội ruột thịt.

Về mặt mọi người khác nhau, chỉ tùy ý trò chuyện với nhau đôi câu.

Từ đầu đến cuối, về mặt Sinh Ca vẫn không biến hóa chút nào, cũng chưa từng nói câu nào. Gương mặt tuấn tú âm trầm, giống như có người nào thiếu nợ hẳn.

Trong con ngươi lạnh lẽo lộ ra hàn ý thấy xương, nhưng nếu quan sát cẩn thận, vẫn có thể nhìn ra vẻ lo lắng trong ánh mắt lạnh lẽo ấy.

Do đổi đường bộ thành đường thủy, được được gần nửa tháng, cuối cùng đã tới Hải Vực của Hỏa Đảo.

Xa xa nhìn lại, là mặt biển mênh mông bát ngát. Nước biển xanh lam, tựa hồ không thấy điểm cuối, mà ở trong Hải Vực xanh biếc này, “khám” một hòn đảo hình hoa sen đỏ rực, đây cũng là nơi người giang hồ vừa thêm khát vừa sợ hãi.

"Đợi một chút."

Tur Đồ Cảnh Diễn đột nhiên gọi Thanh Tùng đang khổng chế buông lái lại, trong mắt thoáng qua tia ngưng trọng, tiếp theo nở một nụ cười sáng khoái.

Nước biển xanh biếc, Tur Đồ Cảnh Diễn một thân hồng y như lửa, trong gió vẽ nên một độ cung ngang ngạnh, một thân y phục hồng y của hắn với hòn đảo rực đỏ cách đó không xa hô ứng lẫn nhau.

Mặc dù so với Họa Đảo, chấm đỏ này cũng không tính bắt mắt, nhưng chính nụ cười sáng khoái mà tà mị của Tur Đồ Cảnh Diễn, so với Họa Đảo, càng thêm xinh đẹp chói mắt.

"Trên Họa Đảo, quả nhiên có cao nhân. Xung quanh lại bày trận pháp Huyền Thiên Trận!" Con người Tur Đồ Cảnh Diễn thoáng qua tia thưởng thức, khẽch miệng cười lạnh lùng.

Con mắt Thẩm Thiên Mạch âm trầm, khóe miệng cũng nâng lên ý cười, chậm rãi đi tới bên người Tur Đồ Cảnh Diễn, sánh vai mà đứng, một bạch y trắng như tuyết, xuất trần cao quý, nhưng phong thái cũng xinh không kém Tur Đồ Cảnh Diễn.

"Huyền Thiên Trận pháp. Chuyến đi Họa Đảo lần này chắc chắn sẽ rất thú vị đây."

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch cong lên, sâu trong mắt là sự cuồng vọng tự tin giống Tur Đồ Cảnh Diễn, nhìn tầng sương mù mông lung quanh Họa Đảo.

Hai người bọn họ sánh vai nhìn Họa Đảo xa xa. Trong mắt là tự tin và cuồng vọng.

Mà bốn người phía sau bọn họ, trên khuôn mặt lại đầy vẻ nặng nề.

Huyền Thiên Trận pháp. Người có chút địa vị trên giang hồ đều biết. Đây chính là trận pháp tuyệt sát. Trận pháp bố trí quý quyết, nhiều thay đổi, chỉ cần đi nhầm một bước, vạn kiếp bất phục.

Ngay cả đối với người đã nghiên cứu trận pháp lâu năm, cũng không dám khoe khoang nói rằng có thể phá Huyền Thiên Trận pháp. Bởi vì Huyền Thiên Trận pháp có thể trở thành trận pháp tuyệt sát, cũng bởi vì rất khó nắm bắt được nó.

Huyền Thiên Huyền Thiên, huyền diệu như Thiên. Luôn biến hóa, tất cả đều dựa vào tâm tư người bố trận, mặc dù vẫn có một số quy tắc bất định, nhưng so với trận pháp cùng loại, khó khăn hơn nhiều.

"Chủ tử. Để thuộc hạ đi trước." Thanh Tùng nhíu mày, cung kính nói với Tur Đồ Cảnh Diễn.

Không phải không tin bản lãnh của Tur Đồ Cảnh Diễn, nhưng dù sao trận pháp hung hiểm như vậy, hắn tuyệt đối không thể để Tur Đồ Cảnh Diễn mạo hiểm.

"Cướp đoạt cái gì. Thành tựu trận pháp của người cao bằng ta sao?!"

Hồng Mai chăm chọc liếc nhìn Thanh Tùng, thoát nhìn đang nói móc Thanh Tùng, nhưng thật ra cũng chỉ muốn thay Thanh Tùng vào trận trước.

Tur Đồ Cảnh Diễn nghe thấy mấy lời của Hồng Mai cùng Thanh Tùng, trong mắt thoáng qua lộ vẻ xúc động, khóe miệng cũng không kềm chế được mà nở nụ cười cuồng ngạo.

"Chỉ là một Huyền Thiên Trận pháp mà thôi, nếu cái này cũng không phá được, sao vào được Họa Đảo?!"

Tất nhiên Tur Đồ Cảnh Diễn hiểu ý tứ Hồng Mai cùng Thanh Tùng. Huyền Thiên Trận pháp quý quyết biến hóa, nhưng nếu nếu có người vào trận trước, bọn họ ở ngoài trận có thể thấy rõ những biến hóa kia, muốn phá trận cũng không khó. Nhưng người vào trận, cũng lành ít dữ nhiều.

Sao hắn có thể để cho thuộc hạ của mình đi mạo hiểm?! Huống chi, chỉ là một Huyền Thiên Trận pháp, cũng không khó gì!

Thẩm Thiên Mạch cũng là nâng lên một nụ cười nhàn nhạt, "Bốn người các người cứ đứng đây chờ bọn ta trở về."

Hai bóng người một đỏ một trắng, linh động như tiên, nhảy xuống từ thuyền, đập nước, một đường hướng Họa Đảo còn cách mấy chục thước bay vút đi, giống như Phượng Hoàng giương cánh cùng Cự Long bay lượn.

Bốn người sau lưng chỉ biết ngơ ngác nhìn bóng dáng bay vút đi trước mắt, chủ tử của bọn họ.

Trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có chủ tử của bọn họ mới dám nói Huyền Thiên Trận pháp như vậy, cũng chỉ có chủ tử của bọn họ mới có gan dạ sáng suốt như vậy, trực tiếp xông vào trận, lại chỉ để lại một câu, ở chỗ này chờ chúng ta trở lại.

Thẩm Thiên Mạch cùng Tur Đồ Cảnh Diễn vào Huyền Thiên Trận pháp, dưới chân hư không, cũng không đi theo trật tự của trận pháp, chỉ tùy ý đi, trận pháp rất nhanh đã bị xúc động.

"Sao tiểu thư lại đi loạn như thế!"

Thiên Thiên vươn dài cổ, một bộ dáng vội vã luống cuống, thấy Thảm Thiển Mạch tùy ý bước đi kích động Huyền Thiên Trận pháp, không khỏi lo lắng nhủ mảy, hận không thể trực tiếp nhào qua giải cứu Thảm Thiển Mạch.

"Nàng có ý mở ra trận pháp, để tìm trận nhãn." Trong mắt Sênh Ca thoáng qua tia khen ngợi, lạnh lùng nói.

Thanh Tùng nghe thế cũng lập tức hiểu được, thì ra chủ tử bọn họ căn bản cũng không có ý định thăm dò trận pháp, mà là chọn phương thức bạo lực nhất cũng là phương thức trực tiếp nhất để phá trận, trực tiếp phá vỡ trận nhãn.

Nhưng Huyền Thiên Trận pháp chính là trận pháp cực kỳ hung hiểm, nếu có cao thủ nắm giữ trận nhãn, như thế rất nguy hiểm.

"Hừ! Quả nhiên là một khối hư ảo!"

Trong thời gian Thảm Thiển Mạch kích động trận pháp Tur Đồ Cảnh Diễn liền đi tìm trận nhãn, quả nhiên không có người nắm giữ trận nhãn.

Trận pháp, nếu có người nắm chuỗi, sẽ trở thành thực trận, trận pháp như vậy, nếu áp dụng phương pháp cường công để xử lý, rất có thể sẽ chết không nơi chôn thân, bởi vì người nắm trận có thể mượn trận pháp này phát huy nội lực vốn có của mình lên ít nhất mười lần.

Nếu không có người nắm chuỗi thì sẽ là hư trận. Nếu kích động trận pháp, cũng hung hiểm giống nhau, nhưng chỉ cần võ công người phá trận đủ cao, tìm đúng trận nhãn, rất nhanh sẽ kích phá, tất nhiên trận pháp sẽ tiêu tán.

Khóe miệng Tur Đồ Cảnh Diễn nở nụ cười lạnh lùng, quanh thân hần hần từ từ tụ tập được huyết vụ (máu), đó là tâm pháp cao nhất của Mị Huyết lâu, Mị Huyết ảo ảnh.

Huyết Vũ càng ngày càng đậm, từ từ hội tụ thành một cỗ khí, đánh tới trận nhãn.

Cùng lúc đó, Thảm Thiển Mạch đang ứng phó cơ quan trong trận. Tên bay, khí độc, đinh sắt, tầng tầng lớp lớp, nhưng cũng bị dải lụa trắng trong tay Thảm Thiển Mạch nhất nhất hóa giải.

Trong nháy mắt, thật sự chỉ trong nháy mắt, toàn bộ bốn phía tất cả đều tiêu tán, Hòa Đào hình dáng đóa hoa sen đầm máu mất đi sự che chở của trận pháp, hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người.

Tur Đồ Cảnh Diễn đưa tay ôm lấy eo Thảm Thiển Mạch, mang theo nàng nhảy lên Hòa Đào, mà bốn người sau lưng cũng rất nhanh theo tới.

Tur Đồ Cảnh Diễn đưa tay ôm lấy eo Thảm Thiển Mạch, mang theo nàng nhảy lên Hòa Đào, mà bốn người sau lưng cũng rất nhanh theo tới.

"Tiểu thư, vừa rồi người làm em sợ muốn chết!" Thiên Thiên nhào tới, kéo tay Thảm Thiển Mạch, bộ dáng chưa hoàn hồn.

Thảm Thiển Mạch khẽ mỉm cười, kiên định nói, "Có Cảnh Diễn ở đây, Thiên Thiên không cần lo lắng."

Đúng vậy. Có Tur Đồ Cảnh Diễn ở đây, tất nhiên sẽ bảo hộ nàng an toàn, đây cũng chính là lý do nàng tự mình dẫn thân tiến vào nguy hiểm, là nguyên nhân nàng khuấy động trận pháp.

Vì tin tưởng. Tin tưởng hần sẽ phá trận bằng tốc độ nhanh nhất, tin tưởng hần có thể, cũng tin tưởng, hần sẽ không lơ đãng nhìn nàng gặp chuyện không may.

Tur Đồ Cảnh Diễn nghe thấy lời nói của Thảm Thiển Mạch, khóe miệng cong lên, Mạch Nhi đã học được cách lệ thuộc vào hần rồi. Rất tốt. Mặc dù Mạch Nhi của hần rất cường đại, nhưng hần vẫn hi vọng nàng có thể lệ thuộc vào mình, không cần mệt mỏi như vậy.

Thảm Thiển Mạch cùng Tur Đồ Cảnh Diễn đi đằng trước, Sênh Ca, Thiên Thiên, Thanh Tùng, Hồng Mai theo thật sát sau lưng bọn họ.

Trên Hòa Đào.

Lọt vào tầm mắt là cảnh sắc giống như tiên cảnh. Không có quái thú hung mãnh trong truyền thuyết, không có kẻ địch đáng sợ trong truyền thuyết, chỉ có chim hót hoa thơm, chỉ có non xanh nước biếc.

"Nơi này thật đẹp."

Thiên Thiên không khỏi xoa mắt, nhìn cảnh đẹp bốn phía, trong đôi mắt ngây thơ ánh lên vẻ tò mò.

Hồng Mai lạnh lùng liếc nhìn Thiên Thiên, trong mắt thoáng qua cảm xúc phức tạp, khóe miệng khẽ giật, cuối cùng cũng không nói gì.

Ánh mắt Thảm Thiển Mạch sâu thẳm mà thâm trầm, khóe miệng từ từ nâng một độ cong lạnh lùng, cười nói, "Quả nhiên những thứ khi nhìn thấy càng tốt đẹp bao nhiêu thì càng đáng sợ bấy nhiêu. Nhưng, chỉ với Thiên Huyền trận còn con này, mà đã muốn tính mạng của chúng ta?!"

Thiên Huyền trận. Lại là Thiên Huyền trận!

Nghe thấy lời nói không mặn không nhạt của Thẩm Thiên Mạch, trên khuôn mặt Sênh Ca đã hiện lên cảm xúc nặng nề không dễ dàng phát giác. Hồng Mai cùng Thanh Tùng cũng đều ngừng thở, cảnh giác nhìn từng cọng cây ngọn cỏ xung quanh.

Thiên Huyền trận, đó là trong huyền trận lợi hại nhất. Ở trong trận, cảnh vật nhìn thấy thường rất an lành đẹp đẽ, từ từ đi, tựa hồ cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Nhưng, khi người đắm chìm trong cảnh sắc Thiên Huyền trận, nó sẽ xuất ra một kích trí mạng.

Một kích kia. Có thể là mây trắng trên đầu người, có thể là cây cối hoa cỏ bên cạnh người, không có ai biết cái gì sẽ tập kích, không có ai có thể dự liệu được tập kích lúc nào sẽ lại tới.

Cho nên, cho dù có biết rõ huyền trận, đề phòng đến chừng nào, cũng khó tránh khỏi sẽ có sơ hở, mà một chút sơ hở kia, cũng rất có thể sẽ lấy đi tính mạng của người.

Trên khuôn mặt Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn là nụ cười, trong mắt lại lóe lên ánh sáng lạnh, một bước đã ngăn ở trước người Thẩm Thiên Mạch, khóe miệng là nụ cười cuồng vọng, thần nhiên nói, "Không nghĩ tới, quả nhiên Hóa Đảo có cao nhân."

Thẩm Thiên Mạch nhìn bóng dáng hồng y ngăn trước người mình, khóe miệng không tự chủ được mà nở nụ cười. Cùng với nụ cười vừa rồi bất đồng, đây là nụ cười dịu dàng phát ra từ nội tâm.

Cảnh Diễn a. Dù thời điểm nào, chàng luôn nghĩ đến an toàn của thiếp trước, luôn che chở thiếp trước. Chính vì như vậy, thiếp, không biết từ lúc nào, đã vô tình lệ thuộc vào chàng.

"Chư vị từ đâu tới, trở về đi thôi. Dù sao có thể phá Huyền Thiên Trận pháp, cũng coi như là kỳ tài. Ta cũng không muốn lấy tính mạng các người."

Thanh âm ôn nhã ấm áp như gió xuân vang vọng trong thiên không, nghe giống như truyền đến từ chân trời, hết sức yên bình...

Ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn không đổi, khóe miệng cũng nở nụ cười lạnh lùng, "Lấy tánh mạng của bọn ta?! Vậy cũng phải xem xem người có bản lĩnh đó không!"

Tư Đồ Cảnh Diễn vừa dứt, cảnh sắc chung quanh lập tức biến hóa điên cuồng, mới vừa rồi còn là cảnh sắc yên bình ấm áp, lập tức biến thành Địa ngục gào thét, không khí bốn phía cũng giống như hóa thành lưỡi dao sắc bén.

Hắc ám. Nồng đậm hắc ám. Hắc ám không ranh giới.

"A."

Tiếng kinh hô của Hồng Mai truyền vào bên tai, nghe thanh âm hình như bị nội thương rất nặng.

"Hồng Mai!" Thanh Tùng hét lên cuồng bạo cùng thanh âm kinh ngạc không thể tin của Thiên Thiên truyền vào bên tai.

Tư Đồ Cảnh Diễn, hồng y tung bay trong gió, giống như Tula đến từ Địa ngục, mang theo máu tanh và lực lượng hủy diệt. Đôi mắt thâm trầm như biển giờ phút này lại đỏ như máu, khóe miệng nở lạnh lùng.

"Mị Huyết ảo ảnh Đệ Cửu Tầng." Thẩm Thiên Mạch nhìn nam tử hai mắt đỏ ngầu trước mắt, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Nàng vẫn biết võ công Tư Đồ Cảnh Diễn trên nàng, nhưng không biết hẳn lại có thể luyện thành cảnh giới cao nhất của Mị Huyết ảo ảnh, mấy trăm năm qua đều chưa từng có người biết đến.

Mị Huyết ảo ảnh, nguyên bản là võ công hung hiểm, biến hóa khó lường. Luyện được tầng cao nhất của Mị Huyết ảo ảnh, đừng nói là Thiên Huyền trận, chính là tất cả Huyền trận trên thế gian, cũng không có cách nào ngăn trở hẳn.

Hắc ám bốn phía từ từ tàn đi, tất cả cảnh vật cũng từ từ tiêu tán, quanh thân Tư Đồ Cảnh Diễn tản mát ra lực lượng vô hạn, xen lẫn là nội lực hùng hậu, đánh tới trận nhãn Thiên Huyền trận.

Một hồi ánh sáng chói mắt đi qua. Toàn bộ ảo ảnh biến mất, chỉ còn lại một Hóa Đảo chân thực. Không có cây cối hoa lá, không có thanh sơn lục thủy, trong mắt chỉ là một vùng đất kim loại tỏa ánh sáng lộng lẫy.

Thấy rõ cả Hóa Đảo, Thẩm Thiên Mạch không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt. Trên Hóa Đảo thậm chí có nhiều kim loại hiếm như vậy, nếu dùng để chế tạo binh khí, sẽ có bao nhiêu Thần Binh Lợi Khí đây?

"Mị Huyết lâu chủ quả nhiên danh bất hư truyền." Cách bọn họ không xa, một nam tử bạch y xuất trần bước tới.

Ngũ quan của hắn nhu hòa như ngọc, nhưng không yêu mị như Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng không so được đường nét tinh xảo của Tư Đồ Cảnh Hạo, nhưng lại có một cảm giác nhu hòa, khiến cả người hắn giống như được bao quanh bởi ánh sáng bạch ngọc lộng lẫy, tản mát ra phong thái tiên phong đạo cốt.

Sắc mặt hắn có phần trắng bệch, hiển nhiên vừa rồi lúc Tư Đồ Cảnh Diễn mạnh mẽ phá trận, hắn cũng bị thương. Nhưng, trong thiên hạ này, người có thể tiếp được một kích toàn lực của Tư Đồ Cảnh Diễn mà vẫn có thể đi lại tự nhiên, cười nói, sợ rằng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn người đi tới, chỉ lạnh lùng "hừ" một tiếng, trong mắt mang theo cuồng ngạo.

"Trái lại Thiên Mạch thật không biết, Hòa Đảo này đã là vật trong túi của Thất Tuyệt Sơn Trang!" Thảm Thiên Mạch đỡ Tư Đồ Cảnh Diễn, khoe miệng mang theo ý lạnh, thản nhiên nói.

Vừa rồi Tư Đồ Cảnh Diễn vừa vận dụng Mị Huyết ảo ảnh Đệ Cửu Tầng, mặc dù phá được trận pháp, nhưng hắn cũng bởi vì nội lực tiêu hao quá nhiều mà nhất thời vô lực.

Nam tử bạch y kia nghe thấy lời nói của Thảm Thiên Mạch, trên khuôn mặt ôn hòa như ngọc chợt biến đổi, ngược mắt nhìn Thảm Thiên Mạch, trong mắt mang theo ba phần khâm phục, bảy phần hứng thú.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy thế, cực kỳ khó chịu liếc mắt nhìn nam tử mặc bạch y kia.

Lại dám nhìn nữ nhân của hắn trước mặt hắn như vậy?! Có phải không muốn sống nữa hay không! Coi như bởi vì hắn mới vừa sử dụng Mị Huyết ảo ảnh, tiêu hao nội lực, nhưng muốn giết nam tử này, vẫn là dư sức! Mới vừa rồi nếu không có Huyền Thiên Trận pháp che chở, nam tử bạch y này làm sao có thể tốt đẹp đứng ở chỗ này nhìn Mạch Nhi của hắn?!

"Tiểu thư! Mau cứu cứu Hồng Mai tỷ tỷ!" Đang lúc ba người bọn họ nhìn nhau, quan sát lẫn nhau, tiếng khóc của Thiên Thiên cắt đứt ý nghĩ của bọn họ.

"Hồng Mai như thế nào?!"

Mặc dù trong giọng nói của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo lạnh lùng, nhưng ân cần trong mắt rất rõ ràng. Tư đại hộ vệ đi theo hắn đã lâu. Tuy nói là quan hệ thuộc hạ cùng chủ tử, nhưng trong lòng hắn, bọn họ cũng người thân.

"Đều là em không tốt. Nếu không phải em không cẩn thận trúng kế, Hồng Mai tỷ tỷ cũng sẽ không vì cứu em mà bị thương nặng như vậy." Nước mắt Thiên Thiên không ngừng rơi, vừa tự trách nói.

Thảm Thiên Mạch hơi nhíu mày, Hồng Mai cứu Thiên Thiên? ! Nhưng không phải Hồng Mai rất ghét Thiên Thiên sao?! Sao có thể liều mình cứu Thiên Thiên?! Ánh mắt ân cần nhìn về sắc mặt trắng bệch của Hồng Mai.

"Hừ! Cứ khóc sụt sùi, có ích gì sao?!" Hồng Mai liếc mắt nhìn Thiên Thiên, trong mắt là chán ghét không che giấu, khoe miệng nở nụ cười lạnh, nhần tâm chăm chọc.

"Hồng Mai, thương thế của ngươi vô cùng nặng, chớ nói chuyện." Thanh Tùng thấy Hồng Mai bởi vì nói chuyện mà rối loạn hơi thở, phun ra một ngụm máu tươi, không khỏi lo lắng.

Lần này Thảm Thiên Mạch cũng coi như thấy rõ. Hồng Mai cũng không phải là cô gái vô tâm.

Bởi vì bản thân mất đi vẻ hồn nhiên, nên mới đặc biệt muốn bảo vệ Thiên Thiên ngây thơ. Nhưng ngoài mặt lại nhần tâm chăm chọc. Nữ tử này...

"Tại hạ có thuốc trị thương."

Thanh âm ôn nhuận như ngọc truyền đến, một đôi tay thon dài duỗi đến trước mặt Thảm Thiên Mạch, trong mắt mang theo nụ cười ôn hòa.

Thảm Thiên Mạch kinh ngạc nhìn hắn, nếu như nàng không đoán sai, nam tử bạch y này phải là thiếu chủ Thất Tuyệt Sơn Trang - Huyền Lâu. Nhưng, không phải vừa rồi hắn còn muốn giết bọn họ sao? Vì sao hiện tại lại chủ động đưa thuốc trị thương?!

"Cám ơn."

Thảm Thiên Mạch nhận lấy thuốc trị thương, cho Hồng Mai uống một viên, sau đó cùng Thanh Tùng và Sênh Ca chữa thương cho nàng.

"Không sợ thuốc có vấn đề sao?" Nhíu mày, trong mắt thoáng qua tia hứng thú, khoe miệng vẫn độ cong ôn hòa, nam tử bạch y nhần nhặt hỏi.

Thảm Thiên Mạch cười yếu ớt, thản nhiên nói, "Không cần làm điều thừa."

Xác thực. Thương thế Hồng Mai vô cùng nặng, hơn nữa nhìn qua cũng có thể thấy, không chỉ bị nội thương, kịch độc còn nguy hiểm hơn, nếu không có thuốc giải, cho dù bọn họ có thể khống chế được nội thương của nàng, nhưng cũng không cứu được nàng.

Nếu như nam tử bạch y này muốn Hồng Mai chết, hoàn toàn có thể không cần lấy thuốc giải ra. Chỉ cần lạnh lùng đứng nhìn mà thôi.

"Hừ!" Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng đứng giữa Thảm Thiên Mạch cùng nam tử bạch y, nhíu mày, khoe miệng nâng lên nụ cười tà mị, mang theo vài phần kiêu căng hỏi, "Các hạ chính là Thiếu chủ Thất Tuyệt Sơn Trang?!"

"Huyền Lâu. May mắn kết thân được hai vị. Chi là không biết vị cô nương này sao có thể nhìn ra thân phận của Huyền Lâu?" Nam tử bạch y ôn hòa cười một tiếng, tựa hồ người vừa rồi muốn lấy tính mạng bọn họ không phải hắn.

"Huyền Thiết Lệnh." Thảm Thiên Mạch chỉ lạnh lùng thốt ra ba chữ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 25: Tới Hỏa Đảo tìm giải được 2

Huyền thiết lệnh. Giang hồ từng đồn đại rằng, người có huyền thiết lệnh có thể được thiên hạ. truyện được copy tại ĐDLQĐ

Huyền thiết lệnh là tín vật của Thất Tuyệt son trang, cũng là tín vật mà Thất Tuyệt son trang hứa hẹn cho mình chủ võ lâm. Người có được huyền thiết lệnh có thể hiệu lệnh Thất Tuyệt son trang.

Mà Thất Tuyệt son trang chính là nơi sản xuất ra thần binh lợi khí. Binh khí của Thất Tuyệt son trang không chỉ vô cùng sắc bén mà số lượng còn rất nhiều, nếu muốn đoạt thiên hạ, có thêm những binh khí này không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh.

Huyền thiết lệnh, nàng đã từng nghe lão cung chủ Ma cung nói về thứ này, vừa rồi nhìn thấy lệnh bài hòa liên bằng thép bên hông Huyền Lâu, lại thấy kim loại trải rộng trên Hỏa Đảo này liền đoán được thân phận của Huyền Lâu.

Huyền Lâu hơi nhướng mày, lại quan sát Thẩm Thiên Mạch một phen. Ban đầu tưởng rằng nữ tử này bất quá dựa vào tuyệt thế dung mạo mà lấy được sự ưu ái của Mị Huyết Lâu chủ, thế nhưng thật không ngờ đó lại là một nữ tử có kiến thức như thế.

"Cô nương lại biết đến huyền thiết lệnh? ! Tại hạ ngược lại hơi hiếu kỳ về lai lịch của cô nương đó." Huyền Lâu ôn nhã lạnh nhạt nói.

"Nàng ấy là nữ nhân của ta. Ngươi không cần phải biết rõ lai lịch của nàng!" Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nói, hắn không thích ánh mắt khi Huyền Lâu nhìn Thẩm Thiên Mạch, dịu dàng và tràn đầy hứng thú, ánh mắt ấy hắn đã quá quen thuộc, đó là ánh mắt khi một nam nhân động tâm với một nữ nhân.

Thẩm Thiên Mạch nghe được lời Tư Đồ Cảnh Diễn cũng chỉ mỉm cười. Ban đầu đã không muốn cho hay, nếu Cảnh Diễn không muốn nàng nói, nàng liền không nói.

"Chẳng biết Mị Huyết Lâu chủ tới Hỏa Đảo này có gì cần sao?" Ngữ điệu Huyền Lâu thản nhiên, không chút tức giận với sự cương quyết của Tư Đồ Cảnh Diễn, dáng vẻ vẫn ôn hòa nền nã.

Thẩm Thiên Mạch hơi cau mày, thiếu trang chủ Thất Tuyệt son trang này cũng không đơn giản. Hỏa Đảo qua nhiều năm như vậy có thể khiến người giang hồ có đến mà không có về, có lẽ không chỉ bằng vào trận pháp vô cùng lợi hại đi.

Hôm nay đáng vẻ Huyền Lâu dường như có ý định bỏ qua cho bọn họ. Thế nhưng, thật sự chỉ vì bọn họ phá được hai tuyệt trận thôi sao? Hay là còn nguyên nhân nào khác.

"Lấy Hỏa Quả cứu người." Tư Đồ Cảnh Diễn đáp lại rất dứt khoát. Với người không quen biết, điệu bộ Tư Đồ Cảnh Diễn cho tới bây giờ chính là lạnh lùng cao ngạo như thế.

Huyền Lâu nghe xong lời Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng không có kinh ngạc bao nhiêu, chỉ cười ôn nhã, "Hóa ra là vì Hỏa Quả."

"Vậy không biết trang chủ có thể..." Thẩm Thiên Mạch nhìn Huyền Lâu tựa hồ không muốn là địch với bọn họ, giọng điệu cũng mềm mỏng đi vài phần, lễ phép hỏi.

"Chỉ là Hỏa Quả thôi." Giọng nói Huyền Lâu thản nhiên, phảng phất Hỏa Quả cũng không phải là dược liệu trân quý hiếm thấy, chẳng qua chỉ là một loại quả bình thường mà thôi.

"Nhưng mà, các ngươi cũng phải giúp ta một chuyện." Trên gương mặt Huyền Lâu tự tin mười phần, một bộ ôn hòa nền nã tựa hồ chắc chắn đáp ứng Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch.

Khỏe miệng Thẩm Thiên Mạch cong lên, quả nhiên là thế.

Hóa ra hắn cũng có việc cần bọn họ. Tháo nào lại đột nhiên thay đổi thái độ, bỏ qua công kích phía sau chứ. Nhưng bọn họ có thể giúp được hắn cái gì đây? ! Không nghĩ ra.

"Giúp cái gì! ?" Tư Đồ Cảnh Diễn không vui cau mày, hắn cũng không thích loại cảm giác bị ép mua bán này, nhưng là vì tính mạng Tư Đồ Cảnh Hạo, hắn vẫn bằng lòng nhận. truyện được copy tại ĐDLQĐ

Nếu thật sự hiểu thấu đoạt lấy, cũng không phải là không thể được, chẳng qua nguy hiểm trong đó không phải là một điểm hay nửa điểm, huống chi Hồng Mai lúc này lại bị thương, không thích hợp xé rách mặt với Huyền Lâu.

Mà điểm quan trọng nhất là huyền thiết lệnh ở trong tay Huyền Lâu. Ngày sau còn cần dựa vào Huyền Lâu, giờ này không thể xé rách da mặt với hắn ta được.

"Nếu ta không đoán sai, máu của người có công lực của Mị Huyết Huyền Ảnh tầng thứ chín chính là máu chí cường chí dương?" Huyền Lâu thu lại vẻ mặt bình tĩnh và tuồng hòa, trong mắt mang theo sự chờ đợi và khấn trương.

Tur Đồ Cảnh Diễn cau chặt mày, cũng thẳng thắn đáp, "Không sai."

"Vậy thì, máu của ngươi, có thể giải được Thiên Vực Hàn Độc sao?!" Huyền Lâu nghe Tur Đồ Cảnh Diễn sáng khoái trả lời, trong mắt hiện lên sự kích động, không nhịn được hỏi.

Trong con ngươi Tur Đồ Cảnh Diễn thoáng hiện tia sáng tỏ, thảo nào khi thấy hấn sử dụng tầng thứ chín của Mị Huyết Huyền Ảnh lại đột nhiên thu liễm trận thế, hóa ra là nguyên nhân này.

Nhưng mà Thiên Vực Hàn Độc cũng có thể coi là chí độc của thế gian. Tính chất kỳ độc không thua gì Âm Dương Tán. Nếu trúng phải Thiên Vực Hàn Độc, trừ máu chí cường chí dương cộng thêm Hỏa Quả ra thì không có thuốc nào cứu được.

"Nhưng mà phải lấy máu đầu của tim." Tiểu ý của Tur Đồ Cảnh Diễn không giảm, ngược lại càng thêm yêu dị, trong mắt mang theo vài phần khí phách, thần nhiên nói, "Ngươi phải biết đây là việc rất nguy hiểm. Vì một thứ như Hỏa Quả dường như không đáng để ta làm vậy."

Con ngươi Huyền Lâu thâm trầm bình tĩnh, trên gương mặt cũng không thấy được sự tức giận nào, chẳng qua cũng cười nhạt, nói, "Nói đi, còn có yêu cầu gì."

"Ta muốn nửa khối huyền thiết lệnh." Tur Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng thốt lên những chữ này.

Huyền thiết lệnh được chia làm hai nửa. Nửa bộ phận là một thanh kiếm, đây chính là khối huyền thiết lệnh Thất Tuyệt son trong hứa hẹn cho mình chủ võ lâm, có huyền thiết lệnh liền có thể hiệu lệnh tất cả bộ hạ của Thất Tuyệt son trang.

Mà máu chốt nhất chính là nửa khối huyền thiết lệnh hình huyết liên mà thiếu trang chủ Thất Tuyệt son trang nắm giữ. Có được nửa khối huyền thiết lệnh, chẳng khác nào có được tất cả binh khí của Thất Tuyệt son trang.

Thâm Thiển Mạch tiểu ý không giảm, thần nhiên nhìn nam tử tà mị hồng y tung bay bên cạnh mình. Quả nhiên là tâm tư thiên hạ. Nửa khối huyền thiết lệnh này, nếu không phải vì tranh thiên hạ thì còn tác dụng nào?

Mâu sắc Huyền Lâu hơi đổi, dường như không ngờ rằng Tur Đồ Cảnh Diễn lại đưa ra một yêu cầu như thế. Vì sao hấn lại muốn nửa khối huyền thiết lệnh? ! Phải biết rằng thân binh lợi khí mặc dù quan trọng, nhưng nhiều binh khí như vậy với một người trong giang hồ thì có tác dụng gì a.

"Cho ngươi một ngày để suy xét." Tur Đồ Cảnh Diễn tiếp tục lạnh lùng bồi thêm một câu, phảng phất hấn không phải người có việc cầu người mà là Huyền Lâu.

Con ngươi Huyền Lâu lại sâu thêm vài phần. Huyền thiết lệnh đại biểu thế lực Thất Tuyệt son trang, cũng là một trong những tín vật quan trọng nhất thuộc về thiếu trang chủ, làm sao có thể tùy tiện cho người khác được? !

Thế nhưng thế gian này, ngoại trừ Tur Đồ Cảnh Diễn ra sợ rằng không còn ai luyện được tầng thứ chín của Mị Huyết Huyền Ảnh. Vốn tưởng rằng tính mệnh mẫu thân đã không có cách nào vấn hồi, thế nhưng hôm nay, cơ hội sống đã đặt ngay trước mắt, hấn có thể buông tha sao?!

Tính mệnh mẫu thân, lợi ích của gia tộc, rốt cuộc cái nào nhẹ cái nào nặng, hấn nên lựa chọn ra sao đây? !

"Hấn sẽ đáp ứng ư?!" Thâm Thiển Mạch nhìn Huyền Lâu, thấp giọng hỏi Tur Đồ Cảnh Diễn.

Tur Đồ Cảnh Diễn cười tự tin, "Điều kiện vẫn có thể nói."

Trong con ngươi Thâm Thiển Mạch thoáng hiện tia giáo hoạt, yêu cầu huyền thiết lệnh quả thực có hơi quá phận, thế nhưng khi đề ra yêu cầu tiếp đó sẽ không khó để có được sự hứa hẹn của Huyền Lâu.

Hướng hồ có một yêu cầu cao như thế, muốn đổi lấy yêu cầu thứ hai cũng dễ hơn rất nhiều, đây cũng là quyền mưu cùng trí tuệ của thượng vị giả.

Tur Đồ Cảnh Diễn thực sự là một vương giả trời sanh, mang theo sự tin và khí phách chỉ vương giả mới có, còn cả óc phán đoán vô cùng chuẩn xác.

"Đại ca, huynh sao lại cho ngoại nhân tiến vào?" Một giọng nói mang theo vài phần con nít vang lên bên tai, đem tầm mắt của nhóm Thâm Thiển Mạch cùng với Huyền Lâu đang suy nghĩ hấp dẫn.

Người tới mặc một thân trường sam màu vàng, thoát nhìn giống như một đứa bé, trong ánh mắt xinh đẹp kia mang theo ba phần ngây thơ bảy phần đáng yêu.

"Bọn họ có thể trị được bệnh cho mẫu thân." Huyền Lâu nhìn người tới, cười dịu dàng, là nụ cười ấm áp chân chính, hoàn toàn bất đồng với nụ cười dịu dàng giả tạo hấn luôn duy trì, sự ấm áp này là phát ra từ nội tâm.

"Cái gì? ! Có thật vậy không?" Người tới lập tức mừng rỡ, nhảy tới trước mặt Thâm Thiển Mạch và Tur Đồ Cảnh Diễn, vui vẻ nói, "Tỷ tỷ xinh đẹp với suất ca ca, hai người thực sự có thể cứu mẫu thân ư?"

Thẩm Thiên Mạch nhìn ánh mắt của người vừa tới không chứa một chút tạp chất, đây mới thực là tinh khiết, khác biệt với ánh mắt Công Tử Tu ngoài thì trẻ con trong thì che dấu tính toán, đây là hoàn toàn tinh khiết.

"Chúng ta có cứu mẹ ngươi không, hoàn toàn bằng một câu nói của đại ca ngươi." Ngữ điệu Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn lạnh lùng, dường như không thấy được sự trông đợi trong mắt người tới.

Người vừa tới nghe được lời Tư Đồ Cảnh Diễn, con mắt hiếu kỳ và trông đợi chuyển sang nhìn Huyền Lâu, đại ca nhất định sẽ cứu mẫu thân.

Huyền Lâu nhìn con ngươi trong veo của đệ đệ, trong khoảng thời gian ngắn đúng là không biết nói gì. Hắn đương nhiên muốn cứu mẫu thân, thế nhưng, cơ nghiệp Huyền gia, lệnh bài Thất Tuyệt son trang thật sự có thể giao ra ư? !

"Nếu các hạ lo lắng sẽ ảnh hưởng tới Thất Tuyệt son trang. Vậy thì các hạ cũng có thể hứa đưa cho ta mười vạn món lợi khí." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn thấu do dự của Huyền Lâu, miệng nhếch lên, đôi mắt đen nhánh mang theo sự chắc chắn.

Thẩm Thiên Mạch nhìn khoe miệng đang nhếch lên cùng cặp mắt đen nhánh của Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ cảm thấy con ngươi kia như một cái hồ không đáy, trong đó ẩn chứa rất nhiều, phảng phất như tất cả thế gian đều không cách nào thoát khỏi đôi mắt ấy.

"Được."

Trầm mặc nửa ngày, Huyền Lâu rốt cuộc trịnh trọng đáp lại.

Mười vạn món binh khí cũng không phải một số lượng nhỏ, thế nhưng đây đã là biện pháp tốt nhất rồi.

"Đại ca, mẫu thân có phải được cứu rồi hay không?" Nam tử hoàng y kia lập tức mặt mày hớn hờ hỏi.

"Huyền Minh ngoan. Mẫu thân nhất định sẽ không sao." Huyền Lâu cứng chịu xoa đầu Huyền Minh, trên gương mặt hiện lên nụ cười ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 26: Tới Hỏa Đảo tìm giải được 3

Miệng Thẩm Thiên Mạch cong lên. Chuyến đi tới Hỏa Đảo lần này, cuối cùng cũng rất thuận lợi, không chỉ có được Hỏa Quả mà còn lấy được sự hứa hẹn của Thất Tuyệt son trang.

Cảnh Diễn, có được mười vạn binh khí này, giấc mộng để chàng tranh giành thiên hạ sẽ gần thêm một bước rồi.

Thẩm Thiên Mạch nhìn tay áo hồng sắc của Tư Đồ Cảnh Diễn tung bay, tuy lòng lơ mơ có sự phiền muộn nhưng rồi lại lộ ra vui sướng.

Mà Tư Đồ Cảnh Diễn lúc này cũng đang nhìn chăm chú vào Thẩm Thiên Mạch.

Mạch Nhi, ta sẽ lấy thiên hạ trình ra trước mặt nàng. Mạch Nhi, hãy chờ ta.

"Nếu đã bàn xong, mời công tử thi cứu." Tiểu ý trên gương mặt Huyền Lâu không đổi, chẳng qua sự ôn tồn khi rời mắt khỏi khuôn mặt Huyền Minh cũng đồng thời biến mất.

Tay áo bào Tư Đồ Cảnh Diễn vung lên, mang trên môi nụ cười tà mị mà kiêu căng thản nhiên nói, "Ta mà còn phải quyệt nợ sao. Dẫn đường đi."

Thẩm Thiên Mạch nhìn bóng lưng Tư Đồ Cảnh Diễn, muốn lên tiếng nhưng vẫn nhịn vào.

Khi lấy máu đầu của tim ra sẽ rất đau đớn, thế nhưng đã không còn cách nào khác. Nàng không có cách nào chịu đau đớn thay hắn, chỉ có thể yên lặng nhìn theo.

Kỳ thực, mưu kế, tính toán, kẻ cả có vào đi nữa đều là do hắn. Tư Đồ Cảnh Diễn, vì sao, có thể nhẫn tâm với bản thân như vậy, quá khứ của chàng rốt cuộc là như thế nào.

"Tiểu thư." Giọng nói sợ hãi của Thiên Thiên vang lên ở sau lưng. Thẩm Thiên Mạch thu lại cảm xúc trong lòng, ngoái đầu nhìn về phía Thiên Thiên lúc này đang mê man cùng mấy phần ủy khuất hiện rõ trên mặt.

Vươn tay xoa tóc Thiên Thiên, "Thiên Thiên cảm thấy mình đã liên lụy tới Hồng Mai?"

"Vâng. Nếu không phải Thiên Thiên hấp tấp, Hồng Mai tỷ tỷ cũng sẽ không bị thương." Thiên Thiên cúi đầu đáp lại, trong mắt mang theo sự áy náy sâu đậm.

Thẩm Thiển Mạch nhẹ nhàng thở dài. Quả nhiên, ai cũng đều sẽ trưởng thành, không ai có thể vĩnh viễn sống trong một thế giới đơn thuần.

"Vậy Thiên Thiên hãy học cách tự bảo vệ mình đi." Lời Thẩm Thiển Mạch nhẹ nhàng thổi qua, gần như không nghe được, thế nhưng Thiên Thiên lại nghe rõ, hơn nữa còn trịnh trọng gật đầu.truyện được copy tại ĐDLQĐ

Cho tới này, nàng tưởng rằng mình đang bảo vệ tiểu thư, kỳ thực, là tiểu thư một mực che chở, bao bọc cho nàng a.

"Tiểu nha đầu, đừng khóc đó." Huyền Minh đứng một bên thấy bộ dạng như sắp khóc của Thiên Thiên thì có chút không đành lòng nên an ủi một câu, ai ngờ vừa mới an ủi xong lại khiến nước mắt Thiên Thiên như vỡ òa.

"Tiểu nha đầu, đừng khóc a." Huyền Minh thấy Thiên Thiên càng khóc càng lợi hại, không khỏi luống cuống tay chân, vụng về đưa tay ra như muốn lau khô nước mắt thay Thiên Thiên.

"Hu hu hu." Thiên Thiên vẫn không ngừng khóc, con mắt xinh đẹp phảng phất như một nguồn suối không bao giờ khô kiệt, nước mắt cứ chảy xuống, miệng thì dần lên, bộ dáng ấy muốn đáng thương bao nhiêu thì đáng thương bấy nhiêu.

Khuôn mặt con nít đẹp mắt của Huyền Minh cũng phải lộ ra sự bất đắc dĩ, tay đưa ra dè dặt Thiên Thiên áp vào ngực, kiên quyết nói, "Tiểu nha đầu, người đã buồn vậy thì ta cho người mượn vai ta đó."

Đầu Thiên Thiên bị người ta dè mạnh xuống, không giải thích được thế nào lại dựa vào ngực nam tử này nữa. Tuy sinh ra trong giang hồ, thế nhưng Thiên Thiên vẫn luôn được Thẩm Thiển Mạch bảo vệ rất tốt, còn chưa từng tiếp xúc thân mật thế này với nam tử nào.truyện được copy tại ĐDLQĐ

Tiếng tim đập vững vàng mạnh mẽ của Huyền Minh vang lên thật gần, lần này Thiên Thiên cũng quên cả khóc, chỉ vùng vẫy, mắt thì đỏ bừng, hoảng hốt nhìn Huyền Minh.

Thẩm Thiển Mạch thấy một màn này cũng chỉ cười một tiếng. Tâm tư Huyền Minh rất đơn thuần, điểm này nàng có thể thấy được thông qua ánh mắt hần, đây cũng là lý do nàng không ngăn cản Huyền Minh làm vậy.

"Thiên Thiên trước nhờ người chăm sóc vậy." Thẩm Thiển Mạch nhìn Huyền Minh nở nụ cười đầy hàm xúc, sau đó thì đuổi theo Huyền Lâu với Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Tiểu thư, tiểu thư!" Thiên Thiên ở đằng sau gọi Thẩm Thiển Mạch, thế nhưng Thẩm Thiển Mạch chỉ dành cho Thiên Thiên nụ cười yên tâm rồi vội vàng bỏ đi.

Huyền Minh thấy đáng vẻ thất vọng của Thiên Thiên, vươn tay ra xoa tóc nàng cười nói, "Tiểu nha đầu, mọi nơi trên Hóa Đảo này đều có cơ quan, theo chân ta mới an toàn nè."

Thiên Thiên nghe được lời Huyền Minh nói mới hiểu được Thẩm Thiển Mạch là vì lo nghĩ cho sự an toàn của nàng. Vừa rồi còn tưởng tiểu thư vì mình gây họa mới không thích mình nữa chứ.

"Người mới là tiểu nha đầu!" Thiên Thiên tức giận đứng lại, vừa rồi tên này đã thấy mình khóc thảm thế kia, rõ là mắc cỡ chết người mà. Lại còn cứ một mực gọi tiểu nha đầu, nhìn hần cũng chả lớn hơn nàng bao nhiêu nha.

Huyền Minh nghe Thiên Thiên nói, cặp mắt chất phác nheo lại, cười tươi, "Ta không phải tiểu nha đầu, ta là nam tử hán!"

"Hi hi." Thiên Thiên nghe vậy không nhịn được cười. Tên này cũng bắt quá mười bảy mười tám tuổi là cùng, trông thì như con nít còn dám nói mình là nam tử hán há trời? !

"Cười cái gì? ! Người không tin sao? !" Huyền Minh thấy Thiên Thiên cười sặc sụa cũng thấy đỏ mặt, hốt hoảng chứng minh bản thân.

Bên này Thiên Thiên và Huyền Minh đang cãi nhau thì phía bên Tư Đồ Cảnh Diễn và Huyền Lâu cũng rất nặng nề.

"Nếu ta nhớ không lầm, Thiên Vực Hàn Độc này là chí độc của Đường Môn." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn nữ tử uyển chuyển hàm xúc tuổi chừng hơn ba mươi đang nằm ngủ trên giường ấm bằng ngọc, nhìn khí sắc thì đúng thật là đã trúng Thiên Vực Hàn Độc.

Lông mày Huyền Lâu hơi nhíu lên, trong con ngươi ôn hòa như ngọc hiện lên sát khí, lạnh lùng hừ một tiếng, "Không sai! Đường Môn hèn hạ! Cũng bởi vì Thất Tuyệt sơn trong không chịu hợp tác, vậy mà lại ra tay hạ độc với mẫu thân tay trái gã không chặt của ta."truyện được copy tại ĐDLQĐ

Thẩm Thiển Mạch đuổi tới nghe được cũng nhíu chặt mày, nở nụ cười ý vị thâm trường, trong con ngươi đen như mực thoáng hiện sự nghi hoặc.

Đường Môn với Thất Tuyệt sơn trang có thể nói là gần với chủ tử của Mị Huyết Lâu và Ma Cung trên giang hồ, từ trước tới nay không có gì liên quan với nhau, Đường Môn tại sao lại muốn hại lão phu nhân của Thất Tuyệt sơn trang chứ? !

Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng hiện tia suy xét, trong con ngươi như Hắc Diệu Thạch lộ ra sự cơ trí thấu đáo, khẽ cong miệng lên mang theo vài phần tà mị nói, "Đường Môn cũng muốn có huyền thiết lệnh? !"

Mặc dù chỉ hỏi một câu, thế nhưng giọng điệu như một lời khẳng định.

Huyền Lâu không nhận được phải nhìn thẳng vào Tư Đồ Cảnh Diễn, khí thế không chịu thua kém, sức phán đoán thật là nhạy cảm. Hắn còn chưa nói gì mà Mị Huyết Lâu chủ này đã đoán được thấu triệt rồi ư? !

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 27: Giao dịch hỏa đảo (Hai canh giờ cầu chi viện)

Nghe tiếng Mị Huyết Lâu khát máu tàn nhẫn đã lâu, nhưng không ngờ, chủ nhân Mị Huyết Lâu lại là một nhân vật kiệt xuất đến vậy. Trong lòng vừa bội phục, lại không khỏi sinh ra vài phần cảnh giác.

Một nhân vật như thế, nếu là bằng hữu thì quá tốt, nhưng nếu là kẻ địch, e rằng thế lực chắc chắn có thể uy hiếp được Thất Tuyệt sơn trang. Người này còn đáng sợ hơn Đường Môn Thiếu Chủ Đường Vân nhiều.

“Không tệ. Suy nghĩ của Mị Huyết Lâu chủ thật tinh tế.” Huyền Lâu thu lại suy nghĩ của mình, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt không vui không giận, không sợ hãi không kinh ngạc.

Tư Đồ Cảnh Diễn liếc mắt quan sát Huyền Lâu một chút, ngược lại tên Huyền Lâu này có mấy phần khí phách, nếu có thể sử dụng hắn thì tốt, nhưng nếu không thể, dĩ nhiên hắn là một mối họa.

“Ta có thể cứu mẫu thân ngươi. Có điều, đừng quên điều kiện của ta.” Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nói, trong mắt Huyền Lâu lộ ra một tia vui mừng, liếc nhìn mẫu thân vẫn khép chặt hai mắt như cũ, đưa tay ra hiệu mời.

Tư Đồ Cảnh Diễn gạt hồng bào ra, lưng thẳng đi tới trước mặt phu nhân Thất Tuyệt sơn trang, trong mắt vẫn một mảnh thâm trầm bình tĩnh, không ai thấy được trong con ngươi đen như mực ấy rốt cuộc cất giấu thứ gì.

“Cảnh Diễn.” Thẩm Thiên Mạch lên tiếng. Nàng không phải nữ nhân phân vân lưỡng lự, nhưng mà, trong lòng chợt nảy lên như bị đâm một dao.

“Mạch Nhi, đừng lo lắng.” Tư Đồ Cảnh Diễn nghe tiếng gọi của Thẩm Thiên Mạch, ngoái đầu nhìn lại, con ngươi đen nhánh sáng lung linh, lộ ra ánh mắt cương chiều dịu dàng, nụ cười tà mị nơi khóe miệng cũng biến thành nhu hòa cương chiều, hồng bào bay phấp phới, nổi bật lên vẻ mê hoặc khác người.

Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười, con ngươi đen nhánh nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn bằng ánh mắt tin tưởng cùng ân cần. Nếu Tư Đồ Cảnh Diễn quyết định làm như vậy, nhất định có lý do của hắn. Nàng sẽ không ngăn cản, nàng sẽ chỉ lặng lẽ ủng hộ hắn.

Tơ mắt nhìn gao gắm đâm vào lồng ngực Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch cảm thấy tim mình đau xót, giống như một dao kia đâm trên người nàng. Khóe miệng dứt khoát nâng lên một nụ cười mà lòng đau như cắt. Đây chính là tương giao sao, Cảnh Diễn, nhìn chàng đau, thiếp còn đau hơn chàng vạn lần.

“Đã cho phu nhân ăn quả phù hợp rồi. Hi vọng Thiếu trang chủ không nuốt lời.” Máu tươi trên ngực Tư Đồ Cảnh Diễn đã ngừng chảy, nhưng vết thương trần trụi trên ngực của hắn vẫn rất đáng sợ.

Sắc mặt Thẩm Thiên Mạch vô cùng tái nhợt, mà nụ cười vẫn tà mị như cũ khẽ cười với Tư Đồ Cảnh Diễn. Trên thế gian này, hình như không có chuyện gì chạy ra khỏi tính toán của hắn, cũng không có gì chi phối được tâm tư của hắn, cho dù là chính thân thể của hắn cũng không được.

“Đa tạ.” Huyền Lâu thấy Tư Đồ Cảnh Diễn trúng một dao ở trái tim vẫn có thể cười nói tự nhiên, không khỏi âm thầm bội phục.

Mặc dù Mị Huyết ảo ảnh không chỉ là võ công hiếm thấy, tác dụng làm miệng vết thương khép lại không cần tranh cãi, nhưng dù sao cũng bị đâm một dao, máu cũng chảy nhiều như vậy.

“Cảnh Diễn, nơi này thật là đau.” Thẩm Thiên Mạch vịn Tư Đồ Cảnh Diễn, sắc mặt nàng cũng không tốt đẹp hơn Tư Đồ Cảnh Diễn là mấy, cố gắng nâng lên một nụ cười khó, Thẩm Thiên Mạch nói.

Nếu có thể, nàng rất muốn ngăn cản hắn, nàng không muốn thiên hạ, nàng muốn hắn không phải chịu một chút tổn thương nào.

Nhưng thiên hạ lại là thứ hắn muốn nhất. Làm sao nàng nhẫn tâm ngăn cản hắn đây. Nhưng Thẩm Thiên Mạch không hề biết, thiên hạ đối với Tư Đồ Cảnh Diễn mà nói, không thể sánh bằng nàng được.

Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay vén mấy sợi tóc lộn xộn ra sau tai nàng, ngón tay vuốt ve da thịt Thẩm Thiên Mạch, trong mắt lộ ra mấy phần đau lòng, nói, “Mạch Nhi ngốc, ta không đau nữa. Nàng xem, máu có chảy nhiều đâu?”

Thẩm Thiên Mạch cúi đầu nhìn y phục Tư Đồ Cảnh Diễn đỏ thẫm như máu, thoát nhìn như không có vết máu gì cả, nếu không phải vừa rồi nàng nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn không chớp mắt, nhìn thấy máu tươi chảy ra, nếu không nàng cũng bị Tư Đồ Cảnh Diễn lừa gạt.

Vết máu trên y phục này, nhất định là chảy rất nhiều máu.

“Cảnh Diễn, đừng lừa thiếp.” Thẩm Thiên Mạch đưa tay nhẹ nhàng chạm vào y phục của Tư Đồ Cảnh Diễn, đây là hồng y đặc biệt, cho dù là dính máu cũng hoàn toàn không nhìn ra, nhưng chạm vào vẫn có thể cảm nhận được vết máu chưa khô.

Tư Đồ Cảnh Diễn nở một nụ cười bất đắc dĩ, giờ tay véo mạnh gò má Thẩm Thiên Mạch, ngoài miệng đùa giỡn nói, “Tiểu Mạch Nhi giáo hoạt, không gì qua được mắt nàng.”

Bàn tay Thẩm Thiên Mạch siết chặt hồng y ướt nhẹp của Tư Đồ Cảnh Diễn, con ngươi đen nhánh hình như vùng vẫy cùng khổ sở, qua hồi lâu, mới nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi nói, “Thiếp không hề biết, chàng thích hồng y, là vì lý do này.”

Nàng vẫn cho rằng, Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ thích hồng y vì nó khoa trương và quyền thế. Nhưng không biết, thật ra hồng y này che giấu rất tốt. Nhìn như vậy, hắn mới không bị thương giống như thần để tồn tại thôi. Nhưng mà, dù sao hắn cũng không phải thần, làm sao có thể không bị thương.

Những năm gần đây, hắn bị thương, đau đớn nhiều như vậy, đều ngang ngược dùng một thân hồng y che giấu, không ai thấy được, không ai biết.

“Cái này cũng bị Mạch Nhi nhìn ra.” Tư Đồ Cảnh Diễn nghe được tiếng thở dài của Thẩm Thiên Mạch, trong mắt liền thoáng qua một tia ưu sầu, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền bị ánh mắt đen thẫm như hắc điện thạch thay thế, khóe miệng lại gợi lên nụ cười tà mị tao nhã tuyệt thế, giống như sự yếu ớt trong nháy mắt đó căn bản không thuộc về hắn.

Hắn là người kiên cường. Cho nên không thể để cho người khác nhìn thấy hắn yếu ớt. Chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ được thứ mình muốn.

“Cảnh Diễn. Chàng không muốn nói, thiếp không ép chàng.” Thẩm Thiên Mạch khe khẽ thở dài một hơi, con ngươi đen nhánh chăm chú nhìn thẳng vào Tư Đồ Cảnh Diễn.

Ý tứ rất rõ ràng. Nếu chàng không muốn nói, thiếp không ép chàng, nếu chàng nguyện ý nói, chúng ta cùng nhau bắt đầu.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn ý tứ trong mắt Thẩm Thiên Mạch, không biết trong lòng là mừng rỡ, cảm động hay còn cái gì khác. Thẩm Thiên Mạch không phải là nữ nhi giới biều đạt tình cảm của mình, có thể nói như vậy, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng biết vị trí của mình quan trọng thế nào trong lòng nàng.

Hắn không khỏi cảm thấy mừng rỡ. Nhưng mà, điều kinh khủng này đã qua đi, ngay cả hắn cũng không muốn nhớ lại, phải nói cho nàng thật sao?! Hắn không muốn nàng đau cùng hắn. Nhưng hắn hiểu được, Thẩm Thiên Mạch không thích hắn lừa gạt không nói, đã như thế, vậy thì chia sẻ thôi. Mặc kệ vui buồn, mặc kệ sống chết, tuyệt đối không gạt nàng.

“Mẫu phi của ta, là phi tử được phụ vương sủng ái nhất.” Giọng Tư Đồ Cảnh Diễn hơi khàn khàn, không thẳng thắn tà mị như bình thường, nhưng vẫn có một cỗ ma lực, giống như từng câu từng chữ có thể đi vào nội tâm người khác.

“Mẫu phi của ta rất đẹp. Thật sự rất đẹp.” Con ngươi Tư Đồ Cảnh Diễn hơi nheo lại, mang theo vài phần sương mù mơ màng, khóe miệng nở nụ cười ngây ngô xao động, đây là lần đầu tiên Thẩm Thiên Mạch nhìn thấy Tư Đồ Cảnh Diễn cười như vậy, ngây thơ mà thuần túy.

Nụ cười ở khóe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn từ từ ngưng đọng lại, con ngươi giống như hắc diệu thạch cũng dần sắc bén lại, nụ cười càng phát ra yêu dị, trong mắt lộ ra mấy phần châm chọc nói, “Hậu cung Giai Lệ Tam Thiên được Đế Vương sủng ái, không phải là hạnh phúc, mà là độc được trí mạng! Mẫu hậu lương thiện là thế, như nhược là thế, sao chóng lại mưu kế của những nữ nhân kia?!”

Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch sâu hơn. Đúng vậy, hậu cung Giai Lệ Tam Thiên là nữ nhân được Đế Vương sủng ái, nếu lòng dạ không có vài phần thủ đoạn, làm sao có thể sống được lâu dài. Hậu cung này, Hoàng thất này, thứ không thể chấp nhận được, chính là lương thiện và ngây thơ!

“Phụ vương sủng ái một người, khiến tất cả nữ nhân trong hậu cung bất mãn. Họ muốn mạng của mẫu phi ta. Không, đâu chỉ có mạng của mẫu phi ta?! Họ còn muốn mạng của ta, mạng của Cảnh Ngọc!” Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn lộ ra mấy phần ngoan độc, nụ cười nơi khóe miệng trở nên chua xót cùng giận dữ.

Thẩm Thiên Mạch vươn tay, nắm thật chặt tay Tư Đồ Cảnh Diễn. Bàn tay Tư Đồ Cảnh Diễn không ấm áp như bình thường, giờ phút này tay hắn mang theo băng giá lạnh thấu xương. Không biết là vì vừa rồi bị thương mất máu, hay bởi vì tâm ma nổi lên.

Thẩm Thiên Mạch có thể cảm nhận Tư Đồ Cảnh Diễn đang kiềm chế sự run rẩy của mình. Đó nhất định là một đoạn quá khứ không thể nào chịu đựng nổi. Cứng rắn như Tư Đồ Cảnh Diễn cũng biết run rẩy và lăn trốn.

Tư Đồ Cảnh Diễn cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay của Thẩm Thiên Mạch truyền tới, ánh mắt dần trong sáng lại, gợi lên một nụ cười châm chọc mà dứt khoát, tiếp tục nói, “Họ cùng nhau lập một cái bẫy, muốn đẩy mẫu phi ta vào chỗ chết. Mẫu phi vì không muốn liên lụy tới ta, cầm tay ta, cây đao trong tay ta đâm vào trái tim nàng!”

Cảm xúc của Tư Đồ Cảnh Diễn có chút bất ổn, nỗi thống khổ trong mắt cũng dần hiện rõ ra, Thẩm Thiên Mạch cơ hồ muốn gọi tên hắn rồi lại im lặng, nhưng âm thanh của Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn tiếp tục.

“Khi đó, ta mới sáu tuổi, ta vùng vẫy không để cho thanh đao đâm vào mẫu phi, nhưng sức lực của mẫu phi lớn đến kì lạ, ta cứ thế trở mặt nhìn đao đâm

vào tìm mẫu phi, nhìn về mặt đau đớn không người của người, nhìn máu tươi từ từ chảy ra, nhìn mẫu phi chết trước mặt ta! Mà cây đao giết chết nàng, lại nằm trong tay ta! Là ta, là ta giết chết nàng!” Tâm tình của Tư Đồ Cảnh Diễn bất định, giọng nói cực lực không chế sự đau thương.

“Cảnh Diễn. Không phải vậy. Không phải như vậy.” Đôi tay Thẩm Thiên Mạch cầm tay Tư Đồ Cảnh Diễn càng kiên định, con người đen nhánh để lộ ra một cổ sức mạnh khó có thể diễn tả thành lời, nhìn chằm chằm Tư Đồ Cảnh Diễn, làm hắn cảm thấy trái tim âm áp. Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay ôm lấy Thẩm Thiên Mạch, cảm giác lên bả vai nàng, bây giờ hắn giống như một đứa bé bị thương, giọng trầm thấp kể ra những uất ức mấy năm nay, “Lúc phụ vương thấy cảnh tượng ấy, khiếp sợ nói không ra lời. Ta hiểu, phụ vương biết mẫu phi bị hãm hại, nhưng ông ấy cũng bất lực, dù sao thế lực sau lưng những thứ phi kia quá kinh người. Cho nên bắt đầu từ lúc đó, ta thề, ta phải trở nên mạnh mẽ, ta không muốn giống như phụ vương, ngay cả nữ nhân mình yêu quý nhất cũng không bảo vệ được!”

“Cảnh Diễn, thiếp sẽ không để chàng mất đi thiếp đâu.” Thẩm Thiên Mạch ôm lấy thân thể Tư Đồ Cảnh Diễn, an tâm tựa vào trước ngực hắn.

“Mạch Nhi. Ta không cho phép bất kì kẻ nào mang nàng rời khỏi ta.” Lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo sự ngông cuồng cùng chắc chắn, nhưng nhiều nhất, là thâm tình.

“Cảnh Ngọc khi đó mới hơn bốn tuổi, trở mắt nhìn thấy tất cả, từ đó về sau, hắn liền hận ta. Bất luận ta giải thích thế nào, hắn cũng không để ý đến ta. Phụ vương cũng vì cái chết của mẫu phi mà giận lây sang ta, lạnh nhạt với ta. Những nữ nhân kia càng bỏ thêm đá xuống giếng, tìm mọi cách khi dễ ta. Khi đó, ta gần như ăn không đủ no mặc không đủ ấm, ngày qua ngày, quả thật chẳng bằng con chó! Nhưng ta tự nói với mình, ta không thể chết được! Ta muốn báo thù thay mẫu phi! Ta muốn có được thiên hạ này! Ta muốn bọn chúng phải chịu những tổn thương ta đã từng chịu đựng, ta muốn bọn chúng biết, ta không phải người bọn chúng có thể khinh thường!” Lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo sự cứng rắn lạnh lùng.

“Nhưng mà, thiếp không nhớ Thiên Mạch có một vị hoàng tử tên là Tư Đồ Cảnh Ngọc.” Thẩm Thiên Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nhắc tới cái tên Cảnh Ngọc này nhiều lần, nhưng nàng chưa từng nghe tới cái tên này bao giờ, lần này tới Thiên Mạch, hình như cũng chưa từng nhìn thấy vị vương gia này.

Nhìn đáng dáp, hắn phải là đệ đệ ruột của Tư Đồ Cảnh Diễn, không có lý nào nàng lại chưa từng nghe nói.

“Lúc bảy tuổi hắn đã chết rồi. Cũng chết trong tay ta.” Ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia đau đớn, nụ cười nơi khóe miệng càng chua xót, ngược mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch, tự giễu nói, “Có phải rất buồn cười không, người ta yêu thương nhất, người thân nhất của ta, đều chết trong tay ta!”

“Cảnh Diễn.” Thẩm Thiên Mạch không biết nên an ủi Tư Đồ Cảnh Diễn như thế nào. Năm Tư Đồ Cảnh Ngọc chết, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng chỉ mới chín tuổi.

Sáu tuổi, bị mẫu thân cứng rắn cầm tay giết chết chính mẫu thân của mình. Chín tuổi, vì tình thế ép buộc cùng bất đắc dĩ, đệ đệ ruột yêu cầu chính mình ra tay giết hắn. Sáu tuổi, chín tuổi. Vẫn còn tuổi hoa, tuổi ngây thơ chơi đùa vô ưu vô lo. Nhưng mà, Tư Đồ Cảnh Diễn đã trải qua những chuyện gì!

“Từ năm chín tuổi ấy, ta đã thề, ta muốn có được thiên hạ. Ta muốn trở nên mạnh mẽ! Bất luận chuyện gì cũng không ngăn cản quyết tâm đoạt được thiên hạ của ta!” Ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia kiên định, mang theo tự tin ngông cuồng trở lại đúng con người hắn, hồng y dính máu tung bay trong gió, toàn thân hắn tản ra một loại cảm giác cô tuyệt.

Đúng vậy. Ngày trước nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn như vậy, sẽ khiến nàng cảm thấy đau lòng. Không hiểu là vì cái gì, tại sao một nam tử tự tin như vậy lại không kiềm chế được, làm cho nàng cảm thấy đau lòng. Hiện tại, rốt cuộc nàng đã hiểu, bởi vì tự tin quá mức, đến không kiềm chế được, cho nên mới càng có vẻ cô tuyệt.

Cô độc mà tuyệt vọng. Máu mủ đỏ tươi, thế giới đỏ ngòm. Ép buộc mình lớn lên trong cô độc cùng tuyệt vọng. Chưa tới hai mươi tuổi, cuộc sống mười năm nay Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ e còn đáng sợ và khổ sở hơn nàng.

Năm năm ở Ma Cung. Minh còn cảm thấy giống như ở trên mũi đao, khổ sở không chịu nổi. Mười năm, một tay lập ra Mị Huyết Lâu, từng bước đoạt được chính quyền Thiên Mạc, tiêu diệt loạn đảng, giết gian phi, loại bỏ gian thần. Mỗi một bước, đều dính vô số máu tươi, máu này là nỗi đau của người khác, lại càng khó làm phai mờ nỗi đau cùng sự tuyệt vọng của Tư Đồ Cảnh Diễn.

“Cảnh Diễn. Thiếp sẽ giúp chàng, giúp chàng có được thiên hạ này!” Thẩm Thiên Mạch cười nhạt, cho dù nước chảy mây trôi, nhưng trong con người đau lòng cùng kiên định, hình ảnh âm áp của Tư Đồ Cảnh Diễn in sâu trong lòng nàng.

Tư Đồ Cảnh Diễn không nói gì, chỉ ôm chặt Thẩm Thiên Mạch. Thẩm Thiên Mạch tựa vào vết thương trên ngực Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn hoàn toàn giống như không còn cảm giác, chỉ ôm thật chặt Thẩm Thiên Mạch, cứ như là vừa buông tay thì nàng sẽ biến mất.

Mạch Nhi, cả đời này, có thể gặp nàng là may mắn lớn nhất của ta. Ta không cần nàng giúp ta đoạt được thiên hạ này, ta chỉ cần có nàng, cùng ta nắm giữ thiên hạ là được rồi.

Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch, trong lòng yên lặng suy nghĩ, không mở miệng nói ra, hắn cảm thấy lời có lẽ không cần phải nói, nhưng không biết, không nói ra những lời này, khiến hai người phải đi vòng vào một con đường dài.

“Cảnh Diễn, đừng ôm chặt như vậy. Vết thương của chàng.” Thẩm Thiên Mạch khẽ cựa quậy một chút, tay nàng chạm phải một mảnh ướt át, chắc là Tư Đồ Cảnh Diễn vui mừng nên dùng hơi sức, vết thương lại chảy máu.

Mặc dù Mị Huyết ảo ảnh có thể cầm máu, nhất định có thể khép miệng vết thương lại, nhưng một đao sâu như vậy, không thể nói lành là có thể lành hẳn, chỉ bằng cẩn thận một chút.

“Không sao. Ta không đau.” Tur Đồ Cảnh Diễn buông lỏng Thẩm Thiển Mạch, nở một nụ cười tà mị, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, nói, “Gần đây Mạch Nhi càng yêu thương ta rồi. Đợi khi chúng ta cứu Cảnh Hạo trở về, mau tổ chức hôn sự thôi.”

“Ai muốn gả cho chàng?! Còn không có Mị Huyết Lâu cho thiếp chơi.” Thẩm Thiển Mạch nghe Tur Đồ Cảnh Diễn nói, gương mặt hơi ửng hồng, ánh mắt thoáng qua một tia linh động, nhếch miệng bướng bỉnh nói.

Tur Đồ Cảnh Diễn nghe nàng nói, ý cười nơi khóe miệng không giảm, tiếp tục nói, “Nhưng Mạch Nhi đã gả cho ta một lần rồi. Về lý thuyết, Mạch Nhi đã là thê tử của ta rồi.”

“Không tính.” Thẩm Thiển Mạch chu miệng nói, bộ dạng giống như quyết nợ. Nàng thừa nhận, mặc dù khí đó là tùy cơ ứng biến, nhưng nếu không phải thật lòng, nàng cũng sẽ không bằng lòng mặc áo cưới ngồi lên kiệu hoa, phải biết rằng, muốn tìm người thay thế nàng ngồi lên kiệu hoa, cũng không phải việc khó khăn gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Giao dịch hỏa đảo (Hai canh giờ cầu chi viện) 2

Tur Đồ Cảnh Diễn thấy thế chẳng qua là nhú mảy, hắn đã sớm biết Mạch Nhi sẽ không nhận, huống chi hắn cũng không muốn việc ấy xen lẫn lợi ích của hôn lễ, điều hắn muốn là một hôn lễ độc nhất vô nhị, là hôn lễ chứng minh cho tình cảm của bọn họ!

"Mạch Nhi. Tur Đồ Cảnh Diễn thật lòng cưới nàng làm mẫu nghi thiên hạ." Tur Đồ Cảnh Diễn nghiêm túc nói, trong đôi mắt đen kịt tràn đầy kiên định.

"Được."

Khéo léo nở nụ cười tươi, dịu dàng lên tiếng. Trong mắt Thẩm Thiển Mạch cũng tràn đầy nghiêm túc. Mẫu nghi thiên hạ sao. Đây là muốn cho nàng vị trí cao nhất, nhưng mà mẫu nghi thiên hạ này cũng phải có thiên hạ trước không phải sao.

"Tiểu thư!" Giọng nói vui mừng của Thiên Thiên truyền đến, Thẩm Thiển Mạch ngoái đầu nhìn lại đã nhìn thấy một Thiên Thiên và Huyền Minh toàn thân chật vật, hai người này làm cái gì vậy? Chẳng lẽ là đánh nhau sao? Làm sao lại thành ra như vậy.

Khẽ nhú nhú mảy, có chút giận trách nói, "Thiên Thiên, chuyện gì xảy ra vậy, sao lại thành bộ dạng như vậy?"

"Em và Huyền Minh leo cây, không cẩn thận cùng nhau ngã xuống." Thiên Thiên lè lưỡi một cái, chẳng hề để ý mà nói, Huyền Minh cũng cau mày, mặt uất ức bổ sung thêm một câu, "Là người không cẩn thận lôi ta xuống cùng!"

Thẩm Thiển Mạch nghe vậy không khỏi bật cười. Thiên Thiên này, vẫn mạo hiểm như vậy, đáng yêu thật đấy.

"Hong Mai và Thanh Tùng đâu?" Tur Đồ Cảnh Diễn thấy chỉ có Thiên Thiên và Huyền Minh thì không khỏi hỏi.

"Bọn họ bị thủ hạ của đại ca mang đi chữa bệnh." Huyền Minh cười híp mắt giải thích, khóe miệng còn có lúm đờn tiền đáng yêu.

"Sênh Ca đâu? !" Thẩm Thiển Mạch khẽ nhú mảy, giống như từ sau khi Tur Đồ Cảnh Diễn phá trận thì đã không thấy bóng dáng Sênh Ca đâu cả, Sênh Ca không phải người tự tiện hành động, đi nơi nào rồi.

"Linh linh linh." Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng kim loại va chạm nhau, hình như giống như là tiếng chuông, hơn nữa còn lạnh lạnh, Thẩm Thiển Mạch nghi ngờ cau mày, không biết đây là âm thanh gì nữa.

Thiên Thiên và Tur Đồ Cảnh Diễn cũng mang vẻ mặt khó hiểu, chỉ có gương mặt Huyền Minh khẽ thay đổi.

"Thế nào?" Thẩm Thiển Mạch chú ý tới biến hóa trên gương mặt Huyền Minh, nhận thấy đây không phải là âm thanh đơn giản, chắc hẳn là ám hiệu trên Hỏa đảo.

Huyền Minh nhú mảy, nói "Có người kích động hỏa thiên ngũ hành trận ở xung quanh Hỏa quả."

Hỏa thiên ngũ hành trận. Mặc dù không có trận pháp Huyền Thiên và trận pháp Thiên Huyền khó phá giải như vậy, nhưng nguy hiểm trong đó càng nhiều. Nhất là ở nơi cực dương như hỏa quả này bốn phía bày ra hỏa thiên ngũ hành trận, uy lực càng thêm không thể kinh thường.

Dường như trong nháy mắt, sắc mặt Thẩm Thiển Mạch và Tur Đồ Cảnh Diễn trầm xuống. Người của Hỏa đảo tự nhiên sẽ không tùy ý đụng vào trận pháp này, duy nhất có khả năng là có người xâm lăng. Mà trùng hợp vào lúc này, lại còn đi về phía hỏa quả sợ rằng không cần suy nghĩ cũng biết là ai.

"Mau dẫn ta đi!" Trong mắt Thẩm Thiên Mạch hiện lên một tia ngưng trọng, võ công Sênh Ca tuyệt không giả, nhưng đối với trận pháp cũng không tinh thông, nếu hấn thật một mình ở lại trong hòa thiên ngũ hành trận chỉ sợ là sẽ có hại.

Huyền Minh thấy vẻ mặt Thẩm Thiên Mạch lo lắng, lại nghĩ tới việc Tư Đồ Cảnh Diễn mới vừa rồi còn cứu mẹ của hắn, lập tức cũng không hỏi nhiều, liền mang theo đoàn người Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn vội vàng chạy tới hỏa quả, nơi được xem là bí mật.

Lúc đoàn người Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn chạy đến thì hỏa thiên ngũ hành trận đã khởi động. Trong trận lửa mạnh dấy lên, giống như luyện ngục vô biên vô tận không thấy tận cùng, mà ở trong lửa lại xen lẫn vô số ám khí. Tất cả những thứ này mặc dù chỉ là ảo tượng, nhưng giả mà thật, thật mà giả, những thứ này ám khí cùng lửa đang cháy bùng bùng, cái nào là thật, cái nào là giả cũng không ai biết. Cho nên, phải tránh tất cả công kích, nếu không cũng rất có thể vạn kiếp bất phục.

Trong vòng lửa vây áo bào màu đen như ẩn như hiện. Thẩm Thiên Mạch không cần cẩn thận phân biệt, cũng có thể nhìn ra đó là Sênh Ca, mang khí thế băng lãnh riêng mình cùng với võ công của Ma Cung.

Ở trong trận bóng dáng màu đen như sắp không chống đỡ được nữa, tuy nhiên lại cố gắng từng chút một đi về phía hỏa quả, cũng chính là nơi nguy hiểm nhất trong hòa thiên ngũ hành trận.

"Sênh Ca! Ngươi không cần mạng nữa sao! Mau trở về!" Thẩm Thiên Mạch nhìn về phía trận pháp rống lên, nhưng Sênh Ca ở trong trận làm sao mà nghe được tiếng của Thẩm Thiên Mạch.

Giờ phút này Sênh Ca đã trúng một mũi ám khí, bản lĩnh cũng không có lành lặn như trước nữa, nhưng hỏa quả đang ở trước mắt, sao hắn có thể từ bỏ.

Lúc Hồng Mai bị thương, Sênh Ca đã rời đi làm nhiệm vụ. Tin tưởng Cung chủ có Tư Đồ Cảnh Diễn bảo vệ sẽ không ra chuyện gì, mà hắn phải mau sớm lấy được hỏa quả. Nhưng hắn không biết, sau khi hắn rời đi Tư Đồ Cảnh Diễn và Huyền Lâu đã đạt tới thỏa thuận, nếu không cũng không cần liều lĩnh mạo hiểm như vậy.

"Sênh Ca!" Thẩm Thiên Mạch trở mắt nhìn một ám khí bắn về phía giữa lưng của Sênh Ca.

Ám khí là thật hay giả, người trong trận không thấy rõ, nhưng ở ngoài trận cũng thấy rất rõ ràng. Sênh Ca và Thẩm Thiên Mạch biết nhau cũng được một năm hai năm rồi, quan hệ tự nhiên cũng rất tốt, sao Thẩm Thiên Mạch có thể trở mắt nhìn Sênh Ca gặp chuyện không may, lập tức liền nhanh chóng nhảy vào hòa thiên ngũ hành trận và vẫn không quên ngoái đầu nhìn lại đối với Huyền Minh nói, "Coi chừng tốt Thiên Thiên!"

Thốt ra lời này, Thiên Thiên vốn là muốn đi theo Thẩm Thiên Mạch vào trận liền bị Huyền Minh kéo lại, không thể động đậy.

"Ngươi buông ta ra! Ta muốn đi theo tiểu thư nhà ta!" Thiên Thiên vừa giãy giụa vừa nóng lòng nhìn Thẩm Thiên Mạch, đồng nhất vào trận không phải là vì phá trận, mà là vì cứu người, trong đó hung hiểm càng thêm khó nói lên lời, sao nàng có thể yên tâm để một mình tiểu thư đi vào đó chứ.

Mà ở lúc bóng dáng màu trắng của Thẩm Thiên Mạch nhảy vào trong đó thì bóng dáng màu đỏ của Tư Đồ Cảnh Diễn cũng đi theo nhảy vào hòa thiên ngũ hành trận.

Sênh Ca khó khăn lắm mới tránh được tấn công giữa lưng, nhưng ám khí vẫn đánh trúng cánh tay trái của hắn. Động tác của hắn lại rõ ràng chậm đi mấy phần, khoảng cách Hỏa quả cũng chẳng qua hai, ba bước, nhưng ám khí và lửa mạnh cũng càng thêm mãnh liệt.

"Hỏa quả." Trên gương mặt lạnh như băng của Sênh Ca thoáng qua một tia mừng rỡ. Đưa tay tóm lấy hỏa quả, nhưng cũng trong lúc đó vô số mũi ám khí cũng bay về phía người của hắn. Hắn không biết cái nào là ám khí là thật, cái nào ám khí là giả, mà nhiều ám khí như vậy căn bản không thể tránh!

Khóe miệng Sênh Ca nở nụ cười quyết tuyệt, lãnh khốc mà ngoan tuyệt. Nếu không thể tránh vậy thì không cần tránh nữa. Liều mạng đưa tay tóm lấy hỏa quả hoàn toàn không để mắt đến ám khí.

Thẩm Thiên Mạch thấy một màn như vậy không khỏi kinh ngạc. Sênh Ca luôn lạnh nhạt, nhưng hôm nay hắn lại có thể vì Tư Đồ Cảnh Hạo làm được như thế? ! Ngay cả biết Tư Đồ Cảnh Hạo là nam tử, hắn cũng nguyện ý làm như vậy?

Muốn chạy tới nhưng không kịp nữa. Trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia tuyệt vọng chẳng lẽ phải trở mắt nhìn Sênh Ca gặp chuyện không may?

"Mạch Nhi cẩn thận!" Tư Đồ Cảnh Diễn chạy tới cũng là một phát bắt được cánh tay của Thẩm Thiên Mạch xoay một vòng, Thẩm Thiên Mạch nhìn tình cảnh của Sênh Ca, cũng quên mất ám khí bên cạnh mình nếu như không có Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng chỉ sợ là bị thương không nhẹ.

"Huyền lâu đã đồng ý dâng hỏa quả, các vị cần gì nóng lòng như thế ." Tiếng nói tròn bóng như ngọc ở bên tai vang lên, bốn phía lửa mạnh cùng ám khí nhất thời biến mất, Sênh Ca cũng lấy được hỏa quả, hai chỗ trên cánh tay bị ám khí làm bị thương, máu chảy không ngừng là, nổi bật lên sắc mặt trắng bệch của hắn.

Thẩm Thiên Mạch thấy trận pháp được hóa giải, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt có chút trắng bệch nhìn Huyền Lâu, cảm kích nói, "Đa tạ Thiếu Trang Chủ."

Sắc mặt Tư Đồ Cảnh Diễn cũng đen lại, nhìn chằm chằm gương mặt trắng bệch của Thẩm Thiên Mạch, một hồi lâu mới thốt ra mấy cái chữ, "Về sau không cho mạo hiểm như vậy."

Thẩm Thiển Mạch nhìn bộ dáng khản trương của Tư Đồ Cảnh Diễn không khỏi cảm thấy đau xót, từ trước đến nay, nàng đều chưa từng nghĩ đến an nguy của mình có thể liên lụy đến tâm trạng người khác.

"Chuyện gì xảy ra?" Huyền lâu liếc nhìn Sênh Ca, nhìn hỏa quả trong tay hắn, vẻ mặt hỏi thăm nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiển Mạch.

Thẩm Thiển Mạch vội qua xem thương thế của Sênh Ca, xác nhận cũng chỉ là bị thương ngoài da, không có trúng độc thì mới xin lỗi với Huyền Lâu nói, "Sênh Ca không biết thỏa thuận của chúng ta, cho nên mạo muội."

"Ra là như thế. Xem ra là mấy vị đã lấy được hỏa quả, Huyền Lâu cũng không lưu lại lâu." Huyền Lâu chỉ là dịu dàng cười cười, trong mắt như cũ là bộ dạng quân tử, tuy nhiên cũng không lưu dấu vết hạ lệnh đuổi khách.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia khinh thường, nhếch miệng lên tươi cười tà mị, "Vậy sau này chúng ta còn gặp lại."

Sau này còn gặp lại. Hiệp nghị của chúng ta, người cũng đừng có quên. Ý tứ của Tư Đồ Cảnh Diễn quá rõ ràng chỉ là Huyền Lâu cũng là người hiểu chuyện nên chỉ cười nhạt, nói, "Huyền lâu đồng ý, tất nhiên làm được."

Sênh Ca lạnh lùng hỏa quả bảo hộ trong ngực mình, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc. Hắn cũng không ngốc, từ trong lời đối thoại của bọn họ cũng có thể nghe ra bọn họ tất nhiên là đã đạt thành thỏa thuận gì đó, buồn cười là mình vẫn còn ở nơi này liệu sống liệu chết cầm hỏa quả.

Tự chế giễu mình, Sênh Ca nở nụ cười chua xót. Từ lúc nào mà mình biến thành như vậy rồi? Không phải bản thân mình luôn tỉnh táo sao? Không phải luôn lạnh lùng lạnh nhạt sao? Tại sao đừng phải sự tình về nam tử kia sẽ rối loạn một mảnh.

Chẳng lẽ, mình thật yêu nam tử kia? ! Yêu nam tử, đối với hắn mà nói là sỉ nhục lớn, nhưng nếu như người đó là người phong hoa tuyết nguyệt, hình như cũng không phải là làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

"Chủ tử." Thanh Tùng cũng đỡ Hồng Mai đi tới, khí sắc Hồng Mai cũng khôi phục không ít, Thiên Thiên vừa nhìn thấy Hồng Mai liền nhào tới ân cần hỏi này hỏi kia.

Dù sao Hồng Mai mới vừa rồi cứu Thiên Thiên. Trong lòng Thiên Thiên dĩ nhiên là rất cảm kích. Nhưng Hồng Mai mang bộ dạng cũng không cảm kích, khoe miệng vẫn như cũ mang ý cười châm chọc, đối với câu hỏi của Thiên Thiên cũng là lạnh lùng, bộ dạng xa cách, chính là Thẩm Thiển Mạch chú ý tới ánh mắt Hồng Mai nhìn Thiên Thiên rất dịu dàng.

"Các người muốn đi sao?" Huyền Minh chớp mắt, hình như có chút không bỏ được nhìn bọn họ, lúc lướt qua vẻ mặt Thiên Thiên cảm giác không được tự nhiên

Xưa nay Thiên Thiên là một đứa bé không có tim không có phổi chỉ là vô ý thức nói, "Đừng buồn, sau này vẫn còn có thể đến tìm ta chơi."

Huyền Minh nghe lời này, ánh mắt lại trở nên sáng nước sáng.

Thẩm Thiển Mạch lại yên lặng thở dài một cái, lúc này rồi đi sau này là địch hay bạn, còn chưa biết được. Sao còn có thể làm bạn thuần túy như vậy chứ.

Đôi mắt như nước của Huyền Lâu dịu dàng lướt qua gương mặt Thẩm Thiển Mạch, hơi dừng lại trong đôi mắt như nước ấy động, lần nữa chạm đến Tư Đồ Cảnh Diễn một ít chuyển động lại hoàn toàn biến mất, lại vừa phảng phất bộ dáng thâm trầm sâu lắng.

Khoe miệng khẽ nâng lên, trong lòng huyền lâu nổi lên ngọn sóng lơ mơ. Dung mạo trác tuyệt, phong cách xuất trần. Hơn nữa kiến thức sâu rộng, thông minh linh động. Một nữ tử như vậy chính xác là một nữ tử kỳ tài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Giao dịch hỏa đảo (Hai canh giờ cầu chi viện) 3

Nếu có thể, có được một nửa kia hoàn mỹ như vậy. Thôi, coi như nữ tử này kích thích được tiếng lòng của hắn thì đã sao chứ? Cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, chỉ là chỉ là một chút động tâm mà thôi.

Hắn là Thiếu Trang Chủ Thất Tuyệt Sơn Trang, từ thời điểm nhận lấy cái vị trí Thiếu Trang Chủ này, hắn cũng đã hiểu, hắn sẽ không bao giờ còn có thể giống như Tam đệ đơn thuần như vậy nữa. Hắn có trách nhiệm và sứ mạng của mình.

Trầm mặc hồi lâu. Cũng không chào từ biệt, chỉ trực tiếp rời đi.

Vốn dĩ cũng chỉ là khách qua đường, trải qua lần từ biệt này, có thể không bao giờ còn gặp lại, cần gì phải nói lời từ biệt. Chỉ là, gặp nhau có lẽ cũng là một duyên phận, vốn cho là là khách qua đường, vốn cho là không gặp nhau nữa, nhưng cuối cùng lại bởi vì chuyện thiên hạ, mà lại gặp nhau lần nữa.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Huyền Lâu toàn thân áo trắng vẫn dịu dàng như cũ. Nhìn chiếc thuyền càng lúc càng xa, khóe miệng giương lên nụ cười nhạt bất đắc dĩ mà nhẹ nhàng.

"Đại ca, huynh cũng cảm thấy không bỏ được sao?" Giọng nói có chút trẻ con của Huyền Minh truyền vào bên tai.

"Không bỏ được? Huyền Minh cảm thấy như vậy sao?" Huyền Lâu không trả lời, chỉ hơi hơi nhướn lông mày, nhàn nhạt hỏi.

Huyền Minh suy nghĩ một chút, nói thật, "Chính là cảm thấy trong lòng thiếu một mất cái gì đó, rất khó sờ."

Trả lời Huyền Minh chỉ có sự trầm mặc cùng âm thanh sóng biển vỗ vào bờ đê. Áo trắng của Huyền Lâu giữa gió biển thổi lất phất khẽ nâng lên, trong lòng thiếu mất cái gì, rất khó sờ? Hình như, thật sự là như vậy.

Trở về so sánh với lúc đến nhanh hơn rất nhiều. Chỉ mất mười ngày, liền đến Đô thành Thiên Mạc. Vẫn giá rét thấu xương như trước, bốn phía băng tuyết hình như càng ngày càng nhiều, đem cả Thiên Mạc đều bao bọc trong một khung cảnh trắng xóa.

"Màu trắng này, thật là tinh khiết." Thảm Thiên Mạc nhìn thế giới trước mắt bị bao phủ trong làn áo bạc, không khỏi cảm thán nói.

đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Tur Đồ Cảnh Diễn nhíu lông mày, nhìn Đô thành quen thuộc, không khỏi châm chọc cười nói, "Tinh khiết sao? ! Sợ rằng không có chỗ nào có thể bẩn thỉu hơn so với nơi này nữa kia."

"Ha ha. Rất nhanh sẽ không như vậy nữa." Thảm Thiên Mạc đưa tay đón được bông tuyết từ trên cây rơi xuống, khóe miệng nâng lên một nụ cười nhàn nhạt lại ảm áp.

Tur Đồ Cảnh Diễn hiểu ý, trong mắt thoáng qua một tia sáng sáng, nụ cười tà mị trên môi càng phát sáng mà mê người hơn nữa, "Đúng vậy, rất nhanh, sớm sẽ sáng lập một Đô thành Thiên Mạc hoàn toàn khác!"

Đoàn người Thảm Thiên Mạc cùng Tur Đồ Cảnh Diễn vào cung. Tur Đồ Cảnh Diễn nói cho Tur Đồ Cảnh Hạo biết đã tìm được thuốc tốt để cứu hân. Cũng nói sẽ không thể tiếp tục dung túng Tur Đồ Cảnh Dạ cùng Liễu quý phi nữa.

Ngoài dự đoán, là Tur Đồ Cảnh Hạo lại không tiếp tục phản đối, chỉ là bình tĩnh yêu cầu Tur Đồ Cảnh Diễn nếu là thật nhất định phải ra tay, thì cho bọn họ cái chết thoải mái một chút.

Dĩ nhiên. Tur Đồ Cảnh Diễn cũng không có nói cho Tur Đồ Cảnh Hạo biết, thuốc dẫn của hân, chính là máu tươi của mẫu thân mình. Dù sao, nguyện ý cho Tur Đồ Cảnh Diễn động thủ là một chuyện, trơ mắt nhìn mẫu thân mình vì mình mà chết, lại là một chuyện khác.

Tur Đồ Cảnh Diễn điểm huyết đạo toàn thân của Liễu quý phi.

"Cần rồi! Các người rút cuộc muốn làm gì? !" Liễu quý phi hung hăng nhìn chằm chằm Tur Đồ Cảnh Diễn, vẫn là một dáng vẻ vênh váo tự đắc, những năm gần đây, bởi vì Tur Đồ Cảnh Hạo, Tur Đồ Cảnh Diễn cũng không xuống tay đối với Liễu quý phi cùng Tur Đồ Cảnh Dạ, nữ nhân ngu xuẩn này lại còn tưởng rằng Tur Đồ Cảnh Diễn là e ngại thế lực của Tur Đồ Cảnh Dạ, không dám xuống tay với bà ta.

Đôi mắt của Tur Đồ Cảnh Diễn mang sắc thái lạnh lẽo, nụ cười trên môi càng thêm lạnh lùng khát máu, "Dùng mạng của bà, cứu Cảnh Hạo!"

Vừa nghe đến Tur Đồ Cảnh Diễn muốn mạng của mình. Trong mắt Liễu quý phi lộ ra kinh hoàng, sắc mặt càng thêm trắng bệch, không khỏi quát, "Người dám! Nếu như người là dám dẫm thương ta, Cảnh Dạ sẽ không bỏ qua cho người!"

"Không buông tha ta? !" Tur Đồ Cảnh Diễn thấy mình giống như đang nghe một chuyện cười nào đó, cười vô cùng lãnh khốc và khát máu, như mới đi ra từ Luyện ngục Tu La, đi tới trước mặt của Liễu quý phi, không chút dè ý nói, "Bà không cần phải gấp gáp. Tur Đồ Cảnh Dạ sẽ rất nhanh xuống với bà!"

"Người. Người. . ." Liễu quý phi nhìn vào khuôn mặt của nam tử với trang phục đỏ thắm yêu dị trước mắt, khiếp sợ nói không ra lời. Tur Đồ Cảnh Diễn không nói gì, bà thấy được.

Nhưng Tur Đồ Cảnh Diễn rõ ràng vẫn không động đến bọn họ mà, chẳng lẽ không phải là vì e ngại quân quyền trong tay Tur Đồ Cảnh Dạ sao, chẳng lẽ không phải là vì sợ thế lực trong tay bọn họ sao? ! Vì sao bây giờ hân có thể chắc chắn như thế, hoàn toàn không có sợ hãi như thế? !

"Bà nên may mắn là mình đã sinh được một đứa con trai tốt." Giọng của Tur Đồ Cảnh Diễn rất lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén quay qua một bên nhìn Hồng Cúc đang đưa nội lực vào người Liễu quý phi, trong mắt đã hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Mà Hồng Cúc chỉ mím môi thật chặt, mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn kiên trì. Cô gái có võ công cao cường cũng không ít, chỉ là, người có võ công cùng tu vì như thế, lại nguyện ý phế bỏ toàn bộ, chỉ sợ cũng chỉ có Hồng Cúc đi.

"Hừ! Vẫn biết là người kiêu kỳ Cảnh Dạ!" Liễu quý phi nghe được lời nói Tur Đồ Cảnh Diễn, lại tiếp tục hả hê nở nụ cười.

bản quyền thuộc về Lê Quý Đôn

"Nếu không phải vì Cảnh Hạo, các người đã sớm chết trăm ngàn lần rồi." Tur Đồ Cảnh Diễn không nhanh không chậm cắt đứt sự hà hê của Liễu quý phi, lãnh khốc không chứa một tia tình cảm nói, "Người tới, Hoán Huyết."

Tur Đồ Cảnh Diễn ra lệnh xuống, lập tức có người mang Tur Đồ Cảnh Hạo đang hôn mê đi vào, đao sắc bén xẹt qua cổ tay Liễu quý phi, đau đớn khiến bà ta kêu la, giờ khắc này, ở trong mắt bà ta hoàn toàn chính là hốt hoảng cùng tuyệt vọng.

Thì ra từ trước cho tới nay bà ta đều đánh giá thấp thực lực của Tur Đồ Cảnh Diễn. Tur Đồ Cảnh Diễn không phải e ngại thế lực của Tur Đồ Cảnh Dạ, mà bởi vì là Tur Đồ Cảnh Hạo.

Người con trai mà cho tới nay bị bà ta ghi hận, cho là người đã phá hư kế hoạch của bà ta, mới thật sự là người bảo vệ mạng của bà a.

Khó trách, nhiều thế lực của các Tần phi cùng hoàng tử đều chết hết sạch sẽ, cũng chỉ có bà ta và Tur Đồ Cảnh Dạ còn sống, thì ra là bởi vì Tur Đồ Cảnh Hạo.

"Không! Người không thể giết ta! Người giết ta, Cảnh Hạo sẽ không đồng ý!" Hiểu đầu đuôi sự tình Liễu quý phi lập tức kêu gào nói, huyết đạo toàn thân bị phong tỏa, ngay cả có một thân nội lực của Hồng Cúc, Liễu quý phi vẫn không có biện pháp nhúc nhích.

"Hoàng thượng, chẳng lẽ người nhẫn tâm để Cảnh Hạo từ nay không có mẫu thân sao?" Liễu quý phi khóc lóc kể lể nói, một bộ dạng như mình đang vì nhi tử mà suy tính.

đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Đôi mắt của Tur Đồ Cảnh Diễn lại là càng thêm âm trầm, một ít ánh nhìn đen nhánh trong đôi mắt cơ hồ muốn hóa thành lưỡi dao sắc bén, đem Liễu quý phi chặt làm trăm mảnh. Mẫu thân? ! Chỉ bằng bà ta, cũng được coi là mẫu thân sao? ! Tất cả những gì mà bà ta làm đối với Cảnh Hạo, quả thật không bằng cảm thú, hôm nay vì bảo vệ tánh mạng, lại nghĩ đến mình là một mẫu thân sao? !

"Muốn chết sáng khoái, thì câm miệng cho ta!" Tur Đồ Cảnh Diễn đè nén tức giận thật thấp nói, nhưng một câu nói thật đơn giản này, lại hàm chứa vô biên tức giận cùng lạnh lẽo.

Người làm bốn phía cũng yên lặng cúi đầu, không người nào vào lúc này dám ngược mắt nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn, ánh mắt hấn quá mức dọa người, dừng khí để bọn họ nhìn thẳng cũng không có.

Liễu quý phi cũng bị Tur Đồ Cảnh Diễn làm cho sợ đến nói không ra lời. Theo máu càng chảy càng nhiều, Liễu quý phi cũng rơi vào trạng thái hôn mê.

Hoán Huyết rốt cuộc tiến hành hoàn tất.

Hồng Cúc cũng uống vào băng sơn Tuyết Liên cùng hóa quả ngàn năm. Hai loại dược lực chí cường ở trong cơ thể Hồng Cúc đụng nhau, ngay cả Hồng Cúc nội lực thâm hậu, cũng không có biện pháp đồng thời áp chế hai loại này thuốc.

Hồng Cúc run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Tur Đồ Cảnh Hạo. Chuyện này đối với nàng mà nói, là chuyện nàng vẫn luôn muốn làm, nhưng lại không dám làm. Kể từ khi được chủ tử cứu mạng, nàng liền quyết định chỉ vì chủ tử mà sống, nhưng chủ tử nói cho nàng biết, nàng là một con người, phải vì mình mà sống.

Nàng vẫn cũng không có quá nhiều lo lắng cái vấn đề này. Bởi vì mất đi tất cả người thân nàng, trừ thay chủ tử giết người, hình như cũng không có chuyện gì khác có thể làm. Cho đến gặp Tur Đồ Cảnh Hạo, nàng mới phát hiện, thì ra đây chính là để mình mà sống.

bản quyền thuộc về Lê Quý Đôn

Bởi vì thương hấn, cho nên muốn cứu hấn. Cho dù hy sinh mạng của mình, cũng muốn cứu hấn. Người khác nhìn vào, cho rằng đây là ngu ngốc, nhưng nàng hiểu, giờ khắc này, nàng là chân chân chính chính vì mình mà sống, làm việc mình muốn làm.

Chậm rãi thu hồi tay, bên trán Hồng Cúc đã toát ra mồ hôi, sắc mặt của nàng trắng bệch, lại mang theo nụ cười tuyệt mỹ, chậm rãi đem nội lực của chính mình đưa vào trong cơ thể Tur Đồ Cảnh Hạo.

Thẩm Thiên Mạch không đành lòng nhìn tiếp, khẽ nghiêng mặt đi. Mặc dù nàng lãnh tâm, nhưng nàng không phải thật sự vô tình vô nghĩa, chỉ đối với những người đã độc ác gây ra cho nàng khắp mình đầy vết thương kia nàng mới làm vậy mà thôi.

đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Sau khi truyền nội lực xong, Hồng Cúc kiệt lực mà chết. Cứ như vậy té lên trên người Tur Đồ Cảnh Hạo, nụ cười trên mặt lại vô cùng thỏa mãn. Mà Tur Đồ Cảnh Hạo cũng sau đó ba ngày mới thức tỉnh, thân thể cũng từ đó mà từ từ bình phục.

Bởi vì chuyện ở Ma Cung cùng Đô thành Kỳ Nguyệt, Sinh Ca đến Kinh Thành cũng vào trong cung, cùng Tur Đồ Cảnh Hạo, bắt đầu từ không quen biết biến thành bạn tốt tri kỷ.

Sinh Ca cảm thấy linh hồn hấn và Tur Đồ Cảnh Hạo giống như là cùng một cái linh hồn bị thương để tách ra. Ý nghĩ của bọn họ lại hòa hợp như thế.

Hắn biết cứ tiếp tục như vậy, chỉ biết mình càng lún sẽ càng sâu, nhưng hắn không có biện pháp không chế mình.

Nếu không cách nào khống chế, thì đành thuận theo tự nhiên đi. Ánh mắt thế tục, hắn có thể không quan tâm. Nhưng chính vào lúc này, hắn lại biết một bí mật đối với hắn mà nói cơ hồ có thể tính là một bí mật kinh thiên.

Đại tướng quân tiền triều của Thiên Mạc, cũng chính là phụ thân của Sênh Ca, là chết do vu cáo của gian phi Liễu quý phi. Đây là kết quả thu được sau khi Tư Đồ Cảnh Diễn lật lại bản án cũ, cũng là cho Liễu quý phi cùng phe phái của Tư Đồ Cảnh Dạ tội danh vững chắc, đây vốn cũng chỉ là một bản án cũ, nhưng không nghĩ tới, nó lại liên lụy đến Sênh Ca.

"Người nói cái gì? ! Năm đó người hại chết một nhà đại tướng quân, chính là Liễu quý phi? !" Trong mắt Sênh Ca là cái nhìn khó có thể tin được, bàn tay trong ống tay áo nắm thật chặt, khớp xương trắng bệch.

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, Sênh Ca rất ít khi ra vẻ xúc động như vậy, mặc dù là Tư Đồ Cảnh Hạo có thể tính là một ngoại lệ, nhưng hôm nay cái người Mạc đại tướng quân này cùng hắn hình như không có quan hệ gì mà. Không khỏi hỏi, "Sênh Ca thoát nhìn rất kích động? Ta lại không biết Sênh Ca bây giờ lại dễ cảm xúc mãnh liệt như vậy? Sức mạnh của tình yêu thật đúng là vĩ đại nha."

Thẩm Thiên Mạch cũng không phải là người hay câu nệ, mặc dù vừa bắt đầu khó có thể tiếp nhận tình cảm của Sênh Ca đối với Tư Đồ Cảnh Hạo, nhưng thời gian dài, cũng cảm thấy không có gì để mà chỉ trích, ngược lại thường lấy chuyện này ra mà trêu đùa Sênh Ca, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ Sênh Ca đỏ mặt bức rức, nàng liền cảm thấy vui vẻ. Cái người Sênh Ca này, từ nhỏ đến giờ nàng cũng chưa bao giờ bắt được chỗ yếu nào của hắn, hôm nay sẽ tốt tốt khai khai hắn cười giòn.

"Ta nguyên là Thiên Mạc tướng môn chi hậu." Sênh Ca cũng là không có ý định cùng Thẩm Thiên Mạch nói giỡn, con mắt sắc hơi trầm xuống, mặt băng hàn nói.

Thẩm Thiên Mạch nụ cười trên mặt cũng thu lại. Sênh Ca hắn là Thiên Mạc tướng môn chi hậu, nói như vậy, cái đó đại tướng quân chính là Sênh Ca phụ thân? ! Khó sở Sênh Ca luôn là một bộ lạnh lẽo đáng sợ, thì ra là đã trải qua phụ thân và cả nhà chết oan. Khó trách Sênh Ca đến Thiên Mạc liền thay đổi phái là lạ, hình như càng thêm băng hàn, thì ra là, Thiên Mạc là hắn diệt tộc địa phương a. Nhưng là, nhưng Liễu quý phi là Tư Đồ Cảnh Hạo mẫu phi a!

Tư Đồ Cảnh Diễn trên mặt cũng lướt qua một chút nặng nề. Vốn chỉ là một nhược điểm dùng để đối phó Tư Đồ Cảnh Dạ cùng Liễu quý phi một cách danh chính ngôn thuận mà thôi. Cho rằng cũng chỉ là một bản án cũ. Nhưng không nghĩ đến trong nhà đại tướng quân năm đó bị diệt tộc vẫn còn có người sống, càng không nghĩ đến, người này lại là Sênh Ca.

"Cung chủ." Sênh Ca trầm mặc một hồi lâu, làm như mâu thuẫn nói.

"Huynh chắc chắn chứ?" Thẩm Thiên Mạch cùng Sênh Ca biết nhau nhiều năm, tự nhiên nhìn hiểu ánh mắt của Sênh Ca, hắn là đang chờ lệnh, hắn muốn tự tay vì gia tộc mình mà báo thù. Nhưng nếu như thế, thì giữa hắn và Tư Đồ Cảnh Hạo vốn dĩ ban đầu đã không nên có tình cảm, thì giờ lại càng thêm không có khả năng.

Tư Đồ Cảnh Diễn cũng nhíu nhíu mày. Mặc dù chuyện này để cho Sênh Ca làm là cách tốt nhất, lại càng càng thêm danh chính ngôn thuận, nhưng nếu vậy thì cái kết giữa Sênh Ca cùng Tư Đồ Cảnh Hạo, chỉ sợ cũng càng khó để giải mở hơn.

"Vốn dĩ đó là chuyện không thể. Huống chi, mới hận diệt tộc, sao có thể không báo!" Sênh Ca lãnh lùng nói.

Hắn chưa bao giờ quên thù hận. Trước kia không đề cập tới, chỉ là bởi vì hắn không biết kẻ thù chân chính là ai, lại không muốn dính líu người vô tội.

Hôm nay, kẻ thù đã đặt ở trước mặt của hắn, làm sao hắn có thể không vì cha mẹ cùng tộc nhân đã bị hãm oan mà chết báo thù chứ? ! Huống chi, tên Tư Đồ Cảnh Dạ đó, đối với Tư Đồ Cảnh Hạo như thế nào, hắn rất rõ ràng, mặc kệ vì người nào, Tư Đồ Cảnh Dạ đều đáng chết!

"Đã như vậy, chuyện này, liền giao cho người. Con của đại tướng quân." Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nói, đôi mắt nhìn Sênh Ca lại có thâm ý khác.

Sênh Ca trịnh trọng gật đầu một cái.

"Sênh Ca. Theo ta đánh cờ đi." Nơi xa có một nam tử đang đi tới, mặc một bộ áo lam như nước, làm nổi bật lên phong cách thanh nhã vô song, ngọc mài nam hoàn mỹ y hệt ngũ quan trên mặt. Khóe miệng như cũ vẫn là nụ cười yên bình nhất, chỉ là tuyệt vọng cùng đau thương trong đôi mắt đã từ từ bị sự bình thản thay thế.

Liễu quý phi đã chết. Tư Đồ Cảnh Diễn cũng đã bắt đầu hành động toàn diện. Vì vậy, giờ phút này Tư Đồ Cảnh Hạo cũng không cần kiêng dè mà mặc nữa nữ trang nữa rồi.

"Tốt." Sênh Ca khẽ ngẩng người, trong mắt thoáng qua tình cảm rất phức tạp. Làm như mâu thuẫn, làm như gãy giữa, cuối cùng vẫn ôn hòa đáp. Giọng điệu lạnh lẽo chỉ có thời điểm hướng về phía Tư Đồ Cảnh Hạo mới có một chút nhiệt độ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Hoàng thượng trở về

Tur Đồ Cảnh Diễn nhìn bóng dáng Sênh Ca và Tur Đồ Cảnh Hạo dần dần biến mất, đôi mắt đen huyền tỏa ra khí phách hấp dẫn, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng khát máu.

Đến lúc rồi. Hắn đã nhẫn nại Tur Đồ Cảnh Hạo quá lâu, bây giờ chính là thời điểm diệt trừ toàn bộ thế lực phản loạn của Thiên Mạc. Thiên hạ, sớm muộn gì cũng nằm trong tay hắn. Vậy trước hết hãy bắt đầu từ Thiên Mạc.

Thẩm Thiên Mạch lặng lẽ đứng bên cạnh Tur Đồ Cảnh Diễn. Một thân bạch y, trên khuôn mặt không có một nụ cười, che giấu tài hoa cùng cuồng ngạo, lúc này năng chỉ toát lên vẻ cao quý tao nhã.

Một đỏ một trắng đứng bên cạnh nhau không có biểu cảm gì, nhìn qua thật hài hòa. Nhưng nơi xa lại truyền tới một tiếng oán trách, phá vỡ khung cảnh thần tiên quyền lực.

"Tur Đồ Cảnh Diễn! Ngươi còn biết trở lại. Chuyển đi một tháng này, ta cho ngươi biết, chuyện bí mật của Thiên Mạc ta sẽ không quản nữa" Toàn thân Ngôn Tu Linh mặc trường bào màu xanh, trên khuôn mặt thanh tú lộ vẻ oán trách, thoát nhìn như hài tử làm nũng, nhưng nếu quan sát cẩn thận, có thể nhìn thấy tinh quang trong mắt hắn.

Tur Đồ Cảnh Diễn thấy Ngôn Tu Linh đến, nụ cười càng hiện vẻ tà mị, nhàn nhạt nói: "Mấy ngày nay vất vả cho ngươi rồi. Ngươi có thể trở về nghỉ ngơi."

Ngôn Tu Linh vừa nghe những lời này của Tur Đồ Cảnh Diễn, thiếu chút nữa học máu. Đây không phải là ví dụ điển hình cho việc lợi dụng hắn ư? Mặc dù hắn đã sớm biết Tur Đồ Cảnh Diễn muốn hắn ngăn Tur Đồ Cảnh Dạ lại, nhưng hắn muốn có thể nhờ vào đó tìm hiểu được chút nội tình của Thiên Mạc, nên hắn mới đồng ý.

Ai biết, ai biết Tur Đồ Cảnh Diễn hắn ta cư nhiên lại cẩn thận như vậy, ở bên cạnh hắn suốt một tháng, chỉ biết một ít chuyện bên ngoài mà thôi, những quân cơ quan trọng kia, nửa điểm cũng không biết được.

Hắn có thể không tức giận sao? Trộm gà không được còn mất nắm gạo! Ngược lại hắn còn phải làm việc cực khổ cho Tur Đồ Cảnh Diễn.

"Về mặt của Tu công tử là ý gì? Chẳng lẽ còn muốn ở đây giúp một tay sao!" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, khóe miệng lộ ra nụ cười tà ác, nói "Nếu đã như vậy, Cảnh Diễn cũng không ngại đâu"

"Ta mới không cần. Ở chỗ này một tháng, nếu không trở về, ngôi vị thái tử của ta sẽ không giữ được" Ngôn Tu Linh nghe lời nói của Thẩm Thiên Mạch, lập tức bác bỏ, vừa liếc mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch, vừa nói thầm trong lòng, nữ nhân Tur Đồ Cảnh Diễn nhìn trúng quả thật không phải là kẻ dễ chọc!

Tur Đồ Cảnh Diễn nghe vậy, cũng nở nụ cười, nhìn Thẩm Thiên Mạch, nói "Đã như vậy, ta cũng không giữ ngươi lại."

Ngôn Tu Linh liếc mắt xem thường, rõ ràng hai người này cấu kết với nhau làm chuyện xấu, khiến hắn làm việc khổ lực một tháng, hiện tại lại dễ dàng đuổi hắn đi! Dù gì hắn cũng là một thái tử, dù gì cũng là vị hoàng đế tương lai đó.

"Bệnh tình của phụ vương ngươi không kéo dài được bao lâu. Nên hành động nhanh một chút, đừng nói ta khi dễ ngươi" Tur Đồ Cảnh Diễn nhìn bộ dạng nghiêng ngã của Ngôn Tu Linh, tự tin cười tà.

"Ta biết rồi" Ngôn Tu Linh đột nhiên thu lại bộ dáng trẻ con của mình, trong mắt thoáng qua một tia ngoan tuyệt. Hắn hiểu Tur Đồ Cảnh Diễn đang chờ hắn leo lên để vị sau đó cạnh tranh công bằng, đây cũng là ước định giữa bọn họ.

Trong lòng Tur Đồ Cảnh Diễn tính toán, phải bí mật tiêu diệt thế lực phản loạn trong triều đình Thiên Mạc, xem ra hắn cũng phải hành động nhanh một chút, không thể thua từ bước đầu được.

Đưa mắt nhìn Ngôn Tu Linh rời đi, trên khuôn mặt Tur Đồ Cảnh Diễn lộ ra nụ cười nhu hòa, nhẹ nhàng kéo tay Thẩm Thiên Mạch qua, cười nói "Mạch Nhi đã khiến Ngôn Tu Linh phải ngậm bồ hòn làm ngọt."

Thẩm Thiên Mạch nhếch môi, vừa muốn nói chuyện, liền bị một nam tử khuôn mặt cương nghị cắt ngang.

"Chủ tử! Toàn bộ thế lực của Tur Đồ Cảnh Dạ đều đã điều tra xong." Nam tử cương nghị cúi đầu hồi báo, lộ ra tia lạnh lẽo, ngược lại có phần giống Sênh Ca.

"Tiêu diệt tất cả, không chừa một ai" Tur Đồ Cảnh Diễn mỉm cười, nói tám chữ đơn giản.

"Vâng" Trên khuôn mặt nam tử kia không có nửa phần kinh ngạc lĩnh mệnh rời đi.

"Đó là Thanh Trúc?" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, tứ đại hộ vệ Mị huyết lâu nàng đã gặp ba người rồi, chắc chắn nam tử mới gặp kia là người duy nhất nàng chưa từng thấy qua, tên là Thanh Trúc.

Tur Đồ Cảnh Diễn nhìn bóng lưng đi xa của Thanh Trúc, nói "Không sai. Thanh Trúc là người thận trọng và tàn nhẫn, chuyện này giao cho hắn, không có

gi tốt bằng"

"Tiêu diệt tất cả. Thế lực của Tư Đồ Cảnh Dạ cũng không nhỏ?" Thẩm Thiên Mạch hé mắt, không chút để ý hỏi.

Tư Đồ Cảnh Diễn buông lỏng Tư Đồ Cảnh Dạ đã không phải ngày một ngày hai. Tư Đồ Cảnh Dạ cũng không phải kẻ ngốc, thế lực tài phú bí mật của hắn chắc chắn là không nhỏ.

"Hừ! Thế lực của hắn? Còn chưa biết trong quân đội của hắn có bao nhiêu người của ta." Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng hừ một tiếng, nụ cười bên khóe miệng không giảm, trong mắt đầy tự tin, nói với Thẩm Thiên Mạch "Mạch Nhi hãy chờ xem vì phụ dọn dẹp mấy bọn tôm tép nhãi nhép này như thế nào đi"

"Bầu trời Thiên Mạc, nên thay đổi một chút rồi" Thẩm Thiên Mạch cũng chậm rãi nở nụ cười. Nàng cũng không phải là nữ tử thiện lương nhu nhược gì, với mấy cánh chém giết, mặc dù nàng không thích, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ mềm lòng với kẻ địch của Tư Đồ Cảnh Diễn.

Sống trong giang hồ nhiều năm như vậy, nàng đã sớm hiểu, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình. Cho nên khi Tư Đồ Cảnh Diễn nói tiêu diệt hết không chừa một mống, nàng cũng không kinh ngạc.

Những ngày kế tiếp, toàn bộ Thiên Mạc như có một bàn tay vô hình thao túng. Tình thế vô cùng ngột ngạt, ngay cả trong không khí cũng ngập mùi máu tươi.

Một nam tử mặc áo gấm màu vàng bị trói ném đến trước mặt Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch, nhìn dáng dấp có sáu bảy phần giống Tư Đồ Cảnh Hạo, mặc dù không tuyệt mỹ như Tư Đồ Cảnh Hạo, cũng kém nét yêu mị của Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng dáng dấp không tệ.

Nhưng giờ phút này vẻ mặt hắn cực kì dữ tợn, bộ dạng như muốn ăn thịt người, ánh mắt hung ác, không cam lòng vùng vẫy thân thể, muốn tháo bỏ sợi dây tròng ra.

"Ta khuyên ngươi không cần uống công vô ích" Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nhìn thân hình vằn vẹo của Tư Đồ Cảnh Dạ, nhếch môi nở nụ cười khát máu, vẻ mặt vẫn đậm phong khinh, lời nói cao cao tại thượng.

"Tư Đồ Cảnh Diễn!" Tư Đồ Cảnh Dạ nghe những lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, ánh mắt càng hung tợn, trong mắt đầy vẻ không cam lòng và phẫn hận, không thể tin hết lên: "Làm sao có thể, làm sao có thể!"

Tuy còn chưa nói hết, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn hiểu ý tứ trong đó.

Thẩm Thiên Mạch cũng nâng lên nụ cười giễu cợt. Chết đến nơi cũng không hiểu mình chết thế nào? Chẳng lẽ hắn cũng ngu xuẩn như mẫu thân của hắn, cho là Tư Đồ Cảnh Diễn sợ thế lực bọn họ sao?

"Người chết không đáng sợ. Đáng sợ là, chết mà không biết mình chết thế nào" Thẩm Thiên Mạch lười biếng không chút để ý nói bên tai Tư Đồ Cảnh Dạ.

Tư Đồ Cảnh Dạ di chuyển ánh mắt, thì thấy một nữ tử một thân bạch y. Mái tóc đen buông xõa tùy ý, giữa hai cặp mày chỉ có nhàn nhạt khinh thường, thậm chí mắt cũng không nhìn hắn. Đây là thái độ coi thường cùng khinh thị!

Tư Đồ Cảnh Dạ hẳn tung hoành sa trường quan trường nhiều năm như vậy, đã bao giờ bị xem thường như vậy đâu? Một câu kia nhìn như không có gì, nhưng so với vạn tên xuyên tim lại làm tổn thương tự ái của hắn hơn, làm hắn khó mà thừa nhận.

Tư Đồ Cảnh Diễn! Thật là ngoan độc! Ngay cả nữ nhân bên cạnh cũng ngoan tuyệt như vậy.

"Nếu như ngươi dám tròng Mạch Nhi một lần nữa, đừng trách ta không khách khí!" Lời nói lạnh lẽo của Tư Đồ Cảnh Diễn truyền vào tai Tư Đồ Cảnh Dạ.

Tư Đồ Cảnh Dạ giận dữ ngược mắt, nhưng lại vội vã cúi đầu. Nam tử hồng y yêu mị này, trong ánh mắt sáng lạnh quá mức yêu mị, tựa như Tu La dưới địa ngục, y chỉ đứng như vậy, nhưng khi nhìn y, lại có một cỗ áp lực vô hình, khiến hắn phải cúi đầu xuống.

Nhìn hồng y của Tư Đồ Cảnh Diễn lướt qua. Nhìn dáng cười hoàn mỹ cùng phần cảm cao ngạo kia. Tư Đồ Cảnh Dạ cũng không thể không thừa nhận. Tư Đồ Cảnh Diễn mới thật sự là vương giả, là vương giả duy nhất trong trời đất này, mà hắn, trừ phục tùng, chỉ có thần phục.

"Toàn bộ thế lực của ngươi đã bị diệt. Ta đã đồng ý với Cảnh Hạo, cho ngươi một cái chết thống khoái" Giọng nói vô cảm của Tư Đồ Cảnh Diễn truyền đến.

Tư Đồ Cảnh Dạ hoảng sợ nâng hai mắt, không còn phách lối, không còn căm hận, chỉ còn lại tuyệt vọng cùng sợ hãi. Loại cảm giác bị áp bức đó, cùng với khí thế này, khiến hắn cảm thấy, hắn thật sự phải chết không thể nghi ngờ.

Toàn bộ thế lực đã bị diệt. Sự thật này quả thật khiến hắn không thể tin được. Nhưng từ trong miệng Tư Đồ Cảnh Diễn nói ra, giống như mang theo một loại ma lực, khiến hắn không thể không tin.

Trong nháy mắt, trong lòng của hắn chỉ có một ý tưởng. Xong rồi, toàn bộ xong rồi.

Không đợi Tư Đồ Cảnh Dạ mở miệng cầu xin tha thứ, cây quạt trong tay Tư Đồ Cảnh Dạ đã lướt qua cổ họng Tư Đồ Cảnh Dạ. Một chiêu mất mạng, không chút do dự cùng chần chờ. Trên khuôn mặt Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn lạnh lùng như cũ.

Thẩm Thiên Mạch nhìn gò má Tư Đồ Cảnh Diễn, không biết tại sao lại cảm thấy đau lòng. Tư Đồ Cảnh Diễn làm như vậy, là vì muốn giữ lại chút tự ái cho Tư Đồ Cảnh Dạ mà thôi. Không muốn hấn ta mở miệng nịnh hót cầu xin hấn, cho nên mới ra tay nhanh như vậy, chỉ vì để hấn chết có tôn nghiêm.

Thật ra thì, trong lòng của Tư Đồ Cảnh diễn, cũng rất yếu mềm. Cho dù hấn tàn nhẫn quyết đoán như thế nào, thì trong lòng hấn vẫn luôn ảm áp.

"Cảnh Diễn. Tác cả đều đã qua rồi" Thẩm Thiên Mạch đưa tay nắm lấy tay Tư Đồ Cảnh Diễn, đứng, tất cả đã là quá khứ, nhưng mọi chuyện sau này, đã có nàng ở bên hấn rồi.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn, toàn bộ tình cảm của hấn đã bị một mảnh đen tối dày đặc bao phủ, nhếch miệng nở nụ cười tà mị bất kham, nói "Đúng vậy, đều đã kết thúc rồi. Mạch Nhi, có phải đã đến lúc nên chuẩn bị hôn lễ cho chúng ta rồi hay không?"

"Hoàng đế Thiên Mạc, muốn thành thân cùng cung chủ Ma cung sao?" Thẩm Thiên Mạch nâng lên một nụ cười, hỏi ngược lại.

Nàng biết thân phận của nàng không thể làm hoàng hậu, nhưng, nàng tin tưởng Tư Đồ Cảnh Diễn, tin tưởng hấn có thể giải quyết tốt tất cả.

"Không. Là Tư Đồ Cảnh Diễn, muốn thành thân với Thẩm Thiên Mạch, muốn cưới Thẩm Thiên Mạc làm nương tử" Tư Đồ Cảnh Diễn nắm tay Thẩm Thiên Mạch, nói lời thật lòng.

Không phải hoàng thượng lập hoàng hậu. Mà là việc hấn muốn làm, muốn thành thân với nữ nhân duy nhất hấn giành tình cảm. Đây là một hôn lễ chân thành, không liên quan đến giang sơn và địa vị.

Nhưng, đây là ý tưởng của bọn họ. Chỉ sợ quần thần Thiên Mạc sẽ không để bọn họ làm như thế.

"Tiểu thư, bên ngoài có một nam nhân nói muốn gặp tiểu thư" Thiên Thiên vẫn hồn nhiên hoạt bát, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào.

Thẩm Thiên Mạch đang uống trà, nghe thấy lời của Thiên Thiên, chân mày khẽ nhíu, đặt ly trà trong tay xuống, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Nam nhân? Trong hoàng cung này tại sao lại có nam nhân ra vào? Huống chi chuyện nàng ở nơi này, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không nói cho người khác biết, nếu là Thanh Trúc cùng Thanh Tùng, Thiên Thiên sẽ nói trực tiếp ra. Rốt cuộc là ai, trong thời điểm này lại đến tìm nàng chứ?

"Mời hấn vào" Thẩm Thiên Mạch lại cúi đầu uống một ngụm trà, nhếch môi nở nụ cười châm chọc, cặp mắt đen sáng long lanh, giống như tất cả hương thơm trong phòng đều toát ra từ người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 31: Hoàng thượng trở về 2

Nam tử kia đi vào cùng với Thiên Thiên. Thẩm Thiên Mạch ra hiệu cho Thiên Thiên về phòng trước, lạnh nhạt nhìn nam tử kia.

Một bộ trường bào màu lam, búi tóc đơn giản, ngũ quan không tính là xuất chúng, chẳng qua đôi mắt kia lại như bao quát cả vạn vật, trên môi mang theo nụ cười như có như không nhìn Thẩm Thiên Mạch.

"Các hạ nếu đã muốn gặp ta thì nên tự báo tên họ đi." Thẩm Thiên Mạch trầm mặc hồi lâu, thấy nam tử kia dường như không có ý lên tiếng liền đặt ly trà xuống, lười biếng liếc nhìn nam tử kia, tựa hồ không coi nam tử kia là gì cả.

Nam tử kia nhếch mi, trong con ngươi được che đầy bởi một tầng sương mù thoảng hiện lên sự tán thưởng. Không hổ là nữ tử của Hoàng Thượng, quả nhiên không giống người thường. Dưới sự dò xét của hấn mà vẫn có thể thần nhiên như không, động tác rất là bình thường nhưng khi nàng làm ra lại dường như có quý khí thiên nhiên.

Chẳng qua, dù là vậy thì nàng cũng không có tư cách đứng bên cạnh Hoàng Thượng. Phải biết rằng nếu Hoàng Thượng khăng khăng cưới nàng làm Hậu thì sẽ mất đi bao nhiêu lực lượng ủng hộ, nhất là tại thời điểm mấu chốt này. Hấn quyết không cho phép bất cứ chuyện gì xảy ra phá hỏng việc Hoàng Thượng tranh giành thiên hạ.

"Hạo Nguyệt, ra mắt Ma Cung cung chủ." Giọng điệu thần nhiên không mang chút cung kính. Ngữ điệu dịu dàng như một lời ân cần thăm hỏi nhưng trong đó cũng che dấu không ít lời nói sắc bén.

Trong con ngươi vẫn thờ ơ của Thẩm Thiên Mạch hiện lên tia sáng, mày hơi nhướng lên, nở nụ cười đầy hàm xúc không rõ, "Thừa tướng Thiên Mạc?!"

Về Hạo Nguyệt, nàng mặc dù chưa từng gặp, thế nhưng cái tên của hấn lại không mấy xa lạ. Nếu nói Thanh Tùng, Thanh Trúc, Hồng Mai, Hồng Cúc là

trợ thủ trong tối trên giang hồ của Tư Đồ Cảnh Diễn, vậy Hạo Nguyệt và Vận Hân chính là phụ tá đắc lực không thể thiếu của Tư Đồ Cảnh Diễn trong triều đình.

Thừa tướng Hạo Nguyệt, kỳ tài ngút trời. Quyền mưu trên triều không gì không giỏi, thế gian này không có chuyện gì thoát khỏi mắt hắn. Thế nhưng thừa tướng đại nhân kinh tài tuyệt đỉnh này đến tìm nàng có chuyện gì? !

"Phải." Câu trả lời bình tĩnh mà êm dịu, dứt khoát, không hề dài dòng, Hạo Nguyệt đi thẳng vào vấn đề, "Ma Cung chủ cũng là người thông minh, mục đích mà Hạo Nguyệt tới đây chắc cũng đã đoán được vài phần."

Lông mày Thẩm Thiên Mạch lại nhướng lên, nụ cười trên môi mang theo vài phần trào phúng, từ từ đứng lên, bước từng bước thật chậm nhưng đầy khí thế, cuối cùng lạnh lùng dừng trước mặt Hạo Nguyệt, hỏi, "Thừa tướng chẳng lẽ hi vọng Thiên Mạch rời khỏi Cảnh Diễn sao?"

Cơ thể Hạo Nguyệt hơi run, lực áp bách của nữ tử này thật mạnh. Chỉ là bước tới thôi mà khí thế không hề thua kém với Hoàng Thượng.

Nếu hiện tại mà không có chuyện khó giải quyết, để nữ tử này gả cho Hoàng Thượng, ngược lại cũng không tính là tèo cao. Đáng tiếc là, hiện tại lúc này là không thể.

"Cung chủ quả nhiên rất minh mẫn." Thu liễm lại tâm tư, Hạo Nguyệt vẫn một bộ hồ hững dửng dàng ấy, chẳng qua con người được che đậy bởi sương mù làm người ta không biết hắn nghĩ gì trong lòng.

Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn Hạo Nguyệt, thế nào cũng không nhìn thấu được hắn. Thế nhưng khi mà bị hắn nhìn lại, dường như mọi tâm sự không có chỗ nào che giấu được.

"Chỉ tiếc người đã tìm lầm người." Thẩm Thiên Mạch lưu loát xoay người lại, lưu lại cho Hạo Nguyệt chỉ là bóng hình với một thân bạch sắc xuất trần.

Hạo Nguyệt nhìn bóng lưng Thẩm Thiên Mạch hơi lộ ra sự lạnh lùng, hiểu rõ rằng Thẩm Thiên Mạch đang hạ lệnh trục khách.

"Hôm nay Lâm Vĩ đã đổi chủ, thái tử Ngôn Tu Linh lên kế vị đã đưa ra ý muốn hòa thân, muốn An Nhã Quận Chúa gả cho Hoàng Thượng." Hạo Nguyệt lại không có ly khai, chỉ lạnh lùng nói tiếp.

Thẩm Thiên Mạch hơi giật mình, Ngôn Tu Linh muốn gả biểu muội cho Tư Đồ Cảnh Diễn? ! Xem ra là hắn ta chuẩn bị động thủ rồi đây.

Bởi vậy, nếu Tư Đồ Cảnh Diễn vì nàng mà không cưới An Nhã Quận Chúa liền có lý do cho Ngôn Tu Linh cơ hội động thủ, hơn nữa cũng danh chính ngôn thuận. Đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng tới quan hệ giữa Tư Đồ Cảnh Diễn và triều thần Thiên Mạc. Bởi vì họ sẽ thấy Tư Đồ Cảnh Diễn vì ham muốn cá nhân mà coi nhẹ quốc gia.

"Vậy thì như thế nào? !" Vẫn là câu đáp lại đầy lạnh lùng, chẳng qua đã có thêm chút do dự trong đó. Tình cảnh như thế, Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn có thể ứng phó được cơ mà. Cho dù Lâm Vĩ có mượn có thì như thế nào? ! Thiên Mạc chẳng lẽ còn sợ Lâm Vĩ hay sao? !

"Hai năm qua Lê Quốc ngày càng hùng mạnh, đã thôn tóm không ít tiểu quốc, thế lực nay đã xua đâu bằng nay. Nếu Hoàng Thượng có ý định cự hôn, vậy Lâm Vĩ rất có khả năng liên thủ với Lê Quốc. Nội cục Thiên Mạc hiện nay còn chưa ổn mà phải đối mặt với sự giáp công của hai cường quốc, chỉ sợ là lực bất tòng tâm." Hạo Nguyệt thấy bóng dáng của Thẩm Thiên Mạch hơi rung động, hiểu được Thẩm Thiên Mạch thật lòng với Tư Đồ Cảnh Diễn, lời ra đến miệng cũng dịu đi.

Hắn không muốn làm ác nhân chia rẽ nhân duyên người khác. Chỉ là vì Hoàng Thượng, cũng vì giấc mộng tướng vị thiên hạ của chính hắn, hắn nhất định phải làm như vậy.

Đúng thế, hắn cũng là người có dã tâm. Người hắn lựa chọn phụ tá phải là bá chủ thiên hạ này, mà không phải vua của một nước. Cho nên đi theo Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng bởi vì tin rằng ngài ấy có đủ năng lực như thế.

Thẩm Thiên Mạch xoay người lại nhìn kỹ Hạo Nguyệt, dường như muốn hiểu rõ tâm tư của hắn, trên môi từ từ hiện lên nụ cười châm chọc.

"Nếu Hoàng Thượng khăng khăng như vậy, Thiên Mạc cho dù không mất, cũng sẽ mất đi vốn liếng tranh giành thiên hạ. Hạo Nguyệt và Vận Hân sẽ không theo quân chủ như vậy!" Hạo Nguyệt thấy sự do dự trên gương mặt Thẩm Thiên Mạch liền ném thêm một quả bom nặng ký.

Cặp lông mày Thẩm Thiên Mạch nhíu lại. Hạo Nguyệt là thừa tướng Thiên Mạc, Vận Hân là tướng quân Thiên Mạc, hai người có thể nói là phụ tá đắc lực của Tư Đồ Cảnh Diễn. Nếu hai người bọn họ thật sự vì vậy mà thất vọng với Tư Đồ Cảnh Diễn, hậu quả kia thật sự khó lường.

Cho dù mình có thế lực giang hồ của Mị Huyết Lâu và Ma Cung, Thiên Mạc cho dù có thể ngăn cản sự tiến công của Lâm Vĩ với Lê Quốc cũng sẽ như lời Hạo Nguyệt nói, đánh mất vốn liếng tranh giành thiên hạ.

Thiên hạ, đây là điều mà Tư Đồ Cảnh Diễn cho tới nay vẫn luôn muốn chinh phục. Nàng đã từng nói, nàng không muốn liên lụy tới Tư Đồ Cảnh Diễn.

Thoạt nhìn, dường như chỉ có lấy An Nhã quận chúa là con đường uy nhất có thể đi. Thật sự phải ly khai sao? Thật sự phải buông tay sao? !

"Ngày nào Lâm Vĩ quyết định hòa thân? !"

"Ba tháng sau." Hạo Nguyệt không rõ vì sao Thẩm Thiên Mạch hỏi vậy nhưng vẫn thành thật trả lời. Thẩm Thiên Mạch hỏi như vậy có phải đại biểu nàng

bằng lòng rời đi hay không? !

"Được, ta đáp ứng ngươi." Thảm Thiên Mạch cong môi lộ ra nụ cười, nụ cười kia như ánh mặt trời rực rỡ lại tuyệt mỹ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nàng có thể đi, thế nhưng nàng vĩnh viễn sẽ không đi.

Thế cục bức bách đến thế sao? ! Vậy thì trong ba tháng, nàng sẽ diệt Lê Quốc! Chỉ cần Lê Quốc bị diệt, Lâm Vĩ liền mất đi vốn liếng uy hiếp Thiên Mạch, đến lúc đó, cho dù Thiên Mạch cự hôn, cũng chỉ là cho Lâm Vĩ một lý do để động thủ trước mà thôi.

Nàng sẽ lấy thế lực Ma Cung, lấy toàn bộ thế lực của võ lâm, còn có cả lực lượng tàn dư của Kỳ Nguyệt và Lê Quốc để trợ giúp Tư Đồ Cảnh Diễn. Đến lúc đó, chỉ sợ Lâm Vĩ chính là vác đá đập chân mình!

Trong chiến tranh thì tướng ra quân là điều vô cùng quan trọng, thế nhưng cũng đừng quên, quan trọng nhất vẫn là lực lượng.

Có lực lượng tuyệt đối, dù cho không hợp đạo lý thì như thế nào? ! Từ xưa đến nay đều là người thắng làm vua người thua làm giặc. Chỉ cần có lực lượng tuyệt đối, mọi vấn đề đều trở thành không còn vấn đề nữa.

Nếu nàng nhớ không lầm, một tháng sau sẽ diễn ra đại hội võ lâm. Minh chủ võ lâm có thể lấy được huyền thiết lệnh, có thể hiệu lệnh cho Thất Tuyệt sơn trang. Minh chủ võ lâm có thể hiệu lệnh tất cả người giang hồ, mặc dù người giang hồ không thật sự giống như quân đội, thế nhưng muốn tiêu diệt một quốc gia cũng không phải việc khó.

Huấn chỉ có được lực lượng Thất Tuyệt sơn trang, chẳng khác nào có được binh khí. Binh khí là một trong những điểm quan trọng nhất của chiến tranh. Chỉ cần nàng diệt Lê Quốc, mọi vấn đề đều không còn là vấn đề.

Nàng từng nói, nàng không muốn trở thành trở ngại của Tư Đồ Cảnh Diễn. Nàng muốn đường đường chính chính đứng bên cạnh hắn, không phải dựa vào tình yêu của hắn mà là dựa vào sức mạnh tuyệt đối. Nàng mới là nữ tử duy nhất có tư cách đứng bên cạnh hắn, những người khác đều không thể nào với tới cao độ như vậy!

"Nếu cung chủ đã nghĩ thông suốt, tại hạ xin cáo từ." Hàng lông mày Hạo Nguyệt cau lại, nữ tử trước mắt phát tán ra sự tự tin mạnh mẽ cơ hồ làm hắn tưởng được nhìn thấy Hoàng Thượng. Đó là sự tự tin và khí phách sao mà tương tự đến thế a. Thật khó tin khi đây là một nữ tử tuyệt mỹ.

Thảo nào Ma Cung cung chủ nữ giả nam trang nhiều năm vậy mà cũng không có ai nhìn thấu được. Khí phách trên người nữ tử này, chỉ sợ ngay cả nam tử cũng thua kém vài phần.

Mặc kệ xuất phát từ lý do gì mà nàng đáp ứng hắn rời khỏi Hoàng Thượng, chỉ cần nàng ta đáp ứng là tốt rồi. Vậy thì, Hoàng Thượng lấy An Nhã quận chúa, liên thủ với Lâm Vĩ quét sạch mọi chướng ngại, sau cùng sẽ là hai nước quyết đấu, như thế sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Chẳng qua là khi nhìn nữ tử trước mắt, lần đầu tiên trong đời hắn có sự hoài nghi với quyết định của mình. Để nàng rời khỏi Hoàng Thượng, thật sự là đúng sao? ! Một nữ tử phong hoa tuyệt đại như này, có lẽ...

"Thừa tướng không nỡ đi sao." Thảm Thiên Mạch liếc Hạo Nguyệt một cái, mâu sắc thản nhiên, ngồi xuống khoan thai uống trà nhưng cũng rõ ràng hạ lệnh trục khách.

"Xui cáo lui." Hạo Nguyệt giờ mới phản ứng được sự luống cuống của mình, sau khi thi lễ liền ly khai.

Quay về nhà, Thảm Thiên Mạch vừa thu thập bọc quần áo, vừa nói với Thiên Thiên dự định rời khỏi hoàng cung Thiên Mạch của nàng.

"Cái gì? ! Tiểu thư muốn đi sao? ! Thế nhưng cô gia không phải đã nói muốn kết hôn với tiểu thư ư?!" Thiên Thiên kinh ngạc tròn to mắt, cảm tình Thảm Thiên Mạch với Tư Đồ Cảnh Diễn nàng không phải không rõ, vì sao lúc này người lại lựa chọn rời đi? !

Chẳng lẽ là người nam nhân vừa rồi uy hiếp tiểu thư? ! Không thể nào a. Tiểu thư cho tới giờ không phải là người bị người khác uy hiếp vậy mà.

"Ta muốn đi lấy của hồi môn." Thảm Thiên Mạch hiển lộ ra nụ cười tự tin mà đường hoàng, tôn lên vẻ cao quý xuất trần, cặp mắt đen nhánh lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Thiên Thiên cái hiểu cái không gật đầu. Tóm lại ý tiểu thư là người vẫn gả cho cô gia, chỉ là bây giờ tạm thời rời đi thôi? !

Đã vậy thì nàng sẽ không quản nhiều nữa. Dù sao tiểu thư quyết định đều đúng, hơn nữa tiểu thư cũng có nói, sau này vẫn gả cho cô gia, tạm thời rời đi lúc này cũng sẽ không có chuyện gì cả. Vừa vặn nàng ở hoàng cung cũng ngột ngạt, có thể xuất cung ra ngoài đi chơi thật hay.

Sau khi thu thập xong bọc quần áo, Thảm Thiên Mạch để lại một phong thư trên bàn rồi mang Thiên Thiên bỏ trốn mất dạng, rời khỏi hoàng cung Thiên Mạch, quay về giang hồ.

Thảm Thiên Mạch không biết, nàng đi lần này, toàn bộ Như Mộng Hiên thiếu chút nữa bị con giận của Tư Đồ Cảnh Diễn phá hủy.

"Bùng", cái bàn dưới tay Tư Đồ Cảnh Diễn hóa thành phần vụn, con ngươi Tư Đồ Cảnh Diễn nheo lại đầy nguy hiểm, cặp môi lạnh lùng mím lại, ánh mắt quét qua hạ nhân đang quỳ dưới đất.

Đám hạ nhân lúc này cả người run rẩy, đầu cúi rạp xuống đất, hoàn toàn không dám ngước mắt lên nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn đang thịnh nộ.

"Đi tìm Hạo Nguyệt với Vận Hân tới đây cho ta!" Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Thanh Tùng cúi đầu đứng một bên, lạnh lùng nói, sau đó lại liếc đám hạ nhân đang quỳ, "Cút hết cho trẫm!"

Trong tay còn siết chặt tờ giấy mà Thẩm Thiên Mạch lưu lại.

Trên tờ giấy mỏng hiện lên mấy dòng chữ thanh tú:

Cảnh Diễn, triều cục hôm nay ta đã biết. Đáp ứng hòa thân là thể phải làm. Ta không muốn trở thành liên lụy của chàng.

Mấy ngày ta không có ở đây, chàng không cần mong nhớ. Đến lúc thì ta sẽ tự quay về. Nhớ kỹ, ta sẽ không rời khỏi chàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 32: Hoàng thượng trở về 3

"Mạch Nhi! Rốt cuộc nàng đi nơi nào? !" Tư Đồ Cảnh Diễn siết chặt trang giấy trong tay. Mạch Nhi ngốc, sao nàng có thể liên lụy đến ta cơ chứ?! Cho dù vậy thì thế nào? Chẳng lẽ ngay cả năng lực bảo vệ nữ nhân mình yêu, Tư Đồ Cảnh Diễn hần cũng không làm được sao?!

Lê Quốc, Lâm Vĩ? Dù bọn họ liên thủ thì thế nào? Chẳng lẽ Tư Đồ Cảnh Diễn hần lại sợ hay sao! Không có ai, không có bất kỳ người nào có thể mang Thẩm Thiên Mạch rời khỏi hần!

"Hoàng thượng."

Hạo Nguyệt cùng Vận Hân rất nhanh bị Thanh Tùng mang tới.

"Các người thật to gan!" khuôn mặt Tư Đồ Cảnh Diễn đầy tức giận, trong mắt thoáng qua sát khí, lạnh lùng nhìn chăm chăm Hạo Nguyệt cùng Vận Hân.

Vận Hân cùng Hạo Nguyệt đều lạnh nhạt giống nhau. Trong ánh mắt Vận Hân mang theo kiên cường cùng bất khuất. Mà ánh mắt Hạo Nguyệt lại bao phủ một lớp sương mù mỏng manh, mơ hồ bất định, khiến người ta nhìn không thấu tâm tư của hần.

"Bọn thần chỉ một mực suy nghĩ vì hoàng thượng." Giọng điệu đúng mực, Hạo Nguyệt bình tĩnh đáp.

Lửa giận của Tư Đồ Cảnh Diễn không phải hần không nhìn thấy, kết cục khi chọc tới Tư Đồ Cảnh Diễn, hần cũng không phải không biết. Nhưng hần không sợ hãi, vì tâm nguyện thống nhất thiên hạ của Tư Đồ Cảnh Diễn, hần đã lựa chọn làm như vậy, cũng không sợ phải gánh chịu hậu quả.

Vận Hân đứng một bên nghe Hạo Nguyệt nói như vậy, không có phản ứng gì quá lớn, gương mặt vẫn cương nghị như cũ, lời nói cũng không phù hợp với vẻ ngoài ôn nhu, "Xin hoàng thượng minh giám."

"Hừ! Thay ta suy nghĩ?! Từ khi nào thì ta cần các người quyết định thay ta?!" Tư Đồ Cảnh Diễn nghe thấy lời nói của Hạo Nguyệt, sắc mặt càng tối, lạnh lùng nói.

"Hoàng thượng! Thế cục bây giờ người cũng không phải không biết, ngoài trừ biện pháp như vậy, chúng ta không còn cách nào khác!"

Giọng nói Vận Hân vẫn dịu dàng như cũ, nhưng giữa hai cặp lông mày vẫn xuất hiện mấy phần lo lắng.

Vốn Vận Hân là người tập võ, từ trước đến nay khi làm việc chung với Hạo Nguyệt, rất hâm mộ loại thái độ bình tĩnh của Hạo Nguyệt, gặp chuyện gì cũng không biểu lộ cảm xúc, vì vậy cố ý học phần khí độ bình tĩnh này, nhưng đã học được giọng điệu dịu dàng ôn nhu, lại không học được sự trầm ổn của Hạo Nguyệt.

Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng liếc mắt nhìn Vận Hân, Vận Hân chỉ cảm thấy ánh nhìn kia khiến hần như rơi vào hầm băng. Tư Đồ Cảnh Diễn chưa bao giờ lạnh lẽo nhìn hần như vậy, cho dù thời điểm hần bại trận, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng chỉ tùy ý trách mắng mấy câu mà thôi, một Ma Cung Cung chủ, trong lòng của Tư Đồ Cảnh Diễn quả thật quan trọng đến mức này sao?!

"Thần tin tưởng Ma Cung Cung chủ tự có ý định của chính mình."

Hạo Nguyệt cũng trầm tư, kiên định nói. Phản ứng hôm đó của Thẩm Thiên Mạch, hần càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, một nữ nhân như vậy, không giống một nữ nhân dễ dàng buông tha ý chí, hướng chỉ cuối cùng nàng còn cười tự tin như thế.

Rốt cuộc sắc mặt của Tư Đồ Cảnh Diễn mới thoáng dễ nhìn hơn một chút. Tất nhiên hần biết Thẩm Thiên Mạch sẽ không thật sự rời khỏi hần, với tính

cách của Thiên Mạch, chỉ sợ là sẽ đi tranh đoạt vị trí Minh Chủ Võ Lâm, sau đó muốn dùng lực lượng võ lâm để giúp đỡ hắn?!

Nhưng, vị trí Minh Chủ Võ Lâm này sao dễ dàng lấy được như vậy? ! Chỉ là với sự mạnh mẽ của Thảm Thiên Mạch, nhất định không muốn hắn bị nàng liên lụy.

"Nói cho Ngôn Tu Linh. Ta đã đồng ý chuyện hòa thân." Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nói, con ngươi đen nhánh thoáng qua một tia không vui.

Lời này vừa nói ra, cả Hạo Nguyệt cùng Vận Hân đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhưng lời nói kế tiếp của Tư Đồ Cảnh Diễn, lại khiến bọn hắn thay đổi sắc mặt.

"Ba tháng này, triều đình Thiên Mạch liền giao cho các ngươi xử lý."

"Hoàng thượng? !" Hạo Nguyệt kinh ngạc nói. Tư Đồ Cảnh Diễn có ý định muốn rời đi quốc đô Thiên Mạch sao? ! Chẳng lẽ là vì đuổi theo Thảm Thiên Mạch?

Tư Đồ Cảnh Diễn siết chặt tờ giấy kia, con ngươi như hắc diệu thạch kiên định, lạnh lùng nói, "Trẫm đã quyết, không cần thắc mắc!"

"Vâng"

Hạo Nguyệt cùng Vận Hân vội vàng lên tiếng. Chuyện lần này đã động vào điểm kiêng kỵ của Tư Đồ Cảnh Diễn, nếu không phải bọn hắn một lòng trung thành, chỉ sợ cũng không giải quyết êm đẹp như vậy.

Hiện giờ chỉ cần Lâm Vị trở mặt, tất cả đều dễ dàng.

Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo Thanh Tùng cùng Hồng Mai rời khỏi hoàng cung. Thanh Trúc vẫn thay Tư Đồ Cảnh Diễn quản lý Mị Huyết lâu như cũ, mà vị trí Hồng Cúc cũng đã được một nữ nhân khác tiếp nhận. Xem ra Hồng Mai, Thanh Tùng cùng Thanh Trúc cũng không phản ứng quá lớn với cái chết của Hồng Cúc, nhưng sắc mặt lạnh lẽo của họ lại mơ hồ ẩn giấu bao bi thương khổ sở.

Dù sao đã vào sinh ra tử bao nhiêu năm. Tình cảm như vậy, người khác có thể lý giải sao?! Nhưng đây là quyết định riêng của Hồng Cúc, bọn họ cũng sẽ không chất vấn.

"Tư Đồ Cảnh Diễn lại đồng ý?!" Trước Hoàng cung Lâm Vị, Ngôn Tu Linh một thân long bào khẽ nhủ mày, cảm tin tức thủ hạ truyền đến, nghi ngờ nói.

Tình cảm Tư Đồ Cảnh Diễn đối với Thảm Thiên Mạch, hẳn quá rõ ràng. Lần này vốn muốn đánh vào xương sườn mềm này để tạo đòn phủ đầu, nhưng cư nhiên Tư Đồ Cảnh Diễn lại đồng ý? ! Đây cũng hoàn toàn ngoài tầm dự liệu của hắn.

"Hồi công tử, là Hạo Nguyệt lén lút đi gặp Như Mộng Hiền, khiến vị kia rời quốc đô Thiên Mạch. Mà Tư Đồ Cảnh Diễn sau một ngày cũng đuổi theo." Một nữ nhân một thân phản y (y phục hồng nhạt) bình tĩnh hồi đáp.

"Thì ra là Hạo Nguyệt. Trái lại ta đã quên mất hắn." Ngôn Tu Linh liếc mắt nhìn nữ nhân mặc phản y, một khuôn mặt trẻ con, khuôn mặt tinh xảo giống nhau, "Thanh Liên, muội tiếp tục phái người chú ý đến hành tung của Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thảm Thiên Mạch. Còn nữa, thông báo với Đường Vân, vị trí Minh Chủ Võ Lâm, chỉ sợ không dễ dàng như vậy."

"Vâng" Thanh Liên bình tĩnh lên tiếng.

Trong mắt Ngôn Tu Linh thoáng qua vẻ nhu hòa, nhân nhật nói, "Muội muội cực khổ."

Thanh Liên kích động nâng mắt, ánh mắt thoáng qua vẻ vui sướng cùng cảm động, cuối cùng hóa thành một mảnh bình tĩnh, từ từ thối lui khỏi gian phòng.

Đúng vậy. Thanh Liên là muội muội Ngôn Tu Linh, là muội cùng mẹ khác cha. Là nữ nhi mẫu thân bà cùng nam nhân mình yêu sinh hạ. Từ khi hắn bắt đầu cầm quyền, bắt đầu chuẩn bị tranh đoạt thiên hạ, vị muội muội này vẫn đi theo bên cạnh hắn.

"Cảnh Diễn. Ta thật sự sợ cuối cùng chúng ta sẽ lưỡng bại câu thương."

Ngôn Tu Linh gõ gõ lên mặt bàn. Vì sao Thảm Thiên Mạch rời đi, vì sao Tư Đồ Cảnh Diễn muốn đuổi theo, hắn cũng đại khái đã hiểu rõ. Chắc là vì vị trí Minh Chủ Võ Lâm, cùng Huyền Thiết Lệnh mà thôi.

Lần trước để Đường Vân uy hiếp Huyền Lâu giao ra Huyền Thiết Lệnh, lại biết được độc của nẫu thân Huyền Lân thế nhưng đã được giải. Độc kia, chỉ có công pháp Mị Huyết ảo ảnh Đệ Cửu Tầng có thể phá giải. Cảnh Diễn, huynh đã luyện thành Mị Huyết ảo ảnh Đệ Cửu Tầng rồi sao? Như vậy, chỉ sợ ta đã không còn là đối thủ của huynh nữa sao.

Võ công không thắng nổi huynh, giang sơn này, ta sẽ không nhường huynh.

Ngôn Tu Linh nâng lên một nụ cười phức tạp. Tất cả suy nghĩ đều che giấu dưới gương mặt trẻ con.

Mà giờ khắc này, Thảm Thiên Mạch cũng đã đến thành Phượng Linh, địa phương tranh bá ngôi vị Minh chủ võ lâm.

Đại hội võ lâm còn một tháng nữa mới bắt đầu, nhưng thành Phượng Linh bây giờ đã tụ tập các anh hùng hảo hán từ tứ phương. Trong khoảng thời gian

ngắn, không nói đến khách điểm, quán rượu đầy người, chính là đường phố thường ngày vắng lặng cũng sầm uất náo nhiệt hơn rất nhiều.

Đại hội võ lâm còn chưa bắt đầu, nhưng cuộc chiến giữa những võ lâm nhân sĩ cũng bắt đầu khởi động. Thời điểm Đại hội võ lâm chỉ có thể nói chuyện bằng công phu, nhưng thời điểm trước Đại hội Võ lâm, cũng có thể sử dụng mọi loại biện pháp để diệt trừ đối thủ có thực lực.

"Hừ! Xú nương! Ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đi theo ta, có lẽ ta có thể tha cho ngươi một mạng!" Một giọng nói phách lối mà thô bỉ của nam tử truyền vào bên tai, chân mày Thẩm Thiên Mạch không tránh khỏi nhăn lại.

Ngước mắt nhìn, một nữ nhân mặc bạch y, đang lạnh lùng nhìn bảy nam tử, mà lời vừa mới nói là của nam tử cầm đầu.

"Ta nhờ vào! Giang Nam Thất Quý hèn hạ hạ lưu, ta có chết cũng không làm bạn cùng các ngươi!" Nữ nhân bạch y nâng cặp mắt lạnh lùng, trên khuôn mặt hoàn toàn lạnh lẽo.

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch khẽ nâng lên, còn tưởng là người nào. Thì ra là Giang Nam Thất Quý, năm đó bị nàng chinh còn chưa đủ thâm, lại còn hi vọng ý nhiều hiệp ít, nhưng xem ra nữ nhân này thuộc phái Từ Hà, tựa hồ công phu cũng không yếu, cho dù Giang Nam Thất Quý lấy nhiều khi ít, cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi.

"Tiểu thư, có muốn ra tay hay không?" Thiên Thiên đi theo sau lưng Thẩm Thiên Mạch, đã sớm rộn rạo.

"Sao?" Thẩm Thiên Mạch khẽ nhíu lông mày, nhìn Thiên Thiên, Thiên Thiên lập tức phản ứng kịp, cười nói, "Thiên Thiên quên, là Cung chủ."

Giờ phút này Thẩm Thiên Mạch mặc toàn thân trường bào nguyệt sắc, một thân trang phục nam tử, nghiêm nhiên là Ma Cung Cung chủ Mặc Trì.

Bên này Thiên Thiên vẫn đang nói chuyện của Thẩm Thiên Mạch, bên kia Giang Nam Thất Quý cùng bạch y nữ tử kia cũng đã động thủ. Quả nhiên Thẩm Thiên Mạch không nhìn lầm, công phu bạch y nữ tử kia xác thực cao hơn Giang Nam Thất Quý, chiêu thức công phu đều vô cùng đẹp mắt.

Chân mày Thẩm Thiên Mạch nhăn lại, nhìn nữ tử bạch y ra tay, công phu rõ ràng cao hơn Giang Nam Thất Quý, nhưng vì sao càng lúc càng lực bất tòng tâm, nhìn kỹ lại, sắc mặt nữ nhân bạch y lại trắng bệch dọa người, nhưng mi tâm lại có một chấm đỏ.

Chu Sa lệ. Đây chính là chi độc của Đường Môn. Người trúng độc này nếu càng sử dụng nội lực, độc lại phát tác càng nhanh, chờ đến khi biến thành hình dáng giọt nước mắt, người trúng độc sẽ mất hết sức lực, giống như phế nhân.

Không nghĩ tới Đường Môn lại hung ác như vậy, hạ độc với một hạ nhân?! hành vi này của Đường Môn không phải nàng chưa từng nghe nói, nhưng giang hồ có quy củ của giang hồ, nàng cũng không thể can thiệp quá nhiều chuyện tình của Đường Môn. Ma Cung cùng Đường Môn cũng vẫn nước giếng không phạm nước sông. Nhưng nếu chuyện này bị nàng bắt gặp, nàng không thể không đồng ý!

"Hừ!"

Dải lụa trắng trong tay Thẩm Thiên Mạch bay ra, tung người lên, ánh mắt lạnh lẽo, ra tay như điện, lụa trắng vô tình xẹt qua cổ bảy người.

Chỉ là trong nháy mắt, Giang Nam Thất Quý toàn bộ chết dưới tay nàng. Năm đó nàng mới vừa xuất đạo, xuống tay không thể ngoan tuyệt như hiện tại, nhất thời mềm lòng, cho bảy kẻ đó một cơ hội, không nghĩ tới lại để lại mối họa, nếu hôm nay gặp, thì quyết định không thể nuông chiều bọn họ nữa.

Lạnh lùng thu hồi lụa trắng, con mắt Thẩm Thiên Mạch vẫn không đổi, bước chân thanh nhả đi tới trước mặt nữ nhân bạch y.

"Đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp."

Nữ tử mặc bạch y kia nhìn thấy Giang Nam Thất Quý kia đã bị giết chết chỉ bằng một chiêu, mang theo vài phần kinh ngạc cùng ngưỡng mộ nhìn Thẩm Thiên Mạch.

Nhẹ nhàng nâng mắt, lúc nhìn thấy dung mạo tuyệt thế vô song của Thẩm Thiên Mạch tuyệt thế vô song, khẽ động lòng. Hình như là ái mộ, hình như là kính ngưỡng, chỉ yêu kiều nhìn chăm chú vào Thẩm Thiên Mạch.

Vốn cho rằng hôm nay sẽ phải chết trong tay kẻ gian, nhưng không nghĩ đến, lại được cứu, mà người cứu nàng, lại còn là một nam tử phong hoa tuyệt đại như thế. Chỉ có thể, nàng đã trúng chu sa lệ, mới vừa rồi vận dụng nội lực, đã bộc phát kịch độc, lập tức sẽ trở thành phế nhân, tiếp theo đó là già đi vô cùng nhanh, cuối cùng chết.

"Sao cô nương lại chọc phải bọn Đường Môn?" Thẩm Thiên Mạch thấy ánh mắt tuyệt vọng của nữ tử bạch y, chỉ nở nụ cười thanh nhả, nhàn nhạt hỏi, Chu Sa lệ sao? ! Cũng không phải là nàng không giải được, nhưng thân phận nữ nhân kia còn chưa rõ, cũng không biết có quan hệ gì đó với Đường Môn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 33: Sóng gió khắp nơi (Hai canh giờ xin viện trợ)

Nữ tử áo trắng kinh ngạc giương mắt nhìn về phía nam tử vô song mặc áo trắng kia, trong mắt thoáng qua vẻ bối rối, vội vàng nói, “Công tử, hôm nay người cứu ta, chỉ sợ sẽ đắc tội với người của Đường Môn, nhân cơ hội người của Đường Môn không có ở đây, người mau rời khỏi nơi này đi.”

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, trái ngược với ý tốt của cô nương, khóe miệng nàng nâng lên một nụ cười tự tin, thản nhiên nói, “Đường Môn?! Chẳng lẽ ta sợ hấn sao.”

Nữ tử áo trắng kia nghe Thẩm Thiên Mạch nói, không khỏi quan sát Thẩm Thiên Mạch thêm mấy lần nữa, quả là, công tử có công phu cao cường đến thế, sao có thể là nhân vật tầm thường được? Nhưng Đường Môn danh tiếng lớn như vậy, đúng là hấn không sợ.

Bạch Lăng. Vị công tử này chính là Bạch Lăng! Chẳng lẽ, chẳng lẽ là.

Nữ tử áo trắng kinh ngạc ngược mắt, nhưng lại có chút không tin, “Có phải công tử là. . . . Ma Cung chủ?”

“Cô nương gọi ta Mặc Trì là được rồi.” Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười thanh nhã, lấy trong ống tay áo ra một bình nhỏ, đưa cho nàng một viên thuốc, cười nói, “Cô nương ăn giải độc trước đi.”

Giải độc của Ma Cung là vô song. Mặc dù Đường Môn có một chút độc được Ma Cung không giải được, nhưng may mà Chu Sa Lệ không có độc được gì hiểm thấy, vì vậy nàng vẫn có thể giải được.

Nữ tử áo trắng hai tay run run nhận lấy viên thuốc trong tay Thẩm Thiên Mạch, cực kỳ cảm kích nói, “Thanh Lam phái Từ Hà đa tạ Cung chủ.”

Thẩm Thiên Mạch hơi nhíu mày. Số mệnh nàng lại tốt như vậy, vừa ra tay liền cứu được nữ nhi của môn chủ phái Từ Hà?

“Không biết tại sao Thanh Lam tiểu thư lại bị Đường Môn hạ độc?” Thẩm Thiên Mạch lại một lần nữa đưa ra sự nghi ngờ của mình, phái Từ Hà cũng có thể xem là môn phái có tiếng tăm trên giang hồ, làm sao lại bị Đường Môn hạ độc? Chẳng lẽ là vì tranh đoạt ngôi vị Minh Chủ Vô Lâm lại dùng thủ đoạn hạ độc hèn hạ như vậy sao? Đúng là tác phong của Đường Môn.

“Còn không phải vì tranh ngôi Minh Chủ Vô Lâm sao?! Ta trùng mưu kế của Đường Môn, liều chết trốn thoát, ai ngờ, lại đụng phải Giang Nam thất quỷ!” Trong mắt Thanh Lam thoáng qua vẻ tức giận, oán hận nói, “Không ngờ Đường Môn thật hèn hạ, còn ngông cuồng muốn phái Từ Hà ta ủng hộ hấn?”

Trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia sáng tỏ. Quả nhiên là vì tranh đoạt ngôi vị Vô Lâm Minh Chủ. Tâm tư của Đường Môn, thật đúng là âm độc nham hiểm.

Ngôi vị Vô Lâm Minh Chủ trừ võ công hơn người ra, còn cần các đại môn phái khác ủng hộ, nếu không, không thể nào ngồi vững trên vị trí Vô Lâm Minh Chủ được.

Thật không ngờ, Đường Môn muốn vị trí Vô Lâm Minh Chủ sao?! Chỉ sợ thứ hấn muốn, không phải là những thứ này thôi. Lời Huyền Lâu nói lúc trước, nàng vẫn chưa quên.

Muốn vị trí Vô Lâm Minh Chủ. Muốn Huyền Thiết Lệnh. Chỉ sợ thế lực sau lưng Đường Môn không đơn giản. Vô lâm và triều đình nhìn có vẻ như không liên quan, nhưng thật ra có cả ngàn vạn liên hệ.

“Xem ra lệnh tôn hấn là đang ở Phượng Linh thành rồi. Chi bằng để tại hạ đưa tiểu thư trở về.” Thẩm Thiên Mạch thu lại tâm tư, nở nụ cười ôn nhã với Thanh Lam, nhân nhát nói.

Thanh Lam lập tức đỏ bừng hai má, nhìn Thẩm Thiên Mạch bằng ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ, nói thật nhỏ, “Đa tạ công tử.”

Đưa Thanh Lam trở lại bên cạnh Thanh Viễn, Thẩm Thiên Mạch lại cùng Thanh Viễn hàn huyên một hồi, Thanh Viễn cảm ơn nàng bằng mọi cách, còn nói nhất định dốc toàn lực ủng hộ Thẩm Thiên Mạch.

“Công tử, uống chút trà đi.” Thanh Lam hạ mi mắt xuống, làm như ngưng ngừng, đưa một ly trà cho Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch vốn muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Thanh Lam mong đợi nhìn nàng, không nỡ cự tuyệt, liền đưa tay tiếp nhận ly trà, ngửi qua một chút, quả nhiên là trà ngon.

Cúi nhìn màu nước trà, Thẩm Thiên Mạch hơi nhíu mày, màu sắc của nước trà hơi kì lạ. Nhưng mà nàng đã ngửi qua, không có vấn đề gì, huống chi phái Từ Hà là chính đạo, nàng vừa cứu Thanh Lam, phái Từ Hà không có lý nào lại hại nàng.

Ngẫm lại mấy năm nay nàng cẩn thận như bước trên băng mỏng, cũng có chút giống như chim sợ nả rồi. Thẩm Thiên Mạch cười tự giễu, cúi đầu nhấp một ngụm trà, khen, “Quả là trà ngon, đa tạ Thanh Lam tiểu thư.”

“Công tử thích là tốt rồi.” Thanh Lam làm như xấu hổ cúi đầu, trong mắt lướt qua một tia ý cười toan tính.

Hàn huyên cùng Thanh Viễn và Thanh Lam thêm mấy câu, Thẩm Thiên Mạch mới đưa Thiên Thiên rời khỏi biệt viện phái Từ Hà.

“Cung chủ, ta thấy Thanh Lam tiểu thư nhắm trúng người rồi.” Về mặt Thiên Thiên xấu xa cười, con người tình nghịch liếc liếc.

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, gõ vào trán Thiên Thiên một cái, “Nha đầu ngốc, người nghĩ lung tung cái gì vậy?! Người cho rằng ai cũng cùng một dạng như sên ca sao.”

“Ta không nói vậy! Cung chủ, người đừng quên, bây giờ người là nam nhân! Là nam nhân hào hoa phong độ!” Về mặt Thiên Thiên không cam lòng nhắc nhở. Chẳng lẽ tiểu thư không biết dù nàng mặc nam trang hay nữ trang đều hấp dẫn người giống như yêu nghiệt sao!

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày. Vừa rồi ánh mắt Thanh Lam nhìn mình hình như thật sự có chút ái mộ. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi cảm thấy nổi da gà, yêu đồng tính ư, nàng tuyệt đối không thích hợp! Nàng không có hứng thú như sên ca.

Nghĩ đến sên ca, khoe miệng Thẩm Thiên Mạch cong lên. Mặc dù sên ca giết thủ hạ của Tư Đồ Cảnh Dạ, báo thù cho cha, nhưng Tư Đồ Cảnh Hạo cũng không trách tội sên ca, ngược lại cảm thấy mắc nợ sên ca, quan hệ của hai càng thêm khăng khít.

Mặc dù sên ca không có ý định giống như Tư Đồ Cảnh Hạo, nhưng vẫn lấy thân phận tri kỉ ra giúp đỡ hắn, cũng rất vui vẻ.

Mấy ngày nay, mọi thứ ở Ma Cung có vẻ hơi lộn xộn, vì vậy sên ca trở về xử lý mọi việc ở Ma Cung, nàng chỉ mang theo Thiên Thiên đến thành Phụng Linh.

“Thiên Thiên?!” Một giọng nói vui mừng kinh ngạc như trẻ con lọt vào tai nàng.

Thẩm Thiên Mạch ngược mắt nhìn, hai bóng người một áo trắng một áo lam đang tiến lại.

Nam tử mặc áo trắng, khí chất xuất trần, ôn nhuận như ngọc. Nam tử mặc áo lam, hoạt bát đáng yêu như một đứa trẻ. Không phải là hai huynh đệ Huyền Lâu và Huyền Minh sao?! Thật tuyệt Sơn trang cũng tới. Đại hội võ lâm này sẽ rất thú vị đây.

“Huyền Minh.” Thiên Thiên nhìn thấy Huyền Minh cũng rất vui mừng, nhanh chân chạy tới, lắc lắc cánh tay Huyền Minh, tỏ ra rất vui vẻ.

“Cô nương cũng tới tham gia đại hội võ lâm?” Huyền Lâu giữ bộ dạng dịu dàng như cũ, nhìn đệ đệ của mình và Thiên Thiên vui vẻ nói chuyện, cười hỏi.

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, không ngờ lại gặp Huyền Lâu ở nơi này, hy vọng là bạn không phải thù. Lập tức cười nhạt nói, “Tại hạ, Mộc Tri.”

Trong mắt Huyền Lâu thoáng một tia kinh ngạc, sau đó bình tĩnh cười cười.

Ma Cung cung chủ Mộc Tri. Không ngờ nàng lại là Ma Cung cung chủ, chẳng trách nàng lại nữ giả nam trang xuất hiện ở nơi này, chẳng trách lại có kiến thức và trí tuệ vượt trội như vậy.

“Mộc Tri huynh.” Không thể gọi nàng là cô nương được, bởi vì hắn biết rõ, ở đây, chỉ có Ma Cung cung chủ, không có Thẩm Thiên Mạch.

“Huyền Lâu huynh.” Thẩm Thiên Mạch cảm nhận được trí thông minh và sự dịu dàng của Huyền Lâu, nhàn nhạt đáp.

“Hành động của Đường Môn hình như cũng không nhỏ.” Thẩm Thiên Mạch sóng vai đi cùng Huyền Lâu, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, giọng điệu nói ra hơi cứng nhắc.

Người trên phố đều chăm chú nhìn theo Thẩm Thiên Mạch và Huyền Lâu, hai nam tử hào hoa phong nhã như vậy, thật sự rất thu hút.

“Đúng vậy, hình như Đường Vân nhất định phải có được vị trí Võ Lâm Minh Chủ.” Huyền Lâu không mấy may để ý đến ánh mắt của dân chúng, vẫn ôn nhã đáp.

Thẩm Thiên Mạch và Huyền Lâu nói chuyện với nhau rất hòa hợp, còn Thiên Thiên và Huyền Minh đi sau lưng hai người họ lại cãi nhau ầm ĩ. Bốn người đi trên đường không mấy may chú ý ánh mắt của người ngoài.

Nhưng, ở một góc phố, có một bóng dáng màu đỏ sậm đang chăm chú nhìn bốn người bọn họ.

Đó là một nam tử hơi âm nhu. Ngũ quan như tranh vẽ kết hợp cùng một chỗ, vẻ âm nhu không nói nên lời, nhếch miệng cười, khiến người ta rợn cả tóc gáy, con ngươi sáng màu của hắn lộ ra mấy phần khát máu và ác độc.

“Thiếu chủ, muốn động thủ sao?” Cô nương đứng phía sau nam tử kia không phải ai khác, chính là Thanh Lam mà Thẩm Thiên Mạch vừa cứu mạng. Mà giờ khắc này Thanh Lam đã đổi y phục màu hồng đào, khoe mắt đuôi mày, không còn lạnh lùng mà là yêu mị và ác độc.

Con người Đường Vân hí híp lại, thoáng qua tia nguy hiểm, giống như con rắn độc đang thè lưỡi, nụ cười nơi khoe miệng càng phát ra sự ác độc, “Tạm thời không cần. Ma Cung cung chủ, thiếu trang chủ của Thất tuyệt Sơn trang, bốn thiếu chủ muốn đích thân gặp một lần!”

“Thiếu chủ, hai người bọn họ mà liên thủ, chỉ e. . . .” Trong mắt Thanh Lam thoáng qua một tia lo âu, lo lắng nhìn Đường Vân.

Phái Từ Hà đã sớm là thủ hạ của Đường Môn rồi. Mà Thanh Lam lại càng một lòng say mê Đường Vân, vừa rồi chỉ là một chút khổ nhục kế, chính là cố ý cho Thẩm Thiên Mạch nhìn, khiến Thẩm Thiên Mạch lơ là cảnh giác, để Đường Vân có cơ hội lợi dụng.

“Tâm tư của Huyền Lâu này thâm trầm kín đáo, làm việc cẩn thận, không thể xem thường.” Con người âm ngoan của Đường Vân thoáng qua một tia nặng nề, nở nụ cười thâm độc, “Người tiếp tục ở bên cạnh Mục Trì, đến thời cơ, ta sẽ bảo người xuống tay.”

“Vâng. Thanh Lam hiểu.” Thanh Lam cúi đầu lên tiếng, tuy nhiên không lui ra, vẫn đứng đó, hình như có lời muốn nói.

“Còn chuyện gì nữa sao?” Đường Vân liếc mắt nhìn Thanh Lam vẫn đứng yên như cũ không có ý định rời đi, lạnh lùng hỏi.

Thanh Lam cắn môi, mãi mới nói, “Thiếu chủ đã nói, sau khi ngồi lên vị trí Minh Chủ Võ Lâm”

“Yên tâm. Ta đã đồng ý thì sẽ làm được.” Thanh Lam vẫn chưa nói hết, Đường Vân liền ngắt lời, tươi cười nói.

Được Đường Vân đáp lại, Thanh Lam lập tức hớn hở rời đi.

Nhìn theo hướng Thanh Lam rời đi, khóe miệng Đường Vân từ từ nâng lên. Phu nhân Võ Lâm Minh Chủ, Thanh Lam, nếu như người có số mạng đó, vậy ta cũng không ngại để người được vui.

“Đường Vân. Chủ tử đã nói, không nên đả thương tính mạng Ma Cung cung chủ.” Sau khi Thanh Lam rời đi, một bóng dáng màu hồng nhạt xuất hiện, gương mặt như đứa trẻ giống Ngôn Tu Linh, chính là muội muội của Ngôn Tu Linh, Thanh Liên.

Đường Vân liếc nhìn, khóe mắt xếch lên xẹt qua một tia không vui, hấn và Thanh Liên đều là thù hạ của Ngôn Tu Linh, tại sao Thanh Liên lại vênh váo tự đắc với hấn? Khóe miệng mang theo nụ cười âm nhu, “Việc này không phiền đến Thanh Liên cô nương phải quan tâm.”

“Ta chỉ nhắc nhở người thôi.” Giọng điệu Thanh Liên nhàn nhạt, hình như cũng không muốn tính toán với Đường Vân. Đường Vân là người âm trầm tàn nhẫn, nàng cũng không thích, nếu không phải vì Ngôn Tu Linh, nàng mới chẳng muốn tiếp xúc với Đường Vân.

Thân phận của Ma Cung cung chủ nàng biết rất rõ, chính là cô nương mà hoàng đế Thiên Mạc chung tình, còn quan hệ của Ngôn Tu Linh và hoàng đế Thiên Mạc Tư Đồ Cảnh Diễn nàng lại không rõ lắm. Nếu là Ma Cung cung chủ xảy ra chuyện gì không hay, chỉ sợ Tư Đồ Cảnh Diễn tức giận, nếu Tư Đồ Cảnh Diễn thật sự bị tổn thương lòng, nổi giận, Ngôn Tu Linh thân là kẻ địch nhất định cũng không vui vẻ gì, bởi vì bọn họ vừa là bạn vừa là thù.

“Đa tạ.” Tuy nói cảm ơn, nhưng trong đó hàm chứa sự khinh thường rõ ràng. Đường Vân hé mắt, trong lòng cười nhạt một tiếng.

Không lẽ chủ tử cảm thấy không đối phó được Ma Cung cung chủ?! Nhưng mà, bây giờ hấn đã nắm giữ Ma Cung cung chủ trong lòng bàn tay rồi! Người trúng phải độc được không mùi không vị, không thể chạy thoát được! Chỉ cần hấn phát tán độc được không mùi không vị đó ra, cho dù là Ma Cung cung chủ cũng không thể sống nổi!

Thanh Liên nhìn ý cười bên khóe miệng Đường Vân, nhú mày, lạnh lùng xoay người rời đi. Trừ ca ca ra, nàng không còn người thân nào trên thế giới này, không cần để ý đến bất kì người nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Sóng gió khắp nơi (Hai canh giờ xin viện trợ) 2

Nếu Đường Vân muốn tự tìm đường chết, cũng không liên quan đến nàng.

Thời tiết thành Phụng Linh so với quốc đô Thiên Mạc ẩm áp hơn nhiều, có vài cây cũng đã từ từ nhú ra những phiến lá xanh, xa xa nhìn, những điểm xanh tươi mới xen lẫn lấp ló trên những tường thành xưa cũ của Phụng Linh thành, cũng có một ý vị đặc biệt.

Thẩm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu cùng nhau tới biệt viện của Thất Tuyệt Sơn Trang ở Phụng Linh thành. Biệt viện cũng không tính là lớn. Dù sao thành Phụng Linh cũng là nơi mà các đại môn phái võ lâm tụ tập, ai cũng không thể ở chỗ này một nhà độc đại, có thể có được biệt viện, cũng coi là môn phái có uy vọng trong chốn võ lâm.

Mà Ma Cung cùng Mị huyết lâu, là hai môn phái võ lâm thần bí nhất cũng cường đại nhất, ở thành Phụng Linh tự nhiên cũng là có một chỗ ngồi, chỉ là không có ai biết phạm vi thế lực của bọn hấn ở nơi nào, mà Thẩm Thiên Mạch cũng không muốn bại lộ căn cứ ngầm của Ma Cung đặt ở Phụng Linh thành.

"Vậy thì đành uất ức Cung chủ tạm thời ở nơi này." Về mặt Huyền Lâu bình tĩnh ôn tồn mà hữu lễ, khóe miệng mang theo nụ cười nhu hòa, khiêm tốn lễ độ nói.

Thẩm Thiên Mạch khẽ vuốt cằm, ánh mắt bình thản, trong mắt lóe lên một tia sáng tỏ, nâng lên nhất mực nụ cười ôn hòa đáp, "Vậy thì đa tạ Thiếu Trang Chủ rồi."

Theo Huyền Lâu vào biệt viện Thất Tuyệt Sơn Trang. Thảm Thiển Mạch thấy trong mắt Huyền Lâu cũng thoáng qua một tia sáng, ngoài biệt viện một âm ảnh chợt lóe lên, bản lĩnh rất nhanh, nhưng vẫn là không thể gạt được ánh mắt cùng lỗ tai của bọn họ.

Vào biệt viện, Thảm Thiển Mạch tháo xuống đáng vẻ thanh nhã lễ độ mới vừa rồi, bộ mặt đều là vẻ lười biếng, ánh mắt nhàn nhạt, khoe miệng luôn là nụ cười không sao cả, nói, "Thiếu Trang Chủ bốn phía biệt viện này chó giữ cửa cũng không ít."

Huyền Lâu cũng chỉ là khẽ mấp máy môi, ánh sáng trong đôi mắt nhất thời trở nên lạnh lẽo, lời nói ra, mặc dù ôn hòa nhưng lại không có chút nhiệt độ nào, "Đại khái đều là chó Đường Môn thôi."

"Cung chủ, hai người đang nói gì đấy?" Thiên Thiên nghe Thảm Thiển Mạch cùng Huyền Lâu ngơ ngơ một câu ta một câu nói nhưng chuyện không ai hiểu, bộ mặt nghi ngờ hỏi.

Trong nơi này có chó? ! Tại sao nàng không nhìn thấy. Còn là chó Đường Môn ? Chẳng lẽ chó Đường Môn có cái gì đặc biệt sao, lại không giống với chó bình thường sao?

"Nha đầu ngốc, đại ca bọn họ nói là chuyện Đường Môn phái người tới giám thị chúng ta á." Huyền Minh nhìn thấy đáng vẻ Thiên Thiên một chút cũng không hiểu, không khỏi nâng lên một nụ cười đắc ý, nhẹ nhàng gõ đầu Thiên Thiên một cái, cười nói.

Thảm Thiển Mạch hai mắt nhắm lại nhìn Huyền Minh, vẫn còn cái tính đắc chí trẻ con này à, không khỏi khẽ lắc đầu một cái, nhếch môi cười nhẹ, nói với Huyền Lâu, "Người đối với đệ đệ mình, bảo vệ rất tốt."

"Cũng vậy thôi." Huyền Lâu liếc mắt nhìn Thiên Thiên, ngầm hiểu nói.

"Cái gì chứ. Ta có chỗ nào cần đại ca bảo vệ? Người cũng chó xem thường ta...ta công phu rất tốt!" Huyền Minh vừa nghe được Thảm Thiển Mạch nói, lập tức dựng lông mày lên, mặt không phục nói.

Thiên Thiên nghe được lời nói của Huyền Minh, lập tức chống nạnh phản bác, "Công phu của người rất tốt? ! Chó có nói đùa, người ngay cả ta cũng đánh không lại, còn dám cùng Cung chủ nhà ta nói người công phu tốt?"

Huyền Minh bị Thiên Thiên nói trên mặt một hồi đồ bưng, bĩu môi, có chút không phục từng thềm nói, "Đó là ta nhường người."

"Tốt lắm. Thiên Thiên, người và Huyền Tam Thiếu đi vào sau nhà nghỉ ngơi trước đi, ta cùng Thiếu Trang Chủ còn có chuyện phải nói." Thảm Thiển Mạch nhìn bộ dạng Thiên Thiên cùng Huyền Minh nháo lên, cung chịu cười cười, đối với Thiên Thiên nói.

Sau khi nghe xong, Thiên Thiên cùng Huyền Minh tính trẻ con trừng mắt liếc lẫn nhau, lại cùng nhau hướng vào sau nhà đi tới, vừa đi còn vừa cãi vã, vừa đầu vừa cười.

"Không biết Cung chủ muốn nói gì cùng Huyền Lâu." Huyền Lâu nhìn bóng lưng Huyền Minh, trong đôi mắt hiện ra một mảnh dịu dàng, tiếp theo thu hồi dịu dàng này, lấy giọng xa cách mà ôn nhã mà hỏi.

Thảm Thiển Mạch nhíu mày nhìn Huyền Lâu. Người này nhìn thì ôn nhu như ngọc, nhưng khắp nơi đều làm cho người ta có cảm giác vô cùng xa cách. Cũng là một người lãnh tâm lãnh tính đi. Chỉ là, chỉ cần trong lòng có chỗ mềm mại nhất, thì vẫn đáng giá để giao kết. Chỉ bằng phần chân tình hân đối với Huyền Minh cùng mẫu thân hân kia, Thảm Thiển Mạch nhận định Huyền Lâu tuyệt đối không phải là một người xấu.

"Dĩ nhiên là hợp tác." Về mặt Thảm Thiển Mạch nhàn nhạt, đi thẳng ở trong sân ngồi xuống trên ghế đá, động tác rất tự nhiên, như nước chảy mây trôi, thoải mái cùng phóng khoáng không nói nên lời.

Huyền Lâu thấy thế, khẽ nhíu lông mày, cũng không khách khí, trực tiếp ngồi vào ghế đá đối diện Thảm Thiển Mạch, vượt vượt cái ly trên bàn đá, giọng điệu nhàn nhạt hỏi, "Không biết Cung chủ muốn hợp tác thế nào?"

"Thất Tuyệt Sơn Trang từ trước tới nay lấy phụ trợ làm chủ, tin tưởng Thiếu Trang Chủ đối với vị trí Võ Lâm Minh chủ cũng không phải quá coi trọng." Thảm Thiển Mạch ngược mắt, lẳng lặng nhìn Huyền Lâu, giọng nói mang theo sự chắc chắn.

Quả nhiên, Huyền Lâu khẽ nâng lên lông mày, trong mắt thoáng qua một tia than thở, khẽ vuốt cằm, coi như là chấp nhận lời nói của Thảm Thiển Mạch.

Nụ cười trên môi Thảm Thiển Mạch chậm rãi nâng lên. Quả nhiên không sai. Thất Tuyệt Sơn Trang không có tâm với cái ghế vị Võ Lâm Minh chủ này, nếu không bằng vào thế lực hỏa đảo cường đại như vậy, Thất Tuyệt Sơn Trang cũng sẽ không thể nào cứ luôn đứng dưới Ma Cung cùng Mị huyết lâu như vậy.

Những năm gần đây, Ma Cung cùng Mị huyết lâu cũng chưa từng tranh đoạt vị trí Võ Lâm Minh Chủ, Đường Môn cũng rất thần bí, Thất Tuyệt Sơn Trang nếu là thật có lòng với vị trí Võ Lâm Minh Chủ này, chỉ sợ năm năm trước vị trí Võ Lâm Minh Chủ này, cũng đã là đồ nằm trong túi họ rồi.

"Như vậy, không bằng Thiếu Trang Chủ hãy phụ trợ Ma Cung." Thảm Thiển Mạch không nhanh không chậm nói, trong giọng nói mang theo ba phần tự tin bảy phần chắc chắn, đôi mắt đen nhánh long lánh tựa như ánh mặt trời, ánh sáng lung linh, Huyền Lâu nhìn mà hơi sững sờ.

Cô gái này làm sao lại có thể tự tin mà thông tuệ như vậy. Những câu trúng chỗ hiểm, ánh sáng trong mắt nàng, giống như ngay cả nắng chói cuối chân trời cũng không thể nào sáng hơn. Dung nhan tuyệt thế xuất trần này, dưới ánh mặt trời, lại càng hoàn mỹ như một vị thần.

Huyền Lâu nhanh chóng thu lại tâm tư, ánh mắt sắc bén lại giống như không có chút biến hóa nào, vẫn như cũ che một lớp sương khói mỏng manh, giọng điệu vẫn là xa cách mà dịu dàng như cũ, "Thất Tuyệt Sơn Trang vì sao phải cùng Cung chủ hợp tác đây?"

"Bởi vì Đường Môn." Thẩm Thiên Mạch nhìn chằm chằm vào đôi mắt giống như che bởi sương mù của Huyền Lâu, ánh mắt chắc chắn, nụ cười tự tin mà tuyệt mỹ. Cái nhìn kia, bình tĩnh, dường như muốn trực tiếp nhìn vào bên trong lòng của Huyền Lâu.

Bởi vì Đường Môn. Chỉ có bốn chữ, nhưng ý nghĩa trong đó, tin tưởng Huyền Lâu hiểu rất rõ. Thất Tuyệt Sơn Trang đã cùng Đường Môn kết thù kết oán, nếu Đường Môn lấy được vị trí Vô Lâm Minh Chủ, Thất Tuyệt Sơn Trang chỉ biết càng thêm xui xẻo, đến lúc đó ngay cả có binh khí vô song, cũng chưa chắc địch nổi Đường Môn.

Huống chi, Đường Môn vốn dĩ là môn phái âm độc không chừa bất cứ thủ đoạn nào, coi như ngoài mặt không động thủ, lén lút thì Thất Tuyệt Sơn Trang cũng không chiếm được chỗ tốt. Hơn nữa Đường Môn thế nhưng lại xuống tay đối với lão phu nhân Thất Tuyệt Sơn Trang, Huyền Lâu chắc hẳn cũng không nguyện ý nhìn Đường Môn đi. Như vậy, biện pháp tốt nhất chính là phù trợ Ma Cung trở thành Vô Lâm Minh Chủ, trực tiếp đem Đường Môn giải quyết xong.

Trầm mặc. Huyền Lâu mím môi thật chặt, nhìn Thẩm Thiên Mạch, cô gái trước mắt, đôi mắt đen nhánh giống như sâu không thấy đáy, nụ cười trên môi vẫn điềm lệ mà tự tin như cũ, trầm mặc của mình không thể ảnh hưởng dòng suy nghĩ của nàng chút nào, nàng chắc chắn mình sẽ hợp tác đến như vậy sao? Chỉ là, hiện tại hình như cũng không có biện pháp nào tốt hơn nữa.

"Đã như vậy, Thất Tuyệt Sơn Trang nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của Ma Cung." Huyền Lâu mím cười nhàn nhạt, tuy nói là nghe theo hiệu lệnh của Ma Cung, nhưng Thẩm Thiên Mạch hiểu, đây chỉ là hợp tác mà thôi, cũng không phải phục tùng.

"Như vậy, Ma Cung cũng xin đưa lên Thiếu Trang Chủ một phần lễ vật." Thẩm Thiên Mạch nâng lên một nụ cười điềm lệ, nhưng vẫn mang theo ba phần ngoan tuyệt cùng ba phần khát máu, vô cùng xinh đẹp nhưng cũng rất tàn nhẫn.

Huyền Lâu nhìn cô gái trước mắt, rõ ràng mới vừa rồi còn là bộ dáng cơ trí lạnh nhạt, hôm nay lại biến thành bộ dáng xinh đẹp lại tàn nhẫn, thật không biết, đến cùng nàng có bao nhiêu bộ mặt.

"Cung chủ muốn đến Đường Môn?" Huyền Lâu nhìn về mặt Thẩm Thiên Mạch, cũng đoán được mấy phần tâm tư của Thẩm Thiên Mạch, khẽ nhún mày, Đường Môn thủ vệ sâm nghiêm, Đường Vân càng là cao thủ dụng độc, là người âm hiểm tàn nhẫn, Thẩm Thiên Mạch đi như vậy, chỉ sợ là phải chịu thua thiệt a.

Thẩm Thiên Mạch không sao cả nhún vai một cái, mang theo vài phần giảo hoạt nói, "Đi dò thám nội tình Đường Môn, thuận tiện thay Thiếu Trang Chủ xả giận."

Thẩm Thiên Mạch trong mắt thoáng qua một tia ngoan tuyệt. Đường Môn động Thất Tuyệt Sơn Trang chỉ là chuyện nhỏ, khiến Tư Đồ Cảnh Diễn vì cứu lão phu nhân Thất Tuyệt Sơn Trang nhận một đao ở ngực, đã không còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

Mặc kệ Tư Đồ Cảnh Diễn vì mục đích gì mà đi cứu lão phu nhân Thất Tuyệt Sơn Trang, nhưng nếu là không có Đường Môn dả thương lão phu nhân trước, Tư Đồ Cảnh Diễn làm sao phải tự mình hứng một đao. Món nợ này, liền ghi tạc trên đầu Đường Môn!

Huống chi Đường Môn làm việc âm độc tàn nhẫn, cùng Ma Cung đối nghịch cũng không phải là lần một lần hai, nàng sớm đã có ý nghĩ dọn dẹp Đường Môn, chỉ là ngại vì thế lực Đường Môn khá lớn, khi đó lại gấp gáp báo thù, mới tạm thời bỏ qua Đường Môn, hôm nay, Đường Môn xem như đụng vào trên họng thương rồi.

"Ta bồi Cung chủ đi một chuyến." Huyền Lâu ôn hòa nói.

"Được." Thẩm Thiên Mạch không có lý do gì cự tuyệt, có một Huyền Lâu cùng đi, hệ số an toàn cũng sẽ cao hơn không ít, không cần phải phí phạm sức lực.

Trong lòng Huyền Lâu khẽ khó chịu, hẳn vì sao phải nói lên cùng đi với Thẩm Thiên Mạch? Chẳng lẽ là bởi vì lo lắng cho an nguy của Thẩm Thiên Mạch sao? ! Từ lúc nào mình lại học được quan tâm người khác vậy?

Kể từ khi tiếp quản Thất Tuyệt Sơn Trang, hắn liền học cách gánh chịu trách nhiệm, trừ mẫu thân và đệ đệ, đối với những chuyện cùng vật khác, hắn đều đã đoạn tuyệt bất luận là cảm tình gì, vì sao đối với Thẩm Thiên Mạch có thể đặc biệt như vậy. Hình như bắt đầu từ khi nhìn thấy nàng lần đầu tiên nhìn, sự tỉnh mạch đã lâu trong lòng liền từ từ bị cái gì đó tác động tới, loại cảm giác đó, hắn không cách nào miêu tả, cũng không cách nào khống chế được.

Hai đạo bóng dáng màu trắng thoáng qua phạm vi thế lực của Đường Môn, tránh được những tai mắt ngoài sáng và trong tối, lặng yên không tiếng động lên vào biệt viện Đường Môn.

Lòng này Thẩm Thiên Mạch hơi nhíu lại, Đường Môn này thật sự là quá xa xỉ mà.

Đập vào mắt, cơ hồ đều là những mảnh kim quang sáng loáng, biệt viện nhỏ nhỏ cũng bị ánh sáng của vàng cùng bảo thạch chiếu lên sáng rực, dưới nắng chiều làm nổi bật lên càng tạo nên cảm giác xa hoa hòa nhoáng. Chỉ là một môn phái giang hồ, lại có nhiều vàng bạc châu báu như vậy, thực sự có chút kỳ quái a.

"Tiền tài bất nghĩa!" Thời điểm Huyền Lâu nhìn thấy vàng bạc châu báu, trong mắt thoáng qua một tia khinh thường, cả người cũng biến thành băng lạnh.

Thẩm Thiển Mạch thì không sao cả chỉ hơi cong môi một cái, tiền tài tiền tài, vốn dĩ là một vật bẩn thỉu, lại nói trên đời có bao nhiêu tiền tài là chánh nghĩa đây? ! Nhưng tất cả cũng chỉ do bản lĩnh của bản thân mà thôi. Theo nàng biết, Đường Môn làm việc mặc dù âm chí tàn nhẫn, nhưng cũng không có tình huống bắt nạt người dân lương thiện.

Nhéch miệng, Thẩm Thiển Mạch liếc qua những vàng bạc châu báu này, trong mắt thoáng qua một tia giễu cợt, cất giọng nói, "Thiếu chủ Đường Môn bày những vàng bạc châu báu này, là dành chờ Bồn cung chủ sao?"

Ánh mắt sắc bén của Huyền Lâu hơi đổi, vừa cẩn thận nhìn một chút những thứ vàng bạc châu báu kia, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống. Thì ra là cố ý để ở chỗ này, trên những vàng bạc châu báu này, chắc hẳn tâm không ít độc được. Khá lắm Đường Vân, đủ âm độc.

"Thật không hổ là Cung chủ Ma Cung." Giọng nói âm nhu từ trong nhà truyền đến, khi nghe âm thanh này trong lòng liền cảm thấy không rét mà run, gió khe phất qua cũng trở nên giống như gió lạnh cõi âm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35: Sóng gió khắp nơi (Hai canh giờ xin viện trợ) 3

Thẩm Thiển Mạch ngược mắt nhìn lại, người tới mặc một bộ trường bào màu đỏ sậm, ngũ quan cũng như giọng nói, thiên về âm nhu, khóe môi treo một nụ cười âm ngoan, một đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại, lộ ra sự ác độc.

Huyền Lâu khẽ nghiêng người, đứng ở trước người Thẩm Thiển Mạch, vẻ mặt nhàn nhạt, giọng điệu cũng cực kỳ lạnh lẽo, "Đường Môn Thiếu chủ, Huyền Lâu hữu lễ."

"Thiếu Trang Chủ Thất Tuyệt Sơn Trang cần gì phải khách khí? Chúng ta không phải đã sớm gặp mặt rồi sao? Độc của lệnh phu nhân, đã được giải rồi sao?" Đường Vân nhìn thấy Huyền Lâu cũng không ngoài ý muốn, chắc hẳn những tên chó săn kia cũng đã sớm đem tin tức Thẩm Thiển Mạch cùng Huyền Lâu cùng nhau vào biệt viện nói cho hắn biết.

Huyền Lâu nghe Đường Vân nói tới độc của mẫu thân mình, đôi mắt tối lại, sắc mặt cũng biến thành càng thêm âm trầm, khí thế cả người một chốc liền trầm xuống.

Ngay một khắc này, Đường Vân liền ra tay, một tay ám khí giống như được một sợi tơ dẫn dắt, chuẩn xác không lầm mà hướng các đại yếu huyệt trên thân Huyền Lâu vọt tới.

Chân mày Thẩm Thiển Mạch khẽ nhíu lại, sự âm độc của Đường Môn, quả nhiên là danh bất hư truyền, ngón ám khí này, dùng là cực kỳ không lưu tình, cũng cực kỳ ác độc, mỗi ám khí nhìn như bắn ra không có quy luật, kì thực toàn bộ đều nhắm trúng chỗ hiểm, khiến người ta khó mà phòng bị, muốn tránh cũng không thể.

Đường Vân mới vừa có ý kích thích Huyền Lâu, chính là muốn làm Huyền Lâu bất mãn, còn thừa dịp ý định của Huyền Lâu đang biến đổi mà trong nháy mắt ra tay tập kích, thật là một ý định đầy thâm độc.

Nhưng Huyền Lâu làm sao có thể là những kẻ tầm thường đó được, một loạt động tác nghiêng thân lưu loát, vờn trường kiếm trong tay, mấy cái lên xuống, nhanh chóng tránh khỏi tất cả ám khí, con mắt sắc càng thêm âm trầm, phong cách ôn nhu như ngọc trên người cũng đều bị âm trầm thay thế, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đường Vân.

Khóe môi Thẩm Thiển Mạch chậm rãi nâng lên, ánh mắt chuyển sắc bén, cho thấy giờ phút này nàng rất không vui, từ từ dạo bước, từng bước từng bước đi tới trước mặt của Đường Vân, Thẩm Thiển Mạch lạnh lùng nói, "Đạo đài khách của Đường Môn Thiếu chủ quả nhiên đặc biệt vô cùng, Mặc Trì thụ giáo."

Đường Vân không ngờ rằng Thẩm Thiển Mạch lại dám đi tới nơi cách hắn gần như vậy. Phải biết Đường Vân hẳn một thân công phu không nói, riêng công phu dùng độc cũng đã làm người giang hồ nghe tin đã sợ mất mật, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đến gần hắn như vậy, Cung chủ Ma Cung này chính là người đầu tiên!

"Không hổ là Cung chủ Ma Cung, thật can đảm!" Đường Vân chậm rãi nâng lên nhất mạt nụ cười, trong mắt lóe lên ánh sáng âm ngoan, vừa khen ngợi, vừa ra tay như điện, những ám khí kịch độc trong tay liền hướng quanh thân Thẩm Thiển Mạch bay tới.

Cự ly gần như vậy, nhiều ám khí như vậy, căn bản là không thể tránh được, coi như nàng là Cung chủ Ma Cung võ công xuất thần nhập hóa, chỉ sợ cũng khó mà tránh được nhiều ám khí như vậy, đây chính là một đòn độc toàn lực của hắn. Đi tới khoảng cách cách hắn gần như thế, không phải là tìm chết sao? !

Đường Vân nở nụ cười oán độc, lạnh lùng nhìn Thẩm Thiển Mạch, chỉ là trong nháy mắt, trong mắt Đường Vân lóe lên một tia khiếp sợ và không thể tin.

Ánh mắt của Huyền Lâu cũng từ lo lắng mà biến thành kinh ngạc.

Chỉ thấy người con gái áo trắng xuất trần này, quanh thân bay ra vô số sợi tơ màu trắng, nàng cười nhẹ nhàng ở nguyên tại chỗ nhanh nhẹn xoay người, cũng chưa kịp nhìn thấy được nàng tránh né như thế nào, những ám khí kia giống như bị hấp thụ, bị sợi tơ của nàng nhanh chóng khống chế.

"Có qua có lại mới toại lòng nhau!" Thảm Thiên Mạch nâng lên một nụ cười mỉm nhẹ nhàng nhưng đầy sát ý, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, giọng điệu thản nhiên nói, nói thì chậm nhưng xảy ra lại rất nhanh, trong nháy mắt, ám khí trên sợi tơ của Thảm Thiên Mạch toàn bộ hướng Đường Vân bay tới, Đường Vân vội vàng tăng nhanh tốc độ chuyển thân, thối lui ra ngoài một khoảng cách lớn, vừa xoay người, vừa nhếch nhác tránh thoát ám khí tập kích.

Sắc mặt của Đường Vân âm trầm mấy phần. Tuổi thơ của hắn đi học tập ám khí, trong võ công hắn không dám nói mình xuất thần nhập hóa, thế nhưng một tay công phu về ám khí, cho tới này chưa từng gặp phải địch thủ.

Trước đó cùng Huyền Lâu so chiêu, mỗi lần bị Huyền Lâu tránh thoát được ám khí của hắn, hắn đã cảm thấy thật muốn nổi giận, hôm nay vị Cung chủ Ma Cung này, cư nhiên cách cự ly gần như vậy, lại tránh được tất cả ám khí công kích, thậm chí, hắn ta còn rất tự nhiên đem những ám khí này trả lại tất cả?

Hừ! Kể từ khi Đường Vân xuất đạo cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp tình trạng chật vật như vậy! Lần này, hắn nhất định không thể không lấy mạng vị Cung chủ Ma Cung này! Cho dù là chủ tử đã hạ lệnh, chỉ cần bắt được Võ Lâm Minh Chủ, không cần đối với Cung chủ Ma Cung đuổi tận giết tuyệt, hắn cũng không thể bỏ qua cho người đàn ông này!

"Cung chủ Ma Cung quả nhiên danh bất hư truyền!" Đường Vân thu lại tâm tư, mặt tràn đầy âm trầm nhìn Thảm Thiên Mạch, lộ ra hàm răng nanh giống như ma cà rồng, tán ra ánh sáng âm trầm.

Về mặt trên mặt Thảm Thiên Mạch không hề thay đổi, hình như đối với câu nói nhìn như khen tặng nhưng kì thực lại tràn đầy tức giận của Đường Vân rất là hưởng thụ, rồi nhẹ nhàng bay trở về bên người Huyền Lâu.

Mới vừa rồi nàng chính là cố ý đến gần Đường Vân, vì chính là muốn cho Đường Vân một cái hạ mã uy, mặc dù ngoài mặt chỉ có một mình Đường Vân, thật ra thì gian phòng này âm thầm mai phục không biết bao nhiêu người của Đường môn, nàng là nhất thanh nhị sở.

Hiện tại, chưa phải là thời điểm đối đầu ngưu chết ta sống cùng Đường Môn. Huống chi, coi như giết chết được Đường Vân, cũng không giải quyết được cả Đường Môn. Mà nàng hiện tại phải làm, chính là hạ thấp nhuệ khí của Đường Môn, đồng thời, cũng là nói cho Đường Môn, hoặc là, nói cho cả võ lâm biết, lần này, Ma Cung muốn tới để tranh đoạt cái vị trí Võ Lâm Minh Chủ này, hơn nữa, còn có Thất Tuyệt Sơn Trang ủng hộ!

"Mới vừa rồi rất nguy hiểm." Huyền Lâu khẽ nhíu nhíu mày, nói khẽ với Thảm Thiên Mạch. Mới vừa rồi thời điểm nhìn Thảm Thiên Mạch tránh những ám khí kia của Đường Vân, tim của hắn cơ hồ nhảy tới cổ họng rồi, so với việc hắn tự mình đối mặt những ám khí kia còn đáng sợ hơn.

Hắn thừa nhận, mới vừa rồi là rất hoán loạn. Một nháy mắt kia, hắn chỉ cảm thấy, nếu Thảm Thiên Mạch có một chút thương tổn nào, cho dù là độc hết toàn bộ thể lực của Thất Tuyệt Sơn Trang, hắn cũng muốn đem Đường Môn san thành bình địa!

Thảm Thiên Mạch khẽ hướng Huyền Lâu cười cười, coi như là đáp tạ đối với quan tâm của Huyền Lâu.

Nguy hiểm sao? ! So với cái này chuyện nguy hiểm hơn, nàng còn trải qua rất nhiều đấy. Nếu không, vị trí Cung chủ Ma Cung này là làm sao làm tốt được chứ? Người giang hồ mặc dù sợ Ma Cung, nhưng cũng không đại biểu không người nào dám động đến nàng. Gian truân trong đó, chỉ sợ cũng chỉ có chính nàng mới hiểu.

Muốn còn sống. Chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ. Chỉ có mạnh mẽ đến bất luận kẻ nào cũng không tổn hại được mình, mới có thể sống được tốt hơn. Cảnh Diễn, chàng cũng nghĩ như vậy phải không. Ta hiểu, chàng muốn giúp ta, nhưng là, ta nói rồi, ta sẽ không trở thành người khiến chàng phải liên lụy, ta không cần chàng bảo vệ, cái ta muốn chính là đứng ở bên cạnh chàng, cùng chàng cùng nhau nhìn thiên hạ giang sơn như họa này.

"Không biết Cung chủ Ma Cung cùng Thiếu Trang Chủ Thất Tuyệt Sơn Trang tới Đường Môn của ta có gì muốn làm! ?" Đường Vân mới vừa rồi bị thua thiệt, trong lòng cũng rất là khó chịu, thái độ hướng về phía Thảm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu càng thêm khó chịu, trong mắt đều là sự ác độc.

"Chúng ta chỉ là tùy ý đi một chút, không cần thận liên đi tới biệt viện Đường Môn này." Thảm Thiên Mạch nhíu lông mày, không chút để ý nói, sự miệt thị trong giọng nói khiến Đường Vân giận đến mặt mũi trắng bệch.

Tùy ý đi một chút, không Cần thận đi vào biệt viện? ! Đây không phải rõ ràng là nhục mạ thủ vệ Đường Môn của hắn không nghiêm sao, hay nói thủ vệ nghiêm, thật ra thì không chịu nổi một kích, căn bản đều không cần phí tâm tư, tùy ý cũng có thể đi vào? ! Giỏi cho một tên Cung chủ Ma Cung! Thủ này xem như kết.

Khẽ nheo mắt lại, giọng nói mang theo vài phần ác độc, Đường Vân cười nói, "Như thế, Bốn Thiếu Chủ sẽ không tiến!"

Thảm Thiên Mạch cười cười tỏ vẻ không sao cả, đây là nói rõ Đường Vân đang hạ lệnh trục khách rồi. Nàng chỉ là lên tiếng mĩa mai một chút à, phải dùng tới hạn đến cần rằng nghiêng lợi như vậy sao, tuy nhiên nàng cũng không có hứng thú tiếp tục lưu lại cái chỗ âm trầm này, nếu mục đích đã đạt được, vậy thì lúc này cũng nên rời đi thôi.

"Thiếu Trang Chủ, mời." Thảm Thiên Mạch nói cười riu riu, không thấy chút nào bối rối, hướng về phía Huyền Lâu cười nói.

Huyền Lâu khẽ vuốt cằm, theo sau Thảm Thiên Mạch tự nhiên rời đi, phong thái này, giống như bọn họ thật sự chỉ là nhàn nhã tản bộ, đi nhằm địa phương mà đi tới Đường Môn, sau đó lại tiêu tiêu sái sái phủi mông một cái liền chạy lấy người mà thôi.

Thẩm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu chân trước vừa mới rời đi, Đường Vân chân sau liền nổi giận, một chưởng chém nát một chậu hoa tươi bên cạnh, nơi nơi đều là giận ý âm trầm, vẻ mặt âm nhu càng phát đáng sợ hơn.

"Thiếu chủ bớt giận." Giờ phút này, thủ hạ Đường Môn ẩn giấu ở trong sân mới dám hiện thân, từng người một run run rẩy rẩy nói với Đường Vân.

Tính khí Đường Vân bọn họ không phải là không rõ ràng, thời điểm thịnh nộ nổi cơn, chuyện gì cũng có thể làm được. Nhưng bọn hắn lại không dám tự tiện rời đi, chỉ đành phải nhắm mắt trấn an nói.

"Mặc Trì! Huyền Lâu! Được, tốt! Đường Vân ta cái nhục ngày hôm nay, nhất định hoàn trả gấp trăm lần!" Đường Vân bạo phát rống lên, đưa tay đem tên thủ hạ ở giữa chính là người mới vừa rồi lên tiếng gọi hắn bớt giận giết chết ngay lập tức, trong tròng mắt ác độc chợt lóe lên, "Bớt giận? ! Nói Bốn Thiếu Chủ thế nào bớt giận!"

Bọn thủ hạ nhìn đến đồng bạn của mình bị giết, cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ là từng người một cúi đầu nhìn Đường Vân, im lặng không lên tiếng, sợ mình nói sai cái gì, liền chộc cho Đường Vân nổi điên lên.

Đôi mắt âm ngoan của Đường Vân quét qua mấy chục thủ hạ đứng ở trong sân, tay áo bào vung lên, cũng không biết vung vẩy rơi ra cái gì, sắc mặt của những thủ hạ kia lập tức thay đổi, lập tức lấy tay đi bịt mũi, nhưng đã là chậm quá, bột này đã bị bọn họ hút vào một chút rồi.

Chỉ thấy những thủ hạ kia từng người một xụi lơ đến trên mặt đất, về mặt trên mặt khổ sở không chịu nổi, từng người một nhìn Đường Vân, có người gồng giăng ra tiếng, nói, "Thiếu chủ, thật là lòng dạ độc ác."

Đường Vân chỉ là khinh thường nhìn một chút nhưng thủ hạ trên mặt đất vật lộn một phen rồi chết toàn bộ, trong mắt không có nửa phần thương tiếc, chỉ là sự âm ngoan cùng lạnh lẽo, "Hừ! Muốn trách, chỉ có thể trách các ngươi nhìn thấy nhưng chuyện không nên nhìn!"

Mới vừa rồi hắn bị Cung chủ Ma Cung đánh chết vật như vậy, chuyện như vậy, nếu để bọn phế vật này nhìn thấy, như vậy, mạng của bọn hắn cũng đã đến cuối rồi. Đường Môn cũng không thiếu mấy mươi thủ hạ này, mà tôn nghiêm cùng địa vị của hắn, là không thể rung chuyển.

"Thật là độc ác." Giờ phút này, Thẩm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu là đường đường chánh chánh mà ngồi ở trên một cây đại thụ cách biệt viện Đường Môn không xa, đối thoại giữa Đường Vân cùng thủ hạ dưới tay hắn mặc dù không nghe được, nhưng hành động cùng việc làm của Đường Vân thì lại được nhìn thấy một rất rõ ràng.

"Sự tàn nhẫn của Thiếu chủ Đường Môn, đã thành danh rồi." Huyền Lâu nhìn một chút cánh tượng bên kia, trong mắt cũng không thấy bao nhiêu đồng tình. Huyền Lâu là một người nhìn có vẻ dịu dàng kì thực lại là người rất lạnh lùng, một điểm này, Thẩm Thiên Mạch cũng đã sớm nhìn ra được.

"Vậy mà bản Cung chủ còn bị giang hồ truyền thoại là giết người không chớp mắt đấy." Thẩm Thiên Mạch làm như có chút uất ức chu mỏ một cái, trong đôi mắt có mấy phần không cam lòng.

Huyền Lâu nhìn một chút Thẩm Thiên Mạch bên người đột nhiên có mấy phần tỉnh trẻ con, không khỏi cười lắc lắc đầu, Thẩm Thiên Mạch này, tại sao có thể có nhiều bộ dáng như vậy, mà từng bộ dáng, đều luôn khiến tim của hắn xúc động nữa chứ?

Khẽ cười cười, ôn hòa nói, "Tin đồn giang hồ, không thể tin hết."

"Vậy sao?" Lòng mày của Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng khơi lên, lạnh lẽo từ trên cây nhảy xuống, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo, cười nói, "Chỉ là, lời đồn đãi về Bốn cung chủ, cũng không phải là giả."

Lòng mày của Huyền Lâu nhíu lại, ý này không phải nói là, nàng chính là người giết người không chớp mắt sao? Nữ tử này mặc dù nhân từ, nhưng cùng giết người không chớp mắt, hình như chẳng quan hệ gì với nhau cả.

"Đối với người đáng chết, ta chưa bao giờ lưu tình." Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch hiện lên nụ cười khát máu, nhìn hướng Đường Môn, khóe môi chậm rãi nâng lên, "Lúc ta ngồi lên vị trí Vô Lâm Minh Chủ, chính là lúc huyết tẩy Đường Môn."

Đối với một Đường Môn nguy hiểm như vậy, sẽ phải nhỏ cỏ tận gốc! Nàng Thẩm Thiên Mạch cho tới bây giờ chưa bao giờ là người biết nương tay, nhất là vì Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng càng thêm sẽ không nương tay!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 1: Kết thù oán với Đường Môn.

Nghe lời nói lạnh như băng từ Thẩm Thiên Mạch, Huyền Lâu có hơi kinh ngạc. Huyết tẩy Đường Môn - một lời thật độc ác, quả quyết mà tàn nhẫn cùng với nụ cười khát máu của nàng có thể nhìn ra đây không phải câu nói vui đùa. Nhưng mà Đường Môn dường như đâu có đắc tội gì với nàng đâu.

"Đường Môn và Ma cung dường như cũng không có thù oán gì thì phải?" Huyền Lâu dịu dàng nhìn gương mặt tức sát [1] của Thẩm Thiên Mạch hỏi, gò má nàng trắng sáng như ánh trăng lại mang theo một chút tức sát khiến tiên tử trên Nguyệt Cung cũng thấy lạnh lẽo.

"Chàng vì Thiên Vực Hàn Độc mà phải lấy máu đầu tim." Ngữ điệu Thẩm Thiên Mạch lạnh giá, trong mắt hiện lên yêu thương, đau lòng nhớ lại cảnh Tư Đồ Cảnh Diễn cầm dao đâm vào tim. Lúc đó, trái tim nàng cũng đau đớn lắm! Nếu không phải do Đường Môn đã hạ độc, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng đâu cần làm như vậy?

Trong mắt Huyền Lâu thoáng qua tình cảm khó hiểu, cố gắng che giấu sự đắng chát trong lòng, duy trì nụ cười ôn nhã đáp lại, "Hóa ra là thế."

Trong lòng Huyền Lâu hiện lên chút mất mát và cảm tình khó nói. Hóa ra là bởi vì Mị Huyết Lâu chủ vì Thiên Vực Hàn Độc phải lấy máu đầu tim, chỉ vì gián tiếp thương tổn tới Mị Huyết Lâu chủ mà thôi, Thẩm Thiên Mạch quan tâm đến thế ư? Đây là tình cảm mà nàng dành cho Mị Huyết Lâu chủ sao?

Thế nhưng vì cái gì mà nàng một thân một mình xuất hiện ở Phượng Linh Thành này? Ban đầu cũng không có để ý, hôm nay hẳn cũng nghi ngờ, Mị Huyết Lâu chủ sao lại không có ở bên cạnh nàng?

"Thứ cho ta mạo muội, Mị Huyết Lâu chủ vì sao không có ở bên cạnh cung chủ?" Huyền Lâu nghĩ gì liền hỏi, Phượng Linh Thành cũng không an toàn, tranh đoạt chức minh chủ võ lâm càng nguy cơ trùng trùng. Thế lực khác không nói, dù chỉ một Đường Môn thôi cũng đã rất khó đối phó. Mị Huyết Lâu chủ lẽ nào lại yên tâm để Thẩm Thiên Mạch một mình nơi đây?

Thẩm Thiên Mạch khẽ mỉm cười, trong mắt hàm chứa tình cảm sâu đậm, lơ đãng nói, "Chàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm."

Chuyện quan trọng hơn? ! Huyền Lâu nhủ mảy, còn có chuyện gì còn quan trọng hơn vị trí minh chủ võ lâm? Có chuyện gì còn quan trọng hơn là bảo vệ nữ tử mà mình yêu mến?

Phải biết rằng dù cơ trí võ công Thẩm Thiên Mạch hơn người, thế nhưng tranh đoạt vị trí minh chủ võ lâm cũng đã có đủ hạng người. Một thiếu chủ Đường Môn đã khó lòng phòng bị, bên cạnh đó còn rất nhiều môn phái võ lâm, vị trí minh chủ võ lâm này có dễ dàng ngồi lên vậy sao?

"Hừ, bọn đạo chích trong võ lâm lá gan cũng không nhỏ." Thẩm Thiên Mạch chợt lắc mình tránh ám khí bay tới, màu sắc thâm lại, bạch lăng tung ra không chút lưu tình kết liễu tính mạng mấy người trong võ lâm ẩn trong góc tối đánh lén.

Chết tiệt. Lại dám động thủ với nàng? ! Tưởng chức cung chủ Ma Cung này của nàng tự dưng mà có hả? Vốn không muốn kinh động tới lão cung chủ Ma Cung kia, giờ đây xem ra, thế cục đã phức tạp, nếu không điều động người của Ma Cung thì chỉ sợ khó mà ứng phó nổi.

"Là người của Đường Môn." Huyền Lâu kiểm tra thi thể mấy người kia, lông mày nhíu lại khẳng định nói, Đường Vân làm người hung ác nham hiểm, chưa bao giờ tín nhiệm kẻ khác, bởi vậy thủ hạ của Đường Môn đều đã uống thuốc độc, kiểm tra một cái là có thể thấy.

Chân mày Thẩm Thiên Mạch nhăn lại, cười lạnh lùng. Xem ra lần này thù hận với Đường Môn đã kết lớn rồi. Nhưng mà có chút chuyện như vậy mà Đường Vân đã phái người tới ám sát nàng sao? Cũng thật là khó lòng phòng bị. Chẳng qua, nàng nếu đã dám khiêu khích tới tận cửa thì sẽ không sợ Đường Môn. Chút ám khí kém cỏi này nàng còn không để vào mắt.

"Ngược lại lại liên lụy tới Thiếu trang chủ rồi." Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhún đám thi thể, không có chút áy náy, chỉ là khách khí nói.

Huyền Lâu nhìn sự băng lãnh trong con người Thẩm Thiên Mạch mới biết được tin đồn giang hồ Ma Cung cung chủ giết người không chớp mắt quả không ngoa. Động tác giết người lưu loát, trong mắt không có nửa điểm không đành lòng, bản thân mình sợ rằng cũng không thể trấn định thờ ơ đến vậy.

Nhưng càng trấn định, càng lạnh lùng thì càng chứng minh được nàng đã phải trải nghiệm nó rất nhiều, chính bởi vì không ngừng giết chóc mới có thể lạnh lùng đối mặt với cái chết như thế.

"Không sao. Nếu không có sự che chở của Ma Cung, Thất Tuyệt son trang chỉ sợ sẽ khó ứng phó được Đường Môn." Huyền Lâu cười nhẹ, tao nhã đáp lại. Lời hắn nói là thật, nếu không có Ma Cung, Thất Tuyệt son trang chỉ sợ sẽ nhận đủ kích lớn hơn nữa. Dù sao, kể từ lúc hắn cự tuyệt trợ giúp Đường Môn tranh giành chức võ lâm minh chủ thì Thất Tuyệt son trang và Đường Môn đã kết oán với nhau rồi.

Thẩm Thiên Mạch cười hài lòng. Nàng muốn nghe chính là những lời này. Nàng muốn Huyền Lâu hiểu rõ, hợp tác giữa Thất Tuyệt son trang và Ma Cung là điều tất yếu. Nếu không có sự giúp đỡ của Ma Cung, Thất Tuyệt son trang khó mà đối kháng lại được với Đường Môn.

Lý do mà hôm nay nàng cùng Huyền Lâu tới cửa khiêu khích chính là muốn nói cho võ lâm nhân sĩ trong thiên hạ biết rằng, Thất Tuyệt son trang và Ma cung nay đã thành một khối. Thứ nhất là vì che chở cho Thất Tuyệt son trang, thứ hai cũng là ngăn chặn đường lui của Huyền Lâu.

Đạo qua biệt viện Thất Tuyệt son trang, Thẩm Thiên Mạch hơi nhíu mày, kiếp sống giang hồ nhiều năm khiến nàng có một sự nhạy cảm đặc biệt với mùi máu tươi, mà lúc này bên trong biệt viện son trang lại dâng lên mùi máu tươi nồng nặc gay mũi.

"Đã xảy ra chuyện." Thẩm Thiên Mạch tỉnh táo lên tiếng, chắc chắn là sau khi bọn họ đi thì Đường Vân đã phái người tới tập kích biệt viện Thất Tuyệt son trang, ra tay tàn nhẫn nhanh chóng.

"Huyền Minh!" Huyền Lâu lắc người vọt vào trong biệt viện, thần sắc dịu dàng biến ảo nhiều lần, lo lắng gọi tên Huyền Minh. Huyền Minh là đệ đệ duy nhất của hắn, cũng là người đệ đệ mà mẫu thân hết lần này đến lần khác nhắc nhở hắn phải chăm sóc kỹ lưỡng, hắn tuyệt không để Huyền Minh xảy ra bất trắc gì.

"Thiếu trang chủ, là người của Đường Môn." Thủ hạ Thất Tuyệt son trang cả người đầy màu ngả xuống trước mặt Huyền Lâu. Thế lực Thất Tuyệt son trang đại bộ phận đều ở Hòa Đảo và Thất Tuyệt son trang, nơi biệt viện này cũng không có được bao nhiêu người. Mà Đường Môn hiển nhiên đã có chuẩn bị rồi mới tới, nhân số đông đảo, lại gọi về dùng độc, người Thất Tuyệt son trang tự nhiên không thể chống đỡ được.

"Thiên Thiên, em sao rồi?" Thẩm Thiên Mạch vừa vào biệt viện đã thấy Thiên Thiên và Huyền Minh. Gương mặt Huyền Minh tràn ngập sự lo lắng, mà cánh tay Thiên Thiên đang không ngừng chảy máu.

"Thiên Thiên trúng độc rồi." Huyền Minh lo lắng nhìn Thẩm Thiên Mạch, sâu trong mắt là sự hối hận và tự trách, "Cũng là vì cứu ta!"

"Câm miệng! Bảo vệ nàng cho tốt." Thẩm Thiên Mạch nhìn Huyền Minh còn đang muốn nói tiếp, điểm huyết đạo Thiên Thiên, để Thiên Thiên ngã vào lòng Huyền Minh.

Thẩm Thiên Mạch nhìn thuộc hạ Đường Môn xung quanh, đôi mắt âm trầm không gì sánh được, nụ cười lạnh khốc, bạch lăng trong tay bay ra như Tu La lấy đi mạng người khác. Chỉ với ánh mắt lạnh lẽo đã giết sạch thuộc hạ Đường Môn.

Cảnh tượng như đang ở địa ngục. Tuyệt đối là địa ngục. Chỉ trong một nén nhang, trên trăm thuộc hạ Đường Môn đều nằm trong vũng máu. Gió thổi qua làm tay áo trắng của Thẩm Thiên Mạch tung bay, ngay cả bạch lăng cũng cuốn lên. Trong mắt nàng chỉ có một màu máu, cười lạnh lẽo nhìn đồng thi thể nằm đầy đất.

Máu chảy thành sông, vườn hoa với đầy những bông hoa tươi đẹp lúc này đều bị máu nhuộm đỏ. Khắp nơi là thi thể, không biết là người của Đường Môn hay là người của Thất Tuyệt son trang.

Khung cảnh tịch mịch, yên ắng như đã chết. Toàn bộ người Đường Môn đều chết, không còn ai sống sót. Mà người của Thất Tuyệt son trang thì chán kinh đến mức không nói được một lời.

Bọn họ tận mắt thấy được cung chủ Ma Cung như một sát nhân cuồng ma, bạch lăng đi qua nơi nào thì nơi đó không còn người sống, tất cả người Đường Môn muốn tránh cũng không kịp, đều chết trong tay "hắn". Mà sau khi giết người cung chủ Ma Cung chỉ lạnh lùng đứng như thế, tưởng chừng như mọi chuyện vừa xảy ra mới rồi như một giấc mộng mà thôi.

"Dám làm Thiên Thiên bị thương, đừng mong sống mà ra khỏi nơi này! Đường Môn, không thể không diệt!" Ngữ điệu Thẩm Thiên Mạch băng lãnh tốt cùng, lời ra rất chậm, tiếng cũng không vang, thế nhưng sự rét buốt trong lời nói lại chui vào trong lỗ tai mỗi người ở đây, khiến bọn họ sợ hãi không thôi. Trong lòng của bọn họ đồng thời có một nhận thức chung, đó chính là đắc tội với Ma Cung, quả nhiên muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong!

Thẩm Thiên Mạch cũng không có bận tâm đến thần sắc người Thất Tuyệt son trang khi nhìn nàng. Nụ cười lạnh lùng vẫn hiện trên môi. Đường Môn, đầu tiên là gián tiếp khiến Tư Đồ Cảnh Diễn bị thương, giờ lại còn khiến Thiên Thiên trúng độc, "món quà" này, nàng tuyệt đối sẽ không quên, cũng sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho Đường Môn!

"Sao rồi?" Sự lạnh giá trong mắt Thẩm Thiên Mạch chuyển thành cung chiêu khi nhìn Thiên Thiên, đau lòng nhìn cánh tay đang chảy máu cùng với vết thương đã biến thành màu đen của nàng.

"Hu hu hu. Cung chủ... Em đau quá." Thiên Thiên bụm vết thương, vừa rơi lệ vừa nũng nịu với Thẩm Thiên Mạch.

Huyền Minh thấy bộ dạng Thiên Thiên khóc thì kinh ngạc. Vừa rồi lúc bị thương, ngay cả hừ Thiên Thiên cũng không có, lại còn lạnh lùng tiếp tục giết người. Giờ vừa thấy Thẩm Thiên Mạch thì cứ như đứt tuyến lệ vậy.

Người Thất Tuyệt son trang xung quanh lại có chung một nhận thức. Cung chủ Ma Cung quả nhiên là thích tiểu nha hoàn bên cạnh mình, hóa ra này tàn nhẫn giết người không chớp mắt là vì tiểu nha hoàn à. Bây giờ bọn họ rốt cuộc thấy được cái gì gọi là vượt ải gian giữ vì hồng nhan rồi.

"Thiên Mạch." Giọng nói dịu dàng của Huyền Lâu truyền vào tai, người Thất Tuyệt son trang lúc này đã rời khỏi hiện trường, chỉ còn lại mỗi Thiên Thiên và Huyền Minh.

Thẩm Thiên Mạch nhướng mày, Huyền Lâu luôn giữ thần tình lạnh băng cộng thêm mấy phần dịu dàng luôn gọi nàng là cung chủ, nay sao lại bất chợt gọi tục danh của nàng?

Huyền Lâu cũng không biết vì sao lại gọi tên nàng nữa. Chỉ là khi nhìn những thi thể trên mặt đất này, sự đau lòng trước giờ chưa có ở hần mà giờ lại đau lòng vì Thẩm Thiên Mạch. Bất tri bất giác lại gọi tên nàng ra, bởi vì hần cảm thấy, nàng cũng chỉ là một nữ tử thông thường, cũng không phải là thần.

Hắn muốn bảo vệ nàng. Thế nhưng hắn biết, nàng không cần. Đúng vậy. Nàng không cần bảo vệ, hoặc là, không cần hắn bảo vệ.

"Đại ca, huynh mau tìm đại phu cho Thiên Thiên đi! Trên kiếm đâm cầu kia đều bôi độc hết đó! Để mặc dù đã cho Thiên Thiên uống giải độc đan, nhưng khó bảo toàn không có vấn đề gì nha!" Huyền Minh vội vàng cất ngang lời Huyền Lâu.

"Độc đã được giải rồi." Thẩm Thiên Mạch liếc nhìn Huyền Minh. Thuộc hạ Đường Môn đều thích bôi độc trên thân kiếm, chẳng qua cũng không phải kịch độc gì cả, giải độc đan đã phát huy hiệu quả của nó.

Thấy thần sắc lo lắng của Huyền Minh, lòng của Thẩm Thiên Mạch lại có thêm chút ấm áp. Huyền Minh ngược lại rất quan tâm tới Thiên Thiên. Vừa rồi Thiên Thiên đã nguyện ý liều mình cứu Huyền Minh mà bị thương, chắc hẳn cũng có vài phần tình ý với Huyền Minh rồi.

Thiên Thiên một mực đi theo nàng, giờ đã tròn sáu năm rồi. Nàng luôn coi Thiên Thiên là thân muội muội, mà vấn đề nơi chốn của Thiên Thiên cũng là điều nàng một mực lo lắng.

Hôm nay thấy được Thiên Thiên và Huyền Minh, nàng ngược lại thấy Huyền Minh là một đối tượng tốt. Thái độ làm người đơn thuần, lại thích Thiên Thiên, huống chi hẳn có một đại ca lợi hại thương yêu hẳn, như thế Thiên Thiên cũng không đến mức mất đi sự che chở.

"May quá may quá." Huyền Minh cũng thò ra, ân cần nhìn Thiên Thiên, yêu thương hỏi, "Có phải rất đau không? Đều tại ta không tốt."

"Hừ! Nói võ công người kém coi người còn không nhận, chỉ bị năm tên Đường Môn vây công thôi mà đã không ứng phó được rồi!" Thiên Thiên giận dỗi quở trách không chút lưu tình.

Huyền Minh bị Thiên Thiên nói mà xấu hổ, thế nhưng cũng không phản bác, chỉ ngượng ngùng gãi đầu, "Sau này ta sẽ tập thật tốt mà."

"Đây là người nói đó! Lần tới có đánh chết người ta cũng không cứu người đâu! Đau chết mất!" Thiên Thiên bĩu môi, vừa như làm nũng vừa như hờn dỗi.

Huyền Minh thấy lúc Thiên Thiên đụng tới vết thương mặt nhăn lại đau đớn, cũng thương yêu lên tiếng, "Lần tới ta không cần người cứu! Ta sẽ bảo vệ người!"

Thiên Thiên bị lời Huyền Minh khiến tức cười, thổi phồng một cái, sự tức giận giả bộ cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Thẩm Thiển Mạch nhìn Thiên Thiên và Huyền Minh cũng nhếch miệng. Thiên Thiên có thể có được hạnh phúc, là chuyện lo lắng nhất trừ Tư Đồ Cảnh Diễn ra lúc này của nàng.

"Những thi thể này, phiền Thiếu trang chủ dọn dẹp vậy. Ta không thích mùi máu tươi." Thẩm Thiển Mạch nhìn đông thi thể, chán ghét nhíu mày lại, nhìn Huyền Lâu đứng ở một bên như muốn nói gì đó, miễn cưỡng lên tiếng.

[1] túc sát: giết người hàng loạt

Huyền Lâu nhìn những thi thể nằm trên mặt đất, khê vuốt cằm, cuối cùng những lời muốn nói cũng không nói ra. Có lẽ Thẩm Thiển Mạch không cần sự bảo vệ của hắn.

Huống chi, nàng là một nữ nhân cường thế, chỉ có nam tử trác tuyệt đứng đầu Mị huyết lâu mới có thể bảo vệ nàng dưới đôi cánh của mình, hẳn thì có năng lực gì chứ, có tư cách gì mà bảo vệ nàng.

Cho dù muốn bảo vệ nàng, hẳn cũng không có tư cách, không có lập trường, cũng không có năng lực đó. Trên thế giới này, chỉ sợ chỉ có người nam tử tà mị hồng y kia mới có thể bảo vệ nàng.

Khê lắc đầu. Chuyện này, căn bản không cần hắn suy nghĩ. Hẳn là Thiếu trang chủ Thất Tuyết Sơn Trang, trong lòng hắn, chỉ nên có Thất Tuyết Sơn Trang, những chuyện khác không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Ngày tiếp theo, Thẩm Thiển Mạch rời khỏi biệt viện Thất Tuyết Sơn Trang cùng Thiên Thiên, đi đến Phượng Linh Thành dạo chung quanh.

Phong cảnh của Phượng Linh Thành cũng không tệ lắm. Thời tiết dần dần ấm lên, khi đầu xuân, vạn vật như được sống lại, cảnh sắc trong Phượng Linh Thành cũng phồn thịnh tươi vui, nhưng, dưới khung cảnh này đang cất giấu những nguy cơ không ai biết được. Có lẽ, một thời gian nữa trong Phượng Linh Thành này sẽ có cuộc chiến đầy máu tanh.

"Tiểu thư, đồ ăn ở Phượng Linh Thành này rất ngon đó, thật hợp với khẩu vị của người Thiên Mạc chúng ta" Thiên Thiên nhún nhảy đi cạnh Thẩm Thiển Mạch, vừa tung tăng vui vẻ vừa cầm bánh bao ăn.

Thẩm Thiển Mạch nhàn nhạt liếc nhìn Thiên Thiên, trong ánh mắt có ba phần trách cứ bảy phần cưng chiều.

"A, là cung chủ" Thiên Thiên nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Thiển Mạch lập tức le lưỡi, vẻ mặt ngượng ngùng nói, nói xong lấy cho Thẩm Thiển Mạch một cái bánh nướng lấy lòng nàng, cười nói "Cung chủ, cái này ăn rất ngon, ngọt lắm!"

Thẩm Thiển Mạch nhìn Thiên Thiên, gật đầu, rồi nở nụ cười cưng chiều: "Thiên Thiên ăn đi, ta không đói bụng."

Thiên Thiên nghe vậy, cũng không khách khí cầm bánh nướng lại, ăn thật vui vẻ, vừa ăn vừa chớp mắt nhìn chung quanh.

Phượng Linh Thành là nơi tụ tập các nhân sĩ võ lâm của nhiều môn phái, hơn nữa cũng sắp đến đại hội võ lâm, các môn phái võ lâm đến nơi này nhiều đến không đếm xuể, những nhân sĩ võ lâm đến từ nhiều nơi nên trang phục của họ cũng không giống nhau, Thiên Thiên vừa ăn vừa xem xét.

Ánh mắt Thẩm Thiển Mạch ngưng trọng hơn Thiên Thiên rất nhiều. Nàng cũng không phải người nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên đi dạo xung quanh, mặc dù đi ra ngoài cũng giải sầu được đôi chút, nhưng mục đích chủ yếu của nàng vẫn là thăm dò các môn phái.

Con mắt đen đột nhiên híp lại, nàng nở nụ cười lạnh lùng, lách mình tránh ánh khí từ trong bóng tối, lụa trắng, bay đến các góc phố, chuyện này xảy ra chỉ trong chớp mắt, một nam nhân ẩn trong góc bị dải lụa của Thẩm Thiển Mạch cuốn lấy đem tới trước mặt nàng.

Tất cả nhân sĩ võ lâm trên đường phố đều thấy một màn này, nhìn dải lụa trắng giống như tùy ý bay lên, nhưng những người biết chút võ công liền biết, nếu không có nội lực thâm hậu, thì không thể chỉ dựa vào một dải lụa trắng đã có thể bắt được ám khí của người khác, đã thế còn nhẹ nhàng vung lên.

Nam tử thân bạch y tao nhã này, không đơn giản! Đây là nhận định của các nhân sĩ võ lâm nhìn thấy màn này.

"Người... Người..." Hiện nhiên nam tử kia không ngờ Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng giữ chặt hần như vậy, hơn nữa bây giờ hần còn bị tấm vải trắng quấn lấy, hần có thể cảm nhận được có một cỗ áp lực vô hình từ tấm vải trắng không ngừng truyền đến, ép chặt hần khiến hần không thể nhúc nhích.

Dải lụa trắng của Thẩm Thiên Mạch run lên, trong nháy mắt sắc mặt nam tử kia trở nên trắng bệch, cả người đau đớn, vẻ mặt dữ tợn khô sở. Trong mắt Thẩm Thiên Mạch không hề có cảm xúc, chỉ lạnh lùng thu dải lụa trắng lại, sau đó từ trên cao nhìn xuống nam tử trước mắt, nở nụ cười khát máu hỏi "Ai cho ngươi lá gan đó?"

"Người cư nhiên... Phế võ công của ta... Phụ thân ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Sắc mặt nam tử tái nhợt, giống như đang phải chịu rất nhiều thống khổ, nhưng trong mắt lại đầy vẻ oán độc, hung ác nhìn Thẩm Thiên Mạch.

Toàn bộ những nhân sĩ võ lâm hít vào một ngụm khí lạnh, trong nháy mắt đã biến thành người vô dụng, thủ đoạn thật độc ác, công phu thật đáng sợ.

"Trời ơi, ta thấy bạch y công tử này phải chịu thua thiệt rồi, phụ thân hần ta là giáo chủ Hồng Ưng giáo đó!" Có một nhân sĩ trong đám đông nhỏ giọng lên tiếng.

"Chịu thiệt? Chẳng lẽ ngươi không biết nam tử mặc áo trắng là ai sao? Đó chính là giáo chủ Ma cung a!" Có người lập tức khinh thường đáp lại.

Từ nhỏ Thẩm Thiên Mạch đã luyện tập võ, nên thính lực hơn người, mặc dù tiếng nghị luận trong đám đông rất nhỏ, nàng lại nghe rất rõ ràng. Thì ra là nhi tử của giáo chủ Hồng Ưng giáo, trong mấy năm nay Hồng Ưng giáo cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, công phu của giáo chủ Hồng Ưng giáo cũng khá tốt, chỉ tiếc, nhi tử này, thật kém cỏi.

Nụ cười trên mặt nàng vẫn không giảm, con ngươi đen nhánh hiện lên ánh sáng lạnh "Thì ra là nhi tử của giáo chủ Hồng Ưng giáo"

Nam tử bị phế võ công nghe thấy tên phụ thân hần, lập tức lộ ra dáng vẻ kiêu ngạo, liếc mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch "Biết là tốt rồi! Hôm nay ngươi phế võ công của ta, phụ thân ta tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi đâu!"

"Ngươi biết ta là ai không?" Lòng này Thẩm Thiên Mạch hơi nhíu lại, một chiêu ám khí vừa rồi của nam tử này, rõ ràng công lực không được tốt lắm, nàng cũng không nghĩ một người tầm thường như vậy sẽ có gan tới ám sát nàng. Nàng vốn cho rằng hần bị Đường Vân sai khiến, nhưng nhìn tình trạng bây giờ, hình như không phải như vậy.

Nam tử kia khinh thường hừ một tiếng, trong mắt tràn đầy tức giận cùng oán hận, hung hãn nói "Ta mặc ngươi là ai! Ngươi dám đụng đến ta, thì chắc chắn ngươi sẽ chết"

"Chắc chắn chết sao? Cho tới bây giờ không có người nào dám nói chuyện với ta như vậy! Ta thấy, đã đến lúc Hồng Ưng giáo biến mất trên giang hồ rồi." Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười khát máu, vẻ mặt không đổi, giống như cuộc nói chuyện này chỉ như bữa cơm, vẫn đạm phong khinh.

Nhưng một câu nói nhàn nhạt này, lại khiến những nhân sĩ đang vây quanh phát rét. Đã đến lúc Hồng Ưng giáo biến mất? Chẳng lẽ vì một câu nói như vậy, nam tử mặc áo trắng này sẽ diệt trừ cả một môn phái sao?

Những người biết thân phận của Thẩm thiên Mạch cảm thấy Hồng Ưng giáo sắp đến từ kỳ rồi, những người đó cũng cảm thấy sợ, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể chọc vào Ma cung. Những người không biết thân phận của Thẩm Thiên Mạch, thì khinh thường nàng, những người đó chỉ cho rằng nàng xuất sắc một chút, công phu cao một chút, chẳng lẽ có thể diệt Hồng Ưng giáo sao?

Nam tử nằm trên mặt đất cũng kinh ngạc không thốt nên lời. Hần vốn muốn mở miệng cười nhạo Thẩm Thiên Mạch, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt kiên định cùng ngoan tuyệt của Thẩm Thiên Mạch, đột nhiên cảm thấy mấy lời cười nhạo bị chặn lại giữa cổ.

Nam tử này, khí chất thật xuất chúng, khi nhìn thấy người như vậy... hần mới biết được đây là người không thể đắc tội, trong lúc hần nói chuyện, ánh mắt ngoan tuyệt, khiến đáy lòng hần ta cảm thấy sợ hãi.

"Người... Rốt cuộc là ai..." Nam tử kia run rẩy hỏi, mang theo vài phần kinh ngạc hỏi một vấn đề mà những nhân sĩ xung quanh cũng muốn biết nam tử liêu lĩnh này, rốt cuộc là ai.

"Mặc Ti" Lạnh lùng ném ra hai chữ. Thẩm Thiên Mạch có thể nhận thấy bốn phía lạnh đi mấy phần. Rất tốt. Cái nàng muốn chính là hiệu quả này.

Hôm nay, cũng chỉ là giết gà dọa khỉ. Hồng Ưng giáo chỉ là vật hy sinh để Ma cung lấy chút danh tiếng ở Phượng Linh Thành mà thôi. Nàng cũng biết, làm như vậy sẽ rước không ít kẻ thù, nhưng vì tình thế bất buộc, nàng phải làm như vậy.

"Cung chủ Ma cung..." Nhân sĩ võ lâm bốn phía, có người nhát gan đã thét chói tai, mà nam tử nằm trên đất, vốn vì võ công bị phế mà sắc mặt trở nên tái nhợt, bây giờ nghe thấy thế càng không còn chút máu, vẻ mặt không thể tin nhìn Thẩm Thiên Mạch.

"Cung chủ, ngài hãy tha cho ta đi. Ta có mắt không thấy núi Thái Sơn. Ta chỉ nhất thời nảy ra ý đồ xấu, nhìn trúng nha hoàn bên cạnh cung chủ mà thôi..." Nam tử kia phản ứng kịp, lập tức không ngừng cầu xin tha thứ, trong mắt tràn đầy kinh hoàng. Thủ đoạn của Ma cung, hần không phải không biết, tin đồn trên giang hồ, đắc tội người của Ma cung, sống không bằng chết, mà hôm nay hần lại đắc tội cung chủ Ma cung, sợ rằng phụ thân cũng

không bảo vệ được hấn.

Lời cầu xin tha thứ vẫn chưa nói xong, dải lụa trắng trong tay Thảm Thiển Mạch đã nhanh chóng xẹt qua cổ hấn, máu tươi bắn ra, mà dải lụa trắng trong tay Thảm Thiển Mạch, không hề dính chút máu nào.

"Sênh Ca."

Thảm Thiển Mạch nhận nhặt gọi. Mấy ngày trước đây, nàng đã điều Sênh Ca đến Phụng Linh Thành, cuộc tranh giành võ lâm minh chủ ở Phụng Linh Thành này, phức tạp hơn nàng nghĩ rất nhiều, cho nên nàng cần Sênh Ca giúp một tay.

"Cung chủ!" Vẫn một thân hắc y, khí chất lạnh lẽo khiến những nhân sĩ vây xem không khỏi lui ra vài bước.

"Ngày mai, ta không muốn nhìn thấy Hồng Ưng giáo này nữa!" Giọng điệu Thảm Thiển Mạch không nhanh không chậm, đôi mắt sắc bén thán nhiên phân phó, sau đó như không có chuyện gì xảy ra xoay người đi, để lại đám nhân sĩ võ lâm kinh ngạc.

Sênh Ca không tiếng động bay vào trong bóng tối, giống như chưa xuất hiện.

"Người nói xem, Ma cung sẽ diệt Hồng Ưng giáo thật sao?" Một nhân sĩ võ lâm nhìn bóng lưng Thảm Thiển Mạch rời đi, sợ hãi hỏi.

"Dù gì Hồng Ưng giáo cũng là một bang phái có máu mặt trong giang hồ, nhưng bởi vì thiếu chủ nhìn trúng nha hoàn giáo chủ Ma cung, cũng sẽ bị diệt môn sao?" Một nhân sĩ võ lâm khác cũng có bộ dạng không thể tin.

"Đúng vậy, cho dù Ma Cung có lớn như thế nào, cũng không thể ngang cường như vậy chứ?" Phạm là những nhân sĩ võ lâm không biết thủ đoạn của Ma cung đều không thể tin.

Trả lời bọn nhân sĩ võ lâm, là tin tức ngày hôm sau Hồng Ưng giáo bị diệt. Ba mươi bảy nhánh từ trên xuống của Hồng Ưng giáo, mấy ngàn mạng người, toàn bộ biến mất. Huyết tẩy Hồng Ưng giáo. Chân chính huyết tẩy. Với thế lực này, khiến tất cả các môn phái trên giang hồ đều lo sợ, đều có chung một nhận thức: Ma cung quá đáng sợ, họ tuyệt đối không thể chọc đến Ma cung!

Bên trong Đường Môn, Đường Vân thán nhiên ngồi ở bàn thạch, vẫn là y phục màu đỏ như máu tươi đã khô, khuôn mặt nở nụ cười âm u, ngón tay không ngừng vuốt vuốt ly trà, nở nụ cười âm ngoan, nhân nhặt nói "Ta đã xem thường thủ đoạn của Mặc Trì rồi! Dù ngoan tuyệt. Nhưng, như thế sẽ đưa đến nhiều rắc rối"

"Ý của thiếu chủ là..." Thanh Lam đứng bên cạnh Đường Vân mở miệng nói, nở nụ cười thật xinh đẹp, trong mắt lóe lên tia ác độc.

"Thông báo tất cả các môn phái có giao hảo với Hồng Ưng giáo. Nói rằng Hồng Ưng giáo bị diệt đã khiến các môn phái hoang mang lo sợ, đêm mai, người hãy đi cùng Kỳ Phong Lâm giết cung chủ Ma cung!" Trong mắt Đường Vân thoáng qua vẻ tàn khốc, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm ác độc.

Mà lúc này Thảm Thiển Mạch đang ở biệt viện của Thất Tuyệt Sơn Trang, nghe thủ hạ của Huyền Lâu báo cáo.

"Nói như vậy, đã có nhiều môn phái giao hảo với Hồng Ưng giáo muốn diệt Ma cung sao?" Thảm Thiển Mạch khẽ nhún mày, khóe miệng nâng nụ cười lười biếng.

Trong mắt Huyền Lâu hiện lên tầng sương mỏng, không thể nhìn thấu suy nghĩ của hấn, nét mặt không lộ chút cảm xúc nào, nhân nhặt nhìn Thảm Thiển Mạch.

Thiên Thiên cũng không nén nổi hỏi, "Cung chủ, cũng vì Thiên Thiên mới thành như thế."

Thảm Thiển Mạch vẫn luôn che chở cho Thiên Thiên. Phạm là người đắc tội Thiên Thiên, hoặc là có chủ ý xấu gì với Thiên Thiên thì đều không có kết cục tốt. Thế nhưng cũng chưa từng liên lụy tới môn phái nào như lần này, Thiên Thiên cũng không rõ vì sao Thảm Thiển Mạch làm như thế.

Mặc dù cách làm việc của Thảm Thiển Mạch luôn quả quyết ngoan tuyệt, thế nhưng cũng chưa từng dẫn tới hành động diệt môn lớn như này. Lần này rốt cuộc là sao đây.

"Thiếu trang chủ thấy thế nào." Thảm Thiển Mạch không trả lời Thiên Thiên, nhìn về phía Huyền Lâu cười nghiền ngẫm.

Huyền Lâu nghe Thảm Thiển Mạch hỏi hấn, chỉ cười nhạt, dịu dàng nói, "Giết gà dọa khỉ. Tuy gây thù chuốc oán với nhiều người, thế nhưng sự chấn động sẽ càng lớn hơn nữa."

Thảm Thiển Mạch hài lòng cười một tiếng. Quả nhiên, Huyền Lâu hiểu rất rõ tâm tư của nàng. Nàng giết nhi tử Hồng Ưng giáo chủ vì Thiên Thiên không phải giả. Thế nhưng diệt môn, cũng không phải vì Thiên Thiên, mà vì điều này là cần thiết. Giết gà dọa khỉ mới có thể khiến những môn phái nhỏ chưa có quyết định kia không dám có tâm tư nào khác, chỉ thần phục với Ma Cung.

"Thiếu trang chủ. Có chiến thiếp." Ngay khi đang nói chuyện, hạ nhân Thất Tuyệt sơn trang đưa tới một tấm thiếp.

Thảm Thiển Mạch nhận lấy chiến thiếp, phía trên chỉ có một hàng chữ: Đêm mai, tại Kỳ Phong Lâm, vì Hồng Ưng Giáo lấy lại công đạo! Hy vọng cung chủ Ma Cung sẽ tới!

Vì Hồng Ung Giáo lấy lại công đạo? Thảm Thiên Mạch nhướn mày, cười giễu cợt. Nếu chúng đã muốn chịu chết, vậy nàng sẽ không ngăn cản.

Nếu muốn lấy lại công đạo, không bằng để bọn chúng cùng "đi" với Hồng Ung Giáo thôi. Trước khi đại hội võ lâm diễn ra, quét dọn sạch mọi chướng ngại cũng coi là một biện pháp tốt đẹp.

Huyền Lâu tự nhiên cũng thấy chiến thiếp. Hàng lông mày cau chặt lại. Trước khi đại hội võ lâm diễn ra, giữa các môn phái có ân oán với nhau có thể hạ chiến thiếp. Nếu không ứng chiến sẽ mất đi tư cách tham dự đại hội võ lâm. Bởi vậy, Thảm Thiên Mạch không thể không đi. Thế nhưng trên tấm thiếp này chỉ ghi cung chủ Ma Cung tới, chẳng lẽ Thảm Thiên Mạch phải một mình đi mạo hiểm sao?

"Người muốn đi?" Giọng nói dịu dàng không che dấu được sự quan tâm lo lắng ẩn trong đó.

Thảm Thiên Mạch nhướn mày, cất chiến thiếp đi, cười hỏi, "Đi, vì sao lại không đi chứ?"

Đám môn phái ô hợp ấy nàng còn không để vào mắt. Đương nhiên, một mình nàng tới Kỳ Phong Lâm, không có nghĩa là nàng không dẫn theo người của Ma Cung.

Nếu bọn họ dựa theo quy củ để môn chủ quyết đấu cùng nàng, nàng tự nhiên cũng dựa theo quy củ mà làm, một mình đấu với bọn họ một trận. Nhưng mà, bọn họ nếu không giữ lời, nàng cũng tuyệt đối sẽ không nương tay. Thủ hạ của Ma Cung, không ai là kẻ ăn không ngồi rồi.

Huyền Lâu thấy được sự chắc chắn và ngoan tuyệt trong mắt Thảm Thiên Mạch, cũng hiểu Thảm Thiên Mạch tuyệt đối không phải là người vì quy củ mà thua thiệt kẻ khác, lập tức mỉm môi cười, "Mọi chuyện đều cẩn thận."

Khẽ vuốt cằm, Thảm Thiên Mạch gật đầu với Huyền Lâu. Thời gian tiếp xúc với Huyền Lâu mặc dù không lâu, thế nhưng thái độ làm người với võ công mưu lược của Huyền Lâu khiến nàng tương đối kính phục, trong lòng cũng coi Huyền Lâu là bằng hữu, cho nên sự quan tâm của Huyền Lâu cũng không cự tuyệt.

Nửa đêm ngày hôm sau. Thảm Thiên Mạch mặc bạch y như tuyết, đúng hẹn tới Kỳ Phong Lâm. Kỳ Phong Lâm là khu rừng nằm ở ngoại ô của Phụng Linh Thành. Xung quanh được núi bao bọc, bên cạnh đó rừng ở đây sâu hun hút, do vậy được gọi là Kỳ Phong Lâm.

Kỳ Phong Lâm cũng vì tương đối kín đáo, bốn phía đều là sườn dốc, là nơi quyết đấu sinh tử rất tốt, bởi vậy trở thành thắng địa quyết đấu của võ lâm nhân sĩ.

"Cung chủ Ma Cung quả nhiên giữ chữ tín." Một giọng nam ồm ồm vang lên, mắt Thảm Thiên Mạch chỉ lướt qua, nhìn người tới, bang chủ Bạch Hồ Bang.

Bạch Hồ Bang cũng không sai biệt lắm với Hồng Ung Giáo, cũng đều là những môn phái có cùng đẳng cấp, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, quan hệ tương đối mật thiết với Hồng Ung Giáo.

Cùng tới với bang chủ Bạch Hồ Bang còn có bang chủ cùng môn chủ của mười sáu mười bảy môn phái khác, võ công so ra thua kém với cao thủ như Thảm Thiên Mạch nhưng cũng không phải là ngồi không.

Thảm Thiên Mạch quan sát tất cả rồi cau mày lại. Không ngờ lại có nhiều người tới đến vậy. Muốn một mình nàng mà ứng phó với mười sáu mười bảy môn chủ với bang chủ cũng thật có hơi khó khăn.

"Sao vậy, cung chủ Ma Cung không hài lòng với đội hình của bọn ta sao?" Một giọng nói âm nhu tới tận xương vang lên sau lưng mọi người, những bang chủ môn chủ kia nghe được lập tức nhường ra một con đường. Đường Vân với một thân trường bào đỏ sậm mang theo nụ cười âm nhu từng bước đi tới.

Trong con người Thảm Thiên Mạch thoáng qua sự sáng tỏ, màu sắc trầm xuống, nụ cười càng ngoan tuyệt khát máu hơn. Tay nàng nắm chặt lấy bội kiếm bên hông. Thế nhân chỉ biết cung chủ Ma Cung thiện dùng bạch lăng, tâm pháp tối cao của Ma Cung là Tam Thiên Thanh Tĩ, nhưng không biết, võ công võ song chân chính của Thảm Thiên Mạch chính là kiếm pháp. Bí tịch của Ma Cung, Ngự Thiên Kiếm Pháp, kiếm pháp tuyệt thế chưa từng có ai luyện thành thì Thảm Thiên Mạch nàng đã thành công.

Thế nhưng nàng chưa bao giờ chân chính sử dụng bộ kiếm pháp này trước mặt địch nhân. Bởi vì không cần. Thế gian này người có thể tiếp được bạch lăng của nàng cũng đã lác đác không có mấy, đâu cần phải sử dụng kiếm pháp nữa.

Thế nhưng lần này, nàng mang theo bội kiếm. Bởi vì đã liệu trước được rằng mấy môn phái nhỏ không biết này tới khiêu khích không hề đơn giản như thế, nếu không có một người cường đại chống lưng thì làm sao những môn phái nhỏ này có gan khiêu khích Ma Cung?

Vì Hồng Ung Giáo mà bất bình sao? Thật nực cười! Tương Thảm Thiên Mạch nàng là tiểu cô nương há. Giang hồ này người chết thì ta sống, nào có đạo lý vì tánh mạng người khác mà chôn vùi mạng của mình? Lần này bọn họ dám hạ chiến thiếp, tất nhiên dựa vào thế lực cường đại, mà chỗ dựa này, chính là Đường Môn!

"Đường Môn thiếu chủ tự thân nghênh đón thế này, Mặc Trì thấy thật vinh hạnh." Màu sắc Thảm Thiên Mạch không đổi, trên môi hiện lên nụ cười càng ngoan tuyệt mà xinh đẹp hơn cả Đường Vân.

Đường Vân thấy Thảm Thiên Mạch vẫn cười trấn định như thường, trong mắt thoáng hiện lên sự ngưng trọng. Cung chủ Ma Cung quả nhiên danh bất hư truyền, lúc này mà vẫn có thể trấn định được đến thế?

Thẩm Thiên Mạch thì lại cười khẩy trong lòng. Hừ! Thẩm Thiên Mạch nàng đã dám đến thì sẽ không sợ bọn họ! Không phải chỉ là mười sáu mười bảy đám ô hợp cộng thêm một Đường Vân thôi sao? Nàng mặc dù không thể khoe khoang là diệt được chúng, nhưng ứng phó thì vẫn không khó khăn. Huống chi, mọi người cùng vây công, có ai là thật tâm ra sức, liều mạng xông lên đâu? Người người đều muốn tự bảo vệ mình, chỉ sợ ngay cả năm thành công lực cũng không phát ra nổi!

"Bản thiếu chủ ngược lại rất thương thức cung chủ đấy. Nếu Ma Cung có thể hỗ trợ Đường Môn, bản thiếu chủ có thể không nhắc tới chuyện cũ nữa!" Đường Vân lại không nóng nảy động thủ luôn mà cười lãnh huyết, như một con rắn độc đang thè lưỡi rắn ra.

Màu sắc Thẩm Thiên Mạch càng trở nên băng giá. Nhĩ lực (khả năng nghe) của nàng là bậc nào, thanh âm động thủ bên ngoài Kỳ Phong Lâm nàng tự nhiên nghe rõ. Chắc hẳn mười sáu mười bảy môn phái và người Đường Môn đã đối mặt với người Ma Cung mà nàng mang tới.

Xem ra lần này Đường Vân muốn chắc chắn giết nàng đây mà. Chỉ tiếc, ý nghĩ của hắn không tồi, nhưng năng lực thì không đủ!

Nhếch môi cười, lạnh lùng quét qua tất cả môn chủ bang chủ có mặt tại nơi này, cười khinh thường. "Chỉ tiếc, thiếu chủ Đường Môn, bốn cung chủ còn không để vào mắt!"

Kiều ngạo bậc nào, cao cao tại thượng bậc nào, Đường Vân nghe được những lời này mà mặt tức đến mức trắng bệch. Những môn chủ bang chủ kia lại càng vừa hãi vừa sợ.

Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng liếc qua bọn họ. Xuất thủ như điện, đánh thẳng tới Đường Vân. Nàng mang tới đều là hảo thủ của Ma Cung, thế nhưng nhân số cũng không nhiều. Nhiều môn phái nhỏ cùng với Đường Môn vây công như thế, không biết bọn họ ứng phó nổi không.

Đường Vân thấy kiếm của Thẩm Thiên Mạch đánh tới, lập tức lách người tránh được chỉ phong, trong mắt hiện lên sự sợ hãi.

Một kiếm vừa rồi mang theo khí thế của thiên địa. Ngay cả với tu vi của hắn, cũng chỉ có duy nhất đường tránh, bằng không, nếu chính diện đối mặt, chỉ sợ cũng phải thương nặng. Chỉ biết tới võ công của cung chủ Ma Cung có một không hai trong thiên hạ, lại không biết cao tới nhường này! May là hắn còn có hậu chiêu, bằng không hôm nay thật sự là tới tìm chết!

Không ngờ kiếm thuật của cung chủ Ma Cung cũng vô song đến vậy! Xem ra chính mình không thể không lo là. Lần này đã bỏ ra bao công sức, nếu còn không thể giết cung chủ Ma cung, chỉ sợ mọi chuyện đều sẽ trễ. Tới nay, hắn nhất định phải giết được cung chủ Ma Cung, bằng không chức võ lâm minh chủ sẽ không dễ mà ngồi lên được!

Vừa nghĩ thì lại cười lạnh trong lòng, cho dù bản lĩnh cung chủ Ma Cung có tốt hơn nữa thì thế nào chứ? Cho dù hắn ta vô song thiên hạ, cũng không qua nổi hôm nay. Đường Vân nhìn Thẩm Thiên Mạch cười quỷ quyết.

Thẩm Thiên Mạch thấy nụ cười quỷ quyết của Đường Vân, nhất thời cảm thấy có vấn đề. Nụ cười ấy vô cùng tự tin. Theo lý thuyết, Đường Vân sẽ không vào lúc này mà cười như vậy, nhất định là xảy ra vấn đề gì rồi. Nhủ chặt đầu mày, màu sắc Thẩm Thiên Mạch dần trở nên thâm trầm.

Đường Vân chỉ cười ngoan tuyệt, lặng lẽ vẩy từ ống tay áo ra một loại bột. Đó chính là Vô Túc Tán để dẫn phát Vô Túc Độc. Lan truyền trong không khí, Thẩm Thiên Mạch tự nhiên cũng khó tránh khỏi hít vào, hơn nữa còn thần không biết quỷ không hay.

Mà Thẩm Thiên Mạch thấy nụ cười trên mặt Đường Vân, trong lòng lóe lên sự ngưng trọng, kiếm phong lệch đi, không có tiếp tục đuổi theo Đường Vân nữa. Kiếm quyết đảo qua mang theo nội lực ôn hòa to lớn, lập tức ba môn chủ môn phái chết dưới lưỡi kiếm, hoàn toàn không có lực đánh trả, chỉ với một kiếm liền chết không minh bạch.

Ngoài Kỳ Phong Lâm, giờ này cũng là thấy phơi khắp nơi. Người Ma Cung mà Thẩm Thiên Mạch mang tới cùng với người bên các môn phái nhỏ và Đường Môn hỗn chiến với nhau.

Người của Ma Cung mặc dù đều là hảo thủ, nhưng người ít không đánh lại đông, tình thế rất hỗn loạn. Mà trong Kỳ Phong Lâm, tình huống lại càng nguy cơ. Thẩm Thiên Mạch xuất ra một kiếm, lập tức cảm thấy nội lực bất ổn.

Đây là dấu hiệu trúng độc. Thế nhưng, làm sao có thể chứ? Trước khi xuất thủ, nàng không có cảm giác được bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào a!

"Sao thế? Vô Túc Độc này, cung chủ có hài lòng không?" Đường Vân thấy sắc mặt Thẩm Thiên Mạch trắng bệch, kiếm chiêu càng ngày càng chậm, nụ cười âm trầm cùng giọng nói âm nhu lại vang lên.

"Đê tiện." Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn Đường Vân. Hóa ra đây là Vô Túc Độc - chí độc của Đường Môn, hèn chi ngay cả nàng cũng trúng chiêu, thậm chí còn không nhận ra được. Khó trách Đường Vân lại cười đắc ý ung dung như thế! Hóa ra đã sớm chuẩn bị xong hậu chiêu, thật bỉ ổi!

HẾT CHƯƠNG 1

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2: Người áo đen thần bí

Bị trúng độc không màu không mùi, nhưng độc được này lại không phát tác nhanh. Hơn nữa nếu không sử dụng nội lực thì sẽ không có gì bất thường, nhưng một khi sử dụng nội lực, độc sẽ phát tác, loại độc này rất bá đạo, khi độc tính phát tác, nội lực sẽ bị mất đi từng chút từng chút một, trừ phi người có võ công cao cường lấy nội lực áp chế độc tính, bằng không thì đợi đến lúc nội lực mất đi hoàn toàn, cũng chính là lúc kẻ đó phải chết.

Khóe miệng nàng nhếch lên một nụ cười ngoan độc rất xinh đẹp. Không ngờ nhất thời sơ suất, lại phải chết ở nên rừng núi này sao?! Không được, nàng không được chết! Nếu nàng chết rồi, Cảnh Diễn phải làm sao?! Nàng hiểu cảm giác đau khổ đó, nếu nàng chết rồi, Cảnh Diễn phải làm sao?!

Trong mắt nàng thoáng qua một tia ngoan độc, nếu nàng không thể sống được, vậy tất cả những kẻ ở đây cũng đừng mong sống sót rời khỏi đây. Kẻ nào xuất hiện ở đây, một người cũng không được sống sót!

Mùi kiếm từ tay áo màu trắng của Thẩm Thiên Mạch bay ra. Nụ cười trên mặt môn chủ của những môn phái nhỏ nghe nói Thẩm Thiên Mạch bị trúng độc liền biến mất, ngay lập tức được thay thế bằng sự hoảng sợ.

Nam tử mặc áo trắng trước mặt, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, khóe môi nâng lên nụ cười tuyệt mỹ, làm cho người ta không phân biệt rõ giới tính, nhưng lại khiến bọn họ khiếp sợ, không phải vì dung nhan tuyệt thế của nàng, mà là quanh thân nàng tản ra sát ý và nội lực mãnh liệt.

Chỉ mới giương kiếm lên thôi mà bọn học đã không chống đỡ nổi. Nếu kiếm này chém về phía bọn họ, thì làm sao sống nổi đây?! Ngay cả khuôn mặt Đường Vân cũng lộ vẻ nặng nề không tin nổi. Kiếm pháp này, là Ngự Thiên kiếm pháp! Không ngờ Ma Cung Cung chủ lại luyện thành kiếm pháp tuyệt thế này!

Đường Vân phản ứng nhanh nhất, lập tức đẩy hai người bên cạnh về phía Thẩm Thiên Mạch, còn mình thì nhanh chóng lui về sau. Ngay thời khắc đó, thế kiếm của Thẩm Thiên Mạch như vũ bão, kiếm vung lên, toàn bộ cây cối bốn phía bị nhổ bật gốc, hai môn chủ bị Đường Vân đẩy tới trước mặt Thẩm Thiên Mạch chưa kịp phản ứng đã biến thành một vũng máu.

Tất cả các môn chủ khiếp sợ uy lực như thần của một chiêu vừa rồi, dường như không có một tia hi vọng sống nào. Mới chỉ một chiêu mà thôi, toàn bộ mọi người đều chết dưới thanh kiếm ấy. Chỉ còn duy nhất một mình Đường Vân sống sót, nhưng cũng bị nội thương rất nặng, vừa phun một ngụm máu tươi ra ngoài liền hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Thiên Mạch xuất một chiêu này, chắc chắn độc tính trong người cũng phát tác nhanh hơn. Khóe miệng nàng nở một nụ cười buồn bã, đôi mắt nàng tối dần, bóng dáng màu trắng chậm chậm ngã xuống.

“Mạch Nhi!” Một giọng nói đau lòng đến tận xương tủy, vô cùng lo lắng truyền đến bên tai nàng.

Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch mờ hồ. Nàng đang nằm mơ sao?! Sao lại nghe được giọng của Tư Đồ Cảnh Diễn ở đây. Nàng cảm thấy thân thể bị một vòng tay quen thuộc ôm lấy, hai mắt Thẩm Thiên Mạch từ từ nhắm lại, nhưng vẫn ý thức được nắm thật chặt áo bào của người ôm nàng, khó khăn thoát lên hai chữ, “Cảnh Diễn.”

Thân thể người áo đen ôm Thẩm Thiên Mạch hơi chấn động một chút. Đôi mắt vốn đen nhánh như hắc diện thạch giờ phút này đỏ ngầu lên. Con ngươi của nam tử áo đen trở nên đỏ ngầu, cả khu rừng giống như bị cơn cuồng phong đáng sợ ấy cuốn sạch, nam tử ấy làm trung tâm, bốn phía đã bị một kiếm của Thẩm Thiên Mạch hủy diệt hầu như không còn cây cối nào lại một lần nữa bị cuốn đi.

Con giận của nam tử kia cơ hồ làm cho tất cả cây cối trong rừng bị hủy diệt. Đôi mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân trong lòng. Không cần nói cũng biết là đau lòng. Môn chủ của những môn phái kia phải cảm thấy may mắn vì Thẩm Thiên Mạch mới sử dụng một chiêu đã chết, nếu không, đợi đến bây giờ thì thử chờ đợi bọn họ còn đáng sợ hơn sống không bằng chết ở địa ngục.

“Khụ.” Thẩm Thiên Mạch khẽ rên một tiếng, chỉ cảm thấy toàn bộ sức lực trên người như bị rút đi hết, ngay cả mở mắt ra cũng khó khăn. Nhưng nàng biết, nàng vẫn còn sống, vẫn chưa chết.

“Ngươi tỉnh rồi.” Giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên.

Thẩm Thiên Mạch cố gắng mở mắt ra, trước mặt là một nam tử mặc áo đen, thân hình cao to dưới ánh trăng có vẻ tráng kiện lực lưỡng. Trên mặt che mặt nạ bằng đồng xanh, khiến người ta không thể nhìn rõ dung mạo.

Là nam tử này đã cứu nàng?! Nhưng mà, rõ ràng nàng nghe giọng của Tư Đồ Cảnh Diễn mà. Chẳng lẽ tất cả chỉ là ảo giác?! Đúng vậy. Chắc chắn bây giờ Cảnh Diễn đang ở Thiên Mạc Đô thành, làm sao biết nàng xảy ra chuyện? Cho dù có biết cũng không thể nào chạy tới kịp.

Lại nói nam tử áo đen này toàn thân tản ra sự lạnh lùng cứng nhắc, tuyệt đối không giống như cảm giác ấm áp của Cảnh Diễn. Nhưng, nam tử mặc áo đen này là ai?! Thế nhưng có thể ra tay cứu nàng, chứng tỏ công phu của hắn cao hơn nàng, trong thiên hạ này, còn có người có công phu như vậy sao?!

“Ngươi là ai? Tại sao lại cứu ta?” Vì bị trúng độc, thân thể bị thương, sức lực của Thẩm Thiên Mạch chưa được khôi phục, giọng nói không rõ ràng như trước, cũng không mở mắt nổi, chỉ hơi hé mắt, hỏi.

“Tiện đường.” Âm thanh của nam tử lạnh lẽo không hề có chút tình cảm nào, chỉ trả lời hai chữ tiện đường, hình như không muốn tiết lộ thân phận của mình.

Thẩm Thiển Mạch nghe vậy cũng không muốn hỏi nhiều. Chỉ tự giễu cười một tiếng. Nàng đường đường là Ma Cung Cung chủ, lại có thể rơi vào kết cục ngày hôm nay. Còn đối phương thì giống như tiện tay cứu một vật rách nát bên đường. Thôi, mặc kệ đi, nàng mệt chết đi được, bây giờ nàng chỉ muốn nghỉ ngơi một chút.

Nàng nhắm mắt lại, không để ý tới nam tử áo đen kia. Cũng không biết tại sao, nàng lại có cảm giác tin tưởng nam tử này, cảm thấy hẳn nhất định sẽ không làm tổn thương nàng, có hẳn ở đây, nàng sẽ không có chuyện gì.

Thật là kì lạ. Tại sao nàng lại có cảm giác tin tưởng hẳn như vậy?! Từ lúc nàng trọng sinh đến nay, ngay cả ngủ cũng không dám ngủ, trừ Thiên Thiên ở bên cạnh chăm sóc nàng mới cảm thấy yên tâm một chút, bình thường nàng rất ít khi ngủ ngon. Nhưng bây giờ lại không giải thích được cảm giác tin cậy lúc này, thậm chí còn cảm thấy an toàn hơn ở bên cạnh Thiên Thiên. Rốt cuộc chuyện này là như thế nào đây?! Thẩm Thiển Mạch cau mày, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Nhìn Thẩm Thiển Mạch dần chìm vào giấc ngủ, vẻ lạnh lùng của nam tử áo đen kia mới từ từ thu lại. Hắn đưa tay vuốt ve chân mày của Thẩm Thiển Mạch, trong mắt đều là đau lòng và cưng chiều.

Hắn còn tưởng Thẩm Thiển Mạch cau mày vì thân thể không được khỏe. Khẽ nâng Thẩm Thiển Mạch dậy, truyền cho nàng một chút nội lực và chân khí, như vậy mới nàng mới có thể hồi phục nhanh hơn.

Sắc mặt dưới mặt nạ bằng đồng xanh càng trở nên tái nhợt. Loại độc được không màu không mùi này thật bá đạo. Mặc dù hắn lấy toàn bộ nội lực khắc chế được tính của loại độc này, nhưng không có cách nào trục xuất hoàn toàn độc được ra khỏi thân thể nàng. Vì vậy thân thể Thẩm Thiển Mạch vẫn còn rất yếu, còn hẳn vì tiêu hao quá nhiều nội lực mà thể lực cũng cạn kiệt.

Nếu không, hẳn cũng không cần mang Thẩm Thiển Mạch trốn ở sơn động. Phải biết rằng, người của Đường Môn và những môn phái kia sẽ nhân cơ hội đối phó với bọn họ. Hẳn biết dưới tình cảnh này không thể đưa Thẩm Thiển Mạch bình an trở về biệt viện của Thất Tuyệt sơn trang được, chỉ đành tạm thời ở nơi này dưỡng thương.

“Mạch Nhi. Ta nên làm thế nào với nàng bây giờ?” Giọng nói vang lên vừa rồi không hề lạnh nhạt cứng ngắt, mà là sự mê hoặc vốn có và khí phách, trong đó còn bao hàm cả sự cưng chiều và bất đắc dĩ.

Mạch Nhi. Ta hiểu rõ tính tình của nàng, dĩ nhiên ta sẽ không tới giúp nàng. Cũng không muốn ta vì nàng mà bỏ mặc chuyện quốc gia đại sự của Thiên Mạc. Cho nên, ta chỉ có thể lấy thân phận một người xa lạ ở bên cạnh chăm sóc nàng, bảo vệ nàng.

Ta mới đến chậm mấy ngày, nàng đã bị thương như vậy. Tên Đường Vân này không hề đơn giản. Sau lưng Đường Môn, chính là Ngôn Tu Linh!

Bàn tay Tư Đồ Cảnh Diễn dần nắm chặt lại, khớp xương trắng bệch. Trong mắt hắn thoáng qua một tia lạnh lẽo. May mà hắn tới kịp thời mới cứu được tính mạng của Thẩm Thiển Mạch. Nếu Thẩm Thiển Mạch xảy ra chuyện gì không hay, đừng nói Đường Môn bị giết sạch, cho dù là Lâm vị, cũng đừng mong thoát tội!

Cho dù là bạn chí thân của hắn, hắn cũng không cho phép Ngôn Tu Linh động đến một sợi tóc của Thẩm Thiển Mạch! Tranh đoạt thiên hạ, bọn họ có bản lĩnh của riêng mình, coi như cuối cùng thiên hạ thuộc về Ngôn Tu Linh, Tư Đồ Cảnh Diễn hẳn cũng không nói một chữ “Không”! Nhưng đã thương Mạch Nhi của hắn, thì không thể tha thứ được!

Ngôn Tu Linh. Tốt nhất là người không biết chuyện này! Nếu không, ta có là bằng hữu thân thiết, cũng nhất quyết không bỏ qua cho Lâm vị, không bỏ qua cho người!

Ôm chặt Thẩm Thiển Mạch đang trong trạng thái hôn mê, ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễn biến thành cực kì đau lòng và cưng chiều. Mạch Nhi của hắn, hẳn phải làm sao bây giờ, Mạch Nhi kiên cường như vậy mà.

Khi Thẩm Thiển Mạch tỉnh lại lần nữa, đã là một ngày sau rồi. Khẽ động dậy tay chân, cảm thấy sức lực đã được khôi phục, Thẩm Thiển Mạch từ từ ngồi dậy, lập tức nghe được một giọng nói lạnh lẽo như không có nhiệt độ, “Độc tố chưa giải được, đừng dùng nội lực.”

Thẩm Thiển Mạch ngược mắt, không khỏi nhú mày. Người áo đen ấy vẫn còn ở đây?! Không bỏ rơi nàng?! Bây giờ vẫn còn người tốt như vậy sao?

“Cho người.” Vẫn giọng điệu lạnh lẽo ấy, không có một chút nhiệt độ nào.

Thẩm Thiển Mạch nhận lấy thịt thỏ đã nướng chín, chân mày cau lại. Ở nơi rừng rậm bốn phía đều là vách núi đá dựng đứng này, động vật như thỏ chắc chắn rất ít, người áo đen kia lại bắt được thỏ, chắc cũng hao tổn không ít sức lực.

Mượn ánh trăng mờ tối, Thẩm Thiển Mạch quan sát người áo đen. Một bộ áo đen vừa vặn, không phô trương, lại có khí phách tự nhiên. Mặt nạ đồng xanh che đi gương mặt của hắn, lại không hề ảnh hưởng đến khí chất của hắn chút nào, ngược lại tăng thêm mấy phần khí phách.

Thẩm Thiển Mạch khẽ mím môi, cố ý giả bộ thân thể không được thoải mái, quả nhiên người áo đen kia đi tới muốn kiểm tra xem có phải chất độc trên người nàng lại phát tác không. Thẩm Thiển Mạch nhanh tay đoạt lấy mặt nạ của người áo đen kia, ai ngờ thân thể suy yếu, động tác không nhanh như bình thường, lại bị người áo đen tránh được.

Nhìn phong thái lạnh lùng của người áo đen, Thẩm Thiển Mạch le lưỡi một cái, nói, “Ta chỉ muốn nhìn thử dung mạo của ân nhân cứu mạng thôi mà.”

“Không cần thiết.” Vẫn giọng điệu lạnh lẽo như cũ, kiêu kì như vàng.

Thẩm Thiển Mạch khẽ nhủ thầm. Rõ ràng người áo đen này rất quan tâm nàng, tuy nhiên lại cố ý giả bộ lạnh lùng. Kiếm lời như vàng, cố làm ra vẻ lạnh lùng, nhất định là muốn che giấu điều gì đó!

Thẩm Thiển Mạch cẩn thận quan sát người áo đen, cảm thấy có cảm giác rất quen thuộc. Không nói ra được là cảm giác quen thuộc như thế nào, dường như nhìn bóng lưng của người áo đen ấy sẽ cảm thấy yên tâm. Cảm giác này chưa từng có. Trừ Tư Đồ Cảnh Diễn ra, chưa từng có người nào khiến nàng có cảm giác yên tâm đến vậy.

Đột nhiên, con ngươi nàng khẽ tỏa sáng, trong mắt lóe lên một tia sáng kì lạ, sau đó liền thu lại cảm xúc, ăn thịt thỏ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng bàn tay cũng đang run nhè nhẹ.

Tư Đồ Cảnh Diễn không muốn để Thẩm Thiển Mạch sinh nghi, không tiếp tục nhìn nàng nữa, lạnh lùng quay lưng đi, để lại một mình bóng lưng đơn độc của nàng.

Thẩm Thiển Mạch vừa cắn thịt thỏ, khóe miệng nâng lên một nụ cười hạnh phúc.

Là Tư Đồ Cảnh Diễn. Là Cảnh Diễn của nàng. Chiếc nhẫn lóe sáng trên bàn tay dưới ánh trăng của hắn, là chiếc nhẫn tượng trưng cho hoàng tộc Thiên Mạc. Nàng vẫn nhìn thấy Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo, chưa bao giờ gỡ xuống.

Mặc dù ánh trăng mờ ảo, mặc dù chiếc nhẫn trên tay Tư Đồ Cảnh Diễn không rõ ràng, nhưng nàng vẫn nhận ra chiếc nhẫn đó.

Thật ra nàng đã sớm nhận thấy, chỉ là không dám xác định mà thôi. Phong thái của một người có thể thay đổi, nhưng khí phách ăn sâu vào xương tủy thì không thể nào thu lại được. Màu sắc y phục có thể thay đổi, nhưng cảm giác mang lại cho người khác thì không thể thay đổi.

Huống hồ, khiến nàng cảm thấy an tâm nương tựa, trên thế gian này, trừ Tư Đồ Cảnh Diễn ra, sẽ không bao giờ có người thứ hai.

Nhưng vì sao Tư Đồ Cảnh Diễn phải cố ý giấu giếm thân phận?! Vì không muốn nàng lo lắng? Hay còn có nguyên nhân nào khác?

Thôi bỏ đi. Nếu Tư Đồ Cảnh Diễn không muốn nói, vậy nàng cũng không vạch trần. Bây giờ xác định được thân phận của Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiển Mạch cảm thấy trong lòng vui vẻ hơn rồi. Mặc dù không mong Tư Đồ Cảnh Diễn vì nàng mà trễ nải việc quốc gia đại sự, nhưng nếu Tư Đồ Cảnh Diễn dám chạy tới đây, Thiên Mạc nhất định không có chuyện gì, nếu không Hạo Nguyệt cũng sẽ không để Tư Đồ Cảnh Diễn đến đây.

“Ân nhân. Người có muốn ăn một chút không?” Trong mắt Thẩm Thiển Mạch thoáng qua một tia giao hoạt, nở nụ cười ngọt ngào, nói với Tư Đồ Cảnh Diễn.

Tư Đồ Cảnh Diễn ngoái đầu nhìn lại, liền nhìn thấy nụ cười lúm đồng tiền như hoa của nàng. Đáng chết, nàng không biết nụ cười của nàng rất mê hoặc sao?! Bây giờ hắn là một người xa lạ, nàng lại có thể tươi cười vui vẻ trước mặt một người xa lạ?! Nghĩ vậy, sắc mặt Tư Đồ Cảnh Diễn càng thêm thâm trầm, giọng nói càng lạnh lẽo, “Ta không muốn!”

Thẩm Thiển Mạch thấy phản ứng của Tư Đồ Cảnh Diễn, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm ngọt ngào, cầm thịt thỏ chạy tới bên cạnh Tư Đồ Cảnh Diễn, kéo hắn ngồi xuống, lấy thịt thỏ mang đến trước mặt hắn, “Ân nhân, người mau ăn một chút đi.”

Thẩm Thiển Mạch làm vậy, đương nhiên là muốn trêu chọc Tư Đồ Cảnh Diễn. Ai bảo hắn lừa gạt mình thân phận của hắn? Có điều, nàng lại sợ Tư Đồ Cảnh Diễn đói bụng hơn. Dù sao nơi này không có nhiều thịt thú rừng, không chừng Tư Đồ Cảnh Diễn đang đói bụng đấy.

“Ngươi!” Tư Đồ Cảnh Diễn thấy nụ cười trên mặt Thẩm Thiển Mạch, trong mắt hiện lên một tia không vui, tại sao nàng có thể đối xử nhiệt tình với một nam nhân xa lạ như vậy. Không sợ hắn ghen sao?!

Ừm! Nhất định định là vì báo ơn cứu mạng. Hắn nhìn! Dù sao người xa lạ này chính là hắn, không phải sao! Có điều nếu đổi thành nam nhân khác, hắn nhất định giải quyết tên nam nhân đó!

Tư Đồ Cảnh Diễn vừa tính toán vừa nhận lấy thịt thỏ từ tay Thẩm Thiển Mạch, xé một miếng bỏ vào miệng, nhưng ăn không thấy ngon! Nhìn sắc mặt tái nhợt của Thẩm Thiển Mạch, hắn cực kì đau lòng, hận không ôm nàng vào lòng ngay lập tức được, hỏi nàng thế nào rồi, có phải rất khó chịu không, nhưng hắn không thể!

Thấy Tư Đồ Cảnh Diễn ăn một miếng thịt thỏ, nụ cười của Thẩm Thiển Mạch ôn hòa hơn. Ánh mắt nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn tràn ngập dịu dàng, giống như thể từ nhìn phụ quân của mình.

Tư Đồ Cảnh Diễn đang ăn, chợt cảm thấy vẻ mặt của TTm không được bình thường. Bộ dạng này?! Tư Đồ Cảnh Diễn tuyệt đối tin tưởng Thẩm Thiển Mạch không phải nữ nhân lạnh lẽo, thế nhưng vẻ mặt này, chẳng lẽ Thẩm Thiển Mạch phát hiện ra thân phận của mình rồi sao?!

Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức quan sát phản ứng của Thẩm Thiển Mạch. Lại thấy nàng đã ngồi ở phía bên kia tiếp tục ăn thịt thỏ, căn bản không nhìn hắn! Xem ra hắn đã suy nghĩ nhiều rồi.

Mặc dù thoát nhìn Thẩm Thiển Mạch như đang chăm chú ăn thịt thỏ, thật ra nàng cũng đang lên nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, thấy Tư Đồ Cảnh Diễn thận trọng nhìn mình, sau đó lại thu hồi ánh mắt, tỏ vẻ thờ ơ nhìn sang hướng khác, khóe miệng nàng nâng lên một nụ cười.

Cảnh Diễn của nàng, chính là kì quặc ở chỗ đó! Nhưng mà chính vì hắn như vậy mới khiến nàng rung động, không phải sao.

Chợt thân thể co rút đau đớn, Thẩm Thiên Mạch biết độc được không màu không mùi vẫn chưa được giải hoàn toàn. Với năng lực của Tư Đồ Cảnh Diễn, nhất định đã nghĩ ra cách liên lạc với bên ngoài rồi. Hắn chưa đưa nàng đi, ở lại sơn động này còn an toàn hơn bên ngoài.

Nếu là hắn, vậy nàng sẽ toàn tâm toàn ý nghe theo sự sắp xếp của hắn, không cần suy nghĩ nên làm thế nào mới phải. Bởi vì những việc hắn làm, vĩnh viễn đều là tốt nhất.

Có điều, loại độc được không màu không mùi này, nàng sẽ không nghĩ như thế! Đường Môn, nàng nhất định sẽ tiêu diệt không còn một mảnh giáp! Thẩm Thiên Mạch nàng cũng không phải người hiền lành gì, dám đắc tội với nàng, hại nàng khổ sở như vậy, Đường Môn, mối thù này lớn rồi đấy!

Son cốc ban đêm rét buốt. Một mảnh đen kịt bao bọc bốn phía, mang theo hơi nước mùa xuân, giống như đang ngưng tụ thành một làn sương mỏng.

Thẩm Thiên Mạch ngủ ở vị trí bên trong sơn động, Tư Đồ Cảnh Diễn lại tựa vào cửa sơn động, bảo vệ nàng.

Trong sương mù đen kịt, Tư Đồ Cảnh Diễn đang nửa say nửa tỉnh, đột nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ vỡ vụn của Thẩm Thiên Mạch vốn đang ngủ say, đôi mắt so với bóng đêm càng thêm thâm túy đột nhiên mở ra, trong mắt hiện lên vẻ nóng nảy cùng đau lòng, đứng dậy vọt tới phía Thẩm Thiên Mạch.

"Mạch Nhi! Mạch Nhi!" Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch đang thần chí không rõ, chân mày nhíu chặt, loại độc chết tiệt, sao có thể bá đạo như vậy! Rõ ràng hắn đã dùng nội lực ngăn chặn, nhưng nội lực tự thân của Thẩm Thiên Mạch quá mạnh mẽ, lúc trước một chiêu lại một chiêu hao tổn quá nhiều nội lực, áp chế không được bao lâu, dĩ nhiên cũng khiến nó ngóc đầu dậy.

Hiện tại người Mị Huyết lâu còn chưa tìm đến, chắc là bị người của Đường môn chặn lại. Vậy phải làm sao bây giờ, không có được liệu, dựa hết vào việc áp chế nội lực, cũng không phải là biện pháp.

"Cảnh Diễn. Cảnh Diễn." Thẩm Thiên Mạch đã hoàn toàn mất đi ý thức, siết chặt tay Tư Đồ Cảnh Diễn, trong miệng không ngừng kêu tên hắn.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Thẩm Thiên Mạch, ánh mắt càng thêm dịu dàng cùng đau lòng. Mạch Nhi của hắn, gặp tình huống hôn mê bất tỉnh như vậy, còn nghĩ đến hắn! Nhưng hắn lại không có cách nào chịu đau đớn thay nàng. Bây giờ nội lực áp chế độc tính bị cản trở, nhất định Thẩm Thiên Mạch phải tự mình vượt qua, nếu hiện tại dùng nội lực áp chế lần nữa, độc tính sẽ càng phát tác thường xuyên, thân thể Thẩm Thiên Mạch không chịu nổi giày vò như vậy, nếu không, nội lực của nàng sẽ bị tổn thương.

"Mạch Nhi! Không có chuyện gì. Không có chuyện gì." Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch thật chặt, dùng nhiệt độ của mình bao lấy nàng, lần đầu tiên trong mắt xuất hiện vẻ bất lực, nhìn nữ nhân mình yêu phải chịu khổ trước mặt mình, nhưng hắn lại không làm gì được.

Đôi mắt đen như mực thoáng vẻ ngoan tuyệt. Đường Môn! Mặc cho chủ tử của các ngươi là ai, lần này, hắn sẽ diệt cả Đường Môn! Đường Văn, lại có lá gan ám toán nữ nhân của hắn?! Vậy thì chuẩn bị sống không bằng chết đi!

Thẩm Thiên Mạch khẽ nhíu mày. Nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể có hai cỗ nội lực đang va chạm, bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, va chạm vào nàng, đau đớn vô cùng, khiến nàng không nhận được mà rên rỉ ra tiếng.

Lạnh. Rét lạnh vô hạn vô biên. Giống như toàn bộ lực lượng bị rút đi. Đột nhiên, hình như nàng được một nguồn ấm ôm lấy, mang theo cảm giác quen thuộc. Là Tư Đồ Cảnh Diễn sao?! Trong lúc mơ màng, tựa hồ nàng đã nghe thấy có người nóng nảy mà đau lòng kêu tên nàng.

Nhất định là Tư Đồ Cảnh Diễn. Hắn đang ở bên cạnh nàng, nàng không ở một mình, nàng sẽ không phải một mình chịu đựng hắc ám và đáng sợ nữa. Cảnh tượng một mình dấy dựa đã chỉ còn là quá khứ rồi! Nam tử hồng y tuyệt đại đó, sẽ luôn luôn bồi bên cạnh nàng.

Giống như đứa bé tìm được trụ cột tinh thần từ trong cơn ác mộng, cặp mày nhíu chặt vì đau đớn của Thẩm Thiên Mạch thoáng dần ra, cắn môi thật chặt.

"Ta. Không phải một mình. Ta không sợ. Cảnh Diễn. Ta không sợ." Giọng nói yếu ớt không có ý thức đứt quãng thốt ra từ Thẩm Thiên Mạch.

Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch càng lúc càng chặt, đôi mắt đen như mực cực lực ẩn nhẫn cảm xúc. Hắn không thể thay thế Thẩm Thiên Mạch chịu đựng những giày vò này.

Đột nhiên, đôi mắt đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng dị sắc, nhếch miệng nở nụ cười lạnh lùng khát máu, toàn thân áo đen không gió mà bay, tỏa ra khí chất tuyệt sát.

Nhẹ nhàng ôm Thẩm Thiên Mạch vào trong ngực, đôi mắt thâm thúy của Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn ra cửa động, nụ cười nơi khóe miệng càng lạnh lùng.

Hừ! Hắn chưa tìm bọn chúng tính sổ, ngược lại bọn chúng rất có bản lĩnh, lại tìm được sơn động này?! Muốn giết hắn và Thẩm Thiên Mạch sao?! Vậy phải xem các ngươi có bản lĩnh đó hay không?!

"Vào xem một chút." Bên ngoài truyền đến tiếng bàn luận thì thầm, hiển nhiên là thủ hạ Đường Môn đang phụng mệnh lục soát.

Giọng nói này không tính là lớn. Được tiếng gió nơi sơn cốc che giấu, cơ hồ nhỏ đến không nghe thấy được, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn có công lực bậc nào, những động tĩnh này sao có thể giấu được lỗ tai của hắn. Ngay từ lúc những kẻ áo đen kia đến gần sơn động dù vẫn không nói gì, hắn cũng đã phát hiện.

"Muốn xem cái gì?!" Khi bọn sát thủ thận trọng tiến vào, một giọng nói lạnh lùng bá đạo mang theo sát khí truyền đến, khiến bọn chúng bị dọa sợ đến đánh rơi binh khí.

Giọng nói tức sát nhường nào. Chỉ nghe thấy thôi cũng khiến người ta không tự chủ được nhũn chân. Giương mắt nhìn, dưới ánh sáng yếu ớt, mơ hồ thấy một bóng người màu đen ôm một bóng người màu trắng. Quanh thân bóng người màu đen tản mát ra nồng đậm sát khí. Khiến những sát thủ như bọn chúng cũng phải chùn bước.

Bọn sát thủ còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị một cỗ khí lực cường đại bao phủ. Dưới ánh trắng ấy u ám. Từ Đồ Cảnh Diễn toàn thân áo đen, hết sức quý mị, ra tay như chớp, lập tức đã giết chết hơn mười sát thủ trong son động.

Máu tươi từ từ chảy ra từ cổ bọn sát thủ, dưới ánh trắng hiện về vô cùng quý dị. Từ Đồ Cảnh Diễn cũng không thèm nhìn bọn sát thủ ngã dưới đất không dậy nổi, trong mắt hiện về khắc nghiệt, ôm Thẩm Thiên Mạch rời son động.

Đường Môn sát thủ cũng uống độc chế bí truyền của Đường Môn. một khi tử vong, độc tố trong máu được phóng thích, sẽ dẫn tới nhiều sát thủ hơn. Hôm nay thân thể Thẩm Thiên Mạch rất suy yếu, mà hần vì cứu Thẩm Thiên Mạch cũng hao tổn không ít công lực, nơi đây không nên ở lâu.

"Um." Giờ phút này Thẩm Thiên Mạch được Từ Đồ Cảnh Diễn ôm trong ngực, cau mày, từ từ tỉnh lại.

Nàng chỉ cảm thấy hình như vừa rồi đã trải qua một trận chiến sinh tử, cả người như mất hết khí lực, bám vào trên người Từ Đồ Cảnh Diễn. Dưới ánh trắng mờ mịt, nàng có thể thấy ánh mắt ngưng trọng của Từ Đồ Cảnh Diễn. Đêm khuya rời đi son động, xem ra tình cảnh của bọn họ rất nguy hiểm.

"Sao vậy?" Mặc dù Thẩm Thiên Mạch trúng độc, nhưng thính lực vẫn còn, bốn phía chậm rãi xuất hiện bước chân sát thủ, nàng vẫn có thể nghe thấy. Khẽ nhú mày, ngưng trọng hỏi.

"Có ít nhất mấy trăm người." Từ Đồ Cảnh Diễn cũng không chần chờ, đôi mắt như hắc diệu thạch tản mát ra sắc thái lạnh lùng, dưới ánh sáng mờ ảo đặc biệt dễ thấy, nhếch miệng nở nụ cười ngoan tuyệt. Nếu bọn chúng dám đến, hần cũng quyết không sợ bọn chúng!

"Đường Môn muốn đuổi cùng giết tuyệt đây mà." Thẩm Thiên Mạch cũng nâng lên nụ cười tức sát, ý bảo Từ Đồ Cảnh Diễn để nàng xuống, hiện tại mặc dù nàng trúng độc, nhưng không có nghĩa nàng là một phế nhân, nếu là tình thế thật sự nguy cấp, cho dù liều mạng để độc phát tác, cũng sẽ không bỏ qua cho Đường Môn!

Từ Đồ Cảnh Diễn thấy nụ cười ngoan tuyệt của Thẩm Thiên Mạch, lập tức trầm mặt xuống, lạnh lùng nói: "Liệu mà đi theo ta! không cần đùa giỡn với tính mạng chính mình!"

Thẩm Thiên Mạch thấy nét mặt nghiêm túc của Từ Đồ Cảnh Diễn, không khỏi nở nụ cười, Từ Đồ Cảnh Diễn, vẫn che chở nàng khắp nơi như thế, suy tính thay nàng. Nhưng, Thẩm Thiên Mạch nàng cũng không phải là quả hồng mềm, độc này cũng chỉ hạn chế việc nàng sử dụng nội lực mà thôi, không có nội lực, không đại biểu nàng chính là phế vật!

"Ân công thật quan tâm Mạc Trì." Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười yếu ớt, nói cười trong mắt hiện về giao hoạt.

Từ Đồ Cảnh Diễn thấy nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của Thẩm Thiên Mạch, đôi mắt sắc căng thẳng, lạnh lùng mím môi, quay mặt đi. Mạc nhi, sao lúc này còn có thể cười đến khuyếch thành như thế! Đáng chết, về sau tuyệt đối không cho phép nàng cười như vậy với người khác.

"Vèo" âm thanh mũi tên bắn lên phá không mà tới, từ từ ép sát, hiển nhiên đã phát hiện tung tích của Từ Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch.

Lựa trắng bay lượn đánh tới mũi tên, mũi tên bắn lên cũng bị lựa trắng ngăn lại rơi xuống mặt đất. Từ Đồ Cảnh Diễn thấy thế, giật dử nhìn Thẩm Thiên Mạch, "Người không phải biết dùng nội lực linh tinh thì sẽ chết sao!"

"Ân công đừng nóng vội, mấy mũi tên này không gì thắng nổi lựa trắng thiên tâm ti vô địch, không cần dùng nội lực cũng có thể dễ dàng ngăn lại!" Thẩm Thiên Mạch cũng tuyệt đối không gấp gáp, thậm chí trong mắt còn mang nét giao hoạt và chắc chắn, thần nhiên nói.

Từ Đồ Cảnh Diễn thấy thế, mới thu lại ánh mắt. Ngược mắt, nhìn sát thủ bốn phía, nhếch miệng nở nụ cười khất máu. Nguyên bốn còn lo lắng an nguy của Thẩm Thiên Mạch mới có thể sầu lo như thế. Nay an nguy của Thẩm Thiên Mạch đã không còn vấn đề, vậy thì những sát thủ này, hần muốn toàn bộ bọn họ đều chỉ có tới chứ không có lui!

Dám có ý đồ với hần! Dám động vào nữ nhân hần! hần muốn toàn bộ bọn chúng sống không bằng chết! Hừ!

Con gió nhẹ nhàng phát qua son cốc, còn bí mật mang theo sự lạnh lẽo đầu xuân. Bọn sát thủ đều không tự chủ được sợ run cả người, không phải bởi vì con gió này, mà bởi vì nam tử áo đen đón gió mà đứng trước mặt.

Dưới ánh trắng mờ mờ không thấy rõ dung mạo hần, nhưng một thân khí độ từ thần chết chóc này, cũng đã hung hăng đã kích bọn chúng. Bọn chúng đều là sát thủ, bản thân đã nhạy cảm với khí tức chết chóc này, vậy mà hôm nay, nam tử đang đứng trước mặt bọn chúng, lại khiến bọn chúng cảm thấy từ vong chưa từng cận kề như vậy.

một khắc kia, hầu như trong đầu mỗi sát thủ đều có ý niệm lui bước. Nhưng phía trên đã hạ Lệnh Tắt Sát, nếu không thể giết Cung chủ Ma Cung và nam tử mặc áo đen này, bọn chúng cũng không thể sống tiếp. Bên trong cơ thể của bọn chúng cũng trúng độc Đường Môn!

Trong lòng nhanh chóng hiện qua ý niệm này, nhưng hành động cũng không chậm, hung hăng đánh tới Từ Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch.

Tur Đồ Cảnh Diễn thấy thế, hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng qua sát khí, ra tay nhanh như chớp, thật nhanh xuyên qua giữa đám sát thủ, một chiêu đi xuống là một mạng, giống như là Từ Thần đang dạo qua, chỉ cần hấn đến gần ai, người đó cũng không có cách nào còn sống.

Giết sạch đám sát thủ trước mặt, Tur Đồ Cảnh Diễn cũng không cần phải di chuyển về phía trước, mà là chờ bọn sát thủ từng người tiến lên trước rồi ngã xuống, kẻ trước người sau tiến lên đi tìm cái chết. Cách Tur Đồ Cảnh Diễn không xa, bạch lãng trên Thảm Thiên Mạch bay tán loạn, ngay cả không có nội lực chống đỡ, uy lực không mạnh như trước, nhưng để tự vệ vẫn không có vấn đề. ㄨㄉㄧㄣˊㄘㄢˊㄉㄢˊㄋㄢˊㄌㄜˊㄗㄩˊㄝˊㄉㄛˊ

Thảm Thiên Mạch nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn cách đó không xa, hiện lên nụ cười nhẹ. Tur Đồ Cảnh Diễn này a, vẫn không yên lòng với an nguy của nàng, cho nên mới một mực đứng trong phạm vi bảo vệ được nàng mà giết người, chứ không đi về phía trước.

Sợi tơ trong tay từ từ chậm dần, không có một tia nội lực, làm sao có thể khiến cho bạch lãng linh hoạt như thế, là nàng len lén truyền chút nội lực vào trong sợi tơ. Bởi vì nàng hiểu, nhiều sát thủ như vậy, Tur Đồ Cảnh Diễn một mình ứng phó có lẽ có thể, nhưng nếu phải bảo vệ thêm nàng, như vậy, chỉ sợ rãng rữ nhiều lành ít.

Nhưng không nghĩ tới, độc này lại mạnh đến như vậy, nàng chỉ mới vận dụng một chút nội lực, nó lại có khuynh hướng tái phát.

Thân thể đột nhiên mất hết sức lực, ngã về sau, sát thủ ở bốn phía thấy thế nhanh chóng liệu mạng vọt lên, Thảm Thiên Mạch đã không còn sức chống cự, trong nháy mắt Thảm Thiên Mạch sắp phải ngã xuống, thân thể bị một hình dáng quen thuộc ôm vào trong ngực, Tur Đồ Cảnh Diễn ôm Thảm Thiên Mạch xoay một vòng, cây quạt bay lên, giết một vòng sát thủ, nhưng bản thân hấn cũng bởi vì che chở Thảm Thiên Mạch mà trúng kiếm của sát thủ.

Ai cũng biết, trên thân kiếm của sát thủ Đường Môn đều có kịch độc. Ngay cả nội lực thâm hậu như Tur Đồ Cảnh Diễn, kịch độc này nếu không được chữa trị kịp thời, cũng chỉ có chờ chết mà thôi, huống chi lúc này còn có mười mấy tên sát thủ vẫn chưa chết, đang vây quanh bọn họ!

"Ta với ngươi cũng không có giao tình. Ân cứu mạng này, Thiên Mạch chỉ có thể kiếp sau báo đáp!" Thảm Thiên Mạch thấy Tur Đồ Cảnh Diễn đỡ lấy nàng, rồi nhìn sát thủ ở bốn phía. Giờ phút này nàng đã hoàn toàn mất hết sức lực, ngay cả tự mình đứng vững cũng làm không được, nếu Tur Đồ Cảnh Diễn vẫn cứ tiếp tục che chở nàng như vậy, tất nhiên sẽ gặp nguy hiểm, nàng không thể để cho hấn ở lại chỗ này.

"Mạng của ngươi là của ta! Ta không cho ngươi chết!" Tur Đồ Cảnh Diễn hung hăng trợn mắt nhìn Thảm Thiên Mạch một cái, đáng chết, cư nhiên len lén dùng nội lực! Hấn lại cũng không nghĩ tới, nếu không có nội lực chống đỡ, bạch lãng này làm sao có thể linh hoạt như thế! Bây giờ thì hay rồi, độc không phát tác thì còn không sao nhưng một khi đã phát tác, có thể rất khó áp chế!

Thảm Thiên Mạch vô lực hướng Tur Đồ Cảnh Diễn cười một tiếng. Đúng là Tur Đồ Cảnh Diễn của nàng, vẫn bá đạo như thế. Vốn muốn dùng nội lực chống đỡ xông ra khỏi vòng vây, nhưng lại không ngờ, độc này khi phát tác lại lợi hại không ngờ.

Thấy vẻ mặt Thảm Thiên Mạch tái nhợt lại khổ sở, Tur Đồ Cảnh Diễn giống như nổi cơn điên, cũng không để ý tình cảnh thương thế của mình, cây quạt trong tay giống như là đao của Tu La tới từ địa ngục, vừa ôm Thảm Thiên Mạch, vừa liệu mạng công kích sát thủ Đường Môn.

Máu tươi. Nồng đậm hắc ám, khắp nơi đều là mùi máu tươi, khắp nơi đều là thi thể. Cho đến khi đầy đất đều là thi thể của sát thủ Đường Môn, Tur Đồ Cảnh Diễn mới ôm Thảm Thiên Mạch vô lực tựa vào bên thân cây.

Trên người lại thêm hai đạo vết thương, bị trúng độc trước đó cũng chính tại lúc này khi nội lực đã ngừng phát ra mà bộc phát nhanh hơn. Nếu người của Mị huyết lâu còn không nhanh chóng tìm đến đây, hấn và Thảm Thiên Mạch hôm nay chỉ sợ là sẽ chết ở nơi hoang dã trong u cốc này.

Nhưng hấn không sợ hãi, cũng không hối hận. Cả đời này, có thể gặp Thảm Thiên Mạch, có thể ở bên cạnh nàng, đã rất thỏa mãn rồi.

Hiện tại hấn mới hiểu được, thiên hạ đối với hấn, cũng không là gì. Nếu hôm nay hấn không đến đây, mới thật phải hối hận cả đời!

"Không phải sợ! Ta sẽ che chở nàng." Tur Đồ Cảnh Diễn vừa ôm Thảm Thiên Mạch, vừa cùng sát thủ chém giết, cho dù tình thế bất lợi cho bọn họ, hấn cũng sẽ không buông tha!

Muốn mạng của Tur Đồ Cảnh Diễn hấn đây, sợ rằng không có dễ dàng như vậy! Người của Đường môn đều đã đến, vì sao người của Mị huyết lâu còn chậm chạp chưa tới? ! Tur Đồ Cảnh Diễn vừa thật nhanh chuyển động cây quạt, vừa lấy thân thể của mình bảo vệ Thảm Thiên Mạch.

Thảm Thiên Mạch bị Tur Đồ Cảnh Diễn bảo hộ thật chặt ở trong ngực, thân thể đã rất suy yếu, ý thức cũng từng chút từng chút mơ hồ, Thảm Thiên Mạch hung hăng bấm móng tay cắm vào trong thịt của mình, nàng không thể ngã xuống, nàng phải giúp đỡ Tur Đồ Cảnh Diễn.

Muốn há miệng kêu lên, lại phát hiện mình cái gì cũng không nói ra được. Chỉ yên lặng nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn dùng thân thể của mình thay nàng đỡ những đợt đao kiếm kia, trong mắt nước mắt mơ hồ dâng lên.

Cảnh Diễn, không cần! Không cần. Thảm Thiên Mạch ở trong lòng hét lên, nhưng há miệng âm thanh phát ra cũng chỉ là những âm thanh rất nhỏ, nghe giống như là bởi vì đau khổ mà rên rỉ.

"Cố gắng một chút!" Tur Đồ Cảnh Diễn không nghe thấy Thảm Thiên Mạch đang nói cái gì, mệt mỏi ứng phó sát thủ, hấn chỉ cung chiêu sờ sờ tóc Thảm Thiên Mạch, nói.

Thảm Thiên Mạch nhìn chiếc kiếm cương nghị mê người của Tur Đồ Cảnh Diễn, khoe miệng từ từ tràn ra nụ cười ảm áp, nàng tin tưởng Tur Đồ Cảnh Diễn, bọn họ tuyệt đối sẽ không cứ như vậy mà chết ở chỗ này! Dù là thật sự phải chết ở chỗ này, nàng cũng không có tiếc nuối, chỉ cần ở bên hấn, là

tốt rồi.

"Chủ nhân. Thuộc hạ tới chậm." Khi Tư Đồ Cảnh Diễn cũng sắp cảm cự không nổi nữa, Thanh Tùng cùng Hồng Mai rút cuộc dẫn người đến.

Trong một nháy mắt kia khi Tư Đồ Cảnh Diễn thấy Thanh Tùng cùng Hồng Mai đã tới, trong mắt thoáng qua một chút ánh sáng khó hiểu không cách nào nói nên lời.

Cũng trong một nháy mắt kia khi Thẩm Thiên Mạch nhìn thấy Thanh Tùng cùng Hồng Mai dẫn người của Mị huyết lâu chạy đến, mà từ từ lọt vào hôn mê. Thanh Tùng bọn họ tới là tốt rồi, bọn họ không có việc gì, Cảnh Diễn cũng không có việc gì.

"Nàng trúng độc. Ta đã áp chế tạm thời. Lập tức đi lấy Mị Huyết Đan cho nàng uống." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn qua Thẩm Thiên Mạch đang nằm trong ngực, lạnh lùng phân phó nói. ㄟdi-ễn-đà-nàjê-qu-ý-đô-n

"Chủ nhân, ngài cũng bị thương." Mặc dù ánh trắng mờ mờ, nhưng vết thương dữ tợn trên cánh tay Tư Đồ Cảnh Diễn, vẫn không thoát được ánh mắt của Thanh Tùng. Vết thương đã chuyển sang màu đen, hiển nhiên là trúng kịch độc.

Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nhìn Thanh Tùng một cái. Không giận mà uy. Cái nhìn kia mang theo vài phần cảnh cáo, con người đen như mực trong đôi mắt mang theo thâm trầm lạnh lùng cùng trách cứ.

Thanh Tùng cùng Hồng Mai lập tức nói, "Thuộc hạ biết sai."

"Ta mặc kệ nguyên nhân gì. Tự mình lãnh phạt!" Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ là nhắm lại hai mắt, theo như lúc hấn phát ra tín hiệu, Thanh Tùng cùng Hồng Mai đã phải sớm nên đến, trong đó tất nhiên là bọn họ tự chủ trương trì hoãn thời gian. Sự chậm trễ này, suýt chút nữa thì đã lấy mạng của hấn và Thẩm Thiên Mạch.

Quy củ của Mị huyết lâu luôn luôn nghiêm khắc, Thanh Tùng cùng Hồng Mai lại là trợ thủ đắc lực của hấn, sơ xuất như vậy có thể nói là chưa từng xuất hiện qua. Nếu là lúc bình thường, có sơ xuất gì, hấn cũng có thể mở một con nhắm một con mắt, nhưng hôm nay, liên quan đến tánh mạng cùng an nguy của Thẩm Thiên Mạch, hấn tuyệt đối không thể nhân nhượng! ㄟdi-ễn-đà-nàjê-qu-ý-đô-n

"Vâng" Thanh Tùng cùng Hồng Mai lên tiếng. Trên mặt Hồng Mai thoáng qua một tia mất tự nhiên, nếu không phải vì nàng, Thanh Tùng sao lại trì hoãn thời gian tới cứu viện chủ nhân! Điều là lỗi của nàng, thiếu chút nữa hại chủ nhân!

Trở lại Mị huyết lâu Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch vào mật đạo bí mật. Trong người Tư Đồ Cảnh Diễn tuy là kịch độc, nhưng cũng không phải là loại độc hiểm thấy gì, Mị huyết lâu cũng có thuốc giải. Uống vào thuốc giải, điều khí một lát, thân thể cũng gần như hoàn toàn khôi phục.

Chỉ là độc trên người Thẩm Thiên Mạch tương đối âm độc. Ngay cả đã uống thánh dược chuyên giải độc của Mị huyết lâu Mị Huyết Đan cũng đã thanh trừ độc tố còn lại trong cơ thể, thân thể Thẩm Thiên Mạch vẫn bị tổn thương cực lớn.

"Nàng thấy khá hơn chưa?" Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn mặc áo đen như cũ, mang theo mặt nạ bằng đồng xanh, từ khi độc trên người hấn được giải trừ xong vẫn canh giữ ở bên người Thẩm Thiên Mạch, đã qua năm ngày, Thẩm Thiên Mạch mới chậm rãi có dấu hiệu tỉnh lại, vừa nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch tỉnh lại, Tư Đồ Cảnh Diễn trong nội tâm rất vui vẻ, nhưng lại cứng rắn đè lại vui sướng, lạnh lùng nói.

Hấn cho là hấn hiểu sự quật cường của Thẩm Thiên Mạch, nhưng không biết, quật cường của nàng thật ra thì đã sớm vì hấn mà buông xuống, nếu như là hấn, nàng nguyện ý được hấn bảo hộ.

Bọn họ cũng hiểu rất rõ đối phương. Nhưng không biết, đối phương đã vì lẫn nhau mà từ từ thay đổi.

"Ừ. Nơi này là nơi nào?" Thẩm Thiên Mạch nhìn chung quanh, mang theo vài phần suy yếu hỏi, mặc dù độc trong người đã hoàn toàn được hóa giải, nhưng thân thể của nàng vẫn còn bị tổn thương rất lớn.

Đôi mắt Tư Đồ Cảnh Diễn chợt lóe, làm như có chút tránh né, xoay người sang chỗ khác, kiềm chế ánh mắt thương yêu của mình, thân nhiên nói, "Đây là chỗ của ta. Đại hội võ lâm còn mười ngày nữa sẽ bắt đầu. Thân thể của ngươi, chỉ sợ khó có thể ứng phó."

"Ta có thể." Thẩm Thiên Mạch giãy giữa ngồi dậy, thân thể xác thực còn rất yếu ớt, ngay cả mấy ngày nay dù có điều dưỡng rất tốt, chỉ sợ cũng chỉ có thể khôi phục được bảy tám phần, chỉ là bảy tám phần này, cũng đủ rồi!

Thứ nhất. Nàng sẽ phải diệt Đường Môn! Vị trí Võ Lâm Minh Chủ này, nàng nhất định phải có được.

Chân mày Tư Đồ Cảnh Diễn không thể không nhăn lại, tính tình Thẩm Thiên Mạch vốn là quật cường như vậy, hấn hiểu được, chuyện Thẩm Thiên Mạch muốn làm, hấn không ngăn cản được, cho nên chỉ có thể yên lặng âm thầm giúp đỡ nàng. Nghĩ tới đây, hấn liền kiềm nén xuống trầm giọng, nói, "Vậy được, đường thương thật tốt trước đây."

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 3: Sóng ngầm mãnh liệt

“Ta muốn trở về biệt viện của Thất Tuyệt sơn trang”. Thảm Thiên Mạch cau mày nói, mấy ngày nay ở bên ngoài, chắc Thiên Thiên rất lo lắng, huống chi, nàng còn phải mượn thể lực của Huyền Lâu đi đối phó với Đường Môn, cho nên nàng nhất định phải trở về.

“Từ khi nào Ma Cung cùng chủ cùng Thiếu trang chủ của Thất Tuyệt sơn trang có quan hệ tốt như thế?”. Thanh âm của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo một tia buồn bực.

Khi Tư Đồ Cảnh Diễn nghe nàng nói muốn về Thất Tuyệt sơn trang, hơi thở đột nhiên trầm xuống, Thảm Thiên Mạch nhạy cảm phát hiện ra dường như Tư Đồ Cảnh Diễn không vui, nhưng nàng cũng không biết là có chuyện gì xảy ra. Hôm nay lại nghe được câu hỏi mang theo vài phần buồn bực của Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng coi như đã hiểu.

Cảnh Diễn của nàng đang ghen! Đúng là một nam nhân khó chịu.

Nghĩ tới đây, trong mắt Thảm Thiên Mạch thoáng qua một tia giảo hoạt, chàng đã gạt ta thân phận của chàng, vậy cũng đừng trách ta trêu chọc chàng, giương lên nụ cười ta, Thảm Thiên Mạch nói: “Tại hạ cùng Huyền trang chủ tâm đầu ý hợp, tự nhiên là quan hệ tốt”

Quả nhiên lời này vừa thốt ra, không khí xung quanh Tư Đồ Cảnh Diễn lại trầm xuống, bộ dáng kia giống như muốn phá vỡ mọi thứ vậy. Thanh âm cũng không cần cố ý ngụy trang mà cũng âm trầm đáng sợ: “Là như vậy sao?”

“Ân công thoát nhìn giống như rất tức giận? Chẳng lẽ ân công bị đoạn tị (gay đó)? Nếu như ân công coi trọng Mặc Trì, Mặc Trì cũng có thể cố gắng thử xem” Thảm Thiên Mạch giương môi giảo hoạt cười, ba bước biến thành hai bước đi về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, trêu đùa nói.

“Người...” Tư Đồ Cảnh Diễn bị Thảm Thiên Mạch bị Thảm Thiên Mạch nói cho tức giận đến mức không nói nên lời, Thảm Thiên Mạch, nữ nhân này dám ngang nhiên đùa giỡn với nam nhân khác như vậy, chờ nàng trở lại Thiên Mạch, hẳn nhất định phải dạy dỗ lại nàng cho tốt.

Bên này Tư Đồ Cảnh Diễn còn chưa phát giận, vì thân thể suy yếu, mấy bước đi quá nhanh, Thảm Thiên Mạch không đứng vững được, lao đảo một cái ngã nhào vào lòng Tư Đồ Cảnh Diễn.

“Người không sao chứ?” Thấy hai gò má tái nhợt của nàng, toàn bộ tức giận của Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức biến mất, trong mắt chỉ còn lại vô hạn đau lòng. Nếu hắn đến sớm một bước, Thảm Thiên Mạch sẽ không như vậy. Nếu không vì hắn, Thiên Mạch sao phải chịu sự đau đớn, mạo hiểm như vậy.

Gương mặt tái nhợt của nàng hiện lên một nụ cười xinh đẹp, trong con ngươi đen nhánh lóe ra một tia sáng, phảng phất làm cho gò má tái nhợt kia cũng phát ra ánh sáng mê người. Thảm Thiên Mạch nở nụ cười nói: “Không sao.”

Lúc này Tư Đồ Cảnh Diễn mới kịp phản ứng, hiện tại hắn đang ôm nàng, nhưng giờ đây hắn đang là một hắc y nhân xa lạ, không phải là Tư Đồ Cảnh Diễn, không thể nói ôm là ôm, vì vậy thu tay về nhanh như chớp, cổ làm ra vẻ lạnh lùng nhìn Thảm Thiên Mạch.

Thảm Thiên Mạch thấy phản ứng của Tư Đồ Cảnh Diễn, trong mắt Thảm Thiên Mạch lóe ra tia giảo hoạt, giương lên một nụ cười nghịch ngợm nói: “Ân công sao lại sợ như vậy? Mặc trì là nam tử chứ đâu phải là cô nương?”

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn ánh mắt giảo hoạt của nàng, chân mày hơi cau lại, lời nói này của Thảm Thiên Mạch giống như là đang kích động tâm tình của hắn, chẳng lẽ Thảm Thiên Mạch đã hoài nghi thân phận của hắn? Không được! Tuyệt đối không được để lộ ra sơ hở, nghĩ tới đây, Tư Đồ Cảnh Diễn thu liễm tâm tình, bất đắc dĩ nói: “Thương thế của ngươi đã gần như khỏi hẳn. Ngày mai ta sẽ ngươi về biệt viện của Thất Tuyệt sơn trang”.

Thảm Thiên Mạch nhìn bóng lưng của Tư Đồ Cảnh Diễn, nở một nụ cười ấm áp. Nếu như Tư Đồ Cảnh Diễn đã không muốn nói, nàng cũng không cưỡng ép, dù sao nàng biết Tư Đồ Cảnh Diễn nhất định là muốn tốt cho nàng.

Ánh mặt trời chiều tà chiếu vào trong phòng, bóng dáng màu đen của Tư Đồ Cảnh Diễn dưới ánh mặt trời in lên một bóng mờ, cả người giống như được phủ lên một tầng ánh sáng, thật vô cùng ấm áp, tốt đẹp. Mà Thảm Thiên Mạch một bộ bạch y, đứng đằng sau Tư Đồ Cảnh Diễn.

Hai người đều được ánh mặt trời ấm áp, vui vẻ phủ lên. Trong mắt hàm chứa một tia tình cảm. Chỉ tiếc bọn họ không thấy được vẻ mặt của đối phương. Nếu không đây chính là một bức họa nồng tình mật ý.

“Khụ... Chủ tử”. Thanh Tùng có ý làm thanh âm khàn đi, mấy thanh âm kì quái liên từ cửa truyền đến.

Tư Đồ Cảnh Diễn thu hồi ánh mắt, nhìn Thảm Thiên Mạch, không biết có phải là do hắn suy nghĩ nhiều hay không, khi hắn nhìn Thảm Thiên Mạch đứng ở sau ánh mặt trời, mỉm cười ngọt ngào như vậy, phảng phất giống như là thể tử nhìn tượng phụ. Đến khi nhìn kĩ lại, chỉ thấy tầm mắt của nàng nhân nhật nhìn về phía trước.

Thu liễm tâm tình, tư Đồ Cảnh Diễn lững thững đi ra khỏi phòng, ánh mắt nhân nhật mà Thảm Thiên Mạch cố tình thể hiện lại lộ ra tia dịu dàng.

Ngoài phòng. Cả người Tư Đồ Cảnh Diễn đều là khí chất ngoan tuyệt lạnh lùng, trường bào đen như mực càng làm lộ rõ khí chất của hắn.

“Chủ tử, đã tiêu diệt mười mấy phân đà của Đường Môn. Nhưng mà lực lượng của tổng bộ Đường Môn quả thực rất mạnh”. Thanh Tùng cung kính bẩm báo. Lần này hẳn vì chuyện của Hồng Mai nên trì hoãn thời gian cứu viện Tư Đồ Cảnh Diễn. Mặc dù Tư Đồ Cảnh Diễn đối xử với bọn họ rất tốt, nhưng luôn là người thường phạt phân minh. Lần này nếu hẳn không làm xong chuyện của Đường Môn thì khó tránh khỏi bị trách phạt.

Tư Đồ Cảnh Diễn chẳng qua chỉ lắng nghe Thanh Tùng hồi báo, con ngươi xẹt qua một tia ngoan tuyệt. Ngôn Tu Linh biết Mị Huyết Lâu là thế lực của hắn, hẳn sao lại không biết chủ tử chân chính của Đường Môn chính là Ngôn Tu Linh chứ?

Chẳng qua là lấy hiểu biết của hắn đối với Ngôn Tu Linh, Ngôn Tu Linh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện tổn hại đến tính mạng của hắn và Thẩm Thiên Mạch, lần này chắc chắn là Đường Vân tự chủ trương. Nhưng mà bất kể thế nào, bọn chúng đã làm tổn thương Thẩm Thiên Mạch, hắn sẽ không bỏ qua cho Đường Môn.

“Triệu tập toàn bộ thế lực ngầm của Mị Huyết Lâu, tiêu diệt Đường Môn, còn về phần thuộc hạ ở Phụng Linh Thành, có thể di tản”. Trong con ngươi đen giống như bảo thạch của Tư Đồ Cảnh Diễn hiện lên một tia quả quyết, trong ánh chiều tà, chiếc cầm thon gầy của hắn nâng lên tạo ra một độ cong tà mị, khóe miệng nở nụ cười phảng phất như Thượng Đế từ trên cao nhìn xuống những con kiến hôi.

Thanh Tùng dừng lại một chút, nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn nói: “Nhưng không phải bây giờ chủ tử đang ở Phụng Linh Thành sao? Thuộc hạ đều đi, an nguy của chủ tử làm sao bây giờ?”

“Người của Ma Cung đã đến, năng sẽ không có chuyện gì”. Tư Đồ Cảnh Diễn không trả lời vấn đề của Thanh Tùng, con ngươi dịu dàng nhìn căn phòng, tiếp theo nở một nụ cười: “Về phần an nguy của ta, còn cần các người bảo vệ?! Nếu là chờ các người bảo vệ, chỉ sợ ta đã sớm táng thân trong Phong Sơn Cốc”.

Thanh Tùng nghe được lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, xấu hổ cúi đầu. Hẳn hiểu, lần này liên quan đến an nguy của Thẩm Thiên Mạch nên hắn mới tức giận và đề ý như vậy.

“Người đối với Hồng Mai có tâm tư gì ta không cần biết. Hôm đó người vì muốn mở lòng của nàng nên mang nàng đi nơi nào ta cũng không quan tâm. Nhưng người phải ghi nhớ, nếu như còn có lần sau, vị trí hộ pháp của Mị Huyết Lâu này người không cần làm nữa”. Tư Đồ Cảnh Diễn thấy Thanh Tùng cúi đầu, biết Thanh Tùng đã nhận thức được sai lầm lần này, chẳng qua lạnh lùng nhìn, thản nhiên nói.

“Dạ”. Thanh Tùng lên tiếng, thì ra cái gì chủ tử cũng biết.

Đúng vậy, ngày đó nơi hắn cùng Hồng Mai đi chính là nhà của nàng. Thì ra Hồng Mai là người của Phụng Linh Thành, chỉ là Hồng Mai quá mức đơn thuần, tin nhầm kẻ gian, mới làm cho nhà hủy người mất, sau khi được Mị Huyết Lâu cứu, cả người như biến thành một người khác.

Mà Thanh Tùng quen Hồng Mai trước khi nàng gia nhập Mị Huyết Lâu. Khi đó Hồng Mai tươi cười khá ái, con ngươi đơn thuần thật làm rung động trái tim của Thanh Tùng. Nhưng khi đó hẳn đã là hộ pháp của Mị Huyết Lâu, không thể động tâm. Cho nên hắn vẫn chôn chặt tình cảm của mình.

Nhưng thật không ngờ, ông trời lại để cho hắn gặp lại Hồng Mai. Nhưng mà khi gặp lại, Hồng Mai đã không còn bộ dáng lúc mới gặp gỡ. Khi đó, trong con ngươi Hồng Mai tràn đầy cứu hận, khóe miệng luôn mang theo nụ cười châm chọc chua ngoa, nàng sẽ không còn là cô gái nhỏ thuần khiết nữa.

Nhưng mà sau khi chung sống, Thanh Tùng mới biết được, Hồng Mai là vì một chuyện nên cố ý đè nén bản tính của mình. Nàng vẫn thiện lương giống như trước kia. Hẳn muốn cố gắng không động tâm, lại không kiềm chế được tình cảm của mình. Mà mấy năm nay Hồng Mai trưởng thành rất nhanh, cho nên được tiếp nhận vị trí hộ pháp thứ tư của Mị Huyết Lâu.

Nhưng mà, Thanh Tùng hiểu, trong lòng Hồng Mai vẫn còn một nút thắt, vì vậy, lúc đi tới Phụng Linh Thành, hắn mang theo Hồng Mai trở về nhà của mình, muốn tháo bỏ nút thắt trong lòng của nàng, nhưng cũng vì vậy mà trễ nải thời gian cứu viện cho Tư Đồ Cảnh Diễn.

“Đi xuống đi”. Thần sắc trong đôi mắt Tư Đồ Cảnh Diễn không thay đổi, nhàn nhạt nói.

Trong hoàng cung Lâm Vĩ, long bào màu vàng kim làm nổi bật khí chất vô song. Vẫn là gương mặt tinh xảo vô song, chẳng qua là nét ngay thơ cùng gương mặt trẻ con khá ái hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sát phạt quyết định tàn nhẫn.

“Người nói, Đường Vân đem lâu chủ Mị Huyết Lâu và cung chủ Ma Cung đẩy vào tuyệt cảnh?”. Ngôn Tu Linh lạnh lùng nhìn thủ hạ đang hăng hái bưng bưng bẩm báo với hắn, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, trong con ngươi có bão táp mãnh liệt.

“Dạ”, tên thủ hạ thấy chủ tử nhà mình có bộ dáng không cao hứng, có chút không hiểu. Không phải chủ tử hạ lệnh tranh đoạt chức mình chủ võ lâm sao, hôm nay đã thương Mị Huyết Lâu cùng Ma Cung, không phải là nhất cử lưỡng tiện, vị trí mình chủ võ lâm càng thêm vững vàng, thân phận của lâu chủ Mị Huyết Lâu chủ tử không phải không biết, nếu có thể giết Tư Đồ Cảnh Diễn thì muốn đoạt thiên hạ này chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

“Àm” Ngôn Tu Linh một chương vỡ gãy tay vịn của ghế ngồi, mặt tức giận nhìn vào thủ hạ vẫn còn đang mê mang, trong mắt thoáng qua một tia tức giận, lạnh lùng nói: “Người nào cho các người lá gan động đến Tư Đồ Cảnh Diễn và nữ nhân của hắn?”

“Này... Chủ tử, Đường thiếu chủ cũng chỉ muốn tốt cho chủ tử. Này...”. Tên hạ nhân nhìn thấy Ngôn Tu Linh nổi giận không khỏi khăn trương giải thích, nhưng càng khăn trương càng nói không ra lời. Ngôn Tu Linh lợi hại như thế nào, hẳn không phải không biết, thoát nhìn thì bộ mặt trẻ con vô cùng khá ái nhưng thật ra thì quyết định sát phạt vô cùng tàn nhẫn. Lúc này hẳn mới chỉ ngồi trên ngôi vị hoàng đế được một tháng, trên dưới của Lâm Vĩ, xử trí vô cùng quyết đoán, đó cũng không phải là động một hai điểm.

Ngôn Tu Linh nghe được lời thủ hạ nói, thần sắc trong con ngươi thay đổi, đưa tay cầm ly trà lên, giương lên một nụ cười, trong mắt lại khôi phục dáng

về tình khiết, êm ái hỏi:” Tur Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiển Mạch ra sao rồi?”

Hạ nhân thấy dáng vẻ của Ngôn Tu Linh, cả người đều đỏ mề hôi lạnh. Phải biết lúc chủ tử có bộ dáng này cũng là lúc chủ tử tức giận tới cực điểm. Lời nói êm ái này giống như độc được vậy, tên kia run run rẩy rẩy nói:” Bọn họ... chạy rồi... Hơn nữa Mị Huyết Lâu tiêu diệt mười mấy phân đà của Đường Môn”

Nói xong tên hạ nhân ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ sợ Ngôn Tu Linh tức giận sẽ lấy mạng hắn, khi hắn cảm giác được áp lực trên đầu kia đã biết mất, mới run rẩy ngẩng đầu lên, đã thấy Ngôn Tu Linh nhàn nhã uống trà.

Đường như việc Tur Đồ Cảnh Diễn giữ được tánh mạng còn quan trọng hơn mười mấy phân đà của Đường Môn. Vẫn biết chủ tử quen biết Tur Đồ Cảnh Diễn, nhưng không ngờ rằng tình cảm của bọn họ lại tốt như thế. Xem ra lần này thiếu chủ tự rước lấy phiền phức rồi.

“Nói cho Đường Vân phải cẩn thận. Còn nữa, không được động vào tính mạng của Tur Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiển Mạch”. Ngôn Tu Linh đặt ly trà xuống, trong mắt thoáng qua một tia tính toán, lạnh nhạt nói.

Đường Vân này, đúng là động thủ trên đầu thái tử. Lần này chọc giận Tur Đồ Cảnh Diễn, chỉ sợ cả Đường Môn đều không giữ được. Nhưng mà, nếu như Đường Môn có vấn đề gì, hẳn nhất định không để Mị Huyết Lâu được lợi.

Hắn và Tur Đồ Cảnh Diễn đúng là đối thủ, nhưng sẽ không tổn hại đến thứ quan trọng nhất của nhau. Đối với Tur Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiển Mạch chính là thứ quan trọng nhất, Đường Vân lại dám ra tay hạ độc nặng, lúc này hắn cũng không thể bảo vệ được Đường Vân.

“Chủ tử, người của cửa hiệu truyền tin đến, hình như Huyền Lâu và Thẩm Thiển Mạch đã hợp làm một rồi.” Thủ hạ vừa rời khỏi, lại một bóng dáng màu hồng nhanh chóng đi vào bên trong.

Ngôn Tu Linh khẽ nhíu mày. Tranh đoạt ngôi Minh Chủ Võ Lâm, quan trọng nhất, chính là lấy được thế lực của Thất Tuyệt sơn trang. Nếu Thất Tuyệt sơn trang đã hợp lực với Thẩm Thiển Mạch, ngôi Võ Lâm Minh Chủ này, chỉ e cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Đúng là không thể xem thường hoàng hậu tương lai của Tur Đồ Cảnh Diễn, cũng có mấy phần bản lĩnh đấy chứ. Nhớ ngày đó Đường Vân dùng tính mạng mẫu thân Huyền Lâu là người mà hắn quan tâm nhất uy hiếp hắn, Huyền Lâu cũng không chịu khuất phục, vậy mà Thẩm Thiển Mạch dùng biện pháp gì, lại có thể thuyết phục Huyền Lâu trở thành đồng minh.

“Còn nữa. Vết thương của mẫu thân Huyền Lâu đã khá hơn.” Bóng dáng màu hồng này chính là Thanh Liên. Nàng vẫn tiếp tục hỏi báo, không nhanh không chậm, nhìn khí phách so với thủ hạ kia cũng cao hơn không ít. Cửa hiệu Tu mặc dù chỉ là một cửa hàng buôn bán, nhưng lại là nơi thu thập thông tin tốt nhất, người của nơi đó, tuyệt đối không thua kém người của Đường Môn. Ngay cả Mị Huyết Lâu và Ma Cung cũng không dám dễ dàng động vào nơi này.

“Vết thương đã khá hơn?!” Ánh mắt Ngôn Tu Linh thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó liền hiểu ra.

Xem ra Tur Đồ Cảnh Diễn đã luyện thành Mị Huyết ảo ảnh tăng thứ chín. Có điều, làm sao Tur Đồ Cảnh Diễn lại gặp được mẫu thân của Huyền Lâu. Theo như hắn được biết, Tur Đồ Cảnh Diễn không hề đi qua Thất Tuyệt sơn trang.

Ngôn Tu Linh trầm mặc, tựa hồ như đang trầm tư, cái cằm cong lên suy nghĩ. Chỉ chớp lát, Ngôn Tu Linh chậm rãi mở miệng nói, “Nói với Đường Vân, bí mật rời khỏi Phụng Linh thành, tiêu diệt Thất Tuyệt sơn trang!”

“Vâng!” Không một câu hỏi, giống như lời nói của Ngôn Tu Linh là tất cả, Thanh Liên biến mất rất nhanh.

Ngôn Tu Linh nở một nụ cười. Cảnh Diễn, xem ra nguoi và Huyền Lâu đã có thỏa thuận gì đó rồi phải không. Đã như vậy, chỉ e ta không thể sử dụng Thất Tuyệt sơn trang được rồi. Nếu ta không thể sử dụng, vậy thì tiêu diệt đi!

Về phần ngôi vị cử Minh Chủ Võ Lâm, hay là ta cứ trao cho hoàng hậu tương lai của nguoi đi. Phải biết rằng, mặc dù Minh Chủ Võ Lâm có thể lấy được thế lực rất lớn, nhưng thế lực cân bằng khắp nơi, không phải nói là có thể làm được.

Hướng hồ, muốn mượn thế lực võ lâm đối phó với triều đình cũng không dễ dàng gì. Để ta xem rốt cuộc hoàng hậu tương lai của nguoi có khả năng lớn như thế nào.

Khi hoàng cung Lâm vị ra một loạt mệnh lệnh, Thẩm Thiển Mạch và Tur Đồ Cảnh Diễn cũng không hề nhàn rỗi. Ma Cung và Mị Huyết Lâu liên thủ lực lượng đối phó Đường Môn thì không thể xem thường. Trừ tổng đà của Đường Môn, những phân đà khác gần như đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Thời điểm Đường Vân muốn phản kích, lại nhận được mệnh lệnh của Ngôn Tu Linh. Lần trước hắn bị trúng một kiếm của Thẩm Thiển Mạch, bị thương rất nặng, thân thể chưa thể hoàn toàn hồi phục, muốn tranh đoạt ngôi vị Minh Chủ Võ Lâm, căn bản chỉ là lực bất tòng tâm. Nếu Ngôn Tu Linh ra lệnh, hắn cũng vui mừng rời đi.

Sau khi Đường Môn từ từ rút lui khỏi Phụng Linh thành, Thẩm Thiển Mạch và Huyền Lâu lên kế hoạch làm thế nào để tiêu diệt gọn Đường Môn trong một lần tấn công.

“Thế lực tổng đà của Đường Môn rất mạnh, chỉ e không dễ dàng đối phó như vậy đâu.” Huyền lâu vẫn một bộ dạng không nóng không lạnh như cũ, vẫn áo bào trắng ôn nhã rang rỡ như thế.

Ngón tay Thảm Thiên Mạch vuốt vuốt tách trà, ánh mắt thần nhiên, khoe miệng chứa đựng một nụ cười vô cùng tàn nhẫn, “Thế lực rất mạnh?! Chẳng lẽ Ma Cung và Thất Tuyệt son trang liền thủ, còn không đối phó được với một Đường Môn?!”

“Sau lưng Đường Môn, không phải là một bang phái võ lâm đơn giản đâu.” Huyền Lâu khẽ nhủ mày, hẳn không phải không muốn đối phó với Đường Môn, có điều lực lượng đứng sau Đường Môn thực sự quá mạnh, ngay cả hắn cũng không có cách nào điều tra ra rốt cuộc lực lượng hùng mạnh đó là gì.

“Cùng lắm là Lâm vị thôi!” Giọng Thảm Thiên Mạch nhàn nhạt, lại vô cùng nghiêm túc. Đường nhiên nàng biết Đường Môn không đơn giản, nếu chỉ là một bang phái võ lâm, làm sao dám to gan lớn mật cùng lúc đối phó với Ma Cung và Mị Huyết Lâu. Nếu chỉ có một bang phái ngăn cản, làm sao lại vất vả tranh đoạt Huyền thiết lệnh?! Phải biết rằng Huyền thiết lệnh có uy lực rất lớn, có quyền hành như một bậc Đế vương.

Đường Môn lớn mạnh như vậy, nếu sau lưng không phải là Lâm vị thì còn có thể là ai?! Ngôn Tu Linh, thực sự là một kẻ rất thủ đoạn. Đường Môn cũng thật độc ác. Có điều, nàng nghĩ mãi không ra, Đường Môn tuyệt đối có thể ra lệnh giết nàng và Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng nàng rất hiểu Ngôn Tu Linh, hẳn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

“Lâm vị?!” Trong mắt Huyền Lâu thoáng qua một tia kinh ngạc, vẫn biết phía sau Đường Môn có thể là một quốc gia, nhưng lại không nghĩ tới, lại là Lâm vị. Lâm vị và Thiên Mạc là hai cường quốc thời bấy giờ, sao Thảm Thiên Mạch lại có thể nói ra nhẹ như không.

“Chắc thiếu trang chủ biết sau lưng Mị Huyết Lâu, là gì chứ.” Thảm Thiên Mạch do dự nhìn Huyền Lâu, cũng biết hắn rất quý trọng Thất Tuyệt son trang, hẳn tuyệt đối sẽ không mang Thất Tuyệt son trang ra mạo hiểm. Cho dù là mẫu thân hắn yêu thương nhất, hắn cũng sẽ không làm thế, vì vậy chỉ có thể cười tiếp tục nói.

Ánh mắt của Huyền Lâu dần dần trầm xuống. Sau lưng Đường Môn có Lâm vị, Mị Huyết Lâu và Ma Cung đối phó Đường Môn, như vậy tất nhiên cũng không phải môn phái giang hồ đơn giản. Hơn nữa Mị Huyết Lâu chủ trao đổi điều kiện với hắn, một thân khí phách như bậc quân vương không gì sánh kịp, Huyền Lâu cơ hồ bật thốt lên, “Chẳng lẽ là Thiên Mạc?!”

“Không sai. Mị Huyết Lâu chủ, chính là Tư Đồ Cảnh Diễn, hoàng đế Thiên Mạc!” Khi Thảm Thiên Mạch nhắc đến Tư Đồ Cảnh Diễn, ánh mắt nàng tràn đầy kiêu ngạo và hạnh phúc.

Huyền Lâu nhìn thấy ánh mắt của Thảm Thiên Mạch. Hắn hiểu, đây là phản ứng của nữ nhân khi nói đến nam tử mình yêu, chỉ có như thế, mới có thể kiêu ngạo vì nam tử ấy. Có điều, ánh mắt tràn đầy tình cảm của Thảm Thiên Mạch lại khiến trái tim hắn đau nhói rồi.

Kim nén sự nuối tiếc và chua xót trong lòng, vẫn giữ giọng điệu dịu dàng như cũ, “Nếu vậy, Thất Tuyệt son trang nguyện ý hợp tác.”

Đúng vậy. Như tình thế ngày hôm nay, nếu không hợp tác, thì không thể giữ được Thất Tuyệt son trang rồi. Nếu không phải Thảm Thiên Mạch hợp tác cùng Tư Đồ Cảnh Diễn, như vậy thì Thất Tuyệt son trang tuyệt đối không phải đối thủ của Đường Môn có Lâm vị làm chỗ dựa. Ngay từ lúc Thảm Thiên Mạch đề nghị hắn đi thị uy Đường Môn, chỉ sợ Thất Tuyệt son trang cũng không còn đường lui.

Nụ cười thật. Nỡ ràng bị nữ tử này dẫn vào kế hoạch của nàng, hắn vẫn cam tâm tình nguyện, thậm chí không có một lời than trách. Đây là Huyền Lâu sao, vẫn là nam tử lạnh lùng đó sao. Có lẽ đúng như Huyền Minh từng nói, tình yêu có khả năng thay đổi con người ta. Mặc dù Huyền Minh đơn thuần, nhưng không ngốc nghếch, có một vài thứ còn nhìn thấu đáo hơn hắn.

“Như vậy, đại hội võ lâm, phải nhờ và nhiều rồi.” Đến đây là quý ông. Thảm Thiên Mạch cười nhạt, Huyền Lâu là người thông minh, quyết định phải làm gì, không cần nàng dạy hắn. “Ta đi xem Thiên Thiên một chút. Tiểu cô nương này, mới vừa rồi ta nói còn có chuyện muốn thương lượng với ngươi, nàng ấy còn tỏ vẻ không vui đấy.”

“Mấy ngày nay ngươi không ở đây, chúng ta rất lo lắng. Nếu không phải có Huyền Minh khuyên bảo, chắc tất cả mọi người loạn lên mất.” Huyền Lâu nghe xong, cũng chỉ cười nhạt. Thảm Thiên Mạch rất cưng chiều Thiên Thiên, hẳn cũng biết.

Thảm Thiên Mạch nhìn thấy nụ cười dịu dàng trong đôi mắt của Huyền Lâu, không khỏi nhủ mày. Vừa rồi Huyền Lâu nghe rõ lời nàng nói chứ, nhất là câu, chúng ta đều rất lo lắng cho ngươi.

Thu lại tâm tư, không nên nghĩ nhiều nữa, Thảm Thiên Mạch đi về phía phòng sau.

“Tiểu thư không thương ta! Trở lại cũng không thèm để ý đến ta.” Giờ phút này Thiên Thiên đang gục xuống bàn, làm bộ không vui. Huyền Minh ở bên cạnh trêu chọc nàng, quả nhiên chưa được mấy câu, Thiên Thiên lại vui vẻ rồi.

Thảm Thiên Mạch đứng xa xa nhìn Huyền Minh và Thiên Thiên, bọn họ đúng là một đôi vô tư. Như vậy cũng tốt, dễ tức giận, lại mau chóng vui vẻ, không giống như nàng, muốn quá nhiều, những thứ cảm xúc kia cũng quá thâm trầm, không có cách nào tràn đầy sức sống như vậy, cũng không cách nào vui vẻ như vậy.

“Tiểu thư.” Thiên Thiên đang nói chuyện với Huyền Minh, nhìn thấy bóng áo trắng đứng đằng xa, lập tức cười híp mắt reo lên.

“Thiên Thiên ngốc.” Thảm Thiên Mạch giống như ngày trước, đưa tay sờ tóc Thiên Thiên, đúng là không nỡ để Thiên Thiên rời xa mình. Nhưng sau khi đại hội võ lâm kết thúc, chính là đối phó với Lê quốc, chính là trở lại làm hoàng hậu Thiên Mạc, chẳng đường đến ngày đó cũng không hề dễ dàng. Thay vì để Thiên Thiên cả ngày đi theo mình lo lắng đề phòng, chi bằng giao nàng cho phu quân chân chính của nàng đi.

Dù sao Thiên Thiên cũng phải lớn lên, không thể đi theo nàng cả đời được.

“Thiên Thiên, sau khi đại hội võ lâm kết thúc, ngươi hãy đi theo Huyền Minh về Thất Tuyệt sơn trang.” Giọng Thảm Thiển Mạch nhàn nhạt, những gì ẩn chứa trong đó chỉ có nàng mới hiểu được.

Thiên Thiên vừa nghe, mặt liền đổi sắc, nụ cười biến mất trong nháy mắt, vội hỏi, “Tiểu thư, có phải Thiên Thiên đã làm sai điều gì không, người không cần Thiên Thiên nữa sao?”

“Làm sao ta lại không cần Thiên Thiên nữa. Chỉ là sau đại hội võ lâm, ta còn rất nhiều việc phải làm, tạm thời Thiên Thiên ở cùng với Huyền Minh, không được sao?” Thiên Mạch vuốt tóc Thiên Thiên, cung chiều nói. Trước tiên để Thiên Thiên thích nghi với cuộc sống không có nàng, mới có thể yên tâm giao Thiên Thiên cho Huyền Minh được.

Thiên Thiên nghe Thảm Thiển Mạch nói, nhìn Huyền Minh rồi lại nhìn Thảm Thiển Mạch, bộ dạng rất đắn đo suy nghĩ. Đúng vậy. Nàng rất thích ở cùng một chỗ với Huyền Minh, cảm giác đó không giống như sống cùng với tiểu thư, một cảm giác ngọt ngào rất ấm áp. Nhưng mà, nàng cũng không muốn rời xa tiểu thư!

Thấy Thiên Thiên trong tình thế khó xử, Thảm Thiển Mạch cười nhẹ, có lẽ sự lo lắng của nàng là dư thừa rồi. Từ nhỏ Thiên Thiên đã ở cùng nàng, rất lệ thuộc vào nàng, nhưng không có nghĩa nàng là tất cả của Thiên Thiên, Thiên Thiên cũng có tình yêu của chính mình. Huyền Minh là người rất tốt, mấy ngày nay, trước hết để Thiên Thiên ở cạnh Huyền Minh, đợi đến khi giải quyết xong mọi chuyện, sẽ chủ trì hôn sự cho Thiên Thiên và Huyền Minh, như vậy nàng có thể hoàn toàn yên tâm.

“Thiên Thiên nghe lời đi.” Thảm Thiển Mạch cười cười, nói.

“Thôi được.” Thiên Thiên gật đầu một cái, quay sang nhìn Huyền Minh, phát hiện ra Huyền Minh cũng đang nhìn nàng, ánh mắt nóng rực kia khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng. Kỳ lạ, tại sao mặt nàng lại nóng bừng lên thế này.

Thảm Thiển Mạch nhìn bộ dạng của Thiên Thiên và Huyền Minh, liền cười thầm.

Còn mấy ngày nữa là đại hội võ lâm rồi. Nàng muốn nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị ứng phó với đại hội võ lâm sắp tới.

Đại hội võ lâm, anh hùng hào kiệt khắp nơi hội tụ. Cử hành ở Phụng Linh sơn trang, trung tâm thành Phụng Linh. Trang chủ Phụng Linh sơn trang là một lão nhân đã hơn lục tuần. Một thân kim bào, ung dung phú quý, luôn nở nụ cười hòa nhã, không hề mất đi vẻ uy nghiêm, lại có vẻ dễ gần.

“Mời các vị an tọa.” Trang chủ Phụng Linh sơn trang, lão nhân đã qua lục tuần tên Phong Thiên Dương, nói.

Các hào kiệt võ lâm cũng không khách khí, lục tục ngồi xuống. Thiển Mạch vẫn một thân y phục xanh nhạt như cũ, vô cùng thanh nhã, mái tóc tùy tiện búi lên, có vẻ ngông nghênh phóng khoáng, nhẹ nhàng linh hoạt ngồi xuống vị trí Ma Cung Cung chủ, phớt lờ ánh mắt của các nhân sĩ võ lâm, cứ thế uống rượu rất tự nhiên.

Huyền Lâu cũng như vậy, toàn thân áo trắng, nhìn qua ôn hòa hơn mấy phần, bớt đi mấy phần tiêu sái, thoải mái ngồi ở vị trí bên cạnh Thảm Thiển Mạch, vị trí thuộc về Thất Tuyệt sơn trang.

Còn vị trí đối diện Ma Cung, vị trí của Mị Huyết Lâu bỏ trống. Chứng tỏ Mị Huyết Lâu chủ không đến.

Thảm Thiển Mạch nhìn vị trí trống rỗng, liền nở một nụ cười. Rõ ràng Cảnh Diễn đang ở Phụng Linh thành, vì sao không đến tham gia đại hội võ lâm, vì sao lại gạt mình thân phận của hắn?! Thực sự nàng không hiểu rốt cuộc Tư Đồ Cảnh Diễn đang nghĩ gì. Chỉ là, nàng tin Tư Đồ Cảnh Diễn có dự tính của riêng mình.

Bên cạnh vị trí của Mị Huyết Lâu chính là vị trí của Đường Môn. Giờ phút này, người ngồi ở vị trí ấy không phải Đường Vân mà là đệ đệ Đường Ngọc của hắn.

Đường Ngọc mặc trên mình một bộ trường sam thanh sắc (màu xanh), so với Đường Vân thì thiếu đi vài phần âm nhu tuấn mỹ mà nhiều thêm vài phần bất kham cương nghị. Chẳng qua sắc mặt cả hai đều tái nhợt, cũng không biết có phải duyên cớ là do cơ thể tiếp xúc với độc vật quanh năm hay không.

Chân mày Thảm Thiển Mạch hơi nhăn lại. Nàng khẳng định Đường Vân chưa chết bởi khi Mị Huyết Lâu thu dọn thi thể thì không thấy được xác Đường Vân. Thế nhưng đại hội võ lâm quan trọng như vậy mà sao Đường Vân lại không xuất hiện? Chẳng lẽ là do tình trạng vết thương quá nặng, cho nên chỉ có thể để Đường Ngọc thay thế?

Nhưng theo hiểu biết của Thảm Thiển Mạch, công phu của Đường Ngọc cũng đâu có gì đặc sắc a. Cho dù thương thế Đường Vân quá nặng không cách nào tham gia được đại hội võ lâm, cũng không đến nỗi để Đường Ngọc thay thế....

"Bây giờ mọi người đã đến đông đủ. Cuộc tỷ võ từ giờ bắt đầu. Vẫn dựa theo quy củ năm trước. Hai người chiến thắng cuối cùng có thể giành được tư cách tranh cử chức minh chủ võ lâm." Phong Thiên Dương chậm rãi lên tiếng.

Thấy ánh mắt Phong Thiên Dương quét tới, Thảm Thiển Mạch chậm rãi gật đầu tỏ ý không có ý kiến. Đồng thời Huyền Lâu cùng Đường Ngọc cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Đại hội võ lâm này mặc dù do Phụng Linh sơn trang tổ chức song dù sao vẫn phải xem sắc mặt của mấy thế lực lớn mà hành sự. Nếu đắc tội những thế lực này, một Phụng Linh sơn trang nho nhỏ thật sự không gánh nổi.

"Vây lão phu liền thả con tép, bắt com tôm." Một bóng dáng thoáng hiện ra cùng với giọng nói già nua truyền tới. Thảm Thiên Mạch nhìn lại, không phải là môn chủ Từ Hà Phái, phụ thân của Thanh Lam sao?

Đầu lông mày nhú chặt. Người đầu tiên lên sân khấu chính là người không chiếm được chỗ tốt nhất. Mặc dù võ công của môn chủ Từ Hà Phái hơn người, thế nhưng dù sao lấy một địch chúng, đến cuối khi mà cường địch ra tay chỉ sợ đã kiệt lực.

"Tại hạ xin được lãnh giáo." Người tới là môn chủ Không Sinh Môn, bao bọc trên người là một bộ hắc y, thoát nhìn rất bá đạo.

Từ Hà Phái thuộc về phía giang hồ chính phái mà Không Sinh Môn lại là tà ma ngoại đạo. Đại hội võ lâm này thật đúng là có ý tứ, chẳng qua vừa bắt đầu đã chính tà bất lưỡng lập rồi sao.

Môn chủ Không Sinh Môn vừa đứng vững gót chân thì môn chủ Từ Hà Phái đã xuất thủ. Từ Hà Kiếm như một đạo ánh sáng nhanh chóng lao tới môn chủ Không Sinh Môn. Mà môn chủ Không Sinh Môn cũng không phải ngồi yên, một cái lắc người xinh đẹp đã thoát khỏi công kích, đứng vững thân hình.

"Hay lắm! Rất ngoạn mục!" Những võ lâm nhân sĩ chuyên chạy tới chỉ để làm quan chúng thấy hai người luận võ đều sôi nổi vỗ tay. Thật không ngờ ngay từ đầu đã là hai đại môn chủ quyết đấu, đại hội võ lâm năm nay đúng là long trọng chưa từng có a. Không chỉ Ma Cung và Thất Tuyệt sơn trang bình thường đều không hiện thân, ngay cả người quyết đấu công phu cũng cao hơn mấy lần so với bình thường rồi.

"Ta thấy môn chủ Không Sinh Môn thua rồi." Ngồi ở thượng vị, Thảm Thiên Mạch quan sát rất rõ hai người luận võ. Mặc dù thoát nhìn chiêu thức môn chủ Không Sinh Môn sắc bén, từng bước áp sát, kỳ thực môn chủ Từ Hà Phái ứng phó rất thành thạo, chẳng qua đang quan sát chiêu thức của môn chủ Không Sinh Môn để tìm kiếm một kích trí mạng mà thôi.

Huyền Lâu nghe vậy, màu sắc không đổi, chỉ nhẹ nhàng uống hớp trà, thản nhiên nói, "Ta thấy cũng đúng là vậy."

Quả nhiên. Trong tiếng kêu tiếc hận, môn chủ Không Sinh Môn thua trận. Sau đó, lại có thêm mấy môn chủ có danh vọng lên khiêu chiến, nhưng không một ai ngoại lệ mà đều thua trận.

Lông mày Thảm Thiên Mạch nhướng lên, ánh mắt nhìn Từ Hà môn chủ nhiều thêm vài phần hứng thú, nụ cười hiện lên trên khóe miệng. Theo đạo lý, Từ Hà môn chủ không cần phải xuất thủ sớm như thế, xem ra, dường như là vì ai đó mà quét dọn sạch chướng ngại vật đây mà.

"Đường Ngọc thay mặt môn chủ Đường Môn, xin chỉ giáo." Giọng nói lạnh lùng âm ngoan vang lên. Không bằng với lời nói âm nhu kéo dài tới tận xương của Đường Vân nhưng lại mang theo âm khí chỉ có của Đường Môn.

Trong con ngươi Thảm Thiên Mạch thoáng hiện lên sự tàn khốc, nhìn chăm chú hai người trên đài...

Thân thủ Đường Ngọc cũng coi là rất tốt, đấu với Từ Hà môn chủ hơn chục hiệp, cuối cùng nhờ tập kích thành công mà chiến thắng Từ Hà môn chủ. Trong khoảng thời gian ngắn, không còn ai dám lên đài khiêu chiến. Bởi một nhân vật lợi hại như Từ Hà môn chủ mà còn thua Đường Ngọc, hơn nữa sắc mặt lúc này bầm đen lại, hiển nhiên đã trúng độc!

Sự độc ác của Đường Môn, mọi người đều biết.

Cặp mắt đen nhánh của Thảm Thiên Mạch từ từ được phủ lên một tầng sương. Nụ cười trên môi càng lạnh lùng liếc tới Thanh Lam đang ngồi tại khu vực Từ Hà Phái.

Nàng vẫn luôn không hiểu mình đã trúng Vô Túc Độc lúc nào, bây giờ thì hiểu rồi. Từ lúc mà nàng tới Phượng Linh Thành này thì đã tiến vào một âm mưu!

Từ Hà Phái căn bản là cơ sở ngầm mà Đường Môn xếp vào chính đạo! Mà việc Thanh Lam được nàng cứu, căn bản chỉ là một vở kịch. Đáng hận hơn chính là Thanh Lam lại lợi dụng sự phòng bị nàng mất đi với nàng ta để hạ độc nàng.

Đúng vậy. Nàng nghĩ lại. Khi hộ tống Thanh Lam quay về chỗ ở của Từ Hà Phái, Thanh Lam đã pha trà cho nàng. Lúc đó nàng cảm thấy màu sắc trà có phần cổ quái, thế nhưng lại cũng không để ý nhiều, kỳ thực đó là do Vô Túc Độc cùng với lá trà đã sinh ra phản ứng khi trộn vào nhau.

Thanh Lam đang ngồi ở khu vực Từ Hà Phái chợt cảm giác một ánh mắt ngoan tuyệt quét qua, cả người không tự chủ được run lên, ngược lên nhìn thì đối diện ngay với cặp mắt lạnh lùng của Thảm Thiên Mạch.

Cặp mắt đen nhánh kia như một hắc động nhìn không thấy đáy. Bây giờ nó đang lạnh lùng nhìn nàng, trên môi còn mang theo nụ cười tuyệt mỹ, chỉ là nụ cười kia dù xinh đẹp nhưng lại bao hàm cả sự tàn nhẫn kinh người.

"Thất Tuyệt."

"Ma Cung cung chủ Mặc Trì xin được chỉ giáo!"

Lời Huyền Lâu còn chưa xong thì giọng nói réo rắt của Thảm Thiên Mạch đã vang ra trước. Nàng hiểu rõ Huyền Lâu còn đang lo thân thể nàng chưa khôi phục, sợ rằng sẽ chịu thiệt. Thế nhưng nợ của nàng, nàng muốn đích thân đòi lại!

Mang trên mình một bộ bạch y phong hoa tuyệt đại, những sợi tóc đen như mực, đường nét khuôn mặt như tranh vẽ, cặp mắt đen như ẩn chứa những vì sao, cái mũi tinh xảo, miệng anh đào nhuộm màu son. Bây giờ trên môi là nụ cười tuyệt mỹ xuất trần, từng bước lên võ đài.

Tất cả mọi người dưới đài đều ngây dại. Đường Ngọc cũng không ngoại lệ. Tất cả si ngốc nhìn chăm chú Thẩm Thiên Mạch.

Tay nâng lên, Bạch Lăng tung bay theo gió. Vừa ra tay đã là sát chiêu của Ma cung, Tam Thiên Thanh Ti. Công phu Đường Ngọc vốn đã không so được với Thẩm Thiên Mạch, nay lại bị dụng mạo của Thẩm Thiên Mạch làm cho phân tâm, đột ngột thấy Tam Thiên Thanh Ti đánh tới thì hoàn toàn không biết nên tránh né như thế nào.

Lộn người một cái, khó khăn lắm mới tránh được cỗ lực lượng lớn tập kích. Ngay khi Đường Ngọc vừa định thở phào thì Tam Thiên Thanh Ti như kiến bám vào xương quay lại, tránh cũng không thể tránh, Đường Ngọc chỉ có thể nghiêng kích.

Mọi người bên dưới đều choáng váng. Quá nhanh, tốc độ Thẩm Thiên Mạch thật sự là quá nhanh, hoàn toàn phản ứng không kịp nữa, chỉ thấy được Đường Ngọc đang chật vật tránh né. Thế nhưng không ai chế giễu Đường Ngọc, bởi vì thay đó là bọn họ, có lẽ ngay cả thoát cũng không thoát nổi.

Thẩm Thiên Mạch thấy Đường Ngọc chuẩn bị tiếp Tam Thiên Thanh Ti của nàng, nụ cười ngoan tuyệt lại hiện lên. Tâm pháp tối cao của Ma Cung, Tam Thiên Thanh Ti há lại tiếp được dễ dàng như thế?

Nội lực truyền vào Bạch Lăng đánh tới tâm mạch Đường Ngọc không chút lưu tình.

Không kịp làm phản ứng gì. Đường Ngọc vận đủ nội lực ngăn trở Bạch Lăng như một đứa bé đang cố đẩy một tảng đá đi, không có bất kì tác dụng gì, hầu như lực ngăn cản cũng không có, Đường Ngọc bị Bạch Lăng đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tạo nên một vòng cung màu đỏ trên không trung.

"Đa tạ." Thu lại Bạch Lăng, Thẩm Thiên Mạch cũng không thèm nhìn Đường Ngọc đang hấp hối, chỉ lạnh lùng nhìn khắp bốn phía.

một khắc ấy, tất cả võ lâm nhân sĩ mới nhận thức được cái gì là Ma Cung cung chủ giết người không chớp mắt. Nam tử thanh nhã xuất trần như thế, ra tay lại cực kỳ tàn nhẫn.

"Đường Ngọc công tử, ngươi có sao không?" Thủ hạ Đường Môn luống cuống tay chân vây quanh Đường Ngọc, khẩn trương hỏi. Đường Ngọc dù sao cũng là đệ đệ duy nhất của Đường Vân, lúc đi Đường Vân đã nói, không lấy được vị trí của mình chủ võ lâm cũng không sao, chỉ cần an toàn là được.

Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn thoáng qua. Vừa rồi trong một chiêu kia dùng bao nhiêu nội lực nàng rất rõ ràng. Cho dù là Đường Vân đứng dậy, không thiếu được việc trọng thương, huống chi là Đường Ngọc. Bạch Lăng đã đánh trúng tâm mạch hắn ta, cho dù là Đại La Thần Tiên cũng không thể cứu được.

Khóe miệng hàm chứa sự vui vẻ, màu sắc nhấp nhô, phảng phất như là hảo tâm nhắc nhở vậy. Thẩm Thiên Mạch đạm nhiên nói, "một kích kia dường như đã làm vỡ nát tâm mạch rồi thì phải, không biết Đường Môn có biện pháp nào chữa trị không đây?"

Mọi người ở đây nghe được câu này, lập tức sắc mặt ai nấy đều đổi. Trong cuộc luận võ đại hội võ lâm vốn chính là sinh tử có số. Thấy Đường Ngọc bị thương nặng như vậy, cũng không ai có dị nghị. Thế nhưng chấn vỡ tâm mạch, điều này nói rõ hắn ta phải chết không thể nghi ngờ.

Đáng sợ hơn cũng không phải điểm ấy, mà là một chiêu rất nhẹ nhàng vừa rồi của Ma Cung cung chủ đã khiến Đường Ngọc tâm mạch vỡ nát. Những lời này vừa ra đã khiến cho những võ lâm nhân sĩ đang muốn lên liều mạng lập tức thu hết chân lại.

Thẩm Thiên Mạch thấy sắc mặt mọi người ai nấy đều hiện lên sự e ngại, cặp mắt đen nhánh hiện lên sự khinh thường và tự tin. Hừ! Người dám xúc phạm tới Thẩm Thiên Mạch nàng thì phải trả cái giá thật lớn. Đường Môn, Từ Hà Phái, nàng đều sẽ không bỏ qua. Còn về vị trí mình chủ võ lâm, nàng càng phải có được!

"Còn có ai muốn khiêu chiến với ta sao." Giọng nói réo rắt vô song kèm theo nội lực hùng hậu truyền khắp toàn trường. Thẩm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn những người xung quanh, vẻ mặt thản nhiên vui vẻ cứ như những người bên dưới căn bản không đang giá nhắc tới.

"Nếu các vị anh hùng đều không muốn khiêu chiến, dựa theo quy củ thì chính là Ma Cung cung chủ với người đại diện môn chủ Đường Môn có tư cách tranh cử mình chủ võ lâm. Thế nhưng người thay mặt môn chủ Đường Môn đã..." Phong Thiên Dương nhìn lướt qua Đường Ngọc đã tắt thở mà toát mồ hôi lạnh, Ma Cung cung chủ quả nhiên là hảo thủ, hắn cũng không dám đắc tội a.

"Nếu người thay mặt môn chủ Đường Môn đã không có phúc phận, ta xem chức mình chủ võ lâm này cũng không cần tiếp tục tuyển chọn nữa. Với ta việc đáng làm thì phải làm. Nếu ai có thành kiến thì lên đây khiêu chiến." Thẩm Thiên Mạch toát ra sự lạnh lẽo, những lời nói cũng cuồng ngạo đến cực điểm. Thân ảnh màu đỏ vẫn núp ở trong bóng tối hơi run lên, khóe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn nhếch lên nụ cười tà mị. Mạch Nhi của hắn quả nhiên có quyết đoán.

Toàn trường tĩnh lặng như tờ.

không có ai dám lên khiêu chiến, bởi bọn họ biết rõ, đi lên đồng nghĩa với việc tử vong. Những người này mặc dù khát vọng với chức mình chủ võ lâm nhưng đều rõ ràng thực lực của mình, không ai dám lấy tính mạng mình đi đánh bạc. Huống chi, đây là canh bạc không thể thắng nổi.

"Các vị tựa hồ không có ý kiến." Thẩm Thiên Mạch quét mắt một vòng, trên môi hiện lên nụ cười tự tin đường hoàng, liếc sang Phong Thiên Dương, ý bảo hắn nói tiếp.

Phong Thiên Dương lên lau mồ hôi mới run run rẩy rẩy lấy biểu tượng cho mình chủ võ lâm - Vô Song Kiếm đưa cho Thẩm Thiên Mạch. Thẩm Thiên Mạch nhận lấy Vô Song Kiếm, thân kiếm ánh lên màu ngọc bích, vô cùng sắc bén, quả nhiên là một thanh kiếm thượng hạng.

Khỏe miệng Thẩm Thiên Mạch hiện lên nụ cười thỏa mãn. Đúng lúc nàng cũng đang thiếu một thanh kiếm tốt. Phải biết rằng tuyệt học lợi hại nhất của Ma Cung chính là Ngự Thiên Kiếm Pháp.

Cầm kiếm nhẹ nhàng về lên không một vòng, Thẩm Thiên Mạch thu lại Vô Song Kiếm, nhìn võ lâm nhân sĩ khắp nơi, mỉm cười, "Hôm nay nếu đã tiếp nhận mình chủ võ lâm, Mặc Trì tự nhiên sẽ vì võ lâm này. Hi vọng các vị cũng có thể phối hợp với Mặc Trì!"

"Tự nhiên tự nhiên."

"Minh chủ lễ độ."

Thẩm Thiên Mạch vừa dứt lời, những võ lâm nhân sĩ kia đều nhao nhao phụ họa. Thẩm Thiên Mạch bây giờ chính là minh chủ võ lâm, càng không thể đắc tội, cho nên vẫn nên nịnh bợ thật tốt thì hơn.

Thẩm Thiên Mạch cẩn thận quan sát vẻ mặt của mọi người. Người nào có tâm tư gì nàng đều hiểu rõ. Liếc sang bên kia thì thấy Thanh Lam đang đỡ môn chủ Từ Hà Phái lặng lẽ rời đi.

"Từ Hà Phái môn chủ xin dừng bước. Chỗ Mặc Trì có thánh dược chữa độc, mong rằng môn chủ không ngại." Thẩm Thiên Mạch cất cao giọng nói với bóng lưng Thanh Lam và môn chủ Từ Hà Phái.

HẾT CHƯƠNG 3.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 4: Cái giá đắt khi đắc tội với nàng!

Người khác rồi rít đưa ánh mắt hâm mộ nhìn về phía môn chủ phái Từ Hà.

"Ta nghe nói cung chủ Ma Cung đã từng đã cứu tính mạng hòn ngọc quý của môn phái Từ Hà."

"Thì ra là như vậy, bộ dáng Thanh Lam cô nương này quả thật không tệ, thật là có phúc lớn."

Võ lâm nhân sĩ rồi rít nhỏ giọng thảo luận, không ai là không cảm thấy môn chủ môn phái Từ Hà đốt hương bái phật mới được may mắn. Chỉ có Thanh Lam cùng môn chủ phái Từ Hà mới biết rõ, bọn họ xong rồi. Môn chủ phái Từ Hà nhủ mảy thật sâu, trong mắt lướt qua vẻ nặng nề.

Nhất định Thẩm Thiên Mạch đã nhìn ra gì đó. Nếu trở về, chờ đợi bọn họ chính là diệt vong, nhưng nếu không trở về, thêm một tội danh bất kính với Võ Lâm Minh Chủ, cũng chứng minh bọn họ có tật giết mình, vậy thì càng đáng sợ.

Sắc mặt Thanh Lam trắng bệch, cắn môi, đỡ môn chủ phái Từ Hà từ từ tiến đến Thẩm Thiên Mạch. Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười sâu xa, nhìn bọn họ.

"Môn chủ và Thanh Lam cô nương theo ta đi lấy thuốc thôi." Thẩm Thiên Mạch nhìn Thanh Lam cùng môn chủ phái Từ Hà, khỏe miệng nở nụ cười ấm áp, đôi mắt đen như mực giống như hồ sâu, không nhìn thấu dòng suy nghĩ của nàng.

Lời nói ôn hòa hữu lễ, nếu không phải cẩn thận nghe, chỉ cảm thấy Thẩm Thiên Mạch đang quan tâm môn chủ phái Từ Hà cùng Thanh Lam, nhưng nếu là dụng tâm nghe, vẫn là có thể nghe thấy sự trào phúng trong đó.

Sắc mặt của Thanh Lam trắng bệch, khẽ cười miễn cưỡng nói, "Sao có thể xấu hổ làm phiền Minh chủ, độc của phụ thân, Thanh Lam sẽ tự mình nghĩ biện pháp giải."

"Ồ? Độc Đường Môn, Thanh Lam cô nương cũng giải được? Chẳng lẽ có giao tình gì với Đường Môn?" Mâu sắc Thẩm Thiên Mạch càng sâu, khỏe miệng nở nụ cười đùa giỡn như có như không, bộ dáng kia thoát nhìn là đáng vẻ vô cùng kinh ngạc, nhưng ánh lạnh trong mắt nàng lại khiến Thanh Lam không rét mà run.

Thanh Lam run rẩy nhìn Thẩm Thiên Mạch. Nàng biết, nhất định cái gì nàng ấy cũng biết rồi! Nếu không nàng sẽ không dùng ánh mắt như vậy nhìn mình. Khuôn mặt Thanh Lam dần dần chuyển trắng, ngón tay nắm thật chặt, khớp xương trắng bệch, cắn môi nhìn Thẩm Thiên Mạch, cuối cùng nhắm mắt nói, "Mặc dù phái Từ Hà không nhiều thánh dược bằng Ma Cung, nhưng muốn giải loại độc này cũng không phải là việc khó gì."

"Đúng vậy đó đúng vậy đó. Không dám làm phiền Minh Chủ!" Môn chủ phái Từ Hà nghe thấy Thanh Lam nói như vậy, lập tức phụ họa nói, bên trán đã mờ hồ xuất hiện mồ hôi hột.

"Ồ? Không dám?" Đôi mắt đen nhánh của Thảm Thiển Mạch mang theo vẻ lạnh lùng, nụ cười nơi khóe miệng cũng là đùa giỡn mà châm chọc, từ từ tiến lên gần chỗ Môn chủ phái Tử Hà và Thanh Lam, ý vị sâu xa nhìn Thanh Lam cùng Môn chủ phái Tử Hà.

Thanh Lam nhìn thấy khí tức chết chóc trong đôi mắt đen nhánh của Thảm Thiển Mạch, bàn tay đỡ lấy phụ thân mình hơi run rẩy, cơ hồ là đứng không vững.

Thảm Thiển Mạch thấy khuôn mặt trắng bệch của Thanh Lam, nụ cười nơi khóe miệng càng đậm, từ từ dạo bước, đi tới trước mặt của Thanh Lam, cặp mắt đen nhánh chăm chú nhìn Thanh Lam, thản nhiên nói, "Thanh Lam cô nương sao vậy? Sắc mặt khó nhìn thế, chẳng lẽ là đang kinh sợ điều gì?"

Tất nhiên võ lâm nhân sĩ bốn phía cũng nhìn thấu sự hốt hoảng của Thanh Lam, rồi rít cảm thấy không giải thích được, mà nhìn về mặt lười biếng tự đắc của Thảm Thiển Mạch, hình như cũng không muốn nhanh chóng giải động cho Môn chủ phái Tử Hà, không khỏi rồi rít cau mày quan sát, xem xem cuối cùng Thảm Thiển Mạch muốn diễn trò gì.

"Sao môn chủ phái Tử Hà lại không biết phân biệt như thế? Minh Chủ chỉ muốn giải độc giúp ông ta mà thôi, sao ông ta lại một mực từ chối như vậy?!"

"Đúng vậy! Lại còn lên mặt, chẳng lẽ không biết Ma Cung Cung chủ là nhân vật cỡ nào sao? ! Ngươi xem, rõ ràng Ma Cung Cung chủ đang mất hứng."

Võ lâm nhân sĩ thấy một màn như vậy, bàn luận xôn xao. Sắc mặt môn chủ phái Tử Hà càng thêm khó coi. Dù sao ở giang hồ đã lăn lộn nhiều năm như vậy, danh hiệu Ma Cung Cung sao ông có thể chưa từng nghe qua, thủ đoạn của Cung chủ Ma Cung, ông càng rõ ràng.

Đúng vậy, sao ông ta lại nghĩ rằng Cung chủ Ma Cung không trúng độc lại có thể êm đẹp sống?! Nếu biết, ông ta đã có thể êm đẹp còn sống, hơn nữa cư nhiên lại đoán được độc này do nữ nhi ông hạ, tuyệt đối ông sẽ không tới tham gia cái đại hội võ lâm này!

Thảm Thiển Mạch thấy được sự hối tiếc trong mắt Môn chủ phái Tử Hà, khóe miệng nở nụ cười châm chọc, trong mắt thoáng qua vẻ ngoan tuyệt, nghĩ thầm, bây giờ mới bắt đầu hối hận sao? Chỉ tiếc, đã không còn kịp nữa rồi!

"Kê thương tổn đến ta, đều không có kết cục tốt!" Thảm Thiển Mạch nở nụ cười âm áp, ghé vào tai Thanh Lam, dùng tư thế cực kỳ mập mờ nói, giọng nói rất nhỏ, chỉ có hai người các nàng có thể nghe.

Thanh Lam vừa nghe thấy lời nói của Thảm Thiển Mạch, đôi mắt như nước hồ bình tĩnh nhìn Thảm Thiển Mạch, xem ra hôm nay chạy trời không khỏi nắng rồi!

"Mới vừa rồi Minh Chủ và Thanh Lam cô nương đã nói gì? Sao sắc mặt Thanh Lam cô nương lại khó coi như vậy?"

"Được được được! Chẳng lẽ là Minh Chủ coi trọng Thanh Lam cô nương, Thanh Lam cô nương không muốn?"

"Nói sáng gì thế! Minh Chủ tuyệt thế phong thái như thế, cô nương nào không nguyện ý?"

Võ lâm nhân sĩ nhìn cử chỉ quái dị của Thảm Thiển Mạch cùng Thanh Lam, không khỏi rồi rít nhỏ giọng thảo luận. Thảm Thiển Mạch nghe thấy mấy ngôn luận này, từ chối cho ý kiến, chỉ thản nhiên nhìn Thanh Lam cùng Môn chủ phái Tử Hà.

Bây giờ Thanh Lam cùng Môn chủ phái Tử Hà đã là hoảng loạn rồi ren. Hoàn toàn không biết bước kế tiếp Thảm Thiển Mạch sẽ có động tác gì.

"Không biết Cung chủ tìm lão phu tới có chuyện gì?" Một lão giả tóc bạc hoa râm được Ma Cung cung kính mời đến trước mặt.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ông lão tóc trắng này chính là quái y giang hồ nổi danh Quái Y Áu Dương Đình. Tin đồn tính khí quái y rất cổ quái, chính là Võ Lâm Minh Chủ mặt mũi của hắn cũng chưa chắc vì mua, hôm nay Cung chủ Ma Cung nhưng có thể mời được ông ấy, đủ để chứng minh thực lực mạnh mẽ của Ma Cung.

Mọi người cảm thán rất nhiều, cũng âm thầm suy nghĩ, Ma Cung Cung đã mời Quái Y tới đây, vì thương thế của môn chủ phái Tử Hà sao?! Môn chủ phái Tử Hà thật đúng là có phúc lớn!

"Y thuật của quái y là thiên hạ vô song. Không bằng, để ông ấy thay ngươi xem xét chất độc đi?" Thảm Thiển Mạch mỉm cười với Quái Y, tiếp theo nhún lông mày, vẻ mặt đùa giỡn nhìn Môn chủ phái Tử Hà.

Nếu như nàng đoán không sai, Môn chủ phái Tử Hà căn bản cũng chưa ó trúng độc. Nên hẳn giả bộ trúng độc hoàn toàn là gì che dấu tai mắt mọi người. Nếu phái Tử Hà là một phần của Ma Cung, sao Đường Ngọc có thể hạ Môn chủ phái Tử Hà lại sử dụng kịch độc đây? !

"Không cần. Lão phu." Môn chủ phái Tử Hà lập tức gấp đến độ đỏ mặt hộc, muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Thảm Thiển Mạch, muốn nói cái gì cũng nuốt xuống rồi.

Tình thế bây giờ, ông ta sao có thể nói chuyện?! Rõ ràng Thảm Thiển Mạch đang muốn vạch trần tất cả chuyện của mọi người! Vậy phải làm sao bây giờ! Nếu để cho người khác biết hắn và Đường Môn câu kết. Danh tiếng phái Tử Hà sẽ khó mà giữ được, chỉ sợ tính mạng của ông ta cũng không giữ được!

Thảm Thiển Mạch lạnh lùng nhìn Môn chủ phái Tử Hà, khóe miệng nở nụ cười yêu dị, trong mắt mang theo ánh lạnh khiếp người, tiếp tục nói, "Môn chủ cần gì từ chối? ! Chẳng lẽ môn chủ căn bản không cần giải độc sao?! Đừng nói với ta, người của Đường môn, sẽ xuống tay lưu tình đó."

Thẩm Thiển Mạch khẽ nhếch miệng. Lạnh lùng nhìn về mặt kinh hoàng cùng tuyệt vọng trên khuôn mặt Môn chủ phái Từ Hà cùng Thanh Lam. Nếu dám xuống tay với nàng, nên biết kết quả!

Vô lâm nhân sĩ nhìn một màn trước mắt, càng thêm không hiểu ra sao, nhìn đáng đáp thương thế của Môn chủ phái Từ Hà, hình như có nội tình khác?!

Quái Y lạnh lẽo đã nắm tay Môn chủ phái Từ Hà thay ông ta bắt mạch, sau đó lạnh lùng bỏ lại một câu, "Cũng chỉ nôn máu đen, sắc mặt biến thành thành xanh tím, độc nhỏ, không ảnh hưởng đến toàn cục!"

Vừa nói như vậy xong. Lập tức vô lâm nhân sĩ bốn chức giống như nổ tung nổi một dạng. Rối rít châu đầu ghé tai.

"Làm sao có thể chứ? ! Mới vừa rồi Môn chủ phái Từ Hà còn bị thương nặng, bộ dáng như không thể cứu chữa!"

"Được là được! Đường Môn xuống tay tàn nhẫn nhưng nổi danh, sao có thể chỉ hạ độc như vậy? Hơn nữa nếu chỉ có vậy, phái Từ Hà cần gì thối lui khỏi? !"

Nhìn mọi người nghị luận âm ỉ, nụ cười trên khuôn mặt Thẩm Thiển Mạch vẫn như cũ, giống như nàng đã sớm liệu ra cái kết quả này. Ánh mắt đen nhánh không thấy rõ cảm xúc, chỉ lẳng lặng đứng nhìn mọi người.

"Chẳng lẽ Minh Chủ đã sớm biết?" Rốt cuộc có người không nhịn được hỏi.

Thẩm Thiển Mạch hướng mày, chỉ lạnh lùng nhìn Thanh Lam cùng Môn chủ phái Từ Hà, nhân nhát nói, "Trái lại trước hết ta lại muốn nghe xem môn chủ phái Từ Hà muốn nói gì?"

"Lão phu không có lời nào để nói!" Môn chủ phái Từ Hà cũng không phải là kẻ ngốc, chuyện đã đến nước này, ông ta có nói gì đều không hữu dụng. Thay vì khiến người ta chế giễu, còn không bằng ngạo khí chết đi!

Thẩm Thiển Mạch nghe nói vậy, nhếch miệng nở nụ cười ngoan tuyệt mà khát máu, trong mắt chợt lóe lên lệ khí, làm hại nàng suyết mất mạng, làm hại Từ Đồ Cảnh Diễn vì nàng mà bị thương, cho là dễ dàng như vậy sao, có thể như vậy mà chết đi sao?! Không khỏi suy nghĩ quá đơn giản rồi.

"Như vậy, Mặc Trì thay ngươi nói đi!" Thẩm Thiển Mạch từ từ mở miệng, trong mắt mang theo vài phần khinh thường, nhìn về phía mọi người, giọng nói rít rất khiến mỗi người ở đây dần dần trở nên lạnh lẽo. "Căn bản phái Từ Hà chính là tay sai của Đường Môn! Mà Môn chủ phái Từ Hà ra sức khiêu chiến mọi người như vậy, chỉ vì lót đường thay Đường Ngạc!"

Một câu kinh ngạc bốn phương.

Sắc mặt vô lâm nhân sĩ lập tức thay đổi. Rối rít kinh ngạc nhìn Môn chủ phái Từ Hà. Thấy sắc mặt xám trắng của ông ta, lại liên hệ chuyện lúc trước, tất cả mọi người đều không nên được tức giận.

"Môn chủ, làm sao ngươi có thể cấu kết cùng Đường Môn?! Thiết thời cho chúng ta lại còn coi ngươi là chính đạo kiệt xuất!"

"Hừ! Chính đạo gì chứ?! Còn không phải là làm tay sai đây ư!"

Lời nói châm chọc như sóng lớn đổ ập về phía Môn chủ phái Từ Hà, mặt của hắn chuyển xanh, cuối cùng giống như đã đưa ra quyết định, một thanh lên bồi kiếm bên cạnh định tự vẫn.

"Phụ thân!" Thanh Lam thấy thân hình cao lớn của phụ thân chậm rãi ngã xuống trước mặt mình, không khỏi hoảng sợ mà đau lòng gọi ra tiếng.

Thẩm Thiển Mạch nhìn hành động của Môn chủ phái Từ Hà, từ chối cho ý kiến. Không có bất kỳ hành động ngăn trở, thái độ cũng không có nửa phần biến hóa, nghe thấy tiếng hô khẩn cả giọng của Thanh Lam, nàng khẽ nhíu mày, nhếch miệng nở một nụ cười, nói, "Thanh Lam cô nương, thế nào?"

"Ngươi... Ngươi..." Thanh Lam bị Thẩm Thiển Mạch giận đến nói không ra lời, người này, có thể vô tình bức tử phụ thân của nàng như vậy, lại còn mặt dày hỏi nàng, nàng cảm thấy thế nào?!

Thẩm Thiển Mạch nhìn khuôn mặt vặn vẹo tức giận của Thanh Lam, không khỏi cảm thấy buồn cười. Trong mắt hiện về tức giận, Thẩm Thiển Mạch cười lạnh nói, "Mặc Trì còn chưa cảm ơn Thanh Lam cô nương đã hạ độc với Mặc Trì!"

"Độc Liễu Vô Túc?! Nhưng đây là chí độc của Đường Môn! Độc được có thể nguy hiểm đến tính mạng!"

"Thanh Lam cô nương nhìn thì có vẻ nhu nhược, không ngờ tâm tư lại ngoan độc đến vậy! Nghe nói trước kia Minh chủ đã từng cứu nàng ta, nàng ta lại lấy oán báo ân như thế này đây??"

"Đúng vậy! Minh chủ thật có bản lĩnh! Trúng độc Liễu Vô Túc mà còn có thể đại nạn không chết."

Trong thời gian ngắn, tất cả mọi người đều nhắm mũi nhọn vào Thanh Lam. Đương nhiên Thẩm Thiển Mạch hiểu rõ những người này e ngại nàng, nếu giờ phút này người gặp nạn là người của nàng thì chỉ sợ những nhân sĩ vô lâm này đều nghĩ rằng tất cả đều do Thanh Lam làm đi.

"Tất cả các ngươi im miệng cho ta!" Thanh Lam nghe thấy những lời châm chọc từ xung quanh thì tức giận quá, sau đó hung ác trừng mắt với Thẩm

Thẩm Mạch: “Mặc Trì! Ta sẽ không quên mối thù ngươi bức tử phụ thân ta! Nếu hôm nay ngươi dám động đến một cọng tóc của ta, Đường Vân tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Thẩm Thẩm Mạch nghe vậy, lông mi hơi nhú lại. Hoá ra đều là vì Đường Vân?! Không ngờ Thanh Lam lại thích Đường Vân. Chỉ là người như Đường Vân sao có thể coi trọng Thanh Lam, hoặc là nói người như Đường Vân sao có thể thật lòng yêu một ai đó?!

“Đường Vân ư? Chẳng lẽ ngươi không biết hắn đã bị ta giết rồi sao?” Thẩm Thẩm Mạch nhíu mày, nụ cười nơi khoé miệng càng sâu, nàng lạnh lùng nhìn Thanh Lam.

Sắc mặt Thanh Lam tái đi, dường như không thể tin được chỉ tay vào Thẩm Thẩm Mạch cuồng loạn gào lên: “Ngươi nói nhảm! Sao có thể?!! Không thể nào!”

“Nếu không ngươi nói xem vì sao ta có thể trở về từ núi Kỳ Phong?!” Thẩm Thẩm Mạch nói từng chữ từng chữ, tươi cười nơi khoé miệng như đang châm chọc Thanh Lam.

Thanh Lam lùi lại một bước. Từ khi tới núi Kỳ Phong, Đường Vân vẫn chưa liên lạc với nàng. Thời điểm đại hội võ lâm nàng cho rằng có thể nhìn thấy Đường Vân, nhưng nàng chỉ thấy Đường Ngọc.

Đường Ngọc chỉ nói Đường Vân có chuyện quan trọng hơn cần phải làm nên phân phó bọn họ trợ giúp hắn. Chẳng lẽ tất cả đều là lời nói dối?! Đường Vân chết rồi sao?!

Nếu như không chết, sao Cung chủ Ma cung có thể yên lành đứng ở chỗ này?! Nếu như không chết, tại sao không liên lạc với nàng?!

Đúng là Thanh Lam không biết, hôm đó ở núi Kỳ Phong Đường Vân bị nội thương rất nặng, quay về liền vội vàng chữa thương, làm gì có thời gian liên lạc với nàng. Vốn là muốn liên lạc với nàng vì chuyện đại hội võ lâm, nhưng Ngôn Tu Linh hạ lệnh xuống, Đường Vân lại vội vàng đi tới Thất Tuyệt Sơn Trang, vì vậy căn bản Thanh Lam không nhận được bất kỳ tin tức nào có liên quan đến Đường Vân.

“Ta giết chết ngươi!” Trong nháy mắt Thanh Lam đã mất hết lý trí, nàng ta nâng kiếm trong tay xông về phía Thẩm Thẩm Mạch, giống như một kẻ điên.

Thẩm Thẩm Mạch áo trắng nhẹ nhàng, linh hoạt né tránh công kích như kẻ điên của Thanh Lam, khoé miệng vẫn giữ nguyên ý cười lạnh lẽo: “Giết ta?! Lúc trước Đường Vân cũng nói như vậy, nhưng mà ngươi không biết hắn chết thảm đến bao nhiêu.”

“A a a...” Thanh Lam nghe được lời nói của Thẩm Thẩm Mạch thì càng liều mạng chém lung tung.

Nhân sĩ võ lâm thấy bộ dáng mất lý trí của Thanh Lam thì rối rít lộ ra vẻ mặt coi thường.

“Không nghĩ tới đại tiểu thư của phái Từ Hà lại thích Môn chủ Đường môn, thật là mất mặt!”

“Đừng vậy! Vì một tên tà ma ngoại đạo mà nháo thành cái dạng này, chính là đã đánh mất phẩm cách chính đạo của chúng ta!”

Ánh mắt Thẩm Thẩm Mạch không thay đổi nghe nhân sĩ võ lâm nghị luận. Ma cung chưa tính là tà ma ngoại đạo nhưng tuyệt đối không thể coi là chính đạo, có thể nói là vừa chính vừa tà. Ma cung không được chính đạo và tà đạo thừa nhận, nhưng vì thế lực Ma cung hùng mạnh nên chính tà cũng không dám đắc tội Ma cung.

Trong giang hồ, tổ chức như này cũng chỉ có Ma cung và Mị Huyết lâu mà thôi. Chỉ có đủ thực lực mới không bị kẻ khác chi phối.

Nhân sĩ võ lâm thấy Thẩm Thẩm Mạch không có bất kỳ phản đối nào, khoé miệng còn mang theo nụ cười thần nhiên, dường như rất tán thành lời nói của bọn họ thì không khỏi càng thêm ra sức, âm thanh cũng vang lên không cần kiêng kị.

Sắc mặt của Thanh Lam trở nên trắng bệch, mặc dù bởi vì nàng yêu Đường Vân mới bắt tay với Đường Môn, nhưng thực chất vẫn là lớn lên từ trong chính đạo, sao có thể chịu được những lời vu nhục của người khác như vậy.

Thanh Lam cắn môi, tức giận nhìn mọi người quát lên: “Các ngươi là những kẻ hèn hạ! Nếu hôm nay Đường môn làm minh chủ võ lâm thì các ngươi còn dám nói như vậy sao?!”

Nhân sĩ võ lâm bị Thanh Lam quát lớn thì sững sờ, sau đó càng mắng dữ dội hơn.

“Đường môn?! Loại chó nhà có tang này cũng có thể ngồi lên chức minh chủ võ lâm sao?! Ta không phục!”

“Đừng vậy! Thật sự là nói khoác mà không biết ngưng!”

“Câm miệng, câm miệng, câm miệng!!!” Thanh Lam đã hoàn toàn mất đi lý trí, không tiếp tục công kích Thẩm Thẩm Mạch nữa mà giống như kẻ điên gào lên: “Không cho các ngươi sỉ nhục Đường Vân!”

Đột nhiên khoé miệng Thẩm Thẩm Mạch nở một nụ cười nhạt không rõ ý tứ, nàng nhẹ nhàng nâng dải lụa trắng trong tay lên, bình thản phun ra một câu: “Ngươi đã thương hắn như vậy thì đi theo hắn đi.”

Dải lụa từ từ bay xuống giống như vũ khúc đẹp nhất chậm rãi hạ màn, mà thân thể Thanh Lam cũng chậm chậm ngã xuống, dường như trong mắt còn

mang theo một tia không cam lòng.

“Nghe lệnh.” Thảm Thiển Mạch nhìn cũng không thèm nhìn Thanh Lam một cái, nâng Vô Song Kiếm thuộc về mình chủ võ lâm trong tay lên cao, lạnh lùng nói: “Trong vòng ba ngày tiêu diệt phái Tử Hà và Đường Môn! Toàn lực truy bắt Đường Vân!”

“Truy bắt Đường Vân? Không phải Đường Vân đã chết rồi sao?” Lập tức có người đưa ra nghi vấn, lời nói vừa rồi của Thảm Thiển Mạch bọn họ đều nghe nhất thanh nhị sở.

Thảm Thiển Mạch nghe vậy liền lộ ra dáng vẻ vô tội, khoe miệng nâng lên nụ cười giảo hoạt: “A, vừa rồi ta chỉ đùa thôi.”

Nhất thời mồ hôi của mọi người như mưa. Nói giỡn?! Ai cũng biết vừa rồi chính Thảm Thiển Mạch đã khiến Thanh Lam chết không cam tâm. Thủ đoạn của Cung chủ Ma cung quả nhiên không phải giả. Đắc tội nặng, không chỉ là chết, cũng không đơn giản là bị giết không minh bạch, hơn thế còn mang đến họa diệt môn.

Phái Tử Hà truyền thừa lâu như vậy nhưng chỉ bởi câu nói của Thảm Thiển Mạch mà phải diệt môn.

“Được rồi, các vị cũng đi nghỉ ngơi đi.” Thảm Thiển Mạch không để ý phản ứng của mọi người, tự nhiên rời đi, lệ khí trong mắt chậm rãi tiêu tán, phảng phất chỉ còn sự biếng nhác linh động, tự mình rời khỏi bỏ lại một đám nhân sĩ vô lâm.

“Hôm nay nguoi thật khiến ta mở rộng tầm mắt.” Lúc này, Huyền Lâu vẫn đứng cách đó không xa đi lên phía trước, ôn hoà cười nói.

Quả thật, hôm nay Thảm Thiển Mạch không chỉ giành được chức mình chủ võ lâm, vừa rồi còn đối phó với Thanh Lam - môn chủ phái Tử Hà, vô cùng gọn gàng lưu loát. Hơn nữa chỉ trong nháy mắt, nàng đã đoán được mảnh khoé chơi đùa của Đường Môn và phái Tử Hà, suy nghĩ quả là linh hoạt.

Thảm Thiển Mạch liếc qua Huyền Lâu, cười nhạt: “Đó chỉ là những gì nguoi nghe thấy.”

Những chuyện nàng đã trải qua phức tạp hơn nhiều so với giang hồ. Những gì nàng đã trải qua trước khi sống lại, cả đời này nàng sẽ không quên.

Nàng sẽ không quên phụ thân lợi dụng nàng thế nào. Trọng phụ tính toán nàng thế nào, tỷ tỷ lừa gạt nàng thế nào. Càng không quên bọn họ yêu nàng giả tạo thế nào.

Cho nên nàng đã sớm hiểu rõ, càng không có tổn hại thì càng có tổn hại lớn. Chuyện không có khả năng thì sẽ xảy ra. Trên thế giới này không có tuyệt đối, chỉ có lợi ích vô biên vô hạn.

Một chút âm đạm thoáng hiện lên trong mắt. Đôi mắt Thảm Thiển Mạch vô tình bắt gặp vạt áo đỏ tươi chột loét lên ở phía sau núi giả. Nhìn kĩ lại thì không thấy gì nữa.

Nàng cong khoé môi lộ ra nụ cười hạnh phúc. Mặc dù chỉ là một vạt áo, bóng dáng chỉ hiện ra một chút nhưng nàng cũng có thể xác định đó chính là Tư Đồ Cảnh Diễn, chính là Cảnh Diễn của nàng.

Quả nhiên hần vẫn không yên tâm về nàng, quả nhiên vẫn lặng lẽ đi theo. Có lẽ lời nói vừa rồi nên thu hồi lại. Trên thế giới này có một thứ tuyệt đối, chính là tình yêu.

Vì Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng nguyện ý tin tưởng có người sẽ không oán cũng không phản bội nàng, hần cũng sẽ không rời khỏi nàng. Đây chính là một loại tuyệt đối đi.

“Thiếu chủ! Thiếu chủ! Việc lớn không xong rồi!” Về mặt của thị vệ Thất Tuyết Sơn Trang cực kỳ khẩn trương giống như đã xảy ra chuyện lớn gì vậy.

Thảm Thiển Mạch liếc nhìn thị vệ đó, hôm nay đã giải quyết chuyện mình chủ võ lâm, còn có chuyện gì có thể hốt hoảng như vậy?! Chẳng lẽ Thất Tuyết Sơn Trang xảy ra chuyện gì sao?!

“Chuyện gì?” Huyền Lâu thấy bộ dáng thị vệ khẩn trương như vậy cũng hiểu nhất định đã xảy ra chuyện lớn, lập tức đôi mắt sắc khế trầm xuống, khoe miệng mấp máy, lạnh lùng hỏi.

“Đường môn... Đường môn dẫn người... Độc chết rất nhiều người của Sơn Trang, Sơn Trang báo tin nguy... Thiếu chủ, mau trở về!” Hiện nhiên thị vệ quá mức khủng hoảng và khiếp sợ, lời nói không liền mạch, nhưng lo lắng trong mắt cực kỳ rõ ràng.

Về mặt Huyền Lâu vốn dịu dàng như nước, lúc nghe thấy lời nói của thị vệ thì trở nên khiếp sợ, trong mắt hiện lên lo lắng, Huyền Lâu vội vàng hỏi: “Tại sao lại có thể như vậy?!”

“Trận pháp bên ngoài Sơn Trang bị chặn lại, xung quanh bị công kích mãnh liệt. Trận pháp bên trong còn có thể chống đỡ nhưng hình như bên Đường môn có cao thủ phá trận!” Thị vệ nuốt nước miếng một cái, tiếp tục nói.

Cặp mắt Huyền Lâu từ từ tối lại, lông mày nhíu càng chặt. Trận pháp hần bày ra ở Thất Tuyết Sơn Trang không khác lắm so với trận pháp ở Hoả đảo, thậm chí còn tỉ mỉ hơn, thật không ngờ Đường môn phá trận pháp nhanh như vậy?! Rốt cuộc là ai đang giúp Đường môn?! Mặc kệ như thế nào, hiện tại phải lập tức trở về!

“Lập tức chuẩn bị ngựa!” Thảm Thiển Mạch lạnh lùng ra lệnh.

Đáng chết! Tại sao nàng không nghĩ tới việc này, Đường Vân vô duyên vô cớ biến mất chắc chắn là có chuyện quan trọng hơn. Mà chuyện này nhất định là tiêu diệt Thất Tuyệt Sơn Trang! Lòng dạ Ngôn Tu Linh thật quả quyết, nếu đã không chiếm được không bằng phá hủy, ai cũng đừng nghĩ được một chút lợi ích nào!

Nàng tuyệt đối sẽ không để Thất Tuyệt Sơn Trang bị hủy.

Lập tức trở lại Thất Tuyệt Sơn Trang, mang theo Thiên Thiên và Huyền Minh cùng với một ít thuốc hạ tinh huyết của Thất Tuyệt Sơn Trang, Huyền Lâu và Thẩm Thiên Mạch vội vàng chạy về Thất Tuyệt Sơn Trang. Cùng lúc đó, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng nhận được tin tức lập tức chạy tới Thất Tuyệt Sơn Trang.

Bên ngoài Thất Tuyệt Sơn Trang, Đường Vân đang tiến hành công kích muốn hủy diệt Thất Tuyệt Sơn Trang.

"Không quá một ngày Huyền Lâu sẽ trở về." Nữ tử hồng y đứng bên cạnh Đường Vân trong trẻo mà lạnh lùng nói. Nàng chính là người phá trận pháp của Huyền Lâu - Phi Ly.

Đường Vân hí hửng nhìn thiếu nữ lạnh lùng đứng phía trước mình. Đây là người do chủ tử phái tới để trợ giúp hấn phá trận pháp, tiêu diệt toàn bộ người của Thất Tuyệt Sơn Trang.

Hắn rất rõ ràng năng lực tạo trận pháp của Huyền Lâu. Thế nhưng nữ tử này lại có thể phá trận pháp bên ngoài một cách nhẹ nhàng như vậy thật khiến hắn mở rộng tầm mắt. Không biết có phải hắn bị ảo giác hay không nhưng hắn cảm thấy khi nữ tử này nhìn Thất Tuyệt Sơn Trang, giống như tràn ngập hận ý khôn cùng, lại tựa như mang theo vô hạn nhu tình.

Cũng chỉ khi ngắm nhìn Thất Tuyệt Sơn Trang, trên gương mặt thiếu nữ trong trẻo lạnh lùng này mới xuất hiện một chút biểu cảm.

"Mặc dù trận pháp thật sự tệ hại, thì lực lượng thủ vệ Thất Tuyệt Sơn Trang cũng không phải là kém." Đường Vân nhìn thoáng qua những người Đường Môn vẫn còn đang chém giết cùng thủ vệ Thất Tuyệt Sơn Trang, từ từ nheo mắt lại, khóe môi nâng lên tạo nên một nụ cười âm trầm, Huyền Lâu thế nhưng lại lựa chọn hợp tác cùng Ma Cung, như vậy những khổ sở mà hắn phải chịu từ thủ hạ Cung chủ Ma Cung, liền toàn bộ hoàn lại trên Thất Tuyệt Sơn Trang thôi.

Nhưng lúc này Phi Ly chỉ phá vòng ngoài của Đại Huyền trận, một phần phòng thủ còn lại của trận pháp vẫn chưa hề bị phá bỏ. Theo cách nói của Phi Ly thì những trận pháp nhỏ này không ảnh hưởng toàn cục, nhưng nếu muốn phá bỏ cũng rất hao phí thời gian, không bằng trực tiếp toàn lực tấn công.

"Chính người tự mình chỉ đạo đi. Ta mệt mỏi rồi." Phi Ly nghe lời nói của Đường Vân, chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu, liền xoay người rời đi.

Quay lưng đi, trong mắt Phi Ly thoáng qua một nụ cười khổ. Những trận pháp nhỏ này nàng không phải không phá được, chỉ là nàng không muốn thật sự phá hủy Thất Tuyệt Sơn Trang. Kể cả nàng có rất hận cái sơn trang này, nàng vẫn không muốn hủy diệt nó, dù sao, nó vẫn là cái mà Huyền Lâu coi trọng nhất.

Huyền Lâu. Những năm gần đây, người luôn trốn tránh không gặp ta, hôm nay, ta lấy Thất Tuyệt Sơn Trang làm vật uy hiếp, người nhất định sẽ đến đây đi.

Bên này Đường Môn đang đối với Thất Tuyệt Sơn Trang từng bước từng bước ép sát, thì bên kia đoàn người Thẩm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu có thể nói là một nắng hai sương chạy tới hướng Kỳ Sơn thành, cũng chính là nơi đặt Thất Tuyệt Sơn Trang.

Sáng sớm thời tiết còn che một lớp sương mù thật mỏng, trăng sáng vẫn chưa hoàn toàn lặn xuống, mặt trời cũng đã có khuynh hướng lên cao dần, tất cả cảnh vật đều bao phủ ở trong một cảm giác nửa sáng nửa tối.

Mấy con ngựa giống như trận gió từ cửa thành vọt vào, hướng Thất Tuyệt Sơn Trang chạy như bay. Mà phòng tuyến vòng ngoài của Thất Tuyệt Sơn Trang, cũng tại một khắc này hoàn toàn bị phá hủy.

Từ thi đầy đất, có Đường Môn, càng nhiều hơn là người của Thất Tuyệt Sơn Trang. Thấy người ngang dọc khắp nơi, so với chiến trường mà nói không kém chút nào, máu tươi đầy đất, nhưng căn bản Đường Vân không quan tâm những thứ này, hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là phá hủy Thất Tuyệt Sơn Trang, rửa sạch sỉ nhục trước kia, trong mắt mang theo ánh sáng lạnh lẽo, hắn âm nhu quát, "Phi Ly! Bên ngoài đã giết hết. Mau phá trận!"

Phi Ly nghe lời nói của Đường Vân, trên mặt không chút biểu cảm, vẫn như cũ một bộ dạng chuyện gì đều không có quan hệ với nàng. Sâu thẳm trong đôi mắt không có nửa điểm ngọn sóng, giống như không có một người không có linh hồn.

Ông tay áo đỏ chói về ra trên không trung một đường cong tràn ngập nhân nhật ưu thương, Phi Ly từ từ vượt qua thi thể đầy đất, hướng vòng trong của Thất Tuyệt Sơn Trang mà đi tới.

Trận pháp của Thất Tuyệt Sơn Trang, đều là Huyền Lâu tự mình bày trận, ngay cả cường hãn như Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng không thể nắm chặt trong thời gian ngắn có thể phá hết. Nhưng ở trong tay Phi Ly, những trận pháp này lại không chịu nổi một kích. Bởi vì, vốn dĩ nàng biết rất rõ những trận pháp này.

"Dừng tay!" Một giọng nói dịu dàng xen lẫn sự tức giận từ phía sau truyền đến.

Phi Ly nâng lên ông tay áo đỏ chói trên không trung nhỏ nhẹ quơ quơ, nhếch môi hiện lên một nụ cười thống khổ, tay nhẹ rơi xuống, đứng lẳng lẳng ở

trước mặt của Thất Tuyệt Sơn Trang, nhưng không quay về thân qua.

Rõ ràng đã chờ đợi lâu như vậy, nhưng hiện tại lại không dám xoay người. Bởi vì sợ, sợ nhìn thấy trong mắt hắn sự trách cứ, sợ nhìn thấy sự xa cách trong mắt hắn.

"Đường thiếu chủ thật sự là một người không đem quy củ giang hồ để ở trong mắt rồi!" Thảm Thiên Mạch thấy tứ thi đầy đất, ánh mắt sắc bén chuyển sang thâm trầm, thoáng qua một tia nồng nặc không vui, nhếch môi hiện lên nụ cười khát máu, nhìn Đường Vân thân nhiên nói.

Đường Vân thấy Thảm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu, trên mặt cũng không thấy có vẻ sợ hãi gì, chỉ là lạnh lùng cười cười, âm nhu nói, "Ta cũng chỉ là hồi báo một kiếm kia của Cung chủ mà thôi!"

Thảm Thiên Mạch nghe Đường Vân nói xong, giận quá hóa cười, ánh mắt âm trầm, giọng nói mang tới mấy phần lạnh lẽo, "Đường thiếu chủ có thể đổi cách gọi thành Minh Chủ rồi đó. Về phần một kiếm kia, Mặc Trì cũng chỉ là hồi báo không độc của Đường thiếu chủ mà thôi. Đúng rồi, Mặc Trì cũng đã thuận tiện thay Đường thiếu chủ thanh lý môn hộ luôn rồi."

"Thanh lý môn hộ? !" Ánh mắt Đường Vân khẽ biến đổi, thoáng qua một tia ác độc, tên Mặc Trì này thế nhưng có thể làm được Vô Lâm Minh Chủ? Ngay cả chuyện về không độc nàng cũng biết tất cả rồi? ! Thanh lý môn hộ, chẳng lẽ là nói chuyện của Thanh Lam cùng Từ Hà cũng đã bị phát hiện? ! Như vậy thì Đường Ngọc ! Nghĩ tới đây Đường Vân liền vội vàng hỏi, "Người đã làm gì Đường Ngọc rồi?"

"Từ xưa tỷ võ đao kiếm vốn không có mắt. Đường Đại Môn chủ tài nghệ không bằng người, bị Mặc Trì giết lầm." Thảm Thiên Mạch nhú lông mày, không ngờ Đường Vân đối với Đường Ngọc vẫn còn có mấy phần tình huynh đệ, nhếch môi cười như không sao cả, giống như nàng thật sự chỉ là sợ ý một chút, nên mới lấy tánh mạng của Đường Ngọc.

Đường Vân nghe lời nói của Thảm Thiên Mạch, khí lạnh quanh thân càng nồng đậm, người Mặc Trì, cư nhiên giết Đường Ngọc, đệ đệ duy nhất của hắn! Thật là quá đáng! Trước đó tổn thương hắn, sau đó lại còn giết đệ đệ hắn, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua cho tên Mặc Trì này! Hôm nay nhất định phải diệt hắn, coi như làm trái với lệnh của chủ nhân cũng sẽ không tiếc !

"Đường thiếu chủ hình như rất tức giận thì phải?" Thảm Thiên Mạch nhú lông mày, lạnh lùng tung người xuống ngựa, một bộ áo trắng lướt bay trong gió, vòng quanh đường cong nhỏ nhắn, khoe miệng khẽ nhếch cười, vậy nhưng vẫn mang theo lạnh lẽo tận xương, "Không biết, Đường thiếu chủ nhìn Đường Môn bị diệt, khi biết về mặt sẽ ra sao nhỉ? !"

Đường Vân nghe Thảm Thiên Mạch nói, ánh mắt biến sắc, không thể nào, hắn dẫn theo tất cả nhân thủ tinh nhuệ của Đường Môn tới đây, Thảm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu bắt quả chỉ có mấy người, ngay cả bọn họ võ công Vô Song, hôm nay cũng tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt đi!

"Đường thiếu chủ không tin?" Thảm Thiên Mạch thấy vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của Đường Vân, cười lạnh nhạt, chỉ là giọng nói nhàn nhạt lại mang theo khắc nghiệt cùng lạnh lẽo.

Huyền Lâu cau mày nhìn bóng dáng màu đỏ không nhúc nhích trước mắt. Có thể phá trận pháp của hắn, tất nhiên không phải người bình thường. Chỉ là tốc độ nhanh như chớp, đã phá được nhiều trận pháp ở vòng ngoài như vậy, càng thêm không đơn giản. Bóng dáng của nữ tử áo đỏ này, rất quen thuộc.

Chẳng lẽ lại là nàng? !

"Phi Ly." Ôn hòa bình thân, lại mang theo giọng điệu có chút xa cách.

Một tiếng gọi này. Đường Vân cùng Thảm Thiên Mạch hơi kinh ngạc nhìn nhìn Huyền Lâu. Đường Vân nhìn một chút bóng lưng màu đỏ của nữ tử kia, lại nhìn thoáng qua Huyền Lâu, chẳng lẽ bọn họ quen biết nhau? !

"Lâu ca ca." Nữ tử áo đỏ nghe được giọng nói của Huyền Lâu, mới chậm rãi xoay người lại, sau đó chậm rãi từ bên trong trận đi ra ngoài, áo đỏ lướt qua trên thi thể không đếm xâu bên dưới, lấy dính vết máu, khoe miệng của nàng hiện lên nụ cười vừa hạnh phúc lại vừa thống khổ, nhìn vô cùng mê luyến.

Trong nháy mắt khi Huyền Lâu thấy dung mạo của nữ tử áo đỏ, khoe miệng giương lên một dáng tươi cười đáng chết, trong mắt cũng lộ ra mấy phần trầm thống (âm trầm + thống khổ), "Thật sự là người. Vì sao lại là người."

Thảm Thiên Mạch nghe được lời nói của Huyền Lâu, vẻ kinh ngạc trong ánh mắt càng đậm. Lời này của Huyền Lâu, cho thấy hình như hắn cùng nữ tử áo đỏ này có quan hệ gì đó? Huyền Lâu xem Thất Tuyệt Sơn Trang so với tánh mạng còn trọng yếu hơn, hôm nay người trợ giúp kẻ thù Đường Môn tấn công Thất Tuyệt Sơn Trang đang đứng ở trước mắt, Huyền Lâu thế nhưng không có chút động tác nào, nói chỉ là hai câu vừa rồi nghe như rất bất đắc dĩ.

Giống như hắn sớm đã biết thân phận của người phá trận, rồi lại không muốn tin tưởng.

"Đúng vậy, chính là ta." Phi Ly nhìn thấy sự trầm thống trong mắt Huyền Lâu, nụ cười trên khoe miệng lại càng rực rỡ hơn, ngay cả đôi mắt vốn yên lặng không có nửa điểm ánh sáng kia, giờ phút này cũng đầy tràn lưu quang. Trong lòng Huyền Lâu ít nhất còn có nàng, nếu không, hắn không thể có bộ dạng trầm thống như vậy mà hỏi nàng, vì sao là nàng!

Đường Vân đứng ở một bên nhìn biến hóa của Phi Ly, có chút kinh ngạc. Quan hệ của Phi Ly cùng Huyền Lâu không tầm thường a. Mấy ngày nay, hắn không hề thấy vẻ mặt Phi Ly có chút biến đổi nào, nhưng thời điểm thấy Huyền Lâu, lại có khuôn mặt biểu cảm cùng sắc thái như vậy! Chỉ là Phi Ly là nhân thủ do chủ nhân sai tới, đáng lẽ sẽ không cùng quan hệ nào với Huyền Lâu mới phải, huống chi, nếu như không có Phi Ly, hắn tuyệt đối không thể nào dễ dàng tiêu diệt thế lực bên ngoài Thất Tuyệt Sơn Trang như vậy. Phải biết cái này mặc dù là bên ngoài, nhưng cũng là gần một nửa thế lực của

Thất Tuyệt Sơn Trang rồi !

Huyền Lâu nhìn nụ cười trên mặt Phi Ly, trong mắt có một chút ánh sáng giãy giụa, cuối cùng hóa thành một nụ cười khổ, "Người cần gì như thế. Ta đã sớm nói qua, ta không thương người, không phải là vì Thất Tuyệt Sơn Trang."

Đôi mắt Phi Ly ngay khi nghe được lời nói của Huyền Lâu trong nháy mắt lại xám xịt vài phần, khóe miệng nâng lên nụ cười thống khổ, "Người nói dối! Chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau luyện võ, cùng nhau lớn lên, người đối với ta tốt như vậy, làm sao có thể không thích ta? ! Nếu như không phải là vì Thất Tuyệt Sơn Trang, không phải là vì cái trách nhiệm này, người sao lại có thể nhẫn tâm bỏ lại một mình ta mà rời đi? ! Người làm sao có thể nhiều năm như vậy trốn tránh không gặp ta!"

Nghe Phi Ly lên án, Thẩm Thiên Mạch nhíu nhíu mày. Xem bộ dáng là sư muội của Huyền Lâu? Cho nên có thể nhẹ nhàng phá trận pháp như vậy. Nhìn tình huống hình như cô gái này thích Huyền Lâu, bởi vì Huyền Lâu lạnh nhạt mà muốn làm cả Thất Tuyệt Sơn Trang phải chôn theo? Chẳng lẽ nàng ta không biết Thất Tuyệt Sơn Trang là cái mà Huyền Lâu coi trọng nhất sao, tình yêu như vậy, có thể quá cố chấp rồi không?

Yêu một người. Thì không nên tổn thương cái mà hắn coi trọng nhất. Mặc kệ là vì cái gì. Cho nên, nàng sẽ không cầu xin Tư Đồ Cảnh Diễn vì nàng mà buông tha thiên hạ, nàng không cần hắn bởi vì yêu nàng mà mất đi cái gì, nên có được, một cũng không thể ít, nàng sẽ giúp hắn, sẽ luôn luôn bên cạnh hắn, sẽ đứng ở bên người hắn!

Huyền Minh nhìn Huyền Lâu không nói một lời nào, bước một bước dài vọt tới trước mặt Phi Ly, bộ mặt thất vọng nói, "Phi Ly tỷ tỷ, ca ca cũng đã sớm nói, hắn chỉ xem người như muội muội mà thôi! Trước kia ta còn rất đồng tình với người, nhưng người cứ nhiên dần người tới tấn công Thất Tuyệt Sơn Trang, thật sự là làm ta quá là thất vọng!"

"Muội muội? !" Phi Ly nhếch khóe môi giễu cợt, nhìn Huyền Lâu, lại nhìn một chút thi thể đầy đất của người ở Thất Tuyệt Sơn Trang, vẻ mặt nhu nhược thống khổ đột nhiên trở nên dữ tợn, "Cái gì muội muội! Ta yêu hắn! Ta không muốn làm muội muội của hắn! Nếu không có Thất Tuyệt Sơn Trang, hắn cũng sẽ không rời khỏi Vong Ưu Cốc! Cũng sẽ không rời khỏi ta! Đúng, ta nên phá hủy Thất Tuyệt Sơn Trang này! Đường môn chủ, còn chưa động thủ!"

Bị Phi Ly đột nhiên gọi đến Đường Vân lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trong mắt thoáng qua một tia ác độc. Hắn cũng mặc kệ giữa Phi Ly cùng Huyền Lâu có quá khứ như thế nào, hôm nay hắn tới, chính là vì muốn hủy diệt Thất Tuyệt Sơn Trang. Hắn mang đến toàn bộ tinh huyết của Đường Môn, coi như Huyền Lâu cùng Cung chủ Ma Cung chạy tới, cũng không thể ngăn cản hắn diệt Thất Tuyệt Sơn Trang.

"Ta nói rồi, chỉ cần ta còn sống, liền tuyệt không để cho người động tới Thất Tuyệt Sơn Trang!" Huyền Lâu nghe được lời nói của Phi Ly, ánh mắt nhìn Phi Ly càng thêm lạnh lẽo, áo bào trắng vung lên, đứng ở trước mặt của Thất Tuyệt Sơn Trang, nghiêm nhiên một tư thế cùng Thất Tuyệt Sơn Trang cùng chết sống.

Đúng vậy. Đường Vân mang đến tất cả tinh huyết của Đường Môn. Hôm nay muốn giữ được Thất Tuyệt Sơn Trang, sợ rằng không tránh được một cuộc Huyết Chiến. Chỉ tiếc phải liên lụy Thẩm Thiên Mạch rồi. Nghĩ tới đây, trong mắt Huyền Lâu hiện ra một tia dịu dàng, đối với Thẩm Thiên Mạch nói, "Cung chủ, đây là chuyện tình của Thất Tuyệt Sơn Trang ta, không có quan hệ gì với người."

Một câu không có quan hệ gì với người hiển nhiên là hạ lệnh đuổi khách, muốn Thẩm Thiên Mạch rời đi.

Một câu nói này phát ra, sắc mặt Phi Ly chợt biến đổi. Tầm quan trọng của Thất Tuyệt Sơn Trang đối với Huyền Lâu nàng rất hiểu rõ, có Cung chủ Ma Cung trợ giúp, giữ được Thất Tuyệt Sơn Trang liền có hơn vài phần thắng, nhưng Huyền Lâu lại vào lúc này muốn Cung chủ Ma Cung rời đi? !

Phải biết Huyền Lâu cũng không phải người nhân từ thích nương tay, làm sao có thể vì an nguy của Cung chủ Ma Cung mà lại bỏ mặc Thất Tuyệt Sơn Trang? ! Vị Cung chủ Ma Cung này, ở trong lòng Huyền Lâu thật quan trọng không ngờ?

Nhìn kỹ Thẩm Thiên Mạch, một bộ áo trắng, phong thái Xuất Trần, một dáng vẻ bồng bênh dục tiên. Chỉ lẳng lặng đứng như vậy lại có một sự mềm mại lại cao quý, mắt sáng như sao, mi nhu nhược viên son, miệng mũi tinh xảo, Thanh Nhã Vô Song, thật sự là tuyệt đại dung mạo. Thật may hắn không phải là con gái! Phi Ly yên lặng nghĩ.

"Chẳng quan hệ tới ta? !" Thẩm Thiên Mạch cũng nhíu lại lông mày, một bộ dáng không vui, nhếch miệng lên lên nở nụ cười, lạnh lùng nói, "Thất Tuyệt Sơn Trang chính là phụ tá đắc lực của Bồn Minh Chủ, làm sao lại cùng Bồn Minh Chủ không liên quan! Lại thêm Đường Môn đã chọc đến Bồn Minh Chủ mấy lần, thù này, Bồn Minh Chủ cũng sẽ không thể cứ bỏ qua như thế!"

Huyền Lâu nghe Thẩm Thiên Mạch nói khẽ nhíu nhíu mày. Thẩm Thiên Mạch vốn tâm tư khéo léo, chẳng lẽ lại không biết tình thế bây giờ sao? ! Hắn bởi vì không thể nào bỏ xuống Thất Tuyệt Sơn Trang một mình rời đi, nhưng Thẩm Thiên Mạch không giống hắn, nàng hoàn toàn có thể rời đi, sau đó lại tìm Đường Môn trả thù cũng không muộn, cần gì cùng với mình ở lại nơi này mạo hiểm.

"Huyền Lâu chẳng lẽ không xem ta là bằng hữu sao?" Thẩm Thiên Mạch thấy sự chần chờ trong mắt Huyền Lâu, khóe miệng nâng lên nhất mạt nụ cười ấm áp. Nàng hiểu Huyền Lâu cũng chỉ là vì bảo hộ nàng an toàn, một chút phần tâm tư này, nàng cảm động trong tâm, nhưng nàng Thẩm Thiên Mạch cũng không phải là người sợ phiền phức, càng không thể nào thấy bằng hữu gặp nguy hiểm mà bỏ mặc, vì vậy mới mềm mỏng hỏi.

Thân thể Huyền Lâu hơi run một chút, tâm có chút run động. Thẩm Thiên Mạch gọi hắn Huyền Lâu, mà không phải Thiếu Trang Chủ, đây là lần đầu tiên Thẩm Thiên Mạch gọi tên của hắn, giọng điệu nhu hòa mềm mại như vậy, bằng hữu, mặc dù hắn rất muốn không phải chỉ có tình bằng hữu, nhưng là, nếu như nàng có thể coi hắn là bằng hữu để ở trong lòng, cũng là cực tốt rồi.

Đường Vân bây giờ đã không nén được tức giận nữa, âm lãnh nhìn Thẩm Thiên Mạch cùng Huyền Lâu, nhếch môi lên một nụ cười tàn nhẫn, "Ha ha, tình

cảm của hai vị nếu đã tốt như vậy, không bằng liền cùng nhau đi gặp Diêm Vương đi!"

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 5: Người áo đen thần bí. 2

Thẩm Thiên Mạch ngủ ở vị trí bên trong sơn động, Tư Đồ Cảnh Diễn lại tựa vào cửa sơn động, bảo vệ nàng.

Trong sương mù đen kịt, Tư Đồ Cảnh Diễn đang nửa say nửa tỉnh, đột nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ vỡ vụn của Thẩm Thiên Mạch vốn đang ngủ say, đôi mắt so với bóng đêm càng thêm thâm túy đột nhiên mở ra, trong mắt hiện lên vẻ nóng nảy cùng đau lòng, đứng dậy vọt tới phía Thẩm Thiên Mạch.

"Mạch Nhi! Mạch Nhi!" Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch đang thần chí không rõ, chân mày nhíu chặt, loại độc chết tiệt, sao có thể bá đạo như vậy! Rõ ràng hắn đã dùng nội lực ngăn chặn, nhưng nội lực tự thân của Thẩm Thiên Mạch quá mạnh mẽ, lúc trước một chiêu lại một chiêu hao tổn quá nhiều nội lực, áp chế không được bao lâu, dĩ nhiên cũng khiến nó ngóc đầu dậy.

Hiện tại người Mị Huyết lâu còn chưa tìm đến, chắc là bị người của Đường Môn chặn lại. Vậy phải làm sao bây giờ, không có được liệu, dựa hết vào việc áp chế nội lực, cũng không phải là biện pháp.

"Cảnh Diễn. Cảnh Diễn." Thẩm Thiên Mạch đã hoàn toàn mất đi ý thức, siết chặt tay Tư Đồ Cảnh Diễn, trong miệng không ngừng kêu tên hắn.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Thẩm Thiên Mạch, ánh mắt càng thêm dịu dàng cùng đau lòng. Mạch Nhi của hắn, gặp tình huống hôn mê bất tỉnh như vậy, còn nghĩ đến hắn! Nhưng hắn lại không có cách nào chịu đau đớn thay nàng. Bây giờ nội lực áp chế độc tính bị cản trở, nhất định Thẩm Thiên Mạch phải tự mình vượt qua, nếu hiện tại dùng nội lực áp chế lần nữa, độc tính sẽ càng phát tác thường xuyên, thân thể Thẩm Thiên Mạch không chịu nổi giày vò như vậy, nếu không, nội lực của nàng sẽ bị tổn thương.

"Mạch Nhi! Không có chuyện gì. Không có chuyện gì." Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch thật chặt, dùng nhiệt độ của mình bao lấy nàng, lần đầu tiên trong mắt xuất hiện vẻ bất lực, nhìn nữ nhân mình yêu phải chịu khổ trước mặt mình, nhưng hắn lại không làm gì được.

Đôi mắt đen như mực thoáng vẻ ngoan tuyệt. Đường Môn! Mặc cho chủ tử của các ngươi là ai, lần này, hắn sẽ diệt cả Đường Môn! Đường Vân, lại có lá gan ám toán nữ nhân của hắn?! Vậy thì chuẩn bị sống không bằng chết đi!

Thẩm Thiên Mạch khẽ nhíu mày. Nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể có hai cỗ nội lực đang va chạm, bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, va chạm vào nàng, đau đớn vô cùng, khiến nàng không nhận được mà rên rỉ ra tiếng.

Lạnh. Rét lạnh vô hạn vô biên. Giống như toàn bộ lực lượng bị rút đi. Đột nhiên, hình như nàng được một nguồn ấm ôm lấy, mang theo cảm giác quen thuộc. Là Tư Đồ Cảnh Diễn sao?! Trong lúc mơ màng, tựa hồ nàng đã nghe thấy có người nóng nảy mà đau lòng kêu tên nàng.

Nhất định là Tư Đồ Cảnh Diễn. Hắn đang ở bên cạnh nàng, nàng không ở một mình, nàng sẽ không phải một mình chịu đựng hắc ám và đáng sợ nữa. Cảnh tượng một mình dấy dựa đã chỉ còn là quá khứ rồi! Nam tử hồng y tuyệt đại đó, sẽ luôn luôn bồi bên cạnh nàng.

Giống như đứa bé tìm được trụ cột tinh thần từ trong cơn ác mộng, cặp mày nhíu chặt vì đau đớn của Thẩm Thiên Mạch thoáng dần ra, cảm giác thật chặt.

"Ta. Không phải một mình. Ta không sợ. Cảnh Diễn. Ta không sợ." Giọng nói yếu ớt không có ý thức đứt quãng thốt ra từ Thẩm Thiên Mạch.

Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch càng lúc càng chặt, đôi mắt đen như mực cực lực ẩn nhẫn cảm xúc. Hắn không thể thay thế Thẩm Thiên Mạch chịu đựng những giày vò này.

Đột nhiên, đôi mắt đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng dị sắc, nhếch miệng nở nụ cười lạnh lùng khát máu, toàn thân áo đen không gió mà bay, tỏa ra khí chất tuyệt sát.

Nhẹ nhàng ôm Thẩm Thiên Mạch vào trong ngực, đôi mắt thâm thúy của Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn ra cửa động, nụ cười nơi khóe miệng càng lạnh lùng.

Hừ! Hắn chưa tìm bọn chúng tính sổ, ngược lại bọn chúng rất có bản lĩnh, lại tìm được sơn động này?! Muốn giết hắn và Thẩm Thiên Mạch sao?! Vậy phải xem các ngươi có bản lĩnh đó hay không?!

"Vào xem một chút." Bên ngoài truyền đến tiếng bàn luận thì thầm, hiển nhiên là thủ hạ Đường Môn đang phụng mệnh lục soát.

Giọng nói này không tính là lớn. Được tiếng gió nơi sơn cốc che giấu, cơ hồ nhỏ đến không nghe thấy được, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn có công lực bức nào, những động tĩnh này sao có thể giấu được lỗ tai của hắn. Ngay từ lúc những kẻ áo đen kia đến gần sơn động dù vẫn không nói gì, hắn cũng đã phát

hiện.

"Muốn xem cái gì?!" Khi bọn sát thủ thận trọng tiến vào, một giọng nói lạnh lùng bá đạo mang theo sát khí truyền đến, khiến bọn chúng bị dọa sợ đến đánh rơi binh khí.

Giọng nói tức sát nhường nào. Chỉ nghe thấy thôi cũng khiến người ta không tự chủ được nhũn chân. Giương mắt nhìn, dưới ánh sáng yếu ớt, mơ hồ thấy một bóng người màu đen ôm một bóng người màu trắng. Quanh thân bóng người màu đen tản mát ra nồng đậm sát khí. Khiến những sát thủ như bọn chúng cũng phải chùn bước.

Bọn sát thủ còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị một cỗ khí lực cường đại bao phủ. Dưới ánh trăng u ám, Tư Đồ Cảnh Diễn toàn thân áo đen, hết sức quý mị, ra tay như chớp, lập tức đã giết chết hơn mười sát thủ trong son động.

Máu tươi từ từ chảy ra từ cổ bọn sát thủ, dưới ánh trăng hiện vẻ vô cùng quý dị. Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không thèm nhìn bọn sát thủ ngã dưới đất không dậy nổi, trong mắt hiện vẻ khắc nghiệt, ôm Thẩm Thiên Mạch rời son động.

Đường Môn sát thủ cũng uống độc chế bí truyền của Đường Môn. Một khi tử vong, độc tố trong máu được phóng thích, sẽ dẫn tới nhiều sát thủ hơn. Hôm nay thân thể Thẩm Thiên Mạch rất suy yếu, mà hần vì cứu Thẩm Thiên Mạch cũng hao tổn không ít công lực, nơi đây không nên ở lâu.

"Um." Giờ phút này Thẩm Thiên Mạch được Tư Đồ Cảnh Diễn ôm trong ngực, cau mày, từ từ tỉnh lại.

Nàng chỉ cảm thấy hình như vừa rồi đã trải qua một trận chiến sinh tử, cả người như mất hết khí lực, bám vào trên người Tư Đồ Cảnh Diễn. Dưới ánh trăng mờ mịt, nàng có thể thấy ánh mắt ngưng trọng của Tư Đồ Cảnh Diễn. Đêm khuya rồi đi son động, xem ra tình cảnh của bọn họ rất nguy hiểm.

"Sao vậy?" Mặc dù Thẩm Thiên Mạch trúng độc, nhưng thính lực vẫn còn, bốn phía chậm rãi xuất hiện bước chân sát thủ, nàng vẫn có thể nghe thấy. Khẽ nhủ mảy, ngưng trọng hỏi.

"Có ít nhất mấy trăm người." Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không chần chờ, đôi mắt như hắc diệu thạch tản mát ra sắc thái lạnh lùng, dưới ánh sáng mờ ảo đặc biệt dễ thất, nhếch miệng nở nụ cười ngoan tuyệt. Nếu bọn chúng dám đến, hần cũng quyết không sợ bọn chúng!

"Đường Môn muốn đuổi cùng giết tuyệt đây mà." Thẩm Thiên Mạch cũng nâng lên nụ cười tức sát, ý bảo Tư Đồ Cảnh Diễn để nàng xuống. Hiện tại mặc dù nàng trúng độc, nhưng không có nghĩa nàng là một phế nhân, nếu là tình thế thật sự nguy cấp, cho dù liều mạng để độc phát tác, cũng sẽ không bỏ qua cho Đường môn!

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy nụ cười ngoan tuyệt của Thẩm Thiên Mạch, lập tức trầm mặt xuống, lạnh lùng nói, "Liệu mà đi theo ta! Không cần đùa giỡn với tính mạng chính mình!"

Thẩm Thiên Mạch thấy nét mặt nghiêm túc của Tư Đồ Cảnh Diễn, không khỏi nở nụ cười, Tư Đồ Cảnh Diễn, vẫn che chở nàng khắp nơi như thế, suy tính thay nàng. Nhưng, Thẩm Thiên Mạch nàng cũng không phải là quả hồng mềm, độc này cũng chỉ hạn chế việc nàng sử dụng nội lực mà thôi, không có nội lực, không đại biểu nàng chính là phế vật!

"Ân công thật quan tâm Mặc Trì." Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười yếu ớt, nói cười, trong mắt hiện vẻ giảo hoạt.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của Thẩm Thiên Mạch, đôi mắt sắc căng thẳng, lạnh lùng mím môi, quay mặt đi. Mạch Nhi, sao lúc này còn có thể cười đến khuyh thành như thế! Đáng chết, về sau tuyệt đối không cho phép nàng cười như vậy với người khác.

"Vèo" Âm thanh mũi tên bắn lên phá không mà tới, từ từ ép sát, hiển nhiên đã phát hiện tung tích của Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch.

Lựa trắng bay lượn, đánh tới mũi tên, mũi tên bắn lên cũng bị lựa trắng ngăn lại, rơi xuống mặt đất. Tư Đồ Cảnh Diễn thấy thế, giận dữ nhìn Thẩm Thiên Mạch, "Người không phải biết dùng nội lực linh tinh thì sẽ chết sao!"

"Ân công đừng nóng vội, mấy mũi tên này không gì thắng nổi lựa trắng thiên tâm ti vô địch, không cần dùng nội lực cũng có thể dễ dàng ngăn lại!" Thẩm Thiên Mạch cũng tuyệt đối không gấp gáp, thậm chí trong mắt còn mang nét giảo hoạt và chắc chắn, thản nhiên nói.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy thế, mới thu lại ánh mắt. Ngược mắt, nhìn sát thủ bốn phía, nhếch miệng nở nụ cười khát máu. Nguyên bốn còn lo lắng an nguy của Thẩm Thiên Mạch mới có thể sầu lo như thế. Nay an nguy của Thẩm Thiên Mạch đã không có vấn đề, vậy thì những sát thủ này, hần muốn toàn bộ bọn họ đều chỉ có tới chứ không có lui!

Dám có ý đồ với hần! Dám động vào nữ nhân hần! Hần muốn toàn bộ bọn chúng sống không bằng chết! Hừ!

Con gió nhẹ nhàng phát qua son cốc, còn bí mật mang theo sự lạnh lẽo đầu xuân. Bọn sát thủ đều không tự chủ được sợ run cả người, không phải bởi vì con gió này, mà bởi vì nam tử áo đen đón gió mà đứng trước mặt.

Dưới ánh trăng mờ mờ không thấy rõ dung mạo hần, nhưng một thân khí độ từ thần chết chóc này, cũng đã hung hăng đả kích bọn chúng. Bọn chúng đều là sát thủ, bản thân đã nhạy cảm với khí tức chết chóc này, vậy mà hôm nay, nam tử đang đứng trước mặt bọn chúng, lại khiến bọn chúng cảm thấy từ vong chưa từng cận kề như vậy.

Một khắc kia, hầu như trong đầu mỗi sát thủ đều có ý niệm lui bước. Nhưng phía trên đã hạ Lệnh Tắt Sát, nếu không thể giết Cung chủ Ma Cung và nam tử mặc áo đen này, bọn chúng cũng không thể sống tiếp. Bên trong cơ thể của bọn chúng cũng trùng độc Đường Môn!

Trong lòng nhanh chóng hiện qua ý niệm này, nhưng hành động cũng không chậm, hung hăng đánh tới Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 6: Người áo đen thần bí. 3

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy thế, hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng qua sát khí, ra tay nhanh như chớp, thật nhanh xuyên qua giữa đám sát thủ, một chiêu đi xuống là một mạng, giống như là Từ Thần đang dạo qua, chỉ cần hất đến gần ai, người đó cũng không có cách nào còn sống.

Giết sạch đám sát thủ trước mặt, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không cần phải di chuyển về phía trước, mà là chờ bọn sát thủ từng người tiến lên trước rồi ngã xuống, kẻ trước người sau tiến lên đi tìm cái chết. Cách Tư Đồ Cảnh Diễn không xa, bạch lăng trên Thẩm Thiên Mạch bay tán loạn, ngay cả không có nội lực chống đỡ, uy lực không mạnh như trước, nhưng để tự vệ vẫn không có vấn đề.

Thẩm Thiên Mạch nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn cách đó không xa, hiện lên nụ cười nhẹ. Tư Đồ Cảnh Diễn này à, vẫn không yên lòng với an nguy của nàng, cho nên mới một mực đứng trong phạm vi bảo vệ được nàng mà giết người, chứ không đi về phía trước.

Sợ tơ trong tay từ từ chậm dần, không có một tia nội lực, làm sao có thể khiến cho bạch lăng linh hoạt như thế, là nàng len lén truyền chút nội lực vào trong sợi tơ. Bởi vì nàng hiểu, nhiều sát thủ như vậy, Tư Đồ Cảnh Diễn một mình ứng phó có lẽ có thể, nhưng nếu phải bảo vệ thêm nàng, như vậy, chỉ sợ rằng đỡ nhiều lành ít.

Nhưng không nghĩ tới, độc này lại mạnh đến như vậy, nàng chỉ mới vận dụng một chút nội lực, nó lại có khuynh hướng tái phát.

Thân thể đột nhiên mất hết sức lực, ngã về sau, sát thủ ở bốn phía thấy thế nhanh chóng liều mạng vọt lên, Thẩm Thiên Mạch đã không còn sức chống cự, trong nháy mắt Thẩm Thiên Mạch sắp phải ngã xuống, thân thể bị một hình dáng quen thuộc ôm vào trong ngực, Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch xoay một vòng, cây quạt bay lên, giết một vòng sát thủ, nhưng bản thân hắn cũng bởi vì che chở Thẩm Thiên Mạch mà trúng kiếm của sát thủ.

Ai cũng biết, trên thân kiếm của sát thủ Đường Môn đều có kịch độc. Ngay cả nội lực thâm hậu như Tư Đồ Cảnh Diễn, kịch độc này nếu không được chữa trị kịp thời, cũng chỉ có chờ chết mà thôi, huống chi lúc này còn có mười mấy tên sát thủ vẫn chưa chết, đang vây quanh bọn họ!

"Ta với ngươi cũng không có giao tình. Ân cứu mạng này, Thiên Mạch chỉ có thể kiếp sau báo đáp!" Thẩm Thiên Mạch thấy Tư Đồ Cảnh Diễn đỡ lấy nàng, rồi nhìn sát thủ ở bốn phía. Giờ phút này nàng đã hoàn toàn mất hết sức lực, ngay cả tự mình đứng vững cũng làm không được, nếu Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn cứ tiếp tục che chở nàng như vậy, tất nhiên sẽ gặp nguy hiểm, nàng không thể để cho hắn ở lại chỗ này.

"Mạng của ngươi là của ta! Ta không cho ngươi chết!" Tư Đồ Cảnh Diễn hung hăng trợn mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch một cái, đáng chết, tự nhiên len lén dùng nội lực! Hắn lại cũng không nghĩ tới, nếu không có nội lực chống đỡ, bạch lăng này làm sao có thể linh hoạt như thế! Bây giờ thì hay rồi, độc không phát tác thì còn không sao nhưng một khi đã phát tác, có thể rất khó áp chế!

Thẩm Thiên Mạch vô lực hướng Tư Đồ Cảnh Diễn cười một tiếng. Đúng là Tư Đồ Cảnh Diễn của nàng, vẫn bá đạo như thế. Vốn muốn dùng nội lực chống đỡ xông ra khỏi vòng vây, nhưng lại không ngờ, độc này khi phát tác lại lợi hại không ngờ.

Thấy vẻ mặt Thẩm Thiên Mạch tái nhợt lại khổ sở, Tư Đồ Cảnh Diễn giống như nỗi con diên, cũng không để ý tình cảnh thương thế của mình, cây quạt trong tay giống như là đao của Tu La tới từ địa ngục, vừa ôm Thẩm Thiên Mạch, vừa liều mạng công kích sát thủ Đường Môn.

Máu tươi. Nồng đậm hắc ám, khắp nơi đều là mùi máu tươi, khắp nơi đều là thi thể. Cho đến khi đầy đất đều là thi thể của sát thủ Đường Môn, Tư Đồ Cảnh Diễn mới ôm Thẩm Thiên Mạch vô lực tựa vào bên thân cây.

Trên người lại thêm hai đạo vết thương, bị trúng độc trước đó cũng chính tại lúc này khi nội lực đã ngừng phát ra mà bộc phát nhanh hơn. Nếu người của Mị huyết lâu còn không nhanh chóng tìm đến đây, hắn và Thẩm Thiên Mạch hôm nay chỉ sợ là sẽ chết ở nơi hoang dã trong u cốc này.

Nhưng hắn không sợ hãi, cũng không hối hận. Cả đời này, có thể gặp Thẩm Thiên Mạch, có thể ở bên cạnh nàng, đã rất thỏa mãn rồi.

Hiện tại hắn mới hiểu được, thiên hạ đối với hắn, cũng không là gì. Nếu hôm nay hắn không đến đây, mới thật phải hối hận cả đời!

"Không phải sợ! Ta sẽ che chở nàng." Tư Đồ Cảnh Diễn vừa ôm Thẩm Thiên Mạch, vừa cùng sát thủ chém giết, cho dù tình thế bất lợi cho bọn họ, hắn cũng sẽ không buông tha!

Muốn mạng của Tư Đồ Cảnh Diễn hắn đây, sợ rằng không có dễ dàng như vậy! Người của Đường môn đều đã đến, vì sao người của Mị huyết lâu còn chậm chạp chưa tới? ! Tư Đồ Cảnh Diễn vừa thật nhanh chuyển động cây quạt, vừa lấy thân thể của mình bảo vệ Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch bị Tư Đồ Cảnh Diễn bảo hộ thật chặt ở trong ngực, thân thể đã rất suy yếu, ý thức cũng từng chút từng chút mơ hồ, Thẩm Thiên Mạch hung hăng bám móng tay cắm vào trong thịt của mình, nàng không thể ngã xuống, nàng phải giúp đỡ Tư Đồ Cảnh Diễn.

Muốn há miệng kêu lên, lại phát hiện mình cái gì cũng không nói ra được. Chỉ yên lặng nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn dùng thân thể của mình thay nàng đỡ những đợt đao kiếm kia, trong mắt nước mắt mờ hồ dần lên.

Cảnh Diễn, không cần! Không cần. Thảm Thiên Mạch ở trong lòng hét lên, nhưng há miệng âm thanh phát ra cũng chỉ là những âm thanh rất nhỏ, nghe giống như là bởi vì đau khổ mà rên rỉ.

"Cố gắng một chút!" Tư Đồ Cảnh Diễn không nghe thấy Thảm Thiên Mạch đang nói cái gì, một mối ứng phó sát thủ, hắn chỉ cung chịu sờ sờ tóc Thảm Thiên Mạch, nói.

Thảm Thiên Mạch nhìn chiếc cảm cương nghị mê người của Tư Đồ Cảnh Diễn, khóe miệng từ từ tràn ra nụ cười âm áp, nàng tin tưởng Tư Đồ Cảnh Diễn, bọn họ tuyệt đối sẽ không cứ như vậy mà chết ở chỗ này! Dù là thật sự phải chết ở chỗ này, nàng cũng không có tiếc nuối, chỉ cần ở bên hắn, là tốt rồi.

"Chủ nhân. Thuộc hạ tới chậm." Khi Tư Đồ Cảnh Diễn cũng sắp cảm cự không nổi nữa, Thanh Tùng cùng Hồng Mai rút cuộc dẫn người đến.

Trong một nháy mắt kia khi Tư Đồ Cảnh Diễn thấy Thanh Tùng cùng Hồng Mai đã tới, trong mắt thoáng qua một chút ánh sáng khó hiểu không cách nào nói nên lời.

Cũng trong một nháy mắt kia khi Thảm Thiên Mạch nhìn thấy Thanh Tùng cùng Hồng Mai dẫn người của Mị huyết lâu chạy đến, mà từ từ lọt vào hôn mê. Thanh Tùng bọn họ tới là tốt rồi, bọn họ không có việc gì, Cảnh Diễn cũng không có việc gì.

"Nàng trúng độc. Ta đã áp chế tạm thời. Lập tức đi lấy Mị Huyết Đan cho nàng uống." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn qua Thảm Thiên Mạch đang nằm trong ngực, lạnh lùng phân phó nói.

"Chủ nhân, ngài cũng bị thương." Mặc dù ánh trắng mờ mờ, nhưng vết thương dữ tợn trên cánh tay Tư Đồ Cảnh Diễn, vẫn không thoát được ánh mắt của Thanh Tùng. Vết thương đã chuyển sang màu đen, hiển nhiên là trúng kịch độc.

Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nhìn Thanh Tùng một cái. Không giận mà uy. Cái nhìn kia mang theo vài phần cảnh cáo, con người đen như mực trong đôi mắt mang theo thâm trầm lạnh lùng cùng trách cứ.

Thanh Tùng cùng Hồng Mai lập tức nói, "Thuộc hạ biết sai."

"Ta mặc kệ nguyên nhân gì. Tự mình lãnh phạt!" Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ là nhắm lại hai mắt, theo như lúc hắn phát ra tín hiệu, Thanh Tùng cùng Hồng Mai đã phải sớm nên đến, trong đó tất nhiên là bọn họ tự chủ trương trì hoãn thời gian. Sự chậm trễ này, suýt chút nữa thì đã lấy mạng của hắn và Thảm Thiên Mạch.

Quy củ của Mị huyết lâu luôn luôn nghiêm khắc, Thanh Tùng cùng Hồng Mai lại là trợ thủ đắc lực của hắn, sơ xuất như vậy có thể nói là chưa từng xuất hiện qua. Nếu là lúc bình thường, có sơ xuất gì, hắn cũng có thể mở một con nhắm một con mắt, nhưng hôm nay, liên quan đến tánh mạng cùng an nguy của Thảm Thiên Mạch, hắn tuyệt đối không thể nhân nhượng!

"Vâng" Thanh Tùng cùng Hồng Mai lên tiếng. Trên mặt Hồng Mai thoáng qua một tia mất tự nhiên, nếu không phải vì nàng, Thanh Tùng sao lại trì hoãn thời gian tới cứu viện chủ nhân! Đều là lỗi của nàng, thiếu chút nữa hại chủ nhân!

Trở lại Mị huyết lâu Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thảm Thiên Mạch vào mật đạo bí mật. Trong người Tư Đồ Cảnh Diễn tuy là kịch độc, nhưng cũng không phải là loại độc hiếm thấy gì, Mị huyết lâu cũng có thuốc giải. Uống vào thuốc giải, điều khí một lát, thân thể cũng gần như hoàn toàn khôi phục.

Chỉ là độc trên người Thảm Thiên Mạch tương đối âm độc. Ngay cả đã uống thánh dược chuyên giải độc của Mị huyết lâu Mị Huyết Đan cũng đã thanh trừ độc tố còn lại trong cơ thể, thân thể Thảm Thiên Mạch vẫn bị tổn thương cực lớn.

"Nàng thấy khá hơn chưa?" Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn mặc áo đen như cũ, mang theo mặt nạ bằng đồng xanh, từ khi độc trên người hắn được giải trừ xong vẫn canh giữ ở bên người Thảm Thiên Mạch, đã qua năm ngày, Thảm Thiên Mạch mới chậm rãi có dấu hiệu tỉnh lại, vừa nhìn thấy Thảm Thiên Mạch tỉnh lại, Tư Đồ Cảnh Diễn trong nội tâm rất vui vẻ, nhưng lại cứng rắn đè lại vui sướng, lạnh lùng nói.

Hắn cho là hắn hiểu sự quật cường của Thảm Thiên Mạch, nhưng không biết, quật cường của nàng thật ra thì đã sớm vì hắn mà buông xuống, nếu như là hắn, nàng nguyện ý được hắn bảo hộ.

Bọn họ cũng hiểu rất rõ đối phương. Nhưng không biết, đối phương đã vì lẫn nhau mà từ từ thay đổi.

"Ừ. Nơi này là nơi nào?" Thảm Thiên Mạch nhìn chung quanh, mang theo vài phần suy yếu hỏi, mặc dù độc trong người đã hoàn toàn được hóa giải, nhưng thân thể của nàng vẫn còn bị tổn thương rất lớn.

Đôi mắt Tư Đồ Cảnh Diễn chợt lóe, làm như có chút tránh né, xoay người sang chỗ khác, kiềm chế ánh mắt thương yêu của mình, thân nhiên nói, "Đây là chỗ của ta. Đại hội võ lâm còn mười ngày nữa sẽ bắt đầu. Thân thể của ngươi, chỉ sợ khó có thể ứng phó."

"Ta có thể." Thảm Thiên Mạch giẫy giữa ngồi dậy, thân thể xác thực còn rất yếu ớt, ngay cả mấy ngày nay dù có điều dưỡng rất tốt, chỉ sợ cũng chỉ có thể khôi phục được bảy tám phần, chỉ là bảy tám phần này, cũng đủ rồi!

Thứ nhất. Nàng sẽ phải diệt Đường Môn! Vị trí Võ Lâm Minh Chủ này, nàng nhất định phải có được.

Chân mày Tư Đồ Cảnh Diễn không thể không nhăn lại, tính tình Thẩm Thiên Mạch vốn là quật cường như vậy, hẳn hiểu được, chuyện Thẩm Thiên Mạch muốn làm, hẳn không ngăn cản được, cho nên chỉ có thể yên lặng âm thầm giúp đỡ nàng. Nghĩ tới đây, hắn liền kiềm nén xuống trầm giọng, nói, "Vậy được, đường thương thật tốt trước đã."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 7: Sóng ngầm mãnh liệt

"Ta muốn trở về biệt viện của Thất Tuyệt sơn trang". Thẩm Thiên Mạch cau mày nói, mấy ngày nay ở bên ngoài, chắc Thiên Thiên rất lo lắng, huống chi, nàng còn phải mượn thể lực của Huyền Lâu đi đối phó với Đường Môn, cho nên nàng nhất định phải trở về.

"Từ khi nào Ma Cung cùng chủ cùng Thiếu trang chủ của Thất Tuyệt sơn trang có quan hệ tốt như thế?". Thanh âm của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo một tia buồn bực.

Khi Tư Đồ Cảnh Diễn nghe nàng nói muốn về Thất Tuyệt sơn trang, hơi thở đột nhiên trầm xuống, Thẩm Thiên Mạch nhạy cảm phát hiện ra dường như Tư Đồ Cảnh Diễn không vui, nhưng nàng cũng không biết là có chuyện gì xảy ra. Hôm nay lại nghe được câu hỏi mang theo vài phần buồn bực của Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng coi như đã hiểu.

Cảnh Diễn của nàng đang ghen! Đúng là một nam nhân khó chịu.

Nghĩ tới đây, trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia giảo hoạt, chàng đã gạt ta thân phận của chàng, vậy cũng đừng trách ta trêu chọc chàng, giương lên nụ cười ta, Thẩm Thiên Mạch nói: "Tại hạ cùng Huyền trang chủ tâm đầu ý hợp, tự nhiên là quan hệ tốt"

Quả nhiên lời này vừa thốt ra, không khí xung quanh Tư Đồ Cảnh Diễn lại trầm xuống, bộ dáng kia giống như muốn phá vỡ mọi thứ vậy. Thanh âm cũng không cần cố ý ngụy trang mà cũng âm trầm đáng sợ: "Là như vậy sao?"

"Ân công thoát nhìn giống như rất tức giận? Chẳng lẽ ân công bị đoạn tị (gay đó)? Nếu như ân công coi trọng Mặc Trì, Mặc Trì cũng có thể cố gắng thử xem" Thẩm Thiên Mạch giương môi giảo hoạt cười, ba bước biến thành hai bước đi về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, trêu đùa nói.

"Ngươi..." Tư Đồ Cảnh Diễn bị Thẩm Thiên Mạch bị Thẩm Thiên Mạch nói cho tức giận đến mức không nói nên lời, Thẩm Thiên Mạch, nữ nhân này dám ngang nhiên đùa giỡn với nam nhân khác như vậy, chờ nàng trở lại Thiên Mạch, hẳn nhất định phải dạy dỗ lại nàng cho tốt.

Bên này Tư Đồ Cảnh Diễn còn chưa phát giận, vì thân thể suy yếu, mấy bước đi quá nhanh, Thẩm Thiên Mạch không đứng vững được, lao đảo một cái ngã nhào vào lòng Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Ngươi không sao chứ?" Thấy hai gò má tái nhợt của nàng, toàn bộ tức giận của Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức biến mất, trong mắt chỉ còn lại vô hạn đau lòng. Nếu hắn đến sớm một bước, Thẩm Thiên Mạch sẽ không như vậy. Nếu không vì hắn, Thiên Mạch sao phải chịu sự đau đớn, mạo hiểm như vậy.

Gương mặt tái nhợt của nàng hiện lên một nụ cười xinh đẹp, trong con ngươi đen nhánh lóe ra một tia sáng, phảng phất làm cho gò má tái nhợt kia cũng phát ra ánh sáng mê người. Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười nói: "Không sao."

Lúc này Tư Đồ Cảnh Diễn mới kịp phản ứng, hiện tại hắn đang ôm nàng, nhưng giờ đây hắn đang là một hắc y nhân xa lạ, không phải là Tư Đồ Cảnh Diễn, không thể nói ôm là ôm, vì vậy thu tay về nhanh như chớp, cổ lăm ra và lạnh lùng nhìn Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch thấy phản ứng của Tư Đồ Cảnh Diễn, trong mắt Thẩm Thiên Mạch lóe ra tia giảo hoạt, giương lên một nụ cười nghịch ngợm nói: "Ân công sao lại sợ như vậy? Mặc trì là nam tử chứ đâu phải là cô nương?"

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn ánh mắt giảo hoạt của nàng, chân mày hơi cau lại, lời nói này của Thẩm Thiên Mạch giống như là đang kích động tâm tình của hắn, chẳng lẽ Thẩm Thiên Mạch đã hoài nghi thân phận của hắn? Không được! Tuyệt đối không được để lộ ra sơ hở, nghĩ tới đây, Tư Đồ Cảnh Diễn thu liễm tâm tình, bất đắc dĩ nói: "Thương thế của ngươi đã gần như khỏi hẳn. Ngày mai ta sẽ ngươi về biệt viện của Thất Tuyệt sơn trang".

Thẩm Thiên Mạch nhìn bóng lưng của Tư Đồ Cảnh Diễn, nở một nụ cười âm ỉ. Nếu như Tư Đồ Cảnh Diễn đã không muốn nói, nàng cũng không cưỡng ép, dù sao nàng biết Tư Đồ Cảnh Diễn nhất định là muốn tốt cho nàng.

Ánh mặt trời chiều tà chiếu vào trong phòng, bóng dáng màu đen của Tư Đồ Cảnh Diễn dưới ánh mặt trời in lên một bóng mờ, cả người giống như được phủ lên một tầng ánh sáng, thật vô cùng âm ỉ, tốt đẹp. Mà Thẩm Thiên Mạch một bộ bạch y, đứng đằng sau Tư Đồ Cảnh Diễn.

Hai người đều được ánh mặt trời âm ỉ, vui vẻ phủ lên. Trong mắt hàm chứa một tia tình cảm. Chỉ tiếc bọn họ không thấy được vẻ mặt của đối phương.

Nếu không đây chính là một bức họa nồng tình mật ý.

“Khụ... Chủ tử”. Thanh Tùng cố ý làm thanh âm khàn đi, mấy thanh âm kì quái liền từ cửa truyền đến.

Tur Đồ Cảnh Diễn thu hồi ánh mắt, nhìn Thẩm Thiên Mạch, không biết có phải là do hắn suy nghĩ nhiều hay không, khi hắn nhìn Thẩm Thiên Mạch đứng ở sau ánh mặt trời, mỉm cười ngọt ngào như vậy, phảng phất giống như là thê tử nhìn trượng phu. Đến khi nhìn kĩ lại, chỉ thấy tầm mắt của nàng nhàn nhạt nhìn về phía trước.

Thu liễm tâm tình, tur Đồ Cảnh Diễn lững thững đi ra khỏi phòng, ánh mắt nhàn nhạt mà Thẩm Thiên Mạch cố tình thể hiện lại lộ ra tia dịu dàng.

Ngoài phòng. Cả người Tur Đồ Cảnh Diễn đều là khí chất ngoan tuyệt lạnh lùng, trường bào đen như mực càng làm lộ rõ khí chất của hắn.

“Chủ tử, đã tiêu diệt mười mấy phân đà của Đường Môn. Nhưng mà lực lượng của tổng bộ Đường Môn quả thực rất mạnh”. Thanh Tùng cung kính bẩm báo. Lần này hắn vì chuyện của Hồng Mai nên trì hoãn thời gian cứu viện Tur Đồ Cảnh Diễn. Mặc dù Tur Đồ Cảnh Diễn đối xử với bọn họ rất tốt, nhưng luôn là người thường phạt phân minh. Lần này nếu hắn không làm xong chuyện của Đường Môn thì khó tránh khỏi bị trách phạt.

Tur Đồ Cảnh Diễn chẳng qua chỉ lẳng lặng nghe Thanh Tùng hồi báo, con ngươi xẹt qua một tia ngoan tuyệt. Ngôn Tu Linh biết Mị Huyết Lâu là thế lực của hắn, hắn sao lại không biết chủ tử chân chính của Đường Môn chính là Ngôn Tu Linh chứ?

Chẳng qua là lấy hiểu biết của hắn đối với Ngôn Tu Linh, Ngôn Tu Linh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện tổn hại đến tính mạng của hắn và Thẩm Thiên Mạch, lần này chắc chắn là Đường Vân tự chủ trương. Nhưng mà bất kể thế nào, bọn chúng đã làm tổn thương Thẩm Thiên Mạch, hắn sẽ không bỏ qua cho Đường Môn.

“Triệu tập toàn bộ thế lực ngầm của Mị Huyết Lâu, tiêu diệt Đường Môn, còn về phần thuộc hạ ở Phụng Linh Thành, có thể di tản”. Trong con ngươi đen giống như bảo thạch của Tur Đồ Cảnh Diễn hiện lên một tia quả quyết, trong ánh chiều tà, chiếc cầm thon gầy của hắn nâng lên tạo ra một độ cong tà mị, khóe miệng nở nụ cười phảng phất như Thượng Đế từ trên cao nhìn xuống những con kiến hôi.

Thanh Tùng dừng lại một chút, nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn nói: “Nhưng không phải bây giờ chủ tử đang ở Phụng Linh Thành sao? Thuộc hạ đều đi, an nguy của chủ tử làm sao bây giờ?”

“Người của Ma Cung đã đến, nàng sẽ không có chuyện gì”. Tur Đồ Cảnh Diễn không trả lời vấn đề của Thanh Tùng, con ngươi dịu dàng nhìn căn phòng, tiếp theo nở một nụ cười: “Về phần an nguy của ta, còn cần các người bảo vệ?! Nếu là chờ các người bảo vệ, chỉ sợ ta đã sớm táng thân trong Phong Sơn Cốc”.

Thanh Tùng nghe được lời nói của Tur Đồ Cảnh Diễn, xấu hổ cúi đầu. Hắn hiểu, lần này liên quan đến an nguy của Thẩm Thiên Mạch nên hắn mới tức giận và đề ý như vậy.

“Người đối với Hồng Mai có tâm tư gì ta không cần biết. Hôm đó người vì muốn mở lòng của nàng nên mang nàng đi nơi nào ta cũng không quan tâm. Nhưng người phải ghi nhớ, nếu như còn có lần sau, vị trí hộ pháp của Mị Huyết Lâu này người không cần làm nữa”. Tur Đồ Cảnh Diễn thấy Thanh Tùng cúi đầu, biết Thanh Tùng đã nhận thức được sai lầm lần này, chẳng qua là lạnh lùng nhìn, thản nhiên nói.

“Dạ”. Thanh Tùng lên tiếng, thì ra cái gì chủ tử cũng biết.

Đúng vậy, ngày đó nơi hắn cùng Hồng Mai đi chính là nhà của nàng. Thì ra Hồng Mai là người của Phụng Linh Thành, chỉ là Hồng Mai quá mức đơn thuần, tin nhầm kẻ gian, mới làm cho nhà hủy người mất, sau khi được Mị Huyết Lâu cứu, cả người như biến thành một người khác.

Mà Thanh Tùng quen Hồng Mai trước khi nàng gia nhập Mị Huyết Lâu. Khi đó Hồng Mai tươi cười khá ái, con ngươi đơn thuần thật làm rung động trái tim của Thanh Tùng. Nhưng khi đó hắn đã là hộ pháp của Mị Huyết Lâu, không thể động tâm. Cho nên hắn vẫn chôn chặt tình cảm của mình.

Nhưng thật không ngờ, ông trời lại để cho hắn gặp lại Hồng Mai. Nhưng mà khi gặp lại, Hồng Mai đã không còn bộ dáng lúc mới gặp gỡ. Khi đó, trong con ngươi Hồng Mai tràn đầy căm hận, khóe miệng luôn mang theo nụ cười châm chọc chua ngoa, nàng sẽ không còn là cô gái nhỏ thuần khiết nữa.

Nhưng mà sau khi chung sống, Thanh Tùng mới biết được, Hồng Mai là vì một chuyện nên cố ý đè nén bản tính của mình. Nàng vẫn thiện lương giống như trước kia. Hắn muốn cố gắng không động tâm, lại không kiềm chế được tình cảm của mình. Mà mấy năm nay Hồng Mai trưởng thành rất nhanh, cho nên được tiếp nhận vị trí hộ pháp thứ tư của Mị Huyết Lâu.

Nhưng mà, Thanh Tùng hiểu, trong lòng Hồng Mai vẫn còn một nút thắt, vì vậy, lúc đi tới Phụng Linh Thành, hắn mang theo Hồng Mai trở về nhà của mình, muốn tháo bỏ nút thắt trong lòng của nàng, nhưng cũng vì vậy mà trễ nải thời gian cứu viện cho Tur Đồ Cảnh Diễn.

“Đi xuống đi”. Thần sắc trong đôi mắt Tur Đồ Cảnh Diễn không thay đổi, nhàn nhạt nói.

Trong hoàng cung Lâm Vĩ, long bào màu vàng kim làm nổi bật khí chất vô song. Vẫn là gương mặt tinh xảo vô song, chẳng qua là nét ngay thơ cùng gương mặt trẻ con khá ái hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sát phạt quyết định tàn nhẫn.

“Người nói, Đường Vân đem lâu chủ Mị Huyết Lâu và cung chủ Ma Cung đẩy vào tuyệt cảnh?”. Ngôn Tu Linh lạnh lùng nhìn thủ hạ đang hăng hái bưng bồng bẩm báo với hắn, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, trong con ngươi có bão táp mãnh liệt.

“Dạ”, tên thủ hạ thấy chủ tử nhà mình có bộ dáng không cao hứng, có chút không hiểu. Không phải chủ tử hạ lệnh tranh đoạt chức mình chủ võ lâm sao,

hôm nay đã thương Mị Huyết Lâu cùng Ma Cung, không phải là nhất cử lưỡng tiện, vị trí mình chủ vô lâm càng thêm vững vàng, thân phận của lâu chủ Mị Huyết Lâu chủ tử không phải không biết, nếu có thể giết Tư Đồ Cảnh Diễn thì muốn đoạt thiên hạ này chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

“Àm” Ngôn Tu Linh một chương vỡ gãy tay vịn của ghế ngồi, mặt tức giận nhìn vào thủ hạ vẫn còn đang mê mang, trong mắt thoáng qua một tia tức giận, lạnh lùng nói: “Người nào cho các người lá gan động đến Tư Đồ Cảnh Diễn và nữ nhân của hắn?”

“Này... Chủ tử, Đường thiếu chủ cũng chỉ muốn tốt cho chủ tử. Này...”. Tên hạ nhân nhìn thấy Ngôn Tu Linh nổi giận không khỏi khẩn trương giải thích, nhưng càng khẩn trương càng nói không ra lời. Ngôn Tu Linh lợi hại như thế nào, hắn không phải không biết, thoát nhìn thì bộ mặt trẻ con vô cùng khả ái nhưng thật ra thì quyết định sát phạt vô cùng tàn nhẫn. Lúc này hắn mới chỉ ngồi trên ngai vị hoàng đế được một tháng, trên dưới của Lâm Vĩ, xử trí vô cùng quyết đoán, đó cũng không phải là động một hai điểm.

Ngôn Tu Linh nghe được lời thủ hạ nói, thần sắc trong con ngươi thay đổi, đưa tay cầm ly trà lên, giương lên một nụ cười, trong mắt lại khôi phục dáng vẻ tinh khiết, êm ái hỏi: “Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch ra sao rồi?”

Hạ nhân thấy dáng vẻ của Ngôn Tu Linh, cả người đều đỏ mặt lạnh. Phải biết lúc chủ tử có bộ dáng này cũng là lúc chủ tử tức giận tới cực điểm. Lời nói êm ái này giống như độc dược vậy, tên kia run run rẩy rẩy nói: “Bọn họ... chạy rồi... Hơn nữa Mị Huyết Lâu tiêu diệt mười mấy phân đà của Đường Môn”

Nói xong tên hạ nhân ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ sợ Ngôn Tu Linh tức giận sẽ lấy mạng hắn, khi hắn cảm giác được áp lực trên đầu kia đã biết mất, mới run rẩy ngẩng đầu lên, đã thấy Ngôn Tu Linh nhàn nhã uống trà.

Dường như việc Tư Đồ Cảnh Diễn giữ được tánh mạng còn quan trọng hơn mười mấy phân đà của Đường Môn. Vẫn biết chủ tử quen biết Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng không ngờ rằng tình cảm của bọn họ lại tốt như thế. Xem ra lần này thiếu chủ tự rước lấy phiền phức rồi.

“Nói cho Đường Vân phải cẩn thận. Còn nữa, không được động vào tính mạng của Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch”. Ngôn Tu Linh đặt ly trà xuống, trong mắt thoáng qua một tia tính toán, lạnh nhạt nói.

Đường Vân này, đúng là động thủ trên đầu thái tử. Lần này chọc giận Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ sợ cả Đường Môn đều không giữ được. Nhưng mà, nếu như Đường Môn có vấn đề gì, hắn nhất định không để Mị Huyết Lâu được lợi.

Hắn và Tư Đồ Cảnh Diễn đúng là đối thủ, nhưng sẽ không tổn hại đến thứ quan trọng nhất của nhau. Đối với Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch chính là thứ quan trọng nhất, Đường Vân lại dám ra tay hạ độc nặng, lúc này hắn cũng không thể bảo vệ được Đường Vân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 8: Sóng ngầm mãnh liệt 2

“Chủ tử, người của cửa hiệu truyền tin đến, hình như Huyền Lâu và Thẩm Thiên Mạch đã hợp làm một rồi.” Thủ hạ vừa rời khỏi, lại một bóng dáng màu hồng nhanh chóng đi vào bên trong.

Ngôn Tu Linh khẽ nhíu mày, tranh đoạt ngôi Minh Chủ Vô Lâm, quan trọng nhất, chính là lấy được thế lực của Thất Tuyệt sơn trang. Nếu Thất Tuyệt sơn trang đã hợp lực với Thẩm Thiên Mạch, ngôi Vô Lâm Minh Chủ này, chỉ e cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Đúng là không thể xem thường hoàng hậu tương lai của Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng có mấy phần bản lĩnh đấy chứ. Nhớ ngày đó Đường Vân dùng tính mạng mẫu thân Huyền Lâu là người mà hắn quan tâm nhất uy hiếp hắn, Huyền Lâu cũng không chịu khuất phục, vậy mà Thẩm Thiên Mạch dùng biện pháp gì, lại có thể thuyết phục Huyền Lâu trở thành đồng minh.

“Còn nữa. Vết thương của mẫu thân Huyền Lâu đã khá hơn.” Bóng dáng màu hồng này chính là Thanh Liên. Nàng vẫn tiếp tục hỏi báo, không nhanh không chậm, nhìn khí phách so với thủ hạ kia cũng cao hơn không ít. Cửa hiệu Tu mặc dù chỉ là một cửa hàng buôn bán, nhưng lại là nơi thu thập thông tin tốt nhất, người của nơi đó, tuyệt đối không thua kém người của Đường Môn. Ngay cả Mị Huyết Lâu và Ma Cung cũng không dám dễ dàng động vào nơi này.

“Vết thương đã khá hơn?!” Ánh mắt Ngôn Tu Linh thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó liền hiểu ra.

Xem ra Tư Đồ Cảnh Diễn đã luyện thành Mị Huyết ảo ảnh tăng thứ chín. Có điều, làm sao Tư Đồ Cảnh Diễn lại gặp được mẫu thân của Huyền Lâu. Theo như hắn được biết, Tư Đồ Cảnh Diễn không hề đi qua Thất Tuyệt sơn trang.

Ngôn Tu Linh trầm mặc, tựa hồ như đang trầm tư, cái cằm cong lên suy nghĩ. Chỉ chốc lát, Ngôn Tu Linh chậm rãi mở miệng nói “Nói với Đường Vân, bí mật rời khỏi Phụng Linh thành, tiêu diệt Thất Tuyệt sơn trang!”

“Vâng!” Không một câu hỏi, giống như lời nói của Ngôn Tu Linh là tất cả, Thanh Liên biến mất rất nhanh.

Ngôn Tu Linh nở một nụ cười. Cảnh Diễn, xem ra người và Huyền Lâu đã có thỏa thuận gì đó rồi phải không. Đã như vậy, chỉ e ta không thể sử dụng Thất Tuyệt son trang được rồi. Nếu ta không thể sử dụng, vậy thì tiêu diệt đi!

Về phần ngôi vị cử Minh Chủ Võ Lâm, hay là ta cứ trao cho hoàng hậu tương lai của người đi. Phải biết rằng, mặc dù Minh Chủ Võ Lâm có thể lấy được thế lực rất lớn, nhưng thế lực cân bằng khắp nơi, không phải nói là có thể làm được.

Huống hồ, muốn mượn thế lực võ lâm đối phó với triều đình cũng không dễ dàng gì. Để ta xem rốt cuộc hoàng hậu tương lai của người có khả năng lớn như thế nào.

Khi hoàng cung Lâm vị ra một loạt mệnh lệnh, Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không hề nhàn rỗi. Ma Cung và Mị Huyết Lâu liên thủ lực lượng đối phó Đường Môn thì không thể xem thường. Trừ tổng đà của Đường Môn, những phần đà khác gần như đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Thời điểm Đường Vân muốn phản kích, lại nhận được mệnh lệnh của Ngôn Tu Linh. Lần trước hắn bị trúng một kiếm của Thẩm Thiên Mạch, bị thương rất nặng, thân thể chưa thể hoàn toàn hồi phục, muốn tranh đoạt ngôi vị Minh Chủ Võ Lâm, căn bản chỉ là lực bất tòng tâm. Nếu Ngôn Tu Linh ra lệnh, hắn cũng vui mừng rồi đi.

Sau khi Đường Môn từ từ rút lui khỏi Phượng Linh thành, Thẩm Thiên Mạch và Huyền Lâu lên kế hoạch làm thế nào để tiêu diệt gọn Đường Môn trong một lần tấn công.

“Thế lực tổng đà của Đường Môn rất mạnh, chỉ e không dễ dàng đối phó như vậy đâu.” Huyền Lâu vẫn một bộ dạng không nóng không lạnh như cũ, vẫn áo bào trắng ôn nhả rạng rỡ như thế.

Ngón tay Thẩm Thiên Mạch vuốt vuốt tách trà, ánh mắt thản nhiên, khoe miệng chứa đựng một nụ cười vô cùng tàn nhẫn, “Thế lực rất mạnh?! Chẳng lẽ Ma Cung và Thất Tuyệt son trang liên thủ, còn không đối phó được với một Đường Môn?!”

“Sau lưng Đường Môn, không phải là một bang phái võ lâm đơn giản đâu.” Huyền Lâu khẽ nhíu mày, hắn không phải không muốn đối phó với Đường Môn, có điều lực lượng đứng sau Đường Môn thực sự quá mạnh, ngay cả hắn cũng không có cách nào điều tra ra rốt cuộc lực lượng hùng mạnh đó là gì.

“Cùng lắm là Lâm vị thôi!” Giọng Thẩm Thiên Mạch nhàn nhạt, lại vô cùng nghiêm túc. Đường nhiên nàng biết Đường Môn không đơn giản, nếu chỉ là một bang phái võ lâm, làm sao dám to gan lớn mật cùng lúc đối phó với Ma Cung và Mị Huyết Lâu. Nếu chỉ có một bang phái ngăn cản, làm sao lại vất vả tranh đoạt Huyền thiết lệnh?! Phải biết rằng Huyền thiết lệnh có uy lực rất lớn, có quyền hành như một bậc Đế vương.

Đường Môn lớn mạnh như vậy, nếu sau lưng không phải là Lâm vị thì còn có thể là ai?! Ngôn Tu Linh, thực sự là một kẻ rất thủ đoạn. Đường Môn cũng thật độc ác. Có điều, nàng nghĩ mãi không ra, Đường Môn tuyệt đối có thể ra lệnh giết nàng và Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng nàng rất hiểu Ngôn Tu Linh, hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

“Lâm vị?!” Trong mắt Huyền Lâu thoáng qua một tia kinh ngạc, vẫn biết phía sau Đường Môn có thể là một quốc gia, nhưng lại không nghĩ tới, lại là Lâm vị. Lâm vị và Thiên Mạch là hai cường quốc thời bấy giờ, sao Thẩm Thiên Mạch lại có thể nói ra nhẹ như không.

“Chắc thiếu trang chủ biết sau lưng Mị Huyết Lâu, là gì chứ.” Thẩm Thiên Mạch do dự nhìn Huyền Lâu, cũng biết hắn rất quý trọng Thất Tuyệt son trang, hắn tuyệt đối sẽ không mang Thất Tuyệt son trang ra mạo hiểm. Cho dù là mẫu thân hắn yêu thương nhất, hắn cũng sẽ không làm thế, vì vậy chỉ có thể cười tiếp tục nói.

Ánh mắt của Huyền Lâu dần dần trầm xuống. Sau lưng Đường Môn có Lâm vị, Mị Huyết Lâu và Ma Cung đối phó Đường Môn, như vậy tất nhiên cũng không phải môn phái giang hồ đơn giản. Hơn nữa Mị Huyết Lâu chủ trao đổi điều kiện với hắn, một thân khí phách như bậc quân vương không gì sánh kịp, Huyền Lâu cơ hồ bật thốt lên, “Chẳng lẽ là Thiên Mạch?!”

“Không sai. Mị Huyết Lâu chủ, chính là Tư Đồ Cảnh Diễn, hoàng đế Thiên Mạch!” Khi Thẩm Thiên Mạch nhắc đến Tư Đồ Cảnh Diễn, ánh mắt nàng tràn đầy kiêu ngạo và hạnh phúc.

Huyền Lâu nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Thiên Mạch. Hắn hiểu, đây là phản ứng của nữ nhân khi nói đến nam tử mình yêu, chỉ có như thế, mới có thể kiêu ngạo vì nam tử ấy. Có điều, ánh mắt tràn đầy tình cảm của Thẩm Thiên Mạch lại khiến trái tim hắn đau nhói rồi.

Kim nén sự nuối tiếc và chua xót trong lòng, vẫn giữ giọng điệu dịu dàng như cũ, “Nếu vậy, Thất Tuyệt son trang nguyện ý hợp tác.”

Đúng vậy. Như tình thế ngày hôm nay, nếu không hợp tác, thì không thể giữ được Thất Tuyệt son trang rồi. Nếu không phải Thẩm Thiên Mạch hợp tác cùng Tư Đồ Cảnh Diễn, như vậy thì Thất Tuyệt son trang tuyệt đối không phải đối thủ của Đường Môn có Lâm vị làm chỗ dựa. Ngay từ lúc Thẩm Thiên Mạch đề nghị hắn đi thị uy Đường Môn, chỉ sợ Thất Tuyệt son trang cũng không còn đường lui.

Nực cười thật. Nỡ ràng bị nữ tử này dẫn vào kế hoạch của nàng, hắn vẫn cam tâm tình nguyện, thậm chí không có một lời than trách. Đây là Huyền Lâu sao, vẫn là nam tử lạnh lùng đó sao. Có lẽ đúng như Huyền Minh từng nói, tình yêu có khả năng thay đổi con người ta. Mặc dù Huyền Minh đơn thuần, nhưng không ngốc nghếch, có một vài thứ còn nhìn thấu đáo hơn hắn.

“Như vậy, đại hội võ lâm, phải nhờ và nhiều rồi.” Thẩm Thiên Mạch cười nhạt, Huyền Lâu là người thông minh, quyết định phải làm gì, không cần nàng dạy hắn. “Ta đi xem Thiên Thiên một chút. Tiểu cô nương này, mới vừa rồi ta nói còn có chuyện muốn thương lượng với người, nàng ấy còn tỏ vẻ không

vui đấy.”

“Mấy ngày nay ngươi không ở đây, chúng ta rất lo lắng. Nếu không phải có Huyền Minh khuyên bảo, chắc tất cả mọi người loạn lên mất.” Huyền Lâu nghe xong, cũng chỉ cười nhạt. Thảm Thiên Mạch rất cưng chiều Thiên Thiên, hẳn cũng biết.

Thảm Thiên Mạch nhìn thấy nụ cười dịu dàng trong đôi mắt của Huyền Lâu, không khỏi nhủ thầm. Vừa rồi Huyền Lâu nghe rõ lời nàng nói chứ, nhất là câu, chúng ta đều rất lo lắng cho ngươi.

Thu lại tâm tư, không nên nghĩ nhiều nữa, Thảm Thiên Mạch đi về phía phòng sau.

“Tiểu thư không thương ta! Trờ lại cũng không thèm để ý đến ta.” Giờ phút này Thiên Thiên đang gục xuống bàn, làm bộ không vui. Huyền Minh ở bên cạnh trêu chọc nàng, quả nhiên chưa được mấy câu, Thiên Thiên lại vui vẻ rồi.

Thảm Thiên Mạch đứng xa xa nhìn Huyền Minh và Thiên Thiên, bọn họ đúng là một đôi vô tư. Như vậy cũng tốt, dễ tức giận, lại mau chóng vui vẻ, không giống như nàng, muốn quá nhiều, những thứ cảm xúc kia cũng quá thâm trầm, không có cách nào tràn đầy sức sống như vậy, cũng không cách nào vui vẻ như vậy.

“Tiểu thư.” Thiên Thiên đang nói chuyện với Huyền Minh, nhìn thấy bóng áo trắng đứng đằng xa, lập tức cười híp mắt reo lên.

“Thiên Thiên ngốc.” Thảm Thiên Mạch giống như ngày trước, đưa tay sờ tóc Thiên Thiên, đúng là không nỡ để Thiên Thiên rời xa mình. Nhưng sau khi đại hội võ lâm kết thúc, chính là đối phó với Lê quốc, chính là trở lại làm hoàng hậu Thiên Mạch, chẳng đường đến ngày đó cũng không hề dễ dàng. Thay vì để Thiên Thiên cả ngày đi theo mình lo lắng đề phòng, chi bằng giao nàng cho phu quân chân chính của nàng đi.

Dù sao Thiên Thiên cũng phải lớn lên, không thể đi theo nàng cả đời được.

“Thiên Thiên, sau khi đại hội võ lâm kết thúc, ngươi hãy đi theo Huyền Minh về Thất Tuyệt sơn trang.” Giọng Thảm Thiên Mạch nhàn nhạt, những gì ẩn chứa trong đó chỉ có nàng mới hiểu được.

Thiên Thiên vừa nghe, mặt liền đổi sắc, nụ cười biến mất trong nháy mắt, vội hỏi, “Tiểu thư, có phải Thiên Thiên đã làm sai điều gì không, người không cần Thiên Thiên nữa sao?”

“Làm sao ta lại không cần Thiên Thiên nữa. Chỉ là sau đại hội võ lâm, ta còn rất nhiều việc phải làm, tạm thời Thiên Thiên ở cùng với Huyền Minh, không được sao?” Thiên Mạch vuốt tóc Thiên Thiên, cưng chiều nói. Trước tiên để Thiên Thiên thích nghi với cuộc sống không có nàng, mới có thể yên tâm giao Thiên Thiên cho Huyền Minh được.

Thiên Thiên nghe Thảm Thiên Mạch nói, nhìn Huyền Minh rồi lại nhìn Thảm Thiên Mạch, bộ dạng rất đắn đo suy nghĩ. Đúng vậy. Nàng rất thích ở cùng một chỗ với Huyền Minh, cảm giác đó không giống như sống cùng với tiểu thư, một cảm giác ngọt ngào rất ấm áp. Nhưng mà, nàng cũng không muốn rời xa tiểu thư!

Thấy Thiên Thiên trong tình thế khó xử, Thảm Thiên Mạch cười nhẹ, có lẽ sự lo lắng của nàng là dư thừa rồi. Từ nhỏ Thiên Thiên đã ở cùng nàng, rất lệ thuộc vào nàng, nhưng không có nghĩa nàng là tất cả của Thiên Thiên, Thiên Thiên cũng có tình yêu của chính mình. Huyền Minh là người rất tốt, mấy ngày nay, trước hết để Thiên Thiên ở cạnh Huyền Minh, đợi đến khi giải quyết xong mọi chuyện, sẽ chủ trì hôn sự cho Thiên Thiên và Huyền Minh, như vậy nàng có thể hoàn toàn yên tâm.

“Thiên Thiên nghe lời đi.” Thảm Thiên Mạch cười cười, nói.

“Thôi được.” Thiên Thiên gật đầu một cái, quay sang nhìn Huyền Minh, phát hiện ra Huyền Minh cũng đang nhìn nàng. Ánh mắt nóng rực kia khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng. Kỳ lạ, tại sao mặt nàng lại nóng bừng lên thế này.

Thảm Thiên Mạch nhìn bộ dạng của Thiên Thiên và Huyền Minh, liền cười thầm.

Còn mấy ngày nữa là đại hội võ lâm rồi. Nàng muốn nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị ứng phó với đại hội võ lâm sắp tới.

Đại hội võ lâm, anh hùng hào kiệt khắp nơi hội tụ. Cử hành ở Phụng Linh sơn trang, trung tâm thành Phụng Linh. Trang chủ Phụng Linh sơn trang là một lão nhân đã hơn lục tuần. Một thân kim bào, ung dung phú quý, luôn nở nụ cười hòa nhã, không hề mất đi vẻ uy nghiêm, lại có vẻ dễ gần.

“Mời các vị an tọa.” Trang chủ Phụng Linh sơn trang, lão nhân đã qua lục tuần tên Phong Thiên Dương, nói.

Các hào kiệt võ lâm cũng không khách khí, lục tục ngồi xuống. Thiên Mạch vẫn một thân y phục xanh nhạt như cũ, vô cùng thanh nhã, mái tóc tùy tiện búi lên, có vẻ ngông nghênh phóng khoáng, nhẹ nhàng linh hoạt ngồi xuống vị trí Ma Cung Cung chủ, phớt lờ ánh mắt của các nhân sĩ võ lâm, cứ thế uống rượu rất tự nhiên.

Huyền Lâu cũng như vậy, toàn thân áo trắng, nhìn qua ôn hòa hơn mấy phần, bớt đi mấy phần tiêu sái, thoải mái ngồi ở vị trí bên cạnh Thảm Thiên Mạch, vị trí thuộc về Thất Tuyệt sơn trang.

Còn vị trí đối diện Ma Cung, vị trí của Mị Huyết Lâu bỏ trống. Chứng tỏ Mị Huyết Lâu chủ không đến.

Thảm Thiên Mạch nhìn vị trí trống rỗng, liền nở một nụ cười. Rõ ràng Cảnh Diễn đang ở Phụng Linh thành, vì sao không đến tham gia đại hội võ lâm, vì

sao lại gạt mình thân phận của hân?! Thực sự nàng không hiểu rốt cuộc Tư Đồ Cảnh Diễn đang nghĩ ngò điều gì. Chỉ là, nàng tin Tư Đồ Cảnh Diễn có dự tính của riêng mình.

Bên cạnh vị trí của Mị Huyết Lâu chính là vị trí của Đường Môn. Giờ phút này, người ngồi ở vị trí ấy không phải Đường Vân mà là đệ đệ Đường Ngọc của hân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 9: Sóng ngầm mãnh liệt 3

Đường Ngọc mặc trên mình một bộ trường sam thanh sắc (màu xanh), so với Đường Vân thì thiếu đi vài phần âm nhu tuấn mỹ mà nhiều thêm vài phần bất kham cương nghị. Chăng qua sắc mặt cả hai đều tái nhợt, cũng không biết có phải duyên cớ là do cơ thể tiếp xúc với độc vật quanh năm hay không.

Chân mày Thẩm Thiên Mạch hơi nhăn lại. Nàng khẳng định Đường Vân chưa chết bởi khi Mị Huyết Lâu thu dọn thi thể thì không thấy được xác Đường Vân. Thế nhưng đại hội võ lâm quan trọng như vậy mà sao Đường Vân lại không xuất hiện? (LÊ) Chăng lẽ là do tình trạng vết thương quá nặng, cho nên chỉ có thể để Đường Ngọc thay thế?

Nhưng theo hiểu biết của Thẩm Thiên Mạch, công phu của Đường Ngọc cũng đâu có gì đặc sắc a. Cho dù thương thế Đường Vân quá nặng không cách nào tham gia được đại hội võ lâm, cũng không đến nỗi để Đường Ngọc thay thế... ti3u+_+ha0...Dđ♥IE+quYd0n.c0m☞

"Bây giờ mọi người đã đến đông đủ. Cuộc tỷ võ từ giờ bắt đầu. Vẫn dựa theo quy củ năm trước. Hai người chiến thắng cuối cùng có thể giành được tư cách tranh cử chức minh chủ võ lâm." Phong Thiên Dương chậm rãi lên tiếng.

Thấy ánh mắt Phong Thiên Dương quét tới, Thẩm Thiên Mạch chậm rãi gạt đầu tỏ ý không có ý kiến. Đồng thời Huyền Lâu cùng Đường Ngọc cũng nhẹ nhàng gạt đầu.

Đại hội võ lâm này mặc dù do Phụng Linh sơn trang tổ chức song dù sao vẫn phải xem sắc mặt của mấy thế lực lớn mà hành sự. Nếu đắc tội những thế lực này, một Phụng Linh sơn trang nhỏ nhỏ thật sự không gánh nổi.

"Vây lão phu liền thả con tép, bắt com tôm." Một bóng dáng thoáng hiện ra cùng với giọng nói già nua truyền tới. Thẩm Thiên Mạch nhìn lại, không phải là môn chủ Từ Hà Phái, phụ thân của Thanh Lam sao?

Đầu lông mày nhíu chặt. Người đầu tiên lên sân khấu chính là người không chiếm được chỗ tốt nhất. Mặc dù võ công của môn chủ Từ Hà Phái hơn người, thế nhưng dù sao lấy một địch chúng, đến cuối khi mà cường địch ra tay chỉ sợ đã kiệt lực.

"Tại hạ xin được lãnh giáo." Người tới là môn chủ Không Sinh Môn, bao bọc trên người là một bộ hắc y, thoạt nhìn rất bá đạo.

Từ Hà Phái thuộc về phía giang hồ chính phái mà Không Sinh Môn lại là tà ma ngoại đạo. Đại hội võ lâm này thật đúng là có ý tứ, chăng qua vừa bắt đầu đã chính tà bất lưỡng lập rồi sao.

Môn chủ Không Sinh Môn vừa đứng vững gót chân thì môn chủ Từ Hà Phái đã xuất thủ. Từ Hà Kiếm như một đạo ánh sáng nhanh chóng lao tới môn chủ Không Sinh Môn. Mà môn chủ Không Sinh Môn cũng không phải ngồi yên, một cái lắc người xinh đẹp đã thoát khỏi công kích, đứng vững thân hình.

"Hay lắm! Rất ngoạn mục!" Những võ lâm nhân sĩ chuyên chạy tới chỉ để làm quan chúng thấy hai người luận võ đều sôi nổi vỗ tay. Thật không ngờ ngay từ đầu đã là hai đại môn chủ quyết đấu, đại hội võ lâm năm nay đúng là long trọng chưa từng có a. Không chỉ Ma Cung và Thất Tuyệt sơn trang bình thường đều không hiện thân, ngay cả người quyết đấu công phu cũng cao hơn mấy lần so với bình thường rồi.

"Ta thấy môn chủ Không Sinh Môn thua rồi." Ngồi ở thượng vị, Thẩm Thiên Mạch quan sát rất rõ hai người luận võ. Mặc dù thoạt nhìn chiêu thức môn chủ Không Sinh Môn sắc bén, từng bước áp sát, kỳ thực môn chủ Từ Hà Phái ứng phó rất thành thạo, chăng qua đang quan sát chiêu thức của môn chủ Không Sinh Môn để tìm kiếm một kích trí mạng mà thôi.

Huyền Lâu nghe vậy, màu sắc không đổi, chỉ nhẹ nhàng uống hớp trà, thản nhiên nói, "Ta thấy cũng đúng là vậy."

Quả nhiên. Trong tiếng kêu tiếc hận, môn chủ Không Sinh Môn thua trận. Sau đó, lại có thêm mấy môn chủ có danh vọng lên khiêu chiến, nhưng không một ai ngoại lệ mà đều thua trận.

Lông mày Thẩm Thiên Mạch nhướng lên, ánh mắt nhìn Từ Hà môn chủ nhiều thêm vài phần hứng thú, nụ cười hiện lên trên khóe miệng. Theo đạo lý, Từ Hà môn chủ không cần phải xuất thủ sớm như thế, xem ra, dường như là vì ai đó mà quét dọn sạch chướng ngại vật đây mà.

"Đường Ngọc thay mặt môn chủ Đường Môn, xin chỉ giáo." Giọng nói lạnh lùng âm ngoan vang lên. Không bằng với lời nói âm nhu kéo dài tới tận xương của Đường Vân nhưng lại mang theo âm khí chỉ có của Đường Môn.

Trong con người Thảm Thiên Mạch thoáng hiện lên sự tàn khốc, nhìn chăm chú hai người trên đài...ti3u+_+ha0...Đd♥IE+quYd0n.c0m

Thân thủ Đường Ngọc cũng coi là rất tốt, đấu với Từ Hà môn chủ hơn chục hiệp, cuối cùng nhờ tập kích thành công mà chiến thắng Từ Hà môn chủ. Trong khoảng thời gian ngắn, không còn ai dám lên đài khiêu chiến. Bởi một nhân vật lợi hại như Từ Hà môn chủ mà còn thua Đường Ngọc, hơn nữa sắc mặt lúc này bầm đen lại, hiển nhiên đã trúng độc!

Sự độc ác của Đường Môn, mọi người đều biết.

Cặp mắt đen nhánh của Thảm Thiên Mạch từ từ được phủ lên một tầng sương. Nụ cười trên môi càng lạnh lùng liếc tới Thanh Lam đang ngồi tại khu vực Từ Hà Phái.

Nàng vẫn luôn không hiểu mình đã trúng Vô Tức Độc lúc nào, bây giờ thì hiểu rồi. Từ lúc mà nàng tới Phụng Linh Thành này thì đã tiến vào một âm mưu!

Từ Hà Phái căn bản là cơ sở ngầm mà Đường Môn xếp vào chính đạo! Mà việc Thanh Lam được nàng cứu, căn bản chỉ là một vở kịch. Đáng hận hơn chính là Thanh Lam lại lợi dụng sự phòng bị nàng mất đi với nàng ta để hạ độc nàng.

Đúng vậy. Nàng nghĩ lại. Khi hộ tống Thanh Lam quay về chỗ ở của Từ Hà Phái, Thanh Lam đã pha trà cho nàng. Lúc đó nàng cảm thấy màu sắc trà có phần cổ quái, thế nhưng lại cũng không để ý nhiều, kỳ thực đó là do Vô Tức Độc cùng với lá trà đã sinh ra phản ứng khi trộn vào nhau.

Thanh Lam đang ngồi ở khu vực Từ Hà Phái chợt cảm giác một ánh mắt ngoan tuyệt quét qua, cả người không tự chủ được run lên, ngược lên nhìn thì đối diện ngay với cặp mắt lạnh lùng của Thảm Thiên Mạch.

Cặp mắt đen nhánh kia như một hắc động nhìn không thấy đáy. Bây giờ nó đang lạnh lùng nhìn nàng, trên môi còn mang theo nụ cười tuyệt mỹ, chỉ là nụ cười kia dù xinh đẹp nhưng lại bao hàm cả sự tàn nhẫn kinh người.

"Thất Tuyệt."

"Ma Cung cùng chủ Mặc Trì xin được chỉ giáo!"

Lời Huyền Lâu còn chưa xong thì giọng nói réo rắt của Thảm Thiên Mạch đã vang ra trước. Nàng hiểu rõ Huyền Lâu còn đang lo thân thể nàng chưa khôi phục, sợ rằng sẽ chịu thiệt. Thế nhưng nợ của nàng, nàng muốn đích thân đòi lại!

Mang trên mình một bộ bạch y phong hoa tuyệt đại, những sợi tóc đen như mực, đường nét khuôn mặt như tranh vẽ, cặp mắt đen như ẩn chứa những vì sao, cái mũi tinh xảo, miệng anh đào nhuộm màu son. Bây giờ trên môi là nụ cười tuyệt mỹ xuất trần, từng bước lên võ đài.

Tất cả mọi người dưới đài đều ngây dại. Đường Ngọc cũng không ngoại lệ. Tất cả si ngốc nhìn chăm chú Thảm Thiên Mạch.

Tay nâng lên, Bạch Lăng tung bay theo gió. Vừa ra tay đã là sát chiêu của Ma cung, Tam Thiên Thanh Ti. Công phu Đường Ngọc vốn đã không so được với Thảm Thiên Mạch, nay lại bị dụng mạo của Thảm Thiên Mạch làm cho phân tâm, đột ngột thấy Tam Thiên Thanh Ti đánh tới thì hoàn toàn không biết nên tránh né như thế nào.

Lộn người một cái, khó khăn lắm mới tránh được cỗ lực lượng lớn tập kích. Ngay khi Đường Ngọc vừa định thở phào thì Tam Thiên Thanh Ti như kiến bám vào xương quay lại, tránh cũng không thể tránh, Đường Ngọc chỉ có thể nghehê kích.

Mọi người bên dưới đều choáng váng. Quá nhanh, tốc độ Thảm Thiên Mạch thật sự là quá nhanh, hoàn toàn phản ứng không kịp nữa, chỉ thấy được Đường Ngọc đang chật vật tránh né. Thế nhưng không ai chề giễu Đường Ngọc, bởi vì thay đó là bọn họ, có lẽ ngay cả thoát cũng không thoát nổi.

Thảm Thiên Mạch thấy Đường Ngọc chuẩn bị tiếp Tam Thiên Thanh Ti của nàng, nụ cười ngoan tuyệt lại hiện lên. Tâm pháp tối cao của Ma Cung, Tam Thiên Thanh Ti há lại tiếp được dễ dàng như thế?

Nội lực truyền vào Bạch Lăng đánh tới tâm mạch Đường Ngọc không chút lưu tình.

Không kịp làm phản ứng gì. Đường Ngọc vận đủ nội lực ngăn trở Bạch Lăng như một đứa bé đang cố đẩy một tảng đá đi, (QUÝ) không có bất kỳ tác dụng gì, hầu như lực ngăn cản cũng không có, Đường Ngọc bị Bạch Lăng đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tạo nên một vòng cung màu đỏ trên không trung.

"Đa tạ." Thu lại Bạch Lăng, Thảm Thiên Mạch cũng không thèm nhìn Đường Ngọc đang hấp hối, chỉ lạnh lùng nhìn khắp bốn phía.

Một khắc ấy, tất cả võ lâm nhân sĩ mới nhận thức được cái gì là Ma Cung cùng chủ giết người không chớp mắt. Nam tử thanh nhã xuất trần như thế, ra tay lại cực kỳ tàn nhẫn.

"Đường Ngọc công tử, người có sao không?" Thủ hạ Đường Môn luống cuống tay chân vây quanh Đường Ngọc, khẩn trương hỏi. Đường Ngọc dù sao cũng là đệ đệ duy nhất của Đường Vân, lúc đi Đường Vân đã nói, không lấy được vị trí minh chủ võ lâm cũng không sao, chỉ cần an toàn là được.

Thảm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn thoáng qua. Vừa rồi trong một chiêu kia dùng bao nhiêu nội lực nàng rất rõ ràng. Cho dù là Đường Vân đứng đây, không thiếu được việc trọng thương, huống chi là Đường Ngọc. Bạch Lăng đã đánh trúng tâm mạch hắn ta, cho dù là Đại La Thần Tiên cũng không thể

cứu được.

Khóe miệng hàm chứa sự vui vẻ, màu sắc nhấp nhô, phản phát như là hảo tâm nhắc nhở vậy, Thảm Thiên Mạch đạm nhiên nói, "Một kích kia dường như đã làm vỡ nát tâm mạch rồi thì phải, không biết Đường Môn có biện pháp nào chữa trị không đây?"

Mọi người ở đây nghe được câu này, lập tức sắc mặt ai nấy đều đổi. Trong cuộc luận võ đại hội võ lâm vốn chính là sinh tử có số. Thấy Đường Ngọc bị thương nặng như vậy, cũng không ai có dị nghị. Thế nhưng chấn vỡ tâm mạch, điều này nói rõ hẳn ta phải chết không thể nghi ngờ.

Đáng sợ hơn cũng không phải điểm ấy, mà là một chiêu rất nhẹ nhàng vừa rồi của Ma Cung cung chủ đã khiến Đường Ngọc tâm mạch vỡ nát. Những lời này vừa ra đã khiến cho những võ lâm nhân sĩ đang muốn lên liều mạng lập tức thu hết chân lại.

Thảm Thiên Mạch thấy sắc mặt mọi người ai nấy đều hiện lên sự e ngại, cặp mắt đen nhánh hiện lên sự khinh thường và tự tin. Hừ! Người dám xúc phạm tới Thảm Thiên Mạch năng thì phải trả cái giá thật lớn. Đường Môn, Tử Hà Phái, năng đều sẽ không bỏ qua. Còn về vị trí mình chủ võ lâm, năng càng phải có được!

"Còn có ai muốn khiêu chiến với ta sao." Giọng nói réo rắt vô song kèm theo nội lực hùng hậu truyền khắp toàn trường. Thảm Thiên Mạch lạnh lùng nhìn những người xung quanh, vẻ mặt thần nhiên vui vẻ cứ như những người bên dưới vẫn bản không đáng giá nhắc tới.

"Nếu các vị anh hùng đều không muốn khiêu chiến, dựa theo quy củ thì chính là Ma Cung cung chủ với người đại diện môn chủ Đường Môn có tư cách tranh cử mình chủ võ lâm. Thế nhưng người thay mặt môn chủ Đường Môn đã..." Phong Thiên Dương nhìn lướt qua Đường Ngọc đã tắt thở mà toát mồ hôi lạnh, Ma Cung cung chủ quả nhiên là hảo thủ, hẳn cũng không dám đắc tội a.

"Nếu người thay mặt môn chủ Đường Môn đã không có phúc phận, ta xem chức mình chủ võ lâm này cũng không cần tiếp tục tuyển chọn nữa. Với ta việc đáng làm thì phải làm. Nếu ai có thành kiến thì lên đây khiêu chiến." Thảm Thiên Mạch toát ra sự lạnh lẽo, những lời nói cũng cuồng ngạo đến cực điểm. Thân ảnh màu đỏ vẫn núp ở trong bóng tối hơi run lên, khóe miệng Tử Đồ Cảnh Diễn nhếch lên nụ cười tà mị. Mạch Nhi của hắn quả nhiên có quyết đoán.

Toàn trường tĩnh lặng như tờ.

Không có ai dám lên khiêu chiến, bởi bọn họ biết rõ, đi lên đồng nghĩa với việc tử vong. Những người này mặc dù khát vọng với chức mình chủ võ lâm nhưng đều rõ ràng thực lực của mình, không ai dám lấy tính mạng mình đi đánh bạc. Huống chi, đây là canh bạc không thể thắng nổi.

"Các vị tựa hồ không có ý kiến." Thảm Thiên Mạch quét mắt một vòng, trên môi hiện lên nụ cười tự tin đường hoàng, liếc sang Phong Thiên Dương, ý bảo hắn nói tiếp.

Phong Thiên Dương lén lau mồ hôi, (ĐỒN) mới run run rẩy rẩy lấy biểu tượng cho mình chủ võ lâm - Vô Song Kiếm đưa cho Thảm Thiên Mạch. Thảm Thiên Mạch nhận lấy Vô Song Kiếm, thân kiếm ánh lên màu ngọc bích, vô cùng sắc bén, quả nhiên là một thanh kiếm thượng hạng.

Khóe miệng Thảm Thiên Mạch hiện lên nụ cười thỏa mãn. Đúng lúc năng cũng đang thiếu một thanh kiếm tốt. Phải biết rằng tuyệt học lợi hại nhất của Ma Cung chính là Ngự Thiên Kiếm Pháp.

Cầm kiếm nhẹ nhàng vẽ lên không một vòng, Thảm Thiên Mạch thu lại Vô Song Kiếm, nhìn võ lâm nhân sĩ khắp nơi, mỉm cười, "Hôm nay nếu đã tiếp nhận mình chủ võ lâm, Mặc Trì tự nhiên sẽ vì võ lâm này. Hi vọng các vị cũng có thể phối hợp với Mặc Trì!"

"Tự nhiên tự nhiên."

"Mình chủ lễ độ."

Thảm Thiên Mạch vừa dứt lời, những võ lâm nhân sĩ kia đều nhao nhao phụ họa. Thảm Thiên Mạch bây giờ chính là mình chủ võ lâm, càng không thể đắc tội, cho nên vẫn nên nịnh bợ thật tốt thì hơn.

Thảm Thiên Mạch cẩn thận quan sát vẻ mặt của mọi người. Người nào có tâm tư gì năng đều hiểu rõ. Liếc sang bên kia thì thấy Thanh Lam đang đỡ môn chủ Tử Hà Phái lặng lẽ rời đi.

"Tử Hà Phái môn chủ xin dừng bước. Chỗ Mặc Trì có thánh dược chữa độc, mong rằng môn chủ không ngại." Thảm Thiên Mạch cất cao giọng nói với bóng lưng Thanh Lam và môn chủ Tử Hà Phái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 10

“Nhanh như vậy?” Thảm Thiên Mạch nhú chặt lông mày, con ngươi đen nhánh lộ ra mấy phần ngưng trọng.

Thủ đoạn của Nạp Lan Dung không phải nàng không biết nhưng nàng không ngờ lại nhanh như vậy. Nàng trở lại Thiên Mạc cùng lắm chỉ có mười mấy ngày, Nạp Lan Dung lại có thể tiêu diệt hết tất cả chưong ngại, ngồi lên Vương vị Lê Quốc.

Cho dù có binh khí và tử sĩ mà nàng lưu lại, còn có Huyền Lâu trợ giúp nhưng muốn trong khoảng thời gian ngắn này diệt trừ phe cánh Thái tử cùng Nạp Lan Tín cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn cũng thoáng qua một tia ngưng trọng, khóe miệng hàm chứa mấy phần tà mị, cười nói:” Nạp Lan Liễu cùng Nạp Lan Tín đầu đến người chết ta sống, mà không biết Nạp Lan Dung dùng thủ đoạn gì thu phục hết tất cả tinh nhuệ của bọn họ, cơ hồ không hao tổn chút lực lượng nào liền ngồi lên ngôi vị Hoàng đế Lê Quốc”

“Không hao tổn một chút lực lượng?” Thảm Thiên Mạch nhăn mi, nàng thiết kế để Nạp Lan Liễu và Nạp Lan Tín tranh giành ngôi vị Hoàng đế là để giúp Nạp Lan Dung thân lợi ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, không ngờ Nạp Lan Dung lại không hao tổn chút lực lượng nào, hơn nữa còn thu phục được tinh nhuệ của Nạp Lan Liễu và Nạp Lan Tín, như vậy xem ra, chẳng những Lê quốc không rối loạn mà còn càng thêm cường thịnh.

Khóe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn giương lên một ý cười vui vẻ, đó là nụ cười cao ngạo mà hưng phấn, đó là sự vui vẻ khi tìm được đối thủ, ngữ điệu mang theo mấy phần hứng thú, Tư Đồ Cảnh Diễn nói:” Vẫn cho là chỉ có Ngôn Tu Linh mới xứng làm đối thủ của ta, không nghĩ tới Nạp Lan Dung cũng không đơn giản, nếu như Lê quốc có thể lực giống như Thiên Mạc và Lâm Vĩ thì Nạp Lan Dung cũng là một kinh địch”

“Chỉ tiếc hửn chỉ là Lê Vương”. Trong con người Thảm Thiên Mạch mang theo mấy phần bí hiểm, khóe miệng tươi cười yêu dị. Đúng là lực lượng quyết định hết thảy, Lê quốc chỉ có như vậy, cho dù Nạp Lan Dung có lợi hại thì cũng là vô ích. Huống chi Nạp Lan Dung đã đáp ứng nàng thần phục Thiên Mạc, như vậy Nạp Lan Dung càng mạnh cũng có nghĩa là Thiên Mạc gặt hái được càng nhiều.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn trong mắt Thảm Thiên Mạch xẹt qua một tia sáng, nhẹ nhàng néo chớp mũi của Thảm Thiên Mạch, cười nói:” Mạch Nhi ngốc của ta, càng cường đại thì càng khó khống chế, nàng thật sự cho rằng Nạp Lan Dung sẽ cam tâm thần phục Thiên Mạc sao?”

“Hắn còn có lựa chọn sao?” Thảm Thiên Mạch giương mi, thế cục ngày hôm nay nàng không phải không biết, nếu Nạp Lan Dung không liên thủ với Thiên Mạc thì chỉ có thể bị diệt vong.

“Hiện tại không có không có nghĩa là sau này không có. Quá nhiều biến đổi là đại kỵ của nhà đế vương” Con người Tư Đồ Cảnh Diễn trầm xuống lạnh lùng nói.

Hắn cũng có hiểu biết về con người của Nạp Lan Dung. Làm bộ như bất cần đời nhưng thế lực ngầm cũng không ít. Ân nhân nhiều năm như vậy, có thể tung một kích đúng trung tâm, sự ân nhân và khôn ngoan đó tuyệt đối không thể khinh thường. Hắn tuyệt đối không thể để một uy hiếp lớn như vậy tồn tại, coi như hiện tại không tiêu diệt Lê Quốc nhưng sau khi thống nhất thiên hạ, Lê Quốc không thể không diệt.

Mà Nạp Lan Dung không thể nào lại không hiểu đạo lý này, cho nên hắn ngoài mặt liên hiệp cùng Thiên Mạc nhưng sau lưng không thật sự thần phục Thiên Mạc, mà là muốn tìm mọi cách làm cho Lê Quốc cường đại, sau này cùng tranh giành thiên hạ.

Ở một khía cạnh nào đó, không có dã tâm cũng có nghĩa là diệt vong.

“Cảnh Diễn có ý muốn diệt Lê Quốc?” Thảm Thiên Mạch giương mi, nàng không hiểu quyền thuật và ý định của đế vương, nhưng ý tứ trong lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng hiểu rất rõ.

Con người đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn phỉếm một loại ánh sáng, thâm thúy mà tràn đầy sát khí, khóe miệng nở một nụ cười tà mị mà lãnh khốc, nhàn nhạt nói:” Không thể không diệt”.

Thảm Thiên Mạch nghiêng đầu nhìn gò má nửa sáng nửa tối dưới ánh mặt trời của Tư Đồ Cảnh Diễn, làm cho người ta không nhìn thấu vẻ mặt của hắn, nhưng Thảm Thiên Mạch lại có thể cảm nhận được hàm nghĩa sau câu nói không thể không diệt kia.

Quyền thuật của đế vương, chính là không chịu được một chút biến cố. Đó chính là thù giết làm ngàn người còn hơn bỏ sót một người. Có lẽ Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không thể xác định được Nạp Lan Dung có thật tâm thần phục hay không, nhưng mà hắn sẽ không để cho bất cứ biến cố nào xảy ra, cho nên Lê Quốc nhất định phải diệt.

“Được rồi, vậy thì diệt đi” Thảm Thiên Mạch trầm mặc một hồi, chậm rãi nở một nụ cười, mang theo lãnh khốc cùng ngoan tuyệt. Nàng không muốn dân chúng Lê Quốc gặp chiến hỏa, nhưng nếu Lê Quốc cản đường của Tư Đồ Cảnh Diễn, như vậy nhất định phải diệt.

Nàng vẫn luôn là một người ích kỷ, nàng yêu Tư Đồ Cảnh Diễn, như vậy liền toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Tư Đồ Cảnh Diễn, nếu như Lê Quốc cản đường Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng cũng không ngại phải diệt trừ Lê Quốc.

Tư Đồ Cảnh Diễn ôm lấy Thảm Thiên Mạch, Mạch Nhi của hắn tuy rằng lãnh tam lãnh tính nhưng cũng không phải là một người tâm ngoan thủ lạt, đối với những dân chúng kia, Mạch Nhi của hắn vẫn luôn không đánh lòng, nhưng mà, vì hắn, cái gì Mạch Nhi cũng đồng ý đi làm. Phần tình cảm này, hắn có thể cảm nhận được. Cho nên hắn càng phải quý trọng, càng phải yêu thương nàng.

Thảm Thiên Mạch cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay Tư Đồ Cảnh Diễn truyền tới, hiểu được suy nghĩ trong lòng Tư Đồ Cảnh Diễn, khóe miệng nở một nụ cười:” Cảnh Diễn, cái gì cũng không quan trọng bằng chàng”

“Ừ, nàng cũng vậy” Tư Đồ Cảnh Diễn cười ôm lấy Thảm Thiên Mạch, dịu dàng nói, nhìn con người đen nhánh của Thảm Thiên Mạch, từ từ miêu tả ngữ

quan như vẽ của nàng, hôn thật sâu vào đôi môi đỏ mọng mê người kia, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng, hôn càng sâu hơn.

Không có sắc thái ** chỉ có vô cùng vô tận tình cảm, theo cái hôn đó từng điểm từng điểm sâu hơn, thăm vào trong lòng Thảm Thiên Mạch.

“Cảnh Diễn, ta muốn đi Lê Quốc” Thảm Thiên Mạch nhẹ nhàng dựa vào trước ngực Tư Đồ Cảnh Diễn, ngữ điệu nhu hòa nói.

“Ta không cho!” Tư Đồ Cảnh Diễn bá đạo ôm lấy Thảm Thiên Mạch, cứng rắn nói. Hắn thật vất vả mới có thể “lừa gạt” Thảm Thiên Mạch trở lại, thật vất vả mới cưới được nàng, sao hắn có thể để nàng mạo hiểm đi Lê Quốc chứ?

“Cảnh Diễn, chàng biết Nạp Lan Dung không phải là người đơn giản như vẻ ngoài. Nếu có thể hiểu rõ an bài trong Lê Quốc thì tấn công sẽ dễ dàng hơn nhiều” Thảm Thiên Mạch đưa tay vuốt lên nếp nhăn giữa mi tâm của Tư Đồ Cảnh Diễn, khóe miệng mang theo ý cười vui vẻ. Nàng biết Tư Đồ Cảnh Diễn đang lo lắng cho nàng. Nhưng mà chuyện này, chỉ có nàng đi là thích hợp nhất.

Hôm nay Ngôn Tu Linh đã lên đường trở về Lâm Vĩ. Lâm Vĩ cùng Thiên Mạc đều ở Khẩn La Mật Cổ an bài chuẩn bị. Tư Đồ Cảnh Diễn không thể rời khỏi Thiên Mạc, như vậy chỉ có nàng đi mới thích hợp nhất.

“Chỉ là tấn công Lê Quốc mà thôi! Không cần biết an bài cũng không sao!” Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn cố chấp nắm tay Thảm Thiên Mạch.

Hắn sao lại không biết Nạp Lan Dung lợi hại chứ, nhưng chính bởi vì biết Nạp Lan Dung lợi hại nên hắn không thể để Thảm Thiên Mạch một mình mạo hiểm. Hắn cũng hiểu nếu biết được an bài của Lê Quốc thì quả thật tiết kiệm được không ít sức lực, nhưng ở trong mắt hắn, điều đó không thể so được với an nguy của Thảm Thiên Mạch.

Thảm Thiên mạch nhìn thấy trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn tràn đầy mưu toan, khóe miệng nở một nụ cười vui vẻ: “Cảnh Diễn không tin ta sao?”

“Mạch Nhi, nàng biết là ta không có ý này” Tư Đồ Cảnh Diễn bắt đầu nhìn Thảm Thiên Mạch. Sao hắn lại không tin bản lĩnh của Mạch Nhi chứ. Nhưng mà Nạp Lan Dung cũng không phải là một người bình thường, huống chi, hắn không thể chịu được việc Thảm Thiên mạch chịu một chút nguy hiểm, chỉ sợ bên trong ẩn chứa nguy hiểm.

Thảm Thiên Mạch tự nhiên hiểu được ý của Tư Đồ Cảnh Diễn, dùng sức cầm tay của Tư Đồ Cảnh Diễn, khóe miệng vui vẻ nhẹ giương lên: “Cảnh Diễn, yên tâm đi, ta là vợ của chàng, không phải là kẻ vô dụng”

Con ngươi đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn xét qua một tia sáng, nhìn Thảm Thiên Mạch thật sâu. Ta là vợ của chàng, cũng không phải là người vô dụng. Mạch Nhi của hắn, bảo sao hắn không thích nàng đây?

Dùng sức ôm lấy Thảm Thiên Mạch, Tư Đồ Cảnh Diễn im lặng truyền lại ý tứ của hắn, ta cho phép nàng đi, nhưng mà nàng nhất định phải cẩn thận, nếu như nàng gặp phải nửa phần nguy hiểm thì sau này cũng đừng trách ta đem người bảo hộ dưới cánh chim, không cho nàng có cơ hội mạo hiểm.

Thảm Thiên Mạch từ trong cái ôm của Tư Đồ Cảnh Diễn cảm nhận được ý tứ của hắn. Khóe miệng nâng lên một nụ cười ấm áp, dùng sức nói cho Tư Đồ Cảnh Diễn, nói cho hắn biết: yên tâm.

Thế cục bây giờ không thể chịu được dây dưa quá nhiều.

Tư Đồ Cảnh Diễn vội vàng an bài thế lực khắp nơi, Thảm Thiên Mạch cũng từ Thiên Mạc đi Lê Quốc.

“Nạp Lan Dung có hành động gì không?” Con ngươi của Thảm Thiên Mạch đen nhánh, khóe miệng hàm chứa ý cười lạnh như băng, giờ phút này nàng là cung chủ Ma cung Mặc Trì, là Ma cung cung chủ giết người không chớp mắt.

“Thoạt nhìn thì không có hành động gì” con ngươi Huyền Lâu phủ một tầng sương mù nhàn nhạt giờ phút này càng thêm mê mang, hơi hơi cau mày, mang theo vài phần ngưng trọng nói: “Nhưng mà không khí của Đô thành Lê Quốc hơi kì lạ”

Thảm Thiên Mạch cau mày nhìn về phía Huyền Lâu, không khí hơi kì lạ, đây không khỏi cũng quá chủ qua đi, nhưng Huyền Lâu không phải là người ăn nói lung tung, nếu hắn nói như vậy, chắc chắn là có dấu vết gì đó.

Huyền Lâu thấy Thảm Thiên Mạch cau mày nhìn mình, lập tức cau mày lại, đem cái nhìn của mình nói ra: “Nạp Lan Dung cũng không an bài binh lực, nhưng lại triệu tập rất nhiều cao thủ đến Đô thành, bảo là muốn khống chế Đô thành tốt hơn, nhưng ta lại cảm thấy có chút kì quái”

“Khống chế Đô thành tốt hơn” Trong mắt Thảm Thiên Mạch lóe lên một tia suy nghĩ sâu xa. Theo nàng biết, toàn bộ thế lực ngầm của Lê Quốc đã bị Nạp Lan Dung nắm trong tay, cả Đô thành lại càng nằm trong sự khống chế của hắn, hắn căn bản không cần triệu tập cao thủ đến khống chế Đô thành.

Như vậy những cao thủ này được triệu tập đến Đô thành là vì cái gì? Tất nhiên là vì đối phó với người kia. Người kia? Chẳng lẽ là nàng sao? Nhưng hình như Nạp Lan Dung không có lí do động thủ với nàng.

“Là tử sĩ hay là người trong võ lâm?” Sau khi trầm tư, con ngươi đen nhánh của Thảm Thiên Mạch mang theo mấy phần ngưng trọng, chậm rãi hỏi.

Trong mắt Huyền Lâu cũng thoáng qua một tia khác thường, chân mày nhíu càng sâu hơn “Đại đa số là tử sĩ. Còn người trong võ lâm đều là những người có thù oán với Ma cung”

Thảm Thiên Mạch ngược mắt nhìn Huyền Lâu một cái, thấy được sự lo lắng trong mắt Huyền Lâu, im lặng không lên tiếng, khóe môi nở một nụ cười yêu

đi. Quả nhiên là muốn đối phó với nàng!

Vừa triệu tập tử sĩ, vừa mượn thể lực nhân sĩ võ lâm có thù oán với Ma cung. Nạp Lan Dung phí hết tâm tư muốn đối phó với nàng rốt cục là vì cái gì?

Trước kia Nạp Lan Dung không phải không có cơ hội đối phó với nàng, nhưng hắn không làm vậy. Hôm nay lại đột nhiên thay đổi chủ ý, trong này đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, đột nhiên nhớ lại thời điểm nàng giục ngựa lao ra khỏi Đô thành Lê Quốc, lúc nàng nói ra thân phận nữ nhi của mình, trong mắt Nạp Lan Dung lóe lên kinh ngạc cùng tính toán.

Chẳng lẽ là muốn dùng nàng để uy hiếp Tư Đồ Cảnh Diễn sao? Đúng là giỏi tính toán a. Dùng nàng uy hiếp Tư Đồ Cảnh Diễn, đối phó Thẩm Mạc, giúp cho Lê Quốc có cơ hội nghỉ ngơi.

Nàng làm sao có thể để Nạp Lan Dung tại nguyệt. Nếu Nạp Lan Dung muốn chơi, nàng sẽ chơi với hắn.

"Chúng ta có phải nên mau chóng rời khỏi Lê Quốc?" Huyền Lâu hơi suy tư một chút, tự nhiên hiểu duyên cớ trong đó, Thẩm Thiên Mạch nếu còn ở Lê Quốc, việc này rất nguy hiểm.

Khóe môi Thẩm Thiên Mạch cong lên, trong con ngươi mang theo khí phách tự nhiên, tay áo màu trắng khẽ giơ lên trong gió, thoát nhìn như một ngọn núi nguy nga đồ sộ, phẳng phất như có sự tự tin và đường hoàng thiên nhiên, Thẩm Thiên Mạch nhướn mày cười nói, "Đi sao? ! Vì sao phải đi đây? ! Nếu Nạp Lan Dung coi trọng ta như vậy, không phải ta nên hảo hảo phối hợp hay sao?"

Vùng lông mày Huyền Lâu nhíu lại, không đồng ý, "Nàng đang mạo hiểm với an nguy của bản thân, nếu Tư Đồ Cảnh Diễn biết, cũng sẽ không đồng ý!"

"Ta không có việc gì đâu. Vì hắn ta sẽ không có chuyện gì cả." Thẩm Thiên Mạch cũng bình tĩnh nhìn Huyền Lâu, màu sắc ung dung, nụ cười tự tin hiện rõ trên môi.

Huyền Lâu nhìn nụ cười trên môi Thẩm Thiên Mạch, chỉ cảm thấy câu nói kia khiến hắn không thể không tin. Thế nhưng Thẩm Thiên Mạch ở Lê Quốc cũng không có thể lực, làm sao có thể toàn thân trở ra? !...

Nạp Lan Dung chẳng phải hạng người thiện nam tín nữ gì cả, Thẩm Thiên Mạch muốn tương kế tựu kế, nếu bị Nạp Lan Dung phát hiện, chỉ sợ càng nguy hiểm trùng trùng.

"Nạp Lan Dung đích thật rất sáng suốt. Thế nhưng, người sáng suốt, thường thường tự phụ." Khóe môi Thẩm Thiên Mạch tạo thành nụ cười ung dung, ngạo khí của Nạp Lan Dung tận trong xương tủy, nàng thấy rất rõ. Tự tin với thể cục Lê Quốc, nàng cũng thấy rất rõ ràng.

Cho nên, việc nàng cần làm bây giờ là tỏ ra yếu kém. Khiến Nạp Lan Dung nghĩ nàng cũng không cường đại như hắn tưởng tượng, sau đó sẽ hợp lý chui vào lòng của Nạp Lan Dung, tiếp đó tương kế tựu kế.

Ánh mắt Huyền Lâu hơi đổi, cuối cùng đành không nói nữa. Tính tình Thẩm Thiên Mạch thế nào hắn rõ, chuyện nàng đã quyết, sẽ không dễ dàng thay đổi, huống chi là vì Tư Đồ Cảnh Diễn, dường như chỉ cần là những chuyện liên quan tới Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng đều sẽ liều lĩnh.

Hắn thật sự rất hi vọng có được sự quan tâm và tình yêu của nàng. Chỉ là, cuối cùng đã muộn, trong lòng nàng không còn sự tồn tại của người khác nữa.

"Thay vì chờ, không bằng chủ động xuất kích." Khóe môi Thẩm Thiên Mạch cong lên, trong con ngươi lướt qua một tia giảo hoạt, "Huyền Lâu cùng ta tới Lục Phương Trai một chuyến đi."

Huyền Lâu nghe Thẩm Thiên Mạch nói, thu liễm tâm tình, ôn hòa gật đầu, "Được."

Lục Phương Trai vẫn trong cảnh mùa xuân thái bình. Nạp Lan Dung mặc một bộ trường bào kim sắc (màu vàng), vẻ bất cần đời giữa hai hàng lông mày đã tiêu tán, vẫn mang theo nụ cười tà khí, chỉ là đôi mắt kia đã không còn che giấu nỗi lòng như trước nữa.

Nạp Lan Dung hôm nay, ẩn hiện trong cặp mắt màu lam thật nhiều nỗi lòng, như một con hùng ưng với khi phách mãnh liệt nhìn chăm chăm vào con mồi.

Thẩm Thiên Mạch vẫn là một bộ bạch y, mỉm cười nhìn Nạp Lan Dung ưu du ai tơi (an nhàn thảnh thơi), cười nói, "Năm tháng không gấp, Thắt hoàng tử, à không, phải là Lê Vương bệ hạ, thật ra thay đổi không ít."

"Vậy ư? Dùng cái gì mà thấy rõ?" Môi khẽ kéo ra thành nụ cười nghiền ngẫm, Nạp Lan Dung cười như không cười nhìn Thẩm Thiên Mạch, đây là nữ tử khiến hắn phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Màu sắc Thẩm Thiên Mạch không chút thay đổi, ngồi xuống, thái độ tựa hồ rất là tùy ý, cười nói, "Bằng đôi mắt này. Trước kia chúng được ẩn giấu trong màn sương khiến người ta không thấy rõ thật giả, mà hôm nay, thật dọa người đó."

Một câu nói trúng phóc. Trước kia Nạp Lan Dung cần che giấu thể lực nên phải thu liễm khí phách của mình. Mà hôm nay hắn đã leo lên được vị trí Lê Vương, cần phải có khí phách để thu phục người, hắn không còn cần thu liễm khí chất của mình nữa.

Nạp Lan Dung nghe Thẩm Thiên Mạch nói vậy, trong mắt hiện lên một tia hàm xúc không rõ, nụ cười trên môi vẫn không chút thay đổi, từ tốn nói, "Hoàng hậu Thẩm Mạc quan sát thật tỉ mỉ đó."

Con người Thẩm Thiên Mạch có lại. Nạp Lan Dung quả nhiên đã biết thân phận của nàng. Như vậy việc không chịu thua ai đây là chứng tỏ hắn đã biết thân phận của nàng? ! Lẽ nào hắn đã bố trí sách lược vẹn toàn rồi?

Nạp Lan Dung thấy được sự nghi hoặc trong mắt Thẩm Thiên Mạch, khóe miệng cũng kéo ra hơn, "Hoàng Hậu Thiên Mạc cũng là người thông minh. Huyền Thiếu trang chủ cũng không phải người thường. Minh nhân bất thuyết ám thoại (người minh bạch không nói những lời mờ ám), ta nếu còn che che giấu giấu nữa, chẳng phải là khiến mấy người chê cười hay sao? !"

"Nếu Lê Vương bệ hạ thẳng thắn như vậy, Thiên Mạch ngược lại có một vấn đề muốn thỉnh giáo." Cặp mắt đen của Thẩm Thiên Mạch càng thâm trầm, hoàn toàn không nhìn thấu lòng cô.

Nạp Lan Dung vậy mà nói thẳng ra thân phận của nàng, tựa hồ hoàn toàn không có ý che giấu. Lẽ nào hắn đã biết chuyện nàng và Huyền Lâu biết kế hoạch của hắn? !

"Thiên Mạch? Tên rất hay." Nạp Lan Dung hơi nhú mồm, ngữ điệu lười biếng, "Hoàng Hậu Thiên Mạc mời nói."

"Nghe Huyền Lâu nói, Lê Vương bệ hạ tập hợp rất nhiều người tới đô thành Lê Quốc?" Thẩm Thiên Mạch thản nhiên nhìn Nạp Lan Dung, thoát nhìn rất là tùy ý, kỳ thực là cẩn thận nhìn mỗi một nét mặt của Nạp Lan Dung.

Nạp Lan Dung nghe xong, đầu tiên là hít một hơi, cười cười, tưởng như quan sát tưởng như nghi hoặc nhìn Thẩm Thiên Mạch, đôi con ngươi màu lam nhanh chóng thoáng qua mấy phần suy xét.

Thẩm Thiên Mạch lặng lẽ thu hồi ánh mắt đang quan sát, dường như vô tình cảm lý trả lời, nhưng trong lòng thì tự định giá thật nhanh. Nét mặt của Nạp Lan Dung nói rõ hắn không dám chắc. Không dám chắc Thẩm Thiên Mạch biết kế hoạch của hắn.

Đã như vậy, nàng cứ làm bộ như không biết là được rồi.

"Không sai. Chính là vì dễ dàng khống chế kinh thành." Nạp Lan Dung suy nghĩ một hồi, thản nhiên đáp lại. Không biết trong hồ lô Thẩm Thiên Mạch bán cái gì. Vậy hắn cứ thử nàng một lần, xem nàng sẽ đối phó thế nào.

Thẩm Thiên Mạch nhú mồm, thế nào, đang thử thăm dò nàng sao? ! Cũng chính là tâm ý của nàng, nàng ngược lại muốn xem Nạp Lan Dung ứng phó thế nào với vấn đề này của nàng, nụ cười hơi lộ hiện lên trên môi, trong con ngươi là một mảnh đen sẫm, thản nhiên nói, "Khống chế kinh thành? Kinh thành không phải đã sớm nằm dưới sự khống chế của Lê Vương bệ hạ hay sao? Bất quá Thiên Mạch thật đúng là không nghĩ ra, lúc này Lê Vương bệ hạ không bố trí binh lực, ngược lại triệu tập cao thủ tới kinh thành, đến tột cùng là có ý gì đây?"

Nạp Lan Dung nghe được Thẩm Thiên Mạch nói, ngược mắt nhìn lại, cặp mắt đen kìa như cười mà không phải cười, không nhìn rõ được tâm tình cùng nụ cười hơi lộ, làm cho người ta không thấy được bất kỳ đầu mối nào.

Vấn đề này của nàng, rốt cuộc là biết rõ tâm tư của hắn, có ý thăm dò, hay là thật sự không biết ý đồ của hắn đây.

Thẩm Thiên Mạch này, vừa thật vừa giả, ngay cả hắn cũng không nắm chắc được nàng biết được bao nhiêu.

Nhìn nụ cười thản nhiên của Thẩm Thiên Mạch, Nạp Lan Dung chậm rãi nhếch môi cười. Thẩm Thiên Mạch nếu chủ động tìm hắn, tất nhiên là để thăm dò hắn, nếu là vì thăm dò, vậy đó chắc là không xác định.

"Thực không dám giấu giếm. Ta triệu tập cao thủ xác thực có dụng ý khác. Chỉ là chuyện này liên quan đến cơ mật của Lê Quốc, thật sự không tiện nói ra." Nạp Lan Dung cười nhạt đáp lại.

Thẩm Thiên Mạch nghe xong câu trả lời của Nạp Lan Dung trả lời, nụ cười không thay đổi, nhưng trong lòng thì thầm mắng, hay cho sự giao hoạt của Nạp Lan Dung. Một câu cơ mật của Lê Quốc mà muốn lừa dối quá quan sao? !

Ý đồ của Nạp Lan Dung nàng tự nhiên rõ ràng. Chẳng qua, nàng chính muốn giả bộ không biết, tự nhiên nói theo ý Nạp Lan Dung, "Nếu chuyện liên quan đến cơ mật của Lê Quốc, Thiên Mạch cũng không hỏi nhiều nữa, nhưng mà Lê Vương bệ hạ cũng đừng nên quên hiệp định với Thiên Mạc!..."

Ba phần uy hiếp ba phần thăm dò.

Nạp Lan Dung nghe vậy, trong mắt hiện lên vài tia hưng phấn khó thấy rõ, Thẩm Thiên Mạch không phát hiện được dụng ý chân chính của hắn, vậy hắn có thể âm thầm sắp xếp rồi. Võ công của Thẩm Thiên Mạch không phải hắn không biết, chưa chuẩn bị chu toàn, hắn sẽ không dễ dàng động thủ.

"Tự nhiên sẽ không quên." Nạp Lan Dung cười an nhàn trả lời.

Thẩm Thiên Mạch cười lạnh, bên ngoài lại làm ra vẻ không quá tin tưởng, cẩn thận quan sát Nạp Lan Dung, làm bộ sẽ tiếp tục theo dõi từng cử chỉ của hắn.

Nạp Lan Dung không ngu ngốc, nàng có bao nhiêu cân lượng, Nạp Lan Dung đều biết. Nếu nàng biểu hiện ra quá mức ngu dốt, sẽ khiến cho Nạp Lan Dung lòng nghi ngờ, cho nên nàng chỉ có thể làm vậy thôi, vừa thật vừa giả.

"Hi vọng Lê Vương bệ hạ không nên có tâm tư hay cử động nào khác! Bằng không, thua thiệt sẽ chỉ là Lê Quốc." Cặp mắt đen của Thẩm Thiên Mạch

mang theo ý tứ cảnh cáo nhìn Nạp Lan Dung.

Nạp Lan Dung không chút tránh né, đối diện với cặp mắt đen ấy của Thẩm Thiên Mạch. Con ngươi màu lam chống lại con ngươi màu đen, giống nhau ở sự thâm thúy cùng với khí phách tràn ngập.

Qua hồi lâu Nạp Lan Dung thu ánh mắt lại, cười nói, "Lê Quốc chẳng qua là một nước vừa, cho dù có dã tâm, cũng vô ích."

Thẩm Thiên Mạch cũng thu hồi ánh mắt, như có như không nhìn phía sau Nạp Lan Dung. Nàng luôn cảm thấy phía sau Nạp Lan Dung còn có người nào đó. Bởi vì có thể cảm giác được một khí tức như có như không, thế nhưng khi nàng quan sát tỉ mỉ, lại cảm thấy như không có ai cả.

Không có khả năng, với võ công của nàng, nếu thật sự có người, không thể nào không phát hiện được. Thế nhưng, vì sao nàng lại có cảm giác kỳ quái như thế. Nếu quả thật có một người như vậy, xem ra Nạp Lan Dung rất khó đối phó. Bản thân mình thật sự cần phải thận trọng.

"Cứ bàn luận mãi chuyện quốc gia đại sự, thật đúng là không thú vị." Huyền Lâu thấy hai người đều trầm mặc, vội mấp máy, ôn hòa nói.

Nạp Lan Dung không khỏi nhướn mày nhìn Huyền Lâu. Huyền Lâu chính là Thiếu trang chủ của Thất Tuyệt sơn trang, thân phận này ở bất cứ đâu cũng nằm trong mắt của những người có tâm tranh phách thiên hạ, rất là đặc biệt.

Nếu Huyền Lâu có thể cho mình sử dụng, như vậy, binh khí Lê Quốc sẽ không còn là chuyện cấp bách nữa. Thế nhưng, với mối quan hệ của Huyền Lâu và Thẩm Thiên Mạch, hẳn liệu có thể thu Huyền Lâu cho mình sử dụng sao? !

Theo như mạng lưới tình báo dưới tay hắn, Huyền Lâu là một người trong điệu dàng mà kỳ thực lại lạnh nhạt, người giống vậy, sao lại cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh Thẩm Thiên Mạch?

"Huyền Lâu muốn làm cái gì?" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, trêu chọc, "Chớ không phải là muốn cưới vợ đấy chứ?"

Huyền Lâu nghe được ngôn ngữ hài hước của Thẩm Thiên Mạch, trên mặt hiện lên sự lúng túng, trong nháy mắt trở lại bình thường, cười nói, "Thiên Mạch đùa gì thế."

Nạp Lan Dung nhìn Huyền Lâu và Thẩm Thiên Mạch có vẻ hiểu ra. Thần tình biến hóa vừa rồi của Huyền Lâu chỉ trong nháy mắt, thế nhưng hắn lại nhìn thấy. Khi mà trên mặt Huyền Lâu xuất hiện vẻ lúng túng, ánh mắt lại lóe lên chút mất mát.

Nếu như hắn không đoán sai, Huyền Lâu nhất định thích Thẩm Thiên Mạch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 11: Tương kế tựu kế

Tiết trời đã dần dần vào hạ, thời tiết ở Lê quốc ngày một âm áp, mọi thứ phảng phất như nằm trong màn sương.

Thẩm Thiên Mạch mặc một bộ y phục màu trắng, bên hông thắt đai lưng màu xanh nhạt. Nàng vẫn giống như lúc bình thường, không trang điểm thừa thãi, chỉ đơn giản một màu trắng ngần, cũng đã tôn lên khí chất cao quý của nàng.

Trên khuôn mặt là vẻ lạnh nhạt mà lười biếng, con ngươi đen nhánh neo lại, giống như mảnh thú đang ngủ say. Khóe môi cong lên như có như không, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể gọi lên nụ cười lãnh huyết.

"Trận Hồng Môn yến lần này, tự ta có thể làm tốt." Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười thần nhiên, liếc mắt nhìn xuống Huyền Lâu đang muốn hộ tống nàng tới Hoàng cung của Lê quốc, nhìn thấy trên mặt Huyền Lâu vẻ không yên lòng. Về mặt Thẩm Thiên Mạch vẫn thần nhiên, chỉ là trong con ngươi đen nhánh có chút nặng nề, nàng dặn dò: "Ngươi còn có chuyện quan trọng hơn."

"Nói hộ với Cảnh Diễn, cho dù hắn nhìn thấy cái gì, nghe thấy cái gì, cũng không cần quan tâm. Chỉ cần tin tưởng ta, ta sẽ không gặp chuyện gì." Đôi mắt Thẩm Thiên Mạch lúc nói tới Tư Đồ Cảnh Diễn đột nhiên sáng rực, nụ cười trên khóe môi không biết do đâu đã trở nên âm áp.

Huyền Lâu nhíu chặt lông mày, rõ ràng Thẩm Thiên Mạch đang mạo hiểm đánh cược tính mạng của mình, đi tới Hoàng cung, không biết mưu kế tương kế tựu kế có thành công không. Thẩm Thiên Mạch đã phân phó hẳn chuyển lời tới Tư Đồ Cảnh Diễn, không phải là làm cho mình càng rơi vào nguy hiểm hay sao?!

Nếu không thành công thì sao đây?! Nếu Nạp Lan Dung thật sự bắt giữ Thẩm Thiên Mạch, chẳng lẽ muốn để cho Tư Đồ Cảnh Diễn đứng yên nhìn Thẩm Thiên Mạch cứ như vậy chết trước mặt hắn sao?!

"Ta sẽ không sao." Nụ cười thần nhiên nở trên khóe môi, giống như gió xuân lướt nhẹ qua lòng người ta, không kiêu căng không lạnh lẽo, chỉ là nụ cười đơn giản như vậy, giống như an ủi, giống như thề nguyện, rõ ràng lạnh nhạt như vậy, lại chứa chứa bao điều.

Chân mày Huyền Lâu nhíu chặt lại, lời nói ra lại mang theo ân cần: “Ngươi biết rõ, nếu như ngươi xảy ra chuyện, hấn sẽ không sống nổi.”

Thẩm Thiên Mạch nghe được lời Huyền Lâu nói, con ngươi đen nhánh giống như hóa thành hồ nước xuân, mềm mại mà thâm tình. Nàng biết, sao nàng lại không biết đây, cho nên, coi như là vì Tư Đồ Cảnh Diễn, nhất định nàng sẽ không để mình gặp chuyện.

Nàng biết một khi nàng vào trong Hoàng cung kia, Nạp Lan Dung chắc chắn sẽ không để cho ai truyền tin tức ra ngoài, dù sao lá bài chủ chốt đến cuối cùng mới lấy ra, mới có thể một phát trúng đích, nếu không sẽ đem dài lắm mòng. Lúc này, cũng chỉ có Huyền Lâu có bản lĩnh xông phá tầng tầng phòng thủ của Nạp Lan Dung, đây chính là lý do tại sao nàng không để Huyền Lâu cùng đi vào Hoàng cung.

“Ta biết.” Giọng nói nàng thản nhiên, lại mang theo vẻ kiên định.

“Được rồi. Ngươi phải cẩn thận.”

Lưu lại cho Huyền Lâu về mặt ngươi yên tâm đi, Thẩm Thiên Mạch đi một mạch về phía Hoàng cung Lê quốc. Trên đường đi, Thẩm Thiên Mạch vẫn nở nụ cười, dường như không phải nàng đang đi đối phó với Hồng Môn yến, mà thật sự chỉ đang đi uống rượu.

Hoàng cung Lê quốc, Nạp Lan Dung cho bày biện bộ bàn ghế trầm hương (*), ánh mắt thoáng qua vẻ u lãnh, hấn nở nụ cười, đùa giỡn ly rượu trong tay.

(*)Trầm hương: Gỗ trầm hương

“Dung, Ngươi chắc chắn thành công?” Đứng sau Nạp Lan Dung là một hắc y nữ nhân, nàng chính là người gây đàn mà Thẩm Thiên Mạch đã nhìn thấy ở phụ đệ của Nạp Lan Dung.

Nạp Lan Dung cười ngoan độc, trên ngón tay dính chút rượu, hấn đưa lên gần chóp mũi, cười nói: “Hóa công tán này vô sắc vô vị, cũng không phải là kịch độc, nàng ta chắc chắn không phát hiện được.”

“Nhưng hôm qua lúc ta gặp nàng lần đầu ở phủ đệ của ngài, ta rõ ràng cảm thấy hình như nàng phát hiện ra cái gì đó.” Hắc y nữ nhân nhíu mày, nhớ tới cảnh tượng hôm đó gặp Thẩm Thiên Mạch, vẫn cảm thấy trong đôi mắt đen nhánh của Thẩm Thiên Mạch có cất giấu điều gì đó. Có lẽ là nữ tử trời sinh nhạy cảm, nàng cảm giác như vậy không ổn.

“Anh. Đừng lo lắng. Không có việc gì đâu. Chờ Thẩm Thiên Mạch trúng Hóa công tán này, võ công bị phế, sẽ bị ta khống chế, đến lúc đó cho dù hấn cầm quân đánh tới kinh thành của Lê quốc thì chúng ta cũng không cần lo lắng.” Về mặt Nạp Lan Dung vui vẻ, trong giọng nói mang theo vẻ hăng hái và đắc ý.

Hắc y nữ nhân vừa nghe thấy lời của Nạp Lan Dung, còn muốn nói cái gì nữa, đột nhiên nàng lắc thân mình một cái, lập tức ẩn thân, giọng nói mơ hồ phát ra: “Nàng tới.”

Hắc y nữ nhân vừa dứt lời, Thẩm Thiên Mạch đã bước vào Hoàng cung Lê quốc, nghênh ngang đi về phía tẩm cung của Nạp Lan Dung.

“Lê vương thật thịnh tình, Thiên Mạch vô cùng cảm động.” Khóe môi Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười đùa giỡn có phần lười biếng, con ngươi đen nhánh cũng mang theo nụ cười.

Nạp Lan Dung nhìn thấy bộ dáng lười biếng của Thẩm Thiên Mạch, không khỏi giật giật khóe môi: “Đó là Hoàng hậu Thiên Mạch nể mặt ta. Mời ngồi mời ngồi, đây đều là trầm hương thượng hạng.”

Đôi mắt sắc bén của Thẩm Thiên Mạch không thay đổi, thuận tay cầm lên một vò rượu trầm hương đã mở sẵn, để lại gần ngửi một chút, khóe miệng từ từ gợi lên chút ý cười, trong mắt như có thâm ý, nhìn Nạp Lan Dung.

Đôi mắt Nạp Lan Dung cũng không thay đổi, có điều bàn tay đặt dưới bàn lại nắm chặt, các khớp xương trắng bệch. Chẳng lẽ, Thẩm Thiên Mạch phát giác cái gì khác thường?! Nếu đúng như vậy, trong mắt thoáng qua vẻ ác độc, hấn chỉ có cách mạnh mẽ chế phục nàng.

Mặc dù Hóa công tán để trong rượu có thể nói là không chút sơ hở, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Nạp Lan Dung còn chuẩn bị chu đáo, bốn phía tẩm cung mai phục hơn ngàn tên sát thủ, hôm nay không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải giam cầm Thẩm Thiên Mạch!

Công phu của Thẩm Thiên Mạch không phải hấn không biết. Nhưng hơn ngàn tên sát thủ mai phục xung quanh cung điện cường không phải kẻ đầu đường xó chợ! Huống chi, một người không phải đối thủ, một trăm người không phải đối thủ, chẳng lẽ ngàn cao thủ lại không bắt được một Thẩm Thiên Mạch hay sao?!

Hôm nay nhất định hấn phải làm được, coi như Thẩm Thiên Mạch phát hiện ra trong rượu có vấn đề thì hấn cũng phải bắt được Thẩm Thiên Mạch. Nghĩ như thế, về mặt Nạp Lan Dung lại thản nhiên như không.

Mặc dù trong lòng Nạp Lan Dung suy nghĩ rất nhiều, nhưng thật ra chỉ

trong nháy mắt mà thôi, mà trong nháy mắt đó, Thẩm Thiên Mạch đã thu hồi ánh mắt, nhếch miệng lên hơi cười, uống một hớp rượu, khen ngợi: “Quả nhiên là Trầm Hương thượng hạng.”

Nạp Lan Dung thấy Thẩm Thiên Mạch uống rượu, trong mắt lướt qua chút ánh sáng rực rỡ.

Ánh mắt Thẩm Thiển Mạch không đổi, nhưng trong lòng thầm cười lạnh. Bên trong rượu Trầm Hương cho thêm cái gì đương nhiên nàng rất rõ, thật may là nàng có mang theo thuốc giải Hóa công tán bên mình.

Thật ra thì trước khi vào cung, nàng đã đoán được Nạp Lan Dung rất có thể dùng Hóa công tán. Dù sao muốn dùng nàng uy hiếp Tư Đồ Cảnh Diễn, trước hết phải khống chế nàng, như vậy, biện pháp tốt nhất chính là phế đi công phu của nàng. Vậy nên, đương nhiên sẽ dùng Hóa công tán.

Hóa công tán một khi uống vào, chính là không giải được. Một thân công phu sẽ từ từ bị phế, mà để đẩy nhanh tác dụng của Hóa công tán, chính là rượu! Cho nên, Hóa công tán cộng thêm Trầm Hương, đương nhiên nếu uống vào thì Hóa công tán kia sẽ phát tác.

Có điều, vừa rồi nàng cố ý nhìn Nạp Lan Dung, làm cho hắn thất thần, mà một giây Nạp Lan Dung thất thần kia, nàng đã bỏ giải dược vào vào rượu, lẫn vào trong rượu vừa uống xuống.

"Thế nào? Hoàng hậu Thiên Mạc, rượu Trầm Hương này ra sao?" Nạp Lan Dung nhìn thấy phản ứng của Thẩm Thiển Mạch khoe miệng nâng lên nụ cười đắc ý, ngữ điệu mang theo ba phần giễu cợt, bảy phần đắc ý.

Trong lòng Thẩm Thiển Mạch cười lạnh, trên mặt lại làm bộ cắn răng nghiêng lợi, lạnh lùng nhìn Nạp Lan Dung, giọng nói lạnh như băng phun ra hai chữ: "Đê tiện!"

"Đê tiện?" Nạp Lan Dung nhún lông mày, con ngươi hẹp dài tràn đầy tà khí, khoe miệng vui vẻ nhưng cũng đầy tà mị: "Từ xưa tới nay, binh bất yếm trá (*)"

(*) Binh bất yếm trá: trong chiến tranh không ngại dối lừa, việc quân cơ không nề dối trá, nhà quân sự luôn phải lừa địch.

Trong mắt Thẩm Thiển Mạch thoáng qua vẻ khinh thường, khoe miệng cong lên nụ cười vui vẻ: "Không biết Bệ hạ Lê vương cho ta dùng Hóa công tán, là muốn gì vậy?!"

Ánh mắt Nạp Lan Dung không đổi, bỏ qua vẻ giễu cợt của Thẩm Thiển Mạch, đắc ý nói: "Nghe nói Hoàng thượng và Hoàng hậu Thiên Mạc tình cảm rất sâu đậm, chính vì Hoàng hậu Thiên Mạc đuổi vị Quận Chúa An Nhã đi, bỏ qua việc hòa thân liên minh. Không biết Hoàng đế Thiên Mạc có nguyện ý vì Hoàng Hậu Thiên Mạc cắt nhường nửa giang sơn hay không?!"

Nửa giang sơn?! Khẩu khí thật lớn! Trong lòng Thẩm Thiển Mạch lạnh lùng cười. Đáng tiếc ta sẽ cho ngươi bài học nhớ đời, nửa giang sơn này, ngươi không thể nuốt trôi. Không có bản lĩnh thì không nên mưu đồ gian son lớn như vậy. Có lúc, dã tâm quá lớn, cũng không phải là chuyện tốt.

Hoặc là nói, một người mưu lược cũng liên quan tới lòng dạ bên trong. Nạp Lan Dung thông tuệ, điều này không thể phủ nhận, nhưng mà dùng quá nhiều âm mưu, cũng có thể thất thủ.

"Bệ hạ Lê quốc thật ngây thơ..." Nàng không chút lưu tình châm chọc, bây giờ nàng muốn cho hắn thấy đáng và không cam lòng, cho nên dĩ nhiên càng cay nghiệt càng tốt, huống chi, vốn nàng muốn nhìn Nạp Lan Dung khó chịu, vừa đúng lúc có cơ hội châm chọc.

"Ta có ngây thơ hay không, Hoàng Hậu Thiên Mạc sẽ biết rất nhanh." Nạp Lan Dung nở nụ cười tự cho là ưu nhã, vẻ mặt đắc ý rồi đi.

Ánh mắt Thẩm Thiển Mạch băng lãnh về mặt buồn bực nhìn Nạp Lan Dung, cảm giác được phía sau lưng hắn như có như không một hơi thở nụ cười ngoan tuyệt gọi lên trên khoe môi Thẩm Thiển Mạch.

Chính là hơi thở đó không sai. Chính là nữ nhân áo đen nàng đã gặp hôm đó. Vốn dĩ nàng không muốn dùng thủ đoạn như vậy, có điều nếu Nạp Lan Dung muốn dùng, nàng đương nhiên sẽ phụng bồi, cũng không thể chịu thua thiệt suông như vậy!

"Hoàng hậu Thiên Mạc. Xin mời đi!" Một nam nhân kiêu căng đi tới, vẻ mặt tiểu nhân đắc chí nhìn Thẩm Thiển Mạch, khi thấy rõ dung mạo của nàng, trong mắt thoáng qua vẻ tham lam, đôi mắt hắn đắm đuối nhìn Thẩm Thiển Mạch, dường như muốn rơi nước miếng tới nơi.

Ánh mắt Thẩm Thiển Mạch băng lãnh lóe lên, chiếc đũa trên bàn rất nhanh bay tới phía nam nhân kia, không dùng nội lực, tác dụng chậm chạp không đủ, nam nhân kia lắc mình tránh được.

"Ngươi!" Nam tử kia hình như hơi tức giận nhìn Thẩm Thiển Mạch, đáng và tràn đầy hận ý.

Thẩm Thiển Mạch khinh thường nhìn hắn, trong mắt càng lạnh lẽo, giọng điệu rõ ràng nói: "Nếu không phải ta mất nội lực, hai con ngươi này của ngươi ta nhất định lấy đi! Không cần tức giận nhìn chằm chằm ta như vậy, thân phận của ta là gì, ngươi đương nhiên rõ ràng. Nếu xảy ra điều gì không may, đừng nói ngươi, mà ngay cả kinh thành Lê quốc cũng không hứng chịu nổi!"

Giọng nói lạnh như băng, tràn đầy uy hiếp cùng khí phách kinh người. Nam nhân vừa rồi còn mang bộ mặt tiểu nhân đắc chí, nhìn thấy ánh mắt Thẩm Thiển Mạch lập tức cảm thấy kinh sợ, mặc dù vẫn còn lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng nhìn vào mắt Thẩm Thiển Mạch cũng không dám không tôn kính.

"Thật đúng là không thể coi thường Thẩm Thiển Mạch này." Nạp Lan Dung đứng không xa ngoài cửa cung nghe thấy những lời này của Thẩm Thiển Mạch, khoe môi hắn nâng lên nụ cười sâu xa. Tuy nhiên sau thời điểm vừa rồi, hắn càng khẳng định một cách chắc chắn rằng Thẩm Thiển Mạch đã trúng hóa công tán, mất hết võ công, nếu không làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho tên thị vệ kia?!!

"Phái Mạc Nhất đến thay thế hắn, trông chừng Hoàng hậu Thiên Mạc. Nếu có nửa phần bất trắc, mạng đầu tới gặp ta!" Sắc mặt Nạp Lan Dung bình

thần nhìn tên thị vệ bên cạnh, giọng nói lạnh lẽo, trong đôi mắt hẹp dài lộ vẻ tức sát.

Thẩm Thiển Mạch được bố trí ở một nơi cực kỳ hẻo lánh trong hoàng cung Lê quốc. Mặc dù là nơi hẻo lánh nhưng thủ vệ lại vô cùng sâm nghiêm.

Thẩm Thiển Mạch đi vào phòng trong, đột nhiên nàng cảm thấy cách bày biện trong này rất quen thuộc. Trong mắt nàng dần hiện tia sáng tỏ, đây chính là gian phòng được bố trí tốt nhất Thiên Khuyết Lâu. Trước đây khi ở Thiên Khuyết Lâu nàng đã từng nghiên cứu qua, cách bày biện trong phòng có vẻ đẹp đẽ khác lạ, nhưng thật ra cũng chỉ là một trận pháp, một trận pháp có thể vây khốn người. Chỉ có điều, mặc dù lúc đó những vật dụng được xếp đặt dựa theo trận pháp nhưng cũng không hình thành trận pháp thật sự, vì vậy nàng cũng không suy nghĩ nhiều mà chơi đùa thật vui vẻ.

Không nghĩ tới hôm nay lại thấy được cách bày biện như vậy, hơn nữa trận pháp này còn là trận pháp đã được bố trí xong. Nạp Lan Dung thật có lòng suy nghĩ, đã phế võ công của nàng mà vẫn không yên tâm, lại còn bày bố trên này một trận pháp, phái đội ngũ binh lính hùng mạnh trấn giữ ngoài kia.

Chỉ có điều, cách sắp xếp nơi này lại giống hệt với Thiên Khuyết Lâu. Chẳng lẽ ông chủ của Thiên Khuyết Lâu và Thiên Tuyệt Lâu chính là Nạp Lan dung?!! Thì ra là vậy, lẽ nào tin tức của Nạp Lan dung lại linh thông như vậy!!

Thật không ngờ Nạp Lan Dung còn có một mặt tài giỏi như vậy. Xem ra nàng có không ít nhiệm vụ tại hoàng cung Lê quốc này đâu!!

“Cô nương, mời dùng cơm.”

Đúng lúc Thẩm Thiển Mạch đang suy nghĩ thì có một bóng người màu đen vào phòng. Thẩm Thiển Mạch nâng mắt nhìn, là một nam tử có gương mặt chữ quốc*, mày kiếm mắt sao, thoạt nhìn là một nam tử cương nghị, đang bưng một mâm đồ ăn, lạnh lùng nhìn nàng (Chữ “quốc”: 国)

Thẩm Thiển Mạch hơi nhú mi, không sợ hãi tiếp nhận đồ ăn, sắc mặt không đổi bất đầu dùng bữa, bộ dáng muốn có bao nhiêu lưỡi biếng liến có bấy nhiêu, không có chút biểu cảm nào mà một tù nhân nên có, ngược lại tản ra một cỗ quý khí tự nhiên thiên thành.

Mạc Nhất lạnh lùng nhìn nữ tử trước mắt. Trong tình cảnh như này mà vẫn có thể thản nhiên như vậy, quả nhiên vị Hoàng hậu của Thiên Mạc này không phải là nữ tử bình thường.

Thẩm Thiển Mạch vừa ăn cơm vừa suy nghĩ. Xem ra nàng đoán không lầm, buổi chiều Nạp Lan Dung có ý phái một thị vệ thiếu kiên nhẫn đưa nàng tới nơi này, chính là muốn dò xét nàng một phen, may mà nàng bình tĩnh, nếu không cẩn thận để lộ ra chân tướng thì chẳng phải là cùi ba năm thiêu một giờ sao.

Phải biết rằng tại buổi chiều hôm đó, xung quanh cung điện không dưới một nghìn cao thủ, mặc dù không thể cảm nhận rõ ràng khí tức của từng người, nhưng người tập võ rất nhạy cảm đối với nguy hiểm, vì vậy Thẩm Thiển Mạch cảm nhận được mối nguy hiểm từ toà cung điện kia.

Nếu nàng không thật sự trúng hoá công tán, vậy thì chờ nàng chính là một trận ác đấu, đến lúc đó muốn toàn thân rút lui, chi e không thể.

Tâm tư của Nạp Lan Dung thật kín đáo. Nếu không biết rõ tiên cơ, nàng cũng từng bước thụ động. Đấu với Nạp Lan Dung, thật sự không thể bớt lo lắng. So với đám người Kỳ Nguyệt kia thì Nạp Lan Dung mạnh hơn nhiều. Chẳng qua là, Thẩm Thiển Mạch nàng cũng không phải người dễ trêu chọc!!

“Ta ăn đủ rồi.” Thẩm Thiển Mạch vừa bình thản ăn cơm, vừa quan sát Mạc Nhất, dáng vẻ hần lạnh nhạt, dường như rất được Nạp Lan Dung coi trọng, hẳn là thân tín của Nạp Lan Dung, xem ra ôn trọng kín kẽ, có vẻ như không phải là người mà mình có thể bắt tay.

Mạc Nhất vừa nghe thấy liền lạnh lùng đưa tay tiếp nhận cái mâm trong tay Thẩm Thiển Mạch, không nói lời nào, lui ra ngoài. Thẩm Thiển Mạch nhìn bóng lưng Mạc Nhất, khoe miệng gọi lên nụ cười nhạt, nàng đây là đang hỗn loạn sao? Vì sao lại cảm thấy Mạc Nhất này mang lại cho nàng cảm giác quen thuộc chứ?!

Một thân lạnh lẽo này rất giống Sanh Ca. Nhưng rồi Thẩm Thiển Mạch lại cảm thấy hẳn tuyệt không phải Sanh Ca. Bởi vì sự lạnh lẽo của Sanh Ca là loại lạnh lẽo từ trong mà ra, còn Mạc Nhất, mặc dù nhìn như vô cùng lạnh nhạt nhưng nàng cảm thấy trong mắt hẳn mang theo độ ấm.

Nhưng mà, hình như trong trí nhớ nàng không có người này. Thật kì lạ.

Thẩm Thiển Mạch lắc đầu một cái, tự mình bò lên giường. Nàng rất thức thời, hôm nay nàng mới bị khống chế, Nạp Lan Dung sẽ tìm mọi cách phòng bị nàng, cho dù nàng có lòng muốn điều tra cơ mật của Hoàng cung Lê quốc thì cũng không phải là thời điểm này.

Đã ăn no, lại không có chuyện gì làm, nàng cũng mừng rỡ vì được thanh nhàn, ngủ một giấc thật tốt, dường như thể lực mới có thể chống lại kẻ địch, không phải sao? Khoé môi nàng thoáng hiện nét cười, vừa nằm xuống liền ngủ.

Mạc Nhất ở ngoài cửa thấy một màn như vậy, khoe môi khẽ gọi lên nét cười, Mạch Nhi nàng, nơi như thế này mà cũng có thể ngủ. Trong đôi mắt của hắn vô ý để lộ ánh sáng dịu dàng.

Gương mặt cương nghị lạnh lùng của Mạc Nhất nhuốm một chút thần sắc tà mị, yêu dị. Hắn nhanh chóng thu hồi ánh mắt, khuôn mặt tối đen, hắn cầm cái mâm trên tay, lạnh lùng đi về phía trước.

Ngày hôm sau, Thẩm Thiển Mạch vừa duỗi lưng một cái đã thấy Mạc Nhất với khuôn mặt tối tăm đứng ở cửa, lạnh lẽo nhìn nàng. Thẩm Thiển Mạch nhú mày nhìn về mặt thâm trầm của Mạc Nhất, trong mắt thoáng qua một chút ngờ vực.

“Người đứng liên tục ở chỗ này làm gì?” Nàng nghiêng đầu nhìn Mạc Nhất, đôi mắt sáng trong như nước của Thẩm Thiển Mạch mang theo mấy phần

quan sát, mấy phần nghi ngờ.

Tên Mạc Nhất này thật kì lạ. Hắn phụng mệnh đứng ở nơi này trông chừng nàng cũng không có gì kì lạ, nhưng nàng cảm thấy ánh mắt Mạc Nhất nhìn nàng có chút kì lạ, mặc dù thoạt nhìn lạnh lẽo dọa người, nhưng rõ ràng nàng không hề cảm thấy bất kỳ lạnh lẽo nào.

Chẳng lẽ cảm giác của nàng không còn nhạy cảm nữa?! Thật là khó hiểu.

“Phụng mệnh trông chừng.” Câu trả lời đơn giản, Mạc Nhất không hề chớp mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch, vẫn lạnh nhạt trước sau như một.

Thẩm Thiên Mạch không nhìn ra chút sơ hở nào, không thú vị bữu môi, thôi, quản hắn có vấn đề khi gió gì làm gì, dù sao chuyện cũng không liên quan tới nàng. Chỉ là nàng cảm thấy kỳ lạ thôi.

Sanh Ca lạnh lùng, nhưng là khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo từ bên trong, chỉ cần nhìn ánh mắt của hắn là có thể cảm thấy lạnh lẽo rõ ràng, nhưng nam tử này, ánh mắt lạnh lẽo của hắn vô cùng giống Sanh Ca, nhưng lạnh lẽo trong đó không phải thực chất, giống như chỉ là cố ý lạnh lùng.

“Bình thường Lê Vương bệ hạ ở nơi nào?” Dáng vẻ Thẩm Thiên Mạch nhàm chán, nàng vừa thản nhiên nhìn ngoài cửa sổ, vừa không chút để ý hỏi.

Mạc Nhất vừa thấy Thẩm Thiên Mạch để lại cho hắn một nửa khuôn mặt, trong đôi mắt liền thoáng qua nhanh một chút dịu dàng, nghe câu hỏi của Thẩm Thiên Mạch thì không khỏi nhăn mày, lạnh lùng nói: “Không biết!”

Thẩm Thiên Mạch nghe vậy liền nhíu mày. Khá lắm, Mạc Nhất, thật kín tiếng, không chịu nói cho nàng biết bình thường Nạp Lan Dung ở nơi nào?! Hừ! Hắn cho rằng hắn không nói thì Thẩm Thiên Mạch nàng không có biện pháp để biết sao?!

Hành tung của Nạp Lan Dung dừng hòng thoát khỏi tay nàng dù chỉ một chút. Bất kể Nạp Lan Dung đến chỗ nào đều mang theo nữ vệ sĩ kia, mà nữ vệ sĩ kia chính là Thiêm Hương, cho dù thân thủ nàng ta quý quyết thì cũng không trốn thoát khỏi sự giám sát của Ma Cung.

Khoé môi nàng nâng lên nụ cười đùa giỡn, dáng vẻ Thẩm Thiên Mạch làm như nhàm chán, nói: “Ồ trong phòng này cả ngày làm ta cảm thấy thực buồn bức, ta muốn ra ngoài đi dạo.”

“Không được.” Câu trả lời lạnh lùng không có chỗ thương lượng.

Thẩm Thiên Mạch nhăn nhăn mày, trong mắt thoáng qua khí lạnh, khoé môi nở nụ cười, giống như tự nhiên nhưng mang theo vài phần uy hiếp: “Không được?! Ta nhớ Lê Vương bệ hạ cũng không nói không cho phép ta ra ngoài. Còn nữa, nếu ta xảy ra chuyện gì không may, các người có thể đảm đương nổi sao?! Không nói tới việc ta buồn bức đến sinh bệnh, nếu ta làm ra chuyện gì gây tổn thương đến mình thì sao?”

Trong đôi mắt Mạc Nhất thoáng qua nhanh vài tia tình cảm, Thẩm Thiên Mạch không kịp bắt gặp. Nàng chỉ nghe thấy âm thanh cắn răng nghiến lợi: “Vậy Hoàng hậu Thiên Mạc muốn đi nơi nào?!”

Đáng chết! Mạch Nhi lại dám dùng chính bản thân mình để uy hiếp hắn?! Nàng cư nhiên không thương tiếc bản thân mình như vậy, tuy tuy tiện tiện đã nói ra chuyện tình có thể làm tổn thương đến mình?! Không phải nàng đã đồng ý với hắn sẽ chăm sóc bản thân thật tốt sao?

“Ngự hoa viên.” Đôi mắt Thẩm Thiên Mạch sáng lên, khoé môi thoáng hiện nụ cười. Hoàng cung của Lê quốc cũng không phải là tường đồng vách sắt, đặt nhân thủ nằm vùng bên cạnh Nạp Lan Dung là không thể, nhưng nếu muốn có tai mắt nằm vùng trong Hoàng cung lại không phải chuyện khó.

Ngự hoa viên. Đây chính là nơi nàng bố trí nhân thủ. Thẩm Thiên Mạch hé ra nụ cười tự tin. Muốn biết bí mật của Hoàng cung Lê quốc, nàng có biện pháp, coi như Mạc Nhất không chịu nói, nhưng nếu Thẩm Thiên Mạch nàng muốn biết, vậy thì nhất định sẽ biết!

Mạc Nhất hơi cúi đầu, thu lại ánh sáng trong mắt, để lại cho Thẩm Thiên Mạch một bóng lưng lạnh lùng.

Thẩm Thiên Mạch hiểu Mạc Nhất để nàng đi cùng. Nàng cũng không hiểu vì sao, nếu Mạc Nhất xoay người, nàng nhất định sẽ hiểu rõ được suy nghĩ của hắn. Thật kì lạ mà, dường như nàng có thể hiểu được mọi suy nghĩ của Mạc Nhất.

Vừa đi theo Mạc Nhất ra khỏi cửa đã bị thị vệ cản đường.

“Mạc công tử.” Hiên nhiên là thị vệ biết Mạc Nhất, thái độ đối với Mạc Nhất vô cùng cung kính, hơi khó xử nhìn Thẩm Thiên Mạch phía sau Mạc Nhất, nói:

“Hoàng hậu Thiên Mạc muốn đi ra ngoài. Có ta ở đây, các người yên tâm.” Mạc Nhất lạnh lùng đáp, thị vệ nghe Mạc Nhất nói vậy, vẻ mặt hơi buông lỏng sau đó nhường đường cho Thẩm Thiên Mạch và Mạc Nhất.

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày nhìn Mạc Nhất, xem ra thể lực người này không hề nhỏ. Về sau nàng nên lợi dụng cho tốt mới được. Nhanh chóng đi theo Mạc Nhất tới ngự hoa viên, Thẩm Thiên Mạch làm ra dáng vẻ vô cùng nhàm chán, đồng xem một chút tây xem một chút, dáng vẻ ngầy thơ.

Mạc Nhất nhìn bóng lưng Thẩm Thiên Mạch, trên khuôn mặt vẫn là sự lạnh lẽo ngàn năm không đổi, nhưng nếu nhìn kĩ lại, trong đôi mắt đen nhánh như Hắc Diệu Thạch của hắn hiện lên chút ánh sáng cung chiêu.

“Ui da. Nô tỳ đáng chết!” Một cung nữ va phải Thẩm Thiên Mạch, dáng vẻ hoang mang sợ hãi, đôi mắt thủy hạnh mang theo vài phần kinh hoàng nhìn Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiển Mạch bình thần nâng mắt nhìn cung nữ kia, khoé môi hiện lên nụ cười biếng nhác: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Mạc Nhất lạnh lùng nhìn cung nữ kia, trong mắt thoáng qua một tia sáng tỏ, không biến sắc nhìn cung nữ kia vội vàng vàng rời đi.

Thẩm Thiển Mạch ngoái đầu nhìn Mạc Nhất một cái, thấy hắn không có gì khác thường, nằng nở nụ cười, bàn tay trong tay áo nắm chặt lại.

Nàng ở trong ngự hoa viên nhìn ngó một chút, sau đó làm ra bộ dáng miễn cưỡng hứng thú, bữu môi nói: “Ngự hoa viên này thật nhàm chán, chúng ta trở về đi.”

Trong mắt Mạc Nhất hiện lên ý cười, thu lại ánh mắt thần nhiên nói: “Vậy thì mời trở về.”

Thẩm Thiển Mạch cũng không nhiều lời, thần nhiên rời đi.

Mạc Nhất im lặng đi theo sau Thẩm Thiển Mạch, trong lòng khẽ nở nụ cười thần nhiên. Đương nhiên hắn biết Thẩm Thiển Mạch làm vậy cũng là vì hắn, cho nên trong lòng cảm thấy vô cùng ảm áp.

Hắn hiểu rõ Thẩm Thiển Mạch muốn đánh bại Lê quốc là vì hắn cho nên nàng không tiếc bản thân mà mạo hiểm. Nhưng sao hắn có thể cho phép nữ nhân của mình đi mạo hiểm, trong khi bản thân hắn lại hưởng thụ an nhàn đây?! Hắn không làm được.

Cho nên từ khi Thẩm Thiển Mạch quyết định đến Lê quốc, hắn liền bắt đầu giao sự vụ cho Sanh Ca xử lý. Sanh Ca là người Thẩm Thiển Mạch tin tưởng cho nên hắn cũng sẽ tin, huống hồ tài năng quân sự của Sanh Ca quả thực vô cùng mạnh, giao binh lực cho Sanh Ca sắp xếp, hắn thực yên lòng.

Còn chính hắn lại ngày đêm thần tốc chạy tới Lê quốc, thâm nhập Hoàng cung Lê quốc, thần không biết quỷ không hay giết hộ vệ Mạc Nhất quan trọng nhất của Nạp Lan Dung, thay thế hắn ta.

Hắn ở ngay bên cạnh Thẩm Thiển Mạch để bảo vệ nàng. Nàng mạnh mẽ, hắn biết. Nàng muốn dựa vào sức lực của mình để giúp đỡ hắn, hắn cũng cho phép. Nhưng hắn không thể để nàng chịu nửa phần thương tổn nào dù chỉ là một chút, hắn nhất định phải ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng.

Dù không nói với nàng, nhưng hắn vẫn luôn ở đây.

Còn nữa...

Thẩm Thiển Mạch một đường trở lại chỗ ở, sau đó làm bộ như mệt mỏi, ngã đầu xuống gối, Mạc Nhất cũng thức thoi không quấy rầy nàng, ý tốt muốn giải thích dừng ở cửa miệng, vì nàng khép cửa phòng lại.

Thẩm Thiển Mạch nghe được âm thanh đóng cửa, im lặng không lên tiếng đem tờ giấy trong tay áo lấy ra.

Trong Càn Khôn cung có Càn Khôn.

Trên tờ giấy chỉ viết một câu như vậy ý tứ không rõ ràng, nhưng Thẩm Thiển Mạch lại hiểu. Khoé miệng chậm rãi nâng lên nụ cười nhẹ, nàng phí hết tâm tư tới đây bày hết này đến kẻ khác, thứ nhất là vì muốn Nạp Lan Dung buông lỏng cảnh giác, thứ hai là vì muốn tìm kiếm thời cơ khiến cho Nạp Lan Dung ứng phó không kịp, mà quan trọng nhất, chính là bản đồ quân sự bố trí phòng thủ tại hoàng cung Lê Quốc.

Bản đồ bố trí quân sự. Đối với một cái quốc gia mà nói rất quan trọng, nếu có thể lấy được tấm bản đồ này, khi Thiên Mạc tấn công Lê Quốc có thể tiết kiệm không ít hơi sức.

Thứ hỏi bố trí quân sự của đối thủ cũng đã bị người biết hết toàn bộ, người còn có khả năng không thắng được sao? ! Huống chi binh lực Thiên Mạc nhiều hơn Lê Quốc rất nhiều, nếu còn biết được bố trí quân sự của Lê Quốc, như vậy tất cả quân đội của Lê Quốc đối với Thiên Mạc mà nói cơ hồ chỉ là trong suốt, Lê Quốc tất diệt.

"Càn Khôn cung." Thẩm Thiển Mạch yên lặng thì thầm trong lòng, đôi mắt đen nhánh mang theo tự tin vô cùng, giống như ánh trăng trong đêm tối sáng trong chói lóa, chói sáng đến mức khiến cho người ta không dám nhìn gần, khoé môi chậm rãi nâng lên một đường cong đắc thắng.

Càn Khôn cung là Tàng Thư Các của Lê Quốc. Không nghĩ tới tấm bản đồ bố trí quân sự này tự nhiên lại giấu ở Càn Khôn cung? Trong Càn Khôn cung có Càn Khôn, cho thấy Tàng Thư Các không hề đơn giản. Cụ thể ngược lại khiến nàng tối nay muốn đi xem một chút rồi.

Mặc dù chung quanh có không ít trụ sở mai phục, nhưng mà đối với Thẩm Thiển Mạch mà nói, căn bản không đáng để vào mắt. Nàng muốn đi ra ngoài, tùy thời đều có thể.

Chọn một bộ y phục màu xanh đen, Thẩm Thiển Mạch cột tóc ỏn thòa, nhìn một chút tình huống bên ngoài, lách mình một cái ra khỏi gian phòng.

Màu trắng quá mức chói mắt. Hiện tại ở chỗ này lại không có y phục dạ hành. Chỉ đành phải chọn bộ y phục màu xanh đen này, cũng rất thuận lợi.

Ánh trăng chiếu vào trên mặt Thẩm Thiển Mạch, khiến cho đôi mắt đen nhánh của nàng càng phát sáng như nhìn thấu đáo mọi vật lại mang theo sức quyến rũ vô hình, trên khoé môi nàng là một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh băng hàn, lắng nghe hơi thở bốn phía, lấy khinh công cực nhanh tránh né các trạm gác ngầm cùng các đội tuần tra, thuận lợi ra khỏi phạm vi trụ sở.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt của Thẩm Thiển Mạch trở nên lạnh lẽo. Tên Nạp Lan Dung này đối với nàng quả thật vẫn còn không yên lòng, đã "Phê" võ công của nàng, lại vẫn phải nghiêm mật thủ vệ như vậy! Nếu không phải từ nhỏ nàng đã học cách làm thế nào để tránh né những ám dạ này, thật đúng là không thể nào thuận lợi ra ngoài như vậy.

Rời khỏi phạm vi trụ sở, thị vệ ở hoàng cung Lê Quốc cũng giống như hoàng cung Kỳ Nguyệt không chịu nổi một kích. Thẩm Thiển Mạch rất dễ dàng tránh được thị vệ đang tuần tra, rất nhanh đến được Càn Khôn cung.

Sắc trời hơn tối. Y phục màu xanh đen của Thẩm Thiển Mạch cùng bóng tối bốn phía đã hòa làm một thể. Mặc dù không phải quần áo đánh các chuyện đi trong đêm, tuy nhiên nó cũng giúp mình ẩn thân rất tốt. Máu chốt nhất là, bộ quần áo này tương đối vừa người, giống như đặc biệt vì nàng mà làm ra vậy.

Hơn nữa chất liệu của y phục này cũng rất đặc biệt. Thời gian quá vội vàng nên Thẩm Thiển Mạch cũng chưa có cẩn thận xem xét xem chất vải của y phục này là gì, chẳng qua là cảm thấy mặc nó rất thoải mái, sờ lên tương đối quen thuộc mà thôi.

Càng đến gần Càn Khôn cung, chân mày Thẩm Thiển Mạch liền chau lại càng sâu. Càn Khôn cung này khiến cho nàng cảm thấy một loại áp lực vô hình.

Bốn phía Càn Khôn cung không có bất kỳ thị vệ nào canh giữ. Chỉ có hai tiểu thái giám đứng ở trước cửa đang gật gù, trong mắt Thẩm Thiển Mạch lướt qua một tia nghi ngờ.

Theo đạo lý trong Càn Khôn cung cất giấu một thứ quan trọng như vậy, Nạp Lan Dung không thể nào chỉ phái hai tiểu thái giám canh chừng. Như vậy chỉ có hai khả năng, thứ nhất, Càn Khôn cung này vốn căn bản không có gì cả. Dĩ nhiên, Thẩm Thiển Mạch là tuyệt đối tin tưởng năng lực xử lý chuyện của người dưới tay nàng. Buổi chiều người cung nữ kia nhìn rất tâm thương, nhưng đây chính là cao thủ Ma Cung chỉ đứng dưới Sênh Ca, tin tức của nàng ta tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Như vậy, cũng chỉ có loại khả năng thứ hai. Đó chính là Nạp Lan Dung không hề lo sợ, cảm thấy căn bản không có người nào có thể đủ khả năng lấy đi bản đồ bố trí quân sự từ bên trong Càn Khôn cung.

Thẩm Thiển Mạch nhếch môi cười khinh thường. Không có người nào có thể lấy đi sao? ! Như vậy nàng càng muốn nhìn xem, tự tin của Nạp Lan Dung đến cùng có bao nhiêu phân lượng. Nàng ngược lại không tin, cái Càn Khôn cung này chẳng lẽ còn có thể điên đảo Càn Khôn hay sao! Có tình nàng lại càng muốn đi vào đó coi trộm một chút!

Ra tay như điện. Rất nhanh đánh ngắt xiêu hai tên tiểu thái giám canh cửa vốn đang uể oải ngủ gà ngủ gật. Thẩm Thiển Mạch cũng không thèm nhìn tới hai tiểu thái giám này thêm một cái nào, mà nhanh nhẹn lách mình, tiến vào Càn Khôn cung.

Sau lưng Thẩm Thiển Mạch một đạo bóng đen vẫn theo đuôi xa xa theo sát nhanh chóng đi vào.

Thẩm Thiển Mạch đi thẳng đến tận cùng bên trong Càn Khôn cung, trong mắt mang theo vài phần quan sát nhìn bố trí của Càn Khôn cung. Bố trí ở chỗ tận cùng bên trong này hình như so với bên ngoài có chút không giống. Nhìn bố trí thì hình như có trận pháp gì đó.

Thẩm Thiển Mạch cảm thấy nghi ngờ, vừa quan sát vừa đi tới, đột nhiên giống như đã dẫm vào cái gì, bên cạnh vô số tên bắn đột nhiên bay ra, trong mắt Thẩm Thiển Mạch ánh lên sắc lạnh, xoay người một cái, tránh được những mũi tên đang bắn ra, trong không trung tung người một cái nhảy ra khỏi phạm vi trung tâm của các mũi tên.

Thẩm Thiển Mạch nhìn cảnh tượng trước mắt. Thừa thốt đầy đất là những mũi tên, có tới vài chục cái, nếu mới vừa rồi nàng chậm một chút nữa thôi, rất có thể đã bị ghim thành nhím rồi. Tận cùng bên trong Càn Khôn cung này có cả cơ quan cùng trận pháp, thậm chí bản thân nàng cũng không nhận ra được đó là trận pháp gì, còn suýt nữa bị trúng tên, xem ra sự tự tin của Nạp Lan Dung thật sự cũng không phải là không có đạo lý.

Thẩm Thiển Mạch chậm rãi nở nụ cười. Trong mắt cũng là tăng thêm vài phần âm trầm. Xem ra nàng cần phải cẩn thận một chút rồi, nếu không sẽ kiểm cùi ba năm thiếu một giờ, còn có thể sẽ liên lụy đến Tư Đồ Cảnh Diễn.

Sau lưng bóng đen đã theo sát Thẩm Thiển Mạch tiến vào thấy một màn nguy hiểm mới vừa rồi, trái tim cơ hồ muốn từ cổ họng nhảy ra ngoài, đôi mắt lập tức liền trầm xuống.

"Nàng thì không thể cẩn thận một chút sao? !" Lạnh lùng nhưng mang theo nồng đậm cung chiêu.

Thẩm Thiển Mạch cơ hồ cảm thấy không thể tin được, đây là giọng nói của Tư Đồ Cảnh Diễn. Tư Đồ Cảnh Diễn tại sao lại ở chỗ này. Thẩm Thiển Mạch tràn đầy vui mừng ngoái đầu nhìn lại, lại nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, nhưng khuôn mặt quen thuộc này, không phải là Tư Đồ Cảnh Diễn, mà là Mạc Nhất.

Mới vừa rồi rõ ràng là giọng nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng tuyệt đối không thể nghe lầm. Mà người trước mắt, mặc dù là tướng mạo của Mạc Nhất, nhưng đôi mắt hàm chứa thâm tình cùng khí phách, với nụ cười tà mị mà cung chiêu đó, rõ ràng chính là Tư Đồ Cảnh Diễn, rõ ràng chính là Cảnh Diễn của nàng !

"Cảnh Diễn." Động tình hô. Lập tức trong lòng Thẩm Thiển Mạch như được lấp đầy. Nhưng lo lắng bắt n khi ở Lê Quốc, cùng cảm giác run sợ trong lòng lập tức được phòng thích.

Cảnh Diễn của nàng vẫn ở bên cạnh nàng. Khó trách nàng lại cảm thấy Mạc Nhất quen thuộc như thế. Bởi vì từ bề ngoài lạnh lẽo đó nàng vẫn cảm thấy ôn hòa mà quen thuộc. Đó là âm áp mà chỉ có Cảnh Diễn của nàng mới có thể cho nàng.

"Cũng đã tới. Nào có đạo lý trở về?" Thảm Thiên Mạch nhủ lòng này, trong mắt thoáng qua một tia tin cùng hứng thú, Thảm Thiên Mạch nàng kể từ khi trọng sinh tới nay, cũng chưa biết đến cái chữ sợ này. Tuyệt Trần tính là gì? ! Dù là núi đao biển lửa, cũng không ngăn được chuyện Thảm Thiên Mạch nàng muốn làm.

Mặc dù không biết làm thế nào phá giải Tuyệt Trận, nhưng tự vệ khi ở trong trận pháp, năng tin tưởng là không có vấn đề gì.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 12: Nguy hiểm trùng trùng

Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch ăn ý nhìn đối phương một cái, đều nhìn thấy sự thấu hiểu và tự tin trong con ngươi đen nhánh của đối phương, khóe miệng đồng thời nở một nụ cười mỉa hoặc chúng sinh, hai người một đen một trắng, đều phong hoa tuyết đại giống nhau, cùng ở bên nhau, đó là thâm tình và tín nhiệm dù có xảy ra chuyện gì cũng không thể thay đổi.

Tuyệt trận. Có thể sẽ chỉ có đi mà không có về. Nhưng mà bản đồ bố trí quân sự đang ở trước mắt, cả Lê Quốc đang ở trong tay, lấy được Lê Quốc đồng nghĩa với việc lấy được tiên cơ và cơ hội tranh đoạt thiên hạ, bọn họ làm sao có thể dễ dàng buông tha chứ?

Hướng chi bọn họ là ai? Là Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn. Trong thiên hạ này còn có thứ gì có thể làm khó vọn họ, làm cho bọn họ sợ hãi chứ.

“Vậy thì đi vào” Tư Đồ Cảnh Diễn hài lòng nhìn Thẩm Thiên Mạch, đây chính là nữ nhân của hắn, vô cùng tự tin, bất cứ lúc nào cũng không sợ hãi, sẽ không bao giờ vì sợ hãi mà rút lui.

Nắm thật chặt tay của Tư Đồ Cảnh Diễn, hai người cùng sóng vai bước vào bên trong tuyệt trận. Mới vừa bước vào tuyệt trận, cảnh tượng trong trận cũng đã biến hóa.

Không phải là gian Tàng Thư Các nhỏ nhỏ mà Thẩm Thiên Mạch vừa nhìn thấy mà là một vùng đất trống sương mù giăng kín, mênh mông tràn đầy âm trầm và nguy hiểm.

Đổi mắt nhìn lại, bốn phía rỗng tuếch, sương mù mênh mông, dường như không thấy được điểm cuối, mà ẩn giấu trong mảnh sương mù mênh mông này là nguy hiểm tùy thời có thể cướp đi tính mạng con người.

Thần sắc của Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn chưa bao giờ ngưng trọng như thế. Tuyệt trận, bọn họ không biết phá giải như thế nào. Cho nên gọi là tuyệt, cũng chính bởi vì Tuyệt trận không tuân theo trận nhãn, không thể dùng phương pháp hóa giải giống như những trận pháp khác.

“Như thế nào?” Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, nhìn cảnh tượng giăng đầy sương mù trước mắt, năng biết ở trong tuyệt trận này, mỗi bước đi cũng có thể dẫn đến nguy hiểm trí mạng, vì vậy nếu không nắm chắc, năng cũng không muốn di chuyển.

Trong con ngươi đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn lóe ra thứ ánh sáng giống như bảo thạch màu đen, hơi nheo lại, nhìn sương mù mênh mông trước mắt, phảng phất như rơi vào trầm tư, đôi con ngươi cũng trầm như vậy, giống như cả vũ trụ bao la cũng bị hút vào.

Trầm mặc hồi lâu, khóe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn nở một nụ cười, chân trái hướng phần đất bên chân phải điểm một cái, lấy khinh công lướt qua, cách chỗ đặt chân lúc đầu một trượng, Thẩm Thiên Mạch làm theo phương pháp của Tư Đồ Cảnh Diễn ba xuống nơi đó.

Mặc dù Tư Đồ Cảnh Diễn không nói gì, nhưng từ trong nụ cười của Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch biết hắn biết phải đi như thế nào. Mặc dù đối với trận pháp năng cũng hiểu biết nhưng không thể tinh thông bằng Tư Đồ Cảnh Diễn, đối với tuyệt trận lại càng không biết phá giải, vì vậy tốt nhất là đi theo Tư Đồ Cảnh Diễn.

Nếu Tư Đồ Cảnh Diễn mang năng đi, vậy thì năng liền đi theo hắn. Đây chính là sự tín nhiệm toàn tâm toàn ý, đem tính mạng giao cho Tư Đồ Cảnh Diễn, năng yên tâm.

Ngước mắt nhìn, cảnh sắc trước mắt lại biến hóa, sương mù mênh mông vừa rồi đã biến mất không thấy thay vào đó là một mảnh non xanh nước biếc.

Núi rất xanh cũng rất nguy nga, nếu không phải là mình ở trong tuyệt trận, Thẩm Thiên Mạch còn tưởng năng đang đi đến một nơi non xanh nước biếc. Huyền trận này thật quá giống thật, hơn nữa còn rất cường đại.

Một loại Huyền trận cũng chỉ có thể biến hóa ra cây cối, hơn nữa muốn lấy điều kiện thực tế mà chế tạo, chính là trận pháp giống như Huyền Thiên trận pháp, cũng không thể ngờ ở trong Huyền trận thay đổi thành một tòa núi nguy nga.

Con ngươi Thẩm Thiên Mạch nhíu lại thật chặt, tuyệt trận này đúng là không đơn giản.

“Mạch Nhi không sợ sao?” Tư Đồ Cảnh Diễn vừa nhíu lại chân mày nhìn trận pháp trước mắt, vừa cười hỏi.

Thẩm Thiên Mạch nhíu mi, khóe miệng nở một nụ cười, mang theo tín nhiệm nói:” Có Cảnh Diễn ở đây, có cái gì đáng sợ?”

Tur Đồ Cảnh Diễn không nói gì, có điều cảm thật chặt tay của Thẩm Thiên Mạch, cổ khí tức âm áp mà có lực theo bàn tay khớp xương rõ ràng của Tur Đồ Cảnh Diễn truyền vào trong lòng bàn tay Thẩm Thiên Mạch. Thẩm Thiên Mạch chậm rãi nở một nụ cười.

“Hừ! Xem ra kẻ bày trận này cũng không quá cao minh!” Con ngươi đen như mực của hắn lộ ra một tia ánh sáng rực rỡ, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lùng mà cuồng ngạo, cây quạt trong tay giống như có linh tính, thật nhanh dao động, hướng cái bóng của tòa núi nguy nga ở trong nước đánh tới.

Không có tiếng vang cũng không hề lay động. Hết thấy trước mắt đều biến mất hết. Chiết phiến của Tur Đồ Cảnh Diễn cũng đã quay trở lại tay hắn. Xuất hiện trước mắt Thẩm Thiên Mạch là cảnh tượng nàng nhìn thấy lúc đầu tiên tiến vào: tầng thư các nhỏ xuất hiện.

Trong lòng vui vẻ, không ngờ Tur Đồ Cảnh Diễn lại dễ dàng phá giải được tuyệt trận lồng trong huyền trận. Huyền trận sẽ không đa thương người, nhưng nếu đặt trong tuyệt trận, không nghi ngờ gì sẽ làm rối loạn tâm mắt, đưa con người vào chỗ chết.

Tur Đồ Cảnh Diễn nhướng mi nhìn Thẩm Thiên Mạch, thấy sự tán thưởng trong mắt Thẩm Thiên Mạch cùng ý cười vui vẻ nơi khóe miệng, trong lòng âm áp, cười nói:” Huyền trận đã phá. Nhưng mà tuyệt trận hung hiểm, nhất định phải cẩn thận”

“Ừ. Ta sẽ tự cẩn thận” Trong mắt Thẩm Thiên Mạch xẹt qua một tia ngưng trọng, khóe miệng có ý cười âm áp, ngược mắt cẩn thận quan sát căn phòng.

Bản đồ bố trí quân sự sẽ ở đâu? Tuyệt trận hung hiểm dị thường, bọn họ không thể tùy tiện đi lại trong phòng, cũng không thể lật từng góc ngách để tìm bản đồ.

Bọn họ chỉ có một cơ hội. Tìm đúng vị trí của bản đồ bố trí quân sự, bằng tốc độ nhanh nhất bắt được nó, sau đó rời khỏi tuyệt trận. Nếu không bị vây hãm lâu ở trong tuyệt trận, dữ nhiều lành ít

“Tuyệt trận mặc dù cao tuyệt nhưng mà gian phòng kia lại quá nhỏ, không thể nghi ngờ làm giảm lực lượng của tuyệt trận xuống rất nhiều” Tur Đồ Cảnh Diễn nở một nụ cười tự tin

Tuyệt trận hung hiểm dị thường, chỉ cần bước nhầm một bước cũng có thể chết không toàn thân, hơn nữa cơ quan trong tuyệt trận một vòng lại một vòng, một khi tiến vào tuyệt trận thì rất khó chạy thoát. Nhưng gian Tầng thư các này rất nhỏ, phạm vi tuyệt trận cũng liền có hạn, lấy khinh công cao cường của bọn họ, sau khi cơ quan khởi động, có thể vừa né tránh vừa nhảy ra khỏi phạm vi của Tuyệt trận, mặc dù cũng tương đối nguy hiểm, nhưng sẽ không phải chống đỡ với sự tấn công của các cơ quan liên hoàn

“Chàng đoán Nạp Lan Dung sẽ để nó ở nơi nào?” Thẩm Thiên Mạch nhìn chằm chằm căn phòng một vòng, nhàn nhạt hỏi. Mỗi chỗ bài bố trong gian phòng này đều có vẻ như có chút trọng yếu gì đó, chỗ nào cũng có thể, rốt cục là chỗ nào đây?

Tur Đồ Cảnh Diễn nghiêng mặt, ánh sáng mờ tối của Tầng thư các chiếu lên mặt hắn, quán quanh gò má mê người của hắn. Tròng mắt của hắn đen như mực, thâm thúy như động đen không thấy đáy, thu hút hết tất cả mọi thứ. Hắn hơi ngẩng đầu, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề, đột nhiên con ngươi đen như mực đó xẹt qua một đạo ánh sáng, giống như sao băng lướt qua phía chân trời, vô cùng long lánh.

“Chỗ nguy hiểm nhất cũng chính là chỗ an toàn nhất” Tur Đồ Cảnh Diễn chỉ vào bức tranh đối diện hắn cùng Thẩm Thiên Mạch, mím môi nói.

Thẩm Thiên Mạch giương mi, không phải là nàng không nghĩ qua đến chỗ đó, vị trí này là dễ thấy nhất, cũng là chỗ mà mọi người không nghĩ đến nhất. Nhưng mà chưa chắc Nạp Lan Dung chưa chắc đã làm như vậy. Tur Đồ Cảnh Diễn tại sao lại khẳng định như vậy? Phải biết, ở trong tuyệt trận này bọn họ không thể mạo hiểm thử nghiệm.

Nếu như tuyệt trận khởi động, bọn họ phải tìm mọi cách thoát khỏi tuyệt trận, muốn tiến vào tuyệt trận một lần nữa thì khó khăn càng thêm khó khăn, chi đành phải đợi sau này thâm dò tiếp, nhưng trải qua chuyện này, Nạp Lan Dung chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác, bọn họ muốn đắc thủ một lần nữa thì càng thêm khó khăn.

“Nơi này là chỗ hung hiểm nhất trong trận thế, cũng là nơi cách bên ngoài trận pháp xa nhất. Cho dù lấy được bức họa cũng chưa chắc có thể ra khỏi tuyệt trận” Trong mắt Tur Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia ngưng trọng, hắn đã biết sơ trận pháp của tuyệt trận, mặc dù không có cách phá giải, nhưng nơi nào nguy hiểm hắn vẫn có thể nhận ra được, đây cũng chính là nguyên nhân hắn khẳng định bức họa kia chính là bản đồ bố trí quân sự.

Thẩm Thiên Mạch giương mày, nghi hoặc nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn, không trốn thoát được? Nơi này cùng lắm chỉ cách bên ngoài mấy trượng, muốn rời khỏi thì chỉ trong nháy mắt mà thôi, tuyệt trận có thể lợi hại như vậy sao?

Tur Đồ Cảnh Diễn thấy được sự nghi hoặc trong mắt Thẩm Thiên Mạch, ở một nụ cười tà mị:” Người khác không trốn thoát được không có nghĩa là ta không trốn thoát được. Lát nữa ta đi lấy bức họa, Mạch Nhi nàng trực tiếp xuất trận”

Thẩm Thiên Mạch bình tĩnh nhìn con ngươi của Tur Đồ Cảnh Diễn, trên mặt xẹt qua tươi cười, ngược lại càng kéo chặt tay Tur Đồ Cảnh Diễn, nói từng chữ:” Đi thì cùng đi”

Tur Đồ Cảnh Diễn thấy sự kiên định trong con ngươi của Thẩm Thiên Mạch, bắt đầu đi thờ dài, đưa tay nhéo mũi của Thẩm Thiên Mạch, bắt đầu đi lại cung chiêu nói:” Thật đúng là không có cách nào lừa gạt được đôi mắt của nàng”

Tuyệt trận chính là đệ nhất trận, há chỉ là hư danh. Thoạt nhìn khoảng cách chỉ có mấy trượng, nhưng một khi tuyệt trận khởi động, muốn rời khỏi, cũng

giống như từ giữa thiên quân vạn mã mà thoát ra” Người khác thì chưa chắc. Nhưng Cảnh Diễn, chàng chắc chắn không lừa được ta” Thảm Thiễn Mạch giương môi nở một nụ cười, chắc chắn nói. Bởi vì bây giờ nàng đã quá quen thuộc Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng quá rõ hần, một động tác, mỉm cười của Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng cũng có thể nhìn ra sơ hở

Mới vừa rời khi Tư Đồ Cảnh Diễn nói lời kia, thần sắc có một tia mất tự nhiên, tuy chỉ là một tia mất tự nhiên nhưng không thoát khỏi mắt của Thảm Thiễn Mạch.

“Đi lấy bức họa đúng là vô cùng nguy hiểm, nhưng mà Mạch Nhi, nàng phải tin tưởng ta” Tư Đồ Cảnh Diễn dùng sức đè lại bả vai của Thảm Thiễn Mạch, trong mắt mang theo vẻ cương chiều cùng khí phách, nói:” Cho nên, nghe lời”

“Cảnh Diễn, ta không phải là gánh nặng” Thảm Thiễn Mạch cố chấp nâng hai tròng mắt lên, nàng dĩ nhiên biết đi lấy bức họa hung hiểm dị thường, cũng biết một khi tuyệt trần khởi động sẽ rất khó đi ra ngoài, nhưng mà nàng cũng không phải là gánh nặng, nàng cũng có một thân công phu tuyệt thế, nàng có thể tự bảo vệ mình, cũng có thể che chở cho Tư Đồ Cảnh Diễn.

Con người đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn vào Thảm Thiễn Mạch, cuối cùng hóa thành bất đắc dĩ mà vui vẻ cương chiều:” Mạch Nhi của ta, ta thật là không có cách nào với nàng”

“Chàng đi lấy bức họa, ta che chở cho chàng” Thảm Thiễn Mạch nghe thấy lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, biết Tư Đồ Cảnh Diễn đồng ý để nàng ở lại cùng hần, lập tức không chút khách khí nói.

Tư Đồ Cảnh Diễn gật đầu, hai người nhìn nhau một cái, không cần nhiều lời, hai người rất ăn ý, đồng thời động thủ.

Tư Đồ Cảnh Diễn bay trên không trung, giống như một đạo sấm chớp, lập tức lấy bức họa kia. Thảm Thiễn Mạch bạch y bay bay, dải lụa từ ống tay áo bay ra, giúp Tư Đồ Cảnh Diễn chắn hết những mũi tên do khởi động tuyệt trần gây ra.

Các mũi tên từ bốn phương tám hướng đều bay hướng đến chỗ Tư Đồ Cảnh Diễn. Dải lụa trong tay Thảm Thiễn Mạch bay tán loạn, không ngừng chặn lại các mũi tên, Tư Đồ Cảnh Diễn vờ lấy được bức họa liền lập tức lui thân, cùng Thảm Thiễn Mạch bay ra ngoài

Chỉ trong chốc lát, từ chỗ bọn họ vừa mới đứng đến chỗ bức họa đã chẳng chịt tiến vũ, nếu như vừa rời Tư Đồ Cảnh Diễn né tránh chậm một chút, hoặc là Thảm Thiễn Mạch thoáng chậm một nhịp thì giờ phút này Tư Đồ Cảnh Diễn đã biến thành một cái cây gai.

Tư Đồ Cảnh Diễn và Thảm Thiễn Mạch vừa muốn đạp xuống đất để mượn lực bay ra ngoài thì dưới đất đột nhiên lại xuất hiện kiếm sát. Kiếm sát trắng xóa chẳng chịt từ dưới đất nhô lên, vốn Tầng Thư Các mờ tối cũng bị kiếm sát là sáng loáng một mảnh.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia ngưng trọng, chân vốn muốn điểm xuống đất lập tức thu hồi, ép buộc dùng nội lực lui về phía sau, đồng thời Thảm Thiễn Mạch ở trên không trung cũng xoay người, lui về phía sau từng bước.

Vừa lui về, không chỉ mất đi cơ hội tuyệt hảo để rời khỏi tuyệt trần mà còn khởi động cơ quan liên hoàn của tuyệt trần.

Thảm Thiễn Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn thật nhanh nhìn lại, lập tức tránh ra bởi vì vừa rời lui nhằm mà khởi động cơ quan làm cho ám khí phóng ra, trong mắt cũng thoáng qua một tia ngưng trọng

Tuyệt trần này quả nhiên là danh bất hư truyền, giống như có thể tính toán bọn họ chạy trốn như thế nào, kim chân bọn họ, chẳng những làm bọn họ không thể rời đi, ngược lại bị vây hãm trong trận.

Thảm Thiễn Mạch vừa nhanh chóng tránh khỏi ám khí, vừa nhú lại chân mày, con người vẫn bình tĩnh thông dong giờ phút này có mấy phần nóng nảy. Ám khí kia cuộn cuộn không ngừng, không ngừng đánh về phía nàng và Tư Đồ Cảnh Diễn, ngay cả khi bọn họ có công phu vô song cũng có lúc có sơ hở.

Thiết kiếm trắng xóa càng làm nổi bật quang mang màu xanh biếc của ám khí, vừa nhìn đã biết là có kịch độc, một khi ám khí chạm vào người, chỉ sợ sẽ chết mà không có chỗ chôn.

Thảm Thiễn Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn cẩn thận né tránh ám khí. Đột nhiên, một ám khí bắn trúng bản vẽ trong tay Tư Đồ Cảnh Diễn. Khi bản vẽ sắp rơi xuống, Thảm Thiễn Mạch không chút suy nghĩ vươn tay ra bắt, thế nhưng vừa đưa tay ra, trong lúc phân tâm đã để lộ ra phía sau lưng ở trong phạm vi ám khí tập kích.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy thế vội vã sử dụng nội lực đánh văng ám khí, còn bản thân do không dùng nội lực để khống chế thân hình lảo nhao không nên đã bị lực lượng cản trở, rơi thẳng xuống thiết kiếm. Thảm Thiễn Mạch thấy Tư Đồ Cảnh Diễn rơi xuống, trong mắt hiện vẻ kinh hoàng, bạch lăng phía trên tung ra ôm lấy thân thể Tư Đồ Cảnh Diễn đang rơi xuống. Tư Đồ Cảnh Diễn mượn lực nhảy lên, đứng lưng tựa lưng cùng Thảm Thiễn Mạch trong trạng thái phòng thủ.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, không kịp để Tư Đồ Cảnh Diễn và Thảm Thiễn Mạch có bất kỳ sự hoang mang nào, ám khí xung quanh như dòng suối không bao giờ khô kiệt, cuộn cuộn không ngừng đánh úp về phía bọn họ.

Đôi lông mày đậm của Tư Đồ Cảnh Diễn cau lại, tiếp tục như vậy không phải biện pháp. Bọn họ một môi ứng phó ám khí, đơn giản là nửa bước khó đi, mỗi lần muốn tiến về phía trước, ám khí lại tăng thêm, bắt buộc bọn họ phải lui lại.

Nếu cứ liên tục giằng co như vậy, cho dù hần có bản lĩnh có thể tránh ám khí không bị giết chết, nhưng đến sáng ngày mai, người quét dọn Tầng Thư

Các sẽ phát hiện, thông báo cho Nạp Lan Dung. Nạp Lan Dung lấy trăm vạn binh lực của Lê Quốc, cộng thêm cả mấy nghìn cao thủ đối phó hấn và Thảm Thiến Mạch, hấn và Thảm Thiến Mạch phải chết không thể nghi ngờ.

"Không thể đợi thêm được nữa!" Thảm Thiến Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn đồng thời nhìn nhau. Bọn họ đã tiêu tốn không ít thời gian trong trận pháp này, nếu còn tiếp tục, tới sáng mai, đại sự sẽ không ổn!

Lông mày hai người đều nhíu chặt lại, hiện lên sự dứt khoát. Xem ra chỉ còn cách cứng rắn lao ra thôi.

Cách duy nhất chính là một người dùng nội lực đánh vỡ ám khí trong một khoảng thời gian, để người kia có cơ hội chạy đi. Nhưng cứ như vậy, người sử dụng nội lực sẽ không cách nào thoát ra được, hơn nữa sau đó có thể dẫn tới việc rơi xuống do sự thiếu hụt nội lực, mà trên mặt đất đều là thiết kiếm a! Phía trên có lẽ còn có cả độc tố không biết là gì nữa!

"Cứ như ban nãy." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Thảm Thiến Mạch, hấn vừa dùng nội lực đánh vỡ ám khí, Thảm Thiến Mạch lại dùng bạch lăng kéo lấy cơ thể hấn. Nếu phối hợp tốt, có thể lợi dụng điểm này thoát ra khỏi phạm vi ám khí.

"Được." Đôi mắt sâu thẳm của Thảm Thiến Mạch tạo thành độ cong tươi cười đáp lại.

Tình huống hôm nay không cho phép nàng do dự được nữa. Nàng nhất định có thể làm được. Nếu không làm được, nàng nhất định khiến Lê Quốc nợ máu phải trả bằng máu! Lấy thiên hạ này tế điện cho Tư Đồ Cảnh Diễn!...

Đúng vậy. Nếu nàng thất thủ, nàng không sẽ không chọn cách cùng rơi vào thiết kiếm với Tư Đồ Cảnh Diễn như những nữ tử khác, bởi cách như vậy thật sự quá vô ích! Nàng sẽ cầm địa đồ quân sự này rời khỏi đây, tiêu diệt Lê Quốc, tiêu diệt Lâm Vĩ, nắm lấy thiên hạ để tế điện Tư Đồ Cảnh Diễn.

Khi đó, nàng mới có thể không còn chút khúc mắc nào đi theo Tư Đồ Cảnh Diễn.

Tất nhiên, ông trời vẫn còn quan tâm tới bọn họ.

Tư Đồ Cảnh Diễn dùng nội lực đánh vỡ ám khí xung quanh, Thảm Thiến Mạch bay một đường thoát khỏi vòng vây ám khí, ti đại thuận lợi bay ra, dùng hết sức kéo Tư Đồ Cảnh Diễn lên. Tư Đồ Cảnh Diễn mượn lực nhảy, khó khăn lắm mới lướt qua vòng vây ám khí.

Hai người cùng nhìn nhau cười.

Sự tàn khốc hiện rõ trong mắt, hai người cẩn thận ứng phó ám khí và cơ quan tầng tầng lớp lớp bốn phía. Cụ ly chỉ có mấy trượng mà hai người mất tới nửa canh giờ mới thoát ra được.

Ra khỏi phạm vi tuyệt trận, lòng bàn tay Thảm Thiến Mạch đầm mồ hôi. Đây là lần hung hiểm lớn nhất từ trước đến nay của nàng. Cho dù ngày ấy thiếu chút nữa chết ở Kỳ Phong Lâm, chỉ sợ cũng không có lần nào mạo hiểm hơn.

Thật sự là vật lộn quanh quần sát biên giới sống hoặc chết, sợ ý một chút là đã chết rồi. Thế nhưng nàng lại không chút sợ hãi, bởi vì, người nàng yêu nhất đang ở bên cạnh nàng.

"Tuyệt trận quả nhiên danh bất hư truyền." Thần sắc Tư Đồ Cảnh Diễn như thường, cặp mắt đen vẫn mang theo sự thâm trầm trước sau như một, khoe môi phác họa nụ cười tà mị. Chẳng qua là Thảm Thiến Mạch có thể thấy khi Tư Đồ Cảnh Diễn ra khỏi tuyệt trận cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Thảm Thiến Mạch nhìn bản vẽ trong tay, chậm rãi mở ra. Vừa rồi khi ở trong tuyệt trận căn bản không có thời gian nghiệm chứng bản vẽ này có đúng là địa đồ quân sự không.

Thảm Thiến Mạch cảm giác mồ hôi trong tay mình như không hề bớt đi chút nào, trái lại còn toát ra nhiều hơn. Làm sao có thể không khẩn trương được đây! Đây chính là bản vẽ mà bọn họ mạo hiểm sinh mạng để có được, nếu không phải địa đồ quân sự, vậy tất cả việc bọn họ làm đều uổng phí, còn có thể đã thảo kinh xà, khiến Nạp Lan Dung sinh lòng cảnh giác.

Bản vẽ chậm rãi được mở ra. Địa hình Lê Quốc, bố trí quân sự đều hiện rõ ràng trên giấy. Sự tường tận tỉ mỉ này khiến Thảm Thiến Mạch cảm thấy như toàn bộ Lê Quốc đang ở ngay trước mắt nàng.

Khỏe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn tạo thành nụ cười cuồng ngạo. Hấn nói đây là địa đồ quân sự, vậy thì nhất định chính là nó.

Đưa tay ra ôm chặt lấy eo Thảm Thiến Mạch, Tư Đồ Cảnh Diễn cười tà mị, "Không biết ngày mai Nạp Lan Dung biết được tin tức này, sẽ có sắc mặt thế nào đây?"

"Nhất định sẽ rất thú vị. Chỉ tiếc, chúng ta không thấy được." Thảm Thiến Mạch chậm rãi nhếch lên nụ cười tà khí, đôi mắt đen thoáng hiện lên tia giao hoạt, còn vừa lộ ra vẻ tiếc hận vạn phần.

Nay địa đồ quân sự đã tới tay, bọn họ không cần thiết ở lại Lê Quốc nữa, nếu còn ở lại Lê Quốc tất nhiên sẽ nguy hiểm tầng tầng lớp lớp. Địa đồ quân sự bị trộm, người đầu tiên mà Nạp Lan Dung nghĩ tới chính là Thảm Thiến Mạch. Ở hoàng cung Lê Quốc, còn ai có thể có bản lĩnh lớn như vậy? !

"Nghe nói Ngôn Tu Linh cũng mới tới đô thành Lê Quốc rồi." Tư Đồ Cảnh Diễn cũng cười lắc đầu, trong đôi mắt đen cũng hiện lên tia trêu tức, vừa cười vừa nói.

Thẩm Thiên Mạch nghe vậy, mắt sáng lên, cười nói, "Cảnh Diễn như thế, chỉ sợ Ngôn Tu Linh sẽ tức sùi bọt mép..."

Tâm tư Thẩm Thiên Mạch nhanh nhẹn bậc nào chứ, lời Tư Đồ Cảnh Diễn vừa nói, nàng lập tức hiểu được ý tứ trong đó. Đến lấy trộm địa đồ quân sự này, chỉ có Thiên Mạc và Lâm Vĩ. Nếu Ngôn Tu Linh không ở đây, vậy chỉ có thể là Thiên Mạc, Nạp Lan Dung tất nhiên sẽ hoài nghi nàng. Nhưng nếu Ngôn Tu Linh đã ở đô thành Lê Quốc, vậy sự khác biệt rất lớn.

Thẩm Thiên Mạch bị Nạp Lan Dung khống chế, võ công mất hết. Mà Ngôn Tu Linh cũng là một cao thủ võ lâm, lại lặng lẽ lên vào đô thành Lê Quốc. Nạp Lan Dung tự nhiên sẽ hoài nghi lên đầu Ngôn Tu Linh. Nàng chỉ cần an an phận phận ở trong cung, giả bộ như võ công bị phế, Nạp Lan Dung tự nhiên sẽ không sinh nghi.

Nếu nàng rời đi, vậy chính là không đánh đã khai. Ngược lên nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch nhéo nhéo khuôn mặt của Tư Đồ Cảnh Diễn, rốt cuộc vẫn là Tư Đồ Cảnh Diễn suy nghĩ sâu xa a.

"Bất quá, việc Ngôn Tu Linh tới cực kỳ bí mật, Nạp Lan Dung không biết có hỏi thăm được ra không." Tư Đồ Cảnh Diễn nhíu mày, hẳn muốn giả họa cho Ngôn Tu Linh, cũng phải để Nạp Lan Dung biết được hành tung Ngôn Tu Linh mới được.

Thẩm Thiên Mạch cười thần nhiên nói, "Điều này Cảnh Diễn chàng không cần phải lo lắng. Tin tức của Nạp Lan Dung chỉ sợ còn nhanh hơn chàng đó."

"Ồ?" Tư Đồ Cảnh Diễn ngược mắt, tò mò nhìn Thẩm Thiên Mạch. Tổ chức tình báo của Mị Huyết Lâu còn hơn cả Tu Gia Thương Phô của Ngôn Tu Linh, mà Thẩm Thiên Mạch lại nói tin tức của Nạp Lan Dung còn nhanh hơn cả hắn? Hẳn biết Thẩm Thiên Mạch nói như vậy tất nhiên là có nguyên nhân, không thể nào vô duyên vô cớ nói như thế.

Thẩm Thiên Mạch nghe vậy, nhíu mày, "Cảnh Diễn có biết chủ nhân của Thiên Tuyết Lâu và Thiên Khuyết Lâu là ai không?!"

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe vậy liền hiểu. Thiên Tuyết Lâu và Thiên Khuyết Lâu là khách sạn lớn nhất và tửu lâu tốt nhất, hầu như phân bố khắp thiên hạ. Hắn vẫn luôn tìm hiểu chủ nhân phía sau Thiên Tuyết Lâu và Thiên Khuyết Lâu, thế nhưng người này ẩn dấu rất kỹ, cho dù hắn cũng không có cách nào nghe ngóng được, thật không ngờ lại là Nạp Lan Dung. Xem ra thật đúng là không thể xem thường thủ đoạn của Nạp Lan Dung.

"Như vậy, coi như ta báo đáp lại lần trước tại đại hội võ lâm, Đường Môn sở tác sở vi với chúng ta đi." Tư Đồ Cảnh Diễn tươi cười tà mị, ngữ điệu nhàn nhạt.

Lần trước Đường Môn ám hại Thẩm Thiên Mạch, hại hắn và Thẩm Thiên Mạch quá là chặt vật, phần nợ nần này hắn vẫn chưa quên. Sau hắn lại đưa Đường Môn một bước "lên trời", để Đường Môn biến mất hoàn toàn trên giang hồ, thế nhưng hắn hiểu rõ, thế lực tinh nhuệ của Đường Môn vẫn còn tồn tại, đã được Ngôn Tu Linh ngấm xếp vào Tu Gia Thương Phô.

Đường Môn tuy rằng đã bị diệt, thế nhưng thế lực của Ngôn Tu Linh lại không có tổn thất bao nhiêu. Lúc này đây, thì cứ ngồi xem Ngôn Tu Linh và Nạp Lan Dung hai hồ tranh đấu đi thôi.

"Hai hồ tranh đấu, hẳn là rất thú vị. Chúng ta cứ ở hoàng cung Lê Quốc mà xem kịch vui thôi." Thẩm Thiên Mạch tươi cười tà mị. Nạp Lan Dung không phải thích nhất là xem cuộc vui sao? Vậy thì để nàng xem Nạp Lan Dung tự mình trình diễn sẽ đặc sắc thế nào đây.

"À phải, đại tướng quân Lê Quốc có phải Diêu Viễn Sam của Kỳ Nguyệt?" Tư Đồ Cảnh Diễn tựa hồ nhớ tới điều gì, tia quang mang giáo hoạt hiện lên trong mắt, giống như lơ đãng hỏi.

Thẩm Thiên Mạch nhìn thấy sự giáo hoạt lóe lên trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn cũng cười khế, quả nhiên là nam nhân của nàng, có suy nghĩ hệt như nàng.

Nạp Lan Dung cho là mình có ơn tri ngộ với Diêu Viễn Sam nên vẫn dựa vào Diêu Viễn Sam. Nhưng không biết với Diêu Viễn Sam, Nạp Lan Dung đích thực là có ơn tri ngộ, trong các vị hoàng tử của Lê Quốc, Diêu Viễn Sam tự nhiên sẽ không chút do dự trợ giúp Nạp Lan Dung, thế nhưng không có nghĩa là hắn sẽ trợ giúp Nạp Lan Dung đối phó Thẩm Thiên Mạch và Thiên Mạc.

Bởi vì với Diêu Viễn Sam, Thẩm Thiên Mạch đã cứu hắn và Thượng Quan Phiến, cho hắn cơ hội sống tiếp, ân đức ấy đời này kiếp này khó mà trả hết. Mà ơn tri ngộ của Nạp Lan Dung, cũng mang theo tâm tư lợi dụng, đâu có thể so được với ân cứu mạng của Thẩm Thiên Mạch.

Ngày đó Thẩm Thiên Mạch ở phủ đệ Diêu Viễn Sam đã nói chuyện rõ ràng, Diêu Viễn Sam cầu nàng trợ giúp Nạp Lan Dung, nàng nói, "Bây giờ ta có thể giúp hắn, nhưng nếu ngày sau ta với hắn ở hai mặt đối nghịch, ta tuyệt không nương tay. Các người nếu giúp hắn, ta vẫn sẽ giết không tha!"...

Diêu Viễn Sam trả lời rất kiên định, giúp Nạp Lan Dung đoạt được ngôi vị hoàng đế Lê Quốc, báo đáp ơn tri ngộ của Nạp Lan Dung. Sau đó, nếu xảy ra biến cố, hắn nhất định sẽ đứng ở phía Thẩm Thiên Mạch.

"Thời điểm tất yếu, có thể dùng." Thẩm Thiên Mạch không có nhiều lời, thần nhiên nói ra câu này. Nàng biết đối với Tư Đồ Cảnh Diễn, người này có ý nghĩ như thế nào không quan trọng, quan trọng là có dùng được hay không thôi.

Đôi mắt đen lấy của Tư Đồ Cảnh Diễn chớp động. Lúc cần thiết, có thể dùng. Những lời này của Thẩm Thiên Mạch đã khẳng định lập trường của Diêu Viễn Sam. Diêu Viễn Sam là tướng quân lợi hại nhất Lê Quốc, cũng là tướng quân có binh quyền. Nếu có thể để Thiên Mạc sử dụng, Lê Quốc, còn phải ưu sầu việc có diệt được không nữa sao?!

Huống chi nay địa đồ quân sự Lê Quốc đã rơi vào trong tay của hắn, hắn hoàn toàn có thể thừa dịp Nạp Lan Dung và Ngôn Tu Linh tranh đấu mà lặng lẽ đoạt lấy giang sơn Lê Quốc.

"Đi thôi. Hoàng Hậu Thiên Mạc." Tư Đồ Cảnh Diễn cười tà mị, ngữ điệu tự nhiên.

Nhưng Thẩm Thiên Mạch lại nghe được sự độc hữu dịu dàng và bá đạo trong lời lạnh như băng ấy của Tư Đồ Cảnh Diễn. Hoàng Hậu Thiên Mạc. Đây là đang nói cho nàng biết, nàng là hoàng hậu của hắn, mặc kệ ở bên ngoài bầu lâu thì vẫn phải ngoan ngoãn theo hắn về nhà.

Nở nụ cười dịu dàng, Thẩm Thiên Mạch đi theo phía sau Tư Đồ Cảnh Diễn. Ánh trăng chiếu rọi trên mái hiên cung điện kéo dài cái bóng của Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn, một đen một trắng, chậm rãi bước đi trong đêm khuya.

Né tránh ám vệ và thị vệ, Thẩm Thiên Mạch quay về nơi ở mà Nạp Lan Dung an bài cho nàng. Còn Tư Đồ Cảnh Diễn khôi phục lại bộ dạng Mạc Nhất, trung thành với cương vị đứng ở cửa, tiếp tục "trông coi" Thẩm Thiên Mạch.

"Choang" Nạp Lan Dung hát toàn bộ đồ trên bàn xuống đất vỡ nát, một Nạp Lan Dung luôn tỏ ra bất cần đời, lúc này trên khuôn mặt đã không còn nụ cười nữa, chỉ còn có con thịnh nộ vô biên vô tận.

Thái giám đi vào hồi báo thấy Nạp Lan Dung có vẻ tức giận, quả thực không dám ngắt đầu, khiếp sợ nhìn Nạp Lan Dung. Hắn không biết trong Tầng Thư Các này lại có cán khôn, hôm nay tới quét dọn lại thấy được rất nhiều ám khí và thiết kiếm, quả thực sắp dọa hắn chết, liền vội vàng chạy tới nói với Nạp Lan Dung, thật không ngờ Nạp Lan Dung lại tức giận như thế, sợ đến mức không dám ngắt đầu lên.

"Nhan Nhị!" Một lát sau, Nạp Lan Dung thu liễm cơn tức giận, khoe miệng nhếch lên tạo thành độ cong tà khí mà tàn nhẫn.

"Chủ thượng." Người này cũng giống như Mạc Nhất, mang một thân hắc y cùng với khí chất lạnh lùng.

"Gọi Mạc Nhất tới đây!" Trong mắt Nạp Lan Dung hiện lên tia tàn nhẫn. Người mà Tầng Thư Các cũng không vây hãm được? ! Sẽ là ai đây!

Thiên Mạc. Lâm Vĩ. Tư Đồ Cảnh Diễn, Ngôn Tu Linh, sẽ là người nào? ! Hay Ma Cung cung chủ, Hoàng Hậu Thiên Mạc - người đang bị hắn "giám giữ" trong cung này? ! Phóng nhãn ra khắp thiên hạ, cũng chỉ có ba người bọn họ là có năng lực ấy!

"Chủ Thượng." Về mặt Mạc Nhất lạnh như băng, không có một chút cảm xúc nào, hướng về phía Nạp Lan Dung mang theo vài phần cung kính nói.

"Thẩm Thiên Mạch có gì khác thường không?" Con ngươi sắc bén của Nạp Lan Dung nâng lên, màu xanh dương nhạt trong con ngươi mang tới mấy phần khí thế hùng hổ dọa người.

Mạc một khe vuốt cằm, vẫn giữ thái độ lạnh lùng đáp "Bẩm chủ thượng. Không có!"

Nạp Lan Dung nghe vậy, hắn thu hồi lại ánh mắt của mình, Mạc Nhất là ám vệ giỏi nhất của hắn, võ công cùng lòng trung thành của Mạc Nhất, hắn tuyệt đối tin tưởng. Vì vậy, khi Mạc Nhất vừa nói Thẩm Thiên Mạch không có hành động bất thường, như vậy thì không phải là do Thẩm Thiên Mạch làm rồi.

Thật ra thì hắn đã sớm đoán được không phải là Thẩm Thiên Mạch. Thứ nhất, võ công Thẩm Thiên Mạch đã bị phế bỏ hoàn toàn, căn bản là không thể làm được việc đó. Trừ phi võ công của nàng không có bị phế, nhưng nếu là như vậy, nhất định sẽ bị Mạc Nhất nhìn ra sơ hở. Hơn nữa nếu thật là do Thẩm Thiên Mạch làm, nàng sẽ không cần tiếp tục ở lại hoàng cung Lê quốc, nhất định sẽ chạy thật xa để có thể bảo đảm an toàn của mình.

Xem ra là do Tu Linh hoặc là Tư Đồ Cảnh Diễn ra tay rồi. Chắc cũng không phải là Tư Đồ Cảnh Diễn vì Tư Đồ Cảnh Diễn biết rõ Thẩm Thiên Mạch đang ở trong tay của hắn, với tình cảm mà Tư Đồ Cảnh Diễn dành cho Thẩm Thiên Mạch, thì hắn làm sao có thể không quan tâm tới an nguy của Thẩm Thiên Mạch mà đi trộm bán đồ bố trí quân, để rồi làm cho Thẩm Thiên Mạch gặp nguy hiểm.

Như vậy, chính là Tu Linh làm rồi hả ?! Khá lắm Lâm Vĩ, khá lắm Ngôn Tu Linh!

Trong mắt Nạp Lan Dung thoáng qua một tia tàn khốc, phát phát tay ý bảo Mạc Nhất đi xuống. Trên khuôn mặt băng hàn của Mạc Nhất không có một tia biến hóa, xoay người rồi đi, không có ai trông thấy khi Mạc Nhất quay người lại, trong nháy mắt hắn nâng lên một nụ cười tà mị.

"Dung. Ngôn Tu Linh đã đến đô thành của Lê quốc." Sau khi Mạc Nhất vừa rời đi, cô gái áo đen vẫn đi theo Nạp Lan Dung vào cung điện, mới vừa rời nàng nghe tiểu thái giám hồi báo lại cảnh tượng ở Tầng Thư Các, Nạp Lan Dung còn chưa mở lời, nàng đã đi hỏi tình báo gần đây. Khi nàng biết Ngôn Tu Linh đã đến đô thành của Lê quốc thì nàng đã ngay lập tức trở về, trùng hợp cùng với lúc Mạc Nhất vừa rời đi.

Trong thời gian chỉ một nén hương. Nhìn thấy thân pháp quý dị của cô gái áo đen này, không thể có người nào có tốc độ nhanh như vậy, dù là Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch cũng không theo kịp.

"Hừ! Quả nhiên là hắn! Hắn cho là Lê quốc dễ bị khi dễ lắm sao ?!" Màu xanh dương nhạt trong con ngươi của Nạp Lan Dung càng tức giận hơn, chậm rãi nâng lên một nụ cười, lạnh lùng nói : "Dù sao Thiên Mạc cũng đang phải chịu chúng ta chế ước, không bằng nhân lúc này đối phó Lâm Vĩ trước."

Cô gái áo đen không nói ý kiến gì của mình, chỉ là yên lặng ẩn vào sau bóng Nạp Lan Dung. Nàng là cái bóng của hắn, cả đời chỉ muốn ở phía sau hắn, lặng lẽ nhìn hắn, như vậy đủ rồi.

"Thế nào rồi?" Thẩm Thiên Mạch nhíu lông mày, nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn đang mang khuôn mặt của Mạc Nhất, nàng lười biếng tựa vào trên giường, một bộ dạng mang vẻ lười biếng.

Tư Đồ Cảnh Diễn cảnh giác nhìn phía sau, sống lưng thẳng tắp, để lại cho người ta thấy một bóng lưng lạnh lùng như cũ, khoe miệng nâng lên nụ cười tà

mị, mang theo vài phần xấu xa nói : "Lần này có thể có kịch hay lắm đây."

Thảm Thiên Mạch nghe vậy, trong mắt cũng thoáng qua một tia hứng thú, ý cười nơi khóe miệng càng tăng thêm nhưng mà chứa đầy tà khí, nàng thân nhiên nói : "Hiện tại chắc là Nạp Lan Dung cũng nên xuất cung đi tìm Ngôn Tu Linh, gây phiền phức cho hắn rồi nhì."

"Tu Linh cũng không phải là người dễ đối phó. Nếu không phải hắn vừa vào Lê quốc liền cắt đuôi theo dõi của Nạp Lan Dung thì Nạp Lan Dung cũng không dễ dàng tin tưởng chúng ta như vậy." Tư Đồ Cảnh Diễn khoi lên một nụ cười bí hiểm, trong mắt lóe ánh sáng hài hước.

Thảm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn yên lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, cả hai đều lộ ra nụ cười hồ ly giống nhau. Thật là hai con hồ ly phúc hắc, đáng thương cho hai kẻ đang đấu đá với nhau ở bên ngoài kia, lại bị rơi vào bẫy của hai hồ ly này rồi.

Trên đường phố của đô thành Lê quốc.

"Hoàng đế Lâm Vĩ đường xa đến đây, xin thứ lỗi cho ta không có tiếp đón từ xa." Trường bào đỏ tươi của Nạp Lan Dung, ngăn cản đường đi của Ngôn Tu Linh.

Ngôn Tu Linh một thân hoa phục màu đen thêu tơ vàng, khóe môi nhếch lên một nụ cười ngây thơ, con ngươi sâu không thấy đáy, cười híp mắt nói : "Lê vương bề hạ thật là thật nhiệt tình."

"Hừ! Vậy cũng không bằng hoàng đế Lâm Vĩ đêm qua rất nhiệt tình đi do thám hoàng cung Lê quốc !" Bấy giờ Nạp Lan Dung đã nhận định là Ngôn Tu Linh lấy đi bản đồ bố trí quân sự, đây chính là bản đồ cực kỳ trọng yếu, bởi vậy mà dĩ nhiên hắn sẽ không cho Ngôn Tu Linh sắc mặt tốt.

Ngôn Tu Linh không hiểu neho lại trông mắt, xem ra Nạp Lan Dung là tới tìm hắn để gây sự? Do thám hoàng cung, hắn thật sự cũng đang có ý định này, những thủ hạ của Ngôn Tu Linh cũng mấy phần bán lãnh, hắn thật vất vả lắm mới đào tạo ra được bọn họ, nhưng hắn còn chưa kịp do thám hoàng cung đâu, nhìn sắc mặt Ngôn Tu Linh hình như là giận thật. Như vậy là nhất định đêm qua có người đi vào hoàng cung, hơn nữa còn để cho hắn gánh tội thay.

"Oh! Tu Linh không hiểu Lê vương đang nói gì." Ngôn Tu Linh neho mắt lại, nụ cười khóe miệng mang theo sự ngây thơ, làm vẻ vô tội, nháy mắt hỏi.

Nạp Lan Dung nghe vậy, sắc mặt càng thể hiện sự tức giận của mình rõ ràng hơn, nụ cười khóe miệng nụ cười cũng có chút không nén được giận, lạnh lùng cười nói : "Chẳng lẽ không phải là hoàng đế Lâm Vĩ đi Tàng Thư Các đánh cắp bản đồ bố trí quân sự ?"

Ngôn Tu Linh nghe xong, trong con ngươi thoáng qua một tia suy nghĩ sâu xa, trên mặt cũng đổi thành sự nghiêm nghị, hỏi : "Bản đồ bố trí quân sự thật sự bị trộm đi?"~D~D~L~D~Q

Hắn vẫn chưa có động thủ thì đã có người nhanh hơn hắn lấy đi bản đồ bố trí quân sự rồi. Không cần suy nghĩ, cũng biết là người nào, nhưng hắn nhận được tin tức là hiện nay Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn còn ở hoàng cung Thiên Mạc, làm sao có thể lại xuất hiện tại nơi này ?! Nhưng trừ Tư Đồ Cảnh Diễn còn có ai có thể lấy đi bố trí quân sự bản đồ?

Chẳng lẽ là Thảm Thiên Mạch? Nhưng rõ ràng là nàng đang bị Nạp Lan Dung giam lỏng, nội lực cũng mất hết mà! Nếu là Thảm Thiên Mạch làm, Nạp Lan Dung cũng không thể chạy tới cùng hắn hưng sư vấn tội* rồi.

*Hưng sư vấn tội : đây là câu tục ngữ ở Trung Quốc, ý của câu có nghĩa đại khái là hỏi tội, gây sự ý)

Vậy rốt cuộc là người nào đã đánh cắp bản đồ bố trí quân sự ?! Nhìn vẻ mặt của Nạp Lan Dung tuyệt đối cũng không là giả. Bản đồ bố trí quân sự khẳng định đã bị mất trộm rồi, về phần người đánh cắp nó, nhất định không đơn giản. Có thể thần không biết quỷ không hay lấy đi bản đồ bố trí quân sự như vậy, còn có thể giả họa lên trên đầu của hắn, thật sự là rất có bản lĩnh ! (Ngự : Chuyện, đây là hai con đại hồ ly thành tinh đấy !!!)

"Hừ!" Nạp Lan Dung thấy vẻ mặt vô tội của Ngôn Tu Linh, thì trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc, hắn cảm thấy hình như thật sự không phải là Ngôn Tu Linh làm. Nhưng mà, ngoài Ngôn Tu Linh ra thì không có thể làm như vậy. Trong lòng xác định là Ngôn Tu Linh ra tay, không khỏi vì mới vừa rồi mình bị khả năng diễn kịch của Ngôn Tu Linh lừa nên tin tưởng hắn mà tức giận, lạnh lùng hừ một tiếng.

Lông mày Ngôn Tu Linh khẽ nhíu lại, xem ra Nạp Lan Dung khẳng định chuyện này là hắn làm rồi, dù hắn nói cái gì nữa đều không hữu dụng.

Đã đánh cắp bản đồ bố trí quân sự, lại còn giả họa cho hắn. Chuyện này chỉ có Tư Đồ Cảnh Diễn mới làm được, cũng chỉ có hắn có thể đủ khả năng làm như vậy mà không có để lại chút dấu vết nào, thậm chí ngay cả Nạp Lan Dung cũng lừa rồi. Như vậy người hiện nay đang ở Thiên Mạc là ai đây? (Ngự: Có ai đoán được không ?)

Con mắt sắc rét lạnh, Ngôn Tu Linh nhìn về phía Nạp Lan Dung, giọng điệu nhàn nhạt : "Không phải là ta làm. Tin hay không tùy ngươi."

Hắn đã hạ lệnh phong bế khắp thành, Ngôn Tu Linh tuyệt đối sẽ không thể trốn thoát được ra khỏi đô thành Lê quốc. Hắn vốn là muốn muốn ép Ngôn Tu Linh giao ra bản đồ bố trí quân sự, xem ra hôm nay là không thể nào. Như vậy chỉ còn cách bắt giữ Ngôn Tu Linh, không để cho hắn có cơ hội tiếp xúc bên ngoài.

"Hoàng đế Lâm Vĩ đã từ đường xa đến đây, không bằng theo ta vào làm khách trong hoàng cung Lê quốc." Nạp Lan Dung nâng lên một nụ cười, thân nhiên nói.

Ngôn Tu Linh khẽ híp con ngươi. Mời hắn vào cung làm khách?! Thật ra muốn giam lỏng hắn mà thôi. Chỉ là như vậy cũng tốt. Hắn khẳng định là giờ phút này Tư Đồ Cảnh Diễn đang nấp ở trong hoàng cung Lê nước, nếu hắn có thể vào cung, thật ra cũng không phải là chuyện xấu gì. Huống chi, hiện tại

hình như hắn cũng không thể lựa chọn.

"Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh." Ngôn Tu Linh khoi lên một nụ cười không sao cả, ung dung đi theo Nạp Lan Dung vào hoàng cung Lê Quốc, tư thái thanh thản này của hắn giống như là thật sự đang đến hoàng cung Lê quốc làm khách, khoe miệng còn mang theo nụ cười đùa giỡn.

Hắn và Thẩm Thiên Mạch mặc dù cùng bị giam lỏng ở hoàng cung Lê quốc, nhưng mà ý nghĩa không giống nhau. Thẩm Thiên Mạch là bị lấy làm chế ước Tư Đồ Cảnh Diễn, mà hắn, chẳng qua là bị tạm thời giam lỏng mà thôi, Lê quốc tuyệt đối không dám động đến hắn.

"Ngôn Tu Linh vào cung rồi." Chân mày Tư Đồ Cảnh Diễn nháy lên, lấy bản lĩnh của Ngôn Tu Linh, tuyệt đối không thể nào bị uy hiếp bắt vào cung, vậy chỉ có một khả năng duy nhất, là hắn cố ý làm vậy. Chẳng lẽ Ngôn Tu Linh đã đoán được cái gì? Khóe miệng chậm rãi nâng lên một chút ý cười, quả nhiên là Ngôn Tu Linh, quả nhiên là tri kỷ mà cũng là đối thủ của hắn.

Trong mắt Thẩm Thiên Mạch hiện lên một tia không hiểu, nàng không rõ thế lực của Ngôn Tu Linh lắm, mặc dù Nạp Lan Dung lợi hại, nhưng nếu Ngôn Tu Linh muốn thoát thân thì cũng hoàn toàn không có vấn đề gì chứ, hắn không cần thiết phải vào cung để bị Nạp Lan Dung giam lỏng mà. "Xem ra hắn đã đoán được chuyện gì rồi nhỉ?"

"Thì có lẽ vậy...! Hoàng cung Lê quốc sắp náo nhiệt rồi." Tư Đồ Cảnh Diễn khoi lên một nụ cười ý vị không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 1: Ăn miếng trả miếng

"Thiên Mạch tỷ tỷ ở Hoàng cung Lê quốc có quen không?" Ngôn Tu Linh ngây thơ đơn thuần mang vẻ mặt khả ái vui vẻ, con ngươi trong sáng thoát nhìn có vẻ đơn giản, thật ra lại cất giấu thâm trầm.

Thẩm Thiên Mạch liếc mắt nhìn Ngôn Tu Linh, thuận theo tình cảnh hiện giờ của nàng, Thẩm Thiên Mạch nâng lên ý cười vui vẻ, lạnh nhạt nói, "Quen thuộc?! Nạp Lan Dung sẽ phải trả giá rất lớn cho ngày hôm nay!"

Con ngươi nhợt nhạt của Ngôn Tu Linh híp lại, mang theo chút quan sát, khóe miệng vui vẻ không thay đổi, ánh mắt chuyển động một chút, cười nói: "Không nghĩ tới Thiên Mạch tỷ tỷ lại nói tới Nạp Lan Dung."

"Hừ! Nạp Lan Dung là tự sinh tự diệt." Trên mặt Thẩm Thiên Mạch lạnh như băng, ánh mắt cho thấy lúc này nàng vô cùng tức giận.

Ngôn Tu Linh nhìn Thẩm Thiên Mạch, chân mày nhíu lại, nhìn đáng vẻ hôm nay của Thẩm Thiên Mạch, tựa hồ thật sự có sơ sót, vì Nạp Lan Dung nói lý?!

Nhưng chắc là không phải. Nếu như Tư Đồ Cảnh Diễn thật sự tới Lê quốc, dựa vào tình cảm của Tư Đồ Cảnh Diễn với Thẩm Thiên Mạch, tất nhiên sẽ cứu Thẩm Thiên Mạch trước, làm sao có thể để Thẩm Thiên Mạch ở lại Hoàng cung Lê quốc, đưa nàng vào trong cảnh nguy hiểm chứ?!

Bản đồ bố trí quân sự này không phải hắn cảm, như vậy tất nhiên là Tư Đồ Cảnh Diễn lấy đi. Như vậy có thể thấy, Tư Đồ Cảnh Diễn nhất định đã vào Hoàng cung Lê quốc, nhưng hắn không đưa Thẩm Thiên Mạch đi, dựa vào tình cảm của Tư Đồ Cảnh Diễn với Thẩm Thiên Mạch thì rất không hợp lý. Trừ phi, Tư Đồ Cảnh Diễn đã ở trong Hoàng cung, đang ở xung quanh Thẩm Thiên Mạch.

Phát hiện ra điểm này, Ngôn Tu Linh đột nhiên ngược mắt lên, nhìn qua Mạc Nhất đứng ở cửa. Vừa rồi lúc đi qua thị vệ này đã cảm thấy hắn cất giấu một khí thế vô cùng mạnh mẽ. Cất giấu tâm tư, Ngôn Tu Linh nâng lên nụ cười đùa giỡn: "Nạp Lan Dung không làm khó Thiên Mạch tỷ tỷ chứ? Bây giờ Cảnh Diễn còn đang ở Hoàng cung Thiên Mạch, thật là làm người ta đau lòng. Nếu không Thiên Mạch tỷ tỷ cùng ta trở về làm Hoàng hậu nhé?"

Ngôn Tu Linh mạnh miệng nói xong, cũng cảm thấy sau lưng có ánh mắt lạnh lùng lóe lên, khóe miệng không khỏi cười lên.

Thẩm Thiên Mạch ngược mắt bình thản, khóe miệng còn mang theo nụ cười như có như không, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chú vào Ngôn Tu Linh, giống như có thể nhìn thấu tâm tư của hắn, "Nếu Tu Linh đã sớm đoán ra, cần gì phải ở đây nói mấy thứ đùa giỡn này."

"Kế sách này của Cảnh Diễn, đúng là làm hại ta." Ngôn Tu Linh nghe thấy lời Thẩm Thiên Mạch nói, khóe miệng cười lên, ngoái lại nhìn Mạc Nhất đang đứng trước cửa, vẻ mặt oán trách.

Mạc Nhất vẫn một thân khí chất băng lãnh như cũ, chẳng qua là cặp mắt đen như mực nhìn qua Ngôn Tu Linh, giống như nói với Tu Linh, cho đáng đời người.

Ngôn Tu Linh liếc người nào đó, tức giận trợn trắng mắt. Cái tên Tư Đồ Cảnh Diễn này, giành trước bản đồ bố trí quân sự lấy đi không nói, lại còn giả họa lên đầu của hắn, lại còn muốn trừng hắn! Thật tức chết hắn! Nếu không phải vì đối phương là Tư Đồ Cảnh Diễn thì Ngôn Tu Linh đã sớm xuất ra 18 loại thủ đoạn, cắt đối phương thành tám khúc, mới hả mối hận trong lòng hắn.

Thẩm Thiên Mạch nhìn Ngôn Tu Linh cẩn rằng nghiêng lợi nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, không khỏi nở nụ cười. Vừa rồi Ngôn Tu Linh nói câu kia, nàng lập tức đoán được Ngôn Tu Linh đã biết người ở gần đó... Là Tư Đồ Cảnh Diễn, cho nên mới cố ý dùng lời nói kích thích. Ngôn Tu Linh này đúng là có ánh mắt rất tốt.

Chỉ mới nói mấy câu, vừa thoáng nhìn qua đã đoán được thân phận của Tư Đồ Cảnh Diễn. Điểm này, nàng cũng cảm thấy tự ti. Khó trách Tư Đồ Cảnh Diễn coi Ngôn Tu Linh là tri kỷ duy nhất, mà Ngôn Tu Linh đối với Tư Đồ Cảnh Diễn cũng vô cùng quý trọng.

Người thông tuệ vô song như vậy, phải đứng nơi cao, khó tránh khỏi cô độc, nếu mất đi đối thủ như vậy thì tranh giành thiên hạ còn có ý nghĩa gì nữa.

“Ngôn Tu Linh, người tới Hoàng cung Lê quốc không đơn giản chỉ để tính sổ với Cảnh Diễn phải không?” Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, nhìn qua Ngôn Tu Linh. Nàng đương nhiên biết với bản lĩnh của Ngôn Tu Linh sẽ chạy ra được, nhất định là hấn tự nguyện vào Hoàng cung Lê Quốc.

“Ta đúng là vì lý do nhầm chán đó.” Ngôn Tu Linh bĩu môi, vẻ mặt bất mãn nhìn Thẩm Thiên Mạch và kẻ nào đó, vừa tiếp tục nói, “Bản đồ bố trí quân sự cũng rơi vào trong tay các người rồi. Ta ở lại Lê quốc còn có thể mò được cái gì?”

Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn nhau cười một tiếng. Đúng như vậy. Bản đồ bố trí quân sự đã rơi vào trong tay bọn họ, Ngôn Tu Linh muốn làm gì cũng muộn rồi. Lê quốc sớm muộn sẽ trở thành Thiên Mạc.

“Như vậy, người thua rồi.” Khóe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn nhếch lên nụ cười ngang ngược vốn có, mặc dù bị đen một bên mặt, nhưng không ảnh hưởng tới khí phách và ngạo khí của hắn.

Ngôn Tu Linh nhíu mày, con người nhân nhật im lặng nhìn thẳng vào con người đen như mực của Cảnh Diễn. Con người không đồng dạng, nhưng lại khí phách giống nhau, hai đôi mắt lẳng lẳng nhìn nhau, dường như có tia lửa bùng ra.

Sau một hồi nhìn nhau, Ngôn Tu Linh chậm rãi nâng lên nụ cười: “Ai chết dưới tay ai, còn chưa thể biết được.”

Không tệ. Hiện tại, Tư Đồ Cảnh Diễn lấy được bản đồ bố trí quân sự, việc đánh chiếm Lê quốc đúng là lấy được tiền cơ. Nhưng ngoài Lê quốc, còn có rất nhiều nước nhỏ khác, trước khi có thể nhanh chóng đánh chiếm các nước biên thùy nhỏ, thì thực lực với Thiên Mạc cũng không chênh lệch quá nhiều.

Mặc dù Lê quốc tương đối giàu có và đông đúc, nhưng đánh chiếm một quốc gia đông đúc và giàu có như vậy cũng không hề dễ dàng. Huống chi, Nạp Lan Dung cũng không phải người đơn giản.

Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nhìn Ngôn Tu Linh. Hắn đương nhiên hiểu ý định của Ngôn Tu Linh. Vốn là muốn đánh chiếm Lê quốc cũng cần rất nhiều sức lực, nhưng bây giờ hắn đã có lá bài chủ chốt trong tay, muốn chiếm được Lê quốc cũng không cần tốn nhiều sức nữa.

Hắn đã đưa bản đồ bố trí quân sự cho Sênh Ca và Vận Hân. Sênh Ca và Vận Hân sẽ nhanh chóng thần không biết quỷ không hay tấn công. Binh lực Lê quốc tương đối kém, khá dễ dàng đánh chiếm, đến lúc đó hắn sẽ động tay

động chân một chút ở Hoàng cung Lê quốc, không tin không thu phục được Lê quốc.

Ngôn Tu Linh thấy ánh mắt nhất định chiếm được của Tư Đồ Cảnh Diễn, khẽ cau mày lại. Hắn hiểu rất rõ Tư Đồ Cảnh Diễn, với ánh mắt này, nhất định phải được, Tư Đồ Cảnh Diễn nhất định còn cất giấu lá bài chủ chốt mà hắn không biết.

“Xem ra, hình như Cảnh Diễn rất tự tin nhỉ?” Ngôn Tu Linh nhíu mày, nhếch miệng thần nhiên cười, nói, “Nếu bây giờ ta đi nói cho Nạp Lan Dung biết, thì vệ bên người hắn chính là Hoàng đế Thiên Mạc Tư Đồ Cảnh Diễn cải trang thì sao đây?”

Lời nói vô cùng khiêu khích. Thật ra thì Ngôn Tu Linh hoàn toàn có thể làm như vậy, hơn nữa có thể thần không biết quỷ không hay nói cho Nạp Lan Dung. Nói như vậy, kế hoạch của Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch chỉ sợ sẽ bị đổ vỡ, nói không chừng sẽ biến thành bộ dạng tròn chạy thê thảm.

Chỉ có điều Ngôn Tu Linh không làm như vậy, mà là nói thẳng ra, hắn cũng không muốn diễn âm mưu quỷ kế gì với Tư Đồ Cảnh Diễn, cho nên hắn trực tiếp khiêu khích nói ra.

“Hừ! Bây giờ, tất cả đều muộn rồi. Nạp Lan Dung còn có thể lật được lòng bàn tay của ta sao?” Con người đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo khí phách và tự tin, nhếch miệng hiện lên nụ cười tà mị cuồng ngạo.

Hắn đã sớm bố trí ổn thỏa ở Hoàng cung Lê quốc, chỉ còn chờ Sênh Ca và Vận Hân tấn công xong những thành trì kia của Lê quốc rồi đưa tin báo cho hắn. Nếu lúc này Ngôn Tu Linh nhất định gây phiền phức cho hắn, hắn cũng sẽ không thay đổi kế hoạch. Mặc dù hiệu quả có thể không tốt như dự định, nhưng cũng sẽ không khác biệt lắm.

Tóm lại, Lê quốc chắc chắn là của Tư Đồ Cảnh Diễn hắn rồi! Ai cũng không nên có ý đồ với nó.

“Động tác rất nhanh.” Ngôn Tu Linh nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nói, lập tức hiểu Tư Đồ Cảnh Diễn đã an bài thỏa đáng, coi như hiện tại hắn có làm gì, cũng không thể thay đổi được gì.

Nói như vậy, hắn chậm một bước so với Tư Đồ Cảnh Diễn. Hắn vừa nhận được tin Thẩm Thiên Mạch bị Nạp Lan Dung nhốt lại, đã ngày đêm không ngủ chạy tới, nhưng vẫn quá chậm so với Tư Đồ Cảnh Diễn như vậy. Xem ra Tư Đồ Cảnh Diễn thực tế là che chở Thẩm Thiên Mạch đi tới Lê quốc.

Nạp Lan Dung nghe Ngôn Tu Linh nói vậy, trong đôi mắt hần chợt loé tức giận, đôi mắt màu xanh nhạt híp lại nguy hiểm, mang theo vài phần uy hiếp nói: “Hoàng đế Lâm Vĩ có ý gì?! Chẳng lẽ Lê quốc ta chiều dài không chu toàn sao? Việc gì phải vội vã rời đi?”

Ngôn Tu Linh nhủ mảy nhìn Nạp Lan Dung, đôi mắt nhạt màu nhìn không ra cảm xúc, cười như không cười khiến người khác không nhìn ra tâm tình và suy nghĩ của hắn, thậm chí khiến Nạp Lan Dung có chút hoảng hốt.

Qua hồi lâu, Ngôn Tu Linh mới chậm rãi nở nụ cười: “Đương nhiên là không phải.”

Nghe được câu trả lời của Ngôn Tu Linh, đôi mắt sắc của Nạp Lan Dung mới bình thường trở lại.

Trong lòng Ngôn Tu Linh cũng cảm thấy buồn cười. Hắn không đi cũng vì muốn xem xem rốt cuộc Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch có thủ đoạn gì mà có thể chiếm được Lê quốc không tốn binh lực. Còn nếu như hắn thật sự muốn đi, uy hiếp của Nạp Lan Dung có thể giữ hắn ở lại sao?! Vậy thì Ngôn Tu Linh hắn không xứng với ngôi vị Hoàng đế Lâm Vĩ, cũng không xứng danh đối thủ duy nhất của Tư Đồ Cảnh Diễn rồi.

“Vậy Hoàng hậu Thiên Mạch thì sao, ở Lê quốc có quen không?” Nạp Lan Dung chuyển hướng nhìn Thẩm Thiên Mạch, mang theo vài phần hài lòng.

Khoé môi Thẩm Thiên Mạch dần xuất hiện ý cười châm biếm, đôi mắt đen nhánh tràn đầy hài hước. Vừa rồi nàng đã dùng bỏ câu đưa tin cho Sênh Ca, sau khi đánh chiếm vài thành trì của Lê quốc thì chờ đợi Tư Đồ Cảnh Diễn ở bên này động thủ, sau đó vở kịch hay nhất sẽ bắt đầu.

“Không quen.” Ba chữ* đơn giản lưu loát, Thẩm Thiên Mạch không sợ hãi chống lại ánh mắt của Nạp Lan Dung, trong đôi mắt đen nhánh tràn đầy khiêu khích và quyết đoán.(Ba chữ không quen trong tiếng Trung đây ạ: 不习惯)

Lời nói quyết đoán của Thẩm Thiên Mạch dẫn đến một hồi nghị luận của nhóm đại thần bên dưới, không phải Hoàng hậu Thiên Mạch và Hoàng đế Lâm Vĩ đang tính toán sổ sách với Hoàng đế bọn họ đấy chứ?? Thật buồn cười, còn đang ở Lê quốc của bọn họ mà cũng dám phách lối.

Nạp Lan Dung thấy phản ứng của Thẩm Thiên Mạch không khỏi nhíu mày. Hắn hiểu rõ tính cách của Thẩm Thiên Mạch, cũng không phải chưa từng thấy qua thủ đoạn ngoan tuyệt của nàng. Nhưng trong tình hình hiện nay, Thẩm Thiên Mạch không nên có biểu hiện như vậy, trừ phi nàng có niềm tin tuyệt đối.

“Chỉ là... Bồn cung lại rất thích lễ vật mà Lê quốc tặng Bồn cung.” Giọng nói bình thản, Thẩm Thiên Mạch chậm chậm nâng mắt, trong đôi mắt đen nhánh là khí phách và quyết đoán tốt cùng, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng Nạp Lan Dung.

Lễ vật?! Ngay lập tức, lời nói của Thẩm Thiên Mạch lại dẫn tới một hồi nghị luận của nhóm đại thần?! Ngay cả sắc mặt Nạp Lan Dung cũng thay đổi, hắn tặng lễ vật cho Thẩm Thiên Mạch khi nào?! Giờ phút này, ý cười như có như không trong mắt Thẩm Thiên Mạch khiến hắn cảm thấy không được tự nhiên, tựa như bị Thẩm Thiên Mạch nắm chắc trong lòng bàn tay vậy.

“Trẫm không hiểu Hoàng hậu Thiên Mạch đang muốn nói gì.” Nạp Lan Dung nhíu mày, vẫn nở nụ cười như thường, trong mắt xuất hiện vài phần ngưng trọng và tìm tòi nghiên cứu.

Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch quét qua nhóm triều thần Lê quốc đang ngồi bên dưới một vòng, khoé môi chậm rãi cong lên, nụ cười yêu dị trên khuôn mặt nàng làm điên đảo chúng sinh nhưng cũng kèm theo sự ngoan tuyệt và khát máu.

Nhóm triều thần phía dưới nhìn đến ngây dại. Bọn họ đều biết Hoàng hậu Thiên Mạch vô cùng tuyệt mỹ, chỉ là bọn họ không ngờ khi nàng cười lại đẹp đến vậy, dường như chỉ cần nhìn thôi cũng sẽ mất hồn mất vía.

Chỉ có điều nụ cười tuyệt mỹ này cũng vô cùng sắc bén khiến người khác không dám nhìn gần. Giống như đoá hoa Mạn Châu Sa* tuyệt mỹ, yêu dị tuyệt mỹ nhưng cũng mang theo quý mị trí mạng.

“Ha ha, vậy Bồn cung nói rõ ràng một chút vậy.” Tươi cười trên khuôn mặt Thẩm Thiên Mạch càng trở nên yêu dị, trong đôi mắt nàng thoáng hiện sự ngoan tuyệt, bàn tay trắng nõn thon dài từ từ lấy ra một tờ giấy, các đại thần ở phía dưới còn chưa kịp nhìn rõ là thứ gì thì sắc mặt Nạp Lan Dung đã thay đổi.

“Bản đồ bố trí quân sự! Thì ra là ngươi!” Nạp Lan Dung vô cùng giận dữ nhìn Thẩm Thiên Mạch, hoá ra Thẩm Thiên Mạch giữ bản đồ bố trí quân sự, còn dùng kế làm cho hắn hiểu nhầm rằng Ngôn Tu Linh cầm, làm hại hắn cứ theo dõi Ngôn Tu Linh chăm chăm mà quên theo dõi Thẩm Thiên Mạch. Nhưng Mạc Nhất đã nói rằng Thẩm Thiên Mạch không hề có điều gì khác thường, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!!

Nạp Lan Dung tức giận nâng mắt thì thấy khuôn mặt lạnh nhạt vạn năm không đổi của Mạc Nhất đang đứng phía đối diện cười cười với mình, nụ cười kia vô cùng tà mị, giống như vẻ tươi cười yêu dị của Thẩm Thiên Mạch, mang theo một loại hấp dẫn điên đảo chúng sinh. Bên trong đôi mắt đen như mực đang nhìn hắn tràn đầy bá khí* và hài hước. (Bá khí: khí phách, ngang ngược)

“Ngươi không phải là Mạc Nhất!” Nạp Lan Dung khẳng định nói. Không phải Mạc Nhất, Mạc Nhất sẽ không cười như vậy, lại càng không có ánh mắt như thế! Khó trách, khó trách hắn nói Thẩm Thiên Mạch không có gì khác thường, thì ra là hắn bắt tay cùng với Thẩm Thiên Mạch! Nhưng người này là ai mà lại có bản lĩnh lớn đến như vậy?!!

Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng cười, đưa tay lột mặt nạ da người trên mặt xuống, khoé môi nở nụ cười tà mị liêu lỉnh, một thân khí phách phơi bày hoàn toàn không chút bỏ sót, giờ phút này toàn thân hắn là một màu đen. So với một thân màu hồng yêu dị ngày thường ít đi mấy phần mị hoặc lại nhiều thêm vài phần lạnh lùng và khí phách. Hắn cong môi, giọng điệu cuồng ngạo: “Nạp Lan Dung, bây giờ ngươi mới biết có phải quá muộn hay không!”

“Là Hoàng đế Thiên Mạc.”

“Cái gì, Thiên Mạc lấy bản đồ bố trí quân sự của chúng ta rồi sao, chuyện này phải làm thế nào bây giờ?”

“Xong rồi, xong rồi. Bệ hạ đắc tội Hoàng đế Thiên Mạc và Lâm Vĩ, Lê quốc chúng ta xong rồi!”

Vốn là ăn mừng Lê quốc có thể không chế Lâm Vĩ và Thiên Mạc, bây giờ triều thần thấy vậy hiển nhiên cũng hiểu rõ thế cục tốt hay xấu, sắc mặt lo âu nhìn Nạp Lan Dung.

“Tur – Đồ – Cảnh – Diễn - !” Nạp Lan Dung gằn từng chữ, cắn răng nghiêng lợi, giống như hận không thể cắn nát Tur Đồ Cảnh Diễn thành từng khối từng khối, nuốt vào trong bụng.

“Tục danh của trăm người có thể gọi hay sao?!” Tur Đồ Cảnh Diễn khẽ chớp mắt, đôi mắt đen như mực nhìn Nạp Lan Dung, phảng phất như tồn tại kiếm khí không thể nhìn thấy vô cùng sắc bén bắn về phía hắn.

“Chẳng lẽ Lâm Vĩ sẽ ngồi yên nhìn Thiên Mạc thôn tính Lê quốc??! Chắc Hoàng đế Lâm Vĩ không thể không biết đạo lý môi hở răng lạnh chứ?” Sắc mặt Nạp Lan Dung không tốt, oán hận dời tầm mắt từ Tur Đồ Cảnh Diễn về phía Ngôn Tu Linh, hiện tại chỉ có Lâm Vĩ ra tay mới có thể giữ được Lê quốc.

Ngôn Tu Linh nhún lông mày, nhún vai, bộ dáng bất đắc dĩ nói: “Ta có muốn cũng không giúp được gì.”

Lời Ngôn Tu Linh nói là sự thật, coi như hắn dẫn binh tới đây nhưng hiện tại cũng đã chậm mất rồi. Hắn hiểu rõ Tur Đồ Cảnh Diễn, nếu hắn dám quang minh chính đại bại lộ thân phận như vậy thì chứng tỏ hết thảy đã trở thành kết cục đã định.

Huống chi hắn cũng không cần phải mang binh tới trợ giúp Lê quốc. Nạp Lan Dung tuyệt đối là người không chịu khuất phục kẻ khác, cho dù hiện tại hắn phát binh trợ giúp Lê quốc cũng không nhất định có thể biến Lê quốc trở thành đồ trong túi.

Nạp Lan Dung vừa biết Ngôn Tu Linh không định trợ giúp Lê quốc, khuôn mặt hắn lập tức trở nên vẩn vèo, trong đôi mắt hẹp dài thoáng qua một tia ác độc, lúc này đôi mắt màu xanh dương được che phủ bởi một tầng lệ khí nồng đậm, hắn nở nụ cười mang theo oán độc, chậm rãi nói: “Một khi đã như vậy thì để hai vị Hoàng đế tuần táng cùng Lê quốc ta đi!”

Xung quanh Hoàng cung Lê quốc có hơn một ngàn cao thủ, nếu muốn giết Tur Đồ Cảnh Diễn và Ngôn Tu Linh cũng không phải là không thể. Nhưng cho dù có giết được Tur Đồ Cảnh Diễn và Ngôn Tu Linh thì cũng không thể thay đổi được thế cục Lê quốc bị diệt vong. Vừa rồi Nạp Lan Dung còn muốn đấu tranh lần cuối, nhưng vừa cảm thấy không có hi vọng, hắn đương nhiên lựa chọn con đường cá chết lưới rách này.

Nghe Nạp Lan Dung uy hiếp, Tur Đồ Cảnh Diễn không chút hoang mang nở nụ cười tà mị xen lẫn cuồng ngạo, trong mắt mang theo vài phần cao cao tại thượng và hải hước, giọng điệu châm chọc: “Chỉ dựa vào những kẻ vô dụng kia mà ngươi cho rằng có thể lưu lại tính mạng của trăm hay sao?!”

Hắn vừa nói xong mọi người liền kinh hãi.

Sắc mặt Nạp Lan Dung trở nên khó coi cực kỳ. Lời này của Tur Đồ Cảnh Diễn là có ý gì, chẳng lẽ hắn nắm chắc phần sống từ trong tay hơn ngàn tên cao thủ hay sao?!

“Ta đã hạ sát lệnh của mình chủ võ lâm truy sát hai trăm tám mươi chín tên phản đồ võ lâm. Giờ này hắn đã đi gặp Diêm Vương rồi.” Thảm Thiên Mạc bình thản đi tới bên cạnh Tur Đồ Cảnh Diễn, không chút cớ kị kéo tay hắn, nét mặt vẫn đạm phong khinh như đang nói chuyện quan trọng không chút liên quan tới mình, nhìn cũng không nhìn Nạp Lan Dung một cái, Thảm Thiên Mạc cười yếu ớt hỏi: “Ta không thích Hoàng cung này của Lê quốc, hủy được chứ?”

“Được. Nếu Mạc Nhi không thích thì phá hủy đi.” Tur Đồ Cảnh Diễn cung chiêu vuốt ve sợi tóc của Thảm Thiên Mạc, trong đôi mắt hắn tràn đầy dụ dăng.

Đoạn đối thoại nồng tình mật ý, hoàn toàn không bận tâm đến Nạp Lan Dung và các đại thần. Bọn họ thảo luận chuyện phá hủy Hoàng cung Lê quốc, coi chuyện này chỉ như trò đùa trẻ con, trở thành lời nói nhỏ nhẹ giữa tình nhân với nhau?!! Sắc mặt các trọng thần trở nên khó coi vô cùng, ý cười trên khuôn mặt Nạp Lan Dung cũng không nén giận được nữa rồi.

Còn nữa...

*Hoa mạn châu sa còn gọi là hoa bỉ ngạn

Ngôn Tu Linh cười như không cười nhìn Thảm Thiên Mạc cùng Tur Đồ Cảnh Diễn, hai người này thật đúng là đủ phúc hắc. Đàm luận đề tài này lúc này, chính là cố ý muốn làm Nạp Lan Dung tức chết.

Cũng khó trách. Ai bảo Nạp Lan Dung lại có lá gan đánh chủ ý lên người Thảm Thiên Mạc, mưu toan dùng nàng để khống chế Tur Đồ Cảnh Diễn, tâm tư như thế, cũng đủ để hắn chết một trăm lần rồi. Tur Đồ Cảnh Diễn đối với Thảm Thiên Mạc có bao nhiêu để ý, hắn biết rất rõ, cũng bởi vì Thảm Thiên Mạc, cho nên lúc diệt cả Đường Môn Tur Đồ Cảnh Diễn cũng không hề có chút nương tay, thậm chí không tiếc trở mặt với mình.

"Hừ! Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?!" Cuối cùng Nạp Lan Dung cũng không nhịn được nữa, Thảm Thiên Mạc cùng Tur Đồ Cảnh Diễn quả thực là

khinh người quá đáng, lại dám ngay trước mặt hần nói muốn phá hủy hoàng cung Lê Quốc sao? !

"Cảnh Diễn. Lê vương bệ hạ hỏi chúng ta muốn làm cái gì kia?" Thảm Thiễn Mạch nhìn về phía Nạp Lan Dung, trong mắt mang theo cao ngạo cùng khinh thường, nâng lên một nụ cười vô tội, làm bộ như không biết gì, hỏi.

Tur Đồ Cảnh Diễn cũng chịu vuốt tóc Thảm Thiễn Mạch, hiện lên một nụ cười tươi tắn, "Mạch Nhi thấy sao, kế tiếp chúng ta nên làm gì cho tốt nhỉ?"

"Mấy ngày nay Lê vương bệ hạ chăm sóc ta rất chu đáo, ta cũng không biết làm sao để mà hồi báo nữa đây, nghe nói tình cảm của Lê vương bệ hạ cùng tiên vương Lê quốc trước kia rất thâm hậu, không bằng chúng ta giúp một tay, đưa Lê vương bệ hạ đi gặp phụ thân hần được không?" Trong đôi mắt đen nhánh của Thảm Thiễn Mạch mang theo sự khắc nghiệt cùng đùa giỡn, nhếch môi cong lên hiện ra sự khát máu, nhưng lời nói ra lại nghe rất ôn hòa cùng vô hại, tuy vậy ý tứ trong đó, tất cả mọi người đều rất rõ ràng.

Đây là đang trả thù chuyện Nạp Lan Dung dám mưu toan nhốt nàng. Còn muốn đối phó nàng, đối phó Cảnh Diễn của nàng, đã dám làm như vậy thì cũng phải chuẩn bị tốt chuyện trả giá thật lớn đi!

Một đám triều thần nghe được cuộc đối thoại vô tư của Tur Đồ Cảnh Diễn cùng Thảm Thiễn Mạch, không khỏi đen mặt. Đây là muốn giết bệ hạ của bọn họ sao? !

"Tốt lắm." Tur Đồ Cảnh Diễn dịu dàng lên tiếng, mà ngay lúc hần hướng về phía Thảm Thiễn Mạch cười dịu dàng, cây quạt trong tay đã bay về hướng Nạp Lan Dung, tốc độ cực nhanh, không hề có điểm báo trước.

Nạp Lan Dung cũng sững sờ bất động. Không phải hần phản ứng không đủ nhanh, mà là tốc độ của Tur Đồ Cảnh Diễn thật sự quá nhanh, cộng thêm Nạp Lan Dung căn bản cũng không ngờ tới Tur Đồ Cảnh Diễn thật sẽ ra tay, thật có can đảm ở ngay tại hoàng cung Lê quốc mà động thủ với hần.

Ngôn Tu Linh thấy một màn như vậy, chân mày khẽ chau lại. Cái tên Tur Đồ Cảnh Diễn này thật đúng là dám làm. Dám động thủ giết Nạp Lan Dung ngay tại hoàng cung Lê quốc. Phần cam đảm cùng khí phách này thật sự hơn người. Phải biết rằng bốn phía của Lê quốc đang mai phục không ít tử sĩ, coi như Thảm Thiễn Mạch đã giết được một phần trong đó, vậy phần tử sĩ còn lại thì sao đây? !

Hơn nữa kinh đô Lê quốc binh lực rất mạnh. Còn là nắm trong tay Tướng quân Diêu Viễn Sam tướng quân lợi hại nhất ở Lê quốc. Diêu Viễn Sam lại chịu ân đức thâm sâu của Nạp Lan Dung, tất nhiên sẽ vì Nạp Lan Dung mà báo thù, đến lúc đó mấy vạn binh lực, coi như Tur Đồ Cảnh Diễn võ công cao hơn nữa, cũng không trốn thoát được .

Ngước mắt nhìn về phía Diêu Viễn Sam. Trong mắt Ngôn Tu Linh lướt qua một chút kinh ngạc. Nhìn quen quen. Suy nghĩ trong chớp lát, trong mắt Ngôn Tu Linh lướt qua một chút sáng tỏ. Thì ra là con của đại tướng quân Diêu Sơn ở Kỳ Nguyệt, nhìn đáng ghét, Tur Đồ Cảnh Diễn cùng Thảm Thiễn Mạch cũng đã sớm làm xong mọi sự chuẩn bị. Thì ra đây mới là ác bài chủ chốt chính của bọn họ. Khó trách bọn họ lại dám động thủ ngay tại hoàng cung Lê quốc.

Thời điểm Ngôn Tu Linh đang nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn cùng Thảm Thiễn Mạch đến mất hồn. Người đứng trên đại điện đều không hèn mà cùng phát ra một tràng tiếng kêu, Ngôn Tu Linh ngoái đầu nhìn về phía Nạp Lan Dung, cũng là kinh sợ nhảy dựng.

Một chiêu mới vừa rồi của Tur Đồ Cảnh Diễn, là lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, mang theo mười phần nội lực bay về phía Nạp Lan Dung, hần vốn cho là Nạp Lan Dung hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên liền trực tiếp dời ánh mắt đi, nhưng không ngờ, lại có một loạt cảnh tượng như thế này.

Một chiêu mới vừa rồi của Tur Đồ Cảnh Diễn, tốc độ cực nhanh, lại mang theo nội lực, ngay cả hần cũng không tự tin có thể ở tình huống không phòng bị chút nào mà tránh được một chiêu kia, huống chi là Nạp Lan Dung. Vì vậy, hần mới cảm thấy Nạp Lan Dung hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thế nhưng lúc này Nạp Lan Dung lại bình yên vô sự đứng đó, chỉ là trong mắt mang theo một tia kinh ngạc cùng đau lòng.

Trong ngực Nạp Lan Dung ôm một cô gái mặc áo đen mặt che lụa đen, chính nữ tử này đã thay Nạp Lan Dung chặn lại một kích trí mạng kia.

Một chiêu mới vừa rồi kia tốc độ nhanh như vậy, nhưng nữ tử này lại có thể đón kịp, có thể thấy được thân pháp cực nhanh, như vậy thì nội lực cũng không tầm thường mới đúng, nhưng tại sao nhìn sắc mặt nàng ta trắng bệch, máu tươi không ngừng tuông ra, hiển nhiên là bộ dạng bị thương nặng không thể cứu được.

Trong đầu Ngôn Tu Linh suy tư thật nhanh, đồng thời, Nạp Lan Dung cũng vô cùng đau đớn thét vang cả hoàng cung Lê quốc, "Ảnh!"

Khăn che mặt của cô gái áo đen kia cũng từ từ rơi xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú khá ái. Mặc dù không giống như Thảm Thiễn Mạch khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại có một sự đặc biệt riêng. Chỉ là trên má phải của cô gái kia có một ấn ký hình hoa đào, hoa đào này trông rất sống động, trong nhụy hoa còn có kim quang mờ mờ.

"Dung. . ." Trong miệng nàng ta máu tươi không ngừng tuông ra, hình như nàng ta còn muốn nói điều gì, nhưng bởi vì bị thương nặng, cái gì cũng nói không ra lời, miệng há ra hớp lại, chỉ nhìn thấy máu tươi không ngừng xông ra, cũng không nghe được nàng ta đang nói cái gì.

"Ảnh. Đừng nói. Đừng nói gì hết. Nàng sẽ không có chuyện gì. Sẽ không có chuyện gì." Nạp Lan Dung ôm chặt lấy thân thể Ảnh, mới vừa rồi hần cũng cho là mình chết chắc rồi, hần vạn lần không ngờ Ảnh sẽ chạy trốn ra ngoài thay hần đỡ lấy một kích trí mạng này.

Trong nháy mắt lúc thấy bóng dáng màu đen của Ảnh thoáng hiện ra, đột nhiên hần cảm giác hoảng hốt từ trước đến nay chưa từng có. Thấy thân thể gầy nhỏ của nàng ở trước mặt mình từ từ ngã xuống, loại đau cùng tuyệt vọng này cơ hồ so với lúc mới vừa nghe Tur Đồ Cảnh Diễn nói muốn diệt Lê quốc

còn mãnh liệt hơn.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình đối với Ảnh chỉ là sự lệ thuộc mà thôi. Hắn vẫn cho là hắn khống chế mình rất tốt, không yêu bắt luận kẻ nào. Nhưng hiện tại hắn mới hiểu được, hắn cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi. Làm bạn mười năm, nữ tử này, đã sớm khắc vào trong xương tủy của hắn rồi.

Đôi mắt Ảnh nhìn Nạp Lan Dung thật sâu, lục phủ ngũ tạng quần đau làm cho nàng ta một câu cũng không nói nên lời, nàng muốn nói với Nạp Lan Dung, đừng khóc, đừng khóc, nàng chỉ là cái bóng của hắn mà thôi, chỉ cần hắn sống thật tốt, nói nàng làm gì cũng nguyện ý.

Cho dù nàng biết rõ coi như nàng thay hắn đỡ một kích trí mạng này, cũng không cứu được tánh mạng của hắn, nàng cũng không chút do dự can thay hắn.

Bởi vì một khắc kia, tất cả đều là xuất phát từ bản năng. Nàng chưa kịp suy nghĩ gì, thì thân thể cũng đã lao đến can rồi. Vươn tay, muốn vuốt ve gò má của Nạp Lan Dung, nhưng vẫn là vô lực rũ xuống.

"Ảnh! Ảnh!" Nạp Lan Dung tê tâm liệt phế kêu lên, nhưng rốt cuộc Ảnh cũng không hồi tỉnh, sẽ không bao giờ nữa xuất hiện giữa đêm tối không người, đến bên cạnh hắn.

Mười năm này. Chỉ có Ảnh vẫn yên lặng hầu ở bên cạnh hắn như vậy. Kể từ khi hắn cứu tánh mạng của nàng, kể từ khi nàng yêu hắn, nàng vẫn hầu ở bên cạnh mình. Cho dù thân phận của nàng tôn quý như vậy, thậm chí vì không muốn liên lụy đến hắn, nàng cam nguyện làm cái bóng của hắn, cả ngày không thể thấy ánh mặt trời, cả ngày không thể xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cũng là vì hắn. Thế nhưng hắn lại chỉ biết ích kỷ không trao cho Ảnh cái tình yêu ấy, cũng chưa từng nghĩ tới Ảnh chịu bao nhiêu khổ cực, khi đó, trong mắt của hắn chỉ có thiên hạ, chỉ có ngôi vị hoàng đế Lê quốc. Nhưng hôm nay, thật sự mất đi Ảnh, hắn mới phát hiện, thiên hạ, có lẽ cũng không quan trọng như vậy.

Lúc ban đầu, là vì đạt được quyền thế mà chinh chiến khắp thiên hạ. Rồi sau đó, có lẽ là vì Ảnh. Bởi vì chỉ có làm mình trở nên thật mạnh, mạnh đến mức có thể đối kháng cùng thế lực kia, hắn mới có thể giúp Ảnh quang minh chính đại xuất hiện ngoài ánh sáng. Chỉ là, thế nhưng hắn lại cố chấp không muốn thừa nhận, cố chấp cho rằng đã có dã tâm làm bá chủ thì không nên có tình yêu.

Cho nên hắn chôn vùi tình cảm hắn dành cho Ảnh. Đem cảm giác mãnh liệt này nghĩ thành sự lệ thuộc đối với một người bạn. Hắn lừa gạt mình, hắn không phải là vì Ảnh mới đi chinh chiến thiên hạ, muốn có được thiên hạ, muốn cho Ảnh tự do, mà chỉ là vì muốn hồi báo Ảnh vì đã nhiều năm vẫn luôn làm bạn bên mình mà thôi.

Hết rồi. Hiện nay, tất cả đều không quan trọng. Nạp Lan Dung nhếch miệng hiện lên nụ cười thê lương mà ác độc, nhìn lướt qua Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch, cười nói, "Ha ha ha! Có lẽ tất cả đã được các người tính toán hết thấy, nhưng người tính sót một điểm, một điểm này, liền đủ cho các người vạn kiếp bất phục rồi!"

Nhìn đáng vẻ thê lương mà oán độc của Nạp Lan Dung, Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch cũng hơi cau mày lại.

Nạp Lan Dung nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Ảnh, khoe miệng tràn ra một nụ cười dịu dàng, nhu hòa mà nói, "Ảnh. Ta đến với nàng. Đến Âm ty, chúng ta quang minh chính đại làm vợ chồng."

Dứt lời, nhuyển kiếm lướt qua cổ, máu tươi tràn ra, vẽ ra trên không trung một đường cong bằng máu, mùi máu tanh nồng đậm xông vào mũi, Nạp Lan Dung đã ôm Ảnh cùng chết đi.

Nhìn thi thể Nạp Lan Dung, trên mặt Thẩm Thiên Mạch không một ý cười. Ánh mắt của nàng vẫn nhìn chăm chăm đóa hoa đào quý dị trên gương mặt của Ảnh. Mà đôi mắt Tư Đồ Cảnh Diễn cũng nhìn vào đóa hoa đào này.

Ngôn Tu Linh cũng nhìn đóa hoa đào này đến mất hồn. Vốn cho rằng cũng chỉ là một đóa hoa đào bình thường, nhưng nghĩ đến lời nguyện rửa trước khi chết của Nạp Lan Dung, còn có hành động cuối cùng khi hắn dịu dàng vuốt ve gò má của Ảnh rồi nói lời này. Lại liên tưởng đến thân pháp cực kỳ quý dị của Ảnh, trong mắt Ngôn Tu Linh cũng lướt qua một chút nặng nề.

Mà trên đại điện, yên lặng như tờ. Không người nào dám nói chuyện, tất cả giống như là đang nằm mộng. Bệ hạ của bọn hắn cứ như vậy mà chết trước mặt bọn họ, tất cả giống như một cuộc cơn ác mộng.

"Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết." Tư Đồ Cảnh Diễn thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói. Chỉ là trong đôi mắt đen như mực vẫn có vẻ u sầu nhàn nhạt khó có thể xóa được.

Một đám đại thần giờ phút này làm sao còn dám lên tiếng, toàn bộ đều lặng lẽ nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Tham kiến hoàng thượng." Diêu Viễn Sam quỳ một chân trên đất, không thể nghĩ ngờ đã biểu hiện rõ thái độ của hắn, một đám đại thần thấy Diêu Viễn Sam một tay nắm binh quyền cũng đã đầu hàng, làm sao còn dám tiếp tục giằng co, từng người một liên tiếp trước sau thể hiện bề ngoài trung thành, Tư Đồ Cảnh Diễn đối với những người a dua nịnh hót kia sắc mặt cũng không có phản ứng gì, chỉ lạnh lùng nhìn.

Lê vương chết bất đắc kỳ tử. Lê quốc chúng thần đều cúi đầu trước Thiên Mạc. Thiên Mạc binh lực tiến công, nơi đi qua, thế như chẻ tre, vài tòa thành trì đầu hàng. Cả Lê quốc vô chủ, tất cả binh lực đầu hàng, Thiên Mạc toàn diện tiếp quản Lê quốc. Đến đây, Lê quốc tuyệt diệt.

"Giết Nạp Lan Dung, lấy đó đe dọa mọi người. Khiến Diêu Viễn Sam đầu hàng, khiến cho chúng thần đầu hàng. Sau đó dựa vào bản đồ bố trí quân sự,

tấn công Lê quốc, lại để cho thành trì đã bị đánh bại trước đó nói đầu hàng, dao động lòng quân, không tổn một quân một tốt nào liền nuốt Lê quốc, Cảnh Diễn đứng thật là có bản lĩnh." Ngôn Tu Linh cười nói.

Trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn trái lại cũng không thấy được sắc mặt vui mừng, trong đôi mắt đen như mực là một mảnh thâm trầm, nhìn không thấu tâm tư, giọng điệu nhàn nhạt, "Tình lại đi. Ta không tin người lại không biết ẩn ký hoa đào này."

Vừa nói như vậy xong, Trên mặt Ngôn Tu Linh cũng chuyển thành nghiêm nghị. Chân mày Thẩm Thiên Mạch nhíu lại càng thêm sâu.

"Ẩn ký thánh nữ Nam Cương." Ngôn Tu Linh nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, chậm rãi mở miệng nói.

Thẩm Thiên Mạch cũng nhíu mày, mang theo vài phần nặng nề nói, "Ta đã thấy võ công của nàng. Thân pháp cực kỳ quý dị, giống như là võ công Nam Cương."

Tư Đồ Cảnh Diễn cũng nhẹ nhẹ gật đầu, bày tỏ đồng ý câu nói của Thẩm Thiên Mạch cùng Ngôn Tu Linh.

Nam Cương là đại lục vùng cực nam một bộ lạc thần bí. Phạm vi của Nam Cương rất lớn, cơ hồ lớn ngang ngửa với Thiên Mạc. Người của Nam Cương rất thần bí, chưa bao giờ trao đổi với những quốc gia khác, chỉ an phận ở phía Nam hoang mạc. Bởi vì Nam Cương cũng không giàu có và đông đúc, thêm vào đó người Nam Cương lại xa cách, các quốc gia đại lục cũng chưa từng có giao lưu gì với Nam Cương.

Mặc dù Ngôn Tu Linh cùng Tư Đồ Cảnh Diễn muốn tranh đoạt thiên hạ, nhưng cũng không có đem Nam Cương nhét vào phạm vi thiên hạ này. Thứ nhất là bởi vì Nam Cương cực kỳ vắng vẻ, lại không giàu có, lại không có trao đổi với bên ngoài không tốt thống trị. Thứ hai cũng là bởi vì Nam Cương cực kỳ thần bí, nhất là Thánh tộc Nam Cương, cao thủ đông đảo, thân pháp quý dị, phương thức võ công hoàn toàn bất đồng với người Trung Nguyên, hơn nữa giỏi về dùng cổ.

Thánh nữ Nam Cương. Là Thánh tộc Nam Cương đỉnh của tín ngưỡng tinh thần. Mặc dù quyền thế của thánh nữ không lớn, nhưng thân phận này lại vô cùng quan trọng. Cái cô gái áo đen gọi là Ảnh này chẳng lẽ lại là Thánh nữ Naya mất tích mười năm trước của Nam Cương. Bởi vì sợ người Nam Cương tìm được nàng, cho nên vẫn luôn ẩn giấu tung tích của mình, không hiện thân trước mặt mọi người.

Hơn nữa trong cơ thể thánh nữ Nam Cương có cổ đặc hữu của Nam Cương. Một khi Thánh nữ Nam Cương chết đi, Nam Cương bên kia chắc chắn sẽ biết, sẽ lựa chọn Thánh nữ kế nhiệm. Hôm nay Naya chết ở trong tay bọn họ, chỉ sợ Nam Cương cũng đã biết. Tầm quan trọng của Thánh nữ Nam Cương đối với Nam Cương không cần nói cũng biết, Nam Cương Thánh tộc nhất định sẽ không bỏ qua cho Thiên Mạc.

"Cảnh Diễn, hiện tại người có thể sẽ rất thảm." Ngôn Tu Linh bắt đầu đi lác đác, Nam Cương, đó là thế lực thần bí mà đáng sợ, nếu thật sự phải đối đầu với họ, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhếch môi hiện lên nụ cười cuồng ngạo, Nam Cương xác thực đáng sợ, nhưng cũng không hù dọa được Tư Đồ Cảnh Diễn hần, ánh mắt lạnh lùng chột lóe, Tư Đồ Cảnh Diễn chậm rãi nói ra, "Tu Linh chẳng lẽ người sợ sao?!"

Ngôn Tu Linh nghe lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng hiểu ý tứ trong đó. Người không đụng đến ta ta không động người. Nếu Nam Cương thật sự muốn đối đầu với hần, vậy không bằng liền nhân cơ hội này, đem Nam Cương cũng nhét vào trong bản đồ. Muốn một thiên hạ hoàn toàn chính chính!

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 2: Nam Cương ra tay

Một thân trường bào xanh biếc... Trong con người của Hạo Nguyệt vẫn phiếm sương mù mờ mờ, một thân khí độ hơn người, mà Huyền Lâu đứng đứng bên cạnh hần cũng là một thân khí độ bất phàm cùng với một đôi con người dịu dàng. Chỉ có một điểm bất đồng đó là Huyền Lâu mặc một bộ phục trắng thuần.

Khí chất đoạt người như vậy, hai người đều dịu dàng như ngọc, nhưng đứng ở trước mặt bóng dáng màu đỏ tía mị không nói nên lời thì vẫn kém hơn.

Tư Đồ Cảnh Diễn mặc một thân trường bào đỏ như lửa, ống tay áo thêu hoa văn hình rồng phục tạp màu vàng kim, tùy ý nghiêng người tựa vào ghế dựa, nhìn như một động tác cực kỳ tùy ý, nhưng do hần thực hiện thì lại có một cỗ khí phách tự nhiên cùng sức quyến rũ, giống như có ma lực không thể ngăn cản, cao quý không nói hết.

Cho dù là người có khí chất bất phàm như Huyền Lâu và Hạo Nguyệt thì khi đứng trước Tư Đồ Cảnh Diễn cũng bị khí độ trên người hần chấn áp.

Tư Đồ Cảnh Diễn lười biếng tựa lưng vào ghế dựa, con người đen như mực hơi nâng lên, khóe miệng nở một nụ cười tà mị, dùng giọng nói mị hoặc đặc biệt hỏi: "Chuyện gì?"

Huyền Lâu và Hạo Nguyệt đồng thời đến tìm hấn, nhất định là đã có chuyện xảy ra, nếu không bọn họ sẽ không vào cung tìm hấn

“Nam thành có ôn dịch?” Ngữ điệu của Hạo Nguyệt vẫn bình thản như trước, chẳng qua là lần này ngữ điệu bình thản lại mang theo vài tia ngưng trọng, Tư Đồ Cảnh Diễn giương mi nhìn về phía Hạo Nguyệt, nếu chỉ là ôn dịch, Hạo Nguyệt tuyệt đối sẽ không thận trọng như thế.

Con người đen như mực nhanh chóng thoáng qua mấy phần suy nghĩ, Tư Đồ Cảnh Diễn mỉm môi lại, mang theo vài phần mỉa mai, vài phần ngưng trọng nói: “Là Nam Cương giờ trò quỷ?”

Nam Thành là thành trì gần phía Nam nhất, nếu như Nam Cương muốn ra tay đương nhiên sẽ ra tay với Nam Thành trước. Hôm nay, Hạo Nguyệt coi trọng ôn dịch ở Nam Thành như vậy, tất nhiên trong đó có duyên cớ, duy nhất chỉ có thể Nam Cương bắt đầu ra tay đối phó với Thiên Mạc

“Là Lưu Phong cô. Sẽ làm cho người ta có triệu chứng giống như ôn dịch. Cũng sẽ lây truyền giống như ôn dịch” Huyền Lâu thay Hạo Nguyệt tiếp tục giải thích.

Chuyện tình của Thất Tuyệt son trang tạm thời giao cho Huyền Minh xử lý, còn hấn thì lựa chọn ở lại Thiên Mạc. Thứ nhất là mười vạn món binh khí hấn đáp ứng với Tư Đồ Cảnh Diễn còn chưa giao ra. Tư Đồ Cảnh Diễn yêu cầu hấn trước tiên ở lại Thiên Mạc để giúp đỡ hấn (Tư Đồ Cảnh Diễn). Thứ hai là bởi vì lòng riêng của hấn, hấn muốn nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch an ổn, hạnh phúc

“Khốn kiếp!” Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia tàn khốc, Nam Cương thánh tộc đang lấy tính mạng con dân của hấn để tuyên chiến với hấn sao? Nếu thật là bởi vì hấn lỡ tay giết chết Nam Cương Thánh nữ, Nam Cương muốn trả thù hấn, hấn không có ý kiến, quang minh chính đại giao đầu. Nhưng Nam Cương lại đi dùng cớ đối phó với con dân sức trời gà khoong chặt của Thiên Mạc, thật là đáng hận!

“Nếu như không ngăn chặn, chỉ sợ sẽ tràn lan” Hạo Nguyệt cau mày, trong con người mông lung thoáng qua một tia sầu lo. Cổ độc của Nam Cương và cổ độc của Trung Nguyên không giống nhau, rất khó giải. Bây giờ phải làm như thế nào đây?

“Hừ Chi là Lưu Phong cô mà thôi. Nam Cương thật sự cho rằng Trung Nguyên không có người tài sao?” Hạo Nguyệt vừa mới dứt lời, giọng nói réo rắt của Thẩm Thiên Mạch từ phía sau vang lên

Trong tay của Thẩm Thiên Mạch là canh hạt sen, hấn là điểm tâm đưa đến cho Tư Đồ Cảnh Diễn, đúng lúc nghe được cuộc trò chuyện của Hạo Nguyệt và Tư Đồ Cảnh Diễn.

Tư Đồ Cảnh Diễn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Mạch, Ma cung giỏi về dùng độc, hơn nữa am hiểu cổ độc, Thẩm Thiên Mạch thân là Ma cung cung chủ, đương nhiên cũng tinh thông. Hôm đó ở Kỳ Nguyệt, Thẩm Thiên Mạch chỉ nhìn một cái liền nhận ra trên người Thượng Quan Triệt có đồng sinh cổ, nghĩ tới đây, Tư Đồ Cảnh Diễn nở một nụ cười tà mị, hỏi: “Mạch Nhi có thể giải được cổ độc này?”

“Đương nhiên!” Trong con người đen nhánh của Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia tự tin, khoe miệng nở một nụ cười vui vẻ, y phục màu đỏ tôn lên khí chất như lửa của nàng, khác với bạch y cao quý, giờ phút này Thẩm Thiên Mạch là một nữ nhân kiều mị, là sát khí yêu dị.

Đưa tay ôm lấy Thẩm Thiên Mạch, Tư Đồ Cảnh Diễn cung chiều vuốt ve tóc của nàng, cười nói: “Mạch Nhi đúng là phúc tinh của ta”

Thẩm Thiên Mạch nhàn nhạt cười một tiếng. Nàng biết Tư Đồ Cảnh Diễn nói như vậy là thành toàn cho lòng riêng của nàng. Nàng luôn rất quật cường, không muốn sống dưới sự bảo vệ của Tư Đồ Cảnh Diễn, không muốn trở thành gánh nặng của Tư Đồ Cảnh Diễn, mà là muốn giúp hấn, đứng ở bên cạnh hấn, từ sau khi phát hiện tâm tư của nàng, Tư Đồ Cảnh Diễn ở mọi nơi đều tạo cho nàng cảm giác nàng quan trọng, tất cả chỉ để làm cho nàng vui. Mặc dù nàng không vạch trần nhưng phần tình cảm này, nàng rất hiểu.

Huyền Lâu nhìn bàn tay đang đan vào nhau của Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch, còn có màu đỏ của xiêm y hòa hợp với nhau, trong mắt xẹt qua một tia mất mát. Kể từ khi quay trở lại Thiên Mạc, Thẩm Thiên Mạch thay đổi bạch y hay mặc thường ngày trước kia thành xiêm y màu đỏ giống như Tư Đồ Cảnh Diễn.

Không thể không nói, thực ra Thẩm Thiên Mạch thích hợp với màu đỏ này hơn, giống như người của nàng, tươi chói mắt, mang theo vẻ yêu dị, sức quyến rũ chấn nhiếp lòng người.

“Hừ! Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất phạm người. Nếu như Nam Cương đã tặng chúng ta một phần lễ vật lớn như vậy, chúng ta cũng nên đáp lễ cho tốt” Thẩm Thiên Mạch nở một nụ cười mỉa mai, con người đen nhánh giống như lưỡi dao sắc bén, lóe ra ngoan tuyệt.

Dùng cổ độc? Chẳng lẽ chỉ có Nam Cương các người mới biết dùng cổ độc hay sao? Ma cung độc của nàng sẽ không bại bởi Nam Cương, huống chi Nam Cương am hiểu là cổ, đối với độc, chưa chắc có thể so được với Ma Cung. Nếu Nam Cương đã đưa tới một phần đại lễ như Lưu Phong cô vậy thì nàng cũng nên đáp lễ.

Thẩm Thiên Mạch nở một nụ cười mỉa mai, còn có sự giảo hoạt trong con người đen nhánh, Tư Đồ Cảnh Diễn tự nhiên hiểu ý định của nàng, hấn chính là thích Thẩm Thiên Mạch như vậy, người không phạm ta, ta không phạm người; nếu người phạm ta, ta tất phạm người. Nở một nụ cười tà mị mà cung chiều, Tư Đồ Cảnh Diễn sâu kín nói: “Mạch Nhi muốn làm như thế nào?”

“Đi Nam Thành” Thẩm Thiên Mạch giương nhẹ khoe miệng, kiên định khạc ra ba chữ

Ba chữ này vừa nói ra, thần sắc của Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức thay đổi, con người trầm xuống, lập tức phản bác: “Không được”

Hiện nay người của Nam Cương nhất định đang ẩn nấp trong Nam Thành, nếu như Thẩm Thiển Mạch đi Nam Thành, nhất định vạn phần nguy hiểm. Dịch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, hẳn tuyệt đối không thể để Thẩm Thiển Mạch đi Nam Thành mạo hiểm.

“Thần cho rằng, Hoàng Hậu nương nương là người thích hợp nhất” Thôi điểm Huyền Lâu và Tư Đồ Cảnh Diễn lộ ra vẻ mặt không đồng ý, Hạo Nguyệt lạnh nhạt nói.

Hắn hiểu Tư Đồ Cảnh Diễn không muốn để Thẩm Thiển Mạch đi mạo hiểm, nhưng giờ phút này, Thẩm Thiển Mạch thực sự là người thích hợp nhất. Thứ nhất, chỉ có một mình Thẩm Thiển Mạch có thể giải độc, nếu như nàng đi, có thể ứng phó với động tác tiếp theo của Nam Cương, không để cho Thiên Mạc lâm vào bị động. Thứ hai, Thẩm Thiển Mạch thân phận tôn quý, Chỉ Tôn Hoàng Hậu đích thân đến vùng có ôn dịch sẽ làm cho dân chúng cảm giác được hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, nên sẽ hạn chế việc dân chúng náo động. Thứ ba, Thẩm Thiển Mạch chính là Ma cung cung chủ, võ công cao tuyệt, đi Nam Thành nguy hiểm vạn phần, nếu như à người khác, chưa chắc có thể sống sót.

Gương mặt lạnh lùng của Tư Đồ Cảnh Diễn căng cứng, con ngươi đen như mực nhìn về phía Hạo Nguyệt. Sao hắn lại không hiểu Thẩm Thiển Mạch là người thích hợp nhất chứ, nhưng mà, sao hắn có thể an tâm để cho nữ tử mà mình yêu mến đi vào nơi nguy hiểm được.

“Nếu Nam Cương đã có thịnh tình như thế, hừ vậy, liền cho bọn họ chút mặt mũi đi!” Con ngươi đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn về hướng Thẩm Thiển Mạch, nhẹ nở nụ cười. Nếu không có người nào thích hợp hơn, vậy thì hắn liền đi cùng nàng. Hắn đã từng nói, tuyệt đối không thể để Thẩm Thiển Mạch có bất cứ chuyện gì, cho nên, nếu như có nguy hiểm, hắn sẽ cùng nàng đối mặt.

Hắn mảy Hạo Nguyệt hơi cau lại, nhẹ nhàng hỏi: “Ý của Hoàng Thượng là muốn đích thân đi Nam Thành?”

“Thế nào?” Ánh mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn không thay đổi, khóe miệng khôi phục lại ý cười biếng nhác, thanh âm mang theo tà mị và từ tính vang lên, mang theo một tia không vui.

Dù biết Hạo Nguyệt vì muốn tốt cho hắn, nhưng Hạo Nguyệt một lần lại một lần đem Thẩm Thiển Mạch đặt vào nguy hiểm làm cho hắn không vui.

“Thần cho là không ổn” Hạo Nguyệt nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Tư Đồ Cảnh Diễn, nếu như Tư Đồ Cảnh Diễn đi, không thể nghi ngờ gì, chắc chắn sẽ thành mục tiêu tấn công của Nam Cương, không cần nói cũng biết vô cùng nguy hiểm, đường đường là vua của một nước, sao có thể mạo hiểm như vậy.

“Không ổn?” Tư Đồ Cảnh Diễn giương mi, con ngươi đen như mực không thấy rõ tâm tình, không chút đếm xỉa hỏi: “Vì sao không ổn?”

“Hoàng Thượng chính là Chỉ Tôn một nước. Sao có thể tùy tiện mạo hiểm? Nam Cương thánh tộc ẩn núp ở Nam Thành, không cần nói cũng biết Nam Thành vô cùng nguy hiểm” Hạo Nguyệt chần chừ hữu từ (nói năng đầy lí lẽ) nói, hắn tuyệt đối không thể để Tư Đồ Cảnh Diễn đi mạo hiểm, nếu như có chuyện gì xảy ra với Tư Đồ Cảnh Diễn, Thiên Mạc cũng coi như xong rồi.

“Hừ! Trẫm không thể dễ dàng mạo hiểm, Hoàng Hậu có thể ư?” Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng hừ một tiếng, hắn đương nhiên hiểu Hạo Nguyệt là một lòng muốn tốt cho Thiên Mạc, cho nên hắn chỉ là lên tiếng phản bác, nếu là người khác có ý nghĩ đem Thẩm Thiển Mạch đặt vào nguy hiểm, hắn đã sớm ra tay phế kẻ kia.

Không muốn hắn mạo hiểm, sẽ để cho nữ nhân hắn yêu mến đi mạo hiểm? Nếu như Thẩm Thiển Mạch xảy ra chuyện không may, sao hắn có thể sống tiếp, làm gì còn có lòng đi tranh giành thiên hạ?

“Cảnh Diễn, không yên lòng thì âm thầm cùng ta đi đi” Thẩm Thiển Mạch liếc mắt nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, cười nói.

Nàng hiểu ý định của Tư Đồ Cảnh Diễn, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng tiên phong đi mạo hiểm. Nhưng mà, thật sự nàng là người thích hợp nhất, nếu nàng không đi, chỉ phái người mang theo giải được đi, Nam Cương lại hạ loại cổ khác, Thiên Mạc sẽ lâm vào tình cảnh mệt mỏi ứng phó. Cho nên, nàng nhất định phải đi.

Mà Tư Đồ Cảnh Diễn lại muốn đi cùng nàng. Như vậy chỉ có thể để cho Tư Đồ Cảnh Diễn âm thầm theo nàng đi. Hạo Nguyệt nói không sai, nếu Tư Đồ Cảnh Diễn quang minh chính đại đi Nam Thành, Nam Cương Thánh tộc chắc chắn sẽ toàn lực đối phó với Tư Đồ Cảnh Diễn, nếu có chuyện gì xảy ra với Tư Đồ Cảnh Diễn thì lòng dân Thiên Mạc sẽ dao động, nguy hiểm này, sợ rằng Thiên Mạc sẽ không gượng dậy nổi.

“Được” Tư Đồ Cảnh Diễn cau mày, hắn hiểu đây là biện pháp tốt nhất. Mặc dù như vậy sẽ khiến Thẩm Thiển Mạch trở thành mục tiêu của Nam Cương Thánh tộc, nhưng có hắn âm thầm đi theo, luôn ở bên cạnh nàng, người Nam Cương cũng không thể ở dưới mắt của hắn giờ trò gì.

Hạo Nguyệt nghe được Tư Đồ Cảnh Diễn đáp ứng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tính cách của Tư Đồ Cảnh Diễn hẳn không phải không biết, một khi hắn đã quyết định chuyện gì thì rất khó thay đổi, không khỏi kính nể nhìn Thẩm Thiển Mạch một cái, hắn càng ngày càng bội phục Thẩm Thiển Mạch, không chỉ vì dung mạo của nàng, mà còn vì sự gan dạ sáng suốt hơn người của nàng, càng đáng quý hơn là tình cảm của nàng đối với Tư Đồ Cảnh Diễn. Khó trách Hoàng Thượng của bọn hắn lại vô pháp vô thiên sủng ái Hoàng Hậu như vậy.

“Lúc ta không có mặt, mọi việc ở đây giao cho ngươi và Huyền Lâu xử lý” Ánh sáng trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn trầm xuống, lại một lần nữa nở nụ cười, nói với Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt khẽ sờ mũi, Huyền Lâu cũng là mặt lạnh nhạt, hai người một trắng một xanh, phiêu phiêu nhi khứ.

“Đi, đi thăm Cảnh Hạo một chút” Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay ôm eo Thẩm Thiển Mạch, bọn họ mới tân hôn được mười mấy ngày, liền bắt đầu vì chuyện tình của Lê Quốc mà bôn ba, thật vất vả mới có mấy ngày nhàn hạ, bây giờ lại bắt đầu đối phó với Nam Cương, đối thủ tựa hồ một kẻ so với một kẻ

càng thêm đáng sợ.

Kỳ Phúc cung. Đầu thu lạnh lẽo tựa hồ không thể đến Kf Phúc cung. Hết thấy còn du trì ẩm áp như giữa mùa hè.

“Ta lại thua rồi” Thanh âm lạnh lùng nhưng cũng không thiếu dịu dàng của Sênh Ca vang lên

“Là người có ý nhường ta đi” Thanh âm dịu dàng giống như suối nước, là thanh âm của Tư Đồ Cảnh Hạo.

Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn song song đi vào điện. Nhìn thấy Tư Đồ Cảnh Diễn (???) một thân bạch y trắng như tuyết, không có tuyết vọng tràn ngập bốn phía. Tư Đồ Cảnh Hạo tựa như càng xinh đẹp kinh người.

Mặt mày giống như vẽ, màu quang như nước, khóe miệng có ý cười nhẹ nhàng. Dung nhan tuyệt thế như vậy, không liên quan đến giới tính, tuyệt đại kinh người

Sênh Ca vẫn mặc bộ hắc y lạnh lùng, không có biểu tình gì trên mặt cả, bộ mặt ấy như núi băng vạn năm không tan. Nhưng Thẩm Thiên Mạch biết, có thứ gì đó đã yên lặng thay đổi. Đôi mắt kia của Sênh Ca dường như vĩnh viễn không có sắc thái gì, giờ đây lại tràn đầy ánh sáng rực rỡ. Thứ ánh sáng ấy thật khó mà miêu tả, giống như từ trong ao tù nước đọng bỗng nhiên có cảm giác sống lại, khiến Sênh Ca không còn lạnh lẽo như trước.

"Hai người cũng thật thanh nhân đấy." Thẩm Thiên Mạch cười như có như không. Từ sau khi hiểu được tâm tư của Sênh Ca, Thẩm Thiên Mạch rất ít khi ủy nhiệm cho Sênh Ca làm nhiệm vụ, mà để Sênh Ca ở lại Thiên Mạch. Thứ nhất là có thể ở bên Tư Đồ Cảnh Hạo, thứ hai cũng có thể giúp mình chiếu cố Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Cung chủ có nhiệm vụ?" Sênh Ca lạnh lùng nhìn lên, vẫn là cái bộ mặt lạnh như băng, dường như sự dịu dàng của hắn chỉ dành cho Tư Đồ Cảnh Hạo.

Thẩm Thiên Mạch bất đắc dĩ bĩu môi, vẫn là cái trạng thái như núi băng vạn năm này. Mà thôi mà thôi, nàng cũng không quan tâm làm gì, dù sao nàng cũng có Tư Đồ Cảnh Diễn của nàng rồi.

Màu sắc bình thần nhìn ván cờ trên bàn, tài đánh cờ của Tư Đồ Cảnh Hạo thoát nhìn rất tốt. Lão cung chủ Ma Cung từng nói, một cao thủ đánh cờ, nhất định cũng là một cao thủ thiện mưu (sở trường về mưu kế). Nếu Tư Đồ Cảnh Hạo nguyện ý, tất là người có tâm tư khôn khéo.

"Cùng ta tới Nam Thành." Giọng điệu Thẩm Thiên Mạch thản nhiên, không có mệnh lệnh cũng không có thương lượng, giống như chỉ là nói cho Sênh Ca một việc mà thôi.

Lần đi Nam Thành này hung hiểm dị thường, nhất thiết phải dẫn theo tình nhuệ. Người của Ma Cung nay đều đã giao cho Hạo Nguyệt xử lý, bên cạnh nàng chỉ còn Sênh Ca là cao thủ có thể sử dụng.

"Nam Thành? !" Đôi mắt lạnh lẽo của Sênh Ca không di chuyển, chẳng qua trong giọng nói đã hiện lên tia ngờ vực. ...

Thẩm Thiên Mạch nhếch môi, Sênh Ca đúng thật là không còn giống trước kia nữa rồi. Trước kia khi nàng ra nhiệm vụ, câu trả lời của Sênh Ca vĩnh viễn lạnh lùng "Vâng. Cung chủ." Hôm nay, dĩ nhiên lại sinh lòng hiếu kỳ với nhiệm vụ, không tồi không tồi.

"Nam Cương động thủ." Tư Đồ Cảnh Diễn nói tiếp lời Thẩm Thiên Mạch, ngữ điệu bình thản, không nghe ra được sự ngưng trọng, nhưng cũng không thoải mái chút nào.

Con người Tư Đồ Cảnh Hạo hơi lóe lên. Nam Cương hẳn đã nghe nói, đó là bộ lạc thần bí nhất phía Nam đại lục. Thiên Mạch sao lại có quan hệ gì với Nam Cương được? ! Nhìn nét mặt Tư Đồ Cảnh Diễn, chuyện lần này nhất định không đơn giản. Liệu chuyến đi này của bọn họ có nguy hiểm hay không?

Tư Đồ Cảnh Diễn là ca ca của hắn, cũng là người thân duy nhất hiện nay của hắn. Sênh Ca là bạn tốt của hắn, cũng là tri kỷ của hắn. Bọn họ đều là những người vô cùng quan trọng với hắn, hắn sợ bọn họ sẽ rời khỏi hắn. Trong mắt không khỏi hiện ra sự lo lắng. "Có phải là rất nguy hiểm không?"

"Cảnh Hạo còn chưa tin huynh?" Tư Đồ Cảnh Diễn hiển lộ một nụ cười tà mị mà tự tin, mắt đen như mực nhìn Tư Đồ Cảnh Hạo, tràn đầy tự tin và khi phách.

Tư Đồ Cảnh Hạo nhìn nụ cười trên gương mặt Tư Đồ Cảnh Diễn, hàng lông mày nhíu chặt lại, "Cảnh Diễn huynh gạt đệ."

Tư Đồ Cảnh Diễn tựa hồ thật không ngờ đệ đệ luôn vô cùng đơn thuần này lại xem thấu tâm tư hắn, không khỏi nhíu mày, nhìn Tư Đồ Cảnh Hạo.

Hàng lông mi xinh đẹp của Tư Đồ Cảnh Hạo chớp lên, biểu cảm thành thật nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, mỉm cười. Trong nụ cười ấy lại mang theo mấy phần lo lắng. "Mặc dù nhìn như rất tự tin, thế nhưng sự sâu lo sâu trong mắt Cảnh Diễn huynh đệ vẫn nhìn thấy."

Thẩm Thiên Mạch nghe được lời Tư Đồ Cảnh Hạo, cũng nhíu mày. Nàng đã nói, Tư Đồ Cảnh Hạo tuyệt đối không phải một người thiếu nhạy bén. Mặc dù tâm tư có chút đơn thuần, nhưng tâm tư của hắn rất tinh tế.

"Thật không ngờ năng lực quan sát của Cảnh Hạo lại tốt như vậy." Tư Đồ Cảnh Diễn mỉm cười tán thưởng. Tâm tư của hắn cho tới bây giờ không có người nào có thể nhìn thấu, chuyện mà hắn cố tình lừa gạt cũng chưa từng có ai có thể thấy được. Thẩm Thiên Mạch có thể nhìn ra, là bởi vì hắn với nàng tâm linh tương thông, hiểu rất rõ đối phương, có những thứ không nhìn được nhưng có thể cảm giác được.

Thế nhưng Tư Đồ Cảnh Hạo lại chỉ từ nét mặt mà đoán ra tâm tư của hắn, thực khiến hắn ngạc nhiên. Vẫn cho rằng đệ đệ sống dưới sự bảo vệ của hắn sẽ đơn thuần không hiểu gì cả, lại thật không ngờ, người đệ đệ ấy lại thông tuệ đến vậy.

"Cảnh Hạo kỳ thực rất thông tuệ. Chỉ là hắn không muốn tính toán với người mà thôi." Sênh Ca nói thay Tư Đồ Cảnh Hạo, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa đi vài phần, trong giọng nói thậm chí có thêm sự cưng chiều như có như không.

"Như vậy, thời gian ca ca không ở đây, đệ hãy bảo vệ tốt bản thân." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Tư Đồ Cảnh Hạo, tươi cười, lấy thái độ huynh trưởng dặn dò.

Tư Đồ Cảnh Hạo yên lặng gật đầu. Hắn không nên lúc nào cũng sống dưới sự bảo vệ của Tư Đồ Cảnh Diễn, hắn muốn học cách bảo vệ mình, không muốn tăng thêm gánh nặng cho Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Thanh Tùng và Hồng Cúc* sẽ đi theo chúng ta, có chuyện gì thì liên lạc với Thanh Trúc." Tư Đồ Cảnh Diễn cầm lệnh bài Mị Huyết Lâu giao cho Tư Đồ Cảnh Hạo. Có lẽ đã tới lúc hắn dành cho đệ đệ một vùng bầu trời để phát triển rồi. Thời gian hắn không ở đây Thiên Mạc hắn sẽ không có chuyện gì, sở dĩ hắn giao cái này cho Tư Đồ Cảnh Hạo, là vì muốn Tư Đồ Cảnh Hạo có được một cơ hội lịch luyện. ...

(*tác giả viết là Hồng Mai nhưng Hồng Mai đã hi sinh vì TDCH nên mình nghĩ đây là Hồng Cúc)

"Thời gian này không biết Hồng Mai cô nương đã đi đâu?" Tư Đồ Cảnh Hạo nhíu mày hỏi. Trước kia Hồng Mai phụ trách bảo hộ hắn, mặc dù hắn không có ý nghĩ gì khác với Hồng Mai, thế nhưng từ khi độc của hắn được giải trừ thì Hồng Mai cũng biến mất. Hắn vốn tưởng rằng Hồng Mai được phái đi làm nhiệm vụ khác, thế nhưng vừa nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nhắc tới Mị Huyết Lâu mà lại không có nói tới Hồng Mai, không khỏi hiểu kỳ.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn lướt qua sự bất đắc dĩ, cực lực khắc chế tâm tình, thở dài, "Hồng Mai đã rời khỏi Mị Huyết Lâu. Nàng ta nói nàng ta có chuyện cần làm."

Tư Đồ Cảnh Hạo nghe xong, cho rằng sự bất đắc dĩ và tiếc hận hiện lên trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn là do Hồng Mai đã rời khỏi Mị Huyết Lâu, cũng không có suy nghĩ gì nhiều, vừa cười vừa nói, "Có thể làm việc mình thích cũng thật là chuyện tốt. Cảnh Diễn huynh cũng đừng tiếc hận."

"Ừ. Bọn ta còn phải chuẩn bị tới Nam Thành, đi trước." Tư Đồ Cảnh Diễn thu liễm ánh mắt, vui lấp tâm tình vào sâu trong đôi mắt đen.

Ra khỏi Cầu Phúc Cung, Thẩm Thiên Mạch khẽ thở dài một hơi. Dựa theo ý của Hồng Mai, bọn họ cũng không nói cho Tư Đồ Cảnh Hạo biết chuyện Hồng Mai liều mình cứu hắn, mà Tư Đồ Cảnh Hạo cũng cho rằng Hồng Mai rời khỏi Mị Huyết Lâu đi làm chuyện mình muốn làm, như vậy cũng là chuyện tốt.

Nếu đã không cách nào thay đổi, cần gì phải thêm hai người thông khổ nữa.

"Hồng Mai nhìn thấy Cảnh Hạo bây giờ, chắc hắn sẽ rất vui mừng." Thẩm Thiên Mạch cười bình đạm. Cách làm của Hồng Mai đích thực khiến nàng cảm động sâu sắc, thế nhưng như Hồng Mai đã nói, đây là cuộc sống của nàng, lựa chọn của nàng.

Cặp mắt đen của Tư Đồ Cảnh Diễn như được phủ lên một tầng sương mù, nở nụ cười nhẹ, sự nhẹ nhàng ấy như mang theo sự xót xa và tiếc hận, "Ừ, nhất định."

Nhìn nhau cười, Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn đồng thời nắm chặt tay đối phương.

Có nhiều cặp đôi yêu nhau nhưng lại không thể đến được với nhau, có những người yêu một người lại không nhận được tình yêu của đối phương. Bọn họ có thể gặp nhau rồi yêu nhau, có thể đến được với nhau, thật đúng là không dễ dàng.

Nếu nắm chặt tay nhau, bọn họ tuyệt đối sẽ không buông ra. Bọn họ đều là người như thế, một khi đã quyết sẽ không thay đổi.

Quay lại Như Mộng Hiên.

"Đã chuẩn bị tốt để ứng phó với Nam Cương chưa?" Tư Đồ Cảnh Diễn nhướn mày, yêu thương nhìn Thẩm Thiên Mạch. Ban đầu hắn cưới nàng, là muốn cho nàng vinh quang của Hoàng Hậu, dành cho nàng tất cả tình yêu của hắn. Thế nhưng hôm nay, lại khiến Thẩm Thiên Mạch phải cùng hắn đối mặt với nguy hiểm.

Trong nháy mắt, hắn bắt đầu chán ghét. Thiên hạ với hắn dường như càng trở thành một thứ hư vô mờ mịt. Dường như nguyện vọng đoạt được thiên hạ càng lúc càng mờ nhạt, tựa hồ, Thẩm Thiên Mạch ở bên cạnh hắn, mới là điều hạnh phúc và sung sướng chân thật nhất.

"Phải là Nam Cương chuẩn bị ứng phó với chúng ta cho tốt." Thẩm Thiên Mạch cong môi cười, đôi mắt đen lóe ra tia sáng. Nam Cương nếu dám đối hạ thủ với Thiên Mạc, nàng sẽ khiến Nam Cương biết cái giá của nó. Chưa từng có ai chọc tới Thẩm Thiên Mạch mà không phải trả giá lớn cả.

Tư Đồ Cảnh Diễn cười tà mị, con ngươi lướt qua một tia cuồng ngạo, mang theo khí thế bề ngễ thiên hạ, lạnh lùng nói, "Đích thực là thế, động tới con dân Thiên Mạc của ta, sẽ biết cái giá phải trả như thế nào!"

"Nam Cương thánh tộc, thật sự cho rằng bản thân mình không gì làm không được? !" Ngữ điệu Thẩm Thiên Mạch mang theo sự tuyệt đối cao cao tại thượng, hồng y yêu dị tung bay trong gió, đan xen cùng bộ đồ đồ của Tư Đồ Cảnh Diễn, thật hài hòa xứng đôi.

"Mạch Nhi của ta." Tư Đồ Cảnh Diễn nheo nheo mũi Thẩm Thiên Mạch, khoe mắt đuôi lông mày đều tràn ngập tiểu ý, bỗng nhiên cười xấu xa, không

có ý tốt nói, "Hình như đã lâu rồi không có âu yếm cùng Mạch Nhi."

Thấy được nụ cười mang theo ý xấu của Tư Đồ Cảnh Diễn, sự nghiêm cẩn của Thẩm Thiển Mạch thoáng cái bị sự xấu hổ thay thế, gương mặt đỏ bừng, gất giọng, "Cảnh Diễn lại lấy ta đùa giỡn rồi."

Tư Đồ Cảnh Diễn kéo lấy Thẩm Thiển Mạch vào lòng, bàn tay vuốt ve lưng Thẩm Thiển Mạch, tựa cằm trên vai nàng, ngửi hương thơm toát ra từ mái tóc nàng, giọng nói khàn khàn mà mỉa mai, "Ta không có nói giỡn đâu."

Thẩm Thiển Mạch cảm giác được nhiệt độ trên người Tư Đồ Cảnh Diễn càng ngày càng cao, bàn tay đang vuốt ve nhẹ nhàng lưng nàng cũng trở thành cái vuốt ve cấp thiết mà bá đạo, ngọn lửa trên mặt càng trở nên rực rỡ.

"Mạch Nhi." Giọng nói Tư Đồ Cảnh Diễn đang mang theo mấy phần sắc dục, ánh mắt mỉa mai nhìn về phía Thẩm Thiển Mạch.

Thẩm Thiển Mạch nghe tiếng gọi của Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng cảm thấy trong ngực như có cái gì trào ra, hô hấp trở nên gấp gáp.

Tư Đồ Cảnh Diễn chậm rãi buông cánh tay ôm Thẩm Thiển Mạch ra, nhìn gương mặt ửng đỏ của nàng. Ngũ quan tinh xảo như ngọc, một thân hồng y càng làm nổi bật sự yêu dị trên người. Gò má vì xấu hổ mà đỏ lên, mang theo sắc thái mê người, tư thái khi khẽ cắn môi càng thêm chột dạ.

Cuối cùng không nhịn được mà ngậm lấy đôi môi mềm mại của Thẩm Thiển Mạch, tiếng rên rỉ của nàng liền bị nuốt lấy trong nụ hôn nóng bỏng của Tư Đồ Cảnh Diễn.

Ngay thời điểm hai người đang hôn nhau khó tách ra kia, âm vang bên ngoài lại kinh động tới hai người.

Tư Đồ Cảnh Diễn thẹn quá thành giận nhìn ra cửa, đôi mắt đen lóe lên tia tức giận, buông Thẩm Thiển Mạch ra, Tư Đồ Cảnh Diễn mặt âm trầm nhìn về phía cửa, hỏi, "Chuyện gì?"

"Chủ nhân. Có người không rõ danh tính ý đồ muốn lên vào Mị Huyết Lâu." Tiếng nói băng lãnh của Thanh Trúc vang lên ngoài cửa, lại mang theo một tia nghi hoặc. Chủ nhân sao vậy? Thế nào vô duyên vô cớ tức giận lớn như thế, nghe giọng nói kia, dường như hận không thể băm hất thành mảnh nhỏ vậy? Hắn có làm chuyện gì chọc giận chủ nhân sao?

"Hừ! Nam Cương thánh tộc bản lĩnh cũng không nhỏ!" Tư Đồ Cảnh Diễn vốn bị phá hư chuyện tốt nên trong nội tâm vô cùng căm phẫn, giờ lại nghe được có người muốn lên vào Mị Huyết Lâu, không cần suy nghĩ nhiều, cũng biết đó là người của Nam Cương thánh tộc. Chỉ có nhân tài Nam Cương thánh tộc mới có can đảm cùng năng lực như thế.

"Truyền lệnh xuống. Tăng cường phòng vệ ở Mị Huyết Lâu. Ngươi và Hồng Hạnh phải chú ý nhiều hơn. Sắp tới ta sẽ rời khỏi hoàng cung mấy ngày, có chuyện gì thì báo cáo với Tư Đồ Cảnh Hạo." Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng truyền đạt mệnh lệnh. Nam Cương thánh tộc, đây là buộc hắn động thủ, lại dám bắt nạt tới tận cửa hắn ư.

Hồng Hạnh thay thế vị trí Hồng Mai trong tứ đại hộ pháp, cùng Thanh Trúc xử lý việc của Mị Huyết Lâu. Thẩm Thiển Mạch chưa từng gặp Hồng Hạnh, chỉ nghe nói đó là một nữ tử cực kỳ dịu dàng nội liễm.

"Báo cáo với Lục vương gia?" Thanh Trúc tựa hồ có chút kinh ngạc, hỏi ngược lại.

Chủ nhân và Lục vương gia quan hệ tốt hẳn biết. Lục vương gia tuyệt đối là một người đáng tin, hắn cũng biết. Thế nhưng đây là chuyện về Mị Huyết Lâu, con người Lục vương gia đơn thuần, sao có thể xử lý những chuyện phiền phức như của Mị Huyết Lâu được. Chẳng lẽ hẳn nghe lầm? !

"Cứ làm theo lời ta nói!" Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn lướt qua một tia không vui.

Thanh Trúc đứng ở cửa mãi mà không nghĩ ra, rất là buồn bực. Hắn sao cứ có cảm giác là chủ nhân rất tức giận nhỉ? ! Hắn có hỏi vấn đề không nên hỏi sao.

"Còn có chuyện sao?" Thanh âm của Tư Đồ Cảnh Diễn vang lên lần nữa, Thanh Trúc sò sò mũi, đáp, "Dạ không."

"Hi hi." Thẩm Thiển Mạch thấy gương mặt Tư Đồ Cảnh Diễn đen lại, không khỏi bật cười.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy vẻ mặt hài hước của Thẩm Thiển Mạch thì càng buồn bực xấu hổ, ôm lấy Thẩm Thiển Mạch, nhướn mày nói, "Mạch Nhi hình như rất vui thì phải?"

Thẩm Thiển Mạch nhướn mày nhìn lại, nở nụ cười, "Khó có khi nào được thưởng thức bộ dạng tức giận của Cảnh Diễn, thật đúng là thú vị đó."

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy nét mặt tươi tắn của Thẩm Thiển Mạch, đưa ra nụ hôn trừng trị, bá đạo đuổi theo cái lưỡi thơn thớt của nàng.

Tiếng rên rỉ không ngừng vang lên, mọi thứ đều được bao phủ trong bầu không khí mập mờ.

Hai ngày sau. Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiển Mạch cộng thêm Sênh Ca, Thanh Tùng, Hồng Cúc cùng tới Nam Thành.

Lúc này trong hoàng cung Lâm Vĩ.

"Tur Đồ Cảnh Diễn và Thảm Thiển Mạch đi Nam Thành sao?" Ngôn Tu Linh nhú mày, trong mắt lướt qua sự toan tính và lo lắng.

"Vâng. Thảm Thiển Mạch đã lấy thân phận Hoàng Hậu Thiên Mạc đi trước, đoàn người Tur Đồ Cảnh Diễn thì âm thầm đồng hành." Thanh Liên cúi đầu đáp, bộ xiêm y cánh hồng trên người có vẻ rất điềm tĩnh.

"Phải người quan sát thật kỹ." Ngôn Tu Linh phân phó, một tia đầu trang lóe lên, rốt cục chậm rãi ngưng kết thành một cổ dút khoát, mỉm cười nói với Thanh Liên, "Bản thân ngươi tới Thiên Mạc. Cần phải vạch trần thân phận người giả mạo Tur Đồ Cảnh Diễn. Nếu ta không đoán sai, người giả mạo chắc chắn là Tur Đồ Cảnh Hạo."

"Vâng." Thanh Liên thần nhiên đáp lại.

Ngôn Tu Linh là ca ca duy nhất của nàng, là thân nhân duy nhất. Ngôn Tu Linh tuy rằng vẫn luôn đối với nàng như thuộc hạ, thế nhưng sự quan tâm của Ngôn Tu Linh dành cho nàng, nàng có thể cảm giác được.

"Bản thân nhớ cẩn thận." Ngôn Tu Linh nhìn Thanh Liên, trong con ngươi lóe lên một tia thân thiết. Đây là thân muội muội của hắn, cũng là trợ thủ tốt nhất của hắn.

Nếu muội muội nhu nhược yếu đuối, hắn tự nhiên cũng sẽ che chở cho nàng, giống như với An Nhã. Chỉ là vị muội muội này lại hết lần này tới lần khác thông tuệ lạ thường, cũng rất là hiểu chuyện.

Hắn nhớ khi đó, Thanh Liên mới chỉ mười tuổi nói với hắn: ca ca, Thanh Liên không phải người không có hữu dụng, Thanh Liên sẽ giúp ca ca.

Khi ấy, hắn chỉ lạnh lùng nói một câu: muốn giúp ta, không phải ai cũng làm được. Thế nhưng, không ai biết khi đó trong lòng hắn xúc động và cảm động thế nào.

Cho tới nay hắn luôn lạnh nhạt nhạt nhẽo với Thanh Liên, nhưng sự quan tâm dành cho Thanh Liên, lại lớn hơn bất cứ ai. Chỉ là, hắn lại lựa chọn không biểu hiện nó ra ngoài. Thứ nhất là không để Thanh Liên trở thành uy hiếp của hắn. Thứ hai cũng là vì rèn đúc tâm chí Thanh Liên. Nếu hắn dành quá nhiều sự quan tâm, Thanh Liên sẽ không thể trưởng thành.

"Muội biết." Thanh Liên cúi đầu đáp, trong mắt mang theo những tia ấm áp và cảm động.

"Cẩn thận thừa tướng Hạo Nguyệt. Người này không đơn giản." Ngôn Tu Linh nhìn Thanh Liên. Bản lĩnh và tâm tư Thanh Liên hắn biết, người khác hắn không lo lắng, chỉ là Hạo Nguyệt này, tâm tư kín đáo không gì sánh được. Nhất đôi mắt đến ngay cả hắn cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu. Thanh Liên gặp phải hắn, sợ rằng có thể có chút phiền phức.

"Chủ nhân xin yên tâm." Thanh Liên vẽ ra nụ cười thần nhiên. Ca ca của nàng rất quan tâm nàng, nàng vẫn luôn biết. Ca ca xuất phát từ nguyên nhân gì không thân thiết với nàng, nàng cũng biết. Cho nên nàng sẽ dựa theo tâm tư ca ca mà làm, sẽ không vượt quá phép tắc.

Nhìn Thanh Liên, cái nhìn kia bao hàm sự yêu thương của huynh trưởng dành cho muội muội, sau đó phát phát tay, "Đi xuống đi."

Đến Nam Thành đã là bảy ngày sau. Nam Thành tuy là một tòa thành trì tương đối xa xôi của Thiên Mạc, nhưng lại là nơi giàu có và đông đúc. Nay lại trải qua trận "ôn dịch" nên cũng không còn thấy được mấy may sự giàu có và đông đúc trước kia, mà chỉ còn khung cảnh như địa ngục nhân gian.

Trên phố rất trống trải, hầu như không có mấy người đi đường. Người mắc phải ôn dịch, đều nửa chết nửa sống nằm trên giường, thoi thóp chờ chết. Người không mắc bệnh, cũng đều đóng chặt gia môn, không dám ra cửa, sợ sẽ bị lây truyền ôn dịch.

Trên đường phố còn có vô số sạp nhỏ, dường như có thể từ đó mà thấy được sự phồn vinh của con phố trước kia. Mà lúc này, hiện ra trước mắt chỉ còn là sự tiêu điều.

Tur Đồ Cảnh Diễn trong bóng tối âm thầm siết chặt tay, mọi thứ đều do Nam Cương thánh tộc ban tặng, lại dám hạ thủ với con dân của hắn, phải trả giá thật lớn.

"Hạ quan tham kiến Hoàng hậu nương nương." Một trung niên nam tử cung kính quỳ gối trước mặt Thảm Thiển Mạch.

Thảm Thiển Mạch nhìn người phía trước, bộ thanh y mặc trên người nhìn như rất là cũ nát. Người này đại khái bốn mươi tuổi, mặt chữ quốc, nét mặt chính trực, đôi con ngươi có thần giờ hiện đầy tơ máu.

Nam Thành là thành trì xa xôi nhất Thiên Mạc, thế nhưng kinh tế lại vô cùng giàu có và đông đúc, việc này không thể thiếu công lao của vị huyện lệnh Nam Thành này. Lần này sau Nam Thành xảy ra "ôn dịch" may nhờ vị huyện lệnh này kịp thời báo lên, đồng thời cô lập tất cả những người mắc "ôn dịch", lúc này mới không chế được xu thế lan ra.

"Đứng lên đi." Thảm Thiển Mạch giọng điệu ôn hòa, không có cái giá cao cao tại thượng, nhưng mang theo quý khí tự nhiên mà có, ôn hòa nhìn vị quan này. Thảm Thiển Mạch cười nói, "Với ôn dịch lần này, đại nhân xử lý rất tốt."

"Hoàng hậu nương nương quá khen! Chỉ là ôn dịch thực sự hung mãnh, không có đại phu nào tìm ra thuốc chữa, hiện tại cũng sắp không khống chế nổi nữa rồi." Trong mắt quan viên không che giấu được sự lo lắng, thoạt nhìn có vẻ là vị quan tốt thương yêu bách tính. Thảm Thiển Mạch nghĩ trong lòng.

Khóe môi hiện lên nụ cười tự tin, trong đôi mắt đen của Thảm Thiển Mạch như có ánh sáng bay sắc, trấn định nói, "Bồn cung nếu đã tới, tự nhiên có biện

pháp trị liệu ôn dịch. Đưa Bồn cung tới nơi cách ly ôn dịch."

"Ôn dịch thế tới hung mãnh, Hoàng hậu nương nương thân thể ngàn vàng, sao có thể mạo hiểm?" Vị quan nghe Thảm Thiễn Mạch muốn tới nơi cách ly ôn dịch, không khỏi ngược mắt nhìn lên.

Nghe nói vị hoàng hậu nương nương này là cung chủ Ma Cung, chính là người trong giang hồ, rất không được các vị đại thần thích. Nếu không phải lấy thành trì cùng ngọc tử làm lễ, cũng không thể trở thành hoàng hậu.

Vốn tưởng rằng chẳng qua là thảo mẫn giang hồ, hôm nay vừa gặp, lại cảm thấy vị Hoàng hậu nương nương này khí chất siêu quần, có một thân quý khí tự nhiên khiến người ta thần phục.

Càng khó có được là, nàng lại đưa ra ý muốn tới nơi cách ly ôn dịch. Phải biết rằng tất cả những người trong khu cách ly ôn dịch đều là bách tính mắc bệnh, nếu tiến vào thì tỷ lệ mắc bệnh rất lớn. Thế nhưng Hoàng hậu nương nương lại còn muốn vào đó, có thể thấy Hoàng hậu nương nương yêu dân như con, hoàn toàn không giống giang hồ đồn đãi, là kẻ giết người không chớp mắt a.

"Mạng của ta quan trọng. Nhưng mạng của nhiều bách tính cũng quan trọng." Thảm Thiễn Mạch kiên định nhìn quan viên kia, khóe miệng mang theo một tia tự tin. Nàng không thể mở trừng mắt nhìn con dân Thiên Mạc chết dưới ôn dịch vậy được, huống chi nàng tuyệt đối nắm chắc có thể phá giải Lưu Phong Cốc này, vậy còn có gì mà sợ nữa.

Trong mắt vị quan kia lóe lên tia do dự. Thảm Thiễn Mạch có thể suy nghĩ cho dân hán tự nhiên là cao hứng thay dân chúng. Thế nhưng Thảm Thiễn Mạch dù sao cũng là Hoàng hậu Thiên Mạc, mà sự sùng ái của Hoàng thượng dành cho hoàng hậu này cả thiên hạ đều biết, hán sao dám mạo hiểm để Thảm Thiễn Mạch tới khu cách ly ôn dịch.

Thấy được sự do dự của vị quan viên, Thảm Thiễn Mạch nhún mày, cười nói, "Không cần phải lo lắng. Bồn cung nếu dám đi, tất nhiên là có biện pháp. Đại nhân chớ quên, Bồn cung cũng là người giang hồ."

Vị quan nghe Thảm Thiễn Mạch nói như vậy, cũng tỉnh ngộ. Người trong Ma Cung chính là cao thủ dùng độc, trận ôn dịch này có lẽ không phải trong nghề, thế nhưng lấy bản lĩnh cung chủ Ma Cung, muốn không bị lây nhiễm, cũng không phải việc khó gì.

"Vậy được. Hạ quan hộ tống Hoàng hậu nương nương tới khu cách ly ôn dịch." Viên quan trấn định nói.

Thảm Thiễn Mạch nhún mày. Hần hộ tống nàng đi? Lẽ nào hán không sợ bị ôn dịch lây nhiễm sao? !

"Hoàng hậu nương nương thân thể ngàn vàng còn không sợ. Hạ quan thân là quan phụ mẫu của Nam Thành, sao có thể vì ôn dịch mà không quan tâm tới dân chúng được!" Trên nét mặt chính trực của viên quan hiện lên đại nghĩa không thể xâm phạm.

Thảm Thiễn Mạch nhìn hán có thêm sự tán thưởng, cười thân nhiên hỏi, "Không biết tên đại nhân là gì?"

"Hạ quan Nam Việt." Viên quan nghe Thảm Thiễn Mạch hỏi tên hán, hiện lên một tia sợ hãi, lập tức đáp.

"Nam đại nhân quả là một vị quan tốt." Thảm Thiễn Mạch hơi trầm ngâm, không nói thêm gì, chỉ lạnh nhạt một câu rồi bảo Nam Việt dẫn đường.

Khu cách ly ôn dịch cũng không lớn, thế nhưng trong đó lại chen lán rất nhiều bách tính nhiễm bệnh. Mỗi ngày lại có thêm rất nhiều bách tính mắc bệnh được đưa vào, khu cách ly không lớn càng trở nên chật chội.

"Nam đại nhân." Bách tính thấy Nam Việt đều hết sức cung kính lễ độ, có thể thấy Nam Việt có địa vị cực cao trong lòng bách tính Nam Thành.

"Vị này chính là Hoàng hậu nương nương, người tới thăm mọi người." Nam Việt có chút kích động đưa tay về phía Thảm Thiễn Mạch, giới thiệu với bách tính Nam Thành.

"Hoàng hậu nương nương? ! Hoàng hậu nương nương lại có thể tới thăm chúng ta?"

"Trời ạ. Đẹp quá. Thật không ngờ Hoàng hậu nương nương lại xinh đẹp như vậy, thảo nào Hoàng thượng sùng ái nàng như thế!"

"Trước khi chết có thể trông thấy Hoàng hậu nương nương, ta chết cũng không tiếc."

Nam Thành vốn là nơi xa xôi, bởi vậy dân phong thuần phác, bách tính thấy Thảm Thiễn Mạch tự mình đến gặp những người sắp chết như bọn họ, đều rất kích động.

Thảm Thiễn Mạch thấy bách tính Nam Thành thành thật chất phác, trong lòng cũng xúc động, đi vào khu cách ly.

"Hoàng hậu nương nương không nên tới. Sẽ bị lây bệnh." Không biết là ai hô một tiếng, dân chúng lập tức nhát tởm.

Thảm Thiễn Mạch lại không dừng chân. Trong đôi mắt đen hiện lên sự cảm động, nhìn bách tính Nam Thành, cười nói, "Ta tới cứu các ngươi. Mọi người sẽ không có việc gì!"

"Cứu chúng ta?"

"Ôn dịch này có thể chữa trị được sao? ! Chúng ta không cần chết nữa ư? !"

Bách tính lập tức nghị luận. Trong con người tuyệt vọng dần hiện lên ánh sáng. Thảm Thiện Mạch càng xúc động hơn.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 3: Chính diện giao tranh

"Bệnh dịch này những đại phu giỏi nhất đều đã bó tay, Hoàng hậu nương nương thật sự có thể chữa cho chúng ta sao?" Cũng có người dân nói ra nghi ngờ, đôi mắt vốn đang tràn ngập hy vọng lập tức trở nên ảm đạm.

Thảm Thiện Mạch mỉm cười nhẹ nhàng, trường sam đỏ tươi bay phất lên trong gió, làm cả người nàng phát ra khí thế xuất trần.

Khu cách ly bệnh dịch được mở ra, Thảm Thiện Mạch cùng Nam Việt tiến vào. Bên trong, dân chúng đều rất bất thỉu, nhìn qua vô cùng tiều tụy. Trừ bỏ những người vừa mới tới bên cửa còn khỏe mạnh, thì dân chúng bên trong đều đã lão đảo xiêu vẹo, mắt không nhìn thấy gì.

Thảm Thiện Mạch nhíu mày nhìn vào khu cách ly bệnh dịch, đột nhiên, con người đen tuyền của nàng rơi vào một bóng dáng đang co rúc ở trong góc.

Đứa bé kia nhìn thật tiều tụy, y phục trên người cũng rách rưới, xem ra chỉ là đứa nhỏ đáng thương bị nhiễm bệnh dịch. Nhưng Thảm Thiện Mạch cảm thấy được khi nàng vừa mới bước vào khu cách ly bệnh dịch, trong góc kia lập tức có một ánh mắt lợi hại đánh giá nàng.

Thu lại tâm tư, khỏe miệng Thảm Thiện Mạch thoáng qua nụ cười thần nhiên, đưa tay kéo một lão phụ nhân, đưa ra một viên thuốc màu trắng, cười nói: "Ăn cái này sẽ tốt hơn."

Lão phụ nhân kia hiển nhiên đã trúng cổ nhiều ngày, sắc mặt đã vàng như nền, đứng cũng không vững. Lão bà nghe thấy Thảm Thiện Mạch nói, gần như chỉ mấy nấc nhận viên thuốc, ngửa đầu lên ăn xuống.

Theo bà nghĩ, Hoàng hậu nương nương mỹ lệ như vậy lại cho bà một viên thuốc trước khi chết, vậy cho dù là độc dược thì bà cũng phải ăn hết.

Sau khi lão phụ nhân ngửa đầu nuốt viên thuốc, mọi người đều ngừng thở nhìn phản ứng của lão phụ nhân. Nhìn thấy sắc mặt của bà trở nên tốt hơn, cả người cũng phấn chấn, trong mắt mọi người hiện lên chút hy vọng và vui sướng.

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương!" Lão phụ nhân cảm giác được khó chịu đã hoàn toàn biến mất, cảm giác lục phủ ngũ tạng đau cũng biến mất không thấy, lập tức mừng rỡ rồi cảm kích quý xuống dập mạnh đầu với Thảm Thiện Mạch. Cả người bà đã quá kích động chỉ thốt ra được câu này.

Những dân chúng khác nhìn thấy phản ứng của lão phụ nhân, trong mắt càng thêm vui sướng, đôi mắt vốn xám xịt giờ lại phát ra tia sáng rực rỡ.

"Thật sự có hiệu quả! Thật sự có hiệu quả! Chúng ta được cứu rồi! Được cứu rồi!"

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương! Đa tạ Hoàng hậu nương nương!"

"Hoàng hậu nương nương đúng là tiên nữ hạ phàm rồi!"

Dân chúng xông xao ầm ĩ, tất cả đều dập đầu xung quanh Thảm Thiện Mạch. Trong đôi mắt đen tuyền của Thảm Thiện Mạch thoáng qua vẻ dịu dàng, khỏe miệng nở nụ cười đầm ấm.

Đột nhiên, như cảm ứng được cái gì, Thảm Thiện Mạch nhướn mắt lên, đôi mắt trở nên vô cùng lợi hại, giờ phút này, tiểu hài tử vẫn cuộn mình trong góc tường kia gọi lên ý cười cao thâm, bàn tay nhẹ nhàng giờ lên.

Không có bất cứ người nào nhìn thấy điểm khác thường này, ánh mắt của Thảm Thiện Mạch càng thêm sắc bén, khỏe miệng cười lên như có như không, bàn tay hơi giờ lên, một chút bột phấn theo tay nàng bay ra.

"Mang mọi người ra ngoài uống thuốc đi." Giọng nói Thảm Thiện Mạch thần nhiên lại mang theo vẻ uy nghiêm.

Nam Việt nhìn thấy vẻ mặt hơi ngưng trọng của Thảm Thiện Mạch, không rõ vì sao Hoàng hậu nương nương luôn tươi cười tự tin lại có vẻ mặt như vậy, nhưng chỉ theo mệnh lệnh của Thảm Thiện Mạch mang toàn bộ dân chúng ra ngoài khu vực cách ly.

Mọi người lục tục đi ra ngoài. Thảm Thiện Mạch vẫn đứng ở bên trong, Nam Việt cũng không dám nhiều lời, chỉ tùy ý để Thảm Thiện Mạch ở trong đó một mình. Tất cả mọi người vì chuyện có thể được cứu sống mà vui mừng như điên, không ai chú ý tới ngoại trừ Thảm Thiện Mạch, ở góc tường còn một tiểu hài tử chưa có rời đi.

“Hoàng hậu Thiên Mạc? Hoặc là, nên gọi người là Cung chủ Ma cung thì thích hợp hơn.” Hải tử kia nhìn thấy đám người đi ra hết, khoe miệng vẫn như cũ giờ lên nụ cười quỷ quyết, không chút hoang mang nói. Thanh âm phát ra không giống hải tử non nớt chút nào, ngược lại mang theo một chút tang thương, nghe qua không hề giống giọng nói của một hải tử.

Đôi mắt Thẩm Thiên Mạch sắc nhọn như kiếm, nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ kia, chậm chọc cười, giọng nói băng lãnh: “Thánh tộc Nam Cương đều muốn giấu đầu lòi đuôi, có thể xuống tay với dân chúng tay trái gà không chặt như vậy sao?”

“Ha ha.” Hải tử kia nghe Thẩm Thiên Mạch chậm chọc xong cũng không tức giận, chỉ cười lên cao ngạo, cả người hần biến hóa từ đứa bé biến thành nam tử trung niên ngoài bốn mươi tuổi. Tướng mạo cũng cho là đoan trang, có điều khoe mắt hơi hơi nhếch lên kia làm cho người ta cảm giác vô cùng âm u.

Thẩm Thiên Mạch nhìn biến hóa của tiểu hải tử trước mặt, trong mắt không có một tia kinh ngạc. Công phu biến hóa kỳ lạ của Thánh tộc Nam Cương vô cùng bất đồng với công phu của Trung Nguyên, đây là chuyện nàng đã sớm biết rõ.

“Quả nhiên là Cung chủ Ma Cung, kiến thức hơn người.” Nam tử nhìn thấy Thẩm Thiên Mạch không hề kinh ngạc, vẻ mặt trấn tĩnh nhìn hắn, không khỏi bật cười, tiếp tục nói, “Người giải Lưu Phong cổ, phá Đoạt mệnh tán của ta, cũng coi như có chút bản lĩnh.”

“Hừ! Đối bách tích lại dùng Đoạt mệnh tán ác độc như vậy, Thánh tộc Nam Cương đúng là để cho ta nhìn với con mắt khác xưa!” Thẩm Thiên Mạch khinh thường hừ nhẹ, không hề che dấu vẻ khinh thường và tức giận, lạnh lùng nam nhân Thánh tộc Nam Cương này.

Cái người Thánh tộc Nam Cương này lại không hề tức giận, chỉ lạnh nhạt nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong mắt lộ ra một chút oán độc, giọng nói băng lãnh: “Thiên Mạc giết chết Thánh nữ Nam Cương, chỉ là một chút dân đen, nhiều hơn nữa cũng không đủ!”

“Vậy sao?” Thẩm Thiên Mạch nhún mày, khoe miệng thoáng qua nụ cười, y phục đỏ rực càng tôn lên vẻ yêu mị của nàng, nàng chậm rãi nói, “Nếu như Thiên Mạc có chút tổn thương nào, nhất định sẽ khiến Nam Cương chôn cùng!”

“Giới cho khẩu khí liều lĩnh!” Nam tử trung niên nghe được lời của Thẩm Thiên Mạch, rốt cuộc tức giận. Phải biết rằng Thánh tộc Nam Cương là cấm kỵ tuyệt đối không dám mạo phạm của cả Trung Nguyên, Thẩm Thiên Mạch này cư nhiên lại dám xuất khẩu cuồng ngôn, nói muốn đem cả Nam Cương chôn cùng?!

“Hừ!” Thẩm Thiên Mạch nghe hắn nói vậy, trên mặt lạnh lẽo không chút biểu tình, chỉ khinh thường hừ lạnh, cao cao tại thượng nói: “Đừng tưởng rằng những năm gần đây Trung Nguyên không can thiệp Nam Cương là sợ Nam Cương! Nước khác không xen vào, nhưng nếu các người dám cả gan động tới Thiên Mạc, nhất định phải trả giá đắt!”

Nam tử trung niên vừa nghe thấy lời Thẩm Thiên Mạch nói, trong mắt hiện lên sát khí. Vốn cho là nếu Nam Cương xuất thủ thì Thiên Mạc phải cực kỳ sợ hãi rồi cầu hòa mới đúng chứ, thật không ngờ thái độ của Thiên Mạc lại cương quyết như vậy, mà Hoàng đế và Hoàng hậu Thiên Mạc cũng không phải là nhân vật tầm thường.

Mị Huyết lâu và Ma Cung là hai môn phái cường đại và thần bí nhất Trung Nguyên. Sau khi bọn hắn điều tra Thiên Mạc mới biết được, Hoàng đế và Hoàng hậu Thiên Mạc là lâu chủ Mị huyết lâu và Cung chủ Ma cung. Nhưng Thánh tộc Nam Cương xưng bá ngàn năm làm sao có thể sợ hãi mấy môn phái Trung Nguyên đó.

Huống chi, thù hận giết Thán nữ không thể không báo. Mà quan trọng hơn là những năm gần đây Nam Cương tập trung xây dựng lực lượng, cũng đã tới lúc Nam Cương rồi!

khôi nơi hoang vu kia rồi!

"Nếu vậy, chúng ta cùng chờ xem." Nam tử trung niên lạnh lùng nhìn Thẩm Thiên Mạch, đối ngũ ở Nam Cương đều ở Nam Thành, chỉ có một mình hắn ở trong đây, nếu luận võ công chỉ sợ không phải là đối thủ của Thẩm Thiên Mạch, nếu ở đây chống lại Thẩm Thiên Mạch cũng không phải là chuyện sáng suốt.

"Chờ xem ư?" Thẩm Thiên Mạch nhìn nam tử kia, khoe miệng gọi lên sát khí, nhẹ nhàng nói: "Chỉ sợ người đã không còn cơ hội kia rồi!"

Lựa trắng bay ra, mang theo ý muốn đoạt mạng, không chút do dự đánh thẳng vào mặt nam tử trung niên kia. Hắn không ngờ rằng Thẩm Thiên Mạch đột nhiên xuất thủ, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, thân người cũng không chậm, lắc mình tránh né công kích của Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch nhìn thấy nam tử kia tránh né lựa trắng của nàng, khoe miệng như có như không hiện lên nụ cười, dưới tay chuyển động, lựa trắng như có linh tính, quần quanh người hắn ta, mang theo nội lực, chưởng phong xâm nhập vào tận trong thân thể nam tử trung niên.

Sắc mặt nam tử trung niên lập tức trở nên rất khó coi, hắn không ngờ Thẩm Thiên Mạch cư nhiên lại quyết liệt, một đường sống cũng không lưu. Xem ra Thẩm Thiên Mạch thật sự quyết định trở mặt với Nam Cương, thật lòng muốn giết hắn?!

Thẩm Thiên Mạch nhìn sắc mặt nam tử trung niên trở nên khó coi, nụ cười càng thêm yêu mị. Nếu Nam Cương dám động tới Thiên Mạc, vậy nàng sẽ cho bọn chúng có đi mà không có về.

Hiện giờ bên mình ở ngoài sáng, Nam Cương ở trong tối, vô cùng bất lợi, chỉ bằng giết gà dọa khỉ, để Nam Cương biết rằng Thiên Mạc cũng không dễ bắt chọc. Có lẽ còn có thể dẫn dụ Nam Cương hành động một chút.

Nghĩ như vậy, động tác hạ xuống ngày càng sắc bén, Tam Thanh Ti, tâm pháp vô thượng của Ma Cung. Tất cả lụa trắng lập tức giống như một tấm lưới mở ra, kín không có một kẽ hở, Thảm Thiên Mạch dùng nội lực chèn ép, trực tiếp đánh lên người nam tử.

Phốc! Nam tử trung niên không chịu nổi một kích cường đại như vậy, bị Thảm Thiên Mạch làm tổn thương nội lực, phun ra một ngụm máu tươi, cả người hấn nửa quỳ trên mặt đất, không còn vẻ kiêu ngạo hung hãn lúc đầu.

Thảm Thiên Mạch thu hồi lụa trắng, từ trên cao nhìn nam tử kia, trong mắt chứa đựng vẻ châm chọc và đùa cợt, khinh thường nói: "Hóa ra đây là thực lực của Thánh tộc Nam Cương. Thật sự làm cho ta mở rộng tầm mắt!"

Nam tử trung niên nghe thấy vẻ châm chọc của Thảm Thiên Mạch, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, hấn nhướn mắt lên nhìn Thảm Thiên Mạch, trong mắt tràn đầy hận ý, cơ hồ phải nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không cần đắc ý quá sớm!"

Ánh mắt Thảm Thiên Mạch lóe sáng, xuất ra lụa trắng kích đúng vào tâm mạng của nam tử, đúng lúc đó thân thể nam tử kia xoay chuyển, giống như biến mất vào không khí.

Thảm Thiên Mạch nhìn tới chỗ nam tử kia vừa biến mất, trong mắt hiện lên một chút ngưng trọng. Nhất thời sơ suất lại để hấn chạy mất. Đây là công pháp độc đáo của Nam Cương, nàng cũng từng nhìn Ảnh sử dụng qua, hình như là khinh công nhưng không giống khinh công, có thể ẩn kín người, động tác cực nhanh.

Đúng là nam tử trung niên kia có công phu như vậy mới có thể tránh né tập kích của nàng. Thảm Thiên Mạch nhíu mày, nhìn về phía nam tử vừa biến mất.

"Vừa rồi lụa trắng của nàng xuất ra, nội lực phong tỏa khóa trụ bốn phía, hấn khó có thể di chuyển thân thể để trốn thoát." Một giọng nói tà mị phát ra từ phía sau, Thảm Thiên Mạch cảm giác được thất lung được nhiệt độ quen thuộc chạm vào.

Nàng hơi nhíu mày, hơi cười như có như không: "Nói như vậy, thân pháp này cũng có thể bị chế ngự ư?"

Chỉ cần dùng nội lực phong tỏa, khóa chặt đường chạy trốn là có thể giăng lưới bắt hết bọn họ. Vốn nàng còn đang lo lắng, ví như bọn chúng dùng thân pháp tránh né như vậy thì không biết đối phó như thế nào với bọn chúng đây, bây giờ Tư Đồ Cảnh Diễn nói như vậy đã xóa tan nghi ngờ trong lòng nàng.

"Vừa rồi người ở trong tối quan sát sao?" Thảm Thiên Mạch nhíu mày, ngoài đầu lại nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn đang nở nụ cười tà mị, nghi ngờ hỏi.

Nêu vừa rồi Tư Đồ Cảnh Diễn ở chỗ tối thì trong nháy mắt đó với công phu của Tư Đồ Cảnh Diễn hoàn toàn có thể bắt giữ nam tử trung niên kia, không cho hấn có cơ hội chạy trốn. Nhưng mà Tư Đồ Cảnh Diễn không làm như vậy mà lại lơ đãng nhìn hấn chạy mất.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Thảm Thiên Mạch, Tư Đồ Cảnh Diễn không vội vàng, chỉ cười cười nhìn Thảm Thiên Mạch, âm trầm nói: "Thà cộp về rừng, cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt."

Trong mắt Thảm Thiên Mạch thoáng qua vẻ sáng tỏ. Thì ra là như vậy, Tư Đồ Cảnh Diễn cố ý muốn nam tử trung niên này chạy thoát, thứ nhất là dùng việc thân thể hấn bị thương nặng tới cảnh cáo Nam Cương không nên hành động thiếu suy nghĩ, thứ hai là muốn dùng người này để tìm ra tộc nhân của Thánh tộc Nam Cương.

"Sênh Ca đi theo?" Thảm Thiên Mạch nhíu mày hỏi, công pháp của Thánh tộc Nam Cương xảo diệu, có năng lực ẩn nấp giấu mình nhưng không thể ẩn nấp mãi, huống chi nam nhân kia vừa bị nàng đá thương, hiện tại máu chảy không ngừng, vậy thì khả năng ẩn thân này cũng khó mà che giấu được vết máu.

"Ừ. Thánh tộc Nam Cương không hề đơn giản. Chúng ta đi theo xem thử." Tư Đồ Cảnh Diễn khẽ nhíu mày, người của Thánh tộc Nam Cương võ công không hề tầm thường, một mình Sênh Ca theo sau chỉ sợ không an toàn.

Thảm Thiên Mạch gật đầu sau đó cùng Tư Đồ Cảnh Diễn đi theo ký hiệu do Sênh Ca lưu lại.

Ký hiệu đặc biệt của Ma Cung chỉ có người của Ma Cung nhìn và hiểu được. Là dấu vết trong Cung dùng để theo dõi và đồng môn liên hệ với nhau. Ký hiệu của Sênh Ca cực kì vội vã chứng tỏ thân pháp của Thánh tộc Nam Cương vô cùng nhanh nhẹn.

Truy tìm một đường từ chỗ ký hiệu đến sâu trong khe núi thì thấy một bóng dáng màu đen đứng bên ngoài sơn cốc.

"Sênh Ca?" Thảm Thiên Mạch nhíu mày nhìn Sênh Ca, đã đến sơn cốc rồi sao lại không vào? Chẳng lẽ mất dấu ở chỗ này?! Không thể nào. Võ công của Sênh Ca rất tốt, sao có thể không theo kịp một người bị thương?

Sênh Ca thấy Thảm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn đến, trên khuôn mặt lạnh lẽo hiện lên một tia nặng nề, nói: "Ta một đường theo tới nơi này, nam tử kia thì triển võ công quỷ diệu, ta nghĩ hấn là vào trong sơn cốc rồi."

"Vậy vì sao không đi vào?" Thảm Thiên Mạch nhìn sơn cốc một chút, xem ra hết sức bình thường, dường như không có gì đặc biệt.

"Bên ngoài cửa cốc đều là chướng khí." Ánh mắt Sênh Ca chớp động, lạnh lùng nói. Chướng khí là một loại độc được hình thành từ thiên nhiên. Không có thuốc giải, chỉ có thể nín thở đi vào. Nhưng hấn nín thở đi một đoạn dài lại cảm thấy dường như chướng khí này không có điểm cuối, suy nghĩ một lúc

hắn liền đi ra bên ngoài trước.

Thẩm Thiên Mạch nghe Sênh Ca nói thì cũng hiểu rằng đây không phải là loại chướng khí bình thường, hơn nữa dường như không hề ít, nếu không bằng thân thủ của Sênh Ca sao có thể bị chướng khí này ép quay lại. Nếu người của Thánh tộc Nam Cương có thể đi vào thì nhất định có cách để vào.

Chắc hẳn sơn cốc này chính là nơi ở của Thánh tộc Nam Cương, ý vào chướng khí từ thiên nhiên làm lá chắn liền cho rằng bọn họ không có cách vào sao?!

“Sơn cốc này có cửa vào khác không?” Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, cười bí ẩn.

Sênh Ca không hiểu ý tứ của Thẩm Thiên Mạch, chỉ nhíu mày nặng nề nói: “Không có cửa khác.”

“Ồ. Vậy là không có cửa ra khác.” Thẩm Thiên Mạch hơi trầm ngâm, trong đôi mắt đen nhánh hiện lên một tia sáng, nụ cười càng yêu dị mang theo vài phần gian xảo nói: “Nếu chúng ta không vào được thì bọn chúng cũng đừng nghĩ có thể đi ra.”

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch, trong đôi mắt đen như mực cũng thoáng qua một tia sáng, đuôi tay kéo eo thon của Thẩm Thiên Mạch, nhếch môi cười tà mị, nhẹ nhàng vuốt chóp mũi Thẩm Thiên Mạch, ba phần cung chiêu bảy phần tán dương nói: “Mạch Nhi của ta thật là thông minh.”

Thẩm Thiên Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nói vậy cũng không có ý kiến gì, đôi mắt đen nhánh không nhìn rõ tâm tình, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, đột nhiên mâu quang chợt lóe, khoe miệng xuất hiện ý cười: “Độc Bích Lạc Hoàng Tuyền này, chắc chắn người Nam Cương không thể giải được.”

Bích Lạc Hoàng Tuyền chính là bí độc của Ma Cung. Người trúng độc sẽ từ từ mất dần ý thức cho đến chết. Không giống một loại âm độc mà ngược lại là một loại độc được mang đến cho người khác cái chết thoải mái. Bởi vì độc này không phải là kịch độc cho nên trong giang hồ ít có người biết đến. Nam Cương và Trung Nguyên ít liên hệ với nhau nên càng không có khả năng biết đến Bích Lạc Hoàng Tuyền.

“Bọn chúng được lợi rồi.” Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch rét lạnh, khoe môi cong lên thành nụ cười như có như không.

Sênh Ca lập tức hiểu ý. Trong sơn cốc tràn ngập chướng khí, trong đó lại có thêm độc Bích Lạc Hoàng Tuyền. Thẩm Thiên Mạch hài lòng cười khê, đôi mắt đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn cũng thoáng hiện một tia ngoan tuyệt.

“Như Thế nào?” Tại khách điểm ở Nam Việt, Thẩm Thiên Mạch ở một bên vừa uống trà vừa thản nhiên nhìn Sênh Ca, nhíu mày hỏi.

“Toàn bộ ba mươi bảy người của Thánh tộc Nam Cương đều chết ở ngoài cửa sơn cốc.” Khuôn mặt lãnh ngạnh của Sênh Ca không chút biểu cảm, một năm một mười nói.

Thủ đoạn ngoan tuyệt của Thẩm Thiên Mạch quả nhiên có hiệu quả. Người của Thánh tộc Nam Cương cho rằng trong sơn cốc có chướng khí từ thiên nhiên làm lá chắn là có thể vô lo ư. Ở trong đó một ngày định buổi tối ra ngoài đánh lên nhưng không ngờ trong chướng khí lại có Bích Lạc Hoàng Tuyền khiến bọn chúng cứ thế chết không rõ ràng, không chút phòng bị.

Trên khuôn mặt không chút đắc ý, Thẩm Thiên Mạch chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng, đôi mắt đen nhánh không thấy rõ tâm tình. Nàng đặt ly trà lên bàn, nghiêm nghị nói: “Đã điều tra chi tiết về Thánh tộc Nam Cương chưa?”

“Thánh tộc Nam Cương tín ngưỡng Thánh nữ, người thống trị là Thánh tử. Dưới Thánh tử lại chia thành tứ vương. Dưới tứ vương là chín Hộ Pháp*.” Sênh Ca báo cáo tất cả tin tức điều tra được sau đó nhíu mày nói: “Đám người trong sơn cốc kia chỉ là một vị vương và hai Hộ Pháp của hắn mà thôi.” (Hộ Pháp: người bảo vệ Phật pháp)

“Nói vậy là còn tam vương và bảy Hộ Pháp?” Sắc mặt Thẩm Thiên Mạch không có chút kinh ngạc, nếu Thánh tộc Nam Cương dễ dàng đối phó như vậy thì đã không thể nào đứng vững ở Nam Cương nhiều năm như vậy.

Sắc mặt Sênh Ca không chút thay đổi, vẫn như cũ nói: “Không tệ. Nghe nói võ công của Thánh tử Nam Cương sâu không lường được, công phu của tứ vương và chín vị Hộ Pháp cũng không thua kém. Giao thủ trước đó vài ngày với Cung chủ chỉ là một trong chín vị Hộ Pháp mà thôi.”

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày. Nam tử trung niên giao thủ với nàng trước đó vài ngày mặc dù võ công không bằng nàng nhưng quả thật là không tồi. Nhưng thật không ngờ lại chỉ là một trong chín Hộ Pháp chứ không phải một trong tứ vương. Như vậy chắc hẳn võ công của tứ vương lại càng lợi hại, mà có lẽ Thánh tử càng sâu không lường được.

“Có tra được hành tung của họ không?” Thẩm Thiên Mạch dần thu lại cảm xúc, cuồng ngạo của nàng không phải là sự tự đại, thế lực của Nam Cương xác thực không thể coi thường, càng không thể phớt lờ.

“Thuộc hạ vô năng. Nhất vương đã chết trong sơn cốc, Tam vương từng xuất hiện ở Thành Tây Nam Thành, còn Nhị vương hình như theo bên cạnh Thánh tử, không có chút dấu vết hành tung.” Sênh Ca lạnh lùng khê nhíu mày, chậm rãi nói.

“Vậy toàn lực điều tra tung tích Tam vương trước.” Ngón Tay Tư Đồ Cảnh Diễn khê gõ xuống mặt bàn, đôi mắt đen như mực giống như hồ sâu không thấy đáy, bạc môi khê mấp máy.

Thẩm Thiên Mạch nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn. Quả là phu thê, suy nghĩ thật giống nàng. Nếu hành tung của Thánh tộc Nam Cương quý dị lại rải rác, vậy thì không bằng điều tra từng người một, đánh bại từng người có lẽ dễ hơn.

“Tình hình Thiên Mạc sao rồi?” Thẩm Thiên Mạch liếc Sênh Ca một cái, lại nâng mắt nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, đôi mắt đen như mực của hắn không chút biến động nhưng nàng có thể thấy một chút sầu lo trong đó, nàng nhũn mày hỏi.

Đôi mắt đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn khẽ biến đổi, thu lại nụ cười nơi khoé miệng, gõ nhẹ lên bàn nặng nề nói: “Ngôn Tu Linh phái người, muốn vạch trần chuyện Cảnh Hạo giả mạo ta, bất quá có Hạo Nguyệt ở đó, không có vấn đề gì.”

Thẩm Thiên Mạch chưa từng thấy qua bản lãnh của Hạo Nguyệt, nhưng những năm gần đây lại nghe không ít. Nếu Tư Đồ Cảnh Diễn tin tưởng hắn như vậy chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Thiên Mạc hai mặt thụ địch, trước có Nam Cương chính diện giao phong, sau có Lâm Vĩ như hổ rình mồi. Nếu xử lý không tốt sẽ rơi vào nguy hiểm.

“Cảnh Hạo không sao chứ?” Luôn trầm mặc ít nói, không hỏi không nói lời nào – Sênh Ca, khi gặp phải chuyện Tư Đồ Cảnh Hạo sẽ rối loạn thành một nui, rất khác với ngày thường.

“Ta tin rằng Cảnh Hạo có thể xử lý tốt.” Đôi mắt đen nhánh của Tư Đồ Cảnh Diễn tràn đầy nụ cười đã có tính toán từ trước, hắn tin tưởng Tư Đồ Cảnh Hạo có thể đối phó được, huống chi còn có Hạo Nguyệt giúp đỡ, hắn sẽ không có chuyện gì.

Mà lúc này tại Hoàng cung Thiên Mạc, tuy rằng không hỗn loạn cho lắm nhưng cũng không an bình như Tư Đồ Cảnh Diễn nghĩ.

“Tóm lại cô nương là có ý gì?” Một thân áo xanh, trong mắt Hạo Nguyệt có chút mơ hồ, trong đôi mắt nhuốm đầy sương mù có chút tìm tòi nghiên cứu, nhìn thẳng thiếu nữ mặc áo trắng.

Đôi mắt trong trẻo của thiếu nữ híp lại, có chút tức giận nhìn Hạo Nguyệt, nam tử ôn hoà vô hại trước mắt này nhiều lần phá hỏng kế hoạch của nàng làm nàng đến giờ vẫn không biết rốt cuộc người giả mạo Tư Đồ Cảnh Diễn có phải Tư Đồ Cảnh Hạo hay không, chứ nói gì đến vạch trần hắn. Nàng ta cắn môi tức giận nói: “Người quân ta làm gì?!”

“Bất luận cô nương có ý đồ gì cũng đừng nên hao phí tâm tư nữa.” Hạo Nguyệt nghe vậy, trả lời rõ ràng, biết không hỏi được gì nữa, huống chi nếu suy nghĩ rõ ràng hắn cũng có thể đoán được bảy tám phần.

Nữ tử trước mắt vô cùng đáng yêu, khuôn mặt như trẻ nhỏ, đôi mắt sáng trong như nước hồ, dường như là một tiểu cô nương không rành thế sự nhưng thủ đoạn lại rất cao minh, nếu không phải hắn tỉnh táo chỉ sợ nữ tử này đã đắc thủ rồi, cũng chỉ tại hắn tò mò với nữ tử này.

Thanh Liên nghe Hạo Nguyệt nói vậy thì không khỏi cảm thấy tức giận. Hao phí tâm tư?! Thối thư sinh khó ưa, nếu đã chọc giận nàng thì một đao giải quyết hẳn đi, sau đó lại đi tìm hiểu chuyện tình Tư Đồ Cảnh Diễn giả mạo.

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Dù sao nàng cũng không biết võ công của Hạo Nguyệt nông sâu thế nào, mặc dù trong lòng đang yên lặng mắng Hạo Nguyệt là thối thư sinh nhưng đối với võ công của Hạo Nguyệt, nàng thật không nắm chắc. Ai bảo người này làm ra bộ dáng thần bí chứ, đôi mắt giống như bị sương mù che phủ khiến người ta làm thế nào cũng không nhìn thấu được tâm tư của hắn, thật bực mình!

Nghĩ vậy Thanh Liên liền tức giận đến mức dậm chân, hướng về phía Hạo Nguyệt tức giận nói: “Vậy thì chúng ta cứ chờ xem.”

Hạo Nguyệt cảm thấy có chút buồn cười nhìn cô gái trước mắt. Rõ ràng tính tình rất thông tuệ cẩn trọng, thế nào mà hắn mới nói có vài câu lại tức giận như vậy. Chỉ là bộ dáng tức giận của nữ tử này ngược lại có vài phần đáng yêu.

Mọi chuyện tại Hoàng cung Thiên Mạc vẫn đang diễn ra, mà thế cục tại Nam Thành cũng diễn ra ngày càng mãnh liệt.

“Khách quan, món ăn tới.”

Thẩm Thiên Mạch nhìn các món ăn trên bàn sắc hương đủ cả, trong mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn, làm như đang suy nghĩ về các món ăn, khoé miệng cong lên một đường.

Hừ! Dụng độc với nàng?! Mặc dù Nam Cương dụng độc cao minh nhưng Cung chủ Ma Cung nàng cũng không phải chỉ ngồi không, từ mười tuổi nàng đã luôn tiếp xúc với các loại độc cho nên cực kỳ quen thuộc với chúng. Hơn nữa thường ngày luôn đối mặt với các loại mai phục ám sát, hàng ngày làm việc cũng vô cùng thận trọng, khi dùng bữa ở bên ngoài sao có thể không chút để ý nào được.

Huống chi trong tình huống biết rõ người của Thánh tộc Nam Cương đang mai phục ở một nơi bí mật gần đây này, hiển nhiên nàng sẽ càng cẩn thận hơn nữa vậy mà vào lúc này cư nhiên lại hạ độc nàng?? Vậy thì cũng quá coi thường nàng rồi.

Đã như vậy thì nàng gây ông đập lưng ông. Độc này hẳn là do nhân thủ của Tam vương bày trò, vậy chắc hẳn người của Tam vương đang theo dõi nàng ở gần đây.

Thẩm Thiên Mạch chậm rãi nở nụ cười, làm như không đói bụng đưa xuống, đôi mắt nhanh chóng quét qua những người bên trong khách điểm, đột nhiên đôi mắt nàng thoáng qua một tia sáng, đôi mắt đen nhánh nhẹ nhàng chuyển một cái, thu lại cảm xúc dư thừa, ngón tay Thẩm Thiên Mạch khẽ cong lên, nhếch miệng nở nụ cười lạnh khó lòng phát hiện.

Quả nhiên trong khách điểm, ba thường dân có tướng mạo bình thường ngồi ở vị trí ít nổi bật nhất, nhìn như không có gì khác với những thường dân khác, ngay cả khí tức cũng thu lại rất tốt, nếu không phải trong khoảnh khắc nàng buông đĩa kia, trong mắt của một trong ba người hiện lên chút thất

vọng thì chắc hẳn nàng cũng không tra ra dấu vết của bọn chúng được.

“Tiểu nhị, các người có Trầm Hương* không?” Thảm Thiển Mạch nhíu mày gọi tiểu nhị tới hỏi. (Trầm hương là một vị thuốc hiếm và đắt trong Đông y, rượu Trầm Hương là một loại rượu giúp bổ thận tráng dương, sinh tinh dưỡng huyết,...)

“Khách quan, nơi đây của chúng ta chỉ là một khách điểm nhỏ, sao có thể có loại rượu quý như thế.” Tiểu nhị lộ vẻ khó xử, nhìn Thảm Thiển Mạch gãi gãi đầu.

Trong mắt Thảm Thiển Mạch thoáng qua một tia giảo hoạt, dáng vẻ như khéo hiểu lòng người, tươi cười nói: “Ta có một sở thích, không uống rượu ăn không vào, tiểu nhị ca đề ta trở về lấy một bình rượu Trầm Hương tới đây có được không, trước cứ đề thức ăn ở đây.”

“Chuyện này...” Tiểu nhị khó xử nhìn Thảm Thiển Mạch, thức ăn cũng đã làm xong, mặc dù vị quan khách này không ăn nhưng theo lý cũng nên trả tiền, hiện tại nếu họ rời đi, ngộ nhỡ không trả tiền, một tiểu nhị như hắn sao có thể đảm đương nổi.

“Tiền đây.” Thảm Thiển Mạch lập tức hiểu được vì sao tiểu nhị lại khó xử, nàng lấy ra ít bạc vụn ra đặt lên bàn, cười cười nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy bạc hai mắt lập tức sáng lên, ân cần nói: “Vậy khách quan cứ đi đi, ta giúp khách quan hâm nóng chỗ đồ ăn này.”

Thảm Thiển Mạch khẽ mỉm cười rời khỏi khách điểm, sau khi rời khỏi khách điểm, làm như vô tình nhìn vào trong một góc của khách điểm, thấy trong mắt người của Thánh tộc Nam Cương hiện lên chút nghi ngờ nhưng vẫn ngồi ở đó.

Thảm Thiển Mạch nhếch môi nâng lên nụ cười giảo hoạt, bước nhanh trở lại gian phòng, khép cửa phòng lại.

“Thế nào?” Tư Đồ Cảnh Diễn nhíu mày, nhìn Thảm Thiển Mạch hỏi. Vừa rồi hắn đứng ở góc khuất thấy Thảm Thiển Mạch bỗng nhiên không dùng cơm mà trở lại gian phòng, trong lòng liền dâng lên nghi ngờ. Tầm lượng của Thảm Thiển Mạch rất tốt, nhưng không ham rượu, càng không có đạo lý không có rượu ăn không vào, nhất định Thảm Thiển Mạch làm vậy là có lý do của nàng.

“Người của Thánh tộc Nam Cương hạ độc vào trong thức ăn.” Thảm Thiển Mạch cười lạnh, khuôn mặt lạnh lẽo nói.

“Cái gì?!” Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn lướt qua một tia ngoan độc, thì ra trong thức ăn có độc, thật đúng là khó mà phòng bị, may mà Thảm Thiển Mạch tương đối nhạy cảm với độc, nếu không chẳng phải là trùng kếp của Thánh tộc Nam Cương sao?! Chỉ là nếu Thảm Thiển Mạch đã phát hiện thức ăn có vấn đề, vậy sao không vạch trần tại chỗ mà muốn trở về phòng lấy Trầm Hương để làm gì?!

Thảm Thiển Mạch thấy trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn có tia nghi ngờ thì cười giảo hoạt, chậm rãi nói: “Nếu bọn chúng thích hạ độc, sao chúng ta có thể không đáp lễ?! Bọn chúng hạ độc với ta, đương nhiên sẽ toàn tâm để ý xem ta có ăn đồ ăn kia không, trái lại bọn chúng sẽ buông lỏng cảnh giác, sơ xuất không để ý xem thức ăn của mình có độc hay không.”

Thảm Thiển Mạch nói xong, Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức hiểu ý. Thảm Thiển Mạch vốn định tự mình hấp dẫn lực chú ý của Thánh tộc Nam Cương để hắn âm thầm hạ độc, gây ông đập lưng ông, để người của Thánh tộc Nam Cương ném thù mùi vị ăn cơm bị người hạ độc.

“Quả nhiên là Mạch Nhi của ta.” Tư Đồ Cảnh Diễn cười thoả mãn, quả nhiên là Mạch Nhi của hắn, đủ thông minh, ngoan độc.

Trên khuôn mặt Thảm Thiển Mạch không có chút gì là vui mừng, lấy ra một gói bột đưa cho Tư Đồ Cảnh Diễn: “Đây là độc Thiêm Sắc thích hợp bỏ vào trong đồ ăn, khó phát hiện. Lúc nữa ta sẽ thu hút sự chú ý của bọn hắn, chẳng hạ độc vào trong đồ ăn và rượu của bọn chúng.”

“Được.” Tư Đồ Cảnh Diễn lộ ra nụ cười ẩn ý với Thảm Thiển Mạch, hai đôi mắt đen nhánh cùng hiện lên một chút giảo hoạt và ngoan tuyệt.

Thảm Thiển Mạch thu lại tâm tư, thuận tay cầm Trầm Hương cạnh bàn lên cười nói: “Chúng ta mau ra đi, đừng để bọn chúng nghi ngờ.”

Trở lại khách điểm, Thảm Thiển Mạch nhìn người của Thánh tộc Nam Cương một chút. Chỉ thấy bọn chúng như không chút để ý dùng cơm nhưng thực ra cũng đang nhìn nàng. Từ khi nàng mười tuổi đã sống trong ám sát và mai phục, chẳng qua nàng có phần nhạy cảm hơn với âm thầm theo dõi, ngay cả người của Thánh tộc Nam Cương che giấu rất tốt cũng không qua được cảm giác nhạy cảm của nàng.

Hơn nữa nàng cũng tương đối nhạy cảm với khí tức. Đây chính là lý do vì sao mỗi lần Tư Đồ Cảnh Diễn dịch dụng không chút sơ hở nhưng nàng vẫn nhận ra sự khác thường của hắn.

Nàng thu lại tâm tư, từ từ mở bình Trầm Hương, ra sức hít hà, dáng vẻ như cực kì say mê. Cảm thấy ánh mắt theo dõi sau lưng nàng trở nên nóng bỏng, khoé môi Thảm Thiển Mạch chậm rãi cong lên.

Sao. Cảm thấy nóng lòng à?! Muốn nhìn nàng ăn đồ ăn có độc ư?! Không nên gấp gáp. Nàng nở nụ cười đùa giỡn, Thảm Thiển Mạch lấy một cái ly ra, rót cho mình một ly Trầm Hương, cầm ly rượu ở trong tay vuốt ve nhiều lần nhưng không dùng bữa.

Sắc mặt Tam vương của Thánh tộc Nam Cương trở nên nặng nề, vẫn nhìn chằm chằm vào Thảm Thiển Mạch, nói với hai vị Hộ Pháp bên cạnh: “Rốt cuộc nàng ta đang chơi đùa cái gì vậy?!”

“Chẳng lẽ nàng ta phát hiện ra gì rồi?!” Sắc mặt của một vị Hộ Pháp trong đó trầm xuống, nếu không phải võ công của Thảm Thiển Mạch cao cường, dù bọn chúng có liều mạng cũng không có phần thắng thì bọn chúng còn cần giấu đầu lòi đuôi hạ độc nàng ta sao.

“Ai biết! Nếu nàng ta không ăn thì chúng ta cũng chỉ còn cách liều mạng thôi!” Một vị Hộ Pháp khác âm ngoan nhìn Thẩm Thiển Mạch gần từng chữ nói.

Sát khí trên người ba người theo tâm tình từ lộ ra ngoài. Lúc ba người đang cẩn thận nhìn chằm chằm vào từng cử động của Thẩm Thiển Mạch, Tư Đồ Cảnh Diễn lặng im không tiếng động hạ độc vào trong đồ ăn của bọn chúng.

Suy nghĩ của ba người đã hoàn toàn tập trung trên người của Thẩm Thiển Mạch. Bên này Thẩm Thiển Mạch cảm chiếc đĩa lên rồi lại để xuống, sau đó lại thoải mái nhàn nhã uống rượu khiến bọn chúng vô cùng tức giận, hoàn toàn không để ý tiểu nhị mang thức ăn lên bên cạnh bọn chúng có gì khác thường hay không.

Sau khi Tư Đồ Cảnh Diễn đắc thủ liền lặng lẽ đi tới nơi Thẩm Thiển Mạch có thể nhìn thấy, lộ ra nụ cười như ý với nàng. Thẩm Thiển Mạch cười lạnh, uống cạn ly rượu, vẫn không có ý muốn ăn đồ ăn như cũ.

“Con Mẹ nó! Rốt cuộc nàng ta có ăn hay không?” Một vị Hộ Pháp nhìn có vẻ dễ dàng kích động nhất bên cạnh Tam vương đã có chút nổi giận, ăn một đĩa thức ăn lớn, tức giận nói năng không rõ.

“Ta thấy có vẻ như nàng ta đang đùa giỡn chúng ta!” Một vị Hộ Pháp khác cũng tức giận ăn một gấp thức ăn lớn, thật là, dù gì bọn họ cũng là Hộ Pháp của Thánh tộc Nam Cương, đã từng bị tức giận như này bao giờ, cứ ngồi ở đây nhìn nữ nhân này nhưng nàng ta lại giống như đang cố ý đùa giỡn bọn họ, tuy ý gấp đồ ăn lên, rồi lại bỏ xuống, lại uống rượu, thật bức mình.

“Bình tĩnh đi.” Tam vương lạnh lùng nhìn hai vị Hộ Pháp bên cạnh. Bọn họ sống ở Nam Cương mấy chục năm rồi, không đến Trung Nguyên nên không biết người của Trung Nguyên như nào, vô hình chung cho rằng không ai là địch thủ của Thánh tộc Nam Cương, thiếu nữ tuyệt mỹ trước mắt này nhìn như vô hại nhưng thật ra không hề đơn giản.

Có thể lập mưu giết chết Tư vương, diệt một phần tư lực lượng tinh nhuệ của Thánh tộc Nam Cương, tuyệt không thể khinh thường. Ăn một gấp đồ ăn, Tam vương bình tĩnh nhìn Thẩm Thiển Mạch.

Khi Tam vương ăn một chút thức ăn, khoé môi Thẩm Thiển Mạch chậm rãi nâng lên nụ cười. Mặc dù nàng không nhìn về phía Tam vương nhưng ánh mắt vẫn chú ý nơi đó, toàn bộ cử động của Tam vương bọn họ đều lọt vào mắt nàng, hiện tại cả ba người đều đã ăn thức ăn có độc.

Nàng chậm rãi đứng dậy, đi ra khỏi khách điểm, vội vàng đi về phía khu vực ngoại thành.

Nhóm người Tam vương thấy Thẩm Thiển Mạch không ăn một chút thức ăn nào đã đi ra khỏi khách điểm liền đuổi theo.

Một đường thi triển khinh công tới khu vực ngoại thành, tốc độ của Thẩm Thiển Mạch rất nhanh nhưng tốc độ của nhóm người Tam vương cũng không chậm, rất nhanh sẽ đuổi kịp Thẩm Thiển Mạch.

“Người của Thánh tộc Nam Cương, mũi còn thính hơn chó, đi tới chỗ nào cũng không bỏ lại được.” Thẩm Thiển Mạch đi tới khu vực ngoại thành thì không tiếp tục đi nữa, nhếch miệng nở nụ cười như có như không, nâng mắt nhìn Tam vương và hai vị Hộ Pháp đuổi theo.

“Hừ! Miệng lưỡi trơn tru*!” Tam vương nghe được lời nói của Thẩm Thiển Mạch, lạnh lùng hừ một tiếng, dù võ công của nữ tử trước mắt này cao cường nhưng nếu cả ba người họ liên thủ công kích, Thẩm Thiển Mạch này tuyệt không phải đối thủ của bọn họ. (Câu này trong convert là “Sinh khẩu thiệt chi khoái”, mình không hiểu lắm nên edit như vậy, tiếng Trung của câu đây ạ 逞口舌之快)

Thẩm Thiển Mạch thấy trong mắt nhóm người Tam vương lộ tia sát ý, nụ cười càng thêm yêu dị, đôi mắt bình thản giống như không thấy sát ý nồng nặc của nhóm người Tam vương. Nàng lười biếng nhìn nhóm người Tam vương nói: “Hạ độc không được liền muốn động thủ?”

Nhóm người Tam vương nghe thấy lời nói của Thẩm Thiển Mạch, đôi mắt liền biến sắc, quả nhiên, nữ tử này đã biết rõ kế sách của bọn họ. Độc trong đồ ăn là loại không màu không vị, thế nhưng nữ tử này có thể phát hiện ra, quả nhiên Ma Cung là môn phái dụng độc đứng đầu Trung Nguyên không phải là hư danh chỉ để nói chơi.

Mặc dù Đường Môn cũng giỏi dụng độc nhưng đều là âm độc đưa người vào chỗ chết, nếu mang ra so sánh, phạm vi của Ma Cung cực lớn, không loại độc nào là không biết, nhưng ngược lại, Ma Cung cũng là thánh địa giải độc, đây cũng là lý do vì sao Thẩm Thiển Mạch có thể biết được kỳ độc như Âm Dương Tán.

“Hừ! Cung chủ Ma Cung quả thật bản lĩnh. Bất quá chúng ta hạ độc cũng chỉ để tiết kiệm một chút hơi sức thôi. Đừng nghĩ rằng chúng ta không đối phó được ngươi.” Tam vương nhìn Thẩm Thiển Mạch, kiêu căng nói.

Ngụ ý ở đây vô cùng rõ ràng. Chúng ta chỉ vì tiết kiệm hơi sức mới không động thủ với ngươi, nhưng nếu như thật sự đánh nhau, chúng ta cũng sẽ không thua ngươi.”

“Ồ? Vậy sao?” Thẩm Thiển Mạch nhún nhún mày nhìn Tam vương và hai vị Hộ Pháp, khoé miệng nâng lên nụ cười bí ẩn, chậm rãi nói: “Vậy thì thử một chút xem sao.”

Tam vương nghe được những lời nói khiêu khích của Thẩm Thiển Mạch, trong mắt chợt lóe một tia sắc lạnh, nhìn hai Hộ Pháp một chút, ba người cùng nhau phát lực, xông về phía Thẩm Thiển Mạch, vận hết nội lực, xem ra là muốn lấy mạng Thẩm Thiển Mạch.

So với Tam vương và hai vị Hộ Pháp đang lộ ra sát ý thì Thẩm Thiển Mạch lại ngược lại, vô cùng bình tĩnh tiêu sái. Hồng y khẽ bay trong gió, trên gương mặt Thẩm Thiển Mạch là nụ cười lười biếng, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh thong dong không chút sợ hãi, giống như không thấy ba cỗ nội lực cường đại

đang tiến tới gần, từ từ nâng lên nụ cười đùa giỡn, từ từ đếm ngược: “Ba, hai, một.”

“A.” Thẩm Thiên Mạch vừa dứt lời, Tam vương và hai vị Hộ Pháp bên kia thiếu chút nữa là đánh trúng Thẩm Thiên Mạch bỗng đồng thời rơi từ không trung xuống, nội lực bị triệt tiêu, ba người đau đớn không chịu được ngã trên mặt đất, có chút không tin nhìn Thẩm Thiên Mạch: “Người... Người...”

“Ta chỉ là gây ông đập lưng ông thôi.” Khuôn mặt của Thẩm Thiên Mạch không chút biến sắc, đôi mắt mang theo vài phần tươi cười trên tức nói.

“A... A...” Tam vương và hai vị Hộ Pháp đau đớn không chịu nổi liên tục gào thét, ba người bị thổi rữa rất nhanh, sau đó chỉ còn lại một đồng xương trắng.

- Hết chương 3 -

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 4: Dụ rắn ra khỏi hang

“Nam Cương Thánh tử này thật đúng là có thể nuốt được con giặc này sao. Chết mất hai vị hộ pháp, giống như mất đi một nửa tinh nhuệ, cho nên một chút động tác cũng không có” Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, con người đen nhánh sâu không thấy đáy, sâu như uống đầm.

Tư Đồ Cảnh Diễn ngồi đối diện, một thân y phục đỏ như lửa tùy ý khoác trên người, áo không cài nút, lộ ra một mảng da thịt trước ngực tràn đầy mị hoặc, khoe miệng nở một nụ cười tà mị cực điểm, tựa như chỉ cần nhìn một cái, cũng sẽ bị hút đi hồn phách. Con người đen như mực khảm trên gương mặt điển đào chúng sanh, không có nửa phần không hợp, ngược lại thêm mấy phần sâu không lường được.

“Càng nén giận thì càng đáng sợ” Tư Đồ Cảnh Diễn đơn giản nói ra suy nghĩ của mình, chân mày nhẹ nhíu lại. Thẩm Thiên Mạch ở ngoài sáng, Nam Cương Thánh tộc ở trong tối, cư tiếp tục như vậy cũng không phải là kế hoạch lâu dài.

Thẩm Thiên Mạch nhẹ nhàng giương mi, con người đen nhánh cũng lộ ra mấy phần ngưng trọng. Nàng làm sao không hiểu được đạo lý này. Càng ẩn nhẫn, càng núp sâu, như vậy cũng càng nguy hiểm.

Mấy ngày nay, nàng dựa vào sự nháy bén do được rèn luyện ở Ma Cung tránh được mấy lần Nam Cương Thánh tộc hạ độ ám sát, nhưng như vậy cũng không phải là cách. Người của Nam Cương Thánh tộc cứ như vậy núp trong bóng tối, không lộ ra chút đầu mối nào, mà nàng chỉ có thể bị động phòng bị, rồi sẽ có lúc lơ là phòng bị, trúng kế của Nam Cương Thánh tộc.

Huống chi thực lực của Nam Cương Thánh tộc còn chưa rõ. Đã biết thực lực của nhị vương ngũ hộ pháp không tầm thường, còn có một Thánh tử thực lực sâu không lường được, càng khó có thể đối phó, coi như đem bọn họ dẫn dụ ra ngoài ánh sáng, năm người bọn họ cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch im lặng suy xét, cũng từ trong mắt đối phương thấy được sự ngưng trọng. Đã là lần đầu tiên, bọn họ cũng thấy chuyện có chút khó giải quyết.

Đột nhiên con người đen nhánh của Thẩm Thiên Mạch lộ ra một đạo ánh sáng, khoe miệng nở một vòng cung chói mắt, ngữ điệu mang theo vài phần lười biếng phân giao hoạt.” Nam Cương Thánh tộc đối với cơ quan có am hiểu không?”

Con người đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn cũng lộ ra mấy phần vui vẻ. Giống như hàn băng ngàn năm hóa thành dòng nước ấm áp, khoe miệng chậm rãi nở một nụ cười:” Nam Cương không hiểu về các cơ quan. Nhưng mà chúng ta nên làm thế nào để gây ông đập lưng ông?”

Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch ăn ý tới cực nào cơ chứ! Thẩm Thiên Mạch chỉ hỏi một câu như vậy, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng đã đoán được kế hoạch của Thẩm Thiên Mạch, muốn lấy cơ quan đối phó với nhân mã của Nam Cương Thánh tộc. Có điều tạo bấy rập thì dễ, đem người Nam Cương Thánh tộc dẫn vào bấy thì không dễ chút nào.

“Gây ông đập lưng ông sao” Thẩm Thiên Mạch nhếch khoe miệng, trog con người đen nhánh mang theo một tia tính toán, khoe miệng chậm rãi giương lên, tạo thành một độ cong đầy tà khí, nói:” Như vậy, trước hết dụ rắn ra khỏi hang đi”

Tư Đồ Cảnh Diễn giương mi nhìn Thẩm Thiên Mạch, nếu Thẩm Thiên Mạch đã nói như vậy, tất đã có đối sách. Như vậy hẳn liền xem Mạch Nhi có biện pháp hay gì.

“Dù Nam Cương Thánh tộc có biết kiềm chế thế nào thì ta giết Vương tử hộ pháp của bọn họ, bọn họ tất nhiên hận ta thấu xương. Mấy ngày nay chắc là nhận ra ở trong bóng tối có người che chở cho ta nên chỉ dám lên tới. Nếu như ta tự mình ra ngoài, nói vậy chắc chắn họ sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy” Thẩm Thiên Mạch nở một nụ cười, thần nhiên nói.

Nam Cương Thánh tộc trăm năm không bị gây khó dễ như vậy. Rời khỏi Nam Cương, liền hao tổn một nửa lực lượng tinh nhuệ, cục tức này, nàng không tin Nam Cương Thánh tử có thể nuốt được. Nếu thật sự có thể nuốt được thì cũng sẽ không âm thầm hạ độ nàng.

Muốn giết nàng, đương nhiên là muốn giết, chẳng qua là ngại đám người Tư Đồ Cảnh Diễn đang âm thầm che chở cho nàng, không dám công khai dùng vũ lực tí thỉ thôi. Nếu vậy, nàng liền cho bọn họ một cơ hội thật tốt, nàng không tin người của Nam Cương Thánh tộc có thể bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy.

Nếu như nàng phát ngôn bừa bãi xỉ nhục Nam Cương Thánh tộc, càng khiến cho Nam Cương Thánh tộc căm thù nàng, tin rằng người của Nam Cương Thánh tộc sẽ càng dễ mắc câu

Thẩm Thiên Mạch nói rất đúng, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn lại không vui nhíu mày, cầm lấy tay của Thẩm Thiên Mạch, con ngươi đen như mực giống như muốn phu ra lửa:” Người nào cho phép nàng nghĩ ra cái biện pháp nguy hiểm như vậy?”

Thẩm Thiên Mạch bị Tư Đồ Cảnh Diễn đột nhiên bắt lấy cổ tay, trên tay truyền đến nhiệt độ đặc biệt của Tư Đồ Cảnh Diễn, ngược mắt nhìn, đôi con ngươi đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn tựa hồ như muốn phun ra lửa, trong mắt là tràn đầy phản đối cùng nóng nảy.

Trở tay cầm lấy tay Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch lộ ra một nụ cười trấn an Tư Đồ Cảnh Diễn, nhàn nhạt cười nói:” Ta sẽ không để cho mình có chuyện. Đến lúc đó chúng ta trước tiên ở bên ngoài bố trí tốt cạm bẫy, sau đó các người ở chung quanh tiếp ứng, ta đem bọn họ dẫn vào phạm vi cạm bẫy là được rồi”

“Nhưng người của Nam Cương Thánh tộc cũng không phải là người không có đầu óc, người vô duyên vô cớ một người tự đi ra bên ngoài, chẳng lẽ bọn họ không hoài nghi sao?” Tư Đồ Cảnh Diễn nghe Thẩm Thiên Mạch trả lời, trong lòng hơi yên tâm một chút, nếu như có hứn tiếp ứng, tất nhiên Thẩm Thiên Mạch sẽ không có chuyện gì, bởi vì hần tuyệt đối sẽ không cho phép Thẩm Thiên Mạch ở trước mặt hần gặp chuyện không may.

Con ngươi của Thẩm Thiên Mạch trầm trầm, nụ cười không thay đổi, nhàn nhạt nói:” Dù sao bọn họ đã biết cạm bẫy ẩn nấp trong bóng tối, không bằng quang minh chính đại xuất hiện trước mặt bọn họ, sau đó ta đi ra bên ngoài, chẳng đi hướng ngược lại, để cho bọn họ thấy chúng ta mỗi người một ngã, lấy sự phân hận của Nam Cương Thánh tộc đối với ta, tất nhiên sẽ bỏ qua chằng mà đối phó với ta”

“Nhưng nếu ta đi hướng ngược lại, làm sao có thể tiếp ứng cho nàng?” Chỉ cần vừa đụng đến chuyện có liên quan đến Thẩm Thiên Mạch, Tư Đồ Cảnh Diễn sẽ luôn mất đi bình tĩnh, ở trong mắt hần, không có gì quan trọng hơn Thẩm Thiên Mạch, một long chỉ muốn Thẩm Thiên Mạch an toàn, nên đã quên mất hần có thể từ con đường khác đến trước để tiếp ứng cho Thẩm Thiên Mạch

Thẩm Thiên Mạch nhìn bộ dáng của Tư Đồ Cảnh Diễn, trong lòng vừa ngọt ngào vừa buồn cười, đưa tay dí lên trán Tư Đồ Cảnh Diễn một cái, cười nói:” Chẳng ở đường gần hơn, trước khi ẩn nấp thì ở nơi nào a?”

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe Thẩm Thiên Mạch nói như vậy, trong con ngươi đen như mực thoáng qua vẻ lúng túng, sao ngay cả chuyện tình đơn giản như thế hần cũng không nghĩ tới vậy.

“Được rồi, cứ làm như vậy đi. Có điều mấy ngày nay, muốn tránh khỏi cơ sở ngầm của Nam Cương Thánh tộc để đi bố trí cạm bẫy, chỉ sợ cũng không dễ” Tư Đồ Cảnh Diễn nói. Chân mày hơi nhíu, người Nam Cương Thánh tộc ẩn nấp trong bóng tối, cũng không biết lúc nào thì giám thị bọn họ, bọn họ nhất định không thể để người Nam Cương Thánh tộc phát hiện tồn tại cạm bẫy, nếu để người Nam Cương Thánh tộc biết được kế hoạch, như vậy sẽ thất bại trong gang tấc, ngược lại còn để mình gặp nguy hiểm

“Chuyện này tự nhiên chúng ta không thể tự đi” Thẩm Thiên Mạch cũng khẽ gật đầu, nếu để bọn họ tự mình đi trước, rất có thể sẽ bị người Nam Cương Thánh tộc phát hiện, lộ ra dấu vết. Huống chi, cơ quan cạm bẫy để tiêu diệt Nam Cương Thánh tộc không thể trong vòng một, hai ngày là có thể hoàn thành.

“Nàng muốn dùng người nào?” Tư Đồ Cảnh Diễn thấy sự tự tin trong mắt Thẩm Thiên Mạch, hiểu trong lòng Thẩm Thiên Mạch đã có người thích hợp, đúng lúc hần cũng nghĩ đến một người vô cùng thích hợp, khoe miệng nở một nụ cười vô cùng tà mị, nói:

“Huyền Lâu”

“Huyền Lâu”

Trăm miệng một lời. Trong mắt của Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia ấn ý, đồng thời nở một nụ cười.

Huyền Lâu thực sự là lựa chọn thích hợp nhất. Bởi vì, người đi bố trí cơ quan cạm bẫy phải không có quan hệ gì với hoàng thất Thiên Mạc, hiện tại cũng không ở Nam Thành, là người ở Nam Thành không tiếp xúc với bọn họ

Đồng thời, người này là người có thể để cho Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch tuyệt đối tin tưởng được, hơn nữa phải hết sức thuần thực cơ quan trận pháp, phải biết cho dù người Nam Cương Thánh tộc không am hiểu trận pháp nhưng không có nghĩa một chữ cũng không biết, nếu như cơ quan trận pháp không đủ tinh diệu, một kích không trúng thì sẽ không có cơ hội lần thứ hai, mà Huyền Lâu chính là cao thủ về cơ quan trận pháp.

Sợ rằng trên đời này người có thể thắng được Huyền Lâu ở trên cơ quan trận pháp cũng chỉ có Tư Đồ Cảnh Diễn hần mà thôi. Cho nên để cho Huyền Lâu tới đây là thích hợp nhất.

Có điều Huyền Lâu hiện tại vẫn đang ở Thiên Mạc, coi như ngựa không ngừng vó chạy tới cũng phải mất thời gian bảy ngày, bố trí cơ quan trận pháp nhanh nhất cũng mất ba ngày. Đó cũng có nghĩa là bọn họ phải trì hoãn mười ngày

Trong mười ngày này sẽ phát sinh chuyện gì, cũng không ai biết. Người Nam Cương Thánh tộc còn sống một ngày sẽ nhiều thêm một phần nguy hiểm

“Không bằng chúng ta cùng chơi mèo bắt chuột?” Con người đen như mực cả Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua một tia giảo hoạt, nở một nụ cười đầy tà khí, chậm rãi nói.

Con người đen nhánh của Thảm Thiển Mạch hơi lóe sáng, lập tức hiểu được ý Tư Đồ Cảnh Diễn, nở một nụ cười hồ ly, lên tiếng:” Chú ý hay”

Nam Cương Thánh tộc đang ở trong bóng tối ẩn nấp, nếu như Tư Đồ Cảnh Diễn và Thảm Thiển Mạch cũng từ sáng chuyển vào tối, ẩn nấp trong bóng tối, thỉnh thoảng đến chỗ người Nam Cương Thánh tộc nào loạn, như vậy sẽ rất thú vị đi.

Bên kia Huyền Lô nhận được tin tức của Tư Đồ Cảnh Diễn và Thảm Thiển Mạch, liền ngựa không ngừng vó chạy đến Nam Thành, mà Tư Đồ Cảnh Diễn và Thảm Thiển Mạch thỉnh thoảng đến quấy phá Nam Cương Thánh tộc cũng rất thú vị.

“Người nói rốt cục bọn họ nấp ở nơi nào đây?” Thảm Thiển Mạch ăn mặc trang phục của một lão phụ nhân, tay khoác lên người Tư Đồ Cảnh Diễn đang mặc quần áo của một lão hán, một đôi con người đen nhánh đánh giá xung quanh, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới nghe được hỏi

Tư Đồ Cảnh Diễn nắm tay Thảm Thiển Mạch, nhỏ giọng nói:” Không biết, công phu ẩn nấp của Nam Cương Thánh tộc thật đúng là hạng nhất, nếu không phải chúng ta mấy ngày nay ăn mặc cả trang tránh né bọn họ, cũng không biết sẽ bị ám sát bao nhiêu lần”

Thảm Thiển Mạch nghe vậy, đồng ý gật đầu một cái. Nam Cương Thánh tộc đúng là cực kỳ quỷ quyệt, nhất là công phu ẩn nấp tung tích càng thêm nhất tuyệt, bọn họ vừa biết được hành tung cả Nam Cương Thánh tộc nhưng lại lập tức mất đi tin tức.

Đột nhiên cảm nhận được một hơi thở quen thuộc lưu động, Thảm Thiển Mạch hơi cau mày. Bị đuổi giết lâu như vậy, mặc dù nàng không hoàn toàn nắm rõ công pháp quỷ dị của Nam Cương Thánh tộc nhưng cũng rất quen thuộc với công pháp hơi thở đặc biệt của bọn chúng.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy trong mắt Thảm Thiển Mạch lóe lên tia ngưng trọng, cũng hiểu nhất định là Thảm Thiển Mạch đã cảm nhận thấy gì đó, mặc dù công phu của Tư Đồ Cảnh Diễn cao hơn Thảm Thiển Mạch nhưng sự nhạy cảm đối với hơi thở lại không mạnh bằng Thảm Thiển Mạch, dù sao thì Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn luôn lấy tư thế của kẻ cường giả thống trị các phe lực lượng, không giống như Thảm Thiển Mạch từng chút từng chút lớn lên trải qua rất nhiều âm mưu ám sát.

Cảm giác được hơi thở hoàn toàn biến mất, Thảm Thiển Mạch mới nâng tròng mắt lên, dùng mắt ra hiệu cho Tư Đồ Cảnh Diễn, Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức hiểu được, dẫn Thảm Thiển Mạch vào một khách điểm gần đó

“Phát giác được bọn chúng?” Tư Đồ Cảnh Diễn vừa vào khách điểm, lập tức lại nở nụ cười điên đảo chứng sanh kia, tà tà ngồi ở trên ghế, một bộ dáng lười nhác.

Thảm Thiển Mạch cũng lạnh nhạt ngồi lên ghế, một dáng điệu từ tốn, nở một nụ cười, nói:”Ừ, xem ra bọn chúng đang tìm kiếm chúng ta khắp nơi”

“Vậy chúng ta nhân tiện thuận theo đi” Tư Đồ Cảnh Diễn cười bỏ trang phục, lộ ra tướng mạo chân chính thuộc về hán

Sợi tóc đen như mực ở trên hồng y đỏ như lửa càng làm nổi bật sự yêu dị. Đôi môi mỏng nở một độ cong tà mị, con người hẹp dài đen như mực hàm chứa mấy phần khí phách cùng với tà mị, cả người tràn đầy khí phách tà mị tự nhiên.

Khóe môi Thảm Thiển Mạch tạo thành nụ cười tự tại, lớp dịch dung được tẩy đi. Bộ y phục đỏ như lửa bao lấy tư thái là lướt, nụ cười tà khí cùng với đôi mắt đen chứa đựng sự giảo hoạt càng khiến nàng mang theo vẻ yêu dị mà tràn đầy mê hoặc.

Hai người nhìn nhau cười, cùng nắm tay nhau ra khỏi nhà trọ.

Đây chính là cái gọi "thực tắc hư chi, hư tắc thực chi" (thực lại là giả, giả lại là thực). Nếu không để người Nam Cương Thánh tộc phát hiện hành tung của bọn họ, vậy người Nam Cương Thánh tộc tất nhiên sẽ hoài nghi. Nếu luôn bại lộ trước mặt người Nam Cương Thánh tộc, vậy sẽ phải đối diện với nguy hiểm rất lớn.

Cho nên thỉnh thoảng xuất hiện, rồi thỉnh thoảng lại ẩn giấu, đó mới là cách tốt nhất. Làm cho Nam Cương Thánh tộc cũng cảm nhận được cảm giác của bọn họ, cái cảm giác khi vất vả lắm mới tìm được rồi chớp mắt lại biến mất.

Mặc dù bọn họ không có thuật ẩn nấp được như Nam Cương Thánh tộc, nhưng bọn họ biết dịch dung, quang minh chính đại xuất hiện trong phạm vi giám thị của Nam Cương Thánh tộc. Nếu để Nam Cương Thánh tộc biết, người mà chúng vẫn luôn tìm kiếm, thỉnh thoảng lại xuất hiện trong tầm mắt, rồi sau đó lại quang minh chính đại ẩn nấp, chúng nhất định sẽ tức giận gần chết.

"Vút." Tiếng ám khí phá gió lao tới.

Tư Đồ Cảnh Diễn và Thảm Thiển Mạch cùng rung mình. Hừ! Động tác thật đúng là nhanh đấy. Bọn họ vừa mới hiện thân, ám khí của Nam Cương Thánh tộc cũng đã lao tới rồi.

Nghiêng người ra sau một cái, Thảm Thiển Mạch bất động thanh sắc né tránh ám khí lao tới. Tư Đồ Cảnh Diễn mở ra một bước, nhìn như là đang đỡ lấy Thảm Thiển Mạch, nhưng cây quạt trong tay lại bay ra mà mục tiêu là hướng ám khí phóng tới.

Khi cây quạt bay trở lại tay Tư Đồ Cảnh Diễn, bên trên đã dính một ít máu. Xem ra một quạt này đã đánh trúng người phóng ám khí trong bóng tối.

Tư Đồ Cảnh Diễn hiện lên nụ cười tàn nhẫn trên khóe miệng. Muốn dùng ám khí đánh lén hán sao? ! Chỉ sợ người nấp trong tối kia còn chưa đủ tư cách,

một quạt này mà không lấy được mạng hần ta, cũng coi là hần ta có chút bản lĩnh.

Mà một trong Cửu hộ pháp trốn trong bóng tối cũng cau mày, sắc mặt tái nhợt. Thật không ngờ nội lực của tên Tư Đồ Cảnh Diễn này lại mạnh mẽ như vậy, chỉ với nội lực trong một quạt mà đã làm hần bị thương nặng thế này, rồi nhịn không được thổ huyết, thực sự là đã xem thường Tư Đồ Cảnh Diễn.

Hèn chi Thánh tử hạ lệnh không nên chính diện đối kháng với Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn. Xem ra Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn đích xác có chút công phu.

Nhưng thù của nhị vương Tử hộ pháp lẽ nào lại quên đi vậy sao? ! Bọn họ là huynh đệ lớn lên từ nhỏ, lại chết không minh bạch trong tay Thẩm Thiên Mạch, dù không phải báo thù cho Thánh nữ, Thẩm Thiên Mạch này, bọn họ cũng kiên quyết không thể buông tha!

Nhưng Thẩm Thiên Mạch cả ngày ở chung với Tư Đồ Cảnh Diễn. Trong bóng tối còn có Sênh Ca, Thanh Tùng, Hồng Cúc bảo hộ, thật không dễ dàng hạ thủ. Hơn nữa cảm giác của nữ nhân này cũng thật sắc bén, hạ độc âm khí, đầy đủ chiêu số hầu như đều đã dùng hết, nhưng đều bị năng hóa giải từng cái một!

Đáng trách! Thật sự là đáng trách! Chỉ cần bọn họ đợi được tới lúc Thẩm Thiên Mạch chỉ có một mình, tất nhiên sẽ toàn lực tập kích, lấy cho bằng được mạng Thẩm Thiên Mạch.

Nhị vương Ngũ hộ pháp trong tối chỉ sợ cũng có ý nghĩ như vậy. Nhưng chúng không biết, ý nghĩ như vậy của chúng lại chính là mong muốn của Thẩm Thiên Mạch. Không sợ chúng không hận năng mà chỉ sợ chúng không dám hận năng!

"Nam Cương Thánh tộc đúng là như những tên cường đạo nhát gan, chỉ dám lén lút lút lút làm những chuyện mờ ám vậy với ta sao? !" Thẩm Thiên Mạch nhếch môi, trong mắt hiện ra sự khinh thường.

Nàng biết người Nam Cương Thánh tộc đang núp trong bóng tối, nàng nói như vậy, chính vì muốn khiến người Nam Cương Thánh tộc tức giận, làm tăng thêm sự cừu hận của chúng với nàng, ngày sau sẽ thành cơ sở cho kế gây ông đập lưng ông.

"Đáng hận! Ta sẽ đi giết ả ngay bây giờ!" Một trong những hộ pháp núp trong góc tối tức giận như muốn xuất thủ.

"Đứng lại!" Nhị vương nhíu mày, đôi mắt lạnh lùng đảo qua hộ pháp bị kích động kia, "Người đã quên sự phân phó của Thánh tử sao? ! Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn võ công thâm bất khả trắc, chỉ có thể âm thầm đột kích, không thể ngay mặt đánh nhau."

Hộ pháp kia bị Nhị vương quát, bất đắc dĩ nhíu mày, ánh mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch càng thêm oán độc.

Nhị vương và Nhất vương nhìn nhau rồi cùng nhìn bóng lưng Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn nghênh ngang mà đi, nở nụ cười thâm trầm. Sao bọn họ lại không muốn giết Thẩm Thiên Mạch, Thẩm Thiên Mạch giết Tam vương Tử vương còn cả bốn vị hộ pháp, đó đều là những người đã cùng lớn lên với bọn họ, bọn họ thế nào lại không muốn báo thù cho huynh đệ mình cơ chứ? ! Thế nào lại không muốn giết nữ nhân đáng hận Thẩm Thiên Mạch này? !

Thế nhưng nếu Thánh tử đã hạ lệnh bọn họ không được hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ không thể vi phạm mệnh lệnh của Thánh tử, trừ phi bọn họ nắm chắc được phần thắng.

"Mạch Nhi, như vậy liệu có quá nguy hiểm hay không?" Đi được một đoạn, Tư Đồ Cảnh Diễn chợt lo lắng hỏi.

Thẩm Thiên Mạch nhướng mày, nhìn qua Tư Đồ Cảnh Diễn. Nàng biết Tư Đồ Cảnh Diễn cho tới bây giờ là một vương giả sát phạt quyết đoán, chưa từng có lúc do dự, sao hôm nay lại trở nên không quả quyết như vậy? ! Thấy được sự lo lắng trong ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng từ từ nở nụ cười, hóa ra đều là vì lo lắng cho nàng à.

Mang theo nụ cười thần nhiên, nắm lấy tay Tư Đồ Cảnh Diễn nói, "Cảnh Diễn chẳng lẽ không tin tưởng cơ quan trận pháp của Huyền Lâu, chẳng lẽ không tin tưởng võ công của ta?"

"Thế nhưng Nam Cương Thánh tộc bây giờ nhất định là hận thấu xương nàng, ta sợ chúng sẽ làm ra cử động cá chết lưới rách gì đó!" Tư Đồ Cảnh Diễn nhíu mày.

Mấy ngày nay trêu chọc Nam Cương Thánh tộc, Thẩm Thiên Mạch thường thường cố ý nói ra những lời châm chọc khiêu khích. Hơn nữa thêm cừu hận với việc Thẩm Thiên Mạch giết Tam vương và Tử vương trước đó, người Nam Cương Thánh tộc chỉ sợ là hận không thể băm vằm Thẩm Thiên Mạch ra tám khối, nếu chúng làm ra cử động điên cuồng khó mà dự liệu thì phải làm sao? !

"Cảnh Diễn không phải sẽ giúp ta sao?" Thẩm Thiên Mạch cười không cho là đúng, nụ cười ấy tràn ngập sự tin nhiệm nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn.

Có Tư Đồ Cảnh Diễn ở đây, nàng sẽ không có việc gì cả. Đây là sự tin tưởng của nàng với Tư Đồ Cảnh Diễn, tin rằng hần sẽ bảo hộ nàng chu toàn. Tư Đồ Cảnh Diễn lại lần đầu tiên không tự tin, hần sợ có một sơ sẩy, sợ có sơ suất, bởi vì đối phương là Thẩm Thiên Mạch, cho nên hần không dám cược.

Hần chưa từng lo lắng giống như bây giờ. Đơn giản là chuyện này, kế hoạch này có dính dáng tới nữ tử mà hần yêu nhất, cho nên một Tư Đồ Cảnh Diễn luôn sát phạt quyết đoán chưa từng do dự cũng bắt đầu lo lắng.

"Ta tin chàng. Chàng cũng tin ta, được chứ?" Thẩm Thiên Mạch thấy được sự thân thiết và lo lắng lóe lên trong cặp mắt đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn, nắm lấy tay hần rồi kiên định nói.

Tur Đồ Cảnh Diễn đối diện với ánh mắt tràn ngập sự tin nhiệm và thâm tình của Thẩm Thiển Mạch, nụ cười tà mị mang theo cung chiều lại chậm rãi nhếch lên, nắm chặt tay Thẩm Thiển Mạch, cười nói, "Ừ."

Trò chơi mèo vờn chuột này đã qua 7 ngày, người Nam Cương Thánh tộc cũng dần không nhận được, ám khí hạ độc ngày càng nhiều như đã không thể nhận nổi, hận không thể lập tức giết chết Thẩm Thiển Mạch.

Mà lúc này, Huyền Lâu ngựa không ngừng vó chạy tới Nam Thành. Dịch dung cải trang, vất vả tránh né tai mắt Nam Cương Thánh tộc, Huyền Lâu lặng lẽ gặp mặt Thẩm Thiển Mạch và Tur Đồ Cảnh Diễn.

"Gọi ta tới gấp như vậy là có chuyện gì?" Huyền Lâu mặc một bộ bạch y, bộ dạng phong trần một mối, có vẻ như là trên cả quảng đường không có được nghỉ ngơi mà chạy tới thẳng đây.

Thẩm Thiển Mạch có hơi cảm động nhìn Huyền Lâu. Kỳ thực Huyền Lâu làm như vậy vì ai, nàng không phải là không biết. Nhưng thứ nàng có thể cho chỉ là tình cảm bằng hữu mà thôi. Cuộc đời này đã có Tur Đồ Cảnh Diễn, vậy là đủ rồi. Dù rằng có hờn với Huyền Lâu, cũng chỉ có thể không đề cập tới, coi như cái gì cũng không biết.

"Bổ trí thêm cơ quan trận pháp." Tur Đồ Cảnh Diễn nhíu mày, rất là tùy ý nói. Tâm tư của Huyền Lâu với Thẩm Thiển Mạch không phải hẳn không rõ ràng, cũng từng khó chịu. Nhưng không thể không thừa nhận, Huyền Lâu đích thật là một nhân vật, cũng không có hành động gì quá phận với Thẩm Thiển Mạch, ngược lại còn nhiều lần trợ giúp bọn họ.

Hắn đích thực là thích ăn dấm chua, nhưng không phải người không phân biệt thị phi. Tuy rằng ngoài mặt không quá tiếp xúc với Huyền Lâu, nhưng trong lòng lại coi Huyền Lâu như bằng hữu tri kỷ. Có thể được Tur Đồ Cảnh Diễn coi là tri kỷ không có mấy ai, Huyền Lâu coi như là một trong số đó.

"Cơ quan trận pháp?" Ánh mắt Huyền Lâu hơi híp lại, nhìn Thẩm Thiển Mạch và Tur Đồ Cảnh Diễn, thấy nét mặt họ nghiêm túc, biết bọn họ không phải đang nói đùa, nghi hoặc nhíu mày.

Thẩm Thiển Mạch và Tur Đồ Cảnh Diễn đều là cao thủ trận pháp. Nhất là Tur Đồ Cảnh Diễn, cơ quan trận pháp chưa chắc đã kém hắn, hà cớ gì mà phải ngàn dặm xa xôi gọi hắn tới đã sắp xếp cơ quan trận pháp chứ? ! Huống hồ với công phu vô song của bọn họ, chẳng lẽ còn có người nào không đối phó được mà phải cần tới cơ quan trận pháp mà ngầm mưu tính? !

Nhưng khi nhìn bộ dạng của bọn họ, dường như cũng không phải đang nói đùa. Ngàn dặm xa xôi gọi hắn tới đây, nhất định là có chuyện quan trọng. Chẳng lẽ là để đối phó Nam Cương Thánh tộc?

"Vi đối phó Nam Cương thánh tộc? !" Huyền Lâu nhíu mày, hỏi.

"Thông minh." Trong đôi mắt đen của Thẩm Thiển Mạch toát ra ý cười, nở nụ cười ôn hòa giữa bằng hữu với nhau.

"Khi nào?" Chưa từng nhiều lời, Huyền Lâu lập tức hiểu được chỗ khó xử của Thẩm Thiển Mạch và Tur Đồ Cảnh Diễn.

Chắc họ bị Nam Cương Thánh tộc nhìn chăm chăm, căn bản không phân thân ra được để mà đi bố trí trận pháp. Hôm nay còn phải cải trang âm thầm gặp mặt hắn, nói vậy chắc cũng không dừng lại lâu được, lập tức đưa ra câu hỏi lời ít mà ý nhiều.

"Ba ngày. Ngoại ô phía tây. Sau khi bố trí xong, để bức vẽ cơ quan trận pháp ở đây." Không cần trưng cầu ý kiến Huyền Lâu mà Thẩm Thiển Mạch tự nhiên nói luôn.

Đối thoại giữa những người thông minh không cần quá rõ ràng, chỉ cần vài chữ là có thể hiểu được ý của đối phương.

"Ta sẽ tận lực." Huyền Lâu cau mày. Ba ngày để bố trí cơ quan và trận pháp cũng không tính là chuyện rất khó, nhưng muốn bố trí một cơ quan trận pháp để một lưới bắt hết người Nam Cương Thánh tộc lại không phải chuyện dễ dàng.

Dù sao người Nam Cương thánh tộc không phải loại ngu ngốc không hiểu cơ quan trận pháp, kèm theo một thân võ công tu vi càng không phải dễ đối phó. Muốn bố trí một cơ quan trận pháp có thể tiêu diệt chúng quả thực không dễ dàng a.

"Ừ. Vậy đi mau." Đôi mày Thẩm Thiển Mạch hơi nhíu lại, nói với Huyền Lâu. Huyền Lâu thấy thần sắc Thẩm Thiển Mạch cũng không có quá nhiều lo lắng, lắc mình ra khỏi phòng.

Khi Thẩm Thiển Mạch thấy Huyền Lâu- biến mất trong tầm mắt của mình thì con mắt nàng biến sắc thành rét lạnh, đáng về đây sự phòng bị. Mấy ngày nay nàng đã cố tình cải trang, nhưng hình như vẫn bị người của Nam Cương Thánh tộc từ từ đoán được ra rồi. Cho dù nàng cùng Tur Đồ Cảnh Diễn đã giả trang, thì vẫn bị người Nam Cương Thánh tộc bám đuôi.

Thật đáng ghét! Bọn chúng vẫn luôn âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ, còn thỉnh thoảng tới ám sát cùng hạ độc, nếu không phải người đó là Thẩm Thiển Mạch và Tur Đồ Cảnh Diễn, chỉ sợ đã không biết chết bao nhiêu lần.

"Cảnh Diễn, ba ngày sau Huyền Lâu sẽ đến đây, khi chàng và hắn bàn bạc một chút về kế hoạch đối phó với người của Nam Cương Thánh tộc, tiếp sẽ dụ bọn họ đi." Thẩm Thiển Mạch cảm nhận được ba hơi thở mãnh mãnh trong bóng tối. Nàng biết người Nam Cương Thánh tộc đã đang âm thầm theo dõi hành động của bọn họ, chỉ là nàng đang tỏ ra bình tĩnh, giả bộ mình không biết gì hết.

Tur Đồ Cảnh Diển cũng hiểu được dụng ý của Thẩm Thiên Mạch, đáy lòng lướt qua một nụ cười, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng: "Nếu khi chúng ta tách ra, nhờ bọn họ xuống tay với nàng thì sao?"~ddlqđ~

"Người của Nam Cương Thánh tộc nếu ra tay thì chẳng qua cũng là chút ám chiêu thôi, mấy ngày nay chàng có thấy bọn họ dám trắng trợn chống lại chúng ta không?" Thẩm Thiên Mạch cố ý giả bộ tỏ ra khinh thường, trong con ngươi cũng toát ra sự khinh miệt, nói với Tur Đồ Cảnh Diển: "Bọn họ tới thì cứ thoải mái thôi."

Ở trong bóng tối, người của Nam Cương Thánh tộc hai mặt nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười ngoan tuyệt có ý vị sâu xa.

"Hừ! Không ngờ Thẩm Thiên Mạch này tự đại như vậy, xem ra ngày chết của nàng sắp đến rồi!" Một hộ pháp phản hận nhìn Thẩm Thiên Mạch, lộ ra dáng vẻ oán độc.

Nhị vương cũng nâng lên một nụ cười thần nhiên, bọn họ vẫn không dám trắng trợn ra tay, cũng chỉ là vì kiêng kỵ công phu của Thẩm Thiên Mạch và Tur Đồ Cảnh Diển. Hôm nay Thẩm Thiên Mạch cùng Tur Đồ Cảnh Diển tách ra, nếu mấy người bọn họ liên thủ đối phó với một mình Thẩm Thiên Mạch, chắc chắn Thẩm Thiên Mạch tuyệt đối không phải là đối thủ của đám bọn hắn. Âm thanh u ám của hắn truyền ra: "Đây là Thẩm Thiên Mạch tự mình tìm chết! Rút lui! Ba ngày này để cho bọn họ có chút thoải mái. Triệu tập mọi người, ba ngày sau chúng ta nhất định phải vì cái chết của các huynh đệ, báo thù rửa hận!" (Ngư: tự tin quá !!! *vỗ tay*)

Cảm thấy hơi thở mãnh mẽ ở bốn phía biến mất, vẻ mặt khinh miệt của Thẩm Thiên Mạch biến mất, thay thế bằng vẻ mặt đầy tính toán, khóe miệng chậm rãi nâng lên nụ cười giảo hoạt, con ngươi đen nhánh mang theo vài phần ý cười nhìn Tur Đồ Cảnh Diển, nhàn nhạt nói: "Xem ra bọn họ tin thật."

Trong con ngươi đen như mực của Tur Đồ Cảnh Diển chứa đầy tà khí, đưa tay ngắt gò má của Thẩm Thiên Mạch, cứng chiu nói: "Mặc dù bọn hắn đã trúng kế rồi, nhưng mà nàng vẫn nên cẩn thận."

Thẩm Thiên Mạch gật đầu một cái. Tur Đồ Cảnh Diển đối nàng ân cần nàng hiểu, vì Tur Đồ Cảnh Diển, nàng nhất định sẽ chú ý tới an nguy của mình.

Trong ba ngày không có Nam Cương Thánh tộc theo dõi, cuộc sống của Thẩm Thiên Mạch và Tur Đồ Cảnh Diển trôi qua vô cùng tiêu điều tự tại, họ thăm quan cảnh quan của Nam Thành một chút, hay tùy ý đi dạo phố, giống như là đang du ngoạn.

"Nước của Nam Thành thật là trong." Khi Thẩm Thiên Mạch và Tur Đồ Cảnh Diển đến một khe suối, Thẩm Thiên Mạch đưa tay vớt nước trong veo trong khe suối, trong con ngươi đen nhánh của nàng khó có được lúc giống như một đóa bệ ngây thơ, thuần khiết.

Tur Đồ Cảnh Diển ngồi ở trên núi đá bên cạnh khe suối, nhìn một thân màu như lửa đỏ của Thẩm Thiên Mạch, trên mặt nàng mang theo nụ cười ngây thơ, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ càng thêm lộ ra vẻ nhu hòa mà tinh khiết. Ngón tay ở trong nước vẩy lên, văng lên bọt nước, khiến cho nàng như ở trong một bức tranh vô cùng sinh động. Mà giờ phút này nhìn Thẩm Thiên Mạch vui vẻ giống như tinh linh rơi xuống nhân gian, xuất trần mà linh động.

"Tại sao chàng lại nhìn thiếp như vậy?" Thẩm Thiên Mạch thấy con ngươi đen như mực của Tur Đồ Cảnh Diển nhìn chăm chăm vào nàng, có chút nghi ngờ sờ sờ mặt của mình, chẳng lẽ trên mặt nàng có dính bẩn sao? Sao Tur Đồ Cảnh Diển vẫn nhìn chăm chăm nàng như vậy?

Tur Đồ Cảnh Diển thấy vẻ mặt nghi ngờ của Thẩm Thiên Mạch thì trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười rất dịu dàng, nó không giống với nụ cười tà mị mà tràn đầy khí phách của những ngày trước. Nụ cười này mang theo sự ấm áp, êm dịu giống như ánh trăng, lại giống như dòng nước chảy, từng chút một xông vào lòng người, mang theo sự dịu dàng và ấm áp.

Bởi vì có nụ cười ấm áp đó mà khuôn mặt luôn tà mị của Tur Đồ Cảnh Diển cũng trở nên dịu dàng mà tĩnh lặng. Tur Đồ Cảnh Diển đi tới bên cạnh Thẩm Thiên Mạch, nhẹ nhàng nâng gò má của Thẩm Thiên Mạch lên, khóe miệng treo một nụ cười ấm áp, dùng giọng nói cực kỳ dịu dàng mà điềm tĩnh nói: "Bình yên trôi qua một ngày như hôm nay, thật ra thì, cũng rất tốt."

Thẩm Thiên Mạch không ngờ Tur Đồ Cảnh Diển sẽ ở thời điểm này nói ra những lời như vậy với nàng. Nàng nhìn thật sâu vào đôi mắt trắng đen rõ ràng Tur Đồ Cảnh Diển, giờ phút này, con ngươi đen như mực đã không còn khí phách tranh giành thiên hạ, cũng không có sự thâm sâu khó đoán. Bây giờ chỉ có sự chân thành và tràn đầy hình bóng của nàng.

Khóe miệng chậm rãi nâng lên một nụ cười cực kỳ rung động lòng người. Không giống với nụ cười yêu dị mê người của ngày thường, nụ cười này cười rất tinh khiết, lại mang theo rạng rỡ như lửa, nó khắc sâu vào trái tim Tur Đồ Cảnh Diển.

Nhìn thật sâu nhìn vào con ngươi đen nhánh của Thẩm Thiên Mạch. Hắn chưa từng có cảm giác như một khắc kia, trong lòng của hắn lúc ấy cảm thấy chỉ cần như thế thôi cũng thỏa mãn rồi. Mấy ngày nay bọn họ đấu trí đấu dũng cùng người của Nam Cương Thánh tộc, khó được có thời khắc yên bình như bây giờ. Nhìn Thẩm Thiên Mạch hồn nhiên như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy, thiên hạ, hình như cũng không có quan trọng như vậy.

Cho dù tìm được thiên hạ, cũng không bằng một nụ cười của Thẩm Thiên Mạch, làm cho lòng của hắn đầy thỏa mãn.

Thẩm Thiên Mạch cũng nhìn thật sâu vào con ngươi đen như mực của Tur Đồ Cảnh Diển. Đây là lần đầu tiên họ thuần túy mà an tĩnh nhìn nhau như vậy. Kể từ lúc quen biết tới nay, bọn họ giống như đang ôn lại mọi chuyện. Chuyện Nam Cương Thánh tộc lần này càng làm bọn họ khá mệt mỏi. Thật sự rất khó được có thời khắc an tĩnh như vậy, nàng cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

"Sát phạt thiên hạ. Mạch Nhi cảm thấy mệt mỏi sao?" Tur Đồ Cảnh Diển kéo Thẩm Thiên Mạch vào trong ngực, ~ddlqđ~ giọng nói mang theo sự mỉa mai hoặc vang lên ở bên nhau tại Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch lẳng lặng tựa vào trong ngực Tur Đồ Cảnh Diển trong ngực, khóe miệng chậm rãi nâng lên một nụ cười: "Không mệt."

Chi cần là Tư Đồ Cảnh Diễn muốn, nàng sẽ giúp hắn. Chi cần ở bên cạnh hắn, nàng sẽ không ~ddl cảm thấy mệt mỏi.

"Ngày trước ta cho là lấy được thiên hạ thì chính là lấy được tất cả, nhưng kể từ gặp nàng, dường như không tất cả đã thay đổi. Chi là, thời khắc này, chúng ta đã không có cách để dừng lại." Tư Đồ Cảnh Diễn ôm thật chặt Thẩm Thiên Mạch, từ trước hắn là một lòng muốn tranh thiên hạ, vậy mà hôm nay, hắn lại nguyện ý vì Thẩm Thiên Mạch bỏ cả thiên hạ. Chi là, thời cuộc không cho phép hắn làm như vậy.

Thiên Mạch hôm nay trước có Nam Cương sau có Lâm Vĩ, nên Tư Đồ Cảnh Diễn không được phép nói không tranh thiên hạ. Cho tới bây giờ mọi việc đều đã quyết, nếu không phải đi tranh, như vậy thì chi có diệt vong. Tư Đồ Cảnh Diễn hiểu đạo lý này, Thẩm Thiên Mạch cũng hiểu. Thật ra thì, tranh thiên hạ, đó là dã tâm, mà cũng là vì tự vệ.

Nâng lên một nụ cười tha thứ, Thẩm Thiên Mạch ôm chặt Tư Đồ Cảnh Diễn nói: "Thiếp hiểu. Thiếp đều hiểu."

Đúng vậy. Nàng đều hiểu. Tư Đồ Cảnh Diễn có thể cho nàng một vị trí ở dưới tim mình, điều ấy đã khiến cho nàng rất xúc động rồi. Đối với một người trời sinh mệnh để vương mà nói, thiên hạ có ý nghĩa không chỉ là quyền thế, hơn nữa đó còn là dã tâm của hắn, là thứ chứng minh cho thực lực của hắn, và cũng là lý tưởng sống. Vậy mà hôm nay, Tư Đồ Cảnh Diễn có thể vì nàng mà nguyện ý buông tha thiên hạ, như vậy có thể nói lên một điều, nàng ở trong lòng của Tư Đồ Cảnh Diễn đã vượt qua tất cả, thậm chí vượt qua cả tín ngưỡng của mình.

Yêu một người, có vì nàng mà buông tha tất cả, bao gồm cả sinh mạng của mình. Nhưng tín ngưỡng, đó là thứ mà vĩnh viễn không thể có thứ gì có thể vượt qua, là một người khi vừa sinh ra, nhưng ngay sau đó lại phải làm nhiều việc cần có động lực lớn, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn có thể vì nàng, mà nguyện ý buông tha việc mà hắn vẫn luôn theo đuổi, thì làm sao mà nàng có thể không xúc động được đây?

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe được lời Thẩm Thiên Mạch nói, không khỏi cảm thấy trong lòng ấm áp, không phải là những lời nói lãng mạn, chỉ là một câu thiếp hiểu, thiếp đều hiểu, so với bất kỳ câu nói

nào, nó thật sự làm cho tim hắn rất ấm áp.

"Thiếp muốn ngắm mặt trời lặn một chút." Thẩm Thiên Mạch nhìn về phía chân trời đang chậm rãi lặn về tây, nhếch miệng lên nụ cười mê ly, ngay sau đó lại đảo tròn mắt đen đầy cơ trí, nhìn như bắt đắc dĩ bữu môi nói: "Đáng tiếc, bây giờ lại tới thời điểm phải đến chỗ hẹn để lấy bản đồ cơ quan trận pháp."

"Không sao cả. Chờ thiên hạ bình định rồi, mỗi ngày ta sẽ ngắm mặt trời cùng nàng." Tư Đồ Cảnh Diễn đưa tay vòng qua hông của Thẩm Thiên Mạch, nhếch miệng lên nụ cười cưng chiều nói với Thẩm Thiên Mạch.

"Tốt." Nàng dịu dàng đáp lại.

Hai người lưu luyến nhìn khe suối một cái. Một đường đi vội vã, giống như vô tình vào khách sạn.

"Cô nương, mua hoa không?" Một cô nương bán hoa bê một giỏ hoa, mặt lấy lòng nhìn Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch giống như vô tình liếc nhìn cô gái bán hoa một cái, trong con ngươi đen nhánh thoáng qua mấy phần mừng rỡ, một bên Tư Đồ Cảnh Diễn thấy dao động trong mắt của Thẩm Thiên Mạch, nâng lên một nụ cười, nói với cô gái bán hoa: "Hoa này ta muốn mua hết."

"Mua nhiều như vậy để làm cái gì?" Thẩm Thiên Mạch nhướn mày, trong con ngươi rõ ràng tràn đầy nụ cười, lại cố làm bộ không vui nói.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhếch môi nhìn Thẩm Thiên Mạch một chút, đầy cưng chiều đem một giỏ hoa tươi đưa cho Thẩm Thiên Mạch, nói: "Mạch Nhi thích, nên ta mua hết."

Người của Nam Cương Thánh tộc đang núp trong bóng tối bữu môi khinh thường. Hừ! Nồng tình mật ý chỉ? Hai người bọn họ tình cảm sâu đậm như vậy, chờ ngày mai đến lúc Thẩm Thiên Mạch ra ngoài một mình, bọn họ sẽ ra tay giết chết Thẩm Thiên Mạch, thật muốn xem khi đó Tư Đồ Cảnh Diễn sẽ có cảm giác gì!

"Để cho bọn họ ở vui vẻ một ngày cuối cùng này đi!" Ẩn trong bóng tối, kẻ vẫn chưa từng nói chuyện, nhất vương lạnh lùng nhìn Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn một cái, thần nhiên nói.

Nhị vương nghe lời nhất Vương nói, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo. Nếu dám giết nhiều huynh đệ của bọn họ như vậy, thì cũng nên phải trả giá cao cho việc đó. Thật sự cho là Nam Cương Thánh tộc bọn họ mặc cho người ta chém giết sao?

Bên này, người của Nam Cương Thánh tộc hận đến cắn răng nghiền lợi, chờ đến ngày mai họ ra tay giết chết Thẩm Thiên Mạch. Còn bên kia Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn vô cùng thoải mái, nhân nhả trở lại khách sạn.

Thẩm Thiên Mạch nhìn một giỏ hoa tươi, từ dưới giỏ hoa lấy ra bản đồ cơ quan trận pháp. Cẩn thận nhìn tám bản đồ về cơ quan trận pháp này, con ngươi đen lấy của Thẩm Thiên Mạch tràn đầy nghiêm túc.

Phải biết, cơ quan trận pháp này, nếu đi nhầm một bước, có thể sẽ là vạn kiếp bất phục. Đây là cơ quan trận pháp mà Huyền Lâu chuẩn bị vì Nam Cương Thánh tộc, đây tất nhiên không phải cơ quan trận pháp bình thường, nàng phải thuộc lòng mỗi một bước, không thể có nửa điểm không may.

"Không ngờ rằng trong thời gian ngắn như vậy, Huyền Lâu có thể bày ra được Tuyệt Trận." Thẩm Thiên Mạch vừa cố gắng nhớ cách bố trí vị trí của cơ quan trận pháp đi như thế nào, vừa nhướn mày nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn một chút, mang theo vài phần hài hước trêu chọc nói: "Xem ra trình độ am hiểu của

Huyền Lâu với cơ quan trận pháp chưa chắc đã thua kém Cảnh Diễn."

Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn bản đồ cơ quan trận pháp của Huyền Lâu một chút, ngược lại cũng không mơ hồ, nhếch miệng lên nụ cười tà mị, nói với vẻ vô cùng thẳng thắn: "Trong vòng ba ngày mà có thể làm cho độ tinh vi của trận pháp cơ quan đến như vậy, nếu là ta cũng chưa chắc đã có thể làm được như vậy."

Thẩm Thiên Mạch nghe vậy, chẳng hề để ý cười cười. Đối với trận pháp cơ quan, nàng cũng biết không ít, nhưng so với Tư Đồ Cảnh Diễn và Huyền Lâu thì còn kém rất nhiều, về phần Tư Đồ Cảnh Diễn với Huyền Lâu, ai lợi hại hơn, cũng không ở trong phạm vi suy xét của nàng. Bọn họ người nào lợi hại liên quan gì tới nàng chứ? Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không phải là kẻ địch của nàng.

"Ngàn vạn lần nàng không thể đi sai, nếu không khi trận pháp khởi động sẽ rất khó có thể thoát ra." Tư Đồ Cảnh Diễn nặng nề nhìn bản đồ, nói với Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch không phải không thể nhìn ra được cơ quan của trận pháp này, chỉ là hấn vẫn không yên lòng, cho nên mới nhắc nhở Thẩm Thiên Mạch, để tránh xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Quả nhiên, nếu như người quá quan tâm một người, thì rất dễ rối loạn tâm trí của mình.

"Ha ha. Những bước này, dĩ nhiên là để lại cho bọn họ đi." Thẩm Thiên mạch tự nhiên cũng chú ý tới chỗ Tư Đồ Cảnh Diễn chỉ, đây chính là điểm mấu chốt để khởi động cả trận pháp, nếu là bước vào, trận pháp và cơ quan sẽ khởi động toàn bộ, coi như người của Nam Cương Thánh tộc người có công phu thông thiên, cũng khó mà chạy thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 5: Đối khách làm chủ

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thiên Mạch mặc một bộ trường bào thiên tâm ti đỏ rực, tà áo bay phất phới, bên hông đeo đai lưng màu lửa đỏ, bao vòng quanh thân hình hoàn mỹ của nàng, cả người giống như một ngọn lửa, hùng hực mãnh liệt, ẩn chứa nhiệt độ nóng bỏng và sức hấp dẫn tột cùng.

Con người đen tuyền bình tĩnh yên ổn, khóe miệng phác ra nụ cười như có như không, trên mặt bình tĩnh ung dung không nhìn ra chút manh mối gì. Thẩm Thiên Mạch cảm giác được khí tức ẩn nấp bên người, ý cười trên môi càng rõ, ra hiệu với Tư Đồ Cảnh Diễn bằng mắt, khóe miệng cười cười.

Người của Nam Cương Thánh tộc không biết hàm ý chân chính trong ánh mắt của Thẩm Thiên Mạch, lại vẫn thầm cười nhạo trong lòng Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn tách ra là tự chui đầu vào rọ.

Khi Tư Đồ Cảnh Diễn mở cơ quan ra, trên khóe miệng Thẩm Thiên Mạch càng gọi lên ý cười cao thâm, trên mặt lại làm bộ như không có chuyện gì, nàng đi thẳng một đường đến chỗ an bài trận pháp giữa rừng rậm. Lúc này, Thẩm Thiên Mạch mới bình tĩnh dừng bước, nhìn như đang chờ đợi người của Nam Cương Thánh tộc, kỳ thật lại đang quan sát địa hình xác định nơi đặt cơ quan.

"Thẩm Thiên Mạch!" Thẩm Thiên Mạch vừa mới nhận biết rõ ràng bố trí của cơ quan, tiếng gầm thét của tộc nhân Nam Cương Thánh tộc đã truyền tới, mang theo hận ý ngập trời muốn băm thây vạn đoạn Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch dừng bước, khóe miệng gọi lên ý cười nhạt, con người đen tuyền che dấu cảm xúc, cười như không cười nhìn toàn bộ người của Nam Cương Thánh tộc đã hiện thân phía sau, giọng điệu mang theo vẻ lười biếng và đùa cợt, "Thế nào, Nam Cương Thánh tộc các người rút cuộc không muốn làm rùa đen rúc đầu nữa sao?"

"Hừ! Người không cần hà hê quá sớm! Thật sự cho rằng Nam Cương Thánh tộc chúng ta dễ khi dễ?! Muốn dẫn chúng ra đi để yểm trợ cho Tư Đồ Cảnh Diễn sao?! Ta thấy người là tự chui đầu vào rọ!" Nhị vương nhìn ý đùa cợt trên khóe miệng Thẩm Thiên Mạch, trong lòng càng căm tức, hôm nay hấn sẽ vì các huynh đệ đã chết báo thù, lấy đi tính mạng Thẩm Thiên Mạch để tể diện nhưng huynh đệ đã chết dưới tay Thẩm Thiên Mạch!

Trong lòng Thẩm Thiên Mạch cười lạnh, nhưng trên mặt cố làm ra bộ kinh ngạc, bước chân hơi hỗn loạn chạy lên phía trước, nhìn như vì sợ hãi người của Nam Cương Thánh tộc ra tay nên chuẩn bị tránh đi, kỳ thật mỗi một bước đều là dựa theo trận pháp để bước qua.

Người của Nam Cương Thánh tộc cũng không biết kế hoạch của Thẩm Thiên Mạch, tất cả đuổi theo Thẩm Thiên Mạch. Hôm nay bọn hấn nhiều người đối phó với Thẩm Thiên Mạch như vậy, nhất định phải lấy đi tính mạng của nàng ta! Nghĩ muốn chạy trốn?! Không dễ dàng như vậy. Bọn hấn rất không dễ dàng mới chờ đợi được cơ hội như vậy, tuyệt đối sẽ không bỏ qua Thẩm Thiên Mạch!

Bước tới bước cuối cùng, Thẩm Thiên Mạch ngoái đầu nhìn lại đám người Nam Cương Thánh tộc đang đuổi theo, trên miệng gọi lên nụ cười quỷ quyết, nàng dùng tốc độ nhanh nhất giống như mũi tên vọt tới một chỗ khác.

Đám người của Nam Cương Thánh tộc nhìn thấy biến hóa kỳ lạ như vậy của Thẩm Thiên Mạch, trong lòng hơi nghi hoặc, chỉ là hiện tại không cho phép bọn họ do dự, lập tức bước theo, muốn đuổi theo Thẩm Thiên Mạch.

Chỉ có điều vừa rồi mỗi bước chân của Thẩm Thiên Mạch đều có tính toán tốt, vừa rồi nàng dừng ở chỗ duy nhất có thể dừng lại. Nam Cương Thánh

tộc đuổi theo phía sau hoàn toàn không biết có tồn tại trận pháp, đương nhiên là tùy tiện bước vào, một bước hạ xuống, toàn bộ cơ quan của trận pháp khởi động.

Bốn phía lập tức xuất hiện một tầng sương mù. Cảnh tượng bắt đầu biến hóa. Toàn bộ cảnh vật rất nhanh xoay tròn. Đứng trước đứng sau bọn họ đều không nhìn thấy rõ ràng, làm sao thấy được bóng dáng của Thẩm Thiên Mạch?!

“Tự chui đầu vào ọ?! Ta ngược lại muốn nhìn xem tới cùng là ai tự chui đầu vào ọ!” Thẩm Thiên Mạch hơi cười cười, giọng nói trào phúng truyền tới, thấu vào bên tai mỗi một người Nam Cương Thánh tộc/

Trúng kế rồi! Tất cả người của Nam Cương Thánh tộc đã phản ứng kịp! Bọn hắn nghĩ rằng đã nhìn thấu mưu kế của Thẩm Thiên Mạch, làm nàng trở tay không kịp, thật không ngờ toàn bộ kỳ thật là kế hoạch của Thẩm Thiên Mạch, mà bọn hắn ngây ngốc bước vào cạm bẫy của Thẩm Thiên Mạch, lại còn buồn cười cho rằng tính toán được Thẩm Thiên Mạch!

“Đáng hận!” Nhị vương tức giận xuất chiêu về phía Thẩm Thiên Mạch, nội lực mạnh mẽ phát ra lại giống như đánh vào bông, không có chút phản ứng nào.

Đứng sau truyền tới tiếng kêu thảm thiết của những người khác. Ánh mắt Nhị Vương lạnh lùng. Thẩm Thiên Mạch không tiếc lấy chính mình làm mồi nhử cũng muốn lừa gạt bọn hắn tiến vào, Huyền trận trước mặt tuyệt đối không hề đơn giản, nghe mấy người phía sau kêu thảm thiết, hẳn là do chạm vào cơ quan trận pháp khác!

Đáng hận! Lại rơi vào trong bẫy của Thẩm Thiên Mạch! Mà bọn hắn không am hiểu lắm về cơ quan trận pháp. Nhưng mà bọn họ rõ ràng vẫn âm thầm giám thị Thẩm Thiên Mạch. Mấy ngày trước cũng không ra tay với Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ thăm quan sát hành động của bọn họ, cũng không có gì bất hờng, bọn chúng làm thế nào có thời gian bố trí cơ quan trận pháp này đây?!

Không cho phép Nhị Vương suy nghĩ quá lâu, cơ quan đã khởi động. Những mũi tên không có điểm dừng hướng về phía Nhị Vương. Nhất vương, Nhị vương, Vương Nhất cũng không phải nhân vật đơn giản, hắn lập tức vung tay áo lên, lưu loát né tránh mũi tên tập kích đầy trời.

“Vương của Nam Cương Thánh tộc, quả nhiên thật sự có tài.” Đứng đứng ngoài trận pháp, Thẩm Thiên Mạch hiện lên ý cười lạnh lùng cùng máu lạnh, nàng nhìn phản ứng của mấy người phía trong trận. Toàn bộ trận pháp đã khởi động, công lực yếu kém cũng sớm đã chết trong cơ quan trận pháp. Hiện giờ chỉ có Nhất Vương, Nhị Vương và mấy hộ pháp đang khổ sở chống cự.

Tư Đồ Cảnh Diễn nghe nàng nói, chỉ nhíu lông mày, tà mị nhếch môi, từ chối cho ý kiến. Nhất Vương, Nhị Vương này có thân thủ quả thật tốt, trong cơ quan lại kiên trì lâu như vậy mà chưa bị thương tổn. Tu vi này so với hắn và Thẩm Thiên Mạch cũng không sai biệt lắm.

Huyền Lâu nghe được lời Thẩm Thiên Mạch nói, trong đôi mắt có chút biến hóa, khóe miệng vẫn giữ nụ cười ôn hòa tự tin, giọng điệu điềm đạm nhưng hàm chứa vẻ khí phách: “Cơ quan trận pháp của ta cũng không dễ ứng phó như vậy. Cho dù hôm nay là nàng và Tư Đồ Cảnh Diễn ở trong trận cũng không thể chắc chắn toàn thân lui ra.”

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, nhìn Huyền Lâu một cái, giao hoát cười cười. Nàng biết Huyền Lâu không phải là kiểu người thuận miệng nói lung tung, một khi đã như vậy, cơ quan trận pháp này tất nhiên còn có chỗ lợi hại. Có điều, nàng cũng không lo lắng, nàng muốn trận pháp này đủ ngoan độc, càng ngoan độc càng tốt, tốt nhất để cho toàn bộ Nam Cương Thánh tộc bị trừ bỏ hết.

Hơn nữa, nếu trận pháp này không lấy được tính mạng của Nhất Vương Nhị Vương thì nàng và Tư Đồ Cảnh Diễn cũng nhất định tiến hẳn đoạn đường cuối cùng. Hắn đã một mực ứng phó với trận pháp cơ quan, nếu bọn hắn thật sự vượt qua cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng và Tư Đồ Cảnh Diễn.

Hôm nay, lực lượng tinh nhuệ của Nam Cương Thánh tộc đều bị diệt tại rừng cây Nam Thành này! Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch gọi lên nụ cười ngoan độc và máu lạnh, nàng nhìn đám người đang chống cự trong trận pháp, con người đột nhiên xuất hiện về ngưng trọng, nghiêng mặt sang thấy trong đôi mắt đen tuyền của Tư Đồ Cảnh Diễn cũng cùng xuất hiện về ngưng

trọng.

"Thánh tử không có ở Nam Thành?!" Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn cơ hồ là đồng thời thốt ra.

Bọn hắn vẫn không tra được tung tích của Thánh tử. Vốn cho là Thánh tử giòi về ẩn giấu tung tích, đúng là hiện tại xem ra thật sự như vậy.

Dù cho Thánh tử giòi về ẩn tàng dấu tích, nhưng dưới tình huống như vậy, trong cơ quan trận pháp cũng tuyệt đối không có chỗ ẩn nấp. mà hiện tại, trong trận pháp không có dấu vết của Thánh tử.

Như thế khả năng duy nhất chính là Thánh tử không có ở Nam Thành. Thánh tộc luôn luôn muốn báo thù cho Thánh nữ, hơn nữa mượn cơ này mở ra lối vào Trung Nguyên, Thánh tử làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy đến Nam Thành?! Cứ như vậy để mặc bốn Vương đối phó với bọn hắn? Chịu được bọn hắn tính kế?!

"Nam Cương Thánh tộc ngàn năm không ngã, tuyệt đối không đơn giản như vậy." Con người đen tuyền của Tư Đồ Cảnh Diễn đột nhiên xám xịt, khóe miệng từ gọi lên ý cười lạnh lùng, khát máu.

Xem ra Nam Cương Thánh tộc lợi hại hơn hắn tưởng, Thánh tử vẫn đang ở nơi bí mật kín đáo, mà Huyền Lâu và Ma Cung đều không tìm hiểu tới được thế lực thần bí. Nếu không hẳn tuyệt đối không cho bốn Vương tới Nam Thành chịu chết.

Trong con người đen tuyền của Thẩm Thiên Mạch lướt qua một chút hứng thú, khóe môi tươi cười xinh đẹp: "Nếu thật sự yếu ớt như vậy, cũng không xứng đáng để chúng ta đối phó."

Lúc Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn còn đang nói chuyện với Huyền Lâu, trận pháp trong nháy mắt sinh ra biến hóa. Trong trận pháp người càng ngày càng ít, chỉ còn lại Nhị Vương, Nhất Vương và ba hộ pháp, những người còn lại đã chết hết dưới cơ quan.

"Chết tiệt! Đây là trận pháp quỷ gì?!" Trên tay Nhị Vương có một mũi tên, lúc này máu đang chảy không ngừng, đúng là hắn hoàn toàn không có thời gian chăm sóc miệng vết thương trên tay, về mặt khôn khéo và tức giận nhìn ám khí không ngừng tập kích bốn phía, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Tuyệt trần. Là Tuyệt trần." Nhị Vương luôn luôn trầm mặc giờ phút này cũng đỏ mắt. Thật không ngờ bọn hắn nhất thời sơ sẩy, cư nhiên lại bị Thẩm Thiên Mạch tính kế, rơi vào Tuyệt trần. Tuy rằng hắn có thể nhìn ra đây là Tuyệt trần, nhưng lúc này không có cách nào phá giải.

"Tuyệt trần?!" Nhị Vương nghe được lời của Nhất Vương, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng và oán độc. Tuy rằng hắn không tinh thông trận pháp nhưng trận pháp này là một trong những trận pháp ngoan độc lợi hại, hắn đã từng nghe qua.

Rơi vào tuyệt trần vạn vật sinh ý. Huống chi là Tuyệt trần phạm vi lớn như vậy, hoàn toàn không tìm được bất kỳ nơi đột phá nào. Hơn nữa trong trận này còn có rất nhiều cơ quan, là trận pháp phụ tạo thành, xem ra là không có mạng của bọn hắn thì không bỏ qua rồi!

"A!!!" Bên tai lại truyền tới mấy tiếng kêu thảm thiết, Nhất Vương nhíu lại càng sâu, đây là thù hạ hộ pháp của hắn, hắn làm sao không nhìn ra được. Như vậy người sống trong trận pháp đã không còn mấy người nữa rồi.

Thẩm Thiên Mạch hít mắt nhìn vào hai người còn lại trong trận pháp, Nhất Vương và Nhị Vương. Đôi mắt đen tuyền lạnh lùng, không có chút đành lòng, cũng không có chút đồng tình.

Tuyệt trần. Muốn tính mạng của Nam Cung Thánh tộc. Nếu dám trên vào Thiên Mạc, phải trả giá thật nhiều. Mạc kệt Nam Cung Thánh tộc có thần bí bao nhiêu, cường đại bao nhiêu, cũng không quan tâm Thánh tử Nam Cung ẩn núp kín đáo như thế nào, Thiên Mạc cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước! Nếu Nam Cung dám trêu chọc bọn họ, bọn họ cũng chắc chắn không sợ Nam Cung!

"Cẩn thận!" Nhất Vương nhìn thấy Nhị Vương giờ tay chặn lấy mũi tên có độc, trong mắt lóe lên hàn quang, lập tức kéo Nhị Vương lại, khó khăn tránh khỏi độc tiễn, nhưng chân này chưa chạm xuống đất, nơi đặt chân đã xuất hiện độc đinh cứng như thép. Sắc mặt Nhất Vương càng trở nên khó coi, hắn quay người, mang theo Nhị Vương nghiêng người tránh khỏi độc đinh.

Chân còn không có chỗ đặt chân yên ổn, ám khí lại bay đầy trời, Nhị Vương đã trúng vài ám khí, sắc mặt tái nhợt, mắt thấy mà không tránh được, mà Nhất Vương tuy có thông thạo trận pháp, võ công cũng cao hơn Nhị Vương một bậc, nhưng lại chột vọt ở trong Tuyệt trần quá lâu, cũng chịu không ít tổn thương, muốn tự bảo vệ mình đã lực bất tòng tâm, lại vẫn muốn bảo vệ Nhị Vương, càng trở nên khó nhọc.

"Đại ca. Mạc kệt ta đi." Nhị Vương nhìn ra được Nhất Vương khó nhọc, vừa đẩy hắn ra, vừa quát lên.

Thẩm Thiên Mạch nhíu mày nhìn Nhất Vương và Nhị Vương ở trong trận pháp. Nam Cung Bốn Vương tình cảm thâm sâu, nàng vẫn biết. Nếu bỏ qua một bên lập trường đối lập, có lẽ nàng sẽ thật sự hâm mộ huynh đệ tình thâm như vậy nhưng mà hiện giờ bọn hắn là kẻ địch, vậy nên nàng tuyệt đối không có ý muốn nương tay.

Cho dù Nhất Vương có thể còn sống đi ra khỏi trận pháp này, cũng chắc chắn không có khả năng còn sống rời khỏi tay nàng.

"Sao ta có thể bỏ người lại?!" Nhất Vương rống giận một tiếng với Nhị Vương, chăm chú đỡ Nhị Vương, nhưng một người bị thương đỡ một người bị thương nặng hơn thì làm sao có thể tránh được ám khí ủa ủa bắn tới??!

Cuối cùng Nhất Vương và Nhị Vương thể lực cạn kiệt, bị ám khí bắn trúng giữa lưng, mắt thấy sắp không được.

Đôi mắt Huyền Lâu bị một lớp sương mù nhàn nhạt che phủ, không thấy rõ tâm tư, hắn thu hồi trận pháp sau đó cùng Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn đi tới trước mặt Nhất Vương và Nhị Vương.

Nhị Vương bởi vì thương nặng nên đã đoạn khí, còn Nhất Vương bị ám khí bắn trúng, dù trọng thương nhưng vẫn chưa chết.

"Thánh Tử Nam Cung ở đâu?" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, thản nhiên hỏi.

"Không biết." Nhất Vương cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt, gương mặt kiêu căng nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong đôi mắt còn mang theo tức giận và oán khí, nếu ánh mắt có thể hoá thành vũ khí sắc bén, chỉ sợ Thẩm Thiên Mạch sớm đã chết trăm ngàn lần rồi.

Thẩm Thiên Mạch nghe Nhất Vương trả lời như vậy vẫn bình tĩnh ung dung cong khoé môi, đáng về từ tốn, rũ mắt nhìn Nhất Vương một chút, giọng điệu nhàn nhạt: "Có phải Thánh Tử Nam Cung rất coi trọng thuộc hạ không?"

Để mặc cho Tư Vương của Nam Cung đi đối phó nàng, không biết là đặc phái Tư Vương đi dò xét thử, hay là vô cùng tin tưởng bản lĩnh của Tư Vương. Nếu

là về trước, vậy thì Thánh Tử Nam Cung đương nhiên sẽ không bận tâm đến tính mạng của Nhất Vương. Nếu là về sau, vậy Thánh Tử Nam Cung sẽ không bỏ mặc.

Nàng tin tưởng là về sau. Bởi vì thế lực cường đại kinh khủng bức này của Thánh tộc Nam Cương không thể nào chỉ để dò xét. Hơn nữa nếu Thánh Tử Nam Cương thật sự là người vô tình vô nghĩa thì sao Tử Vương có thể một lòng đi theo?!

Quả nhiên, Nhất Vương nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch, sắc mặt liền khế đổi, quay đầu muốn cắn thuốc độc lại bị Thẩm Thiên Mạch nhanh chóng điểm huyết toàn bộ huyết đạo quanh thân, hoàn toàn không thể động đậy.

"Ồ. Xem ra Thánh Tử Nam Cương vẫn rất quan tâm đến thuộc hạ?" Thẩm Thiên Mạch nhú mày, trong con ngươi đen nhánh tràn đầy tính toán. Hành vi của Nhất Vương đã chứng minh hết thảy, một khi đã như vậy, vậy thì nàng dùng Nhất Vương làm mồi như để dụ Thánh Tử Nam Cương xuất đầu lộ diện đi.

Nhất Vương bị Thẩm Thiên Mạch chế trụ huyết đạo toàn thân nên không thể động đậy dù chỉ một chút, chỉ có thể dùng đôi mắt tràn đầy oán hận và không cam lòng nhìn Thẩm Thiên Mạch. Thẩm Thiên Mạch thấy ánh mắt khiến người khác sợ hãi của Nhất Vương cũng không hề khản trương lấy nửa phần, chỉ thản nhiên cười nhìn Nhất Vương.

"Ngươi còn nhìn Mạch Nhi như vậy, ta không ngại móc mắt ngươi!" Thẩm Thiên Mạch không khó chịu chút nào, thế nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn lại nổi giận, sắc mặt lạnh lùng nhìn Nhất Vương nói.

Nhất Vương vô cùng khinh thường nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, dáng vẻ như muốn nói ngươi có bản lĩnh liền giết ta. Thẩm Thiên Mạch khẽ cười, sâu kín nói: "Ngươi yên tâm. Chúng ta sẽ không giết ngươi."

Một câu nói này nghe như là an ủi, nhưng thật ra lại khiến Nhất Vương càng thêm phần uất và tuyệt vọng. Hắn thật vô dụng, chẳng những không giết được Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn, ngược lại lại bị họ nắm chắc trong tay, biến hắn trở thành lợi thế để uy hiếp Thánh Tử.

Nhốt Nhất Vương lại, bố trí cơ quan trận pháp tứ phía, chờ người tự chui đầu vào lưới. Thẩm Thiên mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn tung tin tức Nhất Vương bị bắt đến lãnh thổ Nam Cương, tạo nên một làn sóng không hề nhỏ tại Nam Cương.

Không có Thánh tộc Nam Cương âm thầm ẩn nấp, không còn ám sát và hạ độc, những ngày Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn trải qua tại Nam Thành có thể coi như thoải mái. Chẳng qua hiện nay Lâm Vĩ từng bước bức bách Thiên Mạch, Nam Cương cũng rục rịch cho nên khoảng thời gian này không phải lúc để Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn có thể thong dong tại Nam Thành.

"Định chờ như này tiếp sao?" Thẩm Thiên Mạch nhú mày, việc này không biết là Thánh Tử rất bình tĩnh hay là căn bản không hề để ý đến sống chết của Nhất Vương, đã vẹn vẹn hai ngày mà một chút động tĩnh cũng không có.

Trong đôi mắt đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn có một chút dao động nhẹ, cả người như tắm dưới ánh mặt trời, có chút chói mắt và nóng rực, khoe miệng hắn xuất hiện nụ cười tự tin, giọng điệu chậm rãi mang theo sức quyến rũ cùng khí phách tự nhiên thiên thành: "Chờ?! Không cần. Nếu hắn không đến, vậy thì chúng ta đối khách thành chủ, trực đảo hoàng long!"

Đối khách thành chủ, trực đảo hoàng long?! Thẩm Thiên Mạch chột nhú mày. Tư Đồ Cảnh Diễn đã muốn xuất binh tấn công Nam Cương?! Nhưng tung tích của Thánh Tử Nam Cương đến nay vẫn không rõ, có lẽ vẫn còn ẩn nấp ở đâu đó, thỉnh thoảng sẽ cho bọn họ một kích trí mạng, thực lực Nam Cương cũng không thể coi thường, đứng lên chiến đấu chưa hẳn là một điều tốt đối với Thiên Mạch. Thiên Mạch ở phương Bắc, còn có Lâm Vĩ như hổ rình mồi!

Lúc này xuất hiện binh tấn công Nam Cương, chẳng lẽ không sợ đẩy Thiên Mạch vào tình cảnh hai mặt thù địch sao?! Nhưng Thẩm Thiên Mạch biết Tư Đồ Cảnh Diễn không phải là người dễ dàng xúc động, nếu hắn đã nói ra biện pháp này hẳn là có nguyên nhân.

Nàng nhú mày không nói gì, chỉ chờ Tư Đồ Cảnh Diễn giải đáp. Mặc dù nàng hiểu mưu lược nhưng đối với những chuyện hành quân đánh giặc vẫn là không hiểu.

"Chúng ta không động, Lâm vĩ liền động. Với hiểu biết của ta về Ngôn Tu Linh, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Hiện tại Nam Cương kìm chế binh lực của chúng ta, lúc này hắn tiến công thì không còn gì tốt hơn nữa." Đôi mắt đen nhánh của Tư Đồ Cảnh Diễn như hồ sâu không thấy đáy, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng: "Nếu không thể bao đồng mọi mặt, vậy không bằng chúng ta ra tay trước, dùng tốc độ nhanh nhất đánh chiếm Nam Cương."

"Nếu chúng ta đánh bại Nam Cương, Thánh Tử Nam Cương sẽ vội vã xuất hiện rồi." Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười tính toán, trong đôi mắt đen nhánh xuất hiện một tia sáng. Thánh Tử Nam Cương vẫn giấu kín tung tích, thay vì chờ hắn xuất hiện thì không bằng trực tiếp tấn công Nam Cương buộc hắn hiện thân, đến lúc đó một lưới bắt hết, tiêu diệt Nam Cương sau đó quay lại đối phó với Lâm Vĩ.

Tư Đồ Cảnh Diễn cũng nâng lên nụ cười thản nhiên, giọng điệu chậm rãi, từng chữ từng chữ mang theo khí phách: "Ta cũng không tin ta diệt Nam Cương rồi mà Thánh Tử Nam Cương vẫn có thể không ra tay!"

"Đừng vậy! Thay vì bị kìm chế, không bằng chủ động ra tay!" Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười ngoan tuyệt, mấy ngày nay bọn họ còn sợ ném chuột vỡ bình, thực là có chút khó chịu, mặc dù nàng không hiểu hành quân đánh giặc, nhưng nếu Tư Đồ Cảnh Diễn đã có dũng khí tấn công Nam Cương thì chắc hẳn đã nắm chắc!

"Huyền Lâu, ngươi chuẩn bị binh khí sao rồi?" Bỗng nhiên Tư Đồ Cảnh diễn nhú mày, nhìn Huyền Lâu vẫn lẳng lặng ngồi ở một bên không nói gì, giống như tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới hắn.

Huyền Lâu nghe thấy Tư Đồ Cảnh Diễn hỏi chuyện binh khí mới chậm rãi nâng mắt, giọng nói ôn hoà trước

sau như một: "Đã chuẩn bị tốt. Chỉ là tất cả đều ở quốc đô của Thiên Mạc."

Khuôn mặt Huyền Lâu có chút ngưng trọng. Mười vạn binh khí không phải là một con số nhỏ. Mười vạn binh khí có thể quyết định thắng bại của một trận chiến rồi. Chỉ là mười vạn binh khí này cũng không hề dễ dàng mang từ quốc đô của Thiên Mạc tới đây.

Tư Đồ Cảnh Diễn quyết định sẽ động thủ với Nam Cương, vấn đề chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi. Bởi vì một khi Tư Đồ Cảnh Diễn động thủ với Nam Cương, nhất định Lâm Vĩ cũng sẽ động thủ. Tư Đồ Cảnh Diễn muốn thu tóm Nam Cương tất sẽ điều động phần lớn binh lực của Thiên Mạc đến phía nam để đối phó với nước này, mà binh lực để bảo vệ khi sẽ giảm rất nhiều. Nếu tốc độ không nhanh rất có thể sẽ không thu tóm được Nam Cương, ngược lại sẽ để Thiên Mạc rơi vào tình huống trước Nam Cương sau Lâm Vĩ.

"Mười vạn lợi khí đang được âm thầm vận chuyển đến kinh đô của Kỳ Nguyệt Quốc." Sắc mặt Tư Đồ Cảnh Diễn không hề thay đổi, khóe miệng nhếch lên nụ cười khất mầu: "Trăm vạn hùng binh đánh với Nam Cương, cho dù không cần mười vạn lợi khí này cũng có thể thu tóm vào lòng bàn tay."

Trăm vạn hùng binh. Thì ra Tư Đồ Cảnh Diễn sớm đã điều động quân đội Thiên Mạc đến Nam thành. Những ngày qua Tư Đồ Cảnh Diễn có vẻ như đang nghỉ ngơi, nhưng thật ra hẳn vẫn âm thầm dự mưu. Mà việc điều động binh lực này lại không lộ ra chút phong thanh nào, riêng điều này đã đủ để thấy quân đội Cảnh Diễn có bao nhiêu lợi hại.

Trăm vạn hùng binh đánh với Nam Cương, cho dù không cần mười vạn lợi khí này cũng có thể thu tóm vào lòng bàn tay. Một câu nói có vẻ cực kỳ bình thản, nhưng lại mang theo vô vàn khí phách và tự tin. Cái loại khí chất bề ngễ thiên hạ này không ai có tự tin dám tranh tài với hắn.

Nếu là người khác nói những lời này, có lẽ Huyền Lâu sẽ nở một nụ cười ôn hoà, nhưng trong lòng thì lại xem thường. Nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn nói như vậy lại khiến Huyền Lâu không thể không tin.

"Mười vạn Ngự Lâm Quân trong kinh đô có thể thủ được Thiên Mạc??" Thẩm Thiên Mạch khẽ nhíu mày. Tư Đồ Cảnh Diễn điều động trăm vạn quân đội, như vậy chẳng phải chỉ để lại mười vạn Ngự Lâm Quân ở lại kinh đô để trấn thủ Thiên Mạc?? Mười vạn Ngự Lâm Quân là do một tay Tư Đồ Cảnh Diễn bồi dưỡng, thực lực không hề tầm thường. Nhưng Lâm Vĩ cũng không phải một nước bình thường, Ngôn Tu Linh cũng không phải là người dễ khi dễ, chẳng lẽ Tư Đồ Cảnh Diễn có tự tin bảo vệ được Thiên Mạc?!!

Trong con người đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn lướt qua ánh sáng khí phách, khóe miệng chậm rãi nâng lên nụ cười: "Chờ ta trở về trấn thủ đô thành thì sẽ tốt thôi."

Thẩm Thiên Mạch nghe được lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn liền hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn. Có lẽ mới có được. Muốn tấn công Nam Cương liền tóm lấy Nam Cương mà muốn thu tóm được Nam Cương thì nhất định phải tập trung toàn bộ binh lực của Thiên Mạc. Nếu muốn vừa tấn công Nam Cương vừa muốn nắm giữ Lâm Vĩ nhất định sẽ chẳng làm nên trò trống gì.

Thiên Mạc không thể đồng thời vừa đối phó Nam Cương vừa đối phó Lâm Vĩ, cho nên biện pháp tốt nhất chính là trước tập trung binh lực đối phó Nam Cương, chờ chiếm được Nam Cương thì điều binh đối phó với Lâm Vĩ. Về việc Lâm Vĩ tấn công, chỉ cần trì hoãn được là tốt rồi, đợi đến khi Tư Đồ Cảnh Diễn đánh chiếm được Nam Cương sau đó chỉ huy quân đội tấn công Lâm Vĩ, lúc đó Thiên Mạc đã thu tóm được Nam Cương rồi, xưa không bằng nay.

Cho dù Lâm Vĩ đánh chiếm được một vài thành trì của Thiên Mạc thì cũng không phải là đối thủ của Thiên Mạc. Nhưng mà cho dù có thể vứt bỏ một vài thành trì, nhưng quốc đô chính là tín ngưỡng của một quốc gia thì không thể vứt bỏ được, cho nên Tư Đồ Cảnh Diễn để lại mười vạn Ngự Lâm Quân - Ngự Lâm Quân do chính tay hắn tự bồi dưỡng, trấn thủ đô thành Thiên Mạc.

Thủ được đô thành là tốt rồi, chờ Tư Đồ Cảnh Diễn trở về, tất cả sẽ không còn là vấn đề nữa. Khi đó cũng là lúc Thiên Mạc chân chính thống nhất thiên hạ

Vốn cho rằng Thiên Mạc và Lâm Vĩ sẽ nổ ra chiến tranh trước nhưng không ngờ Nam Cương lại làm thay đổi kế hoạch của Tư Đồ Cảnh Diễn. Nhưng vẫn vậy thôi, sớm hay muộn thiên hạ này cũng là của Tư Đồ Cảnh Diễn hẳn!

"Rất quyết đoán." Huyền Lâu nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nói vậy thì có chút thương thức, dịu dàng, ôn hoà cười nói.

Đạo lý lớn ai cũng có thể nói. Chỉ là không phải ai cũng có thể quyết đoán như Tư Đồ Cảnh Diễn. Đây chính là năng lực thao túng toàn cục, cũng là sự tin tưởng của Tư Đồ Cảnh Diễn đối với mười vạn Ngự Lâm Quân, tin tưởng trăm vạn hùng binh của Thiên Mạc.

Phải hiểu rằng, nếu mười vạn Ngự Lâm quân này cũng không lấy được Quốc Đô Thiên Mạc. Thế cục sẽ có sự thay đổi rất lớn. Quốc đô, là tín ngưỡng của cả một quốc gia. Nếu quốc đô bị phá, bao nhiêu thành trì không chiến cũng sẽ bị hạ xuống, bao nhiêu dân chúng sẽ bị đồ hộ, đến lúc đó cho dù Tư Đồ Cảnh Diễn có chiếm lĩnh được Nam Cương, trở về để đoạt lại ngôi vị, thì lúc đó cũng đã muộn.

Cũng đồng nghĩa với việc, nếu trong thời gian ngắn nhất Tư Đồ Cảnh Diễn không thể nắm lấy Nam Cương, như vậy, chẳng những Nam Cương không thể bị công phá, Thiên Mạc còn sẽ phải đối mặt với hai đội quân hợp lại tấn công của Lâm Vĩ và Nam Cương, đến lúc đó rõ ràng tình cảnh của Thiên Mạc càng thêm nan giải.

Cho nên, Tư Đồ Cảnh Diễn làm ra một quyết định như vậy, cũng đã mạo hiểm rất lớn, và cũng là một cuộc đánh cược không hề nhỏ. Vì vậy, hắn mới nói Tư Đồ Cảnh Diễn rất quyết đoán, nếu cuộc đánh cược này thắng, như vậy Thiên Mạc sẽ là người thắng lớn nhất, Nam Cương, Lâm Vĩ cũng sẽ trở thành vật trong túi, nếu thua cuộc, Thiên Mạc sẽ bị hai mặt vây công!

"Thiên Mạc sẽ không thua." Như nhìn thấu tâm sự của Huyền Lô, Tư Đồ Cảnh Diễn nhàn nhạt cười, nụ cười kia mang theo khí phách cùng tự tin tuyệt đối.

"Ừ." Thẩm Thiên Mạch cười nói. Nàng không hiểu việc hành quân đánh giặc, cũng không biết chuyện binh lực đối lập giữa Thiên Mạc cùng Nam Cương và Lâm Vĩ, càng không biết làm như thế nào để phá được Nam Cương. Nhưng nàng tin

trường Tư Đồ Cảnh Diễn, nếu Tư Đồ Cảnh Diễn nói Thiên Mạc sẽ không thua, như vậy Thiên Mạc chắc chắn sẽ không thua. Nếu Tư Đồ Cảnh Diễn lựa chọn làm như vậy, thì tất nhiên cũng đã nghĩ xong mọi mặt chuẩn bị.

"Tung ra tin tức. Nhất Vương của Nam Cương Thánh tộc bị bắt sống, chịu đựng không được cực hình, đã nói cho ta biết về cách bài bố binh lực hiện tại của Nam Cương." Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng cười, đưa tay vẫy Thanh Tùng cùng Hồng Mai, lạnh lùng ra lệnh.

Lông mày Thẩm Thiên Mạch nhướng lên, nhếch môi hiện lên nụ cười giảo hoạt, đôi mắt đen nhanh nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, mỉm cười đầy tự hào. Từ lúc Nhất Vương bị bắt tới nay, một chữ cũng không chịu tiết lộ.

Cho nên Tư Đồ Cảnh Diễn nói như vậy là vì đánh cược. Đổ Thánh Tử Hòa người đang nắm quyền Nam Cương có tin Nhất Vương hay không. Dĩ nhiên, đây là một trận đánh cược sống còn. Bởi vì Thánh tử Nam Cương cùng Nam Cương vương tuyệt đối không thể nào đem hưng vong của một quốc gia ra, đặt hết niềm tin đối với một người.

Thánh tử Nam Cương có lẽ có thể sẽ lựa chọn tin tưởng Nhất Vương, nhưng Nam Cương vương, lại tuyệt đối sẽ không lựa chọn tin tưởng. Bởi vì thân là một người đang nắm quyền, hiểu biết mặt binh lực đại biểu cho cái gì, hơn nữa, có một số thứ là không thể đem ra đánh cược được, bởi vì một khi thua cuộc, sẽ mất đi tất cả.

Hoàng cung Nam Cương, Nam Cương vương Gia Luật Hồng mặt xanh mét nhìn người truyền tin.

"Nhất Vương sẽ không làm chuyện này." Một nam tử mặc áo xanh đứng bên người Gia Luật Hồng, ngũ quan đoan chính lạnh lùng, lời nói vô cùng khẳng định.

"Ta cũng nghĩ tin tưởng hắn. Nhưng ta không dám đem nó ra để đánh cược." Gia Luật Hồng ngược mắt nhìn lướt qua nam tử mặc áo xanh kia, sắc mặt tái xanh. Thánh tộc Nam Cương cùng vương tộc Nam Cương quan hệ không cận, hắn và Nhất Vương cũng có quen biết, hắn cũng hiểu rất rõ Nhất Vương là người như thế nào, nhưng hiển nhiên không có nghĩa là hắn có thể dùng tồn vong của quốc gia làm tiền đánh cược.

Hắn không biết Nhất Vương ở trong tay Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch đã trải qua biến cố như thế nào. Có lẽ Thẩm Thiên Mạch cùng Tư Đồ Cảnh Diễn đã dùng biện pháp gì đó mà bọn họ không tưởng tượng nổi để bức cung Nhất Vương rồi?! Hắn không thể đem quốc thổ Nam Cương tới đánh cược, cho nên hắn phải mau sớm thay đổi bài bố binh lực.

Nam tử mặc áo xanh, cũng chính là Thánh tử Nam Cương Thánh tộc, nghe được lời nói của Gia Luật Hồng, đôi mắt màu trà khẽ lóe lóe, chân mày nhẹ nhàng nhăn lại, làm như cảm thán làm như bất đắc dĩ, khe khẽ thở dài một hơi.

Không thể không nói, nước cờ này Tư Đồ Cảnh Diễn đi rất hoàn hảo. Cho dù hắn biết là bẫy rập, nhưng cũng không có cách nào thuyết phục được Gia Luật Hồng. Dù sao, Gia Luật Hồng cũng thật sự không đánh cược được. Biện pháp duy nhất chính là thay đổi bài bố binh lực, mà thay đổi bài bố binh lực, thì sẽ thế sẽ khiến cho Tư Đồ Cảnh Diễn theo dõi được cách bài bố binh lực cuối cùng sẽ là như thế nào.

Đây thật là, biết rất rõ ràng có thể là một cái bẫy, nhưng không có biện pháp nào khác để nhảy vào.

"Nam Cương thường xuyên điều động binh lực. Các trạm gác ngầm đại khái đã thăm dò được cách bài bố binh lực." Thanh Tùng mặt lạnh lùng hướng Tư Đồ Cảnh Diễn báo cáo. Chủ nhân của bọn hắn quả nhiên không tầm thường, chỉ dùng một chiêu như vậy, liền không tốn chút công sức nào đã khiến Nam Cương tự mình bại lộ cách bài bố binh lực của mình.

"Hãy mau đem bản đồ bài bố binh lực giao cho ta." Đôi mắt sắc bén của Tư Đồ Cảnh Diễn không có gì thay đổi, chỉ là bình thản không một gợn sóng phân phó một câu, hình như đã sớm đoán sự liệu được tất cả hành động của Nam Cương.

"Nắm chắc như vậy?" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, thấy vẻ mặt Tư Đồ Cảnh Diễn không có một chút dao động, người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng Thẩm Thiên Mạch có thể thấy được, từ trong ánh mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn, thấy được sự nắm chắc của hắn.

Khóe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn hiện lên nụ cười tà mị mà khí phách, tay nắm lại, thản nhiên nói: "Địa hình Nam Cương phức tạp, nơi hiểm yếu rất nhiều, đây là chỗ bọn hắn dựa vào. Nhưng nếu ta nói ta đã sớm biết địa hình Nam Cương, đối với những nơi hiểm trở kia cùng với phương pháp tấn công, cũng đã sớm có mưu lược rồi?"

Thẩm Thiên Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nói, đôi mắt đen nhánh thoáng qua một tia sáng, lông mày nhướng lên, hiện lên nụ cười khát máu.

Tư Đồ Cảnh Diễn quả nhiên đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Nắm rõ tất cả địa hình, biết ứng phó ra sao, đây tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được. Chắc hẳn ngay từ lúc đi tới Nam Thành lần trước, hoặc là, ngay từ trước lúc chống đối với Nam Cương, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng đã tìm hiểu tường tận đối với Nam Cương.

Khó trách cho dù biết phải chống lại Nam Cương, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không có vẻ kinh hoàng, thậm chí trong mắt còn lướt qua một tia hứng thú. Vốn cho rằng cái mà Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Ngôn Tu Linh muốn tranh giành chỉ là thiên hạ ở Trung Nguyên, nhưng không ngờ, trong lòng của Tư Đồ

Cảnh Diễn, Nam Cương cũng là một trong những bộ phận sớm muộn cũng phải đánh chiếm

Địa hình Nam Cương phức tạp, chính là cái mà Nam Cương ý vào, tất nhiên cũng sẽ vì vậy mà buồng lòng phòng bị đối với những nơi hiểm nơi này, nếu Tư Đồ Cảnh Diễn có thể lợi dụng tốt điểm này, lặng yên không tiếng động chiếm lĩnh những thành trì này nơi mà Nam Cương cho rằng không thể nào bị chiếm, thì tuyệt đối sẽ đưa đến kết quả không tưởng được.

Thứ nhất. Thành trì bị chiếm đóng, đánh cho Nam Cương ứng phó không kịp. Trong tác chiến, tinh thần rất quan trọng, nếu ứng phó không kịp bị đối phương công thành, tự loạn trận cước, như vậy cho dù có nhiều binh mã hơn nữa cũng vô dụng. Thành trì bị công chiếm là nơi dựa vào địa thế hiểm yếu. Trong lúc đó chuyện này vô hình sẽ làm cho quân đội Nam Cương bị áp lực. Bọn họ sẽ cho rằng nơi có địa thế hiểm trở nhất cũng đã bị công chiếm rồi, huống chi là những vùng đất bằng phẳng như thế này? !

Nói như thế, cuộc chiến Thiên Mạc chống lại Nam Cương, phần thắng rất lớn. Hôm nay, Tư Đồ Cảnh Diễn lại nắm giữ cách bài bố binh lực của Nam Cương, tất cả phòng bị của Nam Cương, mặc kệ là hiểm trở hay là quân đội bình thường, đối với Tư Đồ Cảnh Diễn mà nói cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, một Nam Cương như vậy, kể cả có quân đội cường đại, thì thế nào chứ? ! Làm sao có thể đủ ngăn cản được trăm vạn hùng binh của Thiên Mạc đây?!

Khó trách Tư Đồ Cảnh Diễn có tự tin như vậy. Khó trách Tư Đồ Cảnh Diễn sẽ dám triệu tập toàn bộ binh lực trước tấn công Nam Cương. Bởi vì hắn có niềm tin tuyệt đối, có thể công hạ được Nam Cương. Có bỏ mới có được, bỏ qua vài toà thành trì Thiên Mạc đang bị Lâm Vĩ đến gần, để đối cả Nam Cương, có lợi, có lợi với cùng!

"Đệ nhất thành Nam Cương. Bốn phía núi vây quanh, dễ thủ khó công." Thảm Thiên Mạc nhú mày nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn, mặc dù nàng không hiểu binh pháp địa hình, thế nhưng đạo lý đơn giản nàng vẫn biết. Nếu Tư Đồ Cảnh Diễn nói có biện pháp, vậy nhất định là có biện pháp, chỉ là nàng

muốn biết trước một chút mà thôi.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhếch môi cười bí hiểm, trong đôi mắt đen như mực lóe lên sự cơ trí, nhìn Thảm Thiên Mạc nói, "Mạch Nhi có biết phụ cận núi này có một con sông chứ?"

"Tiếp tục." Thảm Thiên Mạc sáng khoái mới, nàng dĩ nhiên không biết, nàng cũng chỉ mới vừa tới Nam Cương, làm sao biết núi này gần sông chứ, huống chi, núi phụ cận sông thì thế nào? Không hiểu ý tứ của Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng không làm đáng về hiểu biết, mà là cực kỳ sáng khoái để cho Tư Đồ Cảnh Diễn nói tiếp.

Nàng không phải thánh nhân, có chuyện không biết cũng rất bình thường, huống chi, nàng đối với hanh quân đánh giặc mưu lược thật sự là không có chút hiểu biết nào, cho nên không biết cũng không có cái gì phải mất mặt cả.

"Bốn bề toàn núi, nếu nước lại theo thân núi chảy xuống, thành này, còn thủ được sao?" Tư Đồ Cảnh Diễn nghe được lời Thảm Thiên Mạc nói, cũng không tức giận, chỉ là nhú lông mày, trong đôi mắt đen như mực lộ ra một tia ngoan tuyệt.

Đôi mắt Thảm Thiên Mạc sáng lên, nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn. Ý của Tư Đồ Cảnh Diễn nàng hiểu, đây là muốn dùng nước đánh trận, chỉ là, nhìn bốn phía, địa thế thành trì này cực thấp, nếu thật làm ngập nước, dân chúng tông thành này sợ rằng không một kẻ nào có thể sống được.

Thủ đoạn như vậy, mặc dù nhanh chóng, tuy nhiên nó quá tàn nhẫn, khó tránh khỏi sẽ mất đi dân tâm, phải biết đánh giặc mặc dù là dùng vũ lực chinh phục, nhưng dân tâm cũng rất quan trọng. Nếu mất đi dân tâm, coi như dẹp xong thành trì cũng vô dụng điểm này đến nàng cũng hiểu được, Tư Đồ Cảnh Diễn làm sao có thể không hiểu chứ?!

"Công thành là hạ sách, công tâm là thượng sách." Tư Đồ Cảnh Diễn cười bí ẩn, đôi mắt đen như mực hàm chứa cơ trí cùng mưu lược tuyệt đối, nụ cười trên môi mang theo vài phần giáo hoạt, nói, "Nếu trong thành này dân chúng biết, con sông ở thượng du có thể ngập nhà của bọn họ, mà người liều mạng cứu bọn họ, lại là binh sĩ Thiên Mạc?!"

"Nếu cả dân chúng cũng không muốn chống cự, quân đội chống cự cũng đều vô dụng. Huống chi, quân đội nơi này phần lớn đều là ở nơi này lớn lên." Thảm Thiên Mạc cũng nâng lên nhất mạt nụ cười, hiểu được lời Tư Đồ Cảnh Diễn nói, chậm rãi tiếp lời.

Quả nhiên mưu kế hay. Vừa được dân tâm, lại có thể không cần tốn nhiều sức lấy được tòa thành trì này. Mặc dù không đưa đến tác dụng uy hiếp, nhưng lại làm ra tác dụng trấn an. Mà ngày sau tấn công cũng sẽ mang theo một chút uy hiếp, lấy ân huệ uy hiếp như thế, tất nhiên có thể có được sự tiếp nập của dân chúng Nam Cương.

Ba ngày sau, Thiên Mạc nghênh ngang đi vào tòa thành thứ nhất của Nam Cương. Tất cả quả nhiên giống như Tư Đồ Cảnh Diễn đoán, khi bách tính biết được quân đội Thiên Mạc vì an nguy của bọn họ không để ý chuyện công thành, rồi rút hỗ trợ mưu giúp, mà quân đội trong thành sợ quân đội Thiên Mạc đột nhiên buông tha việc chặn lại con sông ở thượng du để hỗ trợ, sẽ làm ngập cả tòa thành trì, cũng không dám chống cự.

Vì vậy, dưới tình huống lấy ân thị uy, mà có được tòa thành hiểm yếu đầu tiên của Nam Cương, cứ như vậy rơi vào trong tay Thiên Mạc. Dân chúng không có một tia chống cự, ngược lại cùng quân đội Thiên Mạc thân như người một nhà. Quân đội muốn chống cự, lại không thể không cứu dân, cái gì cũng không làm được.

Lúc quá trình Tư Đồ Cảnh Diễn lấy ân thị uy truyền tới, vốn là quân đội Nam Cương vẫn không cam lòng, cũng đã hoàn toàn cảm phục Tư Đồ Cảnh Diễn.

"Cảnh Diễn, ta thật sự có chút bội phục chàng. Chàng làm như thế nào vậy?" Thảm Thiên Mạc nhú mày, nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, hỏi.

Tur Đồ Cảnh Diễn bèn chớp chớp đôi mắt đào hoa, nhếch môi hiện lên nụ cười tà mị điên đảo chứng sinh, mang theo vài phần hài lòng mấy phần nhạo báng nói: "Mị lực lớn, không ngăn được. Mạch Nhi phải biết quý trọng ta thật tốt đấy!"

"Chắc chắn, sức quyến rũ lớn vậy sao?!" Thẩm Thiên Mạch xấu bụng nhìn lướt qua Tur Đồ Cảnh Diễn, thần nhiên nói "Tốt nhất không cần dính vào hoa cỏ gì, nếu không cẩn thận ta đem chàng đánh đến người người nhìn thấy đều sợ hãi."

Tur Đồ Cảnh Diễn nhún vai một cái, trong mắt tràn đầy nụ cười, ngoài miệng cũng là tựa như nói giỡn nói, "Nhà có hân thê, thật là nghiệp chướng nghiệp chướng."

Thẩm Thiên Mạch tất nhiên biết Tur Đồ Cảnh Diễn đang đùa giỡn, trong mắt tràn đầy nụ cười, ngoài miệng vẫn như cũ không tha người nói "Cảnh Diễn đây là ghét bỏ ta sao?"

"Sao có thể chứ." Đôi mắt đen như mực của Tur Đồ Cảnh Diễn lộ ra tràn đầy cung chiêu, đưa tay ôm lấy Thẩm Thiên Mạch, khoe mắt đuôi mày đều là nụ cười.

Thẩm Thiên Mạch nghe được lời của Tur Đồ Cảnh Diễn nói, cũng gọi lên nụ cười tuyệt mỹ. Mày cong cong, mang theo nụ cười hạnh phúc, nắm thật chặt tay Tur Đồ Cảnh Diễn.

Kiếp này có thể gặp nhau gần nhau, là hạnh phúc lớn nhất của bọn họ.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 6: Tiêu diệt Nam Cương

Hoàng Cung Nam Cương

Gia Luật Hồng nhủ mày, mặt âm trầm ngồi, ba ngày, chẳng qua chỉ mới ba ngày mà thôi, Tur Đồ Cảnh Diễn phá mấy chục thành trì, trực tiếp tấn công đến Phiên Thành. Phiên Thành, đạo phòng tuyến cuối cùng của Nam Cương. Qua Phiên Thành, cơ hồ chính là một vùng đất bằng phẳng, cho dù có binh lực đông đảo, nhưng mà, trong mấy ngày qua, dù nguy hiểm đến đâu cũng không ngăn cản được bước tiến của quân đội Thiên Mạc, binh lực kia thì là cái thá gì chứ?.

So sánh với sự nam hiểm cùng lo âu của Gia Luật Hồng thì Nam Cương Thánh Tử lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Một thân khí độ gấp nguy mà không loạn kia giống như hấn mới là Nam Cương Vương.

"Thánh Tử, phải làm sao bây giờ?" Gia Luật Hồng liếc mắt nhìn Nam Cương Thánh tử ngồi một bên, lo lắng nói.

Nam Cương Thánh tử cả người một thân thanh y, thoát nhìn rất ôn nhã. Độ cong lạnh lùng trên gương mặt không có chút biến hóa, tựa hồ ngay cả ngược mắt cũng lười, giọng nói rất bình tĩnh: "Chúng ta thua".

"Thua? Người có ý gì? Chẳng lẽ muốn ta chấp tay đem Nam Cương dâng cho người ta! Chúng ta còn tám mươi vạn đại quân! Tại sao có thể không chiến mà hàng?" Gia Luật Hồng vừa nghe thấy lời của Nam Cương Thánh tử, lập tức thổi râu ria trợn mắt nhả lên, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Nam Cương kéo dài mấy trăm năm. Cho tới nay không hề giao thiệp với Trung Nguyên, không biết tình huống của Trung Nguyên, mà Nam Cương vẫn rất tự đại, cho là Trung Nguyên chỉ thường thôi, cho nên mới không dám tấn công Nam Cương bọn họ, nhưng lại không ngờ được Trung Nguyên lại chỉ cường như vậy.

Thiên Mạc. Chỉ dùng thời gian ba ngày liền công hãm mấy chục thành trì có địa thế hiểm trở của Nam Cương. Vốn cho là địa hình hiểm trở tuyệt đối có thể ngăn cản quân Thiên Mạc, nhưng lại không ngờ, địa hình hiểm trở này ở trước mặt quân Thiên Mạc lại không chịu được một kích.

Hôm nay mắt thấy quân đội Thiên Mạc sẽ công phá Phiên Thành, đạo phòng tuyến cuối cùng của Nam Cương. Gia Luật Hồng làm sao không gấp gáp, làm sao không phần hận, sao có thể cam tâm? Hấn là Nam Cương Vương, lần này để cho Nam Cương Thánh tộc xuất thủ, hấn cũng có dã tâm ôm trọn Trung Nguyên nhưng chẳng những không chiếm được chút lợi nào của Trung Nguyên ngược lại đưa tới sự tấn công của Thiên Mạc, mất đi một nửa giang sơn Nam Cương! Cục tức này sao hấn có thể nuốt trôi.

"Tám mươi vạn?" Trên mặt Nam Cương Thánh tử xẹt qua một nụ cười khinh miệt, nâng tròng mắt lên, tựa hồ mang theo vài phần xem thường vài phần thương hại nhìn Gia Luật Hồng: "Thiên Mạc bây giờ có một trăm hai mươi vạn binh mã. Người cho rằng tám mươi vạn quân sẽ là đối thủ của Thiên Mạc sao? Nếu như ta đoán không sai, Phiên Thành rất nhanh sẽ đầu hàng"

"Hàng? Phiên Thành có địa thế hiểm trở, hơn nữa có hai mươi vạn đại quân canh giữ, sao có thể hàng?" Gia Luật Hồng nghe thấy lời nói của Nam

Cương Thánh tử, không khỏi nhú lông mày, rất không ủng hộ nói.

Nam Cương Thánh tử nhân nhạ quét mắt nhìn Gia Luật Hồng một cái. Không nói gì. Gia Luật Hồng là Nam Cương Vương, mà Nam Cương Thánh tộc chỉ là phụ tá của Nam Cương Vương, vì vậy hắn sẽ không làm trái ý của Gia Luật Hồng. Nhưng mà hắn biết từ lúc Gia Luật Hồng không nghe ý kiến của hắn, vội vã hạ thủ với Tư Đồ Cảnh Diễn, Nam Cương cũng đã nguy hiểm. Sau đó Gia Luật Hồng lại không nghe hắn khuyên, nhất định phải điều động binh lực, hắn liền hiểu, trận chiến này, có lẽ sẽ thua.

Nhưng mà hắn không ngờ, không ngờ lại nhanh như vậy, nhanh đến mức hắn cũng không kịp phản ứng. Vốn cho rằng cứ coi như Tư Đồ Cảnh Diễn có thể thắng cũng phải trả một cái giá cao, nhưng thật không ngờ Tư Đồ Cảnh Diễn lại lợi hại như thế.

Thật ra thì, Tư Đồ Cảnh Diễn lợi hại không phải là do binh lực của Thiên Mạc nhiều hay quân đội Thiên Mạc lợi hại mà là do tự bản thân Tư Đồ Cảnh Diễn, là do mưu lược của hắn. Lấy tốc độ cùng chiến lược tinh diệu mà Tư Đồ Cảnh Diễn dùng để tấn công thành trì thâm hiểm, hắn dám khẳng định, ý tưởng muốn tấn công Nam Cương của Tư Đồ Cảnh Diễn ít nhất đã có năm năm rồi.

Tư Đồ Cảnh Diễn biết hết thảy địa hình của Nam Cương, thậm chí mỗi một tòa thành trì nên tấn công như thế nào cũng đã làm xong kế hoạch tường tận. Hôm nay không phải là hắn vội vã đánh Nam Cương mà là đã sớm có kế hoạch tấn công Nam Cương.

Nam Cương thua. Thua trong tay một đối thủ tuyệt đối không hiểu rõ. Ý có thiên hiểm che chở, buông lỏng binh lực đề phòng, không chỉ cho Tư Đồ Cảnh Diễn cơ hội nhanh chóng chiếm thành trì, càng thêm thua tình thần.

Đánh giặc, điểm mấu chốt nhất, không phải binh lực, mà là tinh thần. Hôm nay mất nửa giang sơn, thua tình thần quân đội của Nam Cương, sao có thể là đối thủ của Tư Đồ Cảnh Diễn? Thành bại cũng lắm chi là trong sớm tối mà thôi.

“Vương Thượng! Tướng lĩnh Phần Thành đã đầu hàng!” Một nam tử có bộ dạng giống như một tiểu tướng lão đạo nghiêng ngả chạy vọt vào điện, mặt mũi thương nhìn Gia Luật Hồng.

Gia Luật Hồng nghe vậy, tựa hồ như một ngum cắn nát hết răng, hung hăng nhìn tiểu tướng đó,

Hoàng Cung Nam Cương

Gia Luật Hồng nhú mày, mặt âm trầm ngồi, ba ngày, chẳng qua chỉ mới ba ngày mà thôi, Tư Đồ Cảnh Diễn phá mấy chục thành trì, trực tiếp tấn công đến Phần Thành. Phần Thành, đạo phòng tuyến cuối cùng của Nam Cương. Qua Phần Thành, cơ hồ chính là một vùng đất bằng phẳng, cho dù có binh lực đông đảo, nhưng mà, trong mấy ngày qua, dù nguy hiểm đến đâu cũng không ngăn cản được bước tiến của quân đội Thiên Mạc, binh lực kia thì là cái thá gì chứ?.

So sánh với sự nham hiểm cùng lo âu của Gia Luật Hồng thì Nam Cương Thánh Tử lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Một thân khí độ gặp nguy mà không loạn kia giống như hắn mới là Nam Cương Vương.

“Thánh Tử, phải làm sao bây giờ?” Gia Luật Hồng liếc mắt nhìn Nam Cương Thánh tử ngồi một bên, lo lắng nói.

Nam Cương Thánh tử cả người một thân thanh y, thoát nhìn rất ôn nhã. Độ cong lạnh lùng trên gương mặt không có chút biến hóa, tựa hồ ngay cả ngược mắt cũng lười, giọng nói rất bình tĩnh: “Chúng ta thua”.

“Thua? Người có ý gì? Chẳng lẽ muốn ta chấp tay đem Nam Cương dâng cho người ta! Chúng ta còn tám mươi vạn đại quân! Tại sao có thể không chiến mà hàng?” Gia Luật Hồng vừa nghe thấy lời của Nam Cương Thánh tử, lập tức thối rầu ria trợn mắt nhả lên, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Nam Cương kè dài mấy trăm năm. Cho tới nay không hề giao thiệp với Trung Nguyên, không biết tình huống của Trung Nguyên, mà Nam Cương vẫn rất tự đại, cho là Trung Nguyên chỉ thường thôi, cho nên mới không dám tấn công Nam Cương bọn họ, nhưng lại không ngờ được Trung Nguyên lại chí cường như vậy.

Thiên Mạc. Chỉ dùng thời gian ba ngày liền công hãm mấy chục thành trì có địa thế hiểm trở của Nam Cương. Vốn cho là địa hình hiểm trở tuyệt đối có thể ngăn cản quân Thiên Mạc, nhưng lại không ngờ, địa hình hiểm trở này ở trước mặt quân Thiên Mạc lại không chịu được một kích.

Hôm nay mất thấy quân đội Thiên Mạc sẽ công phá Phần Thành, đạo phòng tuyến cuối cùng của Nam Cương. Gia Luật Hồng làm sao không gấp gáp, làm sao không phẫn hận, sao có thể cam tâm? Hắn là Nam Cương Vương, lần này để cho Nam Cương Thánh tộc xuất thủ, hắn cũng có dã tâm ôm trọn Trung Nguyên nhưng chẳng những không chiếm được chút lợi nào của Trung Nguyên ngược lại đưa tới sự tấn công của Thiên Mạc, mất đi một nửa giang sơn Nam Cương! Cục tức này sao hắn có thể nuốt trôi.

“Tám mươi vạn?” Trên mặt Nam Cương Thánh tử xẹt qua một nụ cười khinh miệt, nâng tròng mắt lên, tựa hồ mang theo vài phần xem thường vài phần thương hại nhìn Gia Luật Hồng: “Thiên Mạc bây giờ có một trăm hai mươi vạn binh mã. Người cho rằng tám mươi vạn quân sẽ là đối thủ của Thiên Mạc sao? Nếu như ta đoán không sai, Phần Thành rất nhanh sẽ đầu hàng”

“Hàng? Phần Thành có địa thế hiểm trở, hơn nữa có hai mươi vạn đại quân canh giữ, sao có thể hàng?” Gia Luật Hồng nghe thấy lời nói của Nam Cương Thánh tử, không khỏi nhú lông mày, rất không ủng hộ nói.

Nam Cương Thánh tử nhân nhạ quét mắt nhìn Gia Luật Hồng một cái. Không nói gì. Gia Luật Hồng là Nam Cương Vương, mà Nam Cương Thánh tộc chỉ là phụ tá của Nam Cương Vương, vì vậy hắn sẽ không làm trái ý của Gia Luật Hồng. Nhưng mà hắn biết từ lúc Gia Luật Hồng không nghe ý kiến của hắn, vội vã hạ thủ với Tư Đồ Cảnh Diễn, Nam Cương cũng đã nguy hiểm. Sau đó Gia Luật Hồng lại không nghe hắn khuyên, nhất định phải điều

động binh lực, hấn liền hiểu, trận chiến này, có lẽ sẽ thua.

Nhưng mà hấn không ngờ, không ngờ lại nhanh như vậy, nhanh đến mức hấn cũng không kịp phản ứng. Vốn cho rằng cứ coi như Tư Đồ Cảnh Diễn có thể thắng cũng phải trả một cái giá cao, nhưng thật không ngờ Tư Đồ Cảnh Diễn lại lợi hại như thế.

Thật ra thì, Tư Đồ Cảnh Diễn lợi hại không phải là do binh lực của Thiên Mạc nhiều hay quân đội Thiên Mạc lợi hại mà là do tự bản thân Tư Đồ Cảnh Diễn, là do mưu lược của hấn. Lấy tốc độ cùng chiến lược tinh diệu mà Tư Đồ Cảnh Diễn dùng để tấn công thành trì thâm hiểm, hấn dám khẳng định, ý tưởng muốn tấn công Nam Cương của Tư Đồ Cảnh Diễn ít nhất đã có năm năm rồi.

Tư Đồ Cảnh Diễn biết hết thủy địa hình của Nam Cương, thậm chí mỗi một tòa thành trì nên tấn công như thế nào cũng đã làm xong kế hoạch tường tận. Hôm nay không phải là hấn vội vã đánh Nam Cương mà là đã sớm có kế hoạch tấn công Nam Cương.

Nam Cương thua. Thua trong tay một đối thủ tuyệt đối không hiểu rõ. Ý có thiên hiểm che chở, buông lỏng binh lực để phòng, không chỉ cho Tư Đồ Cảnh Diễn cơ hội nhanh chóng chiếm thành trì, càng thêm thua tính thần.

Đánh giặc, điểm mấu chốt nhất, không phải binh lực, mà là tinh thần. Hôm nay mất nửa giang sơn, thua tính thần quân đội của Nam Cương, sao có thể là đối thủ của Tư Đồ Cảnh Diễn? Thành bại cùng lắm chỉ là trong sớm tối mà thôi.

“Vương Thượng! Tướng lĩnh Phàn Thành đã đầu hàng!” Một nam tử có bộ dạng giống như một tiểu tướng lão đạo nghiêng ngả chạy vọt vào điện, mặt bị thương nhìn Gia Luật Hồng.

Gia Luật Hồng nghe vậy, tựa hồ như một ngum cắn nát hết răng, hung hăng nhìn tiểu tướng đó,

từng câu từng chữ hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Tiểu tướng thấy thần sắc Gia Luật Hồng dữ tợn, trên mặt lại càng bị thương: "Vương Thượng, Phàn Thành đã bị hạ!"

"Tốt. Tốt. Tốt lắm." Gia Luật Hồng nghe xong lời của tiểu tướng, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, giận dữ cười, giống như kẻ điên cười nói, Phàn Thành đã bị hạ? Đạo phòng tuyến cuối cùng của Nam Cương hấn cứ nhiên dễ dàng bị phá như vậy.

Tự sụp đổ? Đoạn đường Tư Đồ Cảnh Diễn tấn công xuống, ân uy cùng thi hành, thu được lòng của dân chúng Nam Cương, đã kích sĩ khí của quân đội Nam Cương, đi tới Phàn Thành, tinh thần kia tựa như là mặt trời lúc ban trưa, từng tòa thiên hiểm thành trì bị hạ. Quân đội Nam Cương không thể ngăn được Tư Đồ Cảnh Diễn.

Cùng nhau đi tới. Bọn họ cũng đều biết Phàm là quân đội đầu hàng. Tư Đồ Cảnh Diễn đều sẽ đối xử tử tế, nếu như dám phản kháng, kết quả tất nhiên vô cùng thảm. Không người nào dám ngăn cản, hoặc là nói, không người nào nguyện đi ngăn cản. Trong lòng người Nam Cương, Tư Đồ Cảnh Diễn cũng giống như thần thánh vậy.

Kính sợ tài năng của hấn. Khâm phục sự lợi hại của hấn. Có người vui mừng thần phục đi theo hấn, có người sợ hãi hấn nên không dám phản kháng. Bất kể là loại nào, mục đích của Tư Đồ Cảnh Diễn đều đã đạt được, quân đội Nam Cương không bao giờ có thể ngăn được bước tiến của hấn.

"Đi xuống đi." Gia Luật Hồng chậm rãi thu hồi nụ cười điên cuồng, trên mặt phảng phất như đã già đi mấy chục tuổi, bị thương ngã ở trên ghế, phất phất tay, thần sắc tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Nam Cương Thánh tử lạnh nhạt liếc nhìn Gia Luật Hồng, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ, chẳng qua là trên dung mạo có nhàn nhạt tiếc hận. Gia Luật Hồng không phải là một người hoàn toàn không có tài năng, chẳng qua là quá mức tự đại, quá mức bảo thủ.

"Tại sao? Ta rốt cuộc thua ở chỗ nào?" Gia Luật Hồng chột ngược mắt, nhìn chăm chăm vào Nam Cương Thánh tử, trong mắt tràn đầy không cam lòng. Vị trí Nam Cương Vương của hấn cũng không dễ làm, hấn đối với việc huấn luyện quân đội Nam Cương một khắc cũng không dám lơ là, tại sao? Tại sao Nam Cương của hấn lại không chịu nổi một đòn! Cả Nam Cương, Tư Đồ Cảnh Diễn mới dùng mấy ngày mà thôi.

Nam Cương Thánh tử nhìn Gia Luật Hồng, thanh âm lạnh nhạt mà lạnh lùng vô tình truyền đến: "Không phải ngươi quá yếu. Là do hấn quá mạnh mẽ."

Lời nói rất đậm mật nhưng cũng rất đúng. Đúng là không phải Nam Cương quá yếu, nếu như Nam Cương thật sự yếu, sẽ không thể ở chỗ này xưng bá nhiều năm như vậy. Là Tư Đồ Cảnh Diễn quá mạnh mẽ. Rất lâu trước kia đã làm xong hết thủy kế hoạch ứng chiến, tựa hồ không có thứ gì có thể chạy thoát khỏi tính toán của hấn. Tất cả, tất cả, đều được hấn tính toán vô cùng chính xác.

So sánh với không khí bị thương, cửa hoàng cung Nam Cương, Phàn Thành lại tràn đầy không khí vui sướng.

"Ha ha, sau khi đánh hạ Phàn Thành, Nam Cương chính là vùng đất bằng phẳng! Xem Nam Cương còn cách gì ngăn trở chúng ta!" Một tướng quân, thủ hạ của Tư Đồ Cảnh Diễn hưng phấn nói.

Trong mắt Huyền Lâu thoáng qua một tia tán thưởng cùng một tia lo lắng, ôn hòa nhìn về phía Tư Đồ Cảnh Diễn cười nói: "Không ngờ lại nhanh như vậy. Nhưng mà ngươi cũng biết sở dĩ có thể đánh nhẹ nhàng như vậy là vì Nam Cương Vương chỉ ý vào thiên hiểm mà bỏ qua bố trí binh lực. Binh lực chủ yếu của Nam Cương đều ở phía sau."

Một câu nói đánh thức người trong mộng. Những tướng quân kia hai mắt nhìn nhau. Đúng vậy, một đường tới đây, bọn họ tựa hồ không phí chút sức lực nào, đều dựa vào kế sách và mưu lược của Hoàng Thượng, bọn họ còn tưởng rằng Nam Cương chính là không chịu nổi một đòn như vậy, giờ bọn họ

mới nhận ra, thì ra là lực lượng chính của Nam Cương còn chưa động thủ. Chiến dịch phía sau nhìn như nhẹ nhàng hơn phía trước, thật ra thì càng thêm khó khăn.

Tur Đồ Cảnh Diễn nghe được lời của Huyền Lâu, sắc mặt không thay đổi, khóe miệng nở một nụ cười tà mị, quét qua sắc mặt khác nhau của các tướng quân, lời nói nhàn nhạt nhưng lại hàm chứa khí phách vô biên: "Sợ cái gì? Nam Cương cùng lắm chỉ còn tám mươi vạn binh lực mà chúng ta lại còn một trăm bốn mươi vạn. Chẳng lẽ còn sợ không đánh được Nam Cương?"

Một câu nói vừa nói ra, thần sắc vốn mang theo vài phần sầu lo của các vị tướng quân lập tức vui vẻ. Đúng vậy, cộng thêm tù binh quân đội Nam Cương, bọn họ có một trăm bốn mươi vạn quân binh, còn sợ tám mươi vạn binh lực của Nam Cương sao? Nhiều thành trì thiên hiểm như vậy đều hạ được, chẳng lẽ còn sợ vùng đất bằng phẳng phía sau sao?

"Huống chi quân đội Nam Cương chưa chắc dám ứng chiến!" Đưa mắt quét tất cả mọi người một lượt, giọng nói của Tur Đồ Cảnh Diễn hàm chứa khí phách tuyệt đối cùng cuồng ngạo, nhàn nhạt bỏ lại một câu nói như vậy

Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch nở một nụ cười nhàn nhạt. Nói không sai. Trải qua mấy ngày nay, quân đội Nam Cương chỉ sợ không dám ứng chiến. Ngay cả có ứng chiến thì tinh thần cũng xuống cực kì thấp. Sao có thể là đồ thủ của Thiên Mạc chứ?

Giương mắt nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn. Không mặc khôi giáp chủ soái, cả người là một thân hồng

như cũ, yêu dị mà chói mắt, cho dù là màu đỏ xinh đẹp như vậy, vẫn toát ra được khí phách của hán. Không cần khôi giáp, hán vẫn có thể đỉnh thiên lập địa, không để bất kì kẻ nào có thể bỏ qua hán. Không cần vật tượng trưng cho thân phận, bởi vì hán chỉ cần đứng ở đó, không ai có thể chất vấn thân phận của hán, càng không có người nào dám làm trái ý của hán.

Đây là Cảnh Diễn của nàng. Đây chính là phu quân làm bạn với nàng cả đời này.

"Chủ nhân, Đô Thành Thiên Mạc đưa tin." Thanh Tùng một thân áo đen lạnh lùng nhanh chóng đưa cho Tur Đồ Cảnh Diễn một tờ giấy nhỏ, thần sắc mang theo vài phần ngưng trọng.

Thẩm Thiên Mạch hồ nghi nhìn tờ giấy nhỏ trong tay Thanh Tùng, xem ra tình huống ở Đô Thành Thiên Mạc không tốt.

"Thời gian mười ngày đủ rồi!" Tur Đồ Cảnh Diễn xem xong tờ giấy nhỏ, thần sắc không hề thay đổi, chẳng qua là nhàn nhạt ném ra một câu nói như vậy.

Thẩm Thiên Mạch nhìn gò má Tur Đồ Cảnh Diễn, ngũ quan thẳng đứng vây quanh độ cong thâm thúy, đôi con ngươi đen như mực chưa bao giờ để lộ ra bất kì tâm tư gì kia giờ phút này rõ ràng lộ ra một loại ánh sáng, đó là ánh sáng của sự thắng lợi sắp tới, hoặc có thể nói đó là ánh sáng của chuyện tình mong đợi rất lâu cuối cùng cũng đã tới

Đúng vậy, đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc sắp cùng Lâm Vĩ đánh một trận. Đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng sắp thống nhất thiên hạ. Cho dù tâm đã vì Thẩm Thiên Mạch mà dừng lại, nhưng tâm nguyện từ nhiều năm trước tới bây giờ sẽ phải thực hiện, Tur Đồ Cảnh Diễn cũng không tránh khỏi xúc động.

Chiến tranh vẫn còn tiếp tục, nhưng mà tất cả đều như cũ nằm trong tay hán. Tốc độ của Ngôn Tu Linh không chậm, hôm nay dẹp xong ba tòa thành trì của Thiên Mạc, Đô Thành Thiên Mạc truyền tin đến, chỉ có thể cầm cự được mười ngày. Mười ngày có lẽ đối với người khác mà nói, mười ngày chắc chắn là không đủ nhưng đối với Tur Đồ Cảnh Diễn mà nói, mười ngày là đủ rồi.

Thời gian mười ngày, đủ để hán thu phục Nam Cương, chỉ huy quân đội trở về đối phó Lâm Vĩ!

Trên chiến trường và triều cực, thời gian chính là sinh mạng. Cho nên hán và Ngôn Tu Linh đều phải tranh thủ thời gian.

Thẩm Thiên Mạch không nói gì chẳng qua là lẳng lặng nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn. Một đôi con ngươi giống như bảo thạch đen, thâm trầm mà đầy sức quyến rũ. Đen như mực, phảng phất như thu nạp tất cả, làm cho người ta không thể nhìn thấu, rồi lại giống như có ma lực. Giống tất cả mọi chuyện trên thế gian này đều không tránh khỏi tính toán của hán, mỗi một cuộc, mỗi một sự kiện cũng đều không tránh khỏi đôi mắt kia.

Trước kia, nhìn khoảng không trong mắt Hạo Nguyệt, chỉ thấy phảng phất như nhìn không rõ ý định của Hạo Nguyệt. Mà hôm nay, nhìn con ngươi của Tur Đồ Cảnh Diễn, chẳng những không thấy rõ tâm tư của hán, thậm chí cảm thấy, tất cả ý định của mình ở trước mặt hán cũng không thể giấu được.

"Mạch Nhi, chờ một tháng nữa. Một tháng sau, ta sẽ cho nàng một thiên hạ thống nhất." Tur Đồ Cảnh Diễn đưa tay ôm lấy Thẩm Thiên Mạch, khóe miệng mang theo một nụ cười tà mị mà cung chiều.

Thẩm Thiên Mạch trở tay cầm lấy tay Tur Đồ Cảnh Diễn, trong con ngươi đen nhánh tràn đầy thâm tình và tín nhiệm, khóe miệng từ từ nâng lên một độ con tuyệt mỹ, từng chữ từng chữ thấm vào lòng Tur Đồ Cảnh Diễn: "Được. Ta chờ một tháng nữa! Một tháng sau cho ta toàn vẹn chàng."

Con ngươi đen như mực của Tur Đồ Cảnh Diễn hơi sáng lên. Mạch Nhi của hán, Mạch Nhi của hán. Nàng không muốn thiên hạ mà chỉ muốn hán, một hán toàn vẹn, một người không cần vì tranh đoạt thiên hạ mà khắp nơi tính toán.

"Được, Sau này trong lòng của ta chỉ có nàng!" Giương khóe môi, thâm tình hứa hẹn.

Sau này trong lòng của ta chỉ có nàng. Coi như là có cả thiên hạ cũng không thể có sự thay đổi gì. Hoàn toàn thuộc về ngươi. Không chỉ có yêu, hơn nữa còn là toàn bộ tình yêu. Mạch Nhi của hán, thật đúng là tiêu hồ ly tham lam. Nhưng mà hán nguyện ý, cũng vui vẻ.

Chinh quân nghỉ ngơi một đêm. Quân đội Thiên Mạc giống như một mũi tên, đâm thẳng vào trái tim Nam Cương.

"Tướng quân Gia Luật Tề, đệ đệ của Gia Luật Hồng. Chính là tướng quân lợi hại nhất Nam Cương." Tư Đồ Cảnh Diễn nghe thủ hạ hồi báo, khoe miệng nở một nụ cười ngoan tuyệt.

Tướng quân lợi hại nhất Nam Cương sao? Như vậy, trận chiến này chính là trận chiến cuối cùng của Nam Cương, cũng là trận chiến tranh chính đầu tiên của Nam Cương.

"Truyền lệnh xuống!" Con người hẹp dãi của Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo khí phách tuyệt đối cùng tự tin, từ bộ hồng y lộ ra sát khí sát phạt làm Gia Luật Tề ở đối diện hơi nheo mắt.

Sát khí thật nồng đậm. Lực sát phạt thật nặng. Tư Đồ Cảnh Diễn, quả nhiên danh bất hư truyền. Hôm nay có thể cùng hắn đánh một trận, chết cũng không tiếc!

"Hay lắm! Điều thú vị lớn nhất cuộc đời này là có thể gặp được đối thủ xứng tầm như vậy!" Gia Luật Tề cười nói sang sảng. Hôm nay có thể cùng hoàng đế Thiên Mạc nổi danh khắp thiên hạ đánh một trận, cả cuộc đời này của hắn không còn gì nuối tiếc.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhường mầy nhìn Gia Luật Tề, con người đen không thấy được chút lay động, quân đội Thiên Mạc dưới sự chỉ huy của hắn nhanh chóng kết thành thế trận. Những binh lính mặc áo giáp đen chính tề như đến từ địa ngục mang theo sát khí nồng đậm.

Gia Luật Tề nhìn thoáng qua trận thế quân đội Thiên Mạc, thoáng hiện lên ánh nhìn ngạc nhiên. Không ngờ Diệt Phương Chi Trận thất truyền đã lâu này mà Tư Đồ Cảnh Diễn cũng có thể bày bố được, thật không hổ là Hoàng đế Thiên Mạc.

"Hoàng thượng, vì sao không phái người đốt lương thảo, chặt đứt đường lui của bọn chúng?!" Tiếp tục bị vây khốn như thế, chúng sẽ không kiên trì được bao lâu." Tướng quân thủ hạ của Tư Đồ Cảnh Diễn thấy Tư Đồ Cảnh Diễn tựa hồ muốn cùng Gia Luật Tề đánh một trận ác liệt, không nhận được nói.

"Gia Luật Tề là một đối thủ." Ngữ điệu lạnh lùng của Tư Đồ Cảnh Diễn chậm rãi truyền ra. Gia Luật Tề đối nhân xử thế quang minh lỗi lạc, hơn nữa là một nhân tài mang binh đánh giặc. Hắn kính trọng Gia Luật Tề là một đối thủ, cho nên muốn cho hắn một cơ hội để đánh một trận. Khóe miệng chậm rãi phác họa ra một vòng cung, tiếp tục nói, "Hơn nữa, chúng ta không có thời gian."

Đúng vậy, bọn họ không có thời gian. Quân đội Lâm Vĩ đã từng bước ép sát, quốc đô Thiên Mạc tràn ngập nguy cơ, bọn họ phải lấy tốc độ nhanh nhất đánh hạ Nam Cương.

Kể vậy khốn không phải là không thể sử dụng, nhưng kẻ này lại cần thời gian quá lâu. Tối khi bên trong thành cạn lương thực đến xin

hàng thì ít nhất cũng phải mười ngày. Mà Thiên Mạc không chờ nổi, cho nên, hắn áp dụng chính sách cường công.

Dĩ nhiên, chọn cường công còn có cả suy xét. Đó chính là nếu thắng trận chiến này, sẽ triệt để tiêu diệt sĩ khí quân đội Nam Cương, đến lúc đó, không cần quân đội Thiên Mạc ra tay, quân đội Nam Cương sẽ tự mình đầu hàng.

Gia Luật Tề là tướng quân lợi hại nhất Nam Cương, cũng là trụ cột cuối cùng trong lòng quân đội Nam Cương. Nếu ngay cả hắn cũng thất bại, hơn nữa còn thua dưới trận đầu quang minh chính đại, vậy thì tất cả tín ngưỡng của quân đội Nam Cương đều đổ nát. Đến lúc đó Thiên Mạc tấn công, sẽ làm ít công to.

"Trong vòng nửa ngày phải đoạt được Thủy Thành!" Tư Đồ Cảnh Diễn lạnh lùng nhìn binh lính đã lập xong thế trận, lời nói ra mang theo sự tuyệt vọng không cho phép chống cự.

"Xông lên!"

"Chiếm Thủy Thành!"

Sĩ khí binh lính tăng cao tiến công về phía trước. Quân đội Nam Cương dưới sự chỉ huy của Gia Luật Tề rất có thứ tự, không chút hoang mang, trong ánh mắt mỗi binh sĩ đều mang theo khí thế thấy chết không sờ.

Thẩm Thiên Mạch thấy vậy không khỏi nhủ mầy. Người ta thường nói ai binh tất thắng, hôm nay thấy được bộ dạng thấy chết không sờn của quân đội Nam Cương, có vẻ như cuộc chiến này không dễ dàng.

"Tướng quân, Thiên mạc không phải có một trăm bốn mươi vạn binh lực ư, vì sao chỉ xuất ra hai mươi vạn?!" Liệu đây có phải cái bẫy?!" Binh sĩ Nam Cương nhìn Gia Luật Tề nói.

Gia Luật Tề nhìn hồng y bay phấp phới ở xa, màu đỏ cực kỳ chói mắt kèm theo sự đường hoàng và khí phách. Hắn hiểu rõ, Tư Đồ Cảnh Diễn đưa cho hắn một chiến trường công bằng. Trong lòng không khỏi càng thêm kính phục Tư Đồ Cảnh Diễn, phát phát tay,, nói với binh sĩ, "Mọi người chỉ cần để ý tới trận chiến, sẽ không có mai phục!"

Binh sĩ kia nghe xong kinh ngạc nhìn Gia Luật Tề. Tướng quân của bọn họ vì sao khẳng định là sẽ không có mai phục?!" Chẳng qua nếu tướng quân đã nói vậy thì không có sai. Tướng quân chính là thần trong lòng bọn họ.

Gia Luật Tề nhàn nhật nhìn thoáng qua chiến cuộc, tay siết chặt lại. Hắn cũng chưa biết vì sao, lại có thể tin nhiệm một người chưa từng gặp mặt lại không ra tay mờ ám với hắn. Đúng thế, từ lần đầu tiên hắn gặp Tư Đồ Cảnh Diễn, đã bị khí thế đế vương trên người hắn ta khuấy phục. Một người như vậy, nếu đã chọn lấy hai mươi vạn binh lực tạo cho hắn một chiến trường công bằng, sẽ tuyệt đối không sử dụng âm mưu quỷ kế gì.

Đây là sự tin nhiệm dành cho đối thủ.

Cuộc chiến bên dưới ngày càng quyết liệt. Khôi giáp màu đen của Thiên Mạc qua lại không ngớt giữa những chiếc áo giáp trắng của Nam Cương. Thời gian chiến cuộc càng dài thì nụ cười trên môi Tư Đồ Cảnh Diễn càng rực rỡ tà mị.

Trên khuôn mặt cương nghị của Gia Luật Tề, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Tay siết thật chặt, thậm chí ngay cả móng tay đã cắm sâu vào thịt mà vẫn không có cảm giác. Ngược mắt nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, đang ở khoảng cách xa nên không thấy rõ được nét mặt Tư Đồ Cảnh Diễn thế nào, nhưng Gia Luật Tề cảm nhận được lời chất vấn đến từ Tư Đồ Cảnh Diễn.

Đúng vậy. Người khác không thấy rõ nhưng hắn lại biết. Trận chiến hôm nay, hắn đã thua. Không phải thua trong mưu kế của Tư Đồ Cảnh Diễn, không phải thua bởi binh lực của Tư Đồ Cảnh Diễn, mà trong cuộc chiến quang minh chính đại này, so về trận pháp thì hắn đã thua.

Mà thôi. Gia Luật Tề hắn cũng không phải người thua mà không thể chấp nhận, có đánh nữa thì sẽ chỉ chết càng nhiều chiến sĩ hơn. Huống chi, Tư Đồ Cảnh Diễn còn một trăm hai mươi vạn binh lực chưa động tới. Nam Cương, căn bản không ngăn cản được quân đội Thiên Mạc.

"Rút lui." Gia Luật Tề từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ này, xanh mặt nhìn về phía trước.

Tướng sĩ bên cạnh ngạc nhiên nhìn Gia Luật Tề, Gia Luật Tề là thần của bọn họ, vị thần chưa bao giờ thất bại, ấy mà hôm nay lại muốn rút lui?!

Thắng bại vẫn chưa phân, sao phải rút lui chứ?!

"Cần bản soái lập lại một lần nữa sao?!" Thanh âm Gia Luật Tề đột nhiên đề cao, tiếng rút lui âm vang, quân đội Nam Cương rất nhanh lui về, mà quân đội Thiên Mạc dưới chỉ thị của Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không có truy kích.

Chiến sĩ Nam Cương đều nghi hoặc nhìn tướng quân của bọn họ, thần của bọn họ. Lúc này đây, trên gương mặt của Gia Luật Tề chỉ có sự trầm thống. Nam Cương sắp bị diệt rồi. So với bất cứ ai thì hắn rõ hơn cả.

"Tái chiến vô ích." Trong giọng điệu Gia Luật Tề không nói ra được cảm giác vô lực.

Một âu nói này có sự trùng kích hơn bất kỳ ngôn ngữ nào khác. Những binh sĩ trên mặt còn nhuốm máu vì câu nói này mà vành mắt đỏ lên. Vừa rồi khi đồng đội họ chết đi, bọn họ chưa từng đỏ mắt. Vừa rồi khi tính mạng giờ ra trước mũi đao, bọn họ cũng không đỏ mắt, mà giờ đây mắt họ đã đỏ lên.

Bởi vì bọn họ biết, tất cả đều không còn cách nào xoay chuyển. Mặc kệ bọn họ bỏ ra bao nhiêu tính mạng, cũng không có cách nào vẫn hồi kết quả Nam Cương sắp bị tiêu diệt.

Cho dù bọn họ thấy chết không sờn, cho dù bọn họ không buông tha, cũng chỉ là hy sinh thêm mấy tính mạng mà thôi. Ngay cả hai mươi vạn quân Thiên Mạc mà bọn họ cũng không ngăn cản được, huống chi là một trăm bốn mươi vạn? !

"Gia Luật Tề. Ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi." Tư Đồ Cảnh Diễn phóng ngựa tới gần trận doanh Nam Cương, khoe miệng ôm lấy nụ cười tà mị mà bao hàm cả thương thức.

Hắn quả nhiên không có nhìn lầm. Gia Luật Tề đích thân là một

người biết "thua được", nhân tài như vậy mới xứng là tướng tài.

Gia Luật Tề nhướn mày nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn. Trong thời gian hai quân giao chiến lại dám tới trước trận doanh địch, chỉ bằng phần gan dạ sáng suốt, quyết đoán này, hắn xa xa không bằng Tư Đồ Cảnh Diễn!

"Xin Hoàng đế Thiên Mạc đối xử tử tế với con dân Nam Cương ta!" Gia Luật Tề lạnh lùng cau mày, rất khó mở miệng. Một câu nói này đã bằng với việc hắn tuyên bố đầu hàng. Hắn cũng không phải sợ chết, hắn chỉ không muốn con dân Nam Cương chịu khổ, nhưng lại cảm thấy Tư Đồ Cảnh Diễn sẽ là một minh quân.

Tư Đồ Cảnh Diễn nhướn mày, khắp người nhuốm máu, chăm chú nhìn quân đội Nam Cương, khoe miệng chậm rãi quyen rũ lên một nụ cười tà mị tràn đầy khí phách, "Sau này thiên hạ là một nhà, đều là con dân trẫm. Trẫm tự nhiên sẽ đối xử tử tế với bọn họ!"

Tất cả binh sĩ nghe được lời Tư Đồ Cảnh Diễn, ánh mắt sáng lên. Từng lời hứa hẹn của Tư Đồ Cảnh Diễn đi sâu vào trong lòng họ. Khi họ nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn lại không tự chủ mà ngưỡng vọng.

Triệt để thu phục Thủy Thành, quân đội Thiên Mạc tiếng thẳng một mạch tới vương thành Nam Cương. Dọc theo đường đi hầu như thông suốt không có gì ngăn trở.

Đứng bên dưới vương thành, Gia Luật Hoành mặc long bào kim sắc, lạnh lùng nhìn quân đội Thiên Mạc rầm rộ hành quân, trong đó còn có không ít quân đội Nam Cương. Ánh mắt Gia Luật Hoành mang theo sự xót xa và không cam lòng lẫn lộn.

Mà đứng bên cạnh Gia Luật Hoành là Nam Cương thánh tử thần sắc lại bình tĩnh hơn nhiều. Nụ cười hờ hững quen thuộc như gia viên sắp bị công hãm này không phải là của hắn.

"Tur Đồ Cảnh Diễn. Ngươi đã đến rồi." Nam Cương thánh tử nâng đôi mắt lạnh lùng lên, giọng nói không chút phập phồng, giống như đã chờ Tur Đồ Cảnh Diễn ở đây thật lâu.

Tur Đồ Cảnh Diễn liếc qua Gia Luật Hoành, lại nhướng mày nhìn Nam Cương thánh tử. Khí độ của người này không hề thua kém Gia Luật Hoành, thậm chí có phần thoát tục, nói vậy hẳn chính là Nam Cương thánh tử. Hắn lập tức nhíu lên nụ cười tà mị, nhướng mày hỏi, "Nam Cương thánh tử?!"

"Việc Nam Cương đổi chủ đã khó mà thay đổi. Ta chỉ muốn hỏi ngươi, có dám một mình đấu với ta hay không?" Thần sắc Nam Cương thánh tử bình tĩnh, khẽ vuốt cằm, rồi cuộc thừa nhận thân phận của mình, ánh mắt thâm thúy nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn, chậm rãi gặng từng chữ.

Đôi con ngươi đen nhánh của Thẩm Thiên Mạch xẹt qua một tia tàn khốc. Nam Cương Thánh tử này thực sự là giáo hoạt, biểu hiện ra là một bộ nhận mệnh, muốn cùng Tur Đồ Cảnh Diễn đấu một trận công bằng, kỳ thực cũng có chủ ý khác.

Nếu Tur Đồ Cảnh Diễn xảy ra điều gì sơ xuất, vậy quân tâm Thiên Mạch sẽ dao động. Binh lính Nam Cương đầu hàng không chừng sẽ lại làm phản. Mất đi minh quân, việc đầu hàng của bọn họ cũng mất đi ý nghĩa. Huống hồ ở đó còn có một Gia Luật Hoành nữa.

Cho nên, tuyệt đối không thể để Tur Đồ Cảnh Diễn mạo hiểm.

"Đấu với ngươi, không cần Cảnh Diễn xuất thủ." Ánh mắt Thẩm Thiên Mạch hiện lên một tia lãnh ngạo, bước ra khỏi hàng ngũ. Hồng y cực kỳ nổi bật, dung mạo cuồng ngạo như tiên tử trên chín tầng trời, vẻ đẹp ấy thật không giống với nữ tử nhân gian.

Quân lính Nam Cương chưa từng gặp Thẩm Thiên Mạch đều kinh ngạc nhìn nàng. Đây là Hoàng hậu Thiên Mạch, cung chủ Ma Cung?! Chính là Thẩm Thiên Mạch đã lấy Lê Quốc, huyền thiết lệnh, đô thành Kỳ Nguyệt làm của hồi môn gả cho Tur Đồ Cảnh Diễn?! Chính là Thẩm Thiên Mạch mà Tur Đồ Cảnh Diễn sủng ái đến cùng cực ấy?! Chính là Thẩm Thiên Mạch đã ám sát Nam Cương thánh tộc?!

Quả nhiên là phong hoa tuyệt đại. Chỉ có nữ tử như vậy mới có được năng lực ấy, mới xứng đứng bên cạnh Tur Đồ Cảnh Diễn.

Nam Cương thánh tử nghe được lời Thẩm Thiên Mạch, ánh mắt lạnh lẽo ngược lên, nhìn chằm chằm Thẩm Thiên Mạch, thần sắc như cũ không có gì phập phồng, chỉ là lờ ra bên ngoài miệng lại mang theo mấy phần ngạo khí, "Ngươi có năng lực thắng ta, cũng có thể."

"Mạch Nhi." Tur Đồ Cảnh Diễn kéo tay Thẩm Thiên Mạch lại. Hắn sao lại không rõ tâm tư Thẩm Thiên Mạch chứ. Nàng đang sợ hắn có sơ xuất, sợ rằng tất cả những việc trước đó sẽ thất bại trong gang tấc. Thế nhưng sao hắn có thể để Mạch Nhi của hắn đi mạo hiểm được?!

"Cảnh Diễn. Võ công của ta không hề kém chàng." Thẩm Thiên Mạch nắm lấy tay Tur Đồ Cảnh Diễn, lực lượng âm áp và kiên định ấy theo tay Thẩm Thiên Mạch truyền sang tay Tur Đồ Cảnh Diễn.

Tur Đồ Cảnh Diễn nhíu chặt mày. Võ công của Thẩm Thiên Mạch và hắn sán sán nhau, cũng không phải là kém hắn. Thế nhưng võ công của Nam Cương thánh tử thâm bất khả trắc, thêm vào đó thân pháp biến hóa kỳ lạ, không giống người Trung Nguyên. Vạn nhất xuất kỳ bất ý, khiến cho Thẩm Thiên Mạch bị thương thì phải làm sao?!

Hắn không cho phép Thẩm Thiên Mạch mạo hiểm!

"Để ta đi. Nàng không cần tranh." Tay Tur Đồ Cảnh Diễn đẩy Thẩm Thiên Mạch ra sau lưng, giọng nói trung tính mang theo sự không cho phép kháng cự cùng khí phách và cứng chiều.

Thẩm Thiên Mạch bị Tur Đồ Cảnh Diễn đẩy ra sau lưng, nàng nhìn bóng dáng màu đỏ của Tur Đồ Cảnh Diễn vọt tới chỗ Nam Cương Thánh tử với tốc độ cực nhanh, mà tốc độ của Nam Cương Thánh tử cũng không chậm. Hắn phi mấy ám khí về phía Tur Đồ Cảnh Diễn, Tur Đồ Cảnh Diễn nhảy lên, cây quạt trong tay bay về phía Nam Cương Thánh tử.

Trong chớp mắt, hai người đã bắt đầu so chiêu. Lúc này coi như là Thẩm Thiên Mạch muốn ra tay cũng không kịp rồi, nhìn theo bóng dáng màu đỏ chói mắt của Tur Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiên Mạch bất đắc dĩ cười cười. Đây chính là Tur Đồ Cảnh Diễn, là Cảnh Diễn của nàng, chàng vẫn luôn che chở nàng như vậy, không cho phép nàng gặp một chút xui nguy hiểm.

Nhưng mà, hắn không muốn cho nàng mạo hiểm, còn nàng thì làm sao có thể nguyện ý để chàng đi mạo hiểm đây? Con

ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Tur Đồ Cảnh Diễn và Nam Cương Thánh Tử. Ở trong lòng của Thẩm Thiên Mạch quyết định, nếu có chuyện gì xảy ra, nàng nhất định sẽ bắt chấp tất cả mà ra tay.

Nàng mặc kệ cái đạo nghĩa gì đó, cho dù Tur Đồ Cảnh Diễn muốn một chọi một, thì nàng cũng sẽ không tro mắt nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn ở trước mặt nàng có bất kỳ thương tổn nào. Dù rằng nếu như nàng ra tay, sẽ làm cho tất cả mọi người xem thường nàng, nàng cũng sẽ không hối hận!

Huyền Lâu ở một bên nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thiên Mạch, cũng hiểu suy nghĩ trong lòng Thẩm Thiên Mạch nên dịu dàng an ủi: "Đừng lo lắng. Hắn sẽ không có chuyện gì."

Ánh mắt của Thẩm Thiên Mạch trong nháy mắt cũng không có rời khỏi Tur Đồ Cảnh Diễn, chỉ đáp lại nhàn nhạt, lại mang theo mấy phần bá đạo nói: "Hắn dám có chuyện gì sao?"

Huyền Lâu nghe Thảm Thiển mạch nói, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu. Nếu nói hai người ở chung một chỗ lâu, sẽ trở nên giống nhau, thì ra là như vậy sao? Từ lúc nào mà Thảm Thiển Mạch cũng đã học được sự bá đạo giống như Tư Đồ Cảnh Diễn như vậy? Chỉ là sự bá đạo này chỉ có một mình Tư Đồ Cảnh Diễn mới có thể được hưởng thụ thôi.

Trong con người thu liễm một chút bất đắc dĩ, Huyền Lâu tiếp tục duy trì nụ cười dịu dàng, tiếp tục nhìn trận chiến đang bất phân thắng bại của Tư Đồ Cảnh Diễn và Nam Cương thánh tử.

Nam Cương Thánh tử có phân pháp cực kỳ quỷ quyệt, động tác không giống khinh công, lại còn di chuyển rất nhanh mà khác thường. May là Tư Đồ Cảnh Diễn đối với công pháp của Nam Cương Thánh tộc có chỗ hiểu rõ, nội lực trong người thả ra ngoài, không cho Nam Cương Thánh tử có cơ hội ẩn nấp để hành tặc, nếu không chỉ sợ ứng phó với hắn sẽ càng thêm khó khăn.

"Hừ!" Tư Đồ Cảnh Diễn bị thân pháp quỷ dị của Nam Cương thánh tử làm cho có chút khó ứng phó, lạnh lùng hừ một tiếng, bốn phía dần dần tụ lại sương mù màu đỏ.

"Mị Huyết ảo ảnh?"

Vừa nhìn thấy công pháp mà Tư Đồ Cảnh Diễn sử dụng, ngay lập tức có rất nhiều nhân sĩ Trung Nguyên giật mình kêu lên. Trong mắt tất cả mọi người hiện lên sự kinh ngạc, kể cả binh sĩ Thiên Mạc.

Mị Huyết ảo ảnh đại biểu cái gì, bọn họ biết rất rõ. Đó là đại biểu cho Mị Huyết lâu chủ. Mà theo từ trước tới giờ, bọn hắn không hề biết, hoàng thượng của bọn họ, lại chính là Mị Huyết lâu chủ.

Đây chính là một tin tức khiến cho người ta phải khiếp sợ, nhưng cũng không phải là một tin tức xấu. Thế lực giang hồ cũng là một lợi thế quan trọng để tranh đoạt thiên hạ. Nếu như hoàng thượng của họ là Mị Huyết lâu chủ, đối với bọn họ là có lợi vô hại.

Thảm Thiển Mạch nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, lòng bàn tay nàng từ từ rịn ra mồ hôi. Người khác xem không hiểu, nhưng nàng xem hiểu. Võ công của Nam Cương Thánh tử so với Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng không kém chút nào. Mà lúc này hắn đã ép được Tư Đồ Cảnh Diễn sử dụng tầng cao nhất của nội công tâm pháp Mị Huyết ảo ảnh.

Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn luôn giấu giếm thân phận Mị Huyết lâu chủ của mình, chỉ vì không muốn lộ thực lực của mình. Mà hôm nay đã quyết định chinh chiến thiên hạ, như vậy cũng không cần thiết phải che giấu nữa.

Chỉ là nàng vẫn lo lắng nhất chính là liệu Mị Huyết ảo ảnh này có chống lại Nam Cương Thánh tử, rốt cuộc là Cảnh Diễn có mấy phần thắng?

Sương mù màu đỏ quanh người Tư Đồ Cảnh Diễn càng ngày càng đậm, cơ hồ đem Tư Đồ Cảnh Diễn vây lại. Hồng y chói mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn bây giờ đã hòa cùng một thể với sương mù màu đỏ này, không thể phân rõ được, đầu là sương mù, đầu là tay áo Tư Đồ Cảnh Diễn.

Mà quanh người của Nam Cương Thánh tử cũng chậm chậm nổi lên một vòng xoáy màu xanh. Màu đỏ cùng màu xanh đan vào một chỗ, nhìn giống như là một đóa hoa Thái Hồng xinh đẹp. Chỉ là Thảm Thiển Mạch biết rằng, đây chính là một cuộc đấu nội lực, nó không giống với việc đấu chiêu thức. Mặc dù thoát nhìn đấu chiêu thức hung hiểm, nhưng mà sẽ không tạo ra tổn thương quá mức trí mạng. Còn đấu nội lực, một khi có một chút sơ sót, thì có thể là vạn kiếp bất phục.

Tay của Thảm Thiển Mạch trong tay áo nắm thật chặt. Móng tay thật dài cắm sâu vào trong thịt, máu tươi chảy ra, nhưng Thảm Thiển Mạch vẫn nắm rất chặt, chỉ nhìn chòng chọc vào phương hướng của Tư Đồ Cảnh Diễn và Nam Cương Thánh tử.

Những binh lính kia xem không hiểu cuộc tỷ võ của Tư Đồ Cảnh Diễn và Nam Cương Thánh tử, chẳng qua là cảm thấy rất hiếu kỳ nên nhìn rất chăm chú vào Tư Đồ Cảnh Diễn và Nam Cương Thánh tử. Đại khái bọn họ chưa từng thấy qua người nào có thể có sương mù tụ quanh thân còn có thể như vậy tụ tập sương mù, nên cảm thấy rất mới lạ, nhìn không chớp mắt.

"Rầm". Tư Đồ Cảnh Diễn và Nam Cương Thánh tử bị rơi ra hai hướng khác nhau.

Âm thanh cũng không lớn, nhưng nghe vào trong tai Thảm Thiển Mạch lại như nghe thấy tiếng sấm.

"A." Tiếng các binh lính kinh hô còn chưa kịp ra khỏi miệng, thì đã nhìn thấy hoàng hậu của bọn họ bay nhanh như tia chớp, tiếp lấy thân thể hoàng thượng.

Thảm Thiển Mạch ôm Tư Đồ Cảnh Diễn, từ trên không trung quay lại chỗ cũ vô cùng xinh đẹp. Hai bóng dáng màu đỏ tươi như máu trên không trung tạo ra một đường cong hoa.

mỹ. Sau khi xoay người, trong miệng Tư Đồ Cảnh Diễn chợt khạc ra một ngụm máu tươi.

"Cảnh Diễn!" Thảm Thiển Mạch vừa truyền nội lực cho Tư Đồ Cảnh Diễn, vừa nóng nảy hô. Một đôi con người đen nhánh cơ hồ gấp đến độ đỏ lên.

Trên khoe miệng Tư Đồ Cảnh Diễn còn mang theo vết máu, càng làm cho hắn thêm vẻ tà mị cùng yếu đuối, hắn yếu đuối vươn tay, nắm lấy tay Thảm Thiển Mạch. Hắn cố gắng nắm chặt nhưng lực đạo rất yếu, nhiệt độ nóng bỏng theo tay Tư Đồ Cảnh Diễn truyền đến tay Thảm Thiển mạch. Tư Đồ Cảnh Diễn nói đứt quãng: "Mạch Nhi. Ta....Không sao....Đừng....Đừng lo lắng."

"Đừng lo lắng? Ta làm sao có thể không lo lắng!" Thẩm Thiên Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nói, một tay cầm lấy tay của Tư Đồ Cảnh Diễn, con người đen nhánh mang theo vài phần tức giận cùng trách cứ.

Đừng lo lắng? Nàng làm sao có thể không lo lắng! Mới vừa rồi, thời điểm lúc nàng nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Nam Cương Thánh Tử so đấu nội lực, nàng sợ tới mức cả người mình phát run lên. Kể từ sau khi sống lại tới giờ, nàng đã không còn sợ như vậy! Nhưng mới vừa rồi, nàng thật sự rất sợ, sợ đến độ thân thể cũng không khống chế được mà phát run lên.

Cuộc đấu nội lực này của Tư Đồ Cảnh Diễn và Nam Cương Thánh Tử, nàng nhìn rất rõ ràng, Tư Đồ Cảnh Diễn thắng! Nhưng mà, khi nàng thấy Tư Đồ Cảnh Diễn bị nội lực đánh bay, nàng sợ tới mức tim của nàng như muốn nhảy ra.

Sau khi nàng tiếp được Tư Đồ Cảnh Diễn, nhìn thấy Tư Đồ Cảnh Diễn học máu, nàng chỉ cảm thấy cả tim bị bóp chặt vì cái loại cảm giác đau lòng cùng vô dụng.

Đừng lo lắng?! Nàng sao có thể không lo lắng! Tư Đồ Cảnh Diễn là người nàng thích nhất, nàng không cho phép Cảnh Diễn gặp chuyện không may. Nàng làm sao có thể không lo lắng đây?

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy trên mặt Thẩm Thiên Mạch không ngừng biến hóa đau lòng, trách cứ, thương yêu, khoe miệng không khỏi nâng lên một nụ cười, làm như trách cứ, cung chiều nói: "Bây giờ Mạch Nhi đã biết được thời điểm nàng mạo hiểm, ta lo lắng, sợ hãi như thế nào rồi."

Thẩm Thiên Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nói, ngược mắt nhìn thật sâu vào trong mắt của Tư Đồ Cảnh Diễn, vì Tư Đồ Cảnh Diễn nàng có thể làm bất kỳ chuyện gì, thậm chí có thể mạo hiểm tính mạng. Nhưng nàng chưa bao giờ biết, nếu như để nàng mạo hiểm sẽ làm cho Tư Đồ Cảnh Diễn có sự lo lắng lớn như vậy.

Suy bụng ta ra bụng người. Khi Tư Đồ Cảnh Diễn lo lắng cho nàng, sự sợ hãi ấy....Trời ơi, nàng lại khiến cho Tư Đồ Cảnh Diễn phải trải qua cảm giác đáng sợ đó nhiều lần như vậy.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy tự trách trong mắt Thẩm Thiên Mạch, không khỏi đưa tay cầm lấy tay của Thẩm Thiên Mạch, cung chiều nói: "Đều đã qua rồi. Ngày sau sẽ không còn có cơ hội để nàng mạo hiểm đâu."

"Ừ." Thẩm Thiên Mạch cũng nắm thật chặt tay Tư Đồ Cảnh Diễn.

Bên này Thẩm Thiên Mạch đang nói chuyện cùng Tư Đồ Cảnh Diễn, thì bên kia Gia Luật Hồng cũng tiếp được Nam Cương Thánh tử bị bay ngược trở lại.

Tư Đồ Cảnh Diễn bị nội lực của Nam Cương Thánh tử làm cho bị nội thương, nhưng tình trạng của Nam Cương Thánh tử thảm hại hơn, tâm mạch đều bị đứt đoạn, mất thương thì không thấy được.

"Thánh tử!" Gia Luật Hồng vội vàng kêu lên.

Trên mặt Nam Cương Thánh tử vẫn bình thản không xao động như cũ. Chỉ nhìn phương hướng của Tư Đồ Cảnh Diễn một chút, cố hết sức nói câu sau cùng: "Có chơi có chịu!"

Tư Đồ Cảnh Diễn điều hòa khí trong người xuống, mặc dù không có hoàn toàn khôi phục, nhưng vẫn miễn cưỡng đứng lên được, gật đầu khẳng định với Nam Cương Thánh tử một cái, Nam Cương Thánh tử, thật sự rất có khí phách.

Binh sĩ Thiên mạc thấy Tư Đồ Cảnh Diễn đứng lên, nét mặt vội vã, luống cuống của họ biến mất không còn thấy nữa, thay vào đó là mừng như điên. Hoàng thượng của bọn họ thắng rồi, hoàng thượng của bọn họ không có việc gì. Nam Cương đã trở thành quốc thổ của Thiên Mạc rồi!

Gia Luật Hồng ngửa mặt lên trời cười lớn. Trường kiếm lướt qua cổ, hướng về hướng hoàng cung Thiên Mạc để tự sát. Vậy là tất cả đã kết thúc, rốt cuộc đây là cách kết thúc tốt nhất. Mà Nam Cương, cũng đã trở thành quốc thổ của Thiên Mạc.

Khí thế sát phạt trên người Tư Đồ Cảnh Diễn không giảm bớt chút nào. Quân đội Thiên Mạc ngoại trừ lưu lại một phần để trấn thủ ở ngoài Nam Cương, còn lại toàn bộ nhanh chóng quay lại kinh thành Thiên Mạc.

Hiện tại, đã đến lúc đánh một trận với Lâm Vĩ! Trận chiến giành thiên hạ này của bọn hắn đã kéo dài quá lâu rồi

-----lời ngoài lề của tác giả -----

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ Thanh Thiên cho tới tận bây giờ. Bộ truyện này chẳng mấy chốc nữa sẽ kết thúc.

Thật sự thì tôi cũng không thích viết truyện liên quan đến chiến tranh, cho nên Thanh Thiên cũng không nghĩ sẽ phí quá nhiều chương cho chiến tranh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 7: Đế vương quyết đấu

“Khi nào Hoàng thượng trở về?” Về mặt Vân Hân nghiêm nghị, nhìn xuống quân đội áo giáp đen đông đảo ở phía dưới. Cũng là áo giáp màu đen, nhưng mà, những kẻ này đều là quân đội của Lâm Vĩ, không phải là quân đội của Thiên Mạc.

Hắn chưa từng xem thường Ngôn Tu Linh. Chỉ là thật không ngờ tốc độ của Ngôn Tu Linh lại nhanh như vậy, chỉ trong thời gian mười ngày ngắn ngủi đã đánh tới kinh thành Thiên Mạc.

“Bảo vệ nơi này.” Hạo Nguyệt đứng bên cạnh Vân Hân, vẫn mặc cẩm bào màu xanh dương như cũ, trong đôi mắt mờ mịt không có chút tâm tình, giọng điệu vững vàng, làm cho Vân Hân vốn đang nóng nảy không hiểu sao lại trở nên an tĩnh.

Giống như lúc bắt đầu từ trước rất lâu, Hạo Nguyệt chỉ bình bình đạm đạm nói một câu là có thể làm cho hắn thấy an tĩnh, chính vì hăm dọa Hạo Nguyệt mặc kệ phát sinh cái gì đều không hề dao động nên hắn mới cố ý trở nên lạnh lùng.

Chỉ tiếc, lạnh lùng đó chỉ ứng phó được tình huống bình thường mà thôi. Khi việc lớn như vậy xảy ra, hắn cũng không thể tĩnh tâm nổi. Hắn vẫn còn kém hơn so với Hạo Nguyệt, khó trách chủ nhân luôn nói tính cách của Hạo Nguyệt trưởng thành hơn so với hắn.

“Hoàng thượng để cho chúng ta trấn thủ trong mười ngày. Chúng ta phải trấn

thủ trong mười ngày. Hoàng thượng nhất định sẽ trở về.” Hạo Nguyệt che giấu tia sáng lóe lên trong mắt, khóe miệng gọi lên nụ cười ung dung bình tĩnh, ngữ điệu giống như núi cao suối chảy.

Vân Hân từ từ ngước mắt lên nhìn Hạo Nguyệt, lại nhìn xuống đám quân đội đen kịt của Lâm Vĩ, nở nụ cười tràn đầy tự tin cương nghị.

Đột nhiên cảm thấy cảm giác đè nén hoàn toàn biến mất. Đúng vậy, Hoàng thượng cho bọn họ trấn thủ trong mười ngày, sau hôm nay chỉ còn một ngày, hắn tất nhiên thủ được. Hiện tại tuy rằng không có tin tức của Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng đã nói trấn thủ trong mười ngày, như vậy mười ngày sau Hoàng thượng nhất định sẽ xuất hiện.

Hoàng thượng trong lòng bọn họ là thần. Cho nên bọn họ tin tưởng Hoàng thượng đã nói tất nhiên sẽ làm được. Vậy nên cho dù đối mặt với quân đội Lâm Vĩ đông như vậy, bọn họ cũng không sợ hãi. Đột nhiên cảm giác trong lồng ngực từ từ tràn lên lý tưởng hào hùng, giọng nói ôn hòa nhưng rét lạnh của Vân Hân truyền ra xa: “Các binh lính! Bảo vệ nhà của chúng ta! Hoàng thượng sẽ nhanh chóng trở về!”

Giọng nói cương nghị mà ngập tràn tự tin truyền khắp quân doanh của Thiên Mạc. Tất cả binh lính đang còn mê man nghe câu nói ấy, đều ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo một loại tự tin, một loại thấy chết không sờn.

Ngôn Tu Linh ngồi trên chiến mã đầu tuyến của Lâm Vĩ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hơi hơi nhíu lông mày, trong đôi mắt trong suốt đáng yêu lướt qua một chút tán thưởng, nhưng tán thưởng là tán thưởng, không có nghĩa là hắn sẽ nương tay. Nếu không thể đánh hạ kinh thành Thiên Mạc trước khi Tư Đồ Cảnh Diễn trở lại thì trận tranh giành thiên hạ này, chẳng khác nào hắn đã thua một nửa.

“Tấn công.” Ngôn Tu Linh nhìn lướt qua quân đội Lâm Vĩ, không nói lời dư thừa, chỉ ngắn gọn hai chữ, nhưng mà cả đoàn quân lại giống như một con báo đen, mang theo sức mạnh hợp nhất, hùng hục bổ nhào về phía trước.

Một đoàn áo giáp sắt đánh thành một khối, giống như đi ra từ Địa Ngục.

Trên chiến trường tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, cơ hồ ngập ngụa cả vùng trời. Ngôn Tu Linh mặc áo giáp đen nhánh, xông lên phía trước, rõ ràng có một gương mặt trẻ thơ, nhưng trong mắt lại nồng đậm chí khí sát phạt.

“Thừa tướng, không tốt rồi!” Trong quân doanh Thiên Mạc, một thị vệ Hoàng cung vẻ mặt kích động chạy tới.

“Có chuyện gì?” Hạo Nguyệt nhíu mày, ngữ điệu ung dung, giống như một sức mạnh vô hình khiến người thị vệ kia hơi an tĩnh lại.

Trong mắt thị vệ mang theo lo lắng, nhỏ giọng nói với Hạo Nguyệt, “Lục Vương gia bị bắt rồi.”

Tư Đồ Cảnh Diễn để cho Tư Đồ Cảnh Hạo dịch dung thành hắn, trấn giữ Thiên Mạc. Ngôn Tu Linh phái Thanh Liên đi vạch trần thân phận của Tư Đồ Cảnh Hạo, nhưng Thanh Liên giao đấu với Hạo Nguyệt mấy lần, cuối cùng không đạt được mục đích.

Mưu lược của Hạo Nguyệt cao hơn so với Thanh Liên một chút. Vì vậy Ngôn Tu Linh âm thầm hiến kế, giúp Thanh Liên một tay vạch trần thân phận của Tư Đồ Cảnh Hạo. Hắn lại không ngờ Hạo Nguyệt nhanh chóng bình ổn triều đình Thiên Mạc bởi vậy mới sinh ra biến động, làm cho kế hoạch muốn Thiên Mạc nội loạn của Ngôn Tu Linh bị ngấm nước nóng.

Ở Nam Cương bên kia, Tư Đồ Cảnh Diễn bắt đầu quang minh chính đại tấn công Nam Cương, làm đối thủ của Tư Đồ Cảnh Diễn lâu như vậy, Ngôn Tu Linh cực kỳ hiểu rõ ý nghĩ của Tư Đồ Cảnh Diễn, lập tức không chút do dự tấn công Thiên Mạc. Hạo Nguyệt và Vân Hân vì bảo vệ cho Thiên Mạc nên cả hai rời khỏi kinh thành chỉ để lại Thanh Trúc bảo vệ Tư Đồ Cảnh Hạo. Bây giờ, Tư Đồ Cảnh Hạo bị bắt giam rồi ư?!

Chẳng lẽ là Thanh Liên động tay chân?! Trong mắt Hạo Nguyệt hiện lên một chút kì quái, hắn hiểu rõ tính tình Ngôn Tu Linh, tuyệt đối không phải là kẻ cơ hội lợi dụng Tư Đồ Cảnh Hạo để uy hiếp Tư Đồ Cảnh Diễn, nếu không cũng sẽ không bỏ qua nhiều cơ hội ám hại Tư Đồ Cảnh Diễn như vậy.

Nhưng mà bây giờ Tư Đồ Cảnh Hạo đã bị bắt, rốt cuộc là người nào ra tay?! Ngoại trừ Thanh Liên, hẳn không nghĩ ra người khác có khả năng làm được.

Bây giờ thiên hạ chỉ còn lại hai quốc gia là Thiên Mạc và Lâm Vĩ, căn bản không tồn tại thế lực khác, nếu không phải Lâm Vĩ động thủ thì còn có thể là ai?!

Nghĩ tới đây, trong mắt Hạo Nguyệt hiện lên chút tức giận. Tiếc cho Hoàng thượng vẫn coi Ngôn Tu Linh là tri kỷ, coi là đối thủ ngang tầm mà Ngôn Tu Linh cư nhiên lại làm ra chuyện đê tiện vô sỉ như vậy. Lập tức, Hạo nguyệt vung tay áo, một bóng dáng màu lam từ trên cao phi xuống.

Bình sĩ Thiên Mạc nhìn thấy Hạo Nguyệt, không khỏi mở to hai mắt nhìn. Thừa tướng của bọn hắn luôn tao nhã lễ độ, bọn họ đều cho rằng Thừa tướng không có võ công, nhưng tường thành cao như thế mà Thừa tướng có thể bay vút từ trên cao xuống, khả năng khinh công kia há là người bình thường có thể làm được!?

Ngôn Tu Linh đang chém giết, nhưng hắn vô cùng miễn cảm với sát khí. Hắn ngược mắt lên nhìn thấy Hạo Nguyệt đáp khí bay đến, không khỏi rung mình, hắn sớm biết Hạo Nguyệt không đơn giản, thật không ngờ lại cất giấu công phu thâm hậu như vậy?!

Hừ! Có điều muốn động hắn, chỉ bằng công phu đó của Hạo Nguyệt chỉ sợ còn chưa có đủ tư cách. Chỉ là hắn không rõ tại sao Hạo Nguyệt lại đột nhiên kích thích như vậy, chẳng lẽ hắn không biết như vậy sẽ có cơ hội bị giết sao?! Hạo Nguyệt cũng không phải kẻ không có đầu óc như vậy, nhất định là có chuyện xảy ra.

Ngôn Tu Linh hơi nhíu mày, lạnh lùng nhìn Hạo Nguyệt, hắn thật sự muốn biết chuyện gì có thể làm cho cái tên Hạo Nguyệt dù thái sơn có sập trước mặt cũng không biến sắc lại có thể nổi giận.

“Ngôn Tu Linh. Ta vẫn luôn kính trọng ngươi. Thật không ngờ ngươi lại đê tiện như vậy!” Giọng nói của Hạo Nguyệt không hề ôn hòa như bình thường, mang theo một chút nóng giận.

Ngôn Tu Linh nghe thấy lời Hạo Nguyệt nói, đôi mắt thêm âm trầm, trong mắt hiện lên một chút tức giận, lạnh lùng nhìn Hạo Nguyệt, nói, “Ngôn Tu Linh ta không tính là

quân tử. Nhưng từ đê tiện này, thật sự không đảm đương nổi!”

“Hừ! Chẳng lẽ không phải ngươi phái người bắt Lục Vương gia?! Dùng cách đê tiện như vậy tới uy hiếp Hoàng thượng, đây là tác phong của Hoàng đế Lâm Vĩ sao?!” Đôi mắt Hạo Nguyệt càng thêm tức giận, lời nói ra cũng mang theo vẻ khinh thường, không giống thái độ ôn hòa bình thường.

Ngôn Tu Linh nghe thấy hắn nói, trong mắt lộ ra chút kinh ngạc, Tư Đồ Cảnh Hạo bị bắt rồi ư?! Không có khả năng. Hắn không hề hạ lệnh bắt Tư Đồ Cảnh Hạo, mà lúc này, ngoại trừ hắn ra còn ai đi bắt giữ Tư Đồ Cảnh Hạo?! Trong mắt lướt qua chút ngưng trọng, Ngôn Tu Linh lạnh mặt nói: “Hừ! Nếu ta thật sự muốn làm như vậy thì đã ra tay từ sớm, hà tất phải chờ tới bây giờ?! Ngươi thật sự nghĩ ngươi có thể ngăn được ta?!”

Ngữ điệu lạnh lùng, khí phách và ngạo khí trong đó không hề thua Tư Đồ Cảnh Diễn.

Hạo Nguyệt hơi rung mình. Đúng vậy, nếu Ngôn Tu Linh thật sự muốn ra tay cũng không cần cùng Tư Đồ Cảnh Diễn bắt Nam Cương, đã có thể động thủ từ lâu. Hơn nữa, nếu Ngôn Tu Linh thật sự là kẻ đê tiện, thì đã có thể cùng Nam Cương hợp lực.

Huống chi lấy quan hệ của Ngôn Tu Linh và Tư Đồ Cảnh Diễn, nếu hắn thực sự là kẻ đê tiện, hẳn muốn giết Tư Đồ Cảnh Diễn, chỉ sợ đã ra tay, hà tất phải dùng Tư Đồ Cảnh Hạo để uy hiếp.

Con người Hạo Nguyệt dần dần khôi phục bình tĩnh. Là hắn kích động. Không phải Ngôn Tu Linh! Nhưng mà ngoại trừ Ngôn Tu Linh còn ai ở phía sau bắt giữ Tư Đồ Cảnh Hạo nữa đây?! Hắn thật sự nghĩ không ra.

“Nếu trăm thật sự muốn ra tay thì lúc này muốn lấy tính mạng của ngươi, sẽ là đã kích không nhỏ với sĩ khí của quân đội Thiên Mạc!” Ngôn Tu Linh lạnh lùng nhìn Hạo Nguyệt, ý cảnh cáo trong mắt nồng đậm. Nếu cái tên Hạo Nguyệt này không biết điều thì hắn cũng không ngại động thủ. Hắn và Tư Đồ Cảnh Diễn thật sự có giao tình, nhưng không có nghĩa hắn sẽ dễ dàng tha thứ kẻ dưới vô lễ.

Hạo Nguyệt nghe lời của Ngôn Tu Linh nói, đột nhiên tỉnh ngộ, hắn đã làm chuyện kích động thế nào, hắn làm sao đây?! Là vì lo lắng Ngôn Tu Linh phái Thanh Liên ra tay sao?! Hóa ra là vì sợ hãi.

Hắn cực kỳ hiểu Tư Đồ Cảnh Diễn. Nếu như chuyện này thật sự do Ngôn Tu Linh phái người ra tay, nếu như làm tổn thương Tư Đồ Cảnh Hạo, có lẽ Tư Đồ Cảnh Diễn sẽ bỏ qua cho Ngôn Tu Linh, nhưng nhất định sẽ không bỏ qua cho Thanh Liên, đến lúc đó, Thanh Liên nhất định sẽ sống không bằng chết.

Hắn là vì lo lắng cho tình cảnh của Thanh Liên sao. Làm sao có thể chứ. Hắn một lòng muốn phụ tá Hoàng thượng trở thành minh quân có một không hai, như thế nào lại lo lắng cho an nguy của một nữ tử?!

Thu lại tâm tình, Hạo Nguyệt cười lễ độ, khôi phục bộ dáng văn đạm phong khinh, nói, “Là Hạo Nguyệt đã mạo phạm.”

Ngôn Tu Linh nhíu mày nhìn Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt là thủ hạ đắc lực của Tư Đồ Cảnh Diễn hẳn cũng hiểu biết về Hạo Nguyệt. Người này luôn luôn bình thản, giống như không có gì có khả năng dao động cảm xúc của hắn, nhưng mà, vừa rồi hắn thực sự tức giận.

Hắn không hề cho là do nguyên cớ. Bởi vì vừa rồi trong mắt Hạo Nguyệt rõ ràng có trách cứ và lo lắng. Trách cứ hắn có thể lý giải nhưng còn lo lắng, là gì lo lắng cho người nào!?

Nhìn bóng dáng Hạo Nguyệt lướt đi, Ngôn Tu Linh thâm trầm, nhú mày, lại gia nhập đội quân chém giết.

Chiến trường. Chưa từng có nhân từ. Dao kiếm không có mắt. Bốn phía đều giống như Địa Ngục.

Áo giáp sắt đen cùng máu tươi đỏ rực. Đen và đỏ đan xen. Thuần túy như vậy, nhưng cũng nặng nề. Nặng nề làm cho người ta không thở nổi. Nơi nơi đều tràn ngập mùi máu tươi. Máu này, có của kẻ địch, cũng có của người một nhà.

Càng giết, càng cảm thấy vô cảm. Chỉ còn ý niệm duy nhất là chém ngã tất cả kẻ địch, mới có thể sống sót.

Trận chiến đấu này. Không có mưu lợi, không có mưu kế. Là khảo nghiệm thuần túy. Máu tươi cơ hồ nhuộm đỏ cả đất đai. Mà cuối cùng dưới tay Lâm Vĩ hung ác, phòng tuyến cuối cùng của kinh thành Thiên Mạc đã bị phá vỡ.

Lâm Vĩ còn dư lại một trăm vạn đại quân tiếp viện. Kinh thành Thiên Mạc chỉ có mười vạn quân mà thôi.

Một trăm vạn đối với mười vạn. Có thể nói không thể địch nổi.

Tuy rằng quân đội Thiên Mạc có được vũ khí tối thượng, là quân đội tinh anh nhưng một trăm vạn lính Lâm Vĩ cũng không phải ăn com nhão. Huống chi Ngôn Tu Linh cũng không phải nhân vật đơn giản. Ngay cả Vạn Hân và Hạo Nguyệt cũng không còn cách nào.

Mà ngay lúc này, Tư Đồ Cảnh Hạo lại bị bắt giữ. Kinh thành Thiên Mạc dường như đã rơi vào hỗn loạn. Lòng dân đều hoảng sợ, không biết nên làm thế nào mới tốt.

"Xong rồi xong rồi! Lâm Vĩ đánh tới rồi! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?!"

"Trời ơi! Nghe nói Hoàng thượng biến mất rồi! Chẳng lẽ là bị người của Lâm Vĩ giết?!"

"Ta không muốn chết! Quên đi, nhanh đầu hàng đi."

"Được rồi được rồi! Chúng ta mau chạy đi. Nếu không đến khi binh lính Lâm Vĩ đuổi đến, tất cả chúng ta đều chết hết!"

Dân chúng hỗn loạn thành một đoàn. Mà lúc này trong hoàng cung Thiên Mạc cũng không khá hơn chút nào.

"Sao Lục Vương Gia có thể bị bắt đi?" Hạo Nguyệt mang theo áp lực vô hình nhìn Thanh Trúc, sắc mặt vô cùng ôn hòa, chỉ là đằng sau ôn hòa che giấu sự nghiêm túc.

Trên khuôn mặt cương nghị lạnh lùng của Thanh Trúc hiện lên một chút tự trách và buồn bực: "Là Hồng Hạnh!"

Hồng Hạnh?! Trong mắt Hạo Nguyệt hiện lên một chút kinh ngạc. Không phải Hồng Hạnh thay vào vị trí của Hồng Mai trở thành một trong Tứ Đại Hộ Pháp sao?! Sao có thể bắt cóc Tư Đồ Cảnh Hạo?!

"Xảy ra chuyện gì?" Hạo Nguyệt nhú mày hỏi hắn không hiểu rõ ràng lắm về chuyện tình của Tư Đồ Cảnh Diễn và Mị Huyết Lâu nhưng hắn vẫn hiểu được hoàng thượng tuyệt sẽ không dùng người có thân phận không rõ ràng. Nếu Hồng Hạnh có thể ngồi lên vị trí Tứ Đại Hộ Pháp thì tất nhiên là người hoàng thượng tin tưởng, vậy sao lúc này lại làm như vậy?!

"Thuộc hạ không biết." Thanh Trúc lên tiếng. Hắn thật sự không biết vì sao Hồng Hạnh lại đột nhiên làm như vậy. Thời gian Hồng Hạnh ở Mị Huyết Lâu cũng không ngắn, hơn nữa nàng ta còn là biểu muội của Hồng Cúc, quan hệ thân mật, bởi vì Tư Đồ Cảnh Diễn tuyển chọn người tài nên Hồng Hạnh mới tiếp quản vị trí của Hồng Cúc.

Trước đây Hồng Hạnh cũng là trung thành tận tâm với Mị Huyết Lâu, không có hành động gì bất thường, không biết vì sao lúc này lại bất thành linh bất cóc Tư Đồ Cảnh Hạo.

"Phong tỏa tin tức. Nói với dân chúng hoàng thượng chỉ rời kinh điều binh. Nói với đại thần rằng hoàng thượng lập tức trở về, tự giải quyết chuyện của Lục Vương Gia. Lập tức triệu tập toàn bộ thế lực của Mị Huyết Lâu, cần phải giải cứu Lục Vương Gia!" Hạo Nguyệt nghe Thanh Trúc trả lời, khẽ chau mày lại, khuôn mặt lạnh lẽo liên tiếp ra lệnh.

Một chuỗi lệnh liên tiếp gần như không hề trải qua bất kỳ suy nghĩ nào. Tuy nhiên lại nói hết được những chuyện cần làm trong lúc này. Không hổ là nhân tài do Tư Đồ Cảnh Diễn bồi dưỡng ra.

"Thừa Tướng, Lục Vương Gia trở lại!" Một tiểu thái giám vội vàng hấp tấp chạy tới báo cáo.

Trong mắt Hạo Nguyệt thoáng qua một tia kinh ngạc, sau đó rất nhanh bình tĩnh trở lại, đôi tai khẽ giật giật, khóe môi cong lên thành nụ cười nói: "Ta biết rồi. Tất cả các người lui xuống"

Toàn bộ thị vệ và tiểu thái giám lui ra, sau lưng Hạo Nguyệt nhảy ra một thiếu nữ mặc áo hồng, khuôn mặt khả ái như trẻ nhỏ mang theo nụ cười trong suốt: "Hạo Nguyệt, ta giúp người cứu Tư Đồ Cảnh Hạo, người nợ ta một ân tình!"

"Người biết Lục Vương Gia ở nơi nào hay sao?!" Trong đôi mắt Hạo Nguyệt mơ hồ xuất hiện một chút dịu dàng và ý cười mà ngay cả chính hắn cũng không biết, bình tĩnh nhìn Thanh Liên.

Thanh Liên chu miệng, đôi mắt trong nước hồ nhẹ nhàng chuyển một cái, không chút để ý nói: "Ta đã làm xong hết việc chủ nhân giao phó rồi. Không có việc gì nên đi dạo trong cung, vừa đúng lúc thấy nữ nhân kia bắt Tư Đồ Cảnh Hạo ta liền đuổi theo."

Hạo Nguyệt nhìn dáng vẻ dễ thương của Thanh Liên, khóe môi không tự chủ cong lên thành nụ cười dịu dàng, đang muốn lên tiếng hỏi tiếp đã xảy ra chuyện gì thì truyền tới tin tức quân đội Lâm Vĩ đã đến dưới cổng thành quốc đô.

Sắc mặt Hạo Nguyệt lập tức trầm xuống, vội vội vàng vàng chạy về phía tường thành. Thanh Liên nhìn bóng lưng Hạo Nguyệt rời đi, chân mày khẽ nhăn lại. Nàng vẫn hi vọng ca ca có thể giành được thiên hạ, nhưng mới vừa rồi không biết tại sao nàng lại lo lắng Hạo Nguyệt sẽ thất bại.

Trong lòng thật mâu thuẫn. Sao nàng có thể có ý nghĩ đó chứ?! Không phải nàng rất ghét tên Hạo Nguyệt đáng chết này sao, nhưng tại sao nàng lại lo cho hắn! Mặc kệ, theo sau hắn xem một chút vậy.

"Bây giờ mở cổng thành đầu hàng. Nhất định trăm sẽ đổi xử tử tể với tất cả hàng tướng (*)." Ngôn Tu Linh một thân áo giáp màu đen, trong mắt mang theo thiết huyết khiến gương mặt con nít đáng yêu của hắn tràn đầy vẻ cương nghị.

(*) hàng tướng: Tướng sĩ đầu hàng.

Vạn Hân đứng trên cổng thành, trên khuôn mặt hiện lên sự quyết tuyệt, lạnh lùng nói: "Thà chết cũng không hàng!"

Thà chết cũng không hàng! Thà chết cũng không hàng!

Trong quân đội lập tức có tiếng phụ họa. Những tiếng hô "Thà chết cũng không hàng" truyền đi xa, vang tận mây xanh.

Ngôn Tu Linh khẽ híp mắt, trong mắt hiện lên một tia ngoan tuyệt, bây giờ Tư Đồ Cảnh Diễn đang trên đường trở về, hắn phải lập tức đánh bại đô thành của Thiên Mạc nếu không tất cả sẽ hỏng hết.

"Nếu các người đã rượu mời không uống muốn uống rượu phạt thì đừng trách trăm không khách khí!" Ngôn Tu Linh lạnh lùng nhìn về phía trước, trong mắt hiện lên một tia khắc nghiệt: "Trăm..."

Ngôn Tu Linh còn chưa nói hết thì một giọng nói từ tính tràn đầy khí phách để vương truyền tới: "Tu Linh muốn làm gì vậy?!"

Mọi người nghe được câu nói này đều không tự giác dời tầm mắt về nam tử vừa nói chuyện. Nam tử kia toàn thân hồng y, đồ tươi chói mắt khiến người khác không thể di dời tầm mắt.

Trên gương mặt hoàn mỹ là ngũ quan tinh xảo. Đôi mắt đen như mực mang theo một cỗ sức mạnh vô hình, khi ánh mắt ấy phóng tới, tất cả mọi người đều bị đôi mắt ẩn chứa khí phách để vương kia chấn nhiếp.

Khoẻ miệng nam tử hồng y là nụ cười tùy ý, phóng ngựa chạy về phía trước. Động tác ưu nhã cao quý không nói thành lời, dường như trong lúc phát tay cũng tràn đầy quý khí và khí phách tự nhiên thiên thành.

Phía sau hắn là một thiếu nữ toàn thân áo đỏ tuyệt diệu. Thiếu nữ kia có làn da tinh xảo như ngọc, ngũ quan tuyệt mỹ, khoẻ miệng hàm chứa nụ cười thân nhiên, dường như linh khí của đất trời đều ngưng tụ lại, đẹp như vậy, xinh như vậy giống như không có thật.

Hai người một trước một sau phóng ngựa tiến đến, giống như tiên trên trời giáng xuống nhân gian. Nếu nói hai người kia như ảo mộng mỹ lệ thì quân đội thiết giáp phía sau bọn họ chính là sự bức bách trắng trợn.

Trong mắt Ngôn Tu Linh thoáng qua một chút kinh ngạc. Nhanh vậy sao, Tư Đồ Cảnh Diễn trở về nhanh như vậy, trước đó vài ngày rõ ràng hắn còn ở Nam Cương, coi như hắn đuổi ngược trở lại, lại thêm đội quân đông như vậy, sao có thể trở về đây nhanh như vậy?!

"Chẳng lẽ Cảnh Diễn không thấy sao?! Ta đang công thành." Ngôn Tu Linh nhướng mày, trong đôi mắt sáng màu hiện lên một tia quyết tuyệt, khoẻ miệng hiện ý cười, thân nhiên nói.

Hồi như gió nhẹ nước chảy, đáp bình tĩnh thong dong. Đây chính là sự cạnh tranh giữa hai cường giả, hoặc là một cuộc tranh đấu giữa hai bằng hữu tri kỉ.

Không âm mưu quỷ kế, không cạm bẫy. Chỉ có đàm phán đối đáp, chỉ có đối đầu quang minh lỗi lạc.

Ngôn Tu Linh nhìn chằm chằm Tư Đồ Cảnh Diễn. Hắn hiểu, Tư Đồ Cảnh Diễn tuyệt đối không có khả năng mang toàn bộ hơn một triệu quân lính về. Tội đa cũng chỉ có thể mang theo mười vạn binh mã mà thôi. Cộng thêm mười vạn binh mã thủ thành, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi vạn binh mã. Mà hắn có một trăm vạn binh mã, muốn đánh bại quốc đô Thiên Mạc cũng không phải là việc gì khó.

Khi đó, binh mã của hắn sẽ tăng lên nhiều. Cho dù là quân đội trung thành tinh nhuệ đi nữa ắt cũng sẽ có người đầu hàng. Trước lựa chọn giữa sự sống và cái chết, có thể khẳng định chọn cái chết cũng chỉ có một số ít người. Về điểm này, hắn và Tư Đồ Cảnh Diễn đều hiểu rõ.

Chỉ cần bây giờ hắn có thể đánh bại đô thành của Thiên

Mạc, lực lượng của hắn sẽ tăng vọt, mà Tur Đồ Cảnh Diễn sẽ mất đi hai mươi vạn binh lực, còn dư lại cũng chỉ có một trăm bốn * mười vạn binh lực. Hắn lấy một trăm hai mươi vạn chống lại một trăm bốn mươi vạn, cho dù có vẻ khó khăn nhưng cũng không phải không có cơ hội thắng. (Thực ra chỗ này là 150, mình tra convert và tiếng Trung kì lắm rồi nhưng thấy câu trên và câu dưới không khớp nhau nên mình để 140)

"Tu Linh, người cảm thấy có thể đánh bại sao?" Khuôn mặt Tur Đồ Cảnh Diễn vẫn là dáng vẻ nhẹ nhàng như cũ, nụ cười tà mị nơi khóe miệng, câu hỏi này tựa như đang nói chuyện cùng một người bạn. Chỉ là câu hỏi này mặc dù là câu hỏi nhưng lại hàm chứa sự khẳng định.

Ngôn Tu Linh ngược mắt nhìn đôi mắt đen như mực của Tur Đồ Cảnh Diễn. Trong đôi mắt đen như mực kia không hề có một tia dao động nào, nhưng hắn thấy được sự tự tin và quyết đoán trong đó.

Tur Đồ Cảnh Diễn tự tin khoe khoang, điểm này hắn vẫn luôn biết. Chỉ là khi Tur Đồ Cảnh Diễn đối đầu với hắn vẫn luôn cẩn thận, hiện tại lại khinh thường như vậy, đến tột cùng là hắn có phân lượng gì. Theo mặt thám của hắn hỏi báo, Tur Đồ Cảnh Diễn để lại một ít binh mã trấn thủ Nam Cương, chỉ mang về một trăm năm mươi vạn quân đội mà thôi, mà đi trước cũng chỉ có mười vạn binh mã này thôi.

Rốt cuộc tại sao Tur Đồ Cảnh Diễn lại tự tin như vậy?! Hừ! Muốn dựa vào đó để lừa dối, trì hoãn thời gian sao?! Ngôn Tu Linh hắn sao có thể cho Tur Đồ Cảnh Diễn cơ hội này được? Phải biết nếu thời gian kéo dài một chút, phần thắng của Thiên Mạc liền lớn thêm một chút, thất bại của Lâm Vĩ cũng lớn thêm một phần.

"Có thể hay không, nhìn liền biết." Ngôn Tu Linh cong khóe môi, đôi mắt trong suốt không chút cổ kị nhìn Tur Đồ Cảnh Diễn, từ từ nâng tay lên ra dấu tay công thành.

"Chẳng lẽ Tu Linh không lo lắng cho đô thành của Lâm Vĩ?!" Tur Đồ Cảnh Diễn nhếch miệng nâng lên nụ cười tà mị, đôi mắt đen như mực mang theo vài phần chắc chắn.

Sắc mặt Ngôn Tu Linh khẽ đổi. Đô thành của Lâm Vĩ?! Lời này của Tur Đồ Cảnh Diễn là có ý gì?! Để có thể mau chóng đánh bại Thiên Mạc, hắn mang theo gần như toàn bộ binh lực của Lâm Vĩ. Hiện tại đô thành của Lâm Vĩ gần như không có phòng bị.

Nhưng không phải hắn không suy tính đến việc Tur Đồ Cảnh Diễn sẽ đánh lên. Chỉ là hắn đã điều tra qua rồi, trừ mười vạn binh mã Tur Đồ Cảnh Diễn để lại quốc đô Thiên Mạc cùng với một ít quân đội cần thiết thì toàn bộ lực lượng khác đều đã đưa đến Nam Cương, chuẩn bị tấn công Nam Cương.

Nam Cương ở phía Nam Thiên Mạc, Lâm Vĩ ở phía Bắc Thiên Mạc, một Nam một Bắc, Tur Đồ Cảnh Diễn không thể điều động quân đội đi lên thổ quốc Lâm Vĩ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn không hề lo lắng vấn đề an toàn của Lâm Vĩ chút nào. Chỉ là hiện tại Tur Đồ Cảnh Diễn nói những lời này rõ ràng là có ngụ ý, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!

"Đô thành của Kỳ Nguyệt cách Lâm Vĩ rất gần đấy." Khóe miệng Thẩm Thiên Mạch cong lên thành nụ cười nhạt, trong đôi mắt đen nhánh hiện lên một chút ánh sáng.

Lúc đầu lưu lại đô thành Kỳ Nguyệt là để cứu giúp một ít dân chúng Nhưng khi Tur Đồ Cảnh Diễn quyết định tranh đoạt thiên hạ nàng liền hiểu rõ, đô thành của Kỳ Nguyệt có tác dụng rất lớn.

Vì vậy nàng và Tur Đồ Cảnh Diễn âm thầm điều động mười vạn binh mã đến đô thành Kỳ Nguyệt. Dĩ nhiên, đây đều là âm thầm di chuyển.

Ngôn Tú Linh vẫn mãi chú ý tới động tĩnh Thiên Mạc, đề phòng sơ suất với Kỳ Nguyệt mới có thể để Tur Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch thừa cơ.

Vừa nghe được lời nói của Thẩm Thiên Mạch, sắc mặt của Ngôn Tu Linh liền thay đổi. Đáng chết! Vậy mà hắn lại quên mất đô thành Kỳ Nguyệt. Khi đó hắn vẫn cho rằng Tur Đồ Cảnh Diễn chỉ vì sủng ái Thẩm Thiên mạch nên mới để lại một vài thành trì, hắn thậm chí còn thấy Tur Đồ Cảnh Diễn vì tình yêu mà lưu lại mối họa này là một hành động cực kỳ ngu xuẩn. Nhưng không ngờ, hành động mà ban đầu hắn cho rằng cực kì ngu xuẩn thế nhưng bây giờ lại trở thành là bài chủ chốt của Thiên Mạc.

Đô Thành Kỳ Nguyệt xác thực rất gần Lâm Vĩ. Nhưng là dựa vào đô thành Kỳ Nguyệt thì đâu không được bao nhiêu binh mã. Nhiều nhất cũng chỉ là mười vạn, mà mười vạn binh mã đối với Lâm Vĩ lúc bình thường căn bản không tính là gì. Nhưng hiện tại, mười vạn binh mã này lại là một điểm trí mạng.

"Cảnh Diễn, quả nhiên là mưu lược hay." Sắc mặt Ngôn Tu Linh khẽ đổi sau đó nhanh chóng thu lại, cao thủ trong lúc chơi cờ, nếu để đối phương nhận ra bất kì cảm xúc dao động nào đều có thể là một tổn thương trí mạng. Đôi mắt Ngôn Tu Linh âm trầm, không chút để ý nói: "Có điều, cho dù vậy thì có thể như thế nào?!"

Cho dù như thế, vậy thì như thế nào?! Đúng vậy. Nếu như bây giờ hắn có thể công chiếm quốc đô Thiên Mạc, thì đồng nghĩa với việc có được nửa giang sơn của Thiên Mạc, đến lúc đó trực tiếp phái binh lực ở nơi gần Lâm Vĩ nhất hòa tốc đến cứu viện, nhất định có thể tới kịp lúc.

Tur Đồ Cảnh Diễn điều đi Đô thành Kỳ Nguyệt cũng không quá mười vạn quân đội. Lâm Vĩ bây giờ mặc dù binh lực trống không, nhưng nếu điều cả binh lực tăng cường cũng có thể có được năm vạn. Năm vạn đối với mười vạn, mặc dù không phải là đối thủ, nhưng muốn có thủ trong một thời gian ngắn cũng không phải là vấn đề.

Huống chi Đô thành Lâm Vĩ phòng thủ cực kỳ nghiêm mật. Cửa thành làm bằng sắt càng thêm vững vàng. Căn bản là không thể dễ dàng như vậy bị công.

Tur Đồ Cảnh Diễn nhìn trong lòng mắt biến ảo của Ngôn Tu Linh, sắc mặt không hề thay đổi, vẫn là nụ cười tà mị như cũ, giọng điệu nhàn nhạt tiếp tục

nói, "Tu linh cho dù ngươi có thể tới cứu viện kịp?! Nếu ta bày ra một bước cờ này, xem ngươi phá giả như thế nào?! Mười vạn binh mã ngươi không sợ, nhưng mười vạn binh mã có lợi khí chém sắt như chém bùn, ngươi cảm thấy thế nào?!"

Ngôn Tu Linh nghe được lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn, đôi mắt lần nữa chìm xuống. Mười vạn lợi khí chém sắt như chém bùn?! Quan hệ giữa Huyền Lâu cùng Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạc, hẳn cũng đại khái biết một chút. Người khác không làm được, nhưng nếu như có Thất Tuyệt Sơn Trang, muốn có được mười vạn binh khí chém sắt như chém bùn, hình như cũng không phải là không thể nào.

Nếu quả thật là như thế này, có mười vạn binh khí chém sắt như chém bùn, thực lực của mười vạn quân đội này so ra có thể nói là vượt qua hai mươi vạn quân đội, như vậy năm vạn quân đội thủ thành, sợ rằng không thủ được bao lâu.

Mà Đô thành Thiên mạc dù hãn có ưu thế tuyệt đối về binh lực, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn có địa lợi nhân hòa, lấy hai mươi vạn đối với một trăm vạn, cũng có thể kiên trì một đoạn thời gian, đợi đến lúc viện quân đến đây, tỷ lệ thắng của Lâm Vĩ thì càng nhỏ.

Hiện tại biện pháp tốt nhất chính là nhanh chóng điều quân trở về. Diệt mười vạn quân đội Kỳ Nguyệt, cũng cố Bán Bích Giang Sơn đã tấn công xong. Nhưng nói như vậy, chính là cho Tư Đồ Cảnh Diễn cơ hội thở dốc, một khi cho Tư Đồ Cảnh Diễn cơ hội thở dốc, đó là chuyện rất đáng sợ.

Nếu bây giờ hãn trở về, như vậy thế lực Lâm Vĩ sẽ hơi kém với thế lực Thiên Mạc, một khi chờ Tư Đồ Cảnh Diễn đem tất cả an bài xong, trở lại tấn công Lâm Vĩ trước, khi đó sẽ nắm chắc phần thua.

"Tu Linh, chẳng lẽ còn không hiểu. Ngay từ lúc ta xuất hiện ở chỗ này, ngươi cũng đã thua rồi." Tư Đồ Cảnh Diễn thấy sự giãy giụa trong tròng mắt Ngôn Tu Linh, khóe môi hàm chứa nụ cười khi phách, gần từng chữ nói.

Đôi mắt Ngôn Tu Linh khẽ lóe sáng. Khe khẽ cắn môi. Có chút không cam, cũng có chút sáng tỏ.

Tư Đồ Cảnh Diễn nói không sai. Ngay thời điểm Tư Đồ Cảnh Diễn mang theo quân đội Nam Cương chạy về, hãn cũng đã thua. Cho dù có đối đầu tiếp nữa, cũng chỉ là hai bên cùng tổn hại.

Tiếp tục chống lại. Tư Đồ Cảnh Diễn nhất định sẽ thắng, nhưng lấy thực lực của hãn, Tư Đồ Cảnh Diễn cho dù muốn thắng, cũng nhất định là thắng thảm. Như vậy thiên hạ lúc đó, thật sự chính là dân chúng lâm than. Hãn thật sự là muốn thiên hạ, nhưng hãn không muốn một thiên hạ dân chúng lâm than.

Nếu là dân chúng lâm than, Thiên hạ này đạt được có ích lợi gì?! Hãn Ngôn Tu Linh tuyệt đối không phải là một người không chấp nhận thua cuộc, một khi đã thua, hãn sẽ thoả mái thừa nhận, mà không phải là loại người lấy phương thức diệt mình diệt người để đầu đến cùng. Hãn từ trước đến giờ luôn chấp nhận thành bại.

Chinh chiến thiên hạ, trọng yếu nhất, không phải là quyền thế cao cao tại thượng, mà là gặp được đối thủ, quá trình cùng đối thủ giao tranh với nhau. Có thể gặp được một đối thủ như Tư Đồ Cảnh Diễn, có thể triển khai một trận tranh giành thiên hạ đầy kịch tính thư sướng như vậy, cuộc đời này hãn không hối tiếc.

Trầm mặc hồi lâu. Toàn bộ chiến trường Thượng Đô an tĩnh chỉ còn lại tiếng gió. Bọn lính muốn động, lại chưa từng động. Chỉ nhìn thấy hoàng thượng của bọn họ, lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt nhau như vậy. Hồng Y như máu, màu đen áo giáp như đêm. Đang trong lúc mọi người cho là cục diện sẽ vẫn cứ tiếp tục như vậy, Ngôn Tu Linh chậm rãi lên tiếng.

"Ta thua." Chỉ hai chữ. Lại mang theo lực lượng thiên quân.

Âm thanh cũng không vang. Lại gần từng chữ truyền vào trong lỗ tai mỗi người.

Binh sĩ Thiên Mạc sôi trào. Trên mặt đều lộ ra vui mừng không thể tin. Hoàng đế Lâm Vĩ lại nói là hãn thua? ! Nhưng rõ ràng là trăm vạn đại quân Lâm Vĩ đang tiếp cận !

Binh sĩ Lâm Vĩ đều lộ ra vẻ mặt không giảng hoà không cam lòng. Mới vừa rồi Tư Đồ Cảnh Diễn nói, bọn họ cũng nghe thấy, nhưng bọn họ cảm thấy bọn họ có đủ năng lực đi đánh ít nhất một trận!

"Hoàng thượng! Chúng ta không phải hạ người ham sống sợ chết. Là chiến sĩ, nên chết ở trên chiến trường! Xin hoàng thượng cho phép chúng ta cùng quân đội Thiên Mạc một trận tử chiến!" Đại tướng quân Hàn Dương của Lâm Vĩ thân thể thẳng tắp quỳ gối trước mặt của Ngôn Tu Linh chờ lệnh.

Ngôn Tu Linh ngược mắt nhìn lướt qua Hàn Dương. Hàn Dương đi theo bên cạnh hãn cũng đã lâu rồi. Là một người chỉ toàn dùng đến cơ bắp. Hãn làm sao không hiểu trong lòng của Hàn Dương có... Ý định gì chứ.

Hãn không phải sợ, cũng không phải là không dám chiến. Chỉ là hãn biết, nếu đánh trận đánh này, chịu khổ sẽ chỉ là dân chúng. Hãn là một Đế Vương, dân chúng thiên hạ này, đều là con dân của hãn, hãn không muốn vì sự kiêu ngạo của bản thân mình, lại khiến cho thiên hạ lê dân chịu khổ.

Trận chiến tranh giữa Lâm Vĩ cùng Thiên Mạc nếu là đến. Như vậy chính là lấy thiên hạ của hai nước ra tỷ thí, tất nhiên sẽ bị chiến tranh hủy diệt. Huống chi cuộc chiến tranh này, hãn không nắm chặt phần thắng.

"Rút quân!" Ngôn Tu Linh không giải thích gì. Dù sao những suy nghĩ như vậy, không phải ai cũng có thể hiểu được. Hãn chỉ là lạnh lùng ra lệnh.

Lâm Vĩ quân đội mặc dù trong lòng có không cam lòng, nhưng không người nào dám làm trái với lệnh của Ngôn Tu Linh.

"Tu Linh. Ta không nhìn lầm ngươi." Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn Ngôn Tu Linh, thương thức trong ánh mắt không che giấu chút nào. Không hổ là đối thủ của hắn, quả nhiên không nhìn lầm Ngôn Tu Linh. Thắng được, thua được, kẻ đi tranh giành thiên hạ này, vốn nên như thế.

Ngôn Tu Linh chẳng hề để ý nhún vai một cái, cười nói, "Ta không nói muốn đem thiên hạ tặng cho ngươi."

Trong đôi mắt đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn nhanh chóng thoáng qua vài tia cảm xúc, nhanh đến nỗi làm cho người ta không kịp nữa bắt. Cuối cùng hóa thành một nụ cười khổ, "Ta cũng bị ngươi tính kế rồi."

Bình sĩ bốn phía nghe bọn họ đối thoại đều không rõ ràng lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Ngôn Tu Linh rốt cuộc là ý gì. Nhưng khóe miệng Thẩm Thiên Mạch cũng giương lên nụ cười.

Ý của Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Ngôn Tu Linh, người khác không hiểu, nàng lại hiểu. Ngôn Tu Linh có ý là, hắn hiện tại mặc dù lựa chọn rút quân không cận chiến với Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng lại không có nói muốn đem Lâm Vĩ chấp tay nhường cho. Tư Đồ Cảnh Diễn muốn thiên hạ có thể, như vậy thì tới tấn công Lâm Vĩ đi.

Chỉ là Ngôn Tu Linh hắn không muốn thiên hạ dân chúng chịu

khổ, không muốn đánh trận đánh này, thì Tư Đồ Cảnh Diễn làm sao có thể nguyện ý tới phát động cuộc chiến tranh đó chứ.

Mặc dù Ngôn Tu Linh nói hắn thua, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không có thắng. Bởi vì hôm nay như cũ là phần hai, kẻ cả thực lực của Thiên Mạc có mạnh hơn, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn cũng không thể dưới tình huống như thế mà phát động chiến tranh. Thiên hạ không quy về một người, nhưng cũng chưa có thắng lợi.

"Nếu là ngày trước, ta nhất định không để ý nhiều như vậy, mà chiếm lấy Lâm Vĩ. Chỉ là hôm nay, thiên hạ của ta, cũng chỉ cần như vậy mà thôi." Tư Đồ Cảnh Diễn nâng lên nụ cười tà mị, nói với Ngôn Tu Linh, ánh mắt cũng chau chiu rơi trên người Thẩm Thiên Mạch.

Thiên hạ, cho tới nay đều là tâm nguyện của hắn. Nếu đối lại là trước đây, hắn tất nhiên sẽ không dừng tay như vậy, mà sẽ dùng hết các loại biện pháp để đạt được thiên hạ thống nhất, chỉ là hôm nay hắn đã có Thẩm Thiên mạch, cần gì lại tiếp tục muốn thiên hạ nữa chứ.

Ngôn Tu Linh thật sâu nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên mạch, Tư Đồ Cảnh Diễn thê lương vì phần tình yêu này, cả thiên hạ đều không để ý?! Hắn có thể nhìn ra được, Tư Đồ Cảnh Diễn nói như vậy, đúng chính là thật sự nghĩ vậy. Trong mắt hắn, đã không có loại tham muốn giữ lấy cực mạnh cùng khí phách của ngày trước. Trong lòng của hắn, đã có một điểm mềm mại thiên hạ đối với hắn có lẽ thật sự đã không còn ý nghĩa lớn như vậy nữa.

"Nhưng mà ta sẽ không bỏ qua." Ngôn Tu Linh nói từng chữ. Hắn chưa bao giờ yêu. Cũng không hiểu cảm thụ của Tư Đồ Cảnh Diễn. Hắn chỉ biết, thiên hạ này, hắn sẽ không bỏ qua. Kể cả hiện tại cho dù hắn thừa nhận trong trận chiến tranh này hắn đã thua bởi Tư Đồ Cảnh Diễn, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ buông tha thiên hạ.

Hiện tại thực lực Lâm Vĩ không bằng Thiên Mạc, không có nghĩa là vĩnh viễn đều như vậy. Hắn chỉ mới hai mươi tuổi, hắn còn rất nhiều thời gian, nhiều thời gian để tới tranh đoạt thiên hạ này.

"Tốt. Ta chờ ngươi." Tư Đồ Cảnh Diễn bình tĩnh nhìn Ngôn Tu Linh. Trong mắt mang theo chắc chắn cùng khí phách, cũng mang theo sự thương thức giữa bạn bè.

Giờ phút này quân đội Lâm Vĩ đã hoàn toàn chinh đồn tốt hàng ngũ. Ngôn Tu Linh cũng không quay đầu lại phóng ngựa rời đi, khôi giáp màu đen từ từ hóa thành một điểm đen nhỏ bé.

Tư Đồ Cảnh Diễn ôm Thẩm Thiên Mạch vào thành. Toàn bộ bách tính đều hoan hô. Vốn cho là Ngày Tận Thế, không nghĩ tới, trận chiến này không cần đánh cũng được giải quyết hòa bình.

Đối với dân chúng mà nói, không có ai thắng ai thua, chỉ có không đánh trận, chỉ có cuộc sống hòa bình.

"Thật tốt quá! Ta còn tưởng rằng lần này chết chắc!"

"Hòa bình vạn tuế! Hòa bình vạn tuế!"

"Thật may là hoàng thượng đã trở về, nếu không chúng ta nhất định phải chết!"

"Ài, nếu là về sau cũng không có chiến tranh thì tốt biết bao nhiêu! Ta thật sự là ghét cái loại cảm giác lo lắng hãi hùng này!"

Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch một đường hồi cung, nghe được không ít nghị luận của dân chúng. Trong đôi mắt đen nhánh của Thẩm Thiên Mạch đã hiện lên một chút cảm xúc phức tạp, mà Tư Đồ Cảnh Diễn cũng chú ý tới, đôi mắt đen như mực hơi rung nhẹ.

Thống nhất thiên hạ, chính là vì để cho thiên hạ không còn chiến loạn, khiến bách tính muôn dân an cư lạc nghiệp. Nhưng nếu là vì nhất thống thiên hạ, tạo thành chiến tranh hủy diệt, khiến bách tính không có chỗ ở cố định, trả giá cao như vậy có thể là quá lớn hay không.

"Phía trước truyền tin cho ta, nói Cảnh Hạo bị giam cầm là chuyện gì xảy ra?!" Tư Đồ Cảnh Diễn vừa vào cung liền nhíu mày hỏi. Hắn phái Thanh Trúc cùng Hồng Hạnh bảo vệ Tư Đồ Cảnh Hạo, còn có người có thể uy hiếp đến Tư Đồ Cảnh Hạo?

Hạo Nguyệt chấp tay nói, "Là Hồng Hạnh. Về phần tại sao, vẫn còn chưa rõ. Là Thanh Liên cứu Lục vương gia. Hôm nay Lục vương gia đã an trí trong cung, Hồng Hạnh cũng bị Thanh Trúc bắt trở lại rồi. Bây giờ đang ở hình phòng."

"Hồng Hạnh?!" Thẩm Thiên Mạch nhíu mày, Hồng Hạnh không phải là cô gái thay vị trí của Hồng Cúc sao?! Đó chẳng phải là biểu muội Hồng Cúc sao. Tại sao muốn giam cầm Tư Đồ Cảnh Hạo đây.

"Mang ta đi." Trong đôi mắt đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễn cũng lướt qua một chút kinh ngạc. Hồng Hạnh là hán một tay bồi dưỡng ra, không có lý do gì phản bội hán. Huống chi sau khi Hồng Hạnh giam cầm Tư Đồ Cảnh Hạo cũng không có làm ra hành động gì, trong này nhất định có nguyên do.

Hạo Nguyệt tất nhiên cũng hiểu trong đó có phải có duyên cớ. Cho nên chỉ là đem Hồng Hạnh nhốt lại. Nghe được Tư Đồ Cảnh Diễn nói, cũng liền mang theo Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch một đường đến hình phòng. Hồng Hạnh đang yên lặng ngồi ở trong hình phòng, mặt trắng bệch không có nửa phần sợ hãi hay bất an.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 8: Đại kết cục

Hình phòng. Nơi thi hành hình phạt đặc biệt. Cả căn phòng được bao phủ trong một mảnh ánh sáng mờ tối, từ ngoài phòng đi vào, cơ hồ có chút không thích ứng được với bóng tối bên trong.

Mượn ánh sáng mờ mờ, có thể thấy được Hồng Hạnh sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc, hiển nhiên là vừa bị dùng đại hình. Hồng Hạnh uy hiếp Tư Đồ Cảnh Hạo, tất nhiên không tránh được bị dùng hình. Mặc dù bị hình, trên mặt Hồng Hạnh cũng không thấy chút thống khổ nào.

Thẩm Thiên Mạch cẩn thận quan sát Hồng Hạnh. Mặt trái xoan khéo léo, mặt mày có mấy phần giống Hồng Cúc. Chẳng qua là nhiều thêm mấy phần cương nghị.

"Chủ nhân" Con người Hồng Hạnh vốn bình tĩnh không gọn sóng nhìn thấy Tư Đồ Cảnh Diễn thì hơi giật giật. Bên trong có kính ngưỡng, còn có mấy phần chất vấn cùng oán hận.

Tư Đồ Cảnh Diễn liếc nhìn Hồng Hạnh, trong con người đen như mực không có gọn sóng, vung hồng y, ngồi trên cái ghế đối diện Hồng Hạnh, khóe miệng hàm chứa ý cười lạnh lùng, hỏi: "Nói đi. Tại sao?"

Câu hỏi rất đơn giản. Nhưng hỏi cái gì, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng. Tại sao muốn uy hiếp Tư Đồ Cảnh Hạo, rốt cuộc là vì mục đích gì.

"Hồng Hạnh không phản bội chủ nhân" Hồng Hạnh thấy ý cười lạnh lùng trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn, từ trên ghế bỏ nhào xuống, quỳ gối trước mặt Tư Đồ Cảnh Diễn, run rẩy nói.

Thẩm Thiên Mạch vốn không chú ý, bây giờ thấy Hồng Hạnh quỳ xuống, nàng mới nhìn thấy xiêm y màu vàng nhạt của Hồng Hạnh đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhất là phần lưng, cơ hồ tất cả đều là máu.

Hình phạt của Hình phòng nghiêm khắc, nàng không phải không biết. Chỉ là không nghĩ đến, lúc còn chưa hỏi rõ nguyên nhân lại hạ thủ ngoan tuyệt như vậy.

"Làm sai chuyện nên chịu phạt. Sau khi biết nguyên do, tự nhiên có trừng phạt khác" Hạo Nguyệt thấy trong mắt Thẩm Thiên Mạch thoáng qua một tia không đành lòng, lên tiếng nói.

Thẩm Thiên Mạch không lên tiếng. Điểm này nàng rất rõ. Thân là Ma Cung cung chủ, thù đoạn của nàng cũng sẽ không mềm yếu hơn thế này. Chẳng qua là kẻ từ sau khi yêu Tư Đồ Cảnh Diễn, nàng cảm thấy hình như lòng của nàng mềm hơn. Bởi vì yêu, cho nên những thứ nguy trang kiên cường cũng lạnh lùng kia cũng dần dần biến mất.

"Ta biết người không phản bội ta. Ta chỉ hỏi người nguyên nhân người làm như thế" Bên này vừa dứt lời, bên kia thanh âm lạnh lùng của Tư Đồ Cảnh Diễn truyền ra.

Nếu không phải biết Hồng Hạnh không phản bội hán, hán đã sớm động thủ giết Hồng Hạnh, sao còn cho phép nàng giải thích chứ? Dám cưỡng ép Tư Đồ Cảnh Hạo, chẳng lẽ không biết Tư Đồ Cảnh Hạo là người của hán ư? Hán không chịu được nhất chính là có kẻ dám động vào người của hán.

Hồng Hạnh nghe được lời của Tư Đồ Cảnh Diễn, giống như lập tức có dũng khí, ngược mắt nói: "Hồng Hạnh cũng tỷ tỷ luôn biết ơn đại ân của chủ nhân, vẫn muốn báo đáp chủ nhân. Nhưng tỷ tỷ vì chủ nhân làm nhiều việc như vậy, tại sao chủ nhân có thể nhẫn tâm để tỷ tỷ cứ chết không rõ ràng như vậy?".

Con người Thẩm Thiên Mạch trầm xuống. Quả nhiên là vì Hồng Cúc chết. Nàng đã sớm nhìn ra thái độ của Hồng Hạnh đối với Tư Đồ Cảnh Hạo có

chút vấn đề. Chẳng qua là Hồng Hạnh giấu giếm không tặc, vì vậy mặc dù trực giác nàng cảm thấy có cái gì không đúng nhưng lại không bắt được sơ hở của Hồng Hạnh.

Con người của Tư Đồ Cảnh Diễn cũng trầm xuống. Lại là vì chuyện tình của Hồng Cúc. Cũng là hấn sơ sót. Hồng Cúc và Hồng Hạnh mặc dù là biểu tỷ muội, nhưng Hồng Cúc vẫn luôn luôn chiều cố Hồng Hạnh, ở trong lòng Hồng Hạnh, Hồng Hạnh so với tỷ tỷ ruột còn thân hơn. Biết tin Hồng Cúc chết, Hồng Hạnh biểu hiện vô cùng bình tĩnh, lúc ấy hấn còn thấy có chút kì quái, chẳng qua là lúc đó có quá nhiều việc nên hấn không để ý, không ngờ hóa ra Hồng Hạnh vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

“Cho nên?” Mặc dù trong lòng Tư Đồ Cảnh Diễn có hơi kinh ngạc, nhưng lời nói ra vẫn bình tĩnh như cũ, mang theo một cỗ áp lực, nhàn nhạt hỏi.

“Tại sao tỷ tỷ vì hấn mà mất mạng, hấn còn có thể yên tâm thoải mái sống như vậy! Ta muốn nói cho hấn biết tất cả! Ta muốn nói cho hấn biết, là tỷ tỷ cứu hấn! Ta muốn hấn nhớ tỷ tỷ cả đời! Nhưng Thanh Trúc luôn luôn đi theo hấn, ta không có cơ hội nói, cho nên không thể là làm gì ngoài cưỡng ép hấn xuất cung” Trong con người của Hồng Hạnh mang theo mấy phần không cam lòng mấy phần thương tiếc.

Tỷ tỷ của nàng thiện lương như vậy, đối với nàng tốt như vậy. Cũng yêu Tư Đồ Cảnh Hạo như vậy, thậm chí vì Tư Đồ Cảnh Hạo hi sinh sinh mệnh. Nhưng Tư Đồ Cảnh Hạo thì sao? Hấn cái gì cũng không biết. Yên tâm hưởng thụ tỷ tỷ bỏ ra sinh mệnh đổi lấy tất cả, thậm chí chưa từng muốn tiếp nhận tỷ tỷ.

“Người nói cho Cảnh Hạo?” Con người Tư Đồ Cảnh Diễn nheo lại. Nếu như Tư Đồ Cảnh Hạo biết tất cả, trong lòng sẽ chịu rất nhiều đả kích. Hồng Hạnh đáng chết này, chẳng lẽ không hiểu nỗi khổ tâm của Hồng Cúc sao?

Hồng Hạnh nghe được lời của Tư Đồ Cảnh Diễn, cũng không kiên ki, chẳng qua là không cam lòng hừ lạnh: “Không có! Nếu không phải Thanh Liên đột nhiên xuất hiện, ta đã nói ra! Thật là tiện nghi cho Tư Đồ Cảnh Hạo! Ta thật có lỗi với tỷ tỷ!”

Nghe được lời của Hồng Hạnh, con người sâu trầm của Tư Đồ Cảnh Diễn mới dần chuyển nhạt. Tư Đồ Cảnh Hạo là người hấn quan tâm, hấn không cho phép bất cứ người nào làm tổn thương Cảnh Hạo. Nếu không, hấn sẽ bắt kẻ kia trả giá thật lớn. Ngay cả là thù hạ của hấn cũng như vậy.

“Nếu không có Thanh Liên, người mới thật là có lỗi với tỷ tỷ người!” Thẩm Thiên Mạch vốn dĩ vẫn ở một bên quan sát đột nhiên lạnh lùng mở miệng, trong con người đen nhánh mang theo một tia trong trẻo lạnh lùng.

Hồng Hạnh ngược mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch, trong mắt mang theo vài phần không hiểu hỏi: “Phu nhân có ý gì?”

“Ý định của tỷ tỷ người một chút người cũng không biết?” Thẩm Thiên Mạch nhướng mi, đi tới trước mắt Hồng Hạnh, bình tĩnh nhìn Hồng Hạnh.

Hồng Hạnh hơi ngần

người, nhìn con người đen nhánh của Thẩm Thiên Mạch, trong lòng không biết có hốt hoảng từ đâu tràn đến. Ý định của tỷ tỷ? Nàng chỉ biết là tỷ tỷ vì Tư Đồ Cảnh Hạo mà chết, nhưng Tư Đồ Cảnh Hạo lại yên tâm thoải mái sống, thậm chí không biết vì hấn mà tỷ tỷ đã bỏ ra nhiều như vậy!

"Nếu như hôm nay người vì cứu tỷ tỷ người mà chết, người hy vọng tỷ tỷ người biết chuyện này, nhớ ân tình của người, mỗi ngày đều khó chịu, hay là hi vọng nàng cái gì cũng không biết?" Thẩm Thiên Mạch thấy Hồng Hạnh hơi ngần ra, ngữ điệu không khỏi mềm nhẹ hơn, hỏi.

Hồng Hạnh nghe thấy lời của Thẩm Thiên Mạch, ngay lập tức trợn to tròn mắt. Trong lòng nàng tự nhiên có đáp án. Nếu như nàng vì cứu tỷ tỷ mà chết, dĩ nhiên là hy vọng tỷ tỷ có thể sống tốt, không muốn để nàng biết là mình bỏ sinh mạng để cứu nàng, bởi vì nàng không muốn nhìn thấy người mình yêu bởi vì mình mà không vui vẻ. Nói như thế, tỷ tỷ cứu Tư Đồ Cảnh Hạo, cũng có nghĩ này.

Vậy không phải là suýt nữa mình đã phá hủy tâm ý của tỷ tỷ sao? Khó trách chủ nhân và tỷ tỷ đều nói mình làm việc lỗ mãng, suy tính thiếu sót. Mới vừa rồi nếu không phải Thanh Liên kịp thời cứu Tư Đồ Cảnh Hạo thì nỗi khổ tâm của tỷ tỷ đã uống phỉ rồi! Mình thật có lỗi với tỷ tỷ, cũng thật có lỗi với chủ nhân!

Nghĩ tới đây, trong mắt Hồng Hạnh nổi lên nồng đậm áy náy. Người nàng cưỡng ép chính là đệ đệ chủ nhân quan tâm nhất, cũng là nam tử tỷ tỷ thích nhất. Đều bởi vì nàng không suy nghĩ kĩ càng thiếu chút nữa đã tạo nên sai lầm lớn.

Đưa tay một chương tự đánh mình, Hồng Hạnh đây là muốn lấy cái chết tạ tội.

Thẩm Thiên Mạch thấy hành động của Hồng Hạnh, bạch lăng vung lên, sắc mặt lập tức trở nên băng hàn, lạnh lùng nói: "Chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, sẽ phải tự sát? Đây chính là đại hộ pháp của Mị Huyết Lâu? Người như vậy liền không làm tỷ tỷ của người thất vọng, không làm chủ nhân của người thất vọng sao?"

Lời nói tràn đầy khí phách làm cho Hồng Hạnh càng thêm xấu hổ không thôi, không khỏi cúi đầu xuống.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy phản ứng của Hồng Hạnh, sự tức giận trong con người đen như mực mới dần dần biến mất. Đúng lúc Tư Đồ Cảnh Diễn theo thói quen nở một nụ cười tà mị thì Thẩm Thiên Mạch lại kêu đau một tiếng, làm cho con người Tư Đồ Cảnh Diễn thay đổi.

"A" Thẩm Thiên Mạch ôm chặt bụng, một cỗ đau đớn toàn tâm từ bụng truyền tới, sắc mặt của nàng lập tức trở nên trắng bệch, cơ hồ có chút đứng không vững.

Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn thoáng qua vẻ bối rối, vội vàng chạy đến, đỡ thân thể đứng không vững của Thẩm Thiên Mạch, vội vàng hỏi: "Mạch Nhi,

nàng làm sao vậy?"

"Cảnh Diễm, ta....không sao....A" Thẩm Thiên Mạch cầm tay Tư Đồ Cảnh Diễm, trong nháy mắt cảm giác được một cỗ lực lượng ám áp theo tay Tư Đồ Cảnh Diễm truyền tới, nhìn con đau ở bụng, gương mặt trắng bệch của Thẩm Thiên cô gắng lộ ra một nụ cười, nhưng bụng lại đột nhiên quặn đau, làm cho nàng không nhìn được kều lên.

"Thái y!" Tư Đồ Cảnh Diễm một tay ôm lấy Thẩm Thiên Mạch, con người đen như mực cơ hồ muốn phun ra lửa, Hạo Nguyệt thấy thế lập tức đi truyền thái y.

Phải biết, Hoàng Thượng của bọn họ trước giờ đều rất bình tĩnh, bất cứ tâm tình gì cũng không biểu lộ, nhưng chỉ cần động đến chuyện của Hoàng Hậu, Hoàng Thượng sẽ rối loạn trận cước, tâm tình pháp phồng, thậm chí so với người bình thường còn cường liệt hơn, vậy đại khái có thể nói vô quyết dày có móng tay nhọn đi.

"Như thế nào?" Tư Đồ Cảnh Diễm lạnh lùng liếc mắt nhìn thái y một cái, nhìn Thẩm Thiên Mạch đau đớn mà sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, lạnh lùng hỏi.

Thái y thấy ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễm, nhất thời cảm giác chân mềm nhũn, thuận thế liền quỳ xuống, lo sợ nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương có tin vui."

Có tin vui?

Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễm liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cũng thoáng qua một tia vui mừng, con người đen như mực của Tư Đồ Cảnh Diễm lập tức lộ ra ánh sáng, vội vàng hỏi: "Người xác định?"

"Hồi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương đã có bầu hơn ba tháng. Vì thần suy đoán là bởi vì đi đường mệt nhọc, cộng thêm tâm lực mệt mỏi mới có thể khiến cho cường rốn không yên dẫn đến đau bụng." Thái y nghe được lời nói của Tư Đồ Cảnh Diễm, lập tức thấp thỏm nói.

Tư Đồ Cảnh Diễm nghe được lời của Thái y, trên mặt hiện lên tươi cười. Có tin vui. Mạch Nhi có tin vui! Mạch Nhi của hân mang thai hài tử của hân! Vui sướng trong lòng Tư Đồ Cảnh Diễm dâng trào đem sự mệt nhọc mấy ngày nay quên hết. Con người tràn đầy thâm tình nhìn Thẩm Thiên Mạch, lúc chạm đến dung nhan trắng bệch lại mỉm cười của Thẩm Thiên Mạch, trong lòng Tư Đồ Cảnh Diễm nhói đau, nếu không phải vì hân, Thẩm Thiên Mạch đâu cần phải đường xa mệt nhọc.

Thu lại tâm tình, Tư Đồ Cảnh Diễm liếc mắt nhìn Thái y lạnh lùng nói: "Lập tức đi viết phương thuốc nếu thân thể Hoàng Hậu nương nương có nửa điểm bất trắc, trăm nhất định sẽ lấy đầu người."

"Vâng. Vì thần lập tức đi." Thái y sờ trán đầy mồ hôi, nhìn Tư Đồ Cảnh Diễm một cái liền chạy như bay ra ngoài.

Thẩm Thiên mạch thấy dáng vẻ hoảng sợ chạy đi của Thái y, không khỏi lộ ra một nụ cười vui vẻ, hơi nhướng lông mày nói với Tư Đồ Cảnh Diễm: "Nhìn chàng kia, làm cho Thái y hoảng sợ như vậy."

"Trăm cũng đâu phải là hù dọa hân. Nếu thân thể của nàng xảy ra nửa điểm bất trắc, trăm nhất định không tha cho hân!" Tư Đồ Cảnh Diễm đi tới trước mặt Thẩm Thiên Mạch, mặt tràn đầy cung chiêu nhìn Thẩm Thiên Mạch, son sắt thể.

"Vậy thì ta phải chú ý thân thể rồi. Làm không tốt sẽ xảy ra án mạng đó." Thẩm Thiên Mạch nghịch ngợm mở tròng hai mắt, nở nụ cười tới Tư Đồ Cảnh Diễm.

Tư Đồ Cảnh Diễm thâm tình ngưng mắt nhìn Thẩm Thiên Mạch. Trên khuôn mặt tinh xảo của Thẩm Thiên Mạch khám một nụ cười linh động, trong con người đen nhánh tràn đầy ánh sáng lấp lánh. Chỉ có điều gương mặt tinh xảo như vậy, nụ cười chói mắt như vậy lại làm gương mặt của nàng càng thêm phần tái nhợt. Tư Đồ Cảnh Diễm lại một trận đau lòng.

Hắn chỉ cảm thấy có một bàn tay vô hình bắt lấy trái tim của hắn, làm tim hắn co rút đau đớn một trận. Đưa tay sờ trán gương mặt Thẩm Thiên Mạch, trong lòng Tư Đồ Cảnh Diễm tràn đầy đau đớn.

Thẩm Thiên Mạch đã học được cách từ ánh mắt Tư Đồ Cảnh Diễm đọc hiểu ý định của hắn, lập tức lộ ra một nụ cười, đưa tay cầm tay Tư Đồ Cảnh Diễm, cười nói: "Cảnh Diễm sao lại có vẻ không vui như vậy? Chẳng lẽ sắp làm cha, không vui sao?"

Vừa nói vừa lộ ra bộ dáng làm nũng chu mỏ, muốn bao nhiêu khả ái thì có bấy nhiêu khả ái, phảng phất giống như là một thiếu nữ không ràng thế sự.

Tư Đồ Cảnh Diễm thấy bộ dạng cố ý giả bộ tức giận của Thẩm Thiên Mạch, trong lòng mềm nhũn. Mạch Nhi hiểu rõ tâm tư hắn như thế, vì không muốn hắn tự trách nên mới cố ý giả bộ tức giận vậy đó.

Nhưng hắn sao có thể không tự trách được. Nếu không phải vì hắn, Mạch Nhi làm sao phải chịu nhiều đau khổ đến vậy. Sau này, hắn tất nhiên sẽ không khiến Mạch Nhi phải chịu khổ thêm nữa.

Trong lòng nghĩ như vậy, nụ cười tà mị đã lan tràn trên khóe môi, vén sợi tóc lộn xộn của Thẩm Thiên Mạch, vừa cười vừa nói, "Làm sao sẽ, ta cao hứng còn không kịp nữa này."

"Sinh hài tử, chàng cũng không thể chỉ thương hài tử mà không thương ta." Thẩm Thiên Mạch vươn ngón tay ra chọc chọc vào ngực Tư Đồ Cảnh Diễm,

làm như lo lắng, làm như hờn dỗi.

"Sẽ không đâu." Tư Đồ Cảnh Diễn ôn nhu nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thẩm Thiên Mạch, đôi mắt đen láy tràn đầy tình cảm nồng nàn.

Thẩm Thiên Mạch lộ ra nụ cười an tâm.

Nhưng nàng không biết, Tư Đồ Cảnh Diễn nào chỉ không thương yêu hài tử, đơn giản là không yêu thương chút nào. Trong mắt Tư Đồ Cảnh Diễn cũng chỉ có một mình Thẩm Thiên Mạch, hài tử há?! Dám cướp Thẩm Thiên Mạch với hắn, quả nó có phải ruột thịt hay không, cũng không thèm lý tới.

Hoàng cung Lâm Vĩ.

"Ca ca, sau này huynh còn muốn chiến tranh với Thiên Mạch sao?" Con người trong suốt của Thanh Liên chớp động nhìn Ngôn Tu Linh, mơ hồ có chút chờ mong.

Ngôn Tu Linh ngược mắt lên nhìn đôi mắt trông đợi của Thanh Liên. Long mi nàng hơi động, ưu tư lóe lên trong mắt, lại còn khẽ mím môi.

Quan sát Thanh Liên có thể thấy rõ bộ dạng như có tâm sự của nàng. Tâm ý trong con người Ngôn Tu Linh càng đậm. Thanh Liên có chuyện gì vậy?! Trông bộ dạng này có vẻ như không muốn Lâm Vĩ tiến công Thiên Mạch? Nhưng mà không phải trước đây Thanh Liên vẫn luôn ủng hộ hắn chinh chiến hay sao? Thế nào mà mới đi Thiên Mạch một lần tựa hồ đã có tâm sự.

Khóe môi nhếch lên nụ cười như có như không, làm bộ thờ ơ hỏi, "Thanh Liên cảm thấy thế nào?"

Ánh mắt Thanh Liên lóe lên, liệu nàng có nên nói ra ý nghĩ của nàng không? Nàng mơ hồ không hy vọng giữa Thiên Mạch và Lâm Vĩ xảy ra chiến tranh, thế nhưng tâm nguyện từ trước tới nay của ca ca không phải là thống nhất thiên hạ sao, nàng có thể hi vọng ca ca từ bỏ nó ư? Ca ca có thể vì nàng mà vứt bỏ không?

"Ca ca, nhất định phải đánh Thiên Mạch sao?" Thử đưa ra câu hỏi thăm dò, mặc dù Thanh Liên cực lực che giấu ý nghĩ của mình, thế nhưng khôn khéo như Ngôn Tu Linh, làm sao lại không rõ tâm tư của Thanh Liên?

Sắc thái trong mắt Ngôn Tu Linh hơi ba động, mím môi một cái, tiếp tục hỏi: "Vì sao Thanh Liên lại không muốn Thiên Mạch và Lâm Vĩ phát sinh chiến tranh, lần này tới Thiên Mạch đã xảy ra chuyện gì?"

Thanh Liên nghe xong, ánh mắt lóe lên sự xấu hổ và bối rối. Xảy ra chuyện gì, hình như cũng chẳng có chuyện gì cả. Vì sao lại không muốn Thiên Mạch và Lâm Vĩ phát sinh chiến tranh, là bởi vì, nàng không muốn trở thành địch nhân của Hạo Nguyệt. Dù rằng tên kia luôn đối nghịch với nàng, thế nhưng nàng không hy vọng ánh mắt hắn nhìn nàng có sự thù địch. Đường như chỉ chút xíu thù địch ấy đã như cây kim đâm vào tim nàng.

"Cũng không có xảy ra chuyện gì hết. Ban đầu nhiệm vụ có lẽ đã sớm hoàn thành nhưng đều vì cái tên Hạo Nguyệt kia ba lần bốn lượt ngăn cản!" Thanh Liên tính trẻ con quyết quyết miệng, có vẻ như rất ghét Hạo Nguyệt.

Ngôn Tu Linh nhìn bộ dạng của Thanh Liên, thoát nhìn như rất ghét Hạo Nguyệt, thế nhưng khi nhắc đến Hạo Nguyệt, thần thái trong mắt Thanh Liên, hẳn thấy rõ ràng, Thanh Liên đã động tâm với Hạo Nguyệt rồi.

Bởi vì động tâm với Hạo Nguyệt, cho nên không muốn Thiên Mạch và Lâm Vĩ thù địch với nhau sao?! Đây chính là sức mạnh của tình yêu ư. Đến khi nào hẳn mới gặp được người có thể bắt tri bắt giác thay đổi tình cảm của mình đây?!

Nhìn cảm tình giữa Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch, nhìn thấy tình cảm của Thanh Liên với Hạo Nguyệt, hẳn chợt khát vọng cái chữ mà từ trước tới nay hắn vẫn luôn xem thường này, khi nào hắn có thể cảm nhận được thứ tình cảm ấy?

"Ta cần suy nghĩ lại một chút." Ngôn Tu Linh nhếch môi cười. Tư Đồ Cảnh Diễn đã bỏ qua việc chinh chiến thiên hạ, có lẽ hắn cũng không nên chấp nhất như thế nữa.

"Thực sao?" Đôi mắt Thanh Liên thoáng cái trở nên lấp lánh. Nếu như vậy thì nàng có thể đi Thiên Mạch chơi, cũng có thể trêu chọc cái tên Hạo Nguyệt đáng ghét kia nữa.

Ngôn Tu Linh thấy quang mang trong mắt Thanh Liên, cái nhìn cưng chiều thương yêu không thể phát giác hiện ra. Thanh Liên là muối muối của hắn, cũng là thân nhân duy nhất của hắn, hắn sao có thể không thương Thanh Liên.

"Nghe nói Thẩm Thiên Mạch đã mang thai?" Ngôn Tu Linh nhướn mày hỏi.

Bản lĩnh thăm dò tin tức của Tư Đồ Cảnh Diễn là thiên hạ đệ nhất, trong hoàng cung Thiên Mạch xảy ra chuyện gì cũng không gạt được tai mắt của Ngôn Tu Linh. Tin tức Thẩm Thiên Mạch mang thai mới được truyền đi một ngày mà Ngôn Tu Linh ở hoàng cung Lâm Vĩ đã biết nhất thanh nhị sở (vô cùng rõ ràng).

Thanh Liên chớp mắt, thủ hạ báo cáo không sai. Nàng ngược lại tò mò không biết hài tử của Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch trông sẽ như thế nào, lập tức cười một cái nói, "Đúng thế."

"Thân là chí hữu (bạn thân) của Tư Đồ Cảnh Diễn, không tiến công Thiên Mạch, coi như là lễ vật ta tặng hắn. Chuyến này Thanh Liên tới Thiên Mạch, nói giùm với Tư Đồ Cảnh Diễn hộ ta. Thiên Mạch cùng Lâm Vĩ, đời đời hữu hảo, vĩnh viễn không xâm phạm." Ngôn Tu Linh chậm rãi nhếch môi cười, tựa hồ

là hạ quyết định gì, từ từ nói.

"Thật ư?!" Đôi mắt Thanh Liên chớp lóe, trong đó hiện lên sự vui vẻ khó tin. Thiên Mạc và Lâm Vĩ sau này sẽ là những nước hữu nghị, không cần chiến tranh. Hơn nữa, nàng tới Thiên Mạc, lại có thể gặp được Hạo Nguyệt rồi.

Bất tri bất giác, nửa năm đã trôi qua.

"Hoàng hậu nương nương, người đừng đi lung tung nữa. Hoàng thượng đã dặn, bảo người ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt." Thảm Thiên Mạch mới chỉ đi tới cửa phòng, nha hoàn ở cửa đã lập tức quỳ xuống, hết sức lo sợ.

Thảm Thiên Mạch cau mày nhăn mặt. Cảnh Diễn đúng là lo lắng quá mức rồi.

Lần trước nàng chỉ lên chạy ra ngoài chơi thôi, quay về đã thấy nha hoàn quỳ dưới đất khóc không thành tiếng. Còn Tư Đồ Cảnh Diễn ngồi trên ghế, con người đen nhánh trần ngực tức giận, một bộ như muốn giết sạch nha hoàn trong phòng.

Thảo nào những nha hoàn này lại nom nớp lo sợ như bây giờ. Chỉ cần thấy nàng có xu thế bước chân ra khỏi cửa phòng, lập tức như lâm đại địch, quỳ hết xuống đất. Nàng thừa nhận khi nàng mang thai xác thực là mềm lòng đi rất nhiều. Nhưng để nàng vì những nha hoàn nàng mà ghen hờn trong phòng thì đúng là không quá thực tế.

Lông mày chau lại, Thảm Thiên Mạch thân nhiên nói, "Tránh ra cho Bôn cung!"

Tuy đang mang thai, thân hình Thảm Thiên Mạch đã có sai khác, nhưng quý khí trong người không chút thay đổi, một tiếng tránh ra cho Bôn cung làm cho những nha hoàn kia sợ hãi ngơ ngác nhìn nhau.

Ai mà không biết Hoàng hậu nương nương chính là bảo bối trong lòng Hoàng thượng. Nếu các nàng chọc Hoàng hậu nương nương tức giận, hoàng thượng tất nhiên sẽ không bỏ qua cho các nàng. Nhưng nếu các nàng để Hoàng hậu nương nương ra ngoài, Hoàng Thượng trở về không thấy Hoàng hậu nương nương đâu, tất nhiên cũng sẽ nổi giận, vậy làm sao mới phải đây.

Những nha hoàn đang quỳ dưới đất đang không biết phải làm thế nào mới tốt thì giọng nói mỉa mai của Tư Đồ Cảnh Diễn truyền tới, "Mạch Nhi đang làm gì vậy?"

"Ta muốn đi ra ngoài một chút. Cả ngày ngồi trong phòng cũng sắp ghen chết rồi." Thảm Thiên Mạch thấy Tư Đồ Cảnh Diễn tới liền bĩu môi, như là chịu ủy khuất, muốn đáng yêu bao nhiêu thì có đáng yêu bấy nhiêu.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy bộ dạng này của Thảm Thiên Mạch, vốn là muốn cứng rắn lại thành vui vẻ, cung chiều xoa tóc Thảm Thiên Mạch, cười nói: "Mạch Nhi muốn đi đâu?"

Thảm Thiên Mạch nghe Tư Đồ Cảnh Diễn nói, đôi mắt đen hiện lên sự giao hoạt, nụ cười gian giảo nhếch lên, tiếp tục vừa cười vừa nói "Ta muốn đi dạo trên phố."

Cả ngày núp trong cung thật buồn bức chết nàng mất. Sau khi mang thai hết lần này tới lần khác nàng cũng không dám vận dụng nội lực quá trớn, Tư Đồ Cảnh Diễn lại phải người của Mị Huyết Lâu trông coi xung quanh gian phòng của nàng, khiến nàng hoàn toàn không có cách nào cả. Chỉ có bây giờ làm nũng với Tư Đồ Cảnh Diễn để được ra ngoài một lúc.

Thế nhưng nụ cười trên mặt Tư Đồ Cảnh Diễn khi nghe thấy Thảm Thiên Mạch nói muốn ra phố liền biến mất. Bây giờ Thảm Thiên Mạch mang thai đã mười tháng, sắp tới ngày sinh rồi, sao còn có thể để nàng chạy lung tung trên đường được, việc này tuyệt đối không được.

"Mạch Nhi. Không nên tùy hứng, chịu đựng thêm mấy ngày nữa thôi." Tư Đồ Cảnh Diễn dịu dàng dỗ dành, hắn cũng không muốn ủy khuất Thảm Thiên Mạch, thế nhưng hắn thật lo lắng Thảm Thiên Mạch sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Thảm Thiên Mạch nghe được đáp án của Tư Đồ Cảnh Diễn, còn chưa kịp phản bác, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, cả người đứng không vững.

Tư Đồ Cảnh Diễn lập tức đỡ lấy Thảm Thiên Mạch, ánh mắt hiện rõ sự lo lắng, quát: "Gọi thái y!"

"Hoàng thượng, xin người tránh đi." Sau khi thái y tới liền muốn để Tư Đồ Cảnh Diễn rời đi. Dù sao địa phương mà nữ nhân sinh đẻ không thích hợp để chỉ tôn một nước nán lại.

Ánh mắt đầy nguy hiểm của Tư Đồ Cảnh Diễn híp lại, phát tay áo, không hề muốn đi, nói: "Trầm ở đây xem!"

Thái y khò sở nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn, thế nhưng lại không dám nói gì, đành để Tư Đồ Cảnh Diễn ở lại bên trong phòng.

Sắc mặt Thảm Thiên Mạch lúc này đã trắng bệch như tờ giấy, trong mắt chứa đầy sự ảm nẫn. Tư Đồ Cảnh Diễn nhìn thấy mà đau lòng. Thảm Thiên Mạch tính tình quật cường, không chịu tỏ ra yếu kém. Thế nhưng đau đớn mà nàng biểu hiện ra, hắn có thể cảm thụ được.

Thấy Thảm Thiên Mạch ưỡn căng người, Tư Đồ Cảnh Diễn có chút tức giận. Tiểu tử chết tiệt kia, nếu không phải vì nó, Mạch Nhi sao phải chịu đau đớn lớn như thế.

"Hoàng hậu nương nương, mau rặn đi." Bà đỡ và thái y đều ở bên cạnh, cùng nói với Thảm Thiên Mạch.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Thẩm Thiển Mạch không còn huyết sắc, mồ hôi hột phủ đầy trên trán, trong ánh mắt nàng hiện lên sự kiên định và dịu dàng.

Đây là hài tử của nàng và Tư Đồ Cảnh Diễn. Nàng nhất định phải thuận lợi sinh nó ra. Cắn chặt răng, Thẩm Thiển Mạch hít sâu, cố gắng rặn hết mức.

"Oa oa." Rốt cục, hài tử chào đời. Bà đỡ thấy hài tử chui ra mới thở phào nhẹ nhõm. Thẩm Thiển Mạch do trước đó quá mệt nhọc cuống rồn hài tử không ổn định, sinh ra cũng cực kỳ nguy hiểm. May là Thẩm Thiển Mạch có nghị lực hơn người, bằng không, hài tử này chỉ sợ cũng không có sinh ra nhanh vậy đâu.

"Chúc mừng Hoàng Thượng, là Hoàng tử."

"Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng."

Trong khi mọi người trong phòng hân hoan quý xuống chúc mừng Tư Đồ Cảnh Diễn, Thẩm Thiển Mạch đột nhiên kêu lên hù dọa chúng nhân.

"Đau." Hàng lông mày xinh đẹp của Thẩm Thiển Mạch nhăn nhó, vẫn còn cảm giác đau đớn, đây là thế nào

"Mau! Mau! Vẫn còn một!" Bà đỡ thấy phản ứng của Thẩm Thiển Mạch, lập tức hô lên, ~ddlqđ~ cả căn phòng lại mau chóng luống cuống tay chân.

Một hồi náo loạn, đứa bé thứ hai cũng ra đời.

"Chúc mừng hoàng thượng, là một vị công chúa!"

"Chúc mừng hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đã sinh long phượng thai."

Trên khuôn mặt những người trong phòng đều có sự vui mừng. Trên mặt Thẩm Thiển Mạch tái nhợt cũng lộ ra nụ cười, hướng về phía Tư Đồ Cảnh Diễn cười cười, nói: "Cảnh Diễn, cho ta xem hai đứa con của chúng ta."

Tư Đồ Cảnh Diễn vốn là đang nở nụ cười thoải mái nắm tay Thẩm Thiển Mạch, nhưng khi nghe được lời Thẩm Thiển Mạch nói, trên mặt xẹt qua một tia ghen tuông. Người mà Mạch Nhi nghĩ tới trước tiên không phải hắn, mà là này hai đứa tiểu tử kia sao ?!

Dù trong lòng ghen rất tức tối, nhưng Tư Đồ Cảnh Diễn vẫn vội vàng ôm đứa ~ddlqđ~ bé tới cho Thẩm Thiển Mạch nhìn. Khi Thẩm Thiển Mạch thấy hai đứa bé, trên mặt lộ ra sự quan tâm của tình mẫu tử.

"Chàng nghĩ xem nên đặt tên gì cho bọn chúng?" Thẩm Thiển Mạch duỗi ngón tay, dịu dàng quệt vào chóp mũi của hai đứa bé một cái, trong mắt hiện ra nụ cười dịu dàng, hạnh phúc hời.

"Nam gọi là Tư Đồ Cảnh, còn nữ gọi là Tư Đồ Nguyệt, nàng thấy được không?" Tư Đồ Cảnh Diễn ôm một đôi trẻ sơ sinh, dịu dàng nhìn Thẩm Thiển Mạch, hỏi.

"Ừ. Cảnh nhi, Nguyệt nhi, hai đứa thích cái tên này không?" Thẩm Thiển Mạch vừa dịu dàng lên tiếng, vừa trêu chọc bọn nhỏ, dịu dàng hỏi.

Tư Đồ Cảnh Diễn giao hai đứa bé cho bà vú, mặt lấy ~ddlqđ~ lòng nhìn Thẩm Thiển Mạch nói: "Bọn chúng còn nhỏ lắm, sẽ nghe không hiểu lời nàng nói đâu. Nếu Mạch Nhi muốn nói chuyện thì nên nói cùng ta."

Thẩm Thiển Mạch nhìn hai đứa bé bị bà vú ôm đi, có chút bất đắc dĩ nhìn Tư Đồ Cảnh Diễn một chút. Cảnh Diễn sao lại có tính trẻ con như vậy, ngay cả đứa bé cũng ăn đám. Đang muốn mở miệng nói với Tư Đồ Cảnh Diễn thì tiểu thái giám ở cửa đi vào thông báo nói: "Hoàng thượng, quốc hoàng Lâm Vị tới."

"Ngôn Tu Linh ?" Lông mày Tư Đồ Cảnh Diễn nhíu lên, người này kể từ nửa năm trước đưa tin cho hắn rằng không còn muốn tranh đoạt thiên hạ nữa, rồi liền im hơi lặng tiếng. Sao hôm nay lại chạy tới Thiên Mạc làm cái gì?

"Này, thì ra là ta tới mà đã bỏ lỡ mất chuyện hay rồi." Ngôn Tu Linh không mời mà tự vào, toàn thân áo đen làm nổi bật lên khí chất phong lưu, phóng khoáng ~ddlqđ~ của hắn, khoe miệng treo lên một nụ cười ngầy thơ, khuôn mặt trẻ con hiện ra nét mặt hài hước.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy Ngôn Tu Linh, ánh mắt lạnh lẽo, khoe miệng mang theo nụ cười tà mị, nói: "Ai cho người tiến vào?"

Trong lời nói mặc dù có sự lạnh lẽo, nhưng nhiều hơn vẫn là vui sướng khi gặp lại Ngôn Tu Linh. Tư Đồ Cảnh Diễn cứ cười như không cười như vậy, tựa nộ phi nộ nhìn Ngôn Tu Linh.

Ngôn Tu Linh nhìn đáng vẻ của Tư Đồ Cảnh

Diễn, nụ cười nơi khoe miệng càng lớn hơn, ánh mắt từ từ chuyển qua trên người Thẩm Thiển Mạch còn đang tựa vào bên trên giường, thấy sắc mặt tái nhợt của Thẩm Thiển Mạch, chỉ là đôi con ngươi đen nhánh vẫn giống như trước, vô cùng linh động và tràn đầy sức sống.

"Ta đây không phải vì quan tâm Thiển Mạch tỷ tỷ sao." Ngôn Tu Linh nở nụ cười trẻ con, nói.

"Hừ!" Tư Đồ Cảnh Diễn khe khẽ hừ một tiếng, nhưng không hề thấy sự tức giận, trong mắt còn mơ hồ có nụ cười. Dù sao hắn cùng Ngôn Tu Linh cũng đã rất lâu không có gặp mặt. Từ bỏ ý định thiên hạ tranh đoạt, hôm nay bọn họ đã là bằng hữu chân chính, là tri kỷ rồi, phần cảm tình này sẽ không dễ dàng mất đi được.

Ngôn Tu Linh cũng là gọi lên một nụ cười phúc hắc, có chút giả bộ xấu xa nói: "Thiên Mạch tỷ tỷ, ta là vì muốn mang đến cho tỷ người mà tỷ muốn gặp đây."

Thẩm Thiên Mạch nghe lời Ngôn Tu Linh nói, con ngươi đen nhánh khẽ di chuyển một tia sang vui mừng từ trong con ngươi đen láy tràn ra. Thẩm Thiên Mạch vui mừng nói: "Là Thiên Thiên sao?"

Sau khi chia tay cùng Thiên Thiên kể từ đại hội võ lâm kia, Thẩm Thiên Mạch đã hơn một năm không có gặp Thiên Thiên rồi. Trước kia vì có đủ các loại chuyện quần lý năng, năng hoàn toàn không có thời gian đi xem Thiên Thiên. Sau lại vô cùng vất vả trở lại Thiên Mạch để xử lý thỏa đáng các chuyện sau cùng. Nhưng khi nàng muốn đi gặp Thiên Thiên, lại bị Tư Đồ Cảnh Diễn mãnh liệt kháng nghị, nói ra cho oai, nàng phải dưỡng thân thể cho tốt, không thể mệt nhọc.

Trong lòng Thẩm Thiên Mạch mặc dù muốn đi gặp Thiên Thiên, nhưng vì bận tâm mang thai, nên cũng nhịn xuống. Hôm nay nghe Ngôn Tu Linh nói dẫn theo người nàng muốn gặp, chắc hẳn chính là Thiên Thiên rồi.

"Ồ ô, tiểu thư. Thiên Thiên còn tưởng rằng ngươi không cần ta nữa đây." Lời Thẩm Thiên Mạch còn chưa nói hết, Thiên Thiên ở ngoài cửa chờ cả ngày đã không nhìn được mà vọt vào, cả người nhào vào trong ngực Thẩm Thiên Mạch.

Thẩm Thiên Mạch cung chiêu sờ tóc Thiên Thiên, trong mắt mang theo vài phần ân cần, cười nói: "Ta làm sao có thể không cần Thiên Thiên chứ! Mấy ngày nay, Thiên Thiên trời qua còn tốt đó chứ?"

"Tốt thì tốt. Nhưng mà rất muốn gặp tiểu thư." Trong con ngươi ngây thơ của Thiên Thiên toát ra mấy phần hạnh phúc, sau đó nắm tay Thẩm Thiên Mạch, nói như một đứa bé.

Thẩm Thiên Mạch đưa tay ngắt gương mặt của Thiên Thiên, trong mắt đều là cung chiều cùng thương yêu. Mấy ngày nay không có nhìn thấy Thiên Thiên, không nghĩ tới Thiên Thiên vẫn tính trẻ con, vẫn lệ thuộc vào nàng như vậy.

Sắc mặt Tư Đồ Cảnh Diễn kể từ khi nhìn một màn từ lúc Thiên Thiên tiến vào đến giờ, trong nháy mắt kia liền thay đổi. Hung hăng trợn mắt nhìn Ngôn Tu Linh một cái, hắn thật vất vả lắm mới đuổi được cái kẻ dính người này từ bên người Mạch Nhi của hắn đi. Bây giờ Ngôn Tu Linh lại mang nàng về, vậy sau này thời gian hắn và Mạch Nhi ở chung chẳng phải sẽ bị giảm bớt sao!

Tên Ngôn Tu Linh này rõ ràng chính là muốn vậy chứ sao! Tư Đồ Cảnh Diễn tức giận nhìn Ngôn Tu Linh một cái, lại nhìn thấy nụ cười đắc ý của Ngôn Tu Linh, trong ánh mắt kia thấy rõ được sự hài lòng cùng giảo hoạt, một vẻ mặt làm cho người tức chết.

"NGÔN - TU - LINH -" Tư Đồ Cảnh Diễn gằn từng chữ từng chữ rồi mới nặn ra được ba chữ này, chứng tỏ hắn sắp tức điên lên rồi.

Thẩm Thiên Mạch nghe thấy Tư Đồ Cảnh Diễn gọi tên Ngôn Tu linh, mới phục hồi lại tinh thần, khoe miệng tràn ra nụ cười dịu dàng, nói: "Cám ơn ngươi, Ngôn Tu Linh."

Bao lâu rồi nàng không có gặp Thiên Thiên, thật sự nàng rất muốn gặp lại Thiên Thiên lâu rồi. Ngôn Tu Linh có thể mang Thiên Thiên tới gặp nàng, thật sự làm cho nàng rất vui vẻ.

Tư Đồ Cảnh Diễn thấy trên mặt Thẩm Thiên Mạch nở nụ cười chân thành, trái tim không khỏi có chút ảm áp, có chút áy náy nhìn Thẩm Thiên Mạch. Hắn vẫn biết Thẩm Thiên Mạch rất nhớ Thiên Thiên, chỉ là hắn không muốn nha đầu Thiên Thiên chết tiệt này luôn kề cận Thẩm Thiên Mạch, vì vậy mà hắn mới không để cho Thẩm Thiên Mạch đi tìm Thiên Thiên. Nhưng không nghĩ tới, Thẩm Thiên Mạch nhớ Thiên Thiên nhiều như vậy.

Điều này thật sự làm cho hắn vô cùng ghen tỵ mà lại không biết làm thế nào. Xem ra sau này, hắn còn phải chia sẻ thời gian bên cạnh Thẩm Thiên Mạch cùng nha đầu đáng chết này. Nghĩ tới đây, Tư Đồ Cảnh Diễn cảm thấy vô cùng đau xót. Mà vì Thiên Thiên và Thẩm Thiên Mạch đang trong niềm vui gặp lại nên cũng là không có chú ý tới thay đổi của Tư Đồ Cảnh Diễn.

Ngoài cửa. Một bóng dáng màu xanh cùng một bóng dáng màu trắng lẳng lặng đứng.

"Đại ca, ngươi thật sự không muốn vào sao?" Huyền Minh chớp tròng mắt trong suốt ngây thơ, nhìn Huyền Lâu vẫn là toàn thân áo trắng xuất trần bên cạnh, tò mò hỏi.

Gương mặt Huyền Lâu lướt qua một tia nụ cười ~ddlqđ~ dịu dàng. Trong con ngươi mơ hồ cũng toát ra một tia ảm áp. Dù là nhân nhạ nhưng tạo cho người khác cảm giác giống như ánh mặt trời bao quanh hắn.

"Biết nàng sống hạnh phúc là tốt rồi. Cần gì đi vào." Khóe miệng treo một nụ cười dịu dàng, giọng điệu Huyền Lâu ảm áp mà lạnh nhạt.

Huyền Minh cái hiểu cái không nhìn Huyền Lâu. Tại sao đại ca rất thích Thẩm Thiên Mạch, nhưng lại không nói. Tại sao rõ ràng là đại ca rất muốn thấy Thẩm Thiên Mạch, lại chỉ đứng ở ngoài cửa, chỉ cầu biết tin tức của nàng là được rồi? Hắn không hiểu, chẳng lẽ thích một người ~ddlqđ~ không phải nên hi vọng ngày ngày ở cùng một chỗ với nàng sao?

Huyền Lâu thấy Huyền Minh không hiểu, nhẹ nhàng cười nói: "Không phải mỗi người đều có thể ngày ngày ở cùng một chỗ với người trong lòng mình.

Cho nên, Huyền Minh, đệ phải biết quý trọng những gì mình đang có đấy."

Huyền Minh cái hiểu cái không gật đầu một cái. Hắn

thật sự rất quý trọng thời gian mỗi ngày mà mình được ở cùng Thiên Thiên mà. Nhưng tại sao lại có người không thể mỗi ngày ở cùng một chỗ với người trong lòng chứ? Còn hắn thì nếu như mà không có thể thấy Thiên Thiên thì thật sự sẽ rất khổ sở.

Nghĩ tới đây, Huyền Minh hỏi: "Đại ca, có phải người cảm thấy rất khó sở không?"

Về mặt Huyền Lâu từ từ che lên một tầng sương mù, giống như không thể cảm nhận được rõ ràng tâm tình của hắn. Khóe miệng tràn ra một nụ cười thoải mái: "Đại ca không khó sở. Huyền Minh nhớ, đệ không được nói cho người khác biết rằng ta đã tới đây."

Sau khi chiến tranh của Thiên Mạc và Lâm Vĩ dừng lại, Huyền Lâu liền thay Thẩm Thiên Mạch trở thành Võ Lâm Minh Chủ đi xử lý chuyện trong võ lâm, thì hắn chưa từng xuất hiện Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn.

Hắn không muốn xuất hiện trước mặt nàng bây giờ, vì chỉ sợ khi nhìn thấy nàng, hắn sẽ không rời đi được. Hắn chỉ cần biết nàng sống rất tốt, vậy là được rồi. Hôm nay biết nàng bình an sinh hạ một đôi long phượng thai, hắn cũng đã an tâm.

Tay áo màu trắng bay bay trong gió, Huyền Lâu liền lách người, biến mất ở ngoài cửa. Mà Huyền Minh thì đi vào trong phòng.

Thiên Thiên vừa nhìn thấy Huyền Minh, liền chu môi nói: "Tại ao ngòi lẻ mề ở ngoài cửa lâu như vậy?"

"À? Ta. Ta...." Huyền Minh muốn nói, nhưng lại nghĩ đến đại ca đã dặn không được nói cho người khác rằng mình đã đến, vì vậy mà khuôn mặt thanh tú đỏ lên.

"Ta cái gì mà ta. Ngươi thực ngốc!" Thiên Thiên không khỏi nói, chỉ là trên mặt nàng không có một chút tức giận nào, chỉ có sự liếc mắt đưa tình với người yêu.

Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn liếc nhau một cái, trong con ngươi của hai người này đều toát ra mấy phần thâm tình cùng bất đắc dĩ. Có lẽ trong tình yêu của Thiên Thiên và Huyền Minh, hai người có tính y như trẻ con ngây thơ, cũng có sự hạnh phúc của trẻ con, như vậy cũng chưa chắc không phải một chuyện tốt.

Ngôn Tu Linh nhìn hai đôi trong phòng, trong mắt thoáng qua một tia chán nản. Bọn họ đã tìm được hạnh phúc, niềm vui của mình rồi, đây chính là tình yêu mà nhiều người nói sao? Như vậy tình yêu của hắn đang ở nơi nào đây?

"Tu Linh. Trẫm đến hoàng tử cũng có rồi, vậy hoàng hậu của ngươi đang ở đâu vậy?" Tư Đồ Cảnh Diễn thấy Ngôn Tu Linh đứng một mình ở một bên, trong con ngươi đen như mực hiện lên mấy phần trêu tức, nâng lên một nụ cười dang tà mị, nói nửa đùa nửa thật.

Ngôn Tu Linh bị Tư Đồ Cảnh Diễn một câu nói làm cho hắn không nói nên lời. Cái tên Tư Đồ Cảnh Diễn này, người thật sự là một kẻ thù dai, bây giờ bắt được cơ hội liền tới đá kích hắn. Nhếch miệng lên một nụ cười chẳng hề để ý, thản nhiên nói: "Trẫm còn nhỏ."

Phốc. Ngôn Tu Linh nói những lời này xong, tất cả người trong phòng đều bật cười. Mặc dù Ngôn Tu Linh có bề ngoài giống trẻ con, nhưng tuổi của Ngôn Tu Linh thì không còn nhỏ. Đường đường là một nam tử sát phạt quyết đoán không chút do dự, bây giờ lại nói mình còn nhỏ, thật sự có chút khôi hài.

"Ngươi noi thê thì không phải đến khi Nguyệt nhi của chúng ta lớn, thì ngươi mới có thể lập gia đình sao." Thẩm Thiên Mạch nâng lên một nụ cười, trong mắt mang theo vài phần trêu chọc nói. Nàng nhất định là cùng một trận tuyến với Tư Đồ Cảnh Diễn.

Ngôn Tu Linh nghe thấy lời Thẩm Thiên Mạch nói, trong con ngươi thoáng qua một nụ cười, xấu xa hỏi lại: "Thật sao? Không bằng chờ Nguyệt nhi lớn lên thì gả cho ta?"

"Mơ đi!"

Ngôn Tu Linh vừa cứng rắn nói xong, Tư Đồ Cảnh Diễn cùng Thẩm Thiên Mạch đồng thời đáp trả. Nguyệt nhi là bảo bối của bọn họ, làm sao có thể để cho Nguyệt nhi gả cho tên Ngôn Tu Linh mặc dù nhìn như đứa trẻ ngây thơ nhưng thật ra thì là kẻ vô cùng phúc hắc, nằm mơ! Không có cửa đâu!

Thấy bộ dạng khản trương của Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch, Ngôn Tu Linh lộ ra một nụ cười đắc ý, trong lòng âm thầm tính toán, xem ra Thẩm Thiên Mạch và Tư Đồ Cảnh Diễn cũng có nhược điểm. Về sau hắn sẽ chăm chỉ chơi với bọn họ.

Cuộc sống bây giờ, không cần phải tranh giành thiên hạ, lại không có người yêu làm bận, rất nhàn chán. Nên việc trêu chọc Tư Đồ Cảnh Diễn và Thẩm Thiên Mạch là một thú vui trong cuộc sống của hắn.

(Chánh văn đến chỗ này kết thúc, nhưng vẫn còn có ngoại truyện nha ~ Câu chuyện về đám trẻ con phúc hắc, rất hài hước và câu chuyện sau cái kết mỹ mãn của tình yêu nam nữ chính xứng đáng có được, bà con không nên bỏ qua đâu. Cảm ơn các bạn lần nữa vì đã ủng hộ Thanh Thiên tới bây giờ. Vô cùng cảm ơn!_

-----Lời ngoài lề của tác giả-----

Chánh văn tới đây đã kết thúc rồi. Nếu muốn xem đám trẻ con phúc hắc, nam nữ đùa giỡn tình cảm, thì phải xem ngoại truyện thôi. Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân, Ngoan Ngoãn Về Nhà Với Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.